ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΝΙΚΗ
Μ. ΓΑΛΛΗΣ

Ἀθῶες ἁμαρτωλές

Ἦρθε ὅμως ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ ἀθωότητα κάμφθηκε...

ΜΙΑ ἀθῶα ἁμαρτωλὴ ρωτᾶ ἂν ἔχη δικαιώματα στὴν ἐρωτικὴ ζωή. Ἁμαρτωλὴ ἀπὸ κούνια. Πρὶν ἀκόμα ἀπὸ τὴν κούνια. Θὰ μποροῦσε νὰ πῆ αὐτὸ ποὺ λέει ὁ ψαλμωδός: «Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἁμαρτίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἀνομίαις ἐκύησέ με ἡ μήτηρ μου». Καρπὸς παράνομου ἀσπασμοῦ. Κόρη ἄγνωστου πατέρα. Ἀνώμαλος ὁ βίος τῆς μητέρας. Κοντὰ στὴ μητέρα αὐτὴ μεγάλωσε. Δὲν τὴν κατηγορεῖ· οὔτε παραπονιέται ἐναντίον της. Μᾶλλον δείχνει νὰ συμπονῆ τὴν ἀπόκληρη αὐτὴ τῆς κοινωνίας, ὅπως τὴν ὀνομάζει.

Ὅταν ἄρχισε νὰ μεγαλώνη καὶ νὰ καταλαβαίνη τί γίνεται γύρω της, ἄκουε τὰ παιδιὰ νὰ τῆς λένε ὅτι δὲν ἔχει πατέρα. Τῆς μιλοῦσαν ἀκόμα γιὰ κακὴ διαγωγὴ τῆς μητέρας της. Πόσα τραύματα ποὺ σωρεύονταν στὴν ψυχή της...

Περνοῦσαν τὰ χρόνια. Ἡ παιδούλα ἄρχισε νὰ διαμορφώνεται σὲ κοπέλλα. Οἱ πρῶτες καμπύλες· ἡ φύσι ποὺ ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾶ. Πομπὸς καὶ δέκτης ἀνησυχιῶν. Τὸ παρθενικὸ ξύπνημα τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν αἰσθήσεων.

Ὑπάρχει πάντα ἡ ἀνταπόκρισι. Ἕνας νέος τὴν τριγύριζε. Ἕνα βράδυ τὸ πῆρε ἀπόφασι καὶ τὴν πλησίασε στὶς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ της, ὅπου περίμενε τὴ μητέρα της. Τὴν πλησίασε, τῆς μίλησε μὲ τρυφερότητα, τῆς εἶπε νὰ κάνουν καμμιὰ βόλτα.

Διψοῦσε τόσο ἡ ψυχή της ἀπὸ ἕνα γλυκὸ λόγο, ἀπὸ ἕνα χάδι. Στὸ κοινωνικὸ περιθώριο, ὅπου ἦταν τοποθετημένη ἀπὸ τὴ μοῖρα της λαχταροῦσε τὴ στοργή, τὴν πνοὴ τῆς συμπάθειας. Κάποιον ποὺ νὰ πάη κοντά της, νὰ τῆς δώση τὸ χέρι, νὰ τῆς πῆ ὅτι δὲν περιφρονεῖ αὐτὴν τὴν καταφρονημένη, μὲ τὸν ἄγνωστο πατέρα καὶ τὴν ἁμαρτωλὴ μητέρα.

Παρουσιάστηκε αὐτός.

—Πᾶμε μιὰ βόλτα.

Δὲν εἶπε ὄχι. Πῆγε κι' ἄλλη, κι' ἄλλη φορά. Ἀθῶοι περίπατοι. Ἦρθε ὅμως καὶ ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ ἀθωότητα κάμφθηκε. Ὁ πρῶτος ἀσπασμός, ὁ ὁλοκληρωμένος ἔρωτας.

Βραχύβιος ὁ σύνδεσμος. Ὅπως συμβαίνει συχνὰ ἔστριψε ὁ νέος. Στὰ εἴκοσι χρόνια της αὐτή, εἶδε ν' ἀδειάζη ἡ ζωή της. Ἔνοιωθε ἀκόμα βρωμισμένο τὸ σῶμα της ἀπὸ τὶς περιπτύξεις τοῦ ἐλεύθερου συνδέσμου.

Κάτι ὅμως τῆς ἔμενε καθαρό, τὸ σπουδαιότερο: ἡ ψυχή. «...Ἔμεινε ἁγνή, παιδική. Τὰ βέβηλα χέρια δὲν ἔφτασαν στὴ θεσούλα, ὅπου τὴν εἶχα κρυμμένη».

Μὲ καθαρὴ τὴν ψυχή, μὲ τὴ γεῦσι πικρή, θλιμμένη, ἀπογοητευμένη, δίχως νὰ ἐλπίζη ὅτι θὰ γνωρίση ποτὲ τὴν εὐτυχία, στράφηκε στὰ ἄψυχα, σὲ ὅσα δὲν πληγώνουν τὴν καρδιὰ καὶ δὲν λερώνουν τὸ σῶμα. «Ἀγάπησα ὅ,τι δὲν εἶχα ἀγαπήσει ὡς τότε: τὰ λουλούδια, τὴ μουσική, τὸ βιβλίο». Αὐτὸ ἰδίως. Τὸ βιβλίο ἔγινε ἡ συντροφιὰ καὶ ἡ παρηγοριά της. Τελεία στὸ ἐρωτικὸ κείμενό της. Ἐπὶ τρία χρόνια χωρὶς περιπέτεια, δίχως ζωὴ ἐρωτική. Στὸ περιβάλλον ποὺ ἦταν καὶ καθὼς ζοῦσε χωρὶς ἔλεγχο, μποροῦσε ν' ἀναπτύξη ἀνεμπόδιστα τὴν πιὸ ἔντονη δραστηριότητα. Ποιός θὰ τῆς μιλοῦσε; Ὄχι βέβαια, ἡ μαμᾶ. Ἡ ἀντίδρασι ὅμως προῆλθε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἴδια. Ἡ τριετία τῆς ἀπόλυτης ἐγκρατείας.

Καὶ νὰ τώρα, ξαφνικά, ὅπως εἶναι ὁ κανόνας, ὁ ἔρωτας ἔρχεται νὰ χτυπήση τὴν καρδιά της. Ἡ ἀγάπη μὲ ὅλη τὴ φλόγα της. Ἡ ἀγάπη ποὺ φωτίζει καὶ πυρπολεῖ. «Τὸ εἶναι μου ὅλο σὲ ἐπανάστασι».

Ἂν μποροῦσε νὰ τοῦ τὸ πῆ, ἂν δὲν φοβόταν νὰ τοῦ μιλήση... Ὤ, δὲ θὰ τῆς ἔλειπε τὸ θάρρος, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ παρελθόν. Νόθος κόρη ἁμαρτωλῆς μητέρας. Οὔτε τὸ δικό της μητρῶο εἶναι ἐντελῶς λευκό. Κάποια ἐγγραφὴ καὶ σ' αὐτό. Πῶς μὲ τέτοιο φάκελλο, οἰκογενειακὸ καὶ ἀτομικό, νὰ τοῦ μιλήση γιὰ ἀγάπη;

Ἐνῶ ὅμως δὲν τολμᾶ νὰ μιλήση ἡ ἴδια τῆς μιλᾶ αὐτός. «...Ἕνα ἐνάρετο καὶ τίμιο παλληκάρι ποὺ ἡ μοῖρα τὄφερε στὰ βήματά μου. Ἕνα βράδυ μοῦ μίλησε μοῦ εἶπε πολλά. Μοῦ εἶπε πὼς ξέρει τὸ παρελθόν μου, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει εἶναι τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον».

Λόγια ποὺ τὴ θωπεύουν. Ἀλλὰ τὸ κορίτσι δειλιάζει. Φοβᾶται τὴ συνέχεια. Σκέπτεται ἂν αὐτὰ ποὺ τῆς λέει σήμερα, θὰ τὰ ἐπαναλάβη κι' αὔριο, ὅταν πιὰ θἄχουν περάσει οἱ πρῶτοι ἐνθουσιασμοί. Σκέπτεται ἂν δὲ θὰ σημάνη ἡ ὥρα, πάνω σ' ἕνα ἐκνευρισμό, ποὺ θὰ τῆς θυμίση τὴν προέλευσι καὶ τὰ περασμένα της. Ἔπειτα, εἶναι κι' οἱ δικοί του. Ἐρωτευμένος αὐτὸς παίρνει σφουγγάρι καὶ καθαρίζει τὸ μαυροπίνακα. Θὰ κάνουν τάχα τὸ ἴδιο οἱ γονεῖς, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι του; Δὲ θὰ τὸν εἰρωνευτοῦν, δὲ θὰ τὸν κατηγορήσουν, δὲ θὰ τοῦ ποῦν ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ μπάση μιὰ τέτοια κοπέλλα στὴν οἰκογένειά του;

Οἱ σκέψεις αὐτὲς βασανίζουν τὸ μυαλό της. Χειρότερο ἀκόμα: δὲν παίρνει μόνο τὴν ἄποψι τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια, μὲ τὸ σύμπλεγμα τῆς ἐνοχῆς, ἀναρωτιέται ἂν ἔχη δικαίωμα σὲ μιὰ τίμια συζυγικὴ ζωή. Ἀκοῦστε την πῶς τὸ διατυπώνει: «Ἔχω δικαίωμα νὰ λερώσω τὰ τίμια χέρια του στὸ κορμί μου; Ἔχω δικαίωμα νὰ μπῶ σὲ τίμιο σπίτι, ν' ἀγαπήσω, νὰ κάνω κι' ἐγὼ σπιτικό;...»

Βλέπετε, τὸ θέμα παρουσιάζει δυὸ πλευρές, τὴν κοινωνικὴ καὶ τὴν ἀτομική. Παίρνουμε τὴν πρώτη, τὴν κοινωνική. Οἱ ἀντιδράσεις τῆς κοινῆς γνώμης. Τί θὰ πῆ ὁ κόσμος, ὅταν δῆ τὴν ἁμαρτωλὴ νὰ ἐντάσσεται στὴν τίμια οἰκογένεια; Τί θὰ πῆ ἡ οἰκογένεια; Πῶς θὰ τῆς φερθῆ μελλοντικὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ νέος;

Δὲν ἔχει ἄδικο γιὰ τὶς ἀνησυχίες της. Μεγάλη ἡ κακία, μεγάλη ἡ ἔλλειψι κατανοήσεως, μεγάλη ἡ στενοκεφαλιά, ὅταν πρόκειται νὰ καθορίσουμε τὴν ἔννοια τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἀτιμίας. Πόσες πωρωμένες ψυχικὰ ποὺ φέρουν τὸ στέμμα τῆς ἐνάρετης, καὶ πόσες μὲ λευκὴ τὴν ψυχὴ ποὺ φέρουν τὸ στίγμα τῆς ἁμαρτωλῆς.. Προλήψεις, στρεβλωμένες ἀντιλήψεις, κακὲς παραδόσεις σχηματίζουν ἕνα ἄδικο κοινωνικὸ κλῖμα. Ἀποδίδοντας ἐξαιρετικὴ σημασία στοὺς τύπους, σὲ φαινόμενα ἐξωτερικά, σὲ γεγονότα συμπτωματικά, παραμελοῦμε τὴν οὐσία, ποὺ εἶναι τὰ αἰσθήματα, ὁ χαρακτήρας, ὁ ψυχικὸς κόσμος μας.

Καὶ καλά, πῶς σὲ βλέπει ὁ ξένος. Τὴν εὐκολία του ζητᾶ αὐτός. Δὲν κουράζεται νὰ ψάχνη κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά σου. Ἴσως καὶ νὰ μὴ τὸ θέλη νὰ ψάξη, ὅταν διαισθάνεται ὅτι κάτω ἀπὸ τὴ λάσπη θὰ συναντήση μιὰ λευκὴ ψυχὴ καὶ μιὰ ζεστὴ καρδιά. Ὑπάρχει τόση κακία στὸν κόσμο, ὥστε πολλοὶ νὰ αἰσθάνωνται καὶ κάποια ἱκανοποίησι, ὅταν βλέπουν ἀκάθαρτο τὸν ἄλλον.

Φυσικό, λοιπόν, χωρὶς κατανόησι νὰ σὲ βλέπη ὁ ξένος καὶ νὰ σὲ κρίνη ἀπὸ τὴν πρόσοψι. Ὅταν ὅμως κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν πρόσοψι βλέπεις τὸν ἑαυτό σου... Ὅταν θεωρῆς τὸν ἑαυτό σου ἀνάξιο νὰ πατήση τὸ κατῶφλι τοῦ τίμιου σπιτιοῦ... Ὅταν πιστεύης ὅτι εἶσαι μολυσμένη κι' ὅτι θὰ λερωθοῦν τὰ χέρια ἐκείνου ποὺ θὰ τ' ἁπλώση ἀπάνω σου...

Νά τὸ κακό: ἡ ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης στὴν καθαρότητα, στὴν ἁγνότητα, στὴ λευκότητά σου, ποὺ εἶναι κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὸ λερωμένο σου φόρεμα.

Ἔχει ἀπόλυτο δίκιο ἡ νέα, ποὺ σκέπτεται ποιά ὑποδοχὴ θὰ τῆς κάνουν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τὴ δεχτοῦν —ἂν τὴ δεχτοῦν— στὴν οἰκογένειά τους.

Ἔχει δίκιο ἐπίσης νὰ σκέπτεται ποιά θὰ εἶναι ἡ αὐριανὴ συμπεριφορὰ ἐκείνου ποὺ τὴν ἀγαπᾶ σήμερα. Τὸ ἄδικό της ἀρχίζει, ὅταν ἡ ἴδια μιλᾶ μὲ καταφρόνια γιὰ τὸν ἑαυτό της. Ὄχι τέτοια. Ὄχι τσαλάκωμα.

Μὲ ψηλὰ τὸ κεφάλι βαδίζουν οἱ γυναῖκες κι' οἱ ἄντρες ἐκεῖνοι, ποὺ πιστεύουν στὴν ἐσωτερική, τὴ βαθύτερη ἀρετή τους. Ἄν, φυσικά, πιστεύουν σ' αὐτήν. Ἀλλοίμονο ἂν ἀπὸ τὶς κρίσεις τῶν ἄλλων βαθμολογούσαμε μὲ καλὸ ἢ μὲ κακὸ βαθμὸ τὸ ἄτομό μας. Ἐμεῖς κριτές του, θὰ τοῦ δώσουμε τιμητικὴ θέσι ἢ θὰ τὸ καταδικάσουμε.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

⁂

Ἡ τελευταία ἐπέτειος

Ἡ Ἀμερικανίδα Ἴνεστιν Ρόμπερτς πέθανε ἀπὸ συγκοπὴ μόλις ἔφτασε σὲ μιὰ κορυφὴ (4.700 μέτρα) τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων. Εἶχε ἐπιχειρήσει αὐτὴ τὴν ἀνάβασι γιὰ νὰ γιορτάση τὴν 88η ἐπέτειο τῆς γεννήσεώς της!...

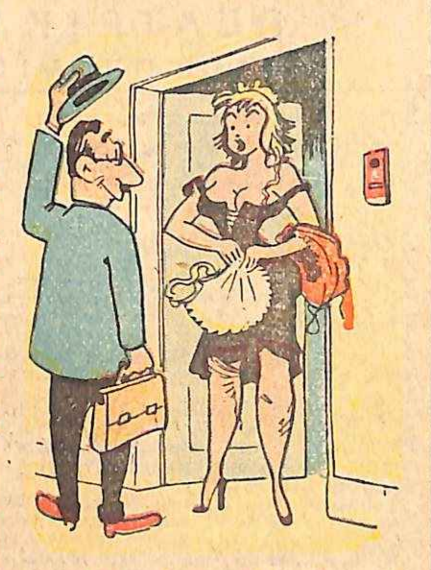

— *Πῶς τὸ καταλάβατε ὅτι λείπει ἡ κυρία καὶ μονάχα ὁ κύριος εἶνα μέσα;*

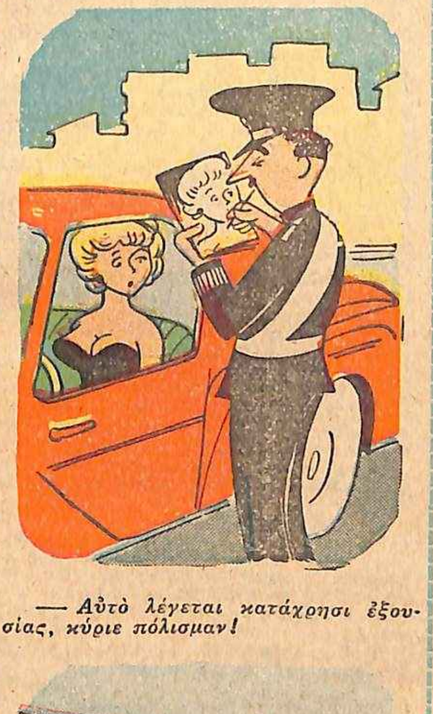

— *Αὐτὸ λέγεται κατάχρησι ἐξουσίας, κύριε πόλισμαν!*

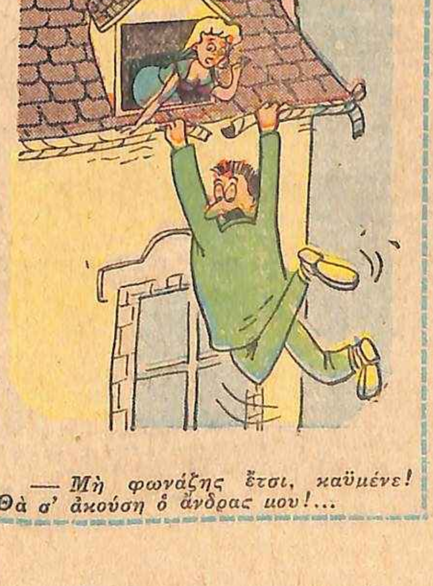

— *Μὴ φωνάζης ἔτσι, καϋμένε! Θὰ σ' ἀκούση ὁ ἄνδρας μου!...*

ΕΤΟΣ Κ — ΑΘΗΝΑΙ, 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1957 — ΑΡ. 987

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Σκίτσα τῆς ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

ΜΟΛΙΣ προσπεράση κανένας τὸ δρόμο τῆς Ἑκάλης, περίεργες ἐπιγραφὲς τὸν ὑποδέχονται μαζὶ μὲ τόξα ποὺ δείχνουν δεξιὰ-ἀριστερά. «Ἄλτ! Ἐδῶ τὸ πεϊνιρλί!». «Πεϊνιρλί, ἐκλεκτόν». «Στόπ! Πεϊνιρλί». «Ἡ πηγὴ τοῦ πεϊνιρλί». «Προχωρεῖτε, πεϊνιρλί». Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐπιγραφὲς βρίσκονται πρὸς τὸ μέρος τῆς Δροσιᾶς ὅπου καὶ κατευθύνουν τὸν περαστικό.

Ἕνας συμπολίτης ποὺ εἶχε βρεθῆ πρὸ ἡμερῶν πρὸς τὸ προάστιο ἐκεῖνο, βλέποντας τὶς περίεργες καὶ ἀκαταλαβίστικες ἐκεῖνες ἐπιγραφές, σὲ τόση πληθώρα μάλιστα, ρώτησε:

—Μὰ τί σημαίνει πεϊνιρλί;

—Τυρόπηττα, τοῦ ἐξήγησαν.

—Τυρόπηττα! Καὶ γιατί τὴ λένε ἔτσι;

—Γιατὶ τὸ εἶδος εἶνε σπε-

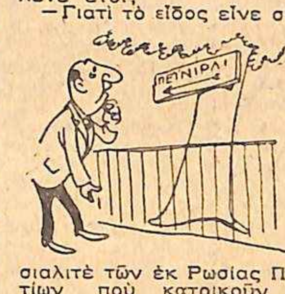

σιαλιτὲ τῶν ἐκ Ρωσίας Ποντίων, ποὺ κατοικοῦν τὸ γραφικὸ προάστιο ποὺ λεγόταν ἄλλοτε Ρωσοχώρι.

—Καὶ εἶναι ρωσικὴ λέξις τὸ πεϊνιρλί;

—Ὄχι, τούρκικη.

Κι' ὁ ἄνθρωπος ἔκανε τὸ σταυρό του:

—Ρωσοχώρι λεγόταν, Ἕλληνες τὸ κατοικοῦν τυρόπηττα φτιάχνουν, τούρκικο ὄνομα τοῦ βάζουν! Δὲν τὸ λένε τουλάχιστο.., πεϊνιρλοχῶρι!

*

ΠΟΛΥΣ θόρυβος γίνεται κατὰ καιροὺς στὶς ἐφημερίδες γιὰ τοὺς Ἕλληνες φοιτητὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ γιὰ τοὺς ὁποίους λένε ὅτι δὲν παρακολουθοῦν μαθήματα καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὸ μόνο δίπλωμα ποὺ θὰ πάρουν εἶναι τοῦ... ταβλιοῦ ἢ τοῦ Δὸν Ζουάν!

Ἕνας πατέρας περίμενε ἐσχάτως ἀπ' τὴν Εὐρώπη τὸ γυιό του στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ὅταν, ὅμως, ἔφτασε τὸ τραῖνο καὶ κατέβηκε ὁ γυιός, μετὰ τὶς ἐγκάρδιες χαιρετοῦρες κόμπιασε:

—Μπαμπᾶ, ἔφερα μαζί μου καί...

—Τί παιδί μου;

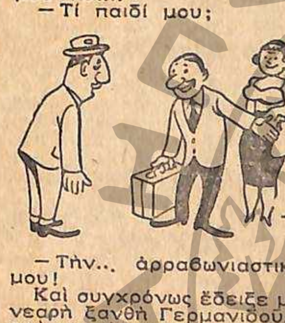

—Τὴν.., ἀρραβωνιαστικιά μου!

Καὶ συγχρόνως ἔδειξε μιὰ νεαρὴ ξανθὴ Γερμανιδούλα ποὺ στεκόταν πάρα πέρα μὲ ἀμηχανία. Ὁ μπαμπᾶς φυσικὰ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

—Βρὲ παιδί μου, πολὺ γρήγορα πῆρες τὸ... δίπλωμά σου! τοῦ εἶπε. Δὲν χρειαζόταν δὰ καὶ τόση προκοπή.

Καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν κοπέλλα:

—Κι' ἐσὺ κοπέλλα μου, τῆς εἶπε ἔκανες τὴν τύχη σου! Πάτησες τὴ πῆττα!

Ἡ κοπέλλα, ὅμως, δὲν κατάλαβε καὶ χαμογέλασε πανευτυχής.

*

ΜΙΑ ἁπλοϊκὴ καὶ μαυροφορεμένη γριούλα, ποὺ δὲν ἔχει, προφανῶς, ὑπ' ὄψι της τὶς διατάξεις τῆς Τροχαίας, διασχίζει ἡρωϊκώτατα τὴν πλατεία Ὁμονοίας, πιστοποιώντας ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν... ἐμψυχωτικὴ δύναμι τοῦ θάρρους τῆς ἀγνοίας.

Κι' ἐνῶ οἱ πάσης φύσεως τροχοὶ ἀφηνιάζουν καὶ λυσσομανοῦν γύρω της, ἐκείνη σταματάει κάποιον βιαστικὸ διαβάτη — ἀσυγχώρητο κι' αὐτὸν παραβάτη τῶν κανονισμῶν τῆς κυκλοφορίας — καὶ τὸν ρωτάει:

—Πῶς θὰ πάω, παιδάκι μου, στὸ Τρίτο Νεκροταφεῖο;

Ἀλλ' ἐκεῖνος, εἴτε ἀπὸ τζαναμπετιά, εἴτε ἀπὸ...καλπάζουσα ἀφηρημάδα, ἀντιπαρῆλθε χωρὶς νὰ τῆς δώση σημασία.

Κι' ἡ ταλαίπωρη γριούλα ἐξακολουθεῖ νὰ περιφέρη μέσα στὸ τροχαῖο πανδαιμόνιο τὸ λυμφατικὸ σαρκίον της, καθὼς καὶ τὴν ἀπορία της:

—Πῶς θὰ πάω, παιδάκι μου στὸ Τρίτο Νεκροταφεῖο;

—Κάτσε ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι, γιαγιά, τῆς φωνάζει ὁ πανταχοῦ παρὼν γαβριᾶς, καὶ δὲ θὰ δυσκολευτῆς καθόλου. Μόνο ποὺ δὲν θὰ πᾶς, θὰ... σὲ πᾶνε!

Ὁπότε ἡ γριούλα πανικοβάλλεται — ἐπὶ τέλους! — καὶ σπεύδει πρὸς τὸ πεζοδρόμιο.

Κι' ὁ γαβριᾶς ξεκαρδισμένος στὰ γέλια:

—Κουράγιο, γιαγιά! Κι' ὄξω ἀπ' ἄδικο κι' ἀπὸ...ετεροδικία!...

*

Η σκηνὴ στὸ πλημμελειοδικεῖο. Καλεῖται νὰ ἐξετασθῆ γιὰ μάρτυς μιὰ κυρία, προφανῶς περασμένης ἡλικίας τῆς ὁποίας ὅμως, ἡ ὅλη ἐμφάνισι, τὸ ντύσιμο, τὸ βάψιμο καὶ τὰ μπιχλιμπιδάκια, ποὺ ἔχει κρεμασμένα ἐπάνω της, δείχνουν ἀγωνιώδη προσπάθεια ν' ἀποκρύψη τὴν ἡλικία της. Στὴν κρίσιμη ἐρώτησι τοῦ προέδρου, λοιπόν, ἡ κυρία ἀπαντᾶ μὲ μουρμούρα ποὺ δὲν ἀκούεται. Ὁ πρόεδρος, λοιπόν, ἐπαναλαμβάνει δυνατώτερα:

—Ἐτῶν;

Καὶ πάλι μουρμούρα.

—Πῶς εἴπατε;

Ξανὰ μουρμούρα. Ὅπου ὁ πρόεδρος χάνει τὴν ὑπομονή του καὶ τὴν κατακεραυνώνει:

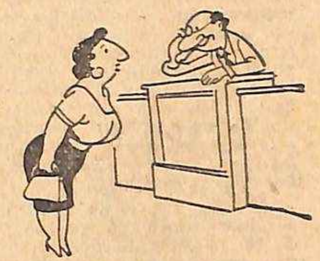

—Πενῆντα εἴπατε;

Ἡ κυρία τότε καταγανακτισμένη ὑψώνει, ἐπὶ τέλους, τὴ φωνή:

—Σαράντα κύριε πρόεδρε!

—Ἔμ πέστε το ντέ! Μιὰ ὥρα σᾶς ρωτάω.

Κι' ἕνας ἀπ' τοὺς δικηγόρους:

—Καὶ νἄλεγε τουλάχιστο τὴν ἀλήθεια, ἡ ἀφιλότιμη!

*

ΚΑΘΩΣ βγαίνει ἀπ' τὸν κινηματογράφο ὁ κόσμος ζυγώνει ἕνας κύριος, ποὺ προτοῦ ἀποφασίση νὰ μπῆ, θέλει νὰ ἔχη πληροφορίες γιὰ τὸ ἔργο.

—Σᾶς παρακαλῶ, λέει σὲ μιὰ παρέα, πῶς εἶναι τὸ ἔργο; Ἀξίζει;

Καὶ τὰ τέσσερα μέλη τῆς παρέας σπεύδουν νὰ διατυπώσουν τὶς κρίσεις τους.

—Θαῦμα!

—Ἔτσι κι' ἔτσι...

—Σαχλαμάρα!

—Ἔκτακτο.

Ὁ ἄνθρωπος ἀκούοντας τὶς τέσσερες διαφορετικὲς κρίσεις μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

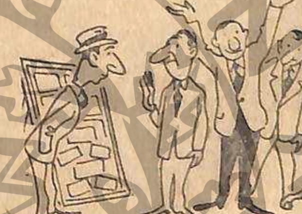

—Μωρὲ τί σοῦ εἴμαστε οἱ Ρωμηοί! Οὔτε καὶ γιὰ ἕνα φίλμ δὲν μποροῦμε νὰ συμφωνήσουμε!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΛΑΝΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Ὑποσχέσεις ξανακοῦμε συνεχεῖς κι' ἀλλεπαλλήλους
σχετικῶς μὲ τοὺς μοχθοῦντας δημοσίους ὑπαλλήλους
καὶ τονίζεται καὶ πάλι, μὲ πολλὴ γαλαντομία
πὼς ἡ στέγασίς των βαίνει πρὸς εὐοίωνα σημεῖα!

*

Κι' οἱ φτωχοϋπαλληλίσκοι, ποὺ τὰ «θὰ» τἄχουν μπουχτίσει
κι' ἔχουν πεῖραν ἀπὸ τέτοιες παρλαπίπες ἀποχτήσει,
ξέρουν πὼς ὡς ὅτου πάρουν ἔστω καὶ μισὸ ντουβάρι,
θἄναι ὅλοι βολεμένοι μὲ οἰκόπεδα στὸν... Ἄρη!

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

«ΚΟΙΜΗΣΟΥ ΓΛΥΚΑ...»

Ἡ μεγάλη τραγουδίστρια, ἡ Φρεσολίνι, εἶχε ἔρθει γιὰ μερικὲς παραστάσεις στὴ Βενετία. Κάθε ἀπόγεμα, λοιπόν, ἔκανε ἕνα περίπατο μὲ τὴ γόνδολα στὸ Μεγάλο Κανάλι.

Τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἀνέβηκε ὥς τὴ γέφυρα τοῦ Ριάλτο, ἕνα τραγοῦδι ἔφτασε στ' αὐτιά της, ποὺ φαινόταν νάρχεται ἀπ' τὰ παράθυρα ἑνὸς μεγάρου. Ἦταν μιὰ γνωστή της ναπολιτάνικη καντσονέττα: «Κοιμήσου γλυκά, τὸ τραγοῦδι μου σὲ νανουρίζει». Τὴν εἶχε τραγουδήσει πολλὲς φορές... Μὰ ἀναγνώριζε καὶ τὴ φωνή: Ἦταν ἡ δική της, ἀποτυπωμένη σ' ἕνα δίσκο γραμμοφώνου.

Δὲ θὰ τῆς ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι αὐτὸ τὸ γεγονός, ἂν δὲν ἐπαναλαμβανότανε καὶ τὴν ἐπομένη μέρα, κι' ὅλες τὶς ἄλλες. Περνῶντας ἔξω ἀπ' τὸ μέγαρο ἐκεῖνο, τὴν ἴδια ὥρα πάντα, ἄκουγε τὸ ἴδιο τραγοῦδι!

Αὐτὴ ἡ σύμπτωσι τῆς κίνησε τὴν περιέργεια καὶ ζήτησε πληροφορίες ἀπ' τὸ γονδολιέρη. Ἔμαθε ἔτσι ὅτι τὸ μέγαρο ἐκεῖνο ἦταν νοικιασμένο ἀπὸ μιὰ γρηὰ κυρία, ποὺ ἔμενε ἐκεῖ μὲ τὸ παιδί της, ἕνα φυματικὸ παλληκάρι 20 χρονῶν.

«Τὸ καϋμένο τὸ παιδί — σκέφτηκε μὲ συμπόνια ἡ Λάουρα Φρεσολίνι — περνάει τὴν ὥρα του ἀκούγοντας τὸ γραμμόφωνο...».

Μὰ γιατί ἔβαζε πάντα τὴν ἴδια πλάκα;

Ἡ ἐξήγησι τῆς δόθηκε σὲ μιὰ δεξίωσι ποὺ ὀργάνωνε πρὸς τιμή της ὁ Δῆμος τῆς Βενετίας, ἀπ' τὸ γιατρὸ Λουΐτζι, ποὺ ἐπισκεπτότανε τὸ νεαρὸ ἄρρωστο καὶ ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους.

— Θυμᾶστε, σινιόρα, τῆς εἶπε, τὴ διαμονή σας πέρυσι στὴ Νεάπολι καὶ τὴ νυκτερινὴ γιορτὴ ποὺ λάβατε μέρος; Ὁ νεαρὸς Ἀντόνιο Μπερτράρντι — ἔτσι λέγεται ὁ ἄρρωστός μου — βρισκόταν τότε σ' αὐτὴ τὴν πόλι. Μερικοὶ φίλοι τὸν εἶχαν παρασύρει στὴ ναυτικὴ γιορτή. Ὡστόσο, τὸ θέαμα τὸν ἄφηνε ἀδιάφορο, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ μιὰ μεγάλη βάρκα, στολισμένη μὲ λουλούδια καὶ φαναράκια, διασταυρώθηκε μὲ τὴ δική του.

»Ἦχοι ἀπὸ κιθάρες καὶ μαντολίνα ἀκούγονταν ἀπ' αὐτὴ τὴ βάρκα. Καὶ στὴ μέση μιὰ νέα γυναίκα, ντυμένη στ' ἄσπρα καὶ μ' ἕνα μπουκέτο ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα στὸ χέρι, τραγουδοῦσε... Τὸ θυμόσαστε, σινιόρα; Τραγουδοῦσε μιὰ καντσονέττα: «Κοιμήσου γλυκά, τὸ τραγοῦδι μου σὲ νανουρίζει...».

»Ἡ βάρκα ἀπομακρύνθηκε ὕστερα καὶ τὸ τραγοῦδι ἔσβυσε σιγὰ-σιγά. «Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ λευκὴ ὀπτασία, μπροστὰ στὴν ὁλόγλυκεια ἐκείνη φωνή, ἔμεινα ἐκστατικός! — μοῦ ἐξομολογήθηκε ὁ Ἀντόνιο. Γύρω μου ψιθυρίζανε: «Εἶναι ἡ Φρεσολίνι!». Τὴν ἔβλεπα καὶ τὴν ἄκουγα γιὰ πρώτη φορά, μὰ εἶχα ζήσει μιὰ στιγμή, ποὺ δὲ θὰ τὴν ξεχάσω ποτὲ πιά!...».

»Θυμόσαστε ἀκόμα, σινιόρα, ὅτι, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν παραστάσεων ποὺ δώσατε στὴ Νεάπολι, βρίσκατε κάθε βράδυ στὸ καμαρίνι σας ἕνα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα;

— Τὸ θυμᾶμαι, γιατρέ. Δὲ μπόρεσα νὰ μάθω ποτὲ ποιὸς μοῦ τἄστελνε.

— Ὁ Ἀντόνιο Μπερτράρντι... Ὕστερα φύγατε ἀπ' τὴ Νεάπολι καὶ πήγατε στὴν Ἀμερική... Ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα, λοιπόν, μὲ καλέσανε γιὰ ἕνα ἄρρωστο νέο, ποὺ εἶχε ἔρθει στὴ Βενετία μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του. Ἦταν ὁ Ἀντόνιο. Κι' ἔμαθα ἀπ' τὸ στόμα του τὴν ἱστορία ποὺ σᾶς διηγήθηκα. Εἶχε ἀγοράσει τὸ δίσκο τοῦ τραγουδιοῦ σας. Καὶ κάθε ἀπόγεμα τὸν βάζει στὸ γραμμόφωνο μιά, δυό, τρεῖς, φορὲς συνέχεια...

»Ἡ σκέψι του φεύγει τότε ἀπ' τὴν πένθιμη κάμαρά του καὶ πετάει κάτω ἀπ' τὸν οὐρανὸ τῆς Νεαπόλεως, ὅπου εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς πρωτακούση. Τὶς στιγμὲς αὐτές, δὲ νοιώθει πιὰ τὸν πυρετὸ ποὺ τὸν καίει...

★

Κάνοντας καὶ πάλι τὸ συνηθισμένο περίπατό της, αὐτὸ τ' ἀπόγεμα, ἡ Λάουρα ξαναπέρασε μπροστὰ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Ἀντόνιο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, δὲν ἄκουσε τὸ τραγοῦδι της.

Ὁ γιατρὸς Λουΐτζι δὲν τῆς εἶχε κρύψει, στὴ συνομιλία τους, ὅτι ἐλάχιστες ἐλπίδες εἶχε νὰ παρατείνη γιὰ πολὺ ἀκόμα τὴ ζωὴ τοῦ ἀρρώστου...

— Πέθανε! εἶπε σιγὰ ἡ Φρεσολίνι.

Κι' ἡ καρδιά της σφίχτηκε δυνατά.

Δὲν τὸ γνώριζε, αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο παιδί, ἀλλὰ τὴν εἶχε συγκινήσει βαθειὰ ἡ θέσι ποὺ εἶχε πάρει στὴ ζωή του.

Διέταξε ἀμέσως τὸ γονδολιέρη της νὰ γυρίση στὸ ξενοδοχεῖο της καὶ πῆρε ἀπὸ κεῖ στὸ τηλέφωνο τὸ γιατρό.

— Εἶναι πολὺ ἄσχημα, σινιόρα, ἀλλὰ ζῆ ἀκόμα, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Χτές, ὁ δίσκος τοῦ γραμμοφώνου ἔπεσε κι' ἔσπασε! Δὲν κατορθώσανε δὲ νὰ βροῦν ἄλλο σ' ὅλη τὴ Βενετία... Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐπηρέασε τὸν ἄρρωστο καὶ χειροτέρεψε τὴν κατάστασί του. Παραμιλοῦσε ὅλη τὴ νύχτα κι' ἔκανε ὁλοένα τὴν ἴδια κίνησι: Ἅπλωνε τὸ χέρι του πρὸς τὸ γραμμόφωνο, σὰ νάθελε νὰ τὸ βάλη νὰ λειτουργήση... Ἀλλ' ἡ ἀγαπημένη φωνὴ καὶ τὸ γνώριμο τραγοῦδι δὲ φτάνανε πιὰ στ' αὐτιά του...

»Μὲ συγχωρῆτε τώρα, σινιόρα... Μὲ εἰδοποιοῦνε νὰ τρέξω ἀμέσως κοντά του, γιατὶ εἶναι πολὺ ἄσχημα...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ γιατρὸς βρισκότανε στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀρρώστου. Ὁ Ἀντόνιο μόλις ἀνάσαινε. Εἶχε τὰ μάτια του μισόκλειστα, καὶ κάθε τόσο ἅπλωνε τὸ χέρι του πρὸς τὸ βουβὸ γραμμόφωνο...

Καὶ νά πού, ξαφνικά, ἕνα λικνιστικὸ τραγοῦδι ἁπλώθηκε μέσ' στὴν κάμαρα:

«Κοιμήσου γλυκά, τὸ τραγοῦδι μου σὲ νανουρίζει...».

Ντυμένη μ' ἕνα ὁλόασπρο φόρεμα καὶ μ' ἕνα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα στὸ χέρι, ἡ Φρεσολίνι στεκότανε στὸ κατώφλι τοῦ δωματίου!

Ὁ Ἀντόνιο ἀνασηκώθηκε στὸ μαξιλάρι του. Τὰ μάτια του λάμψανε μιὰ στιγμὴ κι' ἕνα χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλια του. Μὰ σὲ λίγο ξανάπεσε, βαρυά, καθὼς σβύνανε οἱ τελευταῖες νότες τοῦ τραγουδιοῦ... Εἶχε πεθάνει.

Ἡ Φρεσολίνι πλησίασε τότε καί, μὲ μιὰ εὐλαβικὴ κίνησι, ἅπλωσε πάνω στὸ ἄψυχο κορμί του ἕνα-ἕνα τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα ποὺ κρατοῦσε...

Ε. ΑΝΤΕΝΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτὰζ

✪ Ἡ Λυρικὴ Σκηνή, παράλληλα μὲ τὴν «Ἀΐντα», θὰ ἀνεβάση στὰ «Νέα Ὀλύμπια» καὶ τὴν «Κάρμεν», μὲ τὴ Λουκία Χέβα, στὸ ρόλο τῆς ἡρωΐδος.

— Ἡ «Κάρμεν», ποὺ σκηνοθετεῖ ὁ κ. Φρῖξος Θεολογίτης, θὰ περιλαμβάνη, στὴ δεύτερη πρᾶξι, μέσα στὴν ταβέρνα τοῦ Λίλλας Πάουτια, θεαματικὰ μπαλλέτα.

— Σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, θὰ ἐμφανίζεται καὶ ὁ Ἄγγελος Γριμάνης μὲ τὴ Σάσα Ντάριο, σὲ λαϊκοὺς Ἱσπανικοὺς χορούς. Ἐπίσης ὁλόκληρο τὸ μπαλλέτο θὰ χορέψη τσιγγάνικους χορούς, μὲ χαρακτηριστικὰ κοστούμια.

✪ Τὸ θέατρο «Ἀκροπὸλ» θὰ παρουσιάση γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴ νέα ἐπιθεώρησι «Νυχτολούλουδα», τὸ χορὸ «Καλυψώ», σὲ μιὰ θεαματικὴ χορογραφία τοῦ Μανώλη Καστρινοῦ.

— Στὸ ἴδιο χορευτικὸ θὰ περιλαμβάνεται καὶ τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ τραγοῦδι, πάνω στὸ νέο ρυθμὸ τῆς ἐποχῆς, μὲ τὸν τίτλο «Καλυψὼ-Καλυψώ», ποὺ θὰ τραγουδοῦν, γιὰ πρώτη φορά, ἡ Χρυσοῦλα Ζώκα κι' ὁ Καστρινός.

✪ Στὴ Γερμανία σημειώνει τὸν τελευταῖο καιρὸ πολὺ ἐπιτυχία, μετὰ τὸ Τζίμη Μακούλη καὶ τὸ Λέαντρο, μιὰ ἄλλη καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ, γνωστὴ ἀπὸ τὰ ἀθηναϊκὰ θέατρα, ἡ Μαίρη Λωράνς, ποὺ πλούτισε τὸ ρεπερτόριό της μὲ πολλὰ γερμανικὰ τραγούδια, χωρὶς βέβαια νὰ ἀγνοῆ καὶ τὰ ἑλληνικά, ποὺ ζητοῦν πάντα ν' ἀκούσουν οἱ περαστικοὶ Ἕλληνες.

✪ Στὸ Τὲλ-Ἀβὶβ ἡ δημοφιλὴς Ἑλληνίδα τραγουδίστρια Κάκια Μένδρη, σημείωσε, πρὶν λίγες μέρες, μιὰ ἀξιόλογη ἐπιτυχία. Σ' ἕνα διεθνῆ διαγωνισμὸ τραγουδιοῦ, ποὺ ἔγινε στὸ ἐκεῖ μεγάλο θέατρο «Ζιροντοῦ», ἡ Κάκια Μένδρη κατέλαβε τὴν πρώτη θέσι ἀνάμεσα σὲ 17 ἄλλες τραγουδίστριες διαφόρων Κρατῶν.

— Στὴν Κάκια Μένδρη ἔδωσε τὴ νίκη μιὰ σειρὰ ἀπὸ δημοτικὰ τραγούδια μας, ποὺ χειροκροτήθηκαν ἀπὸ τοὺς τρεῖς χιλιάδες θεατές, μὲ πολὺ ἐνθουσιασμό.

— Γιὰ τὴν ἐπιτυχία της αὐτὴ ἡ Κάκια Μένδρη ἔλαβε πολλὰ δῶρα, κι' ἕνα ἀναμνηστικὸ μετάλλιο ἀπὸ τὶς τοπικὲς ἀρχές.

✪ Γιὰ τὴ φετεινὴ χειμερινὴ περίοδο ἑτοιμάζουν μουσικὰ πρωϊνὰ τρία κινηματοθέατρα: τὸ «Ρὲξ» μὲ τὸ Γιῶργο Οἰκονομίδη, τὸ «Κοτοπούλη» μὲ τὸν Ἀθηναῖο καὶ τὸ «Ρίβολι» μὲ τὴ Μπελίντα καὶ τὸ Σῶτο Παναγόπουλο.

✪ Στὴ νέα ἑλληνικὴ ταινία «Ἡ Λιλὴ κι' ὁ μουρντάρης», ποὺ ἔμεινε ἀτέλειωτη λόγω τοῦ αἰφνιδίου θανάτου τοῦ Κυριάκου Μαυρέα, ἀπεφασίσθη ὅπως ἀντικαταστήση τὸν τελευταῖο ἕνας ἄλλος γνωστὸς κωμικός, ὁ Μεντῆς, ποὺ τοῦ μοιάζει καταπληκτικά.

✪ Στὴν Αὐστραλία οἱ ἀδελφὲς Καλουτᾶ συνεχίζουν μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τὶς παραστάσεις τους, οἱ δὲ τοπικὲς ἐφημερίδες ἑλληνικὲς καὶ ξένες, ἀφιερώνουν συνεχῶς τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα ἄρθρα καὶ σχόλια.

— Χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Σίδνεϋ, εἰδικὸ καλλιτεχνικὸ δελτίο εἰδήσεων, σὲ σχῆμα ἐφημερίδος, περιλαμβάνει ἐν λεπτομερείᾳ τὸ πρόγραμμα ὅλων τῶν παραστάσεων τῶν δυὸ Ἑλληνίδων βεντεττῶν.

✪ Τὸ φετεινὸ ρεσιτὰλ τῆς Μαρίκας Παλαίστη, ποὺ δόθηκε στὸ «Κεντρικό», τὴν περασμένη βδομάδα, εἶχε κοσμικὸ χαραχτῆρα, λόγω τῆς πρωτοτυπίας του.

— Κι' αὐτὸ γιατί, ὅπως εἶχε ἀναγγελθῆ, καὶ ἔπειτα ἀπὸ εἰδικὴ ἄδεια τῆς ἀστυνομίας, ἡ παλαίμαχος πριμαντόνα, μετὰ τὸ καλλιτεχνικό της πρόγραμμα, ἐπρόκειτο νὰ ἐκφωνήση πολιτικὸ λόγο, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τῶν γυναικῶν.

— Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ δύο μόνο τραγούδια, ποὺ ἐξετέλεσε, στρογγυλοκάθησε μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ ἐκθειάζη τὰ δικαιώματα τῆς γυναίκας μὲ στατιστικὲς καὶ στοιχεῖα γιὰ τὴ δρᾶσι της σ' ὅλο τὸν κόσμο.

— Ἐπειδή, ὅμως, ὁ λόγος της ἦταν πολὺ μεγάλος, πλέον ἀπὸ 40 σελίδες, καὶ δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν διακόψη, οἱ μηχανικοὶ τῆς σκηνῆς βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη νὰ ξηλώσουν τὰ σκηνικὰ καὶ νὰ κλείσουν τὴν αὐλαία, πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο τοὺς ἀπειλεῖ τώρα μὲ μήνυσι!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἐμβουκάλα

Ὦ Ζεῦ! φιάλη ἀτυχῶς ἀπέμεινον καὶ πάλιν
καθ' ὃ ἐκ Δίδος αἰσθανθεὶς ἐρωτικώδη ζάλην
τὸν βίον τὸν συζυγικὸν εὐθὺς ὡραματίσθην
καὶ σπεύσας τὴν ἐζήτησον καὶ τὴν ἠρραβωνίσθην.
Ἤγουν ἐγένονα μνηστὴρ κομψὸς κι' αἰθεροβάμων
κι' ἐβάδιζον πλησίστιος πρὸς στέψιν καὶ πρὸς γάμον
ἵνα συμβίος καταστῶ καὶ ἄρχων εἰς τὸν οἶκον
πρὸς δὲ πατὴρ πανευτυχὴς ὀκτὼ... μπακανιαρίκων.
Ἐφ' ᾧ διὰ τὴν σύζευξιν ἔχων τοιαύτας ζέσεις
τὰς νυμφικὰς ἠγόρασον, ταχέως, ἀμφιέσεις,
ἐπρομηθεύθην, σὺν αὐτῷ, τὰς νυμφικὰς λαμβάδας
καὶ τὸν κουμβάρον προσλαβὼν πρὸς δὲ καὶ τοὺς πα-
(πάδας
τὴν νύμφην οὖν ἀνέμενον, μετὰ μεγίστου μβρίου
πρὸς τέλεσιν τοῦ ποθητοῦ, ὦ παῖδες μυστηρίου,
πλὴν νύμφη δὲν ἐφαίνετο, ἐξ οὗ γέγονε ντόρος
καὶ φθάσας μετὰ δίωρον εἷς ἀγγελιαφόρος
ἐκόμισεν τὴν εἴδησιν τοῦ νέου τοῦ με-
(γάλου:
— Ἡ νύμφη ἐνυμφεύθη μὲν πλὴν ἀτυ-
(χῶς μετ' ἄλλου!
— Ὢ αἶσχος! ἀνεβόησον ὡς τρέμων
(Δὸν Κιχώτης
ἀλλὰ ὁποία πράγματι τῆς νύμφης ἡ ἁ-
(βρότης
καὶ μβουμβουνιέραν ἔστειλεν ἀξίας ἱ-
(κανῆς,
ἣν προσεκόμισεν ἐμοὶ ἀσθμαίνων συγ-
(γενὴς
κι' ὅστις ἁβρῶς ὑποκλιθεὶς μοὶ εἶπεν
(νέτα-σκέτα:
— Ἰδοὺ τὴ μπουμπουνιέρα σου κι' ὄρσε
(γαμπρὲ... κουφέτα!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ὁ ἐπίλογος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου

Μὲ τὴν Κυβέρνησι τῆς Ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὸν Τάραντα στὸν Πειραιᾶ...

ΔΕΚΑΞΗ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἐπέτειο, τὴ 12η Ὀκτωβρίου 1944, ἡ Ἀθήνα πανηγύριζε τὴν ἐλευθερία μέσα σὲ ἀσύλληπτο παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ τελευταῖος στρατιώτης τοῦ Χίτλερ, σέρνοντας τὴ σημαία μὲ τὸν ἀγκυλωτὸ σταυρὸ ποὺ εἶχε κατεβάσει ἀπὸ τὸν ἱστὸ τῆς Ἀκροπόλεως, ἔπαιρνε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν ἀσπαίρουσα ἤδη πατρίδα του. Αὐτὴ ἡ συγκλονιστικὴ σκηνή, ὑπῆρξε καὶ ὁ ἐπίλογος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. Ἡ ἐλευθερία, ποὺ ἦταν κλεισμένη μέσα στὶς καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων, φτερούγιζε ξανὰ στοὺς ἀνοιχτοὺς ὁρίζοντας τοῦ ἐθνικοῦ χώρου.

★

Ἀκριβῶς τὴν ἴδια μέρα ποὺ ὁ τελευταῖος ἐκπρόσωπος τοῦ χιτλερισμοῦ ἔγραψε τὸν ἐπίλογο τῆς 28 Ὀκτωβρίου, στὸν Τάραντα, στὸ μεγαλύτερο ἰταλικὸ πολεμικὸ λιμάνι, ἔσβυναν τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς φασιστικῆς ἰδεολογίας μπροστὰ σὲ μιὰ ἱστορικὴ ἑλληνικὴ ἐκδήλωσι. Γινόταν τὸ ξεκίνημα τῆς ὑπὸ τὸν κ. Παπανδρέου «Κυβερνήσεως Ἀπελευθερώσεως»—κατὰ τὸν ἐπίσημο χαρακτηρισμὸ ποὺ εἶχε καθιερωθῆ—γιὰ τὴν ἐλεύθερη Πατρίδα.

Ἦταν ἕνα ψυχρό, συννεφιασμένο πρωϊνό, ὅταν ἡ μικρὴ ὁμάδα τῶν ὑπουργῶν καὶ ὀλίγων τυχερῶν ποὺ ἀποτελούσαμε τὴν ἀκολουθία ἀποβιβαζόταν στὸ μισοερειπωμένο σιδηροδρομικὸ σταθμό, μὲ τὶς ἀπαραίτητες γιὰ τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες προφυλάξεις. Ἡ καταθλιπτικὴ ὁμίχλη, ποὺ σκέπαζε τὰ βουβὰ καὶ ἀτέλειωτα ἐρείπια, ἔδινε στὸ μεγάλο λιμάνι, ποὺ ὑπῆρξε κάποτε τὸ καμάρι τῆς ναυτικῆς δυνάμεως τοῦ φασιστικοῦ Ἰμπέριο, τὸν τόνο μιᾶς ἀπερίγραπτης συμφορᾶς.

Ὅ,τι μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι κατὰ τὴν ἔξοδό μας ἀπὸ τὸ σταθμό, ἦταν οἱ τραγικές, φοβισμένες, μορφὲς ποὺ ξεπρόβαλλαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χαλάσματα. Ἄνθρωποι, ποὺ ἦταν περισσότερο σκιὲς παρὰ ζωντανὰ ὄντα, χλωμοί, μὲ βαθουλωμένα μάτια, ἀνήσυχοι. Ἦταν θλιβερὰ ὑπολείμματα τῶν φασιστικῶν στρατιῶν, δυστυχισμένοι φαντάροι τοῦ Ντοῦτσε, ποὺ προσκυνοῦσαν ἕνα χρόνο πρὶν τὰ ἀγάλματα τοῦ ἀρχηγοῦ τους, τὶς εἰκόνες του, τὰ ἀλησμόνητα συνθήματά του, ποὺ ἦσαν χαραγμένα στοὺς τοίχους.

★

Μερικὰ χαμίνια τοῦ λιμανιοῦ φοροῦσαν ἀκόμη τὶς ξεσχισμένες στολὲς τῶν Μπαλίλα. Πετροβολοῦσαν πρόθυμα τὶς κομματιασμένες ἀναμνηστικὲς στῆλες τῆς φασιστικῆς ἱστορίας, γιὰ νὰ διασκεδάσουν τοὺς Ἕλληνες ναῦτες καὶ στρατιῶτες ποὺ περιπλανιόνταν στοὺς δρόμους. Μὲ λίγα τσιγάρα, μὲ μιὰ σοκολάτα, τὰ ἄλλοτε ὑπεροπτικὰ Μπαλιλάκια ὠργάνωναν πρόχειρες εὔθυμες παραστάσεις στὴ μέση τῆς πλατείας· Κοροΐδευαν τὸν Ντοῦτσε τους, τοῦ ἔψαλλαν τὸν ἀναβαλλόμενο μὲ ἔξυπνα τετράστιχα καὶ φώναζαν ἐν χορῷ, χωρὶς νὰ τοὺς τὸ ζητήση κανείς: «Βίβα Γκρέτσια».

Τὴν ἠθικὴ κατάπτωσι τοῦ φασισμοῦ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ τὴ μετρήση κανεὶς ἐκεῖνες τὶς ὧρες. Εἶχε ξεπεράσει κάθε ὅριο. Ἡ καμποτίνικη ψυχικὴ πάστα τῶν ἄλλοτε φανατισμένων φασιστῶν, ἡ μετὰ τὴν κατάρρευσι τοῦ εἰδώλου τους συμφορά, ἡ ἐλπίδα ὅτι μὲ τὴν ἀπότομη προβολὴ μιᾶς ἔντονα ἀντιφασιστικῆς νοοτροπίας θὰ τοὺς ἔκανε νὰ ἐξιλεωθοῦν κάπως ἀπέναντι τῶν συμμάχων, τοὺς ἐξωθοῦσαν σὲ ἀπίστευτες ἐξευτελιστικὲς ἐνέργειες, οἱ ὁποῖες τραυμάτιζαν τὸ αἴσθημα ἀξιοπρεπείας ὅσων Ἰταλῶν δὲν εἶχαν ὑποδουλωθῆ ψυχικὰ στὴ φασιστικὴ ἰδεολογία.

Στὸν κατήφορο τοῦ ἐθνικοῦ ἐξευτελισμοῦ δὲν εἶχαν κανένα δισταγμὸ αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἀπομεινάρια τῶν στρατιῶν τοῦ Ντοῦτσε καὶ τῶν Μπαλίλα. Ἴσως ἐπειδὴ ἦταν ἡ ὥρα τῆς συντριβῆς... Ὅμως τὰ φαινόμενα αὐτὰ δὲν ἀπασχολοῦσαν τὴ σκέψι μας. Ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς εἶχε πλησιάσει. Τὸ καναδέζικο πολεμικὸ ποὺ θὰ μᾶς μετέφερε στὸν Πόρο, γιὰ νὰ ἐπιβιβαστοῦμε ἀπ' ἐκεῖ στὸν θρυλικὸ «Ἀβέρωφ» ἔκανε τὶς τελευταῖες βιαστικὲς ἑτοιμασίες του.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπιβιβαζόμασταν στὸ συμμαχικὸ πλοῖο, ἡ σκέψι μας ἔτρεχε μακρυά, στὴν Πατρίδα, ὅμως τὰ μάτια μας παρακολουθοῦσαν μηχανικὰ τὶς παράξενες σκηνὲς ποὺ ξετυλιγόνταν μπροστά μας. Ἀραγμένο σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ λιμανιοῦ μᾶς χαιρετοῦσε μὲ τὴν παράταξι τῶν ναυτῶν του τὸ «Τζούλιο Τσέζαρε», μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες θαλασσοκρατορικὲς ἐλπίδες τοῦ Ντοῦτσε.

Οἱ ναῦτες μᾶς κύτταζαν περίεργα· Ἴσως νὰ θυμόνταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν ἄφρονη περιπέτεια, στὴν ὁποία εἶχε ρίξει τὴν πατρίδα τους ὁ Μουσσολίνι, μὴ ἔχοντας καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς «θὰ σπάση τὰ πλευρὰ τῶν Ἑλλήνων».

Μὰ ὑπῆρχαν κι' ἄλλες εἰκόνες, χαρούμενες αὐτές, ποὺ συγκέντρωναν τὴν προσοχή μας. Ἦσαν δυὸ ἑλληνικὰ πολεμικά, ἀραγμένα στὸ ἰταλικὸ λιμάνι. Οἱ σημαῖες τους κυμάτιζαν περήφανα κι' οἱ ναῦτες μᾶς ἀποχαιρετοῦσαν μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς. Μιὰ ἀτμάκατος τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ ἔφερνε βόλτες γύρω στὸ φιλόξενο συμμαχικὸ καράβι, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ αὐλακώνη τὰ βρώμικα νερὰ τοῦ λιμανιοῦ.

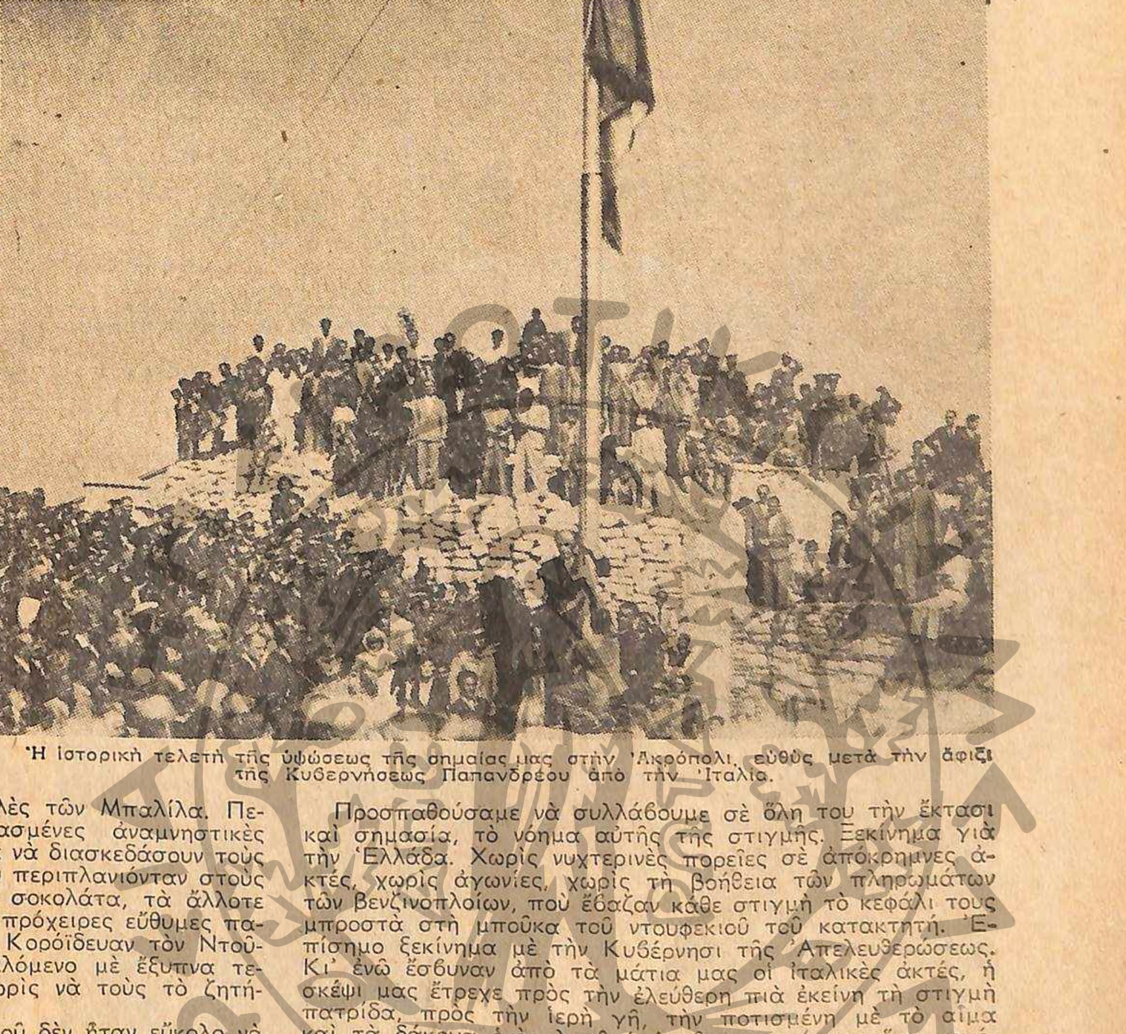

Ἡ ἱστορικὴ τελετὴ τῆς ὑψώσεως τῆς σημαίας μας στὴν Ἀκρόπολι, εὐθὺς μετὰ τὴν ἄφιξι τῆς Κυβερνήσεως Παπανδρέου ἀπὸ τὴν Ἰταλία.

Προσπαθούσαμε νὰ συλλάβουμε σὲ ὅλη του τὴν ἔκτασι καὶ σημασία, τὸ νόημα αὐτῆς τῆς στιγμῆς. Ξεκίνημα γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Χωρὶς νυχτερινὲς πορεῖες σὲ ἀπόκρημνες ἀκτές, χωρὶς ἀγωνίες, χωρὶς τὴ βοήθεια τῶν πληρωμάτων τῶν βενζινοπλοίων, ποὺ ἔβαζαν κάθε στιγμὴ τὸ κεφάλι τους μπροστὰ στὴ μποῦκα τοῦ ντουφεκιοῦ τοῦ κατακτητῆ. Ἐπίσημο ξεκίνημα μὲ τὴν Κυβέρνησι τῆς Ἀπελευθερώσεως. Κι' ἐνῶ ἔσβυναν ἀπὸ τὰ μάτια μας οἱ ἰταλικὲς ἀκτές, ἡ σκέψι μας ἔτρεχε πρὸς τὴν ἐλεύθερη πιὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ πατρίδα, πρὸς τὴν ἱερὴ γῆ, τὴν ποτισμένη μὲ τὸ αἷμα καὶ τὰ δάκρυα ἑνὸς λαοῦ ὁ ὁποῖος μαρτύρησε ὅσο κανένας ἄλλος λαὸς τῆς ξεθεμελιωμένης Εὐρώπης, γιὰ νὰ κρατήση ἀτράνταχτα στὴ θέσι τους τὰ ὡραῖα καὶ μεγάλα ἰδανικὰ ποὺ συνθέτουν τὸ νόημα τῆς ζωῆς... Αὐτὰ τὰ ἰδανικὰ ποὺ ἀπετέλεσαν τὴν ἱστορικὴ δικαίωσι τῆς καθολικῆς ἐξεγέρσεως τοῦ Ἔθνους τὴν 28η Ὀκτωβρίου 1940...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Αἰσθηματικὸ ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰωάννας Ἀναγνώστου - Μπουκουβάλα

ΛΕΥΚΕΣ ΣΤΟΛΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Δάφνη Δασκαλίδου, μιὰ πεντάμορφη ἀδελφὴ νοσοκόμος, ποὺ ἐργάζεται στὸ νοσοκομεῖο «Ὁ Ἅγιος Ματθαῖος», ἔχει ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὸ γιατρὸ Ἀνδρέα Πλατινᾶ. Μιὰ νύχτα φέρνουν στὸ νοσοκομεῖο ἕναν ἑτοιμοθάνατο, τὸ χημικὸ Γιάννη Βολίδη, θῦμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. Ὁ Ἀνδρέας Πλατινᾶς τὸν χειρούργησε ἀμέσως καὶ εἰδοποίησε τὴ μνηστὴ τοῦ Βολίδη, τὴ Μαίρη Κόντου. Ὁ καθηγητὴς Λάντικας ἐξήγησε στὴ νέα ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικός της θὰ ἔμενε παράλυτος. Ἡ Δάφνη ἦταν ἔξη χρόνων, ὅταν ὁ πατέρας της ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τους—κι' ὅπως ἔμαθε ἀργότερα, ἐπειδὴ ἡ μητέρα της δὲν ἦταν ἠθικὴ γυναίκα. Μιὰ θεία της κατόπιν πῆρε τὴ Δάφνη στὸ σπίτι της. Ἡ νέα δούλευε σκληρὰ καὶ τὸ βράδυ σπούδαζε. Ἔπειτα μὲ τὴ βοήθεια τῆς Μίκας, μιᾶς συμμαθήτριάς της, προσελήφθη ὡς νοσοκόμος στὸν «Ἅγιο Ματθαῖο». Ἔτσι γνώρισε τὸ χειροῦργο Ἀνδρέα Πλατινᾶ, ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρνε, χωρίζοντας ἀπὸ τὴ γυναίκα του. Μὰ ἡ Δάφνη διστάζει καὶ τὸν συμβουλεύει νὰ μὴ βιάζεται. Τὸ ἰατρικὸ συμβούλιο ποὺ ἔγινε γιὰ τὸ Γιάννη Βολίνη ἐπικύρωσε τὴ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ Λάντικα ποὺ ἔδειχνε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ Μαίρη Κόντου: Ὁ τραυματίας θὰ ἔμενε παράλυτος γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Ἡ Θάλεια κάλεσε τὴ Δάφνη στὸ σπίτι της καὶ τῆς μίλησε γιὰ τὴ ζωή της καὶ τὸ παιδί της. Ὕστερα τὴν παρακάλεσε νὰ σκεφθῆ πρῶτα, πρὶν ἀποφασίση νὰ βασίση τὴν εὐτυχία της στὰ συντρίμμια μιᾶς ζωῆς. Ὁ Ἀνδρέας Πλατινᾶς, βλέποντας τοὺς δισταγμοὺς τῆς Δάφνης ἔπιασε σχέσεις μὲ τὴ συνάδελφό της, τὴ Μίκα. Στὸ μεταξὺ ὁ Λάντικας ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὴ Μαίρη Κόντου κι' ἔφυγαν γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ Δάφνη ἀρνήθηκε νὰ γίνη γυναίκα τοῦ Ἀνδρέα κι' ἐκεῖνος ἔπιασε σχέσεις μὲ τὴ Μίκα. Τὸ βράδυ ἔφεραν στὸ νοσοκομεῖο τὴν Θάλεια ἀναίσθητη. Εἶχε ἀποπειραθῆ ν' αὐτοκτονήση ἀνοίγοντας τὶς φλέβες της...

11ον

— Σπάσαμε τὰ τηλέφωνα τοῦ ἀποκρίθηκαν. Δὲν εἶναι στὸ σπίτι του, δὲ γύρισε. Ἐξ ἄλλου ἂν γύριζε, θὰ καταλάβαινε πὼς κάτι συμβαίνει. θὰ τοῦ τὄλεγαν

Ὁ Δημήτρης Σιναῖος ἔκανε νόημα στὴ Ζαμπέτα, τὴν νεαρὴ ὑπηρέτρια τοῦ Πλατινᾶ, νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸ γραφεῖο. Πίσω της μπῆκε κι' ἡ Δάφνη. Κι' ἡ κοπέλλα ἄρχισε τὴ διήγησί της μὲ ἀναφυλλητά.

Μὲ τὶς φλέβες κομμένες

— Ἡ κυρία μου φαινόταν πολὺ ἀνήσυχη ὅταν γύρισε σπίτι τὸ βράδυ. Ἦταν πολὺ ταραγμένη καὶ φίλησε παράξενα τὴ Νταίζη, τὴν κορούλα της. Ἔπειτα πῆρε τὸ τηλέφωνο. Ζητοῦσε τὸν κύριο.

— Ποῦ τηλεφωνοῦσε; ἀπόρησε ὁ Δημήτρης.

— Δὲν ξέρω. Ἔπαιρνε τὸν ἴδιο ἀριθμὸ κι' ὅλο ρωτοῦσε ἂν εἶχε πάει ἐκεῖ ὁ κύριος.

— Δὲν ἔχεις ἰδέα τί ἀριθμὸ ἔπαιρνε;

— Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχα ἰδέα. Ἔπειτα, πρόσεξα καὶ κατάλαβα. Ἦταν ὁ ἀριθμὸς ἑνὸς κέντρου, ἑνὸς ἐξοχικοῦ κέντρου...

— Ἑνὸς ἐξοχικοῦ κέντρου;

— Μάλιστα! Ἐκεῖ πήγαινε ὁ κύριος μ' ἐκείνη...

— Μὲ ποιά; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ γιατρός.

— Μὲ τήν... μὲ τὴν ἀδελφὴ Μίκα, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα ἀναστενάζοντας.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Δημήτρη Σιναίου ἔγινε μαῦρο.

—Τί ξέρεις γιὰ τὴν ἀδελφὴ Μίκα; ρώτησε γρήγορα.

Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου τῆς κοπέλλας ἔδειξε ἄξαφνα φόβο.

— Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω...

— Ἄκουσε, κοπέλλα μου, εἶπε αὐστηρὰ ὁ γιατρός. Ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου. Θάρθη κι' ἡ ἀστυνομία, θὰ γίνουν ἀνακρίσεις. Πρέπει νὰ πῆς τὴν ἀλήθεια.

— Δὲν τὸ ἤθελα... ψιθύρισε ἡ Ζαμπέττα, δὲν τὸ ἤθελα κι' ὅμως τ' ἄκουγα ὅλα. Τ' ἄκουγα ποὺ τἄλεγε στὴν προϊσταμένη.

— Ἐρχόταν σπίτι σας ἡ προϊσταμένη; ἀπόρησε ἡ Δάφνη.

— Ὄχι. Ἀπὸ τὸ τηλέφωνο τῆς τἄλεγε. Τὰ ἤξερε ὅλα. Ἤξερε πὼς πήγαιναν σ' αὐτὸ τὸ κέντρο...

— Καὶ δὲν πῆγαν ἀπόψε;

— Ἀκοῦστε τί ἔγινε. Τηλεφωνοῦσε καὶ ξανατηλεφωνοῦσε. Δὲν τῆς πήγαινε ἡ καρδιὰ νὰ πλαγιάση, καὶ δὲν κοιμόμουν κι' ἐγώ. Κι' ἄξαφνα, σὲ μιὰ στιγμή, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Κατάλαβα τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου. Ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις τῆς κυρίας μου καταλάβαινα καὶ τί τῆς ἔλεγε: «Ναί, ἐγὼ τηλεφώνησα. ἔλεγε... ἐγώ... Ἔλα, σὲ περιμένω... Δὲ θὰ ξαναρθῆς στὸ σπίτι; Ἀνδρέα, ἔλα ἀμέσως... ἀμέσως, τ' ἀκοῦς: Θὰ γίνη μεγάλο κακό!».

— Κατάλαβα πὼς τῆς ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Ἐγὼ εἶχα σηκωθῆ καὶ πατῶντας στὶς μύτες τὴν παρακολουθοῦσα. Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς δὲν τὄκανα ἀπὸ περιέργεια. Φοβόμουν... φοβόμουν...

— Κι' ἔπειτα, τί ἔγινε; ρώτησε ὁ γιατρὸς μὲ ἀγωνία.

—Ἔμεινε πολλὴ ὥρα στὸ τηλέφωνο. Ἔπειτα πέρασε ἀπὸ μπροστά μου σὰν νὰ περπατοῦσε στὸν ὕπνο της, σὰ νὰ μὴ ἔβλεπε καὶ νὰ μὴν ἄκουγε τίποτα. Ἐγὼ πήγαινα πίσω της κι' αἰσθανόμουν τὰ δόντια μου νὰ χτυπᾶνε. Πῆγε στὸ κρεβατάκι τοῦ παιδιοῦ της, ἔσκυψε καὶ τὸ φίλησε. Ἔκλαιγε, ἔκλαιγε...

Ἐνσταντανέ

Ὁ χαιρετισμὸς

Ἕνας Γάλλος ταγματάρχης συνοδεύει τὸ διοικητή του, ἕνα συνταγματάρχη, στοὺς δρόμους τῆς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως, ὅπου βρίσκεται τὸ κέντρον ἐκπαιδεύσεως τῶν νεοσυλλέκτων.

Κάθε τόσο, οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ συναντοῦν στὸ δρόμο κάποιον νεοσύλλεκτο, ποὺ στέκεται μὲ σεβασμὸ νὰ τοὺς χαιρετήση. Ὁ συνταγματάρχης ἀνταποδίδει τὸν χαιρετισμὸ καὶ συγχρόνως μουρμουρίζει:

—Ἐπίσης!

Τὸ πρᾶγμα ἐπαναλαμβάνεται πολλὲς φορές, ὥσπου ὁ ταγματάρχης, ποὺ ἔχει ἀπορήσει ρωτάει τὸν συνταγματάρχη:

— Γιατί, κύριε, διοικητά, κάθε φορὰ ποὺ χαιρετᾶτε στρατιώτη στὸ δρόμο λέτε σιγὰ «ἐπίσης»;

—Ἀ! τοῦ λέει ὁ συνταγματάρχης. Ἤμουν κι' ἐγὼ κάποτε ἁπλὸς φαντάρος καὶ ξέρω καλὰ ποῦ μᾶς στέλνουν οἱ νεοσύλλεκτοι, ὅταν μᾶς χαιρετοῦν!

Ο ΦΑΚΟΣ

Ἡ Ζαμπέττα σταμάτησε, πνιγμένη στὰ δάκρυα κι' αὐτή.

—Ἔπειτα, ἔπειτα; τὴν πίεσε ὁ γιατρός.

—Ἔπειτα πῆγε στὸ μπάνιο. Ἔτρεξα πίσω της καὶ τῆς φώναξα: «Ποῦ πᾶτε; Τί κάνετε;» Δὲ μοὔδωσε ἀπάντησι. Κι' ἐγὼ ἀπ' ἔξω χτυποῦσα τὴν πόρτα καὶ τὴ ρωτοῦσα. Στὸ τέλος μοῦ φώναξε: «Κοιμήσου κι' ἔχε τὸ νοῦ σου στὴ Νταίζη». Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία της κουβέντα.

— Δὲν ἔπαιρνες ἀμέσως τὸ τηλέφωνο; τῆς εἶπε ἡ Δάφνη μὲ ἀπελπισία.

— Τἄχασα... ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω, ποῦ νὰ τηλεφωνήσω. Ὅταν πέρασε ὅμως ἀρκετὴ ὥρα, σκέφτηκα νὰ σπάσω τὸ τζάμι τοῦ λουτροῦ. Ἦταν εὔκολο νὰ μπῶ ἀπὸ τὴν κάμαρά μου κι' ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι...

—Ἔσπασες τὸ τζάμι; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ναί, ἔσπασα τὸ τζάμι, καὶ μπῆκα στὸ λουτρό.

— Καὶ τί εἶδες;

Μὲ χείλη ποὔτρεμαν, πελιδνά, ἀποκρίθηκε ἡ Ζαμπέττα:

— Τί εἶδα; Παναγία Παρθένα, τί εἶδα; Ἡ κυρά μου ἦταν ξαπλωμένη στὴ μπανιέρα, ντυμένη. Τὸ αἷμα της ἔτρεχε ἀπὸ τὶς φλέβες τῶν χεριῶν της...

— Εἶχε χάσει τότε τὶς αἰσθήσεις της; ρώτησε ἡ Δάφνη.

— Σχεδόν, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

— Δὲ σὲ γνώρισε;

— Πῶς! Μὲ κατάλαβε...

— Σοῦ μίλησε;

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε ἀνάμεσα στ' ἀναφυλλητά της ἡ Ζαμπέττα. Μοῦ εἶπε: «Τηλεφώνησε στὸ νοσοκομεῖο... Τὸ παιδί μου...» Κι, ἔπειτα λιγοθύμησε.

— Τηλεφώνησες ἀμέσως ἐδῶ ἐσύ; ρώτησε ὁ Δημήτρης.

— Τὴν ἴδια στιγμή, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

Ἡ Δάφνη σήκωσε τὰ μάτια της ἱκετευτικὰ στὸ γιατρό:

— Δὲ φταίω ἐγώ! Δὲ φταίω ἐγώ!

Τῆς χαμογέλασε μὲ συγκίνησι.

—Ὄχι, μικρούλα μου, δὲ φταῖς...

Ἡ Ζαμπέττα κύτταξε τὴ νεαρὴ ἀδελφὴ μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Δὲ φταῖς ἐσύ, τῆς εἶπε. Ἐκείνη, κακή της ὥρα... ἐκείνη...

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε.

— Δῶσε μου τὸν ἀριθμὸ τοῦ κέντρου λοιπόν! εἶπε στὴν κοπέλλα. Ἴσως τώρα νὰ πῆγε ἐκεῖ.

Ἔδωσε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου ἡ Ζαμπέττα κι' ὁ γιατρὸς τὸν πῆρε.

Ἡ φωνή του ἀκούστηκε γεμάτη ἀγωνία.

—Ὁ κύριος Πλατινᾶς; Ὁ γιατρὸς Πλατινᾶς; Εἶστε σίγουροι πὼς δὲν βρίσκεται αὐτοῦ; Σᾶς παρακαλῶ... Σᾶς παρακαλῶ... Εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου. Καλά. Ἂν περάση, τοῦ λέτε σᾶς παρακαλῶ, ὅτι ἡ σύζυγός του βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο σὲ κρίσιμη κατάστασι...

Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μαῦρο.

— Δὲν εἶναι ἐκεῖ; ρώτησε ἡ Δάφνη μὲ ἀγωνία.

— Δὲν ξέρω. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸν κρύβουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Μοῦ φάνηκε ὕποπτη ἡ στάσι τους.

— Δὲν θὰ τοῦ ποῦνε γιὰ τὴ γυναίκα του; ρώτησε ἡ Ζαμπέττα.

— Δὲν ξέρω. Ἄλλο τίποτα δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε.

Ρόγχος θανάτου

Ξαναπῆγε ὁ Δημήτρης Σιναῖος στὸ θάλαμο. Οἱ ἀδελφὲς ἔσκυβαν ἀπελπισμένες ἀπάνω στὴν αὐτόχειρα. Ἡ ἀναπνοή της ἀκουγόταν σφυριχτή, ἔμοιαζε πιὸ πολὺ μὲ ρόγχο θανάτου.

— Στὸ χειρουργεῖο πάλι! διέταξε ὁ Δημήτρης ἀναστατωμένος.

—Ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐδῶ ὁ Λάντικας, ψιθύρισε ἔπειτα τῆς Δάφνης ποὺ τὸν ἀκολούθησε, παγωμένη.

Στὸ μεταξὺ ἔφτασε κι' ἄλλος ἕνας γιατρός. Κι' οἱ δυὸ ἐπιστήμονες ἄρχισαν τὴν πάλη μὲ τὸ θάνατο. Κάποια στιγμὴ φάνηκε πὼς ἡ Θάλεια ξαναρχόταν στὴ ζωή. Ἄνοιξε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο τὰ μάτια, τὰ στήλωσε ἀπλανῆ στὸ Δημήτρη ποὺ ἦταν σκυμμένος ἀπὸ πάνω της, ἀλλὰ δὲ φάνηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίζη. Ξανάκλεισε τὰ μάτια της μ' ἕνα μορφασμὸ πόνου καὶ δυστυχίας, καὶ βυθίστηκε πάλι σὲ λήθαργο.

Οἱ δυὸ γιατροὶ ἔκαναν ἕνα πρόχειρο συμβούλιο κι' ἔπειτα ἔδωσαν ἐντολὴ νὰ τὴ μεταφέρουν πάλι στὸ θάλαμο. Ὁ ἄλλος γιατρὸς ἔμεινε κοντά της κι' ὁ Δημήτρης πῆγε πάλι στὸ γραφεῖο, κάνοντας νόημα στὴ Δάφνη νὰ τὸν ἀκολουθήση. Φαινόταν γερασμένος χρόνια.

Ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὶς παλάμες του καὶ πρόφερε μὲ πόνο:

— Γιατί τὄκανε αὐτὸ ἡ Μίκα, γιατί τὄκανε;

Φαινόταν νὰ μιλῆ πιὸ πολὺ στὸν ἑαυτό του.

— Γιατί θέλησε νὰ βρῆ τὴν εὐτυχία της κάνοντας τὸ κακό, ἐνῶ τὴν εἶχε τόσο κοντά της;

Γύρισε τὰ γκριζογάλανα μάτια του βουρκωμένα στὴν κοπέλλα.

— Δάφνη, πρόφερε σιγανά, σοῦ μιλῶ σὰν νὰ εἶσαι ἀδερφούλα μου. Ἔκανες κι' ἐσὺ μεγάλο κακὸ ποὺ δέχτηκες τὸν ἔρωτα τοῦ Πλατινᾶ, μεγάλο κακό. Ἀλλὰ πιστεύω πὼς τὸν ἀγαποῦσες στ' ἀλήθεια ἐσύ. Ἔχεις ἄδολη καρδιά. Πιστεύω πὼς πραγματικὰ αἰσθάνθηκες μιὰ ἀκαταμάχητη ἕλξι γιὰ τὸν Ἀνδρέα...

Ἔσκυψε ἡ κοπέλλα τὸ κεφάλι της καὶ δὲν ἀποκρίθηκε. Τὰ λόγια τοῦ Σιναίου ἔξυναν τὴν πληγή της

— Δὲν εἶχες καὶ τίποτ' ἄλλο στὴ ζωή σου, εἶπε μὲ ἐπιείκεια ὁ γιατρός. Ἴσως νὰ ἦταν ὁ πρῶτος ἄντρας ποὺ σοῦ μίλησε γιὰ ἀγάπη... Ναί, ὅσο τὸ σκέπτομαι, μπορῶ νὰ βρῶ κάποιο ἐλαφρυντικὸ γιὰ σένα... Δὲ φταῖς ἐσὺ ἂν σὲ πολιόρκησε ἕνας ἄντρας ἑλκυστικὸς σὰν τὸν Ἀνδρέα Πλατινᾶ...

Δάγκωσε τὰ χείλη της ἡ Δάφνη καὶ τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν ἀπὸ ντροπή.

Θυμήθηκε ἄξαφνα ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ἄτυχης ἀγάπης της. Ναί, πρῶτος ὁ Πλατινᾶς τὴν πολιόρκησε μὲ τὸν ἔρωτά του. Αὐτὴ ὅμως, ὅταν τὸν δέχτηκε, ὅταν παραδέχτηκε μὲ μεγάλη εὐκολία νὰ βγοῦνε τὸ ἀπόγευμα μαζί, κάθε ἄλλο παρὰ ἐρωτευμένη ἦταν μαζί του. Τότε νηφάλια, ἔκανε τὸν ὑπολογισμό της:

«Γιατί ὄχι αὐτός; Ἄσχημο θὰ εἶναι νὰ γίνω κυρία Πλατινᾶ;

Ἦταν σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα ποὺ τῆς εἶχε χαράξει ἡ Μίκα ὅταν τὴν εἰσήγαγε στὸ νοσοκομεῖο. Ψυχρὸς ὑπολογισμός. Ὅταν ἀργότερα ἔμαθε πὼς εἶναι παντρεμένος, ἐνῶ ἡ καρδιά της τὴν ἔσπρωχνε νὰ τραβηχτῆ ἀμέσως, πάλι πείστηκε στὰ λόγια τῆς Μίκας καὶ δέχτηκε, ἐν γνώσει της πιά, ἕναν ἁμαρτωλὸ ἔρωτα. Οἱ τύψεις τῆς ἦρθαν ἀργά, πολὺ ἀργὰ δυστυχῶς. Κι' ἔτσι τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ τὴν ἔκαναν νὰ κοκκινίση ἀπὸ ντροπή.

Ὁ Δημήτρης τὴν κύτταξε μὲ μάτια δυστυχισμένα καὶ συνέχισε:

— Μὲ τὴ Μίκα δὲν ἦταν τὸ ἴδιο. Ἡ Μίκα ἤξερε πὼς θὰ γινόταν κοντά μου εὐτυχισμένη.

Ἡ καρδιὰ τῆς Δάφνης ἄρχισε νὰ χτυπάη μὲ συμπόνια. Αἰσθάνθηκε μιὰ ξαφνικὴ τρυφερότητα γι' αὐτὸν τὸν τίμιο, ἠθικὸ ἄντρα, ποὺ ἔπασχε ἄδικα τώρα.

— Τῆς εἴχατε μιλήσει; τὸν ρώτησε γιὰ νὰ σπάση τὴ βαρειὰ σιωπή.

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του ὁ Σιναῖος:

—Ὄχι, ἀδελφὴ Δάφνη, ὄχι, δὲν τῆς εἶχα μιλήσει.

—Ἔπρεπε νὰ τῆς μιλήσετε.

— Δὲν τόλμησα. Δὲ θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ πῶ σὲ μιὰ γυναίκα πὼς τὴν ἀγαπῶ.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 10—11) τὴν δεύτερη συνέχεια τῆς ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρης σειρᾶς μας ἀπὸ ἐμπεριστατωμένα, ἐκλαϊκευτικὰ καὶ διαφωτιστικὰ ἄρθρα μὲ τὸ γενικὸ τίτλο:

ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΚΑΤΕΚΤΗΘΗ!..

Οἱ τεράστιες προοπτικὲς ποὺ ἀνοίγονται σήμερα μετὰ τὴν ἐκσφενδόνισι τοῦ ρωσικοῦ δορυφόρου.

★ Οἱ ἐκπλήξεις καὶ τὰ ἀπρόοπτα τῶν διαπλανητικῶν ταξιδίων.

★ Ὁ ἄνθρωπος κύριος τοῦ διαστήματος!...

★ Ἀμερικανοὶ καὶ Ρῶσοι σ' ἕναν ἀγῶνα ζωῆς ἢ θανάτου.

★ Γιγαντιαῖα σχέδια ποὺ βρίσκονται στὸ δρόμο τῆς πραγματοποιήσεως.

★ Ἀποικίες τῆς Γῆς μέσα στὸ διάστημα.

★ Ὁ πόλεμος τῶν πλανητῶν.

★ Μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός.

κτλ. κτλ.

— Πῶς θέλετε ὅμως νὰ τὸ μαντέψη κι' αὐτή;

Κούνησε ὁ γιατρὸς τὸ κεφάλι του.

—Ἡ Μίκα τὸ ἤξερε. Τὸ καταλάβαινα πὼς τὸ ἤξερε. Οἱ ματιές της μοὔδειχναν μὲ κάθε τρόπο ὅτι τὸ ἤξερε. Κι' ὅμως ἔπαιζε μαζί μου σκληρά. Τὴ μιὰ στιγμὴ μ' ἄφινε νὰ ἐλπίζω καὶ τὴν ἄλλη μοὔδειχνε μιὰ τέτοια ἀδιαφορία, ποὺ μὲ πάγωνε. Πάντως, ἔλεγα μέσα μου πὼς μιὰ μέρα θὰ γινόταν δική μου, γυναίκα μου. Γιατί τὴν ἀγάπησα; Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω... Οὔτε πολὺ ὄμορφη τὴν εὕρισκα, οὔτε κι' ἐκτιμοῦσα πολὺ τὸ χαρακτῆρα της. Εἶχε ὅμως κάτι ποὺ μὲ τραβοῦσε, ποὺ μ' ἔκανε νὰ τὴν βλέπω μπροστά μου νύχτα-μέρα. Κι' ἄξαφνα, κατάλαβα πὼς κάτι γινόταν μὲ τὸν Ἀνδρέα. Ἐνῶ παρακολουθοῦσα μὲ ἀγωνία τὸ δικό σου τὸ εἰδύλλιο μὲ τὸν Ἀνδρέα, τὸν εἶδα ἄξαφνα μὲ τὴ Μίκα, νὰ γλυκοκουβεντιάζη, νὰ τῆς κάνη ἔρωτα φανερά, ξεδιάντροπα. Κι' ἡ Μίκα μὲ κύτταζε χαιρέκακα, θριαμβευτικά, λὲς καὶ τῆς εἶχα κάνει κακὸ νὰ τῆς προσφέρω τὴν ἀγάπη μου.

Τὰ μάτια του γεμᾶτα πόνο στηλώθηκαν στὴ Δάφνη. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε πάλι βασανισμένη:

— Εἶμαι ἄτυχος. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκα εἶμαι ἄτυχος... Ἄχ, ἀδελφὴ Δάφνη, δὲν ταιριάζει σὲ γιατρό, σὲ ἐπιστήμονα ἴσως, νὰ παραδέχεται τὴ μοῖρα. Κι' ὅμως... ἐγώ, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ θυμᾶμαι τὸν ἑαυτό μου, ἔρχομαι πάντα ἐπιλαχών. Θὰ ἦταν γιὰ γέλια, ἂν δὲν ἦταν τόσο τραγικό. Ναί, ἀδερφούλα Δάφνη, ἂν δὲν ἀγωνιούσαμε τόσο αὐτὴ τὴ στιγμή, ἂν δὲν ξέραμε πὼς ὁ θάνατος πλανιέται ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μιᾶς συναδέλφου, μιᾶς δυστυχισμένης...Θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ διηγηθῶ πράγματα ποὺ θὰ σ' ἔκαναν νὰ σπαρταρήσης στὰ γέλια. Φαντάσου... σ' ὅλα μου τὰ σχολικὰ χρόνια, ἐγὼ ἤμουν ὁ πρῶτος στὴ τάξι. κι' ἄλλος ἔπαιρνε τὴν τελευταία στιγμὴ πάντα τὸ βραβεῖο. Δὲν πῆρα οὔτε ἕνα βραβεῖο, ἂν καὶ ὅλοι μ' ἔλεγαν πνεῦμα. Ἀγόραζα λαχεῖα... Ἄπειρες φορὲς κληρώθηκε ὁ ἀριθμός μου παρὰ μιά, παρὰ δυὸ μονάδες... Κι' ἄλλα, κι' ἄλλα, κι' ἐδῶ... Ἂς εἶναι... εἶναι ἔγκλημα νὰ σκεπτόμαστε τίποτε ἄλλο αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἡ δική μου εἶναι ἡ μικρὴ τραγωδία, ἡ τραγωδία ποὺ ἐγγίζει τὴν κωμωδία. Μέσα ὅμως παίζεται ἡ μεγάλη τραγωδία.

»Ξέρεις πότε μονάχα ἀρχίζει ἡ σοβαρότης τῆς ζωῆς; Μπροστὰ στὸ θάνατο. Ὅταν δοῦμε τὸ συνάνθρωπό μας ξαπλωμένο, νὰ δίνη τὴ μεγάλη μάχη. τὴν ὑπέρτατη μάχη, τότε κάτι ἀλλάζει μέσα μας. Τότε ὅλες οἱ ἄλλες δυστυχίες μᾶς φαίνονται γελοῖες, μηδαμινές...

Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν σκοτεινὴ καθὼς μιλοῦσε μ' αὐτὰ τὰ πικρὰ λόγια. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Δάφνη εἶχε μιὰ μακάβρια ὀνειροφαντασία: Τῆς φάνηκε πὼς ἀντίκρυσε τὸ ἀγαθό, τίμιο πρόσωπο τοῦ Δημήτρη, μαρμαρωμένο στὴν ἀκινησία τοῦ θανάτου. Σὰν ἀστραπὴ πέρασε στὸ νοῦ της ἡ σκέψι:

«—Ἂν γινόταν αὐτό, πόσοι ἐπικήδειοι, πόσοι θρῆνοι! Ὅλοι τότε θ' ἀνακάλυπταν πὼς εἶναι πνεῦμα, ὅλοι τότε θὰ τοὔβρισκαν χίλιες χάρες. Κι' ἴσως-ἴσως, πολλὲς κοπέλλες θὰ ἔκλαιγαν γιὰ τὸν ἄντρα αὐτὸ ποὺ πῆγε ἀνέραστος. Τώρα ὅμως ἡ ζωὴ τοῦ δείχνει ὅλη της τὴ σκληρότητα».

Ὁ Δημήτρης πετάχτηκε.

— Πᾶμε νὰ τὴ δοῦμε, εἶπε μὲ χείλη πανιασμένα.

Ἡ Δάφνη τὸν ἀκολούθησε τρέμοντας σύγκορμη.

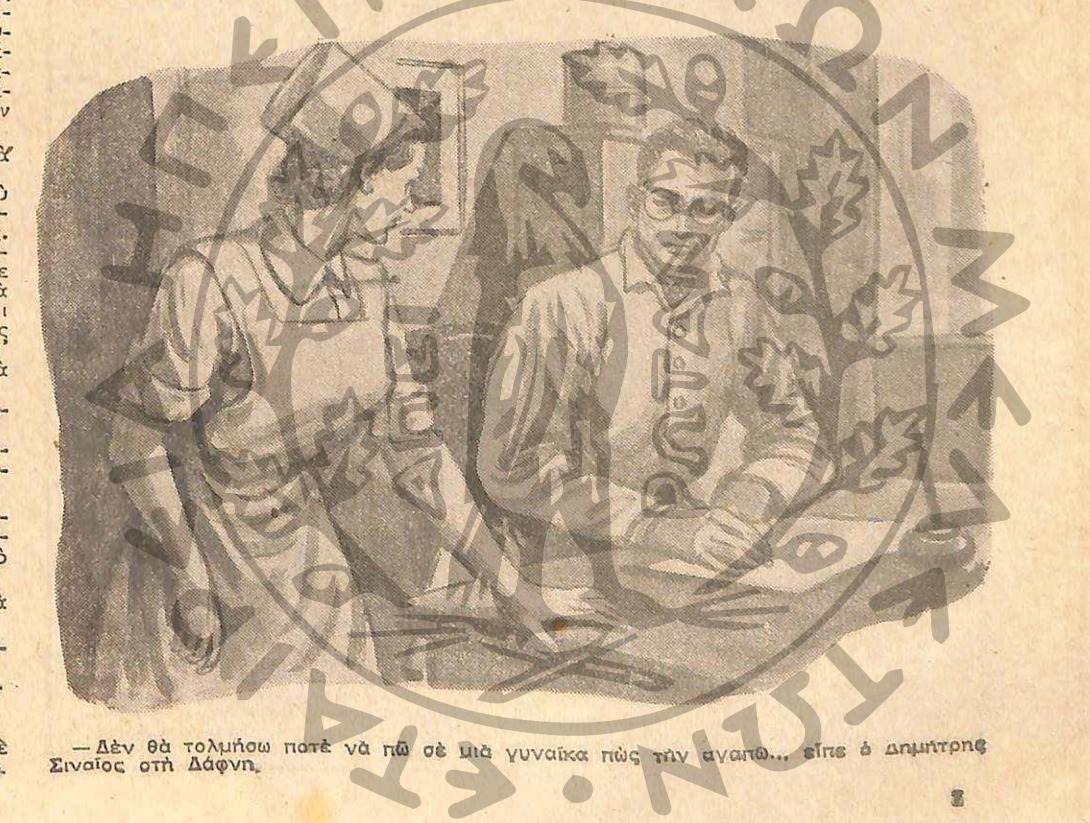

—Δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ πῶ σὲ μιὰ γυναίκα πὼς τὴν ἀγαπῶ... εἶπε ὁ Δημήτρης Σιναῖος στὴ Δάφνη.

Ἡ δύστυχη ἡ Θάλεια φαινόταν στὶς τελευταῖες της στιγμές. Ὁ ἄλλος γιατρὸς πάλευε μὲ τὶς μεταγγίσεις. Ὁ ἱδρὼς στάλαζε στὸ μέτωπό του.

Ἔσκυψε κι’ ὁ Δημήτρης πάλι ἀπάνω της καὶ γιὰ κάμποση ὥρα ἡ Δάφνη παρακολούθησε φρίττοντας σύγκορμη τὴν ἄνιση πάλη.

«— Μονάχα μπροστὰ στὸ θάνατο γινόμαστε ἄλλοι ἄνθρωποι», εἶχε πῆ ὁ Δημήτρης. Ἂν τὴν ἔβλεπε τάχα ὁ ἄντρας της τώρα; Ἂν ἀντίκρυζε αὐτὸ τὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε περιβληθῆ κιόλας, θαρρεῖς, τὴ μεγαλόπρεπη τραγικότητα τοῦ θανάτου; Τάχα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνη ἄλλος ἄνθρωπος κι’ αὐτός; Τάχα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ γίνη τὸ θαῦμα;...

Μιὰ θερμὴ προσευχὴ ἀνέβηκε στὰ χείλη της:

«— Θεέ μου, κάνε νὰ τὸν βροῦνε τὸν Ἀνδρέα, νὰ τὸν εἰδοποιήσουν. Πρέπει νὰ τὴν δῆ ζωντανή. Δὲν εἶναι δυνατὸν νἄρθῆ καὶ νὰ μάθη πὼς πάει, πέθανε!...»

Δὲ μποροῦσε νὰ ξεδιαλύνη τώρα πιὰ τί γινόταν μέσα της. Γιὰ ποιὸν εἶχε ἀνέβει ἡ προσευχὴ στὰ χείλη της; Γιὰ τὴ δύστυχη τὴ Θάλεια; Γιὰ τὸν Ἀνδρέα;

Ἦταν τὸ ξεχείλισμα τῆς ἀγάπης της, μιᾶς ἀγάπης ἄδολης, ἀνθρώπινης, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ποθῆ μ’ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της νὰ μὴ γίνη αὐτὸ τὸ κακό, νὰ μὴ πεθάνη ἡ δύστυχη γυναίκα γιὰ νὰ μὴ νοιώση αὐτὸς τύψεις; Ἢ.. γιατί ὄχι κι’ αὐτό; Ἦταν μιὰ προσευχὴ ποὺ ἀνέβαινε στὰ χείλη της ἀπὸ ζήλεια; Μήπως σὲ κάποια ἀπόκρυφη πτυχὴ τῆς ψυχῆς της γινόταν αὐτὴ ἡ σκέψι;

«Ἂν τὴν δῆ ἔτσι τὴ Θάλεια, θὰ τὴν ἀφήση τὴ Μίκα. Δὲν τὴν ἀγαπάει. Μπροστὰ στὸ θάνατο, θὰ τὴν ἀφήση...»

Ὅποιο καὶ νὰ ἦταν τὸ ἐλατήριο, ἡ προσευχὴ ἔτρεμε στὰ φυλλοκάρδια της. Καὶ λὲς κι’ οἱ οὐρανοὶ βρέθηκαν ἀνοιχτοὶ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πόρτα τοῦ θαλάμου ἄνοιξε. Μιὰ ἀδελφὴ μπῆκε πατῶντας στὶς μύτες καὶ ψιθύρισε τοῦ Δημήτρη:

— Τὸν βρήκαμε... Σὲ δυὸ λεπτὰ εἶπε πὼς θὰ εἶναι ἐδῶ.

— Ποῦ τὸν βρήκατε; ρώτησε ὁ γιατρός, ἀνασαίνοντας μὲ ἄπειρη ἀνακούφισι.

— Σ’ ἐκεῖνο τὸ κέντρο... ἀποκρίθηκε ἡ ἀδελφὴ ψιθυριστά.

Ὁ Δημήτρης ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γεμάτη συνεννόησι καὶ ἀπελπισία στὴ Δάφνη. Μετὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ πόρτα τοῦ θαλάμου ἄνοιξε πάλι κι’ ὁ Ἀνδρέας στάθηκε, χλωμὸς σὰν φάντασμα, στὸ κατῶφλι.

Μπροστὰ στὸ θάνατο

Ὅλα τὰ μάτια στράφηκαν ἀπάνω του. Γιὰ μιὰ στιγμή, τὰ πρόσωπα ποὺ ἦταν σκυμμένα στὴν τραγικὴ αὐτόχειρα, γύρισαν στὸν ἄντρα αὐτὸν ποὺ ἦταν ὁ ὑπαίτιος τοῦ χαμοῦ της. Κι’ αὐτὸς στεκόταν σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε κανένα, καὶ τὰ μάτια του στηλώνονταν σὰν μαγνητισμένα στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του ποὺ ἦταν ἀγνώριστο μέσα στὴν ἀγωνία.

Βάσταξε ἐλάχιστα δευτερόλεπτα αὐτὴ ἡ σκηνή. Ἔπειτα οἱ γιατροὶ κι’ οἱ νοσοκόμες παραμέρισαν καὶ τὸν ἄφησαν νὰ ζυγώση. Μὲ βῆμα κλονιζόμενο ἔφτασε αὐτὸς στὸ κρεβάτι, κύτταξε τὴ δύστυχη γυναῖκα. Κι’ ἔπειτα ἐνῶ ὅλοι κρέμονταν ἀπὸ τὰ χείλη του, ἄνοιξε τὰ χέρια του διάπλατα, λὲς καὶ κλονιζόταν, λὲς καὶ ζητοῦσε βοήθεια. Ἂν δὲν προλάβαινε ὁ Δημήτρης νὰ τὸν κρατήση, θὰ σωριαζόταν κάτω.

Τὸν κάθισαν σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὰ χείλη του ἔτρεμαν κι’ ἦταν ἄσπρα. Τὰ μάτια του κόντευαν νὰ πεταχτοῦνε ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

Ὁ Δημήτρης ἔσκυψε ἀπάνω του καὶ ψιθυριστὰ τοῦ ἐξήγησε τί εἶχε γίνει ὡς τώρα γιὰ νὰ τὴ σώσουν. Ἄκουγε αὐτὸς σὰν νὰ βρισκόταν σὲ λήθαργο. Κι’ ἔπειτα φώναξε βραχνά:

— Χρειάζεται κι’ ἄλλη μετάγγισις. Πάρτε ἀπὸ μένα αἷμα, ἀνήκουμε στὴν ἴδια ὁμάδα.

Ὁ Δημήτρης ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ συναδέλφου του.

— Δὲν γίνεται τώρα ἄλλη μετάγγισις, πρόφερε μ’ ἕνα πικρὸ χαμόγελο. Ἀνδρέα, ὅτι μποροῦσε νὰ κάνη ἡ ἐπιστήμη, πίστεψέ με, ἔγινε! Τώρα ἐσὺ δὲ μπορεῖς νὰ κάνης τίποτε περισσότερο σὰν γιατρός. Μονάχα, ἴσως, σὰν ἄνθρωπος... μονάχα σὰν ἄνθρωπος τώρα πιά, Ἀνδρέα...

Τὰ γαλανὰ ἀγαθὰ μάτια τοῦ Δημήτρη Σιναίου βυθίστηκαν στὰ φλογερὰ μάτια τοῦ Ἀνδρέα Πλατινᾶ. Κι’ αὐτὸς σηκώθηκε μηχανικὰ καὶ πλησίασε στὸ κρεβάτι.

Ὁ Δημήτρης ἔκανε νόημα στοὺς ἄλλους ν’ ἀπομακρυνθοῦνε. Πατῶντας στὶς μύτες ἔφυγαν γιατροὶ καὶ νοσοκόμες ἀπὸ τὸ θάλαμο, κι’ ἔκλεισαν σιγανὰ τὴν πόρτα ἀφίνοντας μέσα τὸν Ἀνδρέα Πλατινᾶ μὲ τὴν ἑτοιμοθάνατη γυναῖκα του.

Θὰ κάνη τὸ θαῦμα της ἡ ἀγάπη;

Πέρασε κάμποση ὥρα ἔτσι. Ὅλοι, γιατροὶ καὶ νοσοκόμες, μαζεμένοι στὸ διάδρομο, μὲ κρατημένη ἀναπνοή, περίμεναν. Κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήση. Ὅλοι ὅμως εἶχαν τὶς ἴδιες σκέψεις. Ἄνθρωποι μαθημένοι ν’ ἀγωνίζωνται γιὰ τὴ ζωὴ μ’ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης, δὲν εἶχαν πιὰ ἄλλη ἐλπίδα παρὰ στὸ θαῦμα. Στὸ θαῦμα ποὺ θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ κάνη ἡ ἀγάπη.

Ἡ καρδιὰ τῆς Δάφνης κλωτσοῦσε μέσα στὸ στῆθος της. Ἡ ἀγωνία τὴν ἔπνιγε:

«Τάχα θὰ βρῆ τὰ λόγια ποὺ πρέπει νὰ τῆς πῆ; Τάχα θὰ ὑψωθῆ ἡ ψυχή του ἀπάνω ἀπὸ τὰ πάθη; Τί τραγούδι πρέπει νὰ τραγουδήση ἡ ψυχή του στὴν ψυχή της γιὰ νὰ τὴν ἀποσπάση ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου;»

Ναί, ψυχὴ μὲ ψυχὴ μονάχα τώρα πιὰ θὰ μποροῦσαν νὰ μιλήσουν. Οἱ αἰσθήσεις της δὲ λειτουργοῦσαν. Τὶς εἶχε κιόλας τυλίξει ὁ θάνατος μὲ τὸ παγερό του πέπλο. Μονάχα ἡ φλόγα τῆς ψυχῆς θὰ μποροῦσε νὰ λυώση αὐτὰ τὰ χιόνια τοῦ θανάτου.

Τὰ χέρια της ἦταν παγωμένα. Τώρα πιὰ ἤξερε τί προσευχὴ ἀνέβαινε στὰ χείλη της ἀπὸ τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς της:

«Θεέ μου, κάνε νὰ ζήση, νὰ ζήση. Ἄλλο τίποτα δὲ σοῦ ζητῶ. Νὰ ζήση!... Λυπήσου τὰ νειᾶτα της καὶ τὴν καλωσύνη της. Λυπήσου τὸ παιδάκι της. Δὲν πρέπει νὰ ἀνατραφῆ στὴν ὀρφάνεια. Λυπήσου την τὴν ἴδια νὰ μὴ πεθάνη ἔτσι ἁμαρτωλά, ἀπὸ τὸ ἴδιο της τὸ χέρι. Ὅλη της ἡ ζωὴ στάθηκε καλωσύνη καὶ ἀγάπη. Δὲν ἔκανε κακὸ σὲ κανένα. Ἀγάπησε τὸν ἄντρα της μέχρι θανάτου. Ἀγάπησε τὸ παιδάκι της, ἀγάπησε τὰ παιδάκια τοῦ κόσμου. Κι’ ἐμένα ἀκόμα μοὔδειξε ἀδελφικὴ ἀγάπη, ἂν καὶ τῆς ἔκανα τόσο κακό. Μοῦ μίλησε σὰν ἀδελφή, σὰ μάνα. Λυπήσου την. Λυπήσου καὶ τὸν Ἀνδρέα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ αὐτὸς εἶναι πιὸ ἀξιοθρήνητος ἀπὸ τὴν ἑτοιμοθάνατη. Εἶμαι σίγουρη πὼς μπροστὰ στὸ θάνατο ξαναφούντωσε ἡ παλιά του ἡ ἀγάπη. Τὴ Μίκα δὲν τὴν ἀγάπησε ποτέ, δὲν ἔχει τίποτε νὰ ὑπερνικήση. Ἐμένα; Τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ πρόδωσε γιὰ τὴ Μίκα, ὑπερνίκησε τὴν ἀγάπη του γιὰ μένα. Θεέ μου, κάνε ἀπὸ αὐτὴ τὴν πάλη μὲ τὸ θάνατο νὰ φουντώση τὸ λουλούδι τῆς ἀγάπης!»

Δάκρυα ἔτρεχαν στὰ μάτια της καὶ δὲν τὸ καταλάβαινε. Μιὰ στιγμὴ κάποιος τὴ σκούντησε.

— Ἔλα νὰ σοῦ πῶ, τῆς ψιθύρισε ἡ Τασούλα.

Τὴν ἀκολούθησε ἡ Δάφνη σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ διαδρόμου.

— Ἦρθε! τῆς ψιθύρισε ἡ κοπέλλα μὲ τὶς πανάδες καὶ τὴν κύτταξε μὲ μάτια πελώρια.

— Ποιός; ρώτησε ἡ Δάφνη ψιθυριστά.

— Ἐκείνη!

Μὲ τὸ μυαλὸ ζαλισμένο δὲν κατάλαβε τὴν πρώτη στιγμὴ ἡ Δάφνη.

— Ἡ Μίκα, τῆς ἐξήγησε ἡ Τασούλα.

— Ἦρθαν μαζί; ρώτησε ψιθυριστὰ ἡ Δάφνη ἐνῶ ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπάη.

— Ὄχι... ὅπως μοῦ εἶπαν. Δὲ μπῆκαν μαζὶ στὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ μὴ γίνη φαίνεται σούσουρο. Αὐτὴ μπῆκε σὰν τὴν κλέφτρα λίγα λεπτὰ μετὰ ἀπ’ αὐτόν.

— Τί λέει; Τί κάνει; Κλαίει;

— Δὲν κλαίει. Κάθεται σὲ μιὰν ἄκρη μὲ τὰ χείλη σφιχτὰ κι’ ὅλο λέει καὶ ξαναλέει: «Ἦταν ἀπὸ κακία της... Ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ!»

— Εἶναι φοβερή! ψιθύρισε ἡ Δάφνη.

— Ναί, εἶναι φοβερή, παραδέχθηκε ἡ Τασούλα μὲ δέος. Οὔτε καὶ μπροστὰ στὸ θάνατο δὲν αἰσθάνεται τύψεις. Νὰ ἤμουν ἐγώ, θὰ σκοτωνόμουν. Ἔ, Δάφνη, πὲς τὴν ἀλήθεια, ἂν ἤξερες πὼς ἔχασε ἕνας ἄνθρωπος τὴ ζωή του ἐξ αἰτίας σου, τί θἄκανες;

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπόγνωσι ἡ Δάφνη.

Μιὰ δαγκωματιὰ τῆς ἔσφιγγε ἀνελέητα τὴν καρδιά. Τὰ λόγια τῆς Τασούλας τὴν εἶχαν κάνει νὰ πονέση πιὸ πολύ.

«Κατὰ βάθος φταίω ἐγώ, φταίω ἐγώ...»

Τ’ ἀναφυλλητὰ τὴν ἔπνιξαν.

— Τί ἔπαθες; τὴ ρώτησε ἡ Τασούλα.

Ἀργοῦσε πάντα τόσο νὰ καταλάβη αὐτὴ ἡ κοπέλλα. Κι’ ὅμως ἡ καρδιά της ἦταν ἕνα κομμάτι μάλαμα κι’ ἤθελε πάντα νὰ βοηθήση.

Μιὰ κίνησι στὸ διάδρομο τὶς ἔκανε καὶ τὶς δυὸ νὰ τρέξουν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

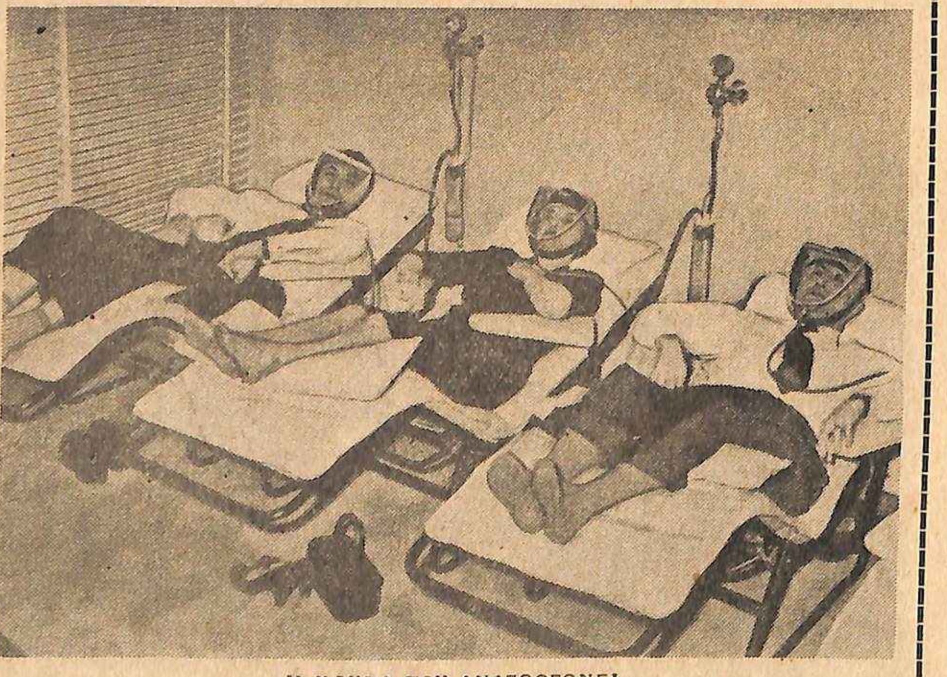

Η ΚΟΥΡΑ ΠΟΥ ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΕΙ

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐργάζονται στὶς μεγαλουπόλεις, παρουσιάζουν πολὺ μεγαλύτερα καὶ ἐντονώτερα σημεῖα κοπώσεως ἀπ’ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐργάζονται στὸ ὕπαιθρο. Ἀφορμή, ὅπως διεπίστωσε ἔπειτα ἀπὸ πολυετεῖς ἔρευνες ἕνας Γερμανὸς γιατρός, εἶναι ἡ μολυσμένη καὶ φτωχὴ σὲ ὀξυγόνο ἀτμόσφαιρα τῶν μεγαλουπόλεων. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ὁ γιατρὸς ἵδρυσε τελευταῖα μιὰ κλινική, στὴν ὁποία ψυχαγωγεῖ τοὺς πελάτες του μὲ εὐχάριστη μουσική, ἐνῶ συγχρόνως τοὺς τονώνει μὲ εἰσπνοὲς ὀξυγόνου διαρκείας ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας. Ἡ σχετικὴ κοῦρα στοιχίζει μόνο 10 δραχμές, ὅσοι ὅμως τὴν ἐδοκίμασαν, ὁμολογοῦν πὼς πραγματικὰ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν κόπωσι καὶ ξανανειώνει τὸν ὀργανισμό.

Ὁ Ἀνδρέας εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα. Τὸ πρόσωπό του φαινόταν ἀναστατωμένο, ὄχι ὅμως ἀπελπισμένο. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε βραχνή:

— Δημήτρη, Δημήτρη, ἔλα, σὲ παρακαλῶ...

Ἔτρεξε μέσα ὁ Σιναῖος καὶ κάθησε κάμποση ὥρα. Ὅλοι στέκονταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα κρατῶντας τὴν ἀναπνοή τους.

Ἔμεινε κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας μέσα ὁ Δημήτρης. Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ θάλαμο, τὰ μάτια του ἦταν βουρκωμένα. Κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Ἀνδρέα ποὺ φαινόταν ἐξουθενωμένος.

Κύτταξε τὶς νοσοκόμες καὶ τὸν ἄλλο γιατρὸ ποὺ περίμεναν καὶ ψιθύρισε:

— Ἀνέκτησε τὶς αἰσθήσεις της. Πρέπει τώρα νὰ κοιμηθῆ. Ἡ ζωή της κρέμεται ἀπὸ μιὰ τρίχα. Ἀδελφὴ Δάφνη, θὰ μείνης κοντά της δύο ὧρες. Δὲ θὰ τὸ κουνήσης ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της. Στὴν ἐλαχίστη ἀμφιβολία σου θὰ μὲ καλέσης ἀμέσως. Πήγαινε.

— Ἐγώ; ρώτησε μὲ τρόμο ἡ νεαρὴ ἀδελφή.

— Ναί, ἐσύ, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός, ἐνῶ ὁ Ἀνδρέας προχωροῦσε στὸ διάδρομο πρὸς τὸ γραφεῖο τρεκλίζοντας καὶ κρατῶντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια.

Ἡ Δάφνη δίστασε. Ἔνοιωθε τὰ γόνατά της νὰ λύνωνται στὴ σκέψι πὼς θ’ ἀντιμετώπιζε αὐτὴ μόνη τὴ δυστυχισμένη γυναίκα. Πὼς ἴσως νὰ τῆς ἔλαχε αὐτῆς νὰ βρεθῆ στὶς τελευταῖες της στιγμές. Στήλωσε τὰ μάτια της ἱκετευτικὰ στὸ Δημήρη:

— Ὄχι ἐγώ, ψιθύρισε.

Αὐτὸς ὅμως, σὰν νὰ μὴ τὴν ἄκουσε, ἐπανέλαβε ἐπιτακτικά:

— Πήγαινε, ἀδελφὴ Δάφνη!

Κι’ αὐτὴ δὲν τόλμησε νὰ φέρη ἀντίρρησι.

Λόγια ποὺ φέρνουν δάκρυα

Ἡ Θάλεια φαινόταν βυθισμένη σὲ λήθαργο. Ἡ ἀναπνοή της ἦταν ἀκόμα σφυριχτή, δὲν ἔμοιαζε ὅμως τόσο μὲ ρόγχο τώρα. Ἂν καὶ φαινόταν βαρειὰ ἄρρωστη, κάτι στὸ σύνολό της σὰν νἄδειχνε κάποια καλυτέρεψι. Δὲν ἔδινε μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ἑτοιμοθάνατης γυναίκας.

Κλεφτὰ-κλεφτὰ χώθηκε ἡ Δάφνη στὴν πολυθρόνα ποὺ βρισκόταν δίπλα στὸ κρεβάτι καὶ προσπάθησε νὰ μὴ κάνη διόλου θόρυβο. Ἡ ἄρρωστη ὅμως λὲς κι’ ἄκουγε μὲ τ’ αὐτιὰ τῆς ψυχῆς της, λὲς κι’ ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της.

— Ἀδελφὴ Δάφνη, ψιθύρισε μὲ φωνὴ ἀχνή.

Τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες τῆς κοπέλλας. Ἡ μόνη της ἐλπίδα ἦταν νὰ περάσουν οἱ δυὸ ὧρες χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ ἡ Θάλεια.

— Δάφνη, ξαναεῖπε ἡ ἄρρωστη μόλις, ψιθυριστά.

Πετάχτηκε ἡ κοπέλλα, ἔσκυψε ἀπάνω της.

— Τώρα δὲν θέλω νὰ πεθάνω, ψιθύρισε ἡ ἑτοιμοθάνατη, καὶ δυὸ δάκρυα στρογγύλεψαν στὶς ἄκρες ἀπὸ τὰ κλεισμένα της βλέφαρα..

Θἄθελε νὰ τῆς μιλήση ἡ νεαρὴ ἀδελφή, θἄθελε νὰ τῆς δώση θάρρος. Σὲ πόσους καὶ πόσους ἀπελπισμένους δὲν εἶχε δώσει θάρρος μ’ ἕνα της χαμόγελο, μὲ μιά της λέξι! Τώρα ὅμως, στὰ χείλη της ποὔτρεμαν, οὔτε μιὰ λέξι δὲν ἐρχόταν, οὔτε μιὰ φτωχὴ λεξούλα παρηγοριᾶς.

Περίμενε ἡ ἑτοιμοθάνατη μὲ τὰ μάτια κλειστά. Ἡ προσμονὴ ζωγραφιζόταν στὴ φυσιογνωμία της. Κι’ ἐπειδὴ ἡ λέξι ποὺ περίμενε δὲν ἐρχόταν, ἅπλωσε τὸ χέρι της μὲ μιὰ κίνησι ἀδύνατη, σὰν νὰ ζητοῦσε τὸ χέρι τῆς κοπέλλας.

Ἡ Δάφνη ἔδωσε τὸ χέρι της σὰν μαγνητισμένη. Τὄσφιξε ἀδύνατα ἡ Θάλεια καὶ ψιθύρισε μιὰ λέξι:

— Σ’ εὐχαριστῶ!

Ἔπειτα γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της. Τὴν ἄλλη στιγμὴ φάνηκε νὰ βυθίζεται σὲ λήθαργο πάλι κι’ ἡ Δάφνη κάθησε στὴν πολυθρόνα της καὶ ἐπαναλάμβανε μέσα της ἀνατριχιάζοντας τὴ λέξι:

— Σ’ εὐχαριστῶ!

Τάχα γιατί τὴν εὐχαριστοῦσε ἡ βαρειὰ ἄρρωστη γυναίκα; Τάχα τί εἶχε μάθει ἢ τί εἶχε μαντέψει;

Πέρασαν ἔτσι πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἡ Δάφνη αἰσθανόταν μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ κλάψη ὅσο ἄκουγε στ’ αὐτιά της τὸ πονεμένο εὐχαριστῶ τῆς Θάλειας. Δὲν ἤθελε ὅμως ν’ ἀφήση νὰ τὴν νικήση ἡ συγκίνησι. Ἔτρεμε πὼς θ’ ἄνοιγε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη ἡ πόρτα, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἰδοῦνε νὰ κλαίη.

Καὶ πραγματικὰ ἡ πόρτα ἄνοιξε κι’ ὁ Δημήτρης μπῆκε πατῶντας στὶς μύτες.

Τὴ ρώτησε μὲ τὴ ματιά.

— Ἥσυχη, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

Τότε αὐτὸς ἔσκυψε καὶ τῆς ψιθύρισε στὸ αὐτί:

— Τὸ θαῦμα τῆς ἀγάπης!

Κι’ ἀποκρίθηκε πάλι στὴ βουβή της ἐρώτησι:

— Τὰ λόγια του τὴν ἔσωσαν. Ὁ Θεὸς τὸν φώτισε καὶ φέρθηκε ἀνθρώπινα.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τὴν ἄφησε πάλι. Κι’ ἡ Δάφνη αἰσθάνθηκε τὴν περιέργεια νὰ τὴν καίη. Θἄδινε πολλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ γιὰ νὰ μάθη λεπτομέρειες, τί εἶχε σταθῆ ἀνάμεσα στὸ ἀντρόγυνο, τί λόγια μαγικὰ εἶχε βρῆ ὁ Ἀνδρέας γιὰ νὰ φέρη ξανὰ στὴ ζωὴ τὴ δυστυχισμένη τὴ γυναῖκα.

Ἀνδρικὸ κλάμα

Ὅταν πέρασαν οἱ δυὸ ὧρες μπῆκε στὸ θάλαμο ἡ Τασούλα.

— Μ’ ἔστειλε ὁ Σιναῖος νὰ σὲ ἀντικαταστήσω, εἶπε.

Σηκώθηκε ἡ Δάφνη μὲ ἀνακούφισι. Αἰσθανόταν μιὰ ἀβάσταχτη κούρασι νὰ βαραίνη στὸ κορμί της. Κούρασι τῆς ψυχῆς ποὺ βάραινε τὸ σῶμα.

— Μὴ τὰ ρωτᾶς, τῆς ψιθύρισε ἡ Τασούλα. Κλάματα!

— Τί κλάματα;

— Ὁ Πλατινᾶς... Εἶναι κλεισμένος στὸ γραφεῖο καὶ σκοτώνεται στὸ κλάμα.

Τὴν κύτταξε δύσπιστα ἡ Δάφνη.

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ;

— Ἄκου ποὺ στὸ λέω. Μπῆκα μέσα, ἀφηρημένη καὶ τὸν εἶδα. Ντροπιάστηκε ποὺ μὲ εἶδε, καὶ μ’ ἔστρωσε μπροστὰ ὁ Σιναῖος.

Ἡ Δάφνη βγῆκε ἀπὸ τὸ θάλαμο. Ὁ διάδρομος ἦταν τώρα ἔρημος. Οἱ ἀδελφὲς εἶχαν πάει νὰ κοιμηθοῦνε. Διανυκτέρευαν ἐκείνη τὴ βραδυὰ μονάχα αὐτὴ κι’ ἡ Τασούλα στὸ τμῆμα τους. Οἱ ἄλλες εἶχαν πάει νὰ ἀναπαυθοῦνε πρὶν ἀναλάβουν τὴν πρωϊνὴ κοπιαστική τους ἐργασία.

Κάθησε ἡ Δάφνη σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ διαδρόμου. Αἰσθανόταν τὴν ἐπιθυμία νὰ κλάψη. Ἀντίκρυ της κλειστὴ ἡ πόρτα τοῦ γραφείου τῶν γιατρῶν. Μέσα ἐκεῖ ἕνας ἄντρας ἔκλαιγε. Ἡ σκέψι αὐτὴ τῆς πάγωνε τὴν καρδιά, τὴν ἔκανε νὰ θέλη νὰ κλάψη κι’ αὐτή.

Ἂν ἦταν μόνη αὐτὴ κι’ ὁ Ἀνδρέας στὸ νοσοκομεῖο, τάχα θὰ τολμοῦσε νὰ πάη ν’ ἀνοίξη τὴν πόρτα του νὰ κλάψουν μαζί;

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κάποια στιγμή. Ἀθελά της τὸν εἶδε ἡ Δάφνη. Ὁ Ἀνδρέας καθόταν στὸ γραφεῖο μὲ τὸ χέρι του ἀκουμπισμένο στὸ τραπέζι καὶ μὲ τὸ κεφάλι γερμένο στὰ χέρια του. Ἦταν ἴδια ἡ εἰκόνα τῆς ἀπελπισίας, ἴδια ἡ εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ λυώνει ἀπὸ τὶς τύψεις.

Ὁ Δημήτρης ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ προχώρησε πρὸς τὴ Δάφνη.

Κούνησε τὸ κεφάλι του θλιβερά:

— Εἶναι νὰ τὸν λυπᾶσαι κι’ αὐτόν, τῆς ψιθύρισε.

— Τί στάθηκε; ρώτησε ἡ κοπέλλα μὲ ἀγωνία.

— Τῆς ζήτησε συχώρεσι, τῆς ὁρκίστηκε πὼς δὲν τὴν ἀγαπάει τὴ Μίκα, πὼς ἀγαπάει αὐτήν...

Ἀθελά της ἡ Δάφνη τὸν κύτταξε μὲ μάτια μεγάλα, ἐρωτηματικά.

— Δάφνη, τῆς εἶπε ὁ γιατρὸς σοβαρά, πιστεύω ὅτι, ὅταν τῆς τἄλεγε αὐτὰ τὰ λόγια τὰ πίστευε. Τί σοὔλεγα; Μπροστὰ στὸ θάνατο γινόμαστε ἄλλοι ἄνθρωποι.

»Ὁ Ἀνδρέας τὴν εἶχε ἀγαπήσει μὲ πάθος τὴ γυναίκα του. Μπῆκες ἐσὺ ἀνάμεσά τους καὶ ἔγινε ἡ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ. Μὲ τὴ Μίκα ἦταν μονάχα μιὰ τρέλλα, ἕνα πεῖσμα.

— Θὰ γυρίση στὴ γυναίκα του; ρώτησε μὲ ὕφος δυστυχισμένο ἡ κοπέλλα.

Τὴν κύτταξε σοβαρὰ στὰ μάτια.

— Ναί, Δάφνη ἔχει ὅλη τὴν ἀπόφασι νὰ γυρίση. Φτάνει νὰ μὴ βρεθῆ ξανὰ μπροστὰ σὲ πειρασμό.

Τὸ αἷμα φούντωσε στὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας.

— Μ’ ἐμένα δὲν ἔχει πιὰ τίποτε, ἀπολύτως τίποτε...

— Σὲ πιστεύω, τῆς εἶπε σοβαρά, αὐστηρά.

Ἔπειτα ἄλλαξε ὕφος, τῆς μίλησε ἀδελφικά:

— Δάφνη, εἶσαι τόσο ὄμορφη, τόσο ἑλκυστικὴ κοπέλλα... ποιὸς ἄντρας δὲ θὰ ἦταν εὐτυχισμένος κοντά σου; Θὰ βρεθῆ ὁ ἄντρας ποὺ θὰ τὸ θεωρήση εὐτυχία του νὰ σὲ κάνη γυναίκα του, νὰ σοῦ χαρίση τὴν ἀγάπη του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΜΠΑΡΝΤΟ

Ὁ νέος παρτεναίρ τῆς χαριτωμένης Γαλλίδος ἠθοποιοῦ Μπριζὶτ Μπαρντὸ εἶναι ὁ Στέφεν Μπόϋντ, ὁ ὁποῖος, ἂν πιστέψουμε τὶς διαδόσεις, εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ νεαρὴ στάρ. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ σᾶς παρουσιάζει μιὰ σκηνὴ ποὺ δὲν περιλαμβάνεται στὸ φίλμ «Οἱ κοσμηματοπῶλαι τοῦ σεληνόφωτος», ποὺ γυρίζουν τώρα οἱ δυὸ καλλιτέχνες στὴ Ν. Ἰσπανία. Ὁ Μπόϋντ, ὕστερα ἀπὸ ἕνα κουραστικὸ γύρισμα, κάνει μασσὰζ στὸ πόδι τῆς παρτεναίρ του, γιὰ νὰ τῆς χαλαρώση τὰ νεῦρα καὶ νὰ τῆς τὸ ξεμουδιάση.

ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΚΑΤΕΚΤΗΘΗ!..

Οἱ προοπτικὲς ποὺ ἀνοίγονται μπροστά μας, μετὰ τὴν ἐκσφενδόνισι τοῦ α΄ δορυφόρου

ΜΟΛΙΣ ἔχουν περάσει χίλια χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε νὰ σχηματίση μιὰ ἰδέα γιὰ τὸ μέγεθος τοῦ Σύμπαντος καὶ τὶς τεράστιες ἀποστάσεις ποὺ χωρίζουν τὰ ἄστρα μεταξύ τους. Στὰ παλιὰ χρόνια, ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψι, ὅτι ὁ Ἥλιος κι' οἱ πλανῆτες ἀπεῖχαν μόλις μερικὰ χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Γῆ.

Τὸ ἴδιο σφαλερὴ ἦταν κι' ἡ ἀντίληψι ποὺ εἶχαν οἱ παλιοὶ ἄνθρωποι γιὰ τὸν ὄγκο τῶν ἄστρων. Ἐπειδὴ τὸ μάτι τους τοὺς τὰ παρουσίαζε μικρά, νόμιζαν πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ ἦταν καὶ στὴν πραγματικότητα. Οὔτε ὄργανα εἶχαν γιὰ νὰ τὰ μετρήσουν, οὔτε τηλεσκόπια γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὶς κινήσεις τους. Ἔκριναν τὰ πράγματα σύμφωνα μὲ ἐκεῖνο ποὺ ἔβλεπαν. Εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὅτι κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ σοφὸς Ἐπίκουρος ὑποστήριζε, ὅτι ὁ Ἥλιος δὲ μποροῦσε νὰ εἶχε διάμετρο μεγαλύτερη ἀπὸ 60 ἑκατοστά!

Στὸ γεγονὸς αὐτὸ ὠφείλοντο τὰ ἀφελῆ καὶ παιδαριώδη μέσα ποὺ σοφίζονταν γιὰ νὰ ταξιδέψουν μέσα στὸ διάστημα. Ἐπρόκειτο νὰ διατρέξουν μόνο μερικὰ χιλιόμετρα. Καὶ ἀγνοοῦσαν πόσο τρομακτικὰ ἐμπόδια θὰ εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν. Ἡ ἄγνοια αὐτὴ τοὺς ἔκανε νὰ βλέπουν τὰ πράγματα πολὺ εὐκολώτερα ἀπὸ ὅ,τι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος.

ΑΠΡΟΣΜΕΤΡΗΤΟΣ ΑΒΥΣΣΟΣ

Ὁ πρῶτος ποὺ προσπάθησε νὰ μετρήση τὸ σύμπαν, σύμφωνα μὲ τὶς μεθόδους τῆς τριγωνομετρίας, ἦταν ὁ Σάμιος Ἀρίσταρχος ποὺ ἔζησε στὴν Ἀλεξάνδρεια κατὰ τὸν 3ον αἰῶνα π. Χ. Ἡ πρώτη ἀπόστασι ποὺ ὑπολόγισε ἦταν ἐκείνη μεταξὺ Γῆς καὶ Σελήνης.

Οἱ ὑπολογισμοί του τὸν ὡδήγησαν στὸν ἀριθμὸ τῶν 200.000 περίπου χιλιομέτρων, πού, ὅμως, ὑστεροῦσε κατὰ 184.000 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ἀπόστασι μεταξὺ τοῦ πλανήτου μας καὶ τοῦ δορυφόρου του (σύμφωνα μὲ τοὺς τελευταίους ὑπολογισμούς). Θέλησε κατόπιν νὰ ὑπολογίση τὴν ἀπόστασι μεταξὺ Γῆς καὶ Ἡλίου. Τοῦ ἔλειπαν, ὅμως, τὰ ἀπαραίτητα ὄργανα καὶ ἔκαμε τὸ χονδροειδὲς λάθος νὰ ὑπολογίση αὐτὴ τὴν ἀπόστασι σὲ 4 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, ἐνῶ ἡ πραγματικὴ κυμαίνεται γύρω στὰ 150 ἑκατομμύρια. (Ἂς σημειωθῆ, ὅτι μόλις πρὶν 100 χρόνια ξέρομε μὲ κάποια προσέγγισι τὴν πραγματικὴ ἀπόστασι τοῦ Ἡλίου ἀπὸ τὴ Γῆ ἀλλ' ὅτι καὶ πάλι οἱ ὑπολογισμοί μας ἐνδέχεται νὰ μὴν εἶναι ἀπόλυτα ἀκριβεῖς).

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀριστάρχου, οἱ γνώσεις μας γιὰ τὸ σύμπαν ἔγιναν πιὸ σαφεῖς. Ξέρομε σήμερα, ὅτι τὸ σύμπαν εἶναι μιὰ ἀπροσμέτρητη ἄβυσσος.

Ἕνα ἀεριοπροωθούμενο ἀεροπλάνο, ποὺ θὰ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴ Γῆ, γιὰ νὰ κάμη τὸ γῦρο τοῦ διαστήματος, θὰ χρειαζόταν περισσότερο χρόνο ἀπὸ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς ποὺ οἱ ἀστροφυσικοί μας δίνουν στὰ ἄστρα, κι' ἔτσι ὁ ὑποθετικὸς ταξιδιώτης, ποὺ θὰ βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ ἀεροπλάνο, θὰ ἔφτανε στοὺς πιὸ μακρυνοὺς γαλαξίες, ὅταν ὁ κοσμικὸς θάνατος θὰ τοὺς εἶχε μεταβάλει σὲ ἄμορφη μᾶζα τέφρας.

Τὸ ἀεριοπροωθούμενο ἀεροπλάνο δὲν εἶναι, λοιπόν, τὸ κατάλληλο μέσο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς ἐξυπηρετήση σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι. Ὁ πύραυλος, ἀντίθετα, ποὺ ἀναπτύσσει ταχύτητα χιλιάδων χιλιομέτρων, θὰ μᾶς ἐξυπηρετοῦσε καλύτερα, γιατὶ θὰ μᾶς ἐπέτρεπε νὰ διατρέξωμε μεγαλύτερη ἀπόστασι σὲ μικρότερο χρόνο.

Ὁ πύραυλος ἀποτελεῖ τὸ τελειότερο — καί, γιὰ τὴ στιγμή, τὸ μοναδικό — μέσο ποὺ διαθέτομε γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ διαστήματος.

Σύμφωνα μὲ τὸ διάσημο Γερμανὸ Βέρνερ φὸν Μπράουν, ποὺ βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀμερικανικῶν ὑπηρεσιῶν διαπλανητικῶν ταξιδίων (θὰ μιλήσωμε στὴ συνέχεια τῶν ἄρθρων μας γιὰ τὰ μεγαλόπνοα σχέδιά του), τὸ ταξίδι στὸν Ἄρη, μετάβασι κι' ἐπιστροφή, μ' ἕνα πυραυλοκίνητο διαστημόπλοιο θὰ διαρκοῦσε μόνο 2 χρόνια καὶ 239 μέρες. Ἀλλά, τὸ ἴδιο διαστημόπλοιο θὰ χρειαζόταν 800.000 χρόνια γιὰ νὰ φτάση στὴν «Πρόξιμα» τοῦ Κενταύρου, ποὺ εἶναι τὸ κοντυνότερο σὲ μᾶς ἄστρο, καὶ 200 δισεκατομμύρια χρόνια γιὰ νὰ φτάση στὸ νεφελοειδῆ τῆς Ἀνδρομέδας, ποὺ εἶναι ὁ κοντυνότερος σὲ μᾶς γαλαξίας.

Ἂν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Νεάντερταλ, ποὺ ἔζησε πρὶν ἀπὸ 800.000 χρόνια, ἐπιβιβαζόταν στὸ διαστημόπλοιο τοῦ φὸν Μπράουν, μόλις τώρα θὰ ἔφτανε στὸν ἀστερισμὸ τοῦ Κενταύρου!...

Ἀπομένουν τὰ ἀτομικὰ μέσα προωθήσεως, ποὺ ὁ ἄνθρωπος θὰ διαθέτη πιθανώτατα σὲ πολὺ προσεχὲς μέλλον. Ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα αὐτά, μ' ὅλο ποὺ θὰ μᾶς ἐξυπηρετήσουν περισσότερο, δὲ θὰ λύσουν τὸ πρόβλημα. Πραγματικά, κι' ἂν ἀκόμη τὰ ἀτομικὰ διαστημόπλοιά μας προσήγγιζαν τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός, θὰ χρειαζόμαστε χιλιάδες χρόνια γιὰ νὰ φθάσωμε π.χ στὸν ἀστερισμὸ τοῦ Τοξότου.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ συμπεράνωμε, ὅτι τὰ ἄστρα ἀποτελοῦν κλειστοὺς κόσμους γιὰ μᾶς κι' ὅτι δὲ θὰ κατορθώσωμε ποτὲ νὰ φτάσωμε σ' αὐτούς;

Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Κάθε ἄλλο. Εἶναι, τοὐναντίον, πολὺ πιθανό, ὅτι θὰ βρεθῆ μιὰ μερα ὁ Κολόμβος τοῦ διαστήματος ποὺ θὰ ἐξερευνήση καὶ τοὺς πιὸ μακρυνοὺς κόσμους του. Ἀλλὰ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὸ ἐπιτύχη;

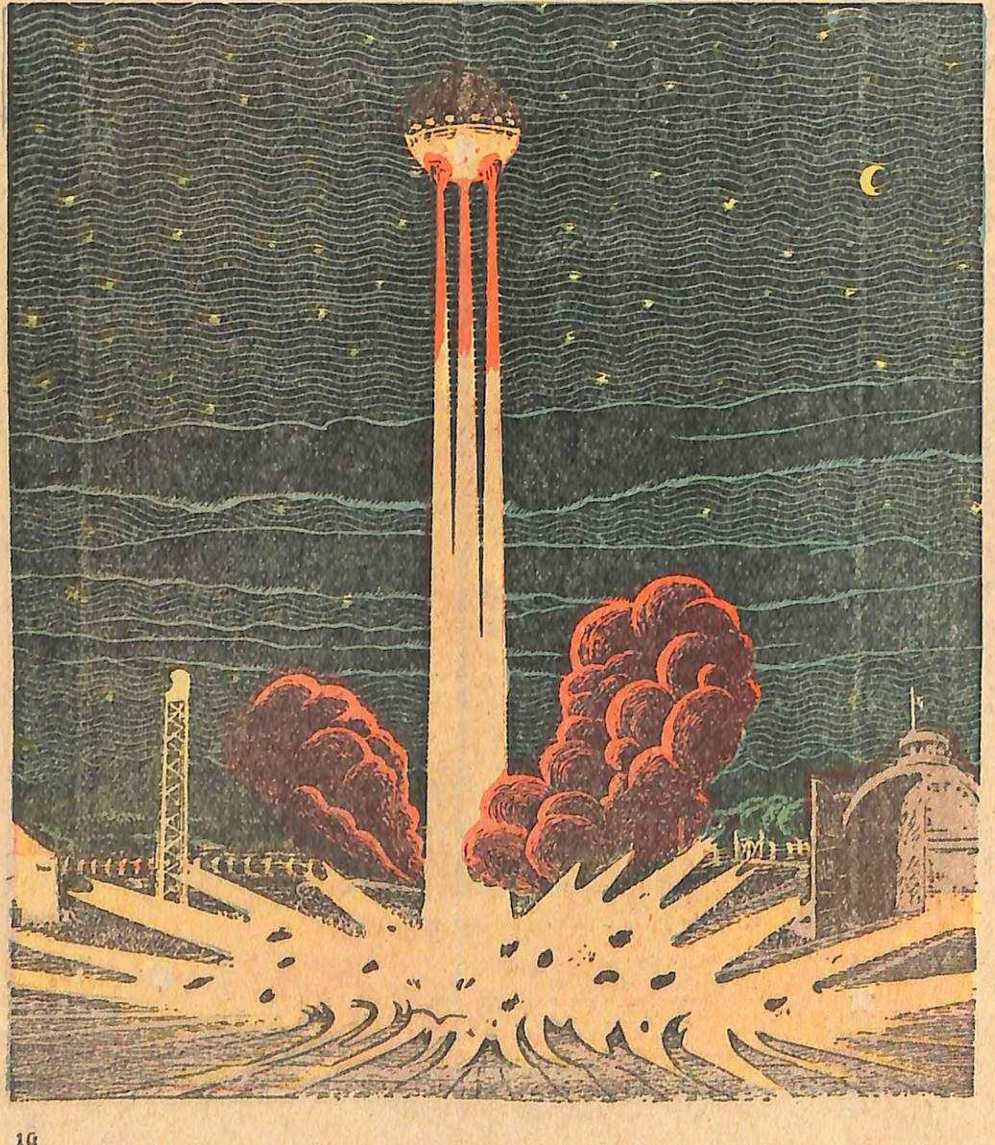

Στὸ σημεῖο αὐτό, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀντλήσωμε μερικὰ διδάγματα ἀπὸ τὴ θεωρία τῆς σχετικότητος.

Ἡ ταχύτης τοῦ φωτός, ὅπως ἀπέδειξε ὁ Ἀϊνστάϊν μὲ τὶς περίφημες ἐξισώσεις του, εἶναι ἡ μεγαλύτερη ποὺ ὑπάρχει στὸ διάστημα. Ἂν, λοιπόν, τὸ φῶς χρειάζεται δισεκατομμύρια χρόνια γιὰ νὰ διατρέξη ὡρισμένες ἀποστάσεις, τί μπορεῖ νὰ κάμη ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς του εἶναι μόλις 70 χρόνια; Πρέπει, συνεπῶς, γιὰ νὰ ἐξερευνήσωμε τὸ διάστημα, νὰ ἐπινοήσωμε ταχύτητες δέκα ἢ ἑκατὸ φορὲς μεγαλύτερες ἀπὸ ἐκεῖνες τοῦ φωτός. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. Γιατί, ὅπως εἴπαμε, ἡ ταχύτης τοῦ φωτὸς ἀποτελεῖ ἀνυπέρβλητο φραγμό.

ΟΠΟΥ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΑΥΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΗ

Στὴ θεωρία του τῆς σχετικότητος, ὅμως, ὁ Ἀϊνστάϊν ἔχει περιλάβει καὶ μιὰ μικρὴ ἐξίσωσι, ποὺ δείχνει, ὅτι ὁ χρόνος κυλάει πιὸ ἀργὰ γιὰ κεῖνον ποὺ κινεῖται μὲ πολὺ μεγάλη ταχύτητα. Ἔτσι, γιὰ τοὺς ἐπιβάτες ἑνὸς πυραύλου, ποὺ θὰ ἔτρεχε μὲ ταχύτητα ἐλαφρῶς κατώτερη ἀπὸ ἐκείνη τοῦ φωτός, ὁ χρόνος θὰ κυλοῦσε τόσο ἀργά, ὥστε ἕνα ἔτος θὰ τοὺς φαινόταν σὰν κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου. Καὶ τὸ ἕνα δισεκατομμύριο ἐτῶν θὰ ἦταν ἕνα χρονικὸ διάστημα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ περιληφθῆ στὰ ἀνθρώπινα μέτρα.

Ἡ θεωρία τοῦ Ἀϊνστάϊν μᾶς λέει ἐπίσης, ὅτι, ὅταν φτάσωμε τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός, ὁ χρόνος θὰ πάψη, ξαφνικά, νὰ ὑπάρχη κι' ὅτι ὅλα θὰ περιέλθουν σὲ μιὰ τραγικὴ κι' αἰώνια ἀκινησία. Ἂν ξεπερνούσαμε τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός, ὁ χρόνος θ' ἄρχιζε καὶ πάλι νὰ κυλάη, ἀλλ'... ἀνάποδα, πρᾶγμα ποὺ εἶναι παράλογο.

Ἔτσι, οἱ ἐπιβάτες ἑνὸς πυραύλου, ποὺ θὰ ἔτρεχε μὲ ταχύτητα ἐλαφρῶς κατώτερη ἀπὸ ἐκείνην τοῦ φωτὸς (π. χ. 270.000 χιλιομέτρων στὸ δευτερόλεπτο, ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ 972 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα τὴν ὥρα) θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιβραδύνουν τὴ ροὴ τοῦ χρόνου, ἐνῶ ταὐτόχρονα θὰ μάκραιναν ἀπροσμέτρητα τὴ δική τους ζωή. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ πραγματοποιήσουν ταξίδια καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ Γαλαξία μας.

←

Ὁ διαπλανητικὸς πύραυλος ἐγκαταλείπει τὴ Γῆ, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ Σελήνη. Ἡ ἀρχικὴ ταχύτης του πρέπει νὰ εἶναι 40.000 χιλιόμετρα τὴν ὥρα γιὰ νὰ μπορέση νὰ κατανικήση τὴν ἕλξι τοῦ πλανήτου μας.

Ὁ ἐπιβάτης, λοιπόν, ἑνὸς παρομοίου πυραύλου θἄπρεπε ν' ἀποχαιρετήση γιὰ πάντα τὸν κόσμο ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ ἔφευγε. Γιατί, ὅταν θὰ ξαναγύριζε στὴ Γῆ, ἂς ὑποθέσωμε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ δεκαετία, θὰ τὴν εὕρισκε γερασμένη κατὰ ἑκατομμύρια χρόνια, ἄν, στὸ μεταξύ, δὲν εἶχε καταστραφῆ καὶ δὲν εἶχε ἐξαφανιστῆ τελείως.

Γιὰ τὴν ἐπιβράδυνσι αὐτὴ τοῦ χρόνου, ἔχομε μιὰ θετικὴ ἀπόδειξι. Τὰ μεσόνια, ποὺ εἶναι μικροσκοπικὰ μόρια ὕλης καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα ἐλάχιστα πράγματα ξέρομε ὡς σήμερα, ἔχουν πολὺ μικρὴ διάρκεια ζωῆς. Ἔχει διαπιστωθῆ, ὅμως, ὅτι, ὅταν τρέχουν μὲ μεγάλη ταχύτητα, ζοῦν περισσότερο, γιατί, σύμφωνα μὲ τὴν περίφημη ἐξίσωσι τοῦ Ἀϊνστάϊν, ὁ χρόνος κυλάει γι' αὐτὰ πιὸ ἀργά.

Θεωρητικά, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ταξιδεύση μέσα στὸ διάστημα, νὰ ἐπισκεφτῆ τοὺς πιὸ μακρυνοὺς γαλαξίες καὶ πιθανὸν νὰ κάμη τὸ γῦρο τοῦ σύμπαντος. Ἡ φύσι δὲ θέτει ὅρια στὰ ταξίδια μας. Τὰ ἑξῆντα ἢ ἑβδομῆντα χρόνια τῆς ζωῆς μας εἶναι ὑπεραρκετὰ γιὰ νὰ φτάσωμε στὶς πιὸ βαθειὲς ἀβύσσους τοῦ διαστήματος. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσωμε, πρέπει νὰ μπορέσωμε νὰ φτιάξωμε ἕνα πύραυλο, ποὺ ἡ ταχύτης του νὰ προσεγγίζη ἐκείνην τοῦ φωτός. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ βρίσκεται ὅλη ἡ δυσκολία.

Μ' ΕΝΑ ΠΗΔΗΜΑ

Εἴπαμε πρωτύτερα, ὅτι ἡ «Πρόξιμα» τοῦ Κενταύρου εἶναι τὸ πιὸ κοντυνὸ σὲ μᾶς ἄστρο. Βρίσκεται, συνεπῶς, στὴ γειτονιά μας. Κι' ὡστόσο, ἀπέχει ἀπὸ μᾶς 40.680.900.000.000 χιλιόμετρα (περισσότερο ἀπὸ 40 τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα). Ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι ἀκατανόητος σχεδὸν γιὰ τὸ μυαλό μας, οἱ ἀστρονόμοι σκέφτηκαν πὼς ἦταν καλύτερο νὰ ἐκφράζουν τὴν ἀπόστασι τῶν μακρυνῶν ἄστρων σὲ ἔτη φωτός.

Ἔτσι, μᾶς λένε, ὅτι ἡ «Πρόξιμα» τοῦ Κενταύρου βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 4½ ἐτῶν φωτὸς ἀπὸ μᾶς, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει, ὅτι τὸ φῶς αὐτοῦ τοῦ ἄστρου πρέπει νὰ ταξιδεύη ἐπὶ 4½ χρόνια μέσα στὸ διάστημα, γιὰ νὰ φτάση ὡς τὴ Γῆ.

Ἀλλ' ἡ μετρικὴ αὐτὴ κλίμακα πόσο κοντά μας φέρνει τοὺς γείτονες τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος! Ἡ Σελήνη π. χ. βρίσκεται σὲ ἀπόστασι ἑνὸς μόνο δευτερολέπτου (καὶ λίγο ἀκόμη) φωτὸς ἀπὸ μᾶς κι' ὁ Ἥλιος ἀπέχει μόλις 8 λεπτὰ φωτός! Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι, ταξιδεύοντας μὲ ταχύτητα, ποὺ νὰ προσεγγίζη ἐκείνην τοῦ φωτός, θὰ μπορούσαμε νὰ φτάσωμε στοὺς πλανῆτες τοῦ συστήματός μας σὲ διάστημα δευτερολέπτων ἢ λεπτῶν. Ἂν τώρα λάβωμε ὑπ' ὄψι μας τὴν ἐπιβράδυνσι τοῦ χρόνου, σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία τῆς σχετικότητος, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, ὅτι ἀρκεῖ ἕνα ἁπλὸ πήδημα γιὰ νὰ ἐπισκεφτοῦμε τὰ ἄστρα τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος!

Ἀλλὰ βρισκόμαστε πολὺ μακρυὰ ἀκόμη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐποχή. Στὸ μεταξύ, δὲ μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσωμε παρὰ μόνο τοὺς πυραύλους μας, ποὺ ἡ ἀκτὶς τῆς δράσεώς των εἶναι ἀναγκαστικὰ πολὺ περιωρισμένη. Μποροῦν νὰ μᾶς φέρουν στοὺς πλανῆτες τοῦ συστήματός μας, ἀλλὰ δὲ θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν ποτὲ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὰ ὅριά του.

Ἂς ἀφίσωμε, λοιπόν, γιὰ τὴ στιγμή, τὰ ταξίδια μέσα στὶς ἀβύσσους τοῦ διαστήματος κι' ἂς περιοριστοῦμε στὴν ἄμεση γειτονιά μας, δηλαδὴ στὸ πλανητικό μας σύστημα, ἀφοῦ, πρὸς τὸ παρόν, τὰ ὄνειρα κι' οἱ φιλοδοξίες μας δὲ μποροῦν νὰ ἐπεκταθοῦν πέραν ἀπ' αὐτό.

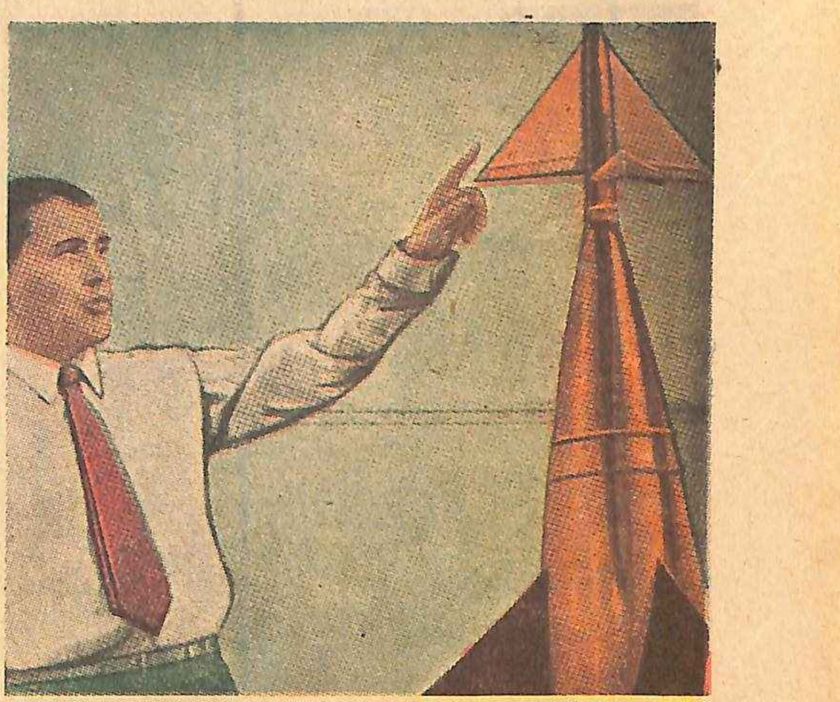

Ὁ διάσημος Γερμανὸς ἐπιστήμων Βέρνερ φὸν Μπράουν, ποὺ ἐργάζεται τώρα γιὰ λογαριασμὸ τῶν Ἀμερικανῶν μπροστὰ σ' ἕνα μοντέλο διαπλανητικῆς βολίδος, ποὺ θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ φτάση σὲ ἀπόστασι 2000 περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ Γῆ. Ὁ φὸν Μπράουν εἶναι ὁ ἐφευρέτης τῶν περιφήμων V2, ποὺ ἐχρησιμοποίησαν οἱ Γερμανοὶ ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὸν περασμένο πόλεμο.

ΚΟΜΗΤΕΣ, ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΕΩΡΙΤΕΣ

Ἡ ἐκσφενδόνισι τοῦ ρωσικοῦ δορυφόρου ἔλυσε πρακτικὰ τὸ πρόβλημα τῆς φυγῆς μας ἀπὸ τὸ ἑλκτικὸ πεδίο τῆς Γῆς. Ξέρομε σήμερα ὅτι μποροῦμε νὰ βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ πλανήτου μας.

Πέραν ἀπ' αὐτὸ ἐκτείνεται τὸ διάστημα, ποὺ μποροῦμε, γιὰ λόγους εὐκολώτερης κατανοήσεως, νὰ τὸ διακρίνωμε σχηματικὰ σὲ διαπλανητικὸ καὶ σὲ ἀστρικό. Τὸ πρῶτο εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐκτείνεται μεταξὺ τῶν πλανητῶν τοῦ συστήματός μας. Τὸ δεύτερο, ποὺ περιλαμβάνει μέσα στοὺς κόλπους του τὸ πρῶτο, ἐκτείνεται μεταξὺ τῶν ἄστρων, εἶναι, μ' ἁπλούστερα λόγια, τὸ κυρίως διάστημα.

Τὸ διαπλανητικὸ διάστημα περικλείει σοβαρωτάτους κινδύνους γιὰ κείνους ποὺ θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὸ διασχίσουν.

Οἱ κυριώτεροι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κινδύνους εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Οἱ κομῆτες, ποὺ ὑπολογίζονται σὲ 1500 τοὐλάχιστον.

Σὲ κάθε κομήτη διακρίνομε τρία μέρη: τὸν πυρῆνα, τὴν κόμη καὶ τὴν οὐρά.

Ὁ πυρὴν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σμῆνος μικρῶν στερεῶν σωματιδίων, ποὺ σχηματίζουν ἕνα ἑνιαῖο σύνολο χάρις στὴν ἀμοιβαία ἕλξι τους. Ἡ διάμετρός του δὲν ξεπερνάει τὰ 1000 χιλιόμετρα. Εἶναι τὸ λαμπρότερο μέρος τοῦ κομήτου. Ἂν ἕνα ἀπὸ τὰ διαστημόπλοιά μας συγκρουστῆ μὲ τὸν πυρῆνα ἑνὸς κομήτου, τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι καταστρεπτικά.

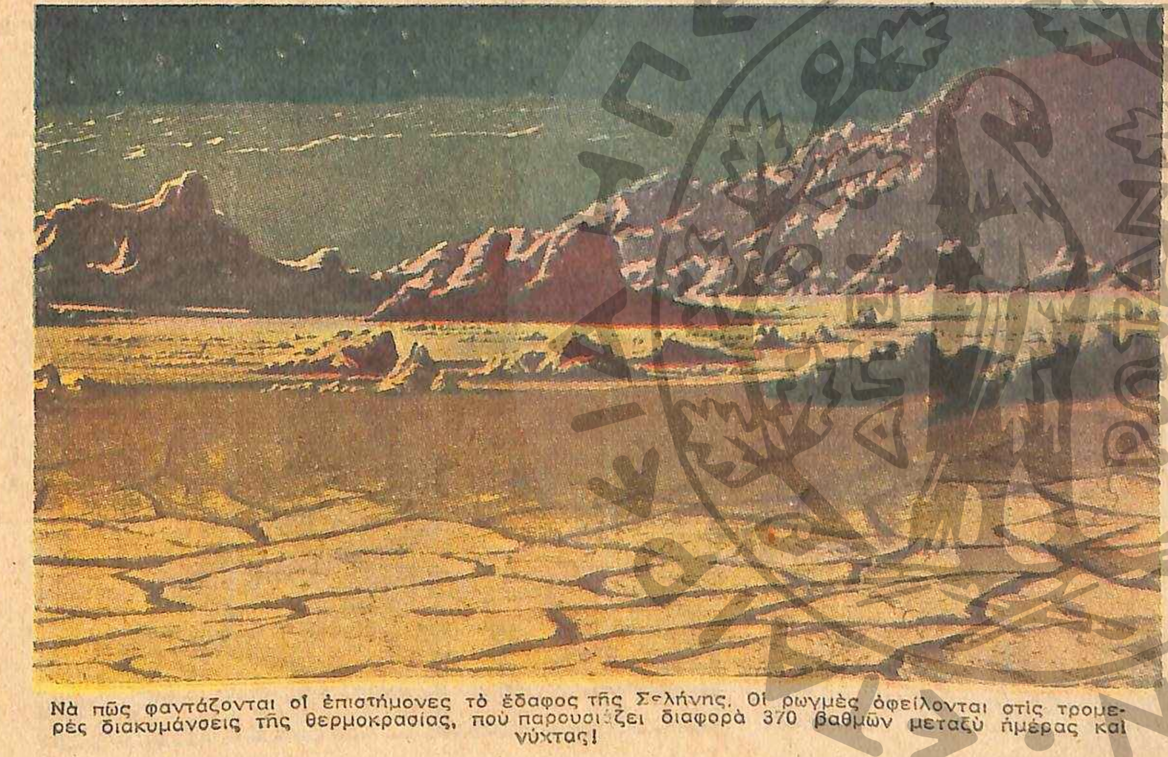

Νὰ πῶς φαντάζονται οἱ ἐπιστήμονες τὸ ἔδαφος τῆς Σελήνης. Οἱ ρωγμὲς ὀφείλονται στὶς τρομερὲς διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας, ποὺ παρουσιάζει διαφορὰ 370 βαθμῶν μεταξὺ ἡμέρας καὶ νύχτας!

Ἡ κόμη ποὺ περιβάλλει τὸν πυρῆνα, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀέρια σὲ πολὺ ἀραιὴ κατάστασι κι' ἔχει πολλὲς φορὲς ὄγκο μεγαλύτερο ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

Ἀπὸ τὰ ἴδια ἀέρια ἀποτελεῖται καὶ ἡ οὐρά. Ἔχει κάποτε μῆκος μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν ἀπόστασι ποὺ χωρίζει τὴ Γῆ ἀπὸ τὸν Ἥλιο.

Τὸ πέρασμα τοῦ διαστημοπλοίου μέσα ἀπὸ τὴν κόμη ἢ τὴν οὐρὰ ἑνὸς κομήτου, δὲν πρόκειται νὰ ἔχη ἐπίδρασι οὔτε σ' αὐτὸ οὔτε στοὺς ἀστροναῦτες.

Οἱ πιθανότητες τῆς συγκρούσεως μὲ τὸν πυρῆνα ἑνὸς κομήτου εἶναι, εὐτυχῶς, ἐλάχιστες.

2) Οἱ ἀστεροειδεῖς. Ὑπολογίζονται σὲ 30.000. Οἱ ἀστεροειδεῖς εἶναι μικροὶ πλανῆτες διαφόρου μεγέθους. Οἱ πιὸ μικροὶ ἔχουν διάμετρο μόλις μερικῶν ἑκατοντάδων μέτρων. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ κολασσοὶ ποὺ ἔχουν διάμετρο ἑκατοντάδων χιλιομέτρων. Οἱ ἀστεροειδεῖς κινοῦνται στὴν περιοχὴ μεταξὺ Ἄρεως καὶ Διός.

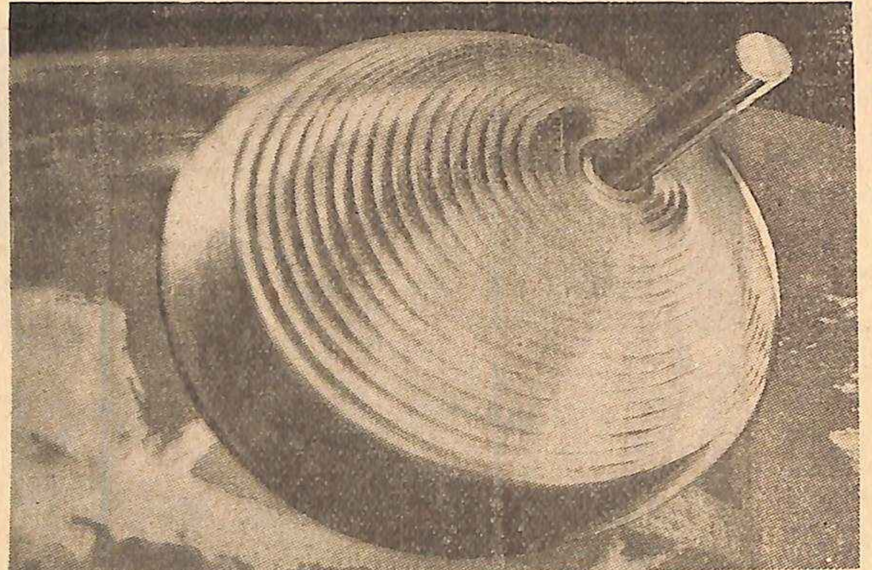

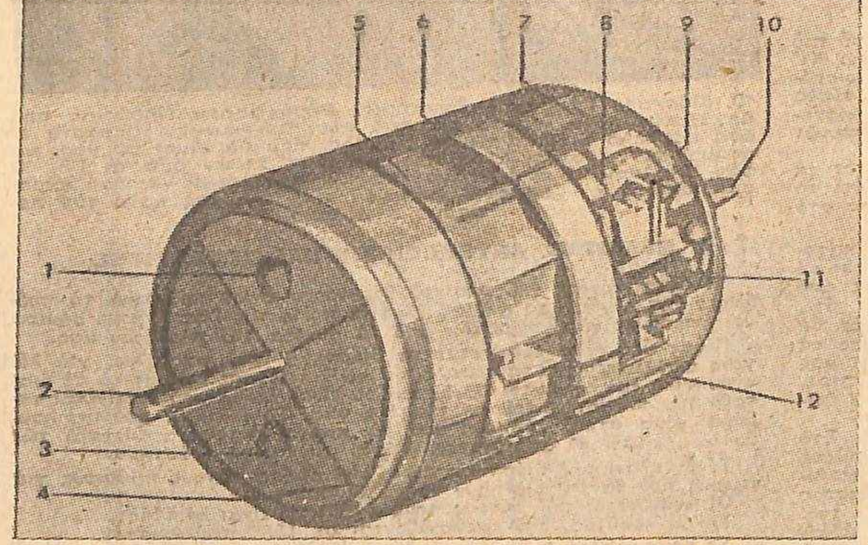

Άνω: Ὁ δορυφόρος ποὺ σχεδιάζουν οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ ἔχη πιθανώτατα σφαιρικὸ σχῆμα καὶ ἡ διάμετρός του θὰ εἶναι 50 ἑκατοστά. Δύο κεραῖες θὰ ξεφεύγουν πρὸς τὰ ἔξω, ἡ μιὰ στὸ ἀνώτερο καὶ ἡ ἄλλη στὸ κατώτερο ἄκρο του. Θὰ διατρέξη τὴν τροχιά του γύρω στὴ Γῆ σὲ 90 λεπτά, μὲ ταχύτητα 28000 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, σὲ ὕψος 320—500 χιλιομέτρων. **Κάτω:** Τὰ διάφορα ὄργανα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι ἐφωδιασμένος: 1) Συσκευὴ καταγραφῆς τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων. 2) Κεραία μὲ διεύθυνσι πρὸς τὸν ἥλιο. 3) Συσκευὴ καταγραφῆς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. 4) Συσκευὴ μετασχηματισμοῦ τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας. 5) Ἠλεκτρικὴ γεννήτρια. 6) Θάλαμος μετρήσεων. 7) Θάλαμος μετρήσεως τῆς ἐντάσεως τῆς φωτεινότητος τῆς Γῆς. 8) Συλλέκτης κοσμικοῦ κονιορτοῦ. 9) Μαγνητόμετρον. 10) Κεραία καὶ συσκευὴ μετρήσεως τῶν κοσμικῶν ἀκτινοβολιῶν. 11) Πομπὸς υπερβραχέων κυμάτων. 12) Ραντάρ.

3) Οἱ μετεωρίτες. Ἂν οἱ κομῆτες καὶ οἱ ἀστεροειδεῖς κινοῦνται συνηθέστερα σὲ ὡρισμένες περιοχὲς τοῦ διαπλανητικοῦ χώρου, οἱ μετεωρίτες, ἀντίθετα, βρίσκονται παντοῦ.

Ὁ μετεωρίτης ἢ διάττων ἀστὴρ εἶναι ἕνα μικρὸ οὐράνιο σῶμα, ποὺ γίνεται φωτεινό, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ εἰσχωρήση στὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας μας, λόγω τῆς τριβῆς του πάνω σ' αὐτά. Ὅταν οἱ μετεωρίτες ἔχουν ἀρκετὴ μάζα ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ φτάσουν στὸ ἔδαφος χωρὶς νὰ διαλυθοῦν, τοὺς ἀποκαλοῦμε βολίδες ἢ ἀερολίθους.

Δισεκατομμύρια μετεωριτῶν πέφτουν κάθε μέρα πάνω στὴ Γῆ. Σὲ μερικὲς περιόδους, μάλιστα, ὁ ἀριθμός τους αὐξάνει σὲ βαθμὸ καταπληκτικό. Ἔχει ὑπολογιστῆ, ὅτι τὸ συνολικὸ βάρος τῶν μικρῶν αὐτῶν βλημάτων, ποὺ δεχόμαστε κάθε μέρα ἀπὸ τὸ διάστημα, ξεπερνάει τὸν ἕνα τόννο. Οἱ μετεωρίτες κινοῦνται μὲ ταχύτητα 25—27 χιλιομέτρων στὸ δευτερόλεπτο, πυρακτοῦνται δὲ καὶ γίνονται φωτεινοὶ σὲ ὕψος 80—120 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους. Στὴν πραγματικότητα, πρόκειται γιὰ ἕναν ἀστρικὸ κονιορτό, γιατὶ τὸ βάρος τους δὲν ξεπερνάει συνήθως τὸ ἕνα χιλιοστόγραμμο. Κάποτε, μάλιστα, εἶναι πολὺ μικρότεροι. Ὁ κονιορτὸς αὐτὸς δὲν ἀποτελεῖ κίνδυνο οὔτε γιὰ τοὺς τεχνητοὺς δορυφόρους, οὔτε γιὰ τὰ διαστημόπλοια, ποὺ θὰ μπορέσωμε πιθανὸν νὰ ἐξαπολύσωμε σὲ προσεχὲς μέλλον.

Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ μεγαλύτεροι μετεωρίτες. Ἕνας μετεωρίτης βάρους 2 ἑκατοστῶν τοῦ γραμμαρίου, λόγω τῆς μεγάλης ταχύτητός του, εἶναι σὲ θέσι νὰ διαπεράση μιὰ χαλύβδινη πλάκα πάχους ἑνὸς ἑκατοστομέτρου.

Ὁ κίνδυνος αὐτὸς εἶναι, ὅμως, πολὺ μικρότερος ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστῆ. Πραγματικά, ἕνας μετεωρίτης βάρους 2 ἑκατοστῶν τοῦ γραμμαρίου, δὲν ἔχει πιθανότητα νὰ πλήξη μιὰ ἐπιφάνεια 100 τετραγωνικῶν μέτρων παρὰ μιὰ μόνο φορὰ στὰ 2.000 χρόνια.

Ἔτσι, ὁ κίνδυνος μιᾶς καταστροφικῆς συγκρούσεως εἶναι θεωρητικὰ ἀσήμαντος. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, αὐτὴ ἡ σύγκρουσι μπορεῖ νὰ γίνη αὔριο ἢ μεθαύριο.

Μεγαλύτερος καὶ πολὺ σοβαρώτερος εἶναι ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὰ σμήνη τῶν μετεωριτῶν, ποὺ κυκλοφοροῦν στὸ διαπλανητικὸ χῶρο. Ἐμφανίζονται κυρίως κατὰ τὸν Ἀπρίλιο, τὸν Αὔγουστο καὶ τὸ Σεπτέμβριο καὶ ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος περιφερομένων βλημάτων, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ καταστρέψουν ἕνα διαστημόπλοιο, ἂν εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ συγκρουστῆ μὲ αὐτά. Τὰ σμήνη αὐτὰ εἶναι ὑπολείμματα ἀπὸ πυρῆνες κομητῶν καὶ κινοῦνται συνήθως στὶς ἴδιες τροχιὲς μὲ αὐτούς. Τὰ σμήνη αὐτὰ ἀποτελοῦν, λοιπόν, μιὰ τρομακτικὴ ἀπειλὴ γιὰ τοὺς ἐξερευνητὰς τοῦ διαπλανητικοῦ χώρου.

4) Οἱ κοσμικὲς ἀκτῖνες. Ἡ ἀτμόσφαιρά μας «φιλτράρει» τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες καὶ τὶς καθιστᾶ ἀκίνδυνες. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐπιστημόνων, χωρὶς αὐτὸ τὸ «φιλτράρισμα», κάθε τετραγωνικὸ ἑκατοστόμετρο τῆς Γῆς θὰ δεχόταν μέσα σὲ κάθε δευτερόλεπτο ἕνα βομβαρδισμὸ 4 δισεκατομμυρίων βὸλτ καὶ ἡ ζωὴ θὰ ἦταν τότε ἀδύνατη.

Τί γίνεται, ὅμως, πέραν ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρά μας; Οἱ κοσμικὲς ἀκτῖνες διατηροῦν ἐκεῖ ὅλη τὴν καταστρεπτικὴ ἐνέργειά τους; Δὲν ξέρομε τίποτα γι' αὐτό. Οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν, ὅμως, ὅτι οἱ τεχνητοὶ δορυφόροι θὰ λύσουν μέχρις ἑνὸς σημείου τὸ μυστήριο τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων.

ΠΗΔΗΜΑΤΑ 20—30 ΜΕΤΡΩΝ

Οἱ τεχνητοὶ δορυφόροι δὲν εἶναι γιὰ τὴ στιγμὴ παρὰ ἕνα εἶδος ἀνιχνευτῶν τοῦ διαπλανητικοῦ χώρου. Ἀργότερα, θὰ μποροῦσαν πιθανὸν νὰ μεταβληθοῦν σὲ βάσεις ἐξορμήσεως.

Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ὅμως, ὁ πρῶτος σταθμός μας μέσα στὸ διάστημα, θὰ εἶναι ἡ Σελήνη.

Πόσα δὲν ἔχουν γραφῆ γιὰ τὸ δορυφόρο μας! Δὲ θὰ ἦταν ὑπερβολὴ ἂν λέγαμε, ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φαντασία ἔχει ὀργιάσει πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἂς προσπαθήσωμε, λοιπόν, νὰ ξεκαθαρίσωμε τὰ πράγματα, ἔχοντας γιὰ ὁδηγὸ τὸ αὐστηρὸ μάτι τῆς ἐπιστήμης.

Ἂν φτιάξωμε σ' ἕνα χαρτὶ ἕναν κύκλο διαμέτρου 1 ἑκατοστοῦ καὶ ὑποθέσωμε, ὅτι εἶναι ἡ Γῆ μας, γιὰ νὰ παραστήσωμε τὴ Σελήνη, θὰ πρέπει νὰ φτιάξωμε ἕναν ἄλλο κύκλο διαμέτρου 2½ χιλιοστομέτρων καὶ νὰ τὸν βάλωμε σὲ ἀπόστασι 30 ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸν πρῶτο. (Στὴν ἴδια κλίμακα, θἄπρεπε νὰ παραστήσωμε τὴν Ἀφροδίτη σὲ ἀπόστασι 33 μέτρων).

Ἡ Σελήνη, δορυφόρος τῆς Γῆς, περιστρέφεται γύρω στὸν πλανήτη μας σ' ἀπόστασι ποὺ κυμαίνεται μεταξὺ 384 καὶ 400 χιλιομέτρων. Ἡ περιστροφή της πάνω στὴν τροχιά της διαρκεῖ 27 γήϊνες μέρες, 7 ὧρες καὶ 43 λεπτά. Κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, ἡ Σελήνη περιστρέφεται γύρω στὸν ἄξονά της καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἡ ἡμέρα της εἶναι 27 φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη τῆς Γῆς.

Ἡ σύμπτωσι αὐτὴ μεταξὺ περιστροφῆς γύρω στὴ Γῆ καὶ περιστροφῆς γύρω στὸν ἄξονά της κάνει τὴ Σελήνη νὰ στρέφη πάντοτε τὴν ἴδια ὄψι πρὸς τὸ μέρος μας.

Ὁ ὄγκος τῆς Σελήνης εἶναι κατὰ 81 φορὲς μικρότερος ἀπὸ ἐκεῖνον τῆς Γῆς καὶ ἡ διάμετρός της μικρότερη ἐπίσης κατὰ 4 φορές. Ἔτσι, ἡ βαρύτης εἶναι πάνω στὸ δορυφόρο μας κατὰ 6 φορὲς μικρότερη ἀπὸ ἐκείνη τῆς Γῆς.

Αὐτὴ ἡ διαφορὰ τῆς βαρύτητος θὰ δημιουργοῦσε πολλὲς ἐκπλήξεις στοὺς μελλοντικοὺς ἐπισκέπτες τῆς Σελήνης. Ἕνας ἄνθρωπος 70 κιλῶν θὰ ζύγιζε ἐκεῖ 10—12 κιλὰ καὶ θὰ μποροῦσε νὰ κάμη πηδήματα μήκους 20—30 μέτρων. Θὰ μποροῦσε ἐπίσης νὰ πέση ἀπὸ ὕψος 10 καὶ πλέον μέτρων καὶ νὰ κατεβῆ ἀργὰ καὶ ἤρεμα στὸ ἔδαφος, χωρὶς νὰ πάθη τὸ παραμικρό.

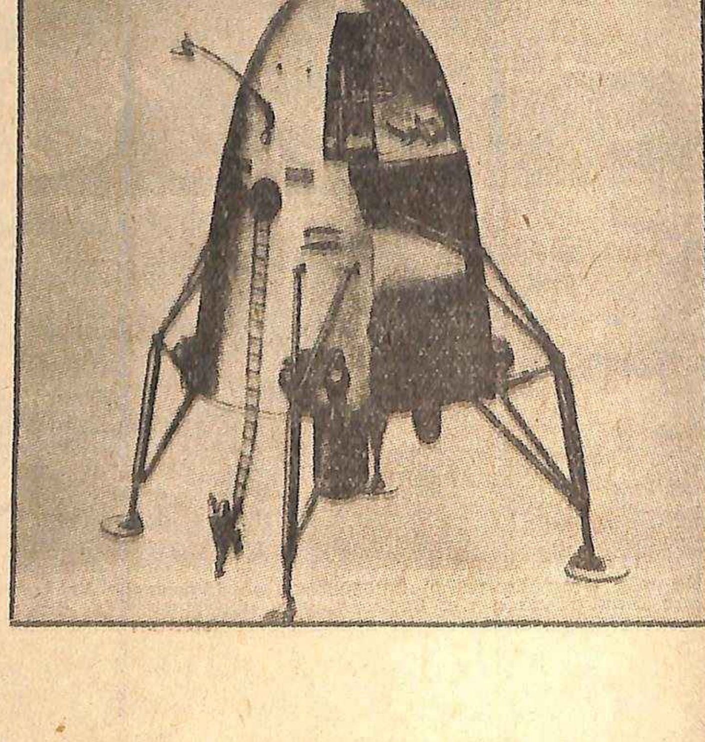

Ἕνα σχέδιο πυραύλου γιὰ τὸ ταξίδι Γῆς—Σελήνης. Ὁ πύραυλος αὐτὸς θὰ ἐξακοντισθῆ ἀπὸ μιὰ ἐξωγήϊνη βάσι, π. χ. ἕναν τεχνητὸ δορυφόρο, καὶ ἔτσι θὰ ἐξοικονομηθῆ ἡ ποσότης τῆς καυσίμου ὕλης ποὺ θὰ χρειαζόταν γιὰ νὰ διασχίση τὴ γήϊνη ἀτμόσφαιρα

Ἀλλὰ τοῦ κάκου θὰ προσπαθοῦσε νὰ περπατήση μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἤξερε πάνω στὴ Γῆ. Ἀντὶ νὰ περπατάη, θὰ πηδοῦσε ὅπως ἀκριβῶς κάνει τὸ καγκουρώ.

Αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ βαδίσματος ἢ καλύτερα αὐτὰ τὰ πηδήματα θὰ τὸν ἐξυπηρετοῦσαν σὲ μεγάλο βαθμό. Γιατί, διαφορετικά, θὰ τοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ ἐξερευνήση τὴ Σελήνη—καὶ ἴσως ἀδύνατο. Πραγματικά, τὸ ἔδαφος τοῦ δορυφόρου μας εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀνώμαλο καὶ γεμᾶτο ἀπὸ βαθειὲς τάφρους, χαράδρες καὶ βάραθρα. Τὰ ὄρη του, ἐξ ἄλλου, ἔχουν ὕψος μεγαλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν γηΐνων καὶ εἶναι πολὺ ἀπόκρημνα. Θἄπρεπε ἐπίσης ν' ἀποφύγη τὶς παγίδες τῶν πεδιάδων, ποὺ σκεπάζονται ἀπὸ ἕνα παχύτατο στρῶμα λεπτοτάτης σκόνης. Κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ σκόνη, κρύβονται βαθύτατες ρωγμές, τρύπες κλπ.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

Ἀλλ' ἂς προσπαθήσωμε νὰ δώσωμε μιὰ λεπτομερέστερη περιγραφὴ τῆς Σελήνης, σύμφωνα μὲ τὰ τελευταῖα δεδομένα τῆς ἐπιστήμης.

Ἡ μικρὴ βαρύτης τῆς Σελήνης ἐξηγεῖ διάφορες ἰδιότητες τοῦ δορυφόρου μας καὶ συγκεκριμένα τὴν ἔλλειψι ἀτμοσφαίρας.

Στὴ Γῆ, ἕνα ὁποιοδήποτε σῶμα, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα μικροσκοπικὸ μόριο ὕλης ἢ μιὰ βολίδα, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ ἑλκτικό της πεδίο, πρέπει νὰ κινῆται μὲ ταχύτητα 11,2 χιλιομέτρων στὸ δευτερόλεπτο. Στὴ Σελήνη, ὅμως, λόγω τῆς μικρῆς βαρύτητος, ποὺ ἐπικρατεῖ στὸ δορυφόρο μας, ἀρκεῖ ἡ ταχύτης τῶν 2,4 χιλιομέτρων. Κάθε σῶμα, μικρὸ ἢ μεγάλο, ποὺ θὰ ἔφτανε σ' αὐτὴ τὴν ταχύτητα, θὰ ἐκτινασσόταν ἔξω ἀπὸ τὸ ἑλκτικὸ πεδίο της. Κι' αὐτὸ ἔγινε μὲ τὰ ἀέρια, ποὺ ὑπῆρχαν ἄλλοτε στὴ Σελήνη καὶ ποὺ ἀπετελοῦντο ἀπὸ μικροσκοπικὰ μόρια ἢ ἄτομα. Ἡ Σελήνη δὲ μπόρεσε νὰ τὰ συγκρατήση, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι μετεκινοῦντο μὲ ταχύτητες ἀνώτερες ἀπὸ 2,4 χιλιόμετρα στὸ 1΄΄. Ἔτσι τὰ ἀέρια αὐτὰ τὴν ἐγκατέλειψαν πολὺ γρήγορα καὶ διασκορπίστηκαν μέσα στὸ διάστημα.

Νά γιατί ἡ Σελήνη δὲν ἔχει ἀτμόσφαιρα. Ἀλλ' ἔχομε καὶ μιὰ ἀπόδειξι γι' αὐτό. Ἂν ἡ Σελήνη εἶχε ἀτμόσφαιρα ὅμοια μὲ τὴ δική μας, θὰ ἔλαμπε περισσότερο. Ἀπὸ τὸ ἡλιακὸ φῶς ποὺ δέχεται, ἀντανακλᾶ μόνο τὰ 7%, ἐνῶ ἡ Ἀφροδίτη π. χ. ποὺ ἔχει ἀτμόσφαιρα πυκνὴ καὶ γεμάτη ἀπὸ νέφη, ἀντανακλᾶ τὰ 60—70% τοῦ ἡλιακοῦ φωτός.

Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἀτμόσφαιρα, δὲν ὑπάρχει οὔτε νερό, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἐξακολουθοῦμε ἀκόμη ν' ἀποκαλοῦμε «θάλασσες» τὶς σκοτεινὲς καὶ ἐπίπεδες περιοχὲς τῆς Σελήνης, ὅπως εἶχε κάμει πρὶν ἀπὸ 347 χρόνια ὁ Γαλιλαῖος. Ὑπάρχουν 14 παρόμοιες «θάλασσες», ποὺ εἶναι γνωστὲς ὡς Ὠκεανὸς τῶν θυελλῶν, Θάλασσα τῶν βροχῶν, Θάλασσα τῆς γαλήνης, Θάλασσα τῆς ἠρεμίας κλπ.

Μιλήσαμε παραπάνω γιὰ τὰ ὄρη τῆς Σελήνης. Οἱ ἀστρονόμοι τοὺς ἔχουν δώσει τὰ ἴδια ὀνόματα μ' ἐκείνων τῆς Γῆς (Ἀπέννινα, Καύκασος, Ἄλπεις κλπ.) ἢ ὀνόματα μεγάλων ἐπιστημόνων, ὅπως τοῦ Λαπλάς, τοῦ Οὔγκενς, τοῦ Λάϊμπνιτς κλπ. Τὸ τελευταῖο ἀπ' αὐτὰ ἔχει ὕψος 8.200 μέτρων.

ΔΙΑΦΟΡΑ 370 ΒΑΘΜΩΝ!

Ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν ἐπίσης οἱ καλούμενοι κρατῆρες τῆς Σελήνης, ποὺ βρίσκονται κυρίως στὴ νότια περιοχὴ τοῦ δορυφόρου μας. Ἔχουν καταμετρηθῆ ὡς σήμερα πάνω ἀπὸ 30.000. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ἐξαιρετικὰ μεγάλοι. Ὁ κρατὴρ Σίκαρντ π. χ., ποὺ βρίσκεται στὴν ἄκρη τοῦ δίσκου τῆς Σελήνης, πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸ μέρος, ἔχει διάμετρο 250 χιλιομέτρων, καλύπτει, δηλαδή, ἐπιφάνεια 50 χιλιάδων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Ἂν ἕνας ἄνθρωπος ἔπεφτε στὸ κέντρο αὐτοῦ τοῦ κρατῆρος, λόγω τοῦ ὅτι τὸ ὀπτικὸ πεδίο πάνω στὴ Σελήνη εἶναι πολὺ περιωρισμένο, δὲ θὰ ἔβλεπε τὸν κυκλικὸ περίγυρό του καὶ θὰ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς βρισκόταν σὲ μιὰ ἔρημο χωρὶς τέλος. Τὸ βάθος μερικῶν ἀπ' αὐτούς μᾶς εἶναι γνωστό. Τοῦ Θεοφίλου π. χ. φτάνει τὰ 5500 μέτρα καὶ τοῦ Νεύτωνος ξεπερνάει τὰ 7000.

Τὸ μέγεθος τῶν σεληνιακῶν κρατήρων, ἀποκλείει τὴν ὑπόθεσι, ὅτι μπορεῖ νὰ παρήχθησαν ἀπὸ ἡφαιστειώδεις ἐκρήξεις. Δὲν εἶναι πολὺ πιθανόν, ἐξ ἄλλου, νὰ σχηματίστηκαν ἀπὸ τὴ σύγκρουσι μετεωριτῶν μὲ τὸν δορυφόρο μας. Μόνον ἡ ἐπιτόπιος ἔρευνα θὰ μπορέση νὰ λύση τὸ αἴνιγμα τῆς προελεύσεώς των.

Ἡ ἔλλειψι ἀτμοσφαίρας πάνω στὴ Σελήνη, ἔχει ἄμεση ἐπίδρασι στὴ θερμοκρασία της. Ἡ Γῆ καὶ ἡ Σελήνη, ποὺ βρίσκονται στὴν ἴδια περίπου ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Ἥλιο, δέχονται τὴν αὐτὴ ποσότητα θερμότητος. Ἀλλ' ὁ ἀέρας ποὺ περιβάλλει τὴ Γῆ παίζει τὸ ρόλο προστατευτικοῦ παραπετάσματος, ποὺ περιορίζει κατὰ πολὺ τὶς διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας. Στὴ Σελήνη, ὅμως, οἱ συνθῆκες εἶναι τελείως διαφορετικές. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ παρατηρεῖται μεγάλη διαφορὰ τῆς θερμοκρασίας μεταξὺ ἡμέρας καὶ νύχτας. Πάνω στὸ δορυφόρο μας, ἡ θερμοκρασία κατέρχεται τὴ νύχτα στοὺς 250 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, ἐνῶ τὴν ἡμέρα ἀνέρχεται στοὺς 120 βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μηδέν. Κανένα ζωντανὸ ὂν δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξη σὲ μιὰ διαφορὰ θερμοκρασίας 370 βαθμῶν!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία ἀτμοσφαίρας καὶ νεροῦ, ἡ τεραστία αὐτὴ διαφορὰ τῆς θερμοκρασίας μεταξὺ ἡμέρας καὶ νύχτας ἀποτελεῖ μιὰ πρόσθετη ἀπόδειξι γιὰ τὸ ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρχη ζωὴ πάνω στὴ Σελήνη.

Οἱ μελλοντικοὶ ἐπισκέπτες τοῦ δορυφόρου μας θἄπρεπε, λοιπόν, νὰ ἦταν ἐφωδιασμένοι μὲ ἕνα σκάφανδρο, ποὺ ὄχι μόνο θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἀναπνέουν τὸ γήϊνο ἀέρα, ποὺ θὰ εἶχαν πάρει μαζί τους μὲ τὴ μορφὴ ὀξυγόνου, ἀλλὰ θὰ τοὺς προστάτευε ταὐτόχρονα ἀπὸ τὶς διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας. Τὸ σκάφανδρο αὐτό, ποὺ θἄπρεπε ν' ἀπομονώνη τελείως τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ περιβάλλον, θὰ ἦταν κατ' ἀνάγκην ἐξαιρετικὰ πολύπλοκο καὶ βαρύ. Κι' ὡστόσο, λόγω τοῦ ὅτι ἡ βαρύτης πάνω στὴ Σελήνη εἶναι κατὰ ἕξη φορὲς μικρότερη ἀπὸ ἐκείνη τῆς Γῆς, ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ βρισκόταν μέσα σ' αὐτὸ θὰ τὸ αἰσθανόταν πολὺ ἐλαφρό.

ΕΞΩΓΗΪΝΗ ΒΑΣΙΣ

Ἡ Σελήνη εἶναι, λοιπόν, ἕνας νεκρὸς κόσμος. Ἀλλὰ τότε τί θὰ πᾶμε νὰ κάμωμε πάνω σ' αὐτήν;

Πρῶτα-πρῶτα, ὅπως εἴπαμε, θὰ εἶναι ἕνας ἀναγκαστικὸς σταθμὸς γιὰ τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια τοῦ μέλλοντος. Ἐκτὸς τούτου, θὰ μπορέση ν' ἀποτελέση μιὰ πρώτης τάξεως ἐξωγήϊνη βάσι γι' αὐτὰ τὰ ταξίδια.

Ὅπως σημειώσαμε καὶ παραπάνω, ἕνα σῶμα, ἕνας πύραυλος π. χ., γιὰ νὰ μπορέση νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ ἑλκτικὸ πεδίο τῆς Γῆς, γιὰ νὰ γλυτώση, δηλαδή, ἀπὸ τὸν ἀμείλικτο νόμο τῆς βαρύτητος, πρέπει ν' ἀναπτύξη ἀρχικὴ ταχύτητα 11,2 χιλιομέτρων στὸ δευτερόλεπτο.

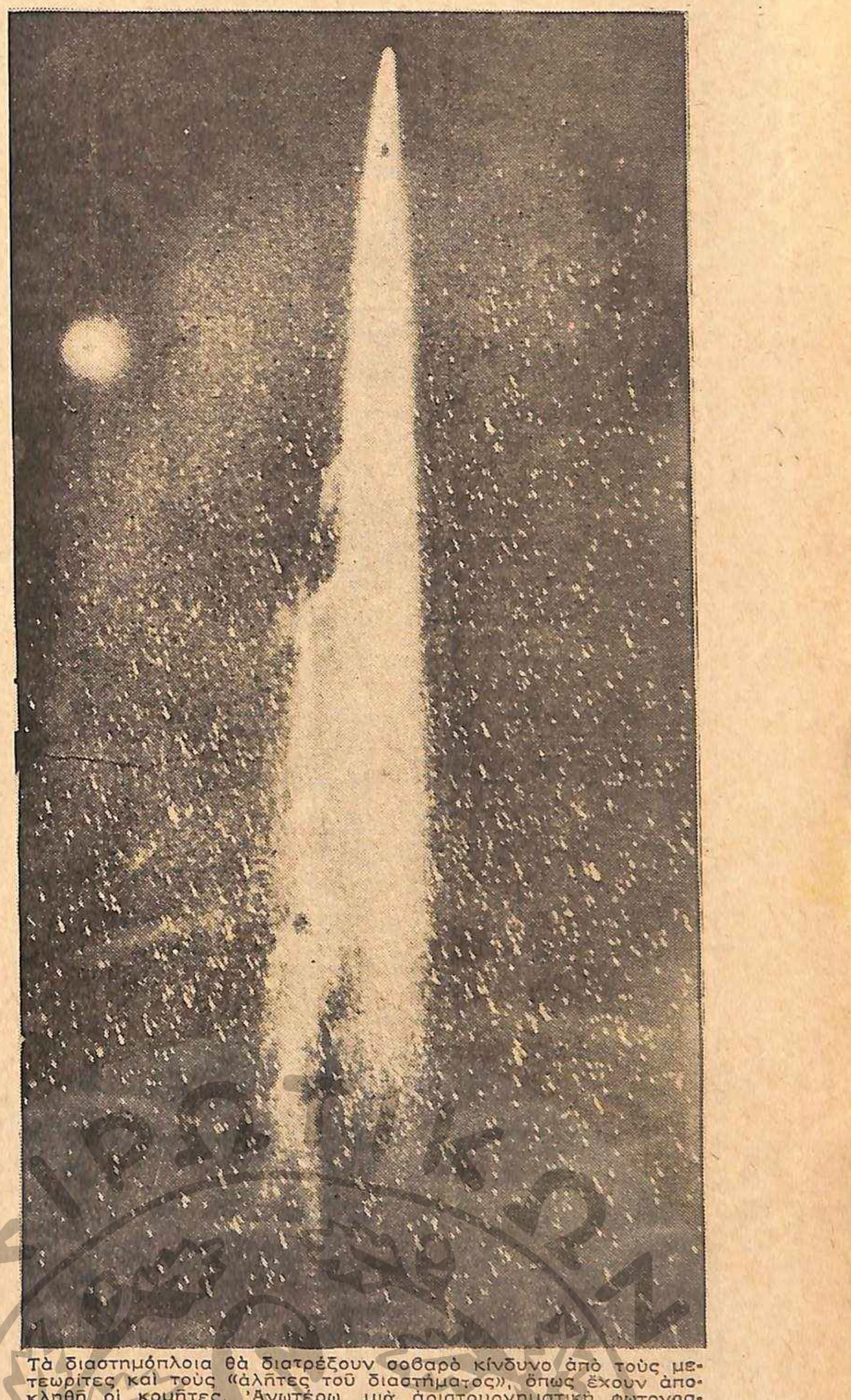

Τὰ διαστημόπλοια θὰ διατρέξουν σοβαρὸ κίνδυνο ἀπὸ τοὺς μετεωρίτες καὶ τοὺς «ἀλῆτες τοῦ διαστήματος», ὅπως ἔχουν ἀποκληθῆ οἱ κομῆτες. Ἀνωτέρω, μιὰ ἀριστουργηματικὴ φωτογραφία τοῦ περιφήμου κομήτου τοῦ Χάλλεϋ, ποὺ ἐλήφθη κατὰ τὴν τελευταία του ἐμφάνισι στὶς 13 Μαΐου τοῦ 1910. Ὁ κομήτης τοῦ Χάλλεϋ θὰ ἐπανεμφανισθῆ τὸ 1986. Ὁ λαμπρὸς δίσκος ποὺ διακρίνεται ἀριστερὰ εἶναι ἡ Ἀφροδίτη.

Γιὰ τὴ Σελήνη, ὅμως, εἶναι ὑπεραρκετὴ μιὰ ἀρχικὴ ταχύτης 2,4 χιλιομέτρων στὸ 1΄΄. Θὰ ἔχωμε ἔτσι μιὰ σημαντικὴ οἰκονομία καυσίμου ὕλης.

Ἐκτὸς τούτου, ἡ ἐπίσκεψί μας στὴ Σελήνη θὰ μᾶς παράσχη πολυτιμότατα στοιχεῖα γιὰ τὴν προέλευσι τῶν πλανητῶν.

Πάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ ὑπάρχουν δύο διαφορετικὲς θεωρίες. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ὑποστηρίζει, ὅτι οἱ πλανῆτες γεννήθηκαν ἀπὸ τὸν ἥλιο κι' ὅτι μὲ τὴ σειρά τους γέννησαν ὁ καθένας τοὺς δορυφόρους του. Ἡ ἄλλη, ὅτι ὁ ἥλιος, οἱ πλανῆτες καὶ οἱ δορυφόροι τους σχηματίστηκαν ταὐτόχρονα ἀπὸ ἕνα διάσπαρτο νέφος ἀερίων, ποὺ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ συμπυκνώνεται κατὰ μεγάλες καὶ ἀνίσου μεγέθους «σταγόνες». Αὐτὲς οἱ «σταγόνες» ἀπετέλεσαν κατόπιν τὸν ἥλιο, τοὺς πλανῆτες καὶ τοὺς δορυφόρους τους.

Ἂν ἡ Σελήνη δὲ μᾶς ἐπιφυλάσση ἐξαιρετικὲς ἐκπλήξεις, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι ξέρομε κατὰ μεγίστη προσέγγισι τί πρόκειται νὰ βροῦμε ἐκεῖ, δὲ συμβαίνει, ὅμως, τὸ ἴδιο γιὰ τοὺς ἄλλους πλανῆτες. Τὸ ταξίδι σ' αὐτοὺς θὰ μᾶς παρουσιάση πιθανώτατα πολλὰ ἀπρόοπτα. Δὲν ἀποκλείεται ἐπίσης νὰ βρεθοῦμε ἀντιμέτωποι μὲ ὄντα, μὲ διαφορετικὴ διαμόρφωσι ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ προικισμένα ἴσως μὲ ἀνώτερες σωματικὲς καὶ πνευματικὲς δυνάμεις. Τί θὰ προκύψη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπαφή; Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸ προβλέψη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ἐπίσκεψι στοὺς ἄλλους πλανῆτες. — Οἱ περίεργες μορφὲς ζωῆς ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν στὸν Ἄρη ἢ τὴν Ἀφροδίτη.

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Νεότευκτος δικηγόρος. **ΠΑΡΛΙΔΗΣ**, παλαιότερος συνάδελφός του. **Ο ΠΕΛΑΤΗΣ**: Ἕνας λαϊκὸς τύπος. **Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ.**

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ Ξουραφίδη, ὁ ὁποῖος συζητεῖ μὲ τὸ συνάδελφό του Παρλίδη).

ΠΑΡΛΙΔΗΣ: Ὥστε ἀκόμα τίποτα;

ΞΟΥΡΑΦΙΔΗΣ: Τίποτα, ἀγαπητέ μου Δημητράκη. Εἶναι πέντε μῆνες ποὺ ἔχω πάρει τὴν ἄδεια τοῦ δικηγορεῖν καὶ οὔτε σκιὰ πελάτου δὲν ἔχει παρουσιαστῆ ἐνώπιόν μου!

ΠΑΡΛΙΔΗΣ: Μὴν ἀπογοητεύεσαι. Ἐγὼ ἔκανα ἑφτὰ μῆνες μέχρι νὰ σταυρώσω τὸν πρῶτο μου πελάτη. Ἡ ἀρχὴ εἶναι πάντα δύσκολη. Ἀλλὰ εἶναι καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός.

ΞΟΥΡΑΦΙΔΗΣ: Ἀγωνιῶ νὰ ἐμφανισθῶ στὸ δικαστήριο. Νὰ κάνω τὴν πρώτη μου ἀγόρευσι.

ΠΑΡΛΙΔΗΣ: Ποὺ πρέπει νὰ τὴν προσέξης ἰδιαιτέρως, ἔστω κι' ἂν πρόκειται γιὰ ἀσήμαντη ὑπόθεσι. Ἡ πρώτη ἀγόρευσις, σηνήθως, κρίνει καὶ τὸ μέλλον τοῦ δικηγόρου.

ΞΟΥΡΑΦΙΔΗΣ: Τὄχω ὑπ' ὄψι μου. Κι' ἐλπίζω ὅτι τὸ βάπτισμα τοῦ πυρὸς θὰ τὸ λάβω ἐνδόξως.

ΠΑΡΛΙΔΗΣ: Τὸ εὔχομαι, τὸ πιστεύω καὶ... καλὲς δουλειές!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μιὰ βδομάδα ἀργότερα στὸ γραφεῖο τοῦ Ξουράφη).

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ (συνεχίζων τὴν ἀφήγησί του): Ἔτσι ποὺ λές, κύριε δικηγόρε. Ἐγὼ ἔπινα ἥσυχος τὸ κατοσταράκι μου καὶ τοῦ λόγου του σηγώνεται στὰ καλὰ τοῦ καθουμένου καὶ μοῦ ἐπιτίθεται. Μοῦ μαύρισε τὸ δεξὶ μάτι, μοῦ κοκκίνισε τὸ ἀριστερό, μούπρηξε τὴ μύτη...

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Τὰ ἴχνη φαίνονται ἀκόμα. Ἐξ ἄλλου ἔχουμε καὶ τὴν ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσι. Πολύτιμον στοιχεῖον! (Μὲ τὴν ἐμπρέπουσα νομικὴ σοβαροφάνεια). Μήπως εἴχατε τίποτα προηγούμενα μεταξύ σας;

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Ὄχι, σοῦ λέω. Τοῦ πέρασε ἡ ἰδέα, λέει, ὅτι τὸν στραβοκύτταξα καὶ γέλασα, λέει, εἰρωνικὰ εἰς βάρος του.

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Κατάλαβα. Ἄδικος ἐπίθεσις μετὰ βιαιοπραγιῶν. Πολὺ ἄσχημα τὴν ἔχει ὁ φίλος.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Θὰ τὸν στείλουμε μέσα, δηλαδή;

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Ὁπωσδήποτε. Δυὸ μῆνες, σοῦ τοὺς ἐγγυῶμαι. Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, ἔχουμε καὶ τὴν ἀπαίτησι γιὰ τὶς σωματικὲς βλάβες ποὺ μᾶς ἐπροξένησε, γιὰ ἔξοδα νοσηλείας, γιὰ ἡμεραργίες καὶ γιὰ ψυχικὴ ὀδύνη. Ἕνα τεσσάρι θὰ τοῦ τὸ πάρουμε.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Ὥστε θὰ τὴν κερδίσουμε τὴ δίκη;

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Πὲς πὼς τὴν ἔχουμε κερδίσει κι' ὅλας.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη. Ὁ Ξουράφης βηματίζει στὸ γραφεῖο του μονολογῶν).

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Ἡ πρώτη μου ἀγόρευσι πρέπει νὰ κάνη κατάπληξι... Πρέπει νὰ εἶναι ἀριστούργημα δικανικῆς ρητορικῆς τέχνης... Πρέπει νὰ πείση, νὰ συγκινήση, νὰ συνταράξη. Γκάχ, γκούχ... (Ξεροβήχει καὶ ἀγορεύει, φανταζόμενος ὅτι βρίσκεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου). Μάλιστα, κύριοι δικασταί... Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ταβέρναν, ὡς ἐργαζόμενοι ἄνθρωποι, δικαιούμενοι, ἔπειτα ἀπὸ τὸν μόχθον τῆς βιοπάλης νὰ πίωμεν ἓν ποτήριον οἴνου, διὰ νὰ λησμονήσωμεν τὰς πικρίας τῆς ζωῆς καὶ ν' ἀντλήσωμεν δυνάμεις διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ μόχθου μας... Διότι, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Κύριος, οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.. Καὶ ἡμᾶς μέν, μᾶς ηὔφρανεν, ἀλλά, δυστυχῶς, εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐξήγειρε θηριώδη ἔνστικτα. Διότι ἡμεῖς μὲν τὸ πίνομεν, ἐκεῖνον δὲ τὸν πίνει... (Ὡραία φρᾶσις... Μπράβο μου!) Διότι, κύριοι δικασταί, ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ρέποντες ἐκ συστήματος πρὸς τὸν πότον, ἄνθρωποι μὲ ἐγκληματικὰς διαθέσεις, οἱ ὁποῖοι... οἱ ὁποῖοι λέγω, εὐθὺς μετὰ τὸ πρῶτον ποτήριον αἰσθάνονται νὰ ἐξυπνοῦν ἐντός των τὰ ἔνστικτα τῆς ζούγκλας... Καὶ ἄνευ ἀφορμῆς, δημιουργοῦν ἐπεισόδια, ἐπιτίθενται, τραυματίζουν, φονεύουν, διαταράσσουν τὴν τάξιν, ἀπορφανίζουν οἰκογενείας... Τοιαῦτα ὄντα ὅπως ὁ κατηγορούμενος, πρέπει νὰ τιμωροῦνται παραδειγματικῶς. Μᾶς ἐπετέθη ἀναιτίως, κύριε πρόεδρε, μᾶς κατέλαβεν ἐξ ἀπροόπτου, μᾶς ἐκακοποίησε δεινῶς. Σήκω ἐπάνω, Χλαμπεχλουρίδη.. Δεῖξε τὴ μύτη σου εἰς τὸ δικαστήριον! Παρατηρήσατε, κύριοι δικασταί. Ἰδοὺ πῶς ἐκατάντησε τὴν μύτην μας ὁ ἐγκληματίας κατηγορούμενος... Ζητῶ τὴν παραδειγματικὴν καταδίκην τοῦ κατηγορουμένου, ὥστε οὐ μόνον ν' ἀποδοθῆ δικαιοσύνη, ἀλλὰ νὰ δοθῆ συγχρόνως καὶ φρονηματιστικὸν μάθημα εἰς τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα τῆς κοινωνίας! (Μὲ ἄλλο ὕφος, πολὺ εὐχαριστημένο). Ἀγόρευσις μεγαλειώδης... Ὁ πελάτης μου θὰ μὲ φιλήση, οἱ δικασταὶ θὰ μὲ συγχαροῦν, οἱ συνάδελφοι θὰ μὲ φθονήσουν... Μπράβο μου...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῆς δίκης. Τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ξουράφης κάνει βόλτες στὸ δωμάτιό του καὶ ἀποστηθίζει τὴν ἀγόρευσι).

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: ... Καὶ φρονηματιστικὸν μάθημα εἰς τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα τῆς κοινωνίας! (Κυττάζει τὸ ρολόϊ του). Τρεῖς καὶ δέκα. Τώρα νὰ κοιμηθῶ καὶ λιγάκι, γιατὶ αὔριο στὶς ἐννέα πρέπει νὰ εἶμαι στὸ δικαστήριο.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Τὸ πρωΐ, στὸ προαύλιο τοῦ δικαστηρίου, ἐμφανίζεται τρεχάτος ὁ Ξουράφης, κρατῶντας τὸ φάκελλο τῆς δικογραφίας).

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Καλημέρα κύριε δικηγόρε.

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Ἃ! ἐδῶ εἶσαι. Ἔφερες τοὺς μάρτυρες;

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Ἐδῶ εἶναι οἱ μάρτυρες. Ἐλᾶτε παιδιά... (Τοὺς συνιστᾶ). Κι' ἀπὸ δῶ ὁ Χαρίλαος ὁ Καραμαγγούρας...

ΞΟΥΡΑΦΗΣ (μὲ ἔκπληξι): Καραμαγγούρας;

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ (μὲ χαμόγελο): Ναί. Ὁ κατηγορούμενος.

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Καὶ τί δουλειὰ ἔχει αὐτὸς μαζί σου;

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ (μὲ ἱκανοποίησι): Τὰ φτιάξαμε!

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Τί θὰ πῆ τὰ φτιάξατε;

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Συβιβαστήκαμε, πῶς τὸ λένε. Μεσολαβῆσαν ἀπὸ δῶ οἱ μαρτῦροι, αἴ σοῦ λέει τἄχε παραπιῆ ὁ Χαρίλαος, τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται... ἄειντε δῶστε τὰ χέρια νὰ μὲ ρεζιλευώσαστε στὶ δικαστήρια... ὁ Χαρίλαος μοῦ ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὰ ἐπεισόδια καὶ ζήτω ἡ φιλία!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Ἔσφαλα καὶ τὸ ἀναγνωρίζω, κύριε δικηγόρε. Ἤτανε καὶ τὸ κρασὶ νοθεμένο... μὲ βάρεσε ἐμένα στὸ κεφάλι... βάρεσα ἐγὼ τὸ κεφάλι τοῦ Χρήστου... Συνῆλθα, μετάνοιωσα.. φιληθήκαμε!

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: (Ἀγανακτισμένος). Μὲ ποιὸ δικαίωμα συμφιλιωθήκατε, κύριοι;

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Γιατί; Δὲν εἶναι δικαίωμά μας;

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Ὄχι! Ἐδῶ, κύριε, μοῦ ἀνέθεσες μιὰ ὑπόθεσι. Κι' ἐγὼ βασανίζομαι ἕνα μῆνα τώρα νὰ ἑτοιμάσω τὴν ἀγόρευσί μου. Κι' ἔρχεσαι σήμερα καὶ μοῦ λὲς ὅτι συμβιβαστήκατε. Τί θὰ τὴν κάνω ἐγὼ τὴν ἀγόρευσι;

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Κράτα τη γιὰ ἄλλη δίκη.

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Μπᾶ; Ἔτσι τὴν ἔχεις ἐσὺ τὴν ἀγόρευσι;

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Ἔλα καϋμένε τώρα! Ἀγόρεψι λέει. Γιὰ δέκα πάρλες ποὺ θ' ἀμόλαγες;

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: (Ποὺ προσβάλλεται θανασίμως). Τί εἶπες; Πάρλες;

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Τρίχες, πῶς θὲς νὰ στὶς πῶ;

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: (Ἔξαλλος). Τρίχες; Νά, λοιπόν, γιὰ νὰ μάθης! (Ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ πελάτου, τοῦ καταφέρει τρεῖς γροθιὲς στὸ πρόσωπο, ἕως ὅτου τοὺς χωρίζουν).

ΣΚΗΝΗ 6η

(Δυὸ μῆνες ἀργότερα, στὸ δικαστήριο. Στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου ὁ Ξουράφης. Μηνυτὴς ὁ πρώην πελάτης).

Ο ΠΡΩΗΝ ΠΕΛΑΤΗΣ: Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε. Μοῦ μαύρισε τὸ δεξὶ μάτι, μοῦ κοκκίνισε τὸ ἀριστερὸ καὶ μούπρηξε τὴ μύτη. Στὰ καλὰ τοῦ καθουμένου. Ἐπειδή, λέει, ἐσυμβιβάστηκα μὲ τὸν ἀντίδικό μου... Ἔχω καὶ μαρτύρους.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Σήκω ἀπάνω κατηγορούμενε. Εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ ἰσχυρίζεται ὁ μηνυτής;

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Μέχρι κεραίας, κύριε Πρόεδρε.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τὸν ἐκακοποίησες, ἐπειδὴ ἔλυσε φιλικῶς τὴν διαφοράν του; Καὶ εἶσθε καὶ δικηγόρος... Καὶ νέος μάλιστα. Ἔχετε ἐμφανισθῆ ποτὲ σὲ δικαστήριο;

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Ὄχι, κύριε Πρόεδρε. Ἡ πρώτη μου ἐμφάνισις εἶναι σήμερα.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Λαμπρά! Νέος δικηγόρος καὶ ἀρχίζετε τὴν σταδιοδρομία σας ὡς κατηγορούμενος!

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, κύριε Πρόεδρε.. (Διηγεῖται τὴν ἱστορία). Καὶ ἔτσι ἡ πρώτη μου ἀγόρευσις ἐναυάγησεν οἰκτρῶς. Ὑπέστην σύγχισιν τῶν φρενῶν καὶ... ἰδοὺ ἐγὼ κατηγορούμενος, ζητῶν τὴν κατανόησιν καὶ τὴν ἐπιείκειάν σας...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ὁ κ. Εἰσαγγελεύς;

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ: Εἰκοσαήμερον φυλάκισιν ἐπιεικῶς.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: (Μὲ χαμόγελο συμπαθείας). Δεκαπενθήμερος φυλάκισις καὶ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης... Καὶ τὴν ἄλλη φορά, κατηγορούμενε, ἐλπίζω νὰ σᾶς δῶ ὡς συνήγορον πλέον. Πάντως, ἡ ἀπολογία σας, ὡς πρώτη ἀγόρευσις, ὑπῆρξεν ἱκανοποιητική. Καὶ εἰς ἀνώτερα!

ΞΟΥΡΑΦΗΣ: Εὐχαριστῶ, κύριε Πρόεδρε:

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

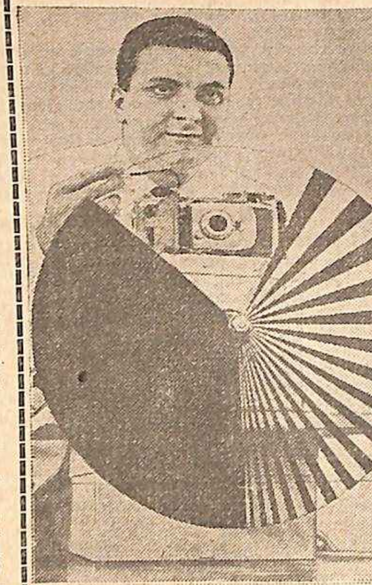

ΟΜΕΤΡΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Ὁ καθηγητὴς Νάντλερ, ποὺ βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἰνστιτούτου ἐρευνῶν τοῦ πανεπιστημίου τῆς Οὐάσιγκτων εἶναι ὁ κατασκευαστὴς τῆς πολυπλόκου αὐτῆς συσκευῆς, ποὺ ἐπιτρέπει τὴν παρακολούθησι καὶ τὸν ἔλεγχο τῆς ἐργατικότητος καὶ τῆς ἀποδόσεως ἑνὸς ὁποιουδήποτε ἐργάτη. Ἐνῶ ὁ δίσκος περιστρέφεται, ἡ κινηματογραφικὴ μηχανὴ φωτογραφίζει τὶς κινήσεις τῶν χεριῶν του καὶ ὑπολογίζει κατόπιν κατὰ τρόπον ἀλάνθαστο τὴν ἀπόδοσί του.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου προπαγάνδας, στὴ «Διεθνῆ Ἔκθεσι Κοσμημάτων», ποὺ ἔγινε ἐφέτος στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ διαφημίση καλύτερα μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐκθέματα, προσέλαβε τὴν γνωστὴ Ἀγγλίδα χορεύτρια Ἐλίζαμπετ Κέμπτον καὶ καρφίτσωσε μερικὰ πανάκριβα κοσμήματα πάνω στὶς διχτυωτὲς κάλτσες της. Τὰ ἄψογα πόδια τῆς χορεύτριας ἀξιοποίησαν ἀκόμα περισσότερο τὰ κοσμήματα αὐτά, λέγεται δὲ ὅτι οἱ ἄνδρες, ποὺ παρακολούθησαν τὴν ἐπίδειξι, πρόσεξαν περισσότερο τὰ πόδια τῆς Ἐλίζαμπετ παρὰ τὰ κοσμήματα ποὺ ἡ ἀξία τους ξεπερνοῦσε ἐν τούτοις τὰ δύο ἑκατομμύρια δολλάρια.

Ἂν ἡ κόρη σας ΕΙΝΑΙ 17 ΕΤΩΝ

Ἕνα τὲστ γιὰ μητέρες, ποὺ ἔχουν μεγάλα κορίτσια

Πῶς πρέπει νὰ φερθῶ στὸ κορίτσι μου; Ποιὲς ἐλευθερίες πρέπει νὰ τοῦ ἀφίσω καὶ ποιοὺς περιορισμοὺς νὰ τοῦ ἐπιβάλω; Ποιὰ εἶναι ἡ σωστὴ στάσι, ποὺ πρέπει νὰ κρατήσω ἀπέναντί του;

Τὰ προβλήματα αὐτὰ βασανίζουν κάθε μητέρα ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ἡ κόρη της θὰ πλησιάση ἢ θὰ πατήση τὰ 17 χρόνια της. Ἀπὸ τὴ στιγμή, δηλαδή, ποὺ θὰ πάψη πιὰ νὰ εἶναι τόσο μικρή, ὥστε νὰ τὴ θεωρῆ σὰν κοριτσάκι, ἀλλὰ δὲ θὰ εἶναι ἀκόμη οὔτε γυναῖκα, ἀρκετὰ ὥριμη πνευματικά, ὥστε νὰ τὴ θεωρῆ ὑπεύθυνη γιὰ τὶς πράξεις της καὶ νὰ μπορῆ νὰ τὴν ἀφίση χωρὶς καμμιὰ ἐπαγρύπνησι.

Ἡ κρίσιμη αὐτὴ καμπὴ στὴν ἡλικία κάθε κοπέλλας εἶναι, πολλὲς φορές, ἀποφασιστικὴ γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ τοὺς γονεῖς της. Ἀπὸ τὸ πῶς θὰ τῆς φερθοῦν, ἐξαρτᾶται ἂν θὰ καταφέρουν νὰ τὴν κρατήσουν ψυχικὰ κοντά τους, ἢ ἂν θὰ ἀποξενωθοῦν ἀπὸ ἐκείνη, μὲ ἀποτελέσματα ὀδυνηρὰ καὶ γιὰ τὶς δυὸ πλευρές.

Τὸ πρόβλημα, ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ γονεῖς — καί, πολὺ περισσότερο, οἱ μητέρες — σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, γίνεται πολὺ πιὸ περίπλοκο ἀπὸ τὸ ὅτι κανεὶς γενικὸς κανόνας δὲ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοστῆ. Στὴν ἡλικία τῶν 17 ἐτῶν, ὅλα τὰ κορίτσια δὲν παρουσιάζουν τὰ ἴδια στοιχεῖα ὡριμότητας μεταξύ τους. Ἄλλα μπεμπεκίζουν ἀκόμη, ἄλλα παρουσιάζουν μιὰ φυσιολογικὴ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἀνάπτυξι, ποὺ ἀνταποκρίνεται ἀπόλυτα στὴν ἡλικία τους, ἄλλα ἔχουν ἐξελιχτῆ σὲ πρώϊμες «κυρίες». Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ βρῆ μιὰ μητέρα τὴ σωστὴ γραμμὴ ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ δαίδαλο τῶν ἀντιφάσεων, ποὺ παρουσιάζει ἡ ψυχοσύνθεσι τῶν μοντέρνων κοριτσιῶν καὶ πολὺ περισσότερο, μάλιστα, ὅταν ἡ ἴδια ἔχη μεγαλώσει σὲ μιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ ἐποχὴ καὶ διατηρεῖ μιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀνάμνησι ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, ὅταν βρισκόταν στὴν ἡλικία τῶν 17 ἐτῶν;

Γιὰ νὰ βοηθήση τὶς μητέρες νὰ ἀνακαλύψουν τὸ σωστὸ δρόμο στὸ κεφαλαιῶδες ζήτημα τῆς συμπεριφορᾶς τους ἀπέναντι στὴ «σχεδὸν ἐνήλικη» κόρη τους, μιὰ ὁμάδα ἀπὸ Γερμανοὺς ψυχολόγους καὶ παιδαγωγούς, κατάρτισε τὸ ἀκόλουθο τέστ, ἀποτελούμενο ἀπὸ δεκατέσσερες ἐρωτήσεις, τὶς ὁποῖες κάθε μητέρα πρέπει νὰ μελετήση προσεχτικὰ καὶ ν' ἀπαντήση μ' ἕνα «ναὶ» ἢ ἕνα «ὄχι». Οἱ ἐρωτήσεις αὐτὲς εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Ἡ κόρη σας ἔχει συμπληρώσει τὰ 17 της χρόνια;		ὄχι
2) Ἔχει τελειώσει τὸ γυμνάσιο ἢ τῆς μένει ἀκόμη ἕνας χρόνος;	ναὶ	ὄχι
3) Εἶναι ἡ κόρη σας εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ θέσι της στὴν οἰκογένεια καὶ δείχνει μὲ τὴ στάσι της, ὅτι δὲν ἔχει κανένα σοβαρὸ παράπονο ἀπὸ τοὺς γονεῖς της;	ναὶ	ὄχι
4) Ἀποδίδει σημασία στὴ γνώμη, ποὺ ἐκφράζουν ἄλλοι ἄνθρωποι γι' αὐτήν;	ναὶ	ὄχι
5) Βρίσκει εὐχαρίστησι, κάνοντας παρέα καὶ μὲ «μεγάλους», χωρὶς νὰ περιορίζη τὶς συντροφιές της ἀποκλειστικὰ στοὺς συνομηλίκους της;	ναὶ	ὄχι
6) Ἐμπιστεύεται τὰ περισσότερα πράγματα, ποὺ σκέπτεται ἢ ποὺ τῆς συμβαίνουν σ' ἐσᾶς ἢ στὸν πατέρα της;	ναὶ	ὄχι
7) Σᾶς λέει συχνὰ πὼς θὰ ἤθελε νὰ κερδίζη μὲ τὸ δικό της μόχθο τὸ χαρτζιλῆκι της;	ναὶ	ὄχι
8) Πιστεύει πώς, μεγαλώνοντας, ἀποκτᾶ, μαζὶ μὲ τὰ νέα δικαιώματα, καὶ νέα καθήκοντα ἀπέναντί σας;	ναὶ	ὄχι
9) Συζητεῖ γιὰ θέματα, ποὺ τὴν ἀπασχολοῦν καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει καταλήξει σὲ θετικὸ συμπέρασμα, μ' ἐσᾶς ἢ τὸν πατέρα της;	ναὶ	ὄχι
10) Ἔχει καταστρώσει σχέδια γιὰ τὸ μέλλον της καὶ φροντίζει ἀπὸ τώρα γιὰ τὴν πραγματοποίησί τους;	ναὶ	ὄχι
11) Ἔχει ἀποκτήσει φιλίες λιγώτερο ἢ περισσότερο ἀθῶες, μὲ νέους τῆς ἡλικίας της;	ναὶ	ὄχι
12) Ὅταν μιλάη γιὰ κάποιον γνωστό, διατυπώνει σωστὲς καὶ ὑγιεῖς κρίσεις γιὰ τὸ χαρακτῆρα του;	ναὶ	ὄχι
13) Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ νοικοκυριό;	ναὶ	ὄχι
14) Ἀποφεύγει τὶς βιαστικὲς ἀποφάσεις καὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ μὴ παρασύρεται ἀπὸ πρόσκαιρες συναισθηματικὲς ἀντιδράσεις;	ναὶ	ὄχι

Ἂν τυχὸν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς παραπάνω ἐρωτήσεις δὲν ἔχετε ἀποκρυσταλλώσει μιὰ θετικὴ ἀπάντησι ἢ διατηρεῖτε ὡρισμένες ἀμφιβολίες, μὴ ριψοκινδυνέψετε ἕνα «ναὶ» ἢ ἕνα «ὄχι». Ἀκολουθῆστε τὴ μέση ὁδὸ καὶ σημειῶστε ἕνα σταυρὸ ἀνάμεσα στὶς δυὸ ἀπαντήσεις.

Κατόπιν, λογαριᾶστε πρὸς 3 βαθμοὺς κάθε «ναί», 2 βαθμοὺς κάθε σταυρὸ καὶ 1 βαθμὸ κάθε «ὄχι». Τὸ ἄθροισμα τῶν βαθμῶν, ποὺ θὰ βρῆτε, θὰ σᾶς βοηθή[illegible]στῆτε καὶ ν' ἀκολουθήσετε τὴ στάσι ποὺ ἐπιβάλλεται ἀπέναντι στὴν κόρη σας.

Ἂν τὸ ἄθροισμα εἶναι ἀπὸ 14 ὡς 23 βαθμούς, σημαίνει πὼς ἡ κόρη σας εἶναι παιδὶ ἀκόμη, ἐντελῶς ἀνώριμη γιὰ κάθε μορφὴ χειραφετήσεως καὶ ὅτι πρέπει νὰ μὴ τῆς ἀφίνετε πολλὲς-πολλὲς ἐλευθερίες. Ἐπιβάλλεται νὰ φέρεστε ἀπέναντί της σὰ μιὰ αὐστηρὴ μητέρα καὶ ὄχι σὰ μιὰ «μεγαλύτερη φίλη».

Ἂν εἶναι ἀπὸ 24 ὡς 33 βαθμούς, ἡ κόρη σας ζῆ, σκέπτεται καὶ αἰσθάνεται σὰν ἕνα φυσιολογικὸ κορίτσι τῆς ἡλικίας της. Κάποια χαλάρωσι στοὺς περιορισμοὺς τῶν κινήσεών της εἶναι ἀναγκαία, χωρὶς ὅμως ἡ χαλάρωσι αὐτὴ νὰ ὁδηγῆ καὶ σὲ ὑπερβολικὴ ἐλευθερία. Στὸ βάθος, ἡ κόρη σας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι παιδὶ καὶ χρειάζεται τὴν ἐπίβλεψι καὶ τὴν προστασία σας.

Ἂν τὸ ἄθροισμα τῶν βαθμῶν εἶναι ἀπὸ 34 ὡς 42, ὀφείλετε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὴν κόρη σας καὶ νὰ φερόσαστε ἀπέναντί της ὅπως σ' ἕνα πνευματικὰ ὥριμο καὶ ὑπεύθυνο ἄτομο. Ἄν, μάλιστα, ξεπερνάη τοὺς 38 βαθμούς, μπορεῖτε νὰ εἴσαστε ἀπόλυτα βέβαιοι, ὅτι δὲ θὰ καταχραστῆ τὴν ἐλευθερία ποὺ θὰ τῆς δώσετε. Μόνη της εἶναι ἀπὸ τώρα σὲ θέσι νὰ ξέρη τί πρέπει νὰ κάνη καὶ τί πρέπει νὰ ἀποφύγη.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελὶς 58), μιὰ πρωτότυπη σειρὰ ἀπὸ ἐξαιρετικὰ «λαϊκὰ τραγούδια» τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Γιώργου Γιαννακόπουλου μὲ τὸ γενικὸ τίτλο:

ΦΤΩΧΟΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ γιὰ τὰ φτωχαδάκια

Γραμμένα μὲ κέφι, ἐκφράζουν ὅλους τοὺς πόνους, τὶς πίκρες καὶ τοὺς καϋμοὺς τῆς λαϊκῆς ψυχῆς, μὲ μιὰ μαεστρία ποὺ συγκινεῖ καὶ διασκεδάζει.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΠΛΟΥΣΙΑ ΕΛΕΗ

Γιὰ νὰ βρῆ τὸ ἐμπόριό μας νέας δράσεως πεδίον,
θὰ σταλοῦν εἰς τὰς Εὐρώπας πλεῖστοι τόννοι κρεμ-
(μυδίων
καὶ μὲ τὴν ἐξαγωγή τους τὴν πολύτιμη ἐκείνη,
τζῖρος πρόκειται μεγάλος στὰ ταμεῖα μας νὰ γίνη!

*

Μάρκα, φράγκα καὶ λιρέττες καὶ τοῦ κόσμου τὸν
(παρᾶ,
ἡ φτωχή μας ἡ πατρίδα θὰ εἰσπράττη σταθερὰ
καὶ γιὰ νὰ μὴ μᾶς βασκάνουν τὶς εἰσπράξεις τῶν...
(κρομμύων,
ἂς κρεμάσουμ' ἕνα... σκόρδο στὸ δημόσιο ταμεῖον!

ΦΥΣΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Σὰν νὰ μὴ μᾶς ἐπαρκοῦσαν ὁ Ντεσσέ, ὁ Ντιὸρ κι'
(οἱ ἄλλοι,
ποὺ σκοτοῦρες συσσωρεύουν στὸ φτωχό μας τὸ κε-
(φάλι,
καὶ ὁ Μὰρκ Βωγκὰν ἐβγῆκε, νὰ μᾶς πῆ αὐτὲς τὶς
(ὧρες,
πὼς αὐτὸς θὰ κατακτήση τὸ κοινὸν κι' ὅλες τὶς
(χῶρες!

*

Τὰ μοντέλλα του τονίζει καὶ τὰ πλᾶνα τὰ δικά του,
γενικῶς ὅλους τοὺς μάγους τοῦ συρμοῦ θὰ βάλουν
(κάτου
κι' ὅσοι ἄντρες συλλογιοῦνται τὶς δηλώσεις τοῦ
(Βωγκάν,
μὲ βαθὺ καϋμὸ στενάζουν καὶ συνέχεια... βογγᾶν!

ΠΡΟ ΔΙΛΗΜΜΑΤΟΣ

Τὸν σμηνίτη Τζαναβάρα, ποὺ γιὰ τύχη του κακή,
ξαφνικὰ τὸν ἀπηρνήθη ἡ συμβία του Κική,
ἀρκετὲς ἀβρὲς ὑπάρξεις συμπαθῶς, λέει τὸν κυτ-
(τᾶνε
καὶ γιὰ σύζυγό τους ὅλες ἐπιμόνως τὸν ζητᾶνε!

*

Μὲ θερμὲς ἐπιστολές τους συνεχῶς τὸν κατακλύ-
(ζουν,
τὸ κεφάλι του θολώνουν, τὸ μυαλό του τριβελίζουν
κι' ὁ σμηνίτης ὡρισμένως,
τραγουδᾶ σεκλετισμένος:
«Μὰ θαρρῶ πὼς θὰ τὰ μπλέξω
τήν... Κικὴ ἢ τὶς πολλές, ποιά, νὰ διαλέξω»!

ΠΝΕΥΜΑ ΟΞΥΜΩΡΟΝ

Ἀρκετοὺς «ἀτσίδες» ἔχει ἡ γωνιά μας ἐκκολάψει
κι' ἦταν εὔλογον στοὺς τόσους νὰ προσθέση καὶ τὸν
(Κλάψη,
ποὺ ἀγόραζε μὲ δόσεις ἀκριβά, συνήθως, εἴδη
καὶ ξοφλοῦσε τοὺς ἐμπόρους μὲ γενναῖο...κανονίδι!

*

Μὰ στὴν ἐπιχείρησί του καὶ τὴν σταδιοδρομία
τέλος ἄδοξον ἐμπῆκε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία
καὶ ἀνέλαβε ὁ νόμος νὰ τοῦ δείξη γιὰ καλά,
ὅτι δὲ μπορεῖ ὁ...Κλάψης τοὺς ἐμπόρους νά...γελᾶ!

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΩΛΕΙΑ

Οἱ πομποὶ ὅλου τοῦ κόσμου καὶ σταθμοὶ λογῆς-λογῆς
μεταδώσανε στὰ πλήθη καὶ στὰ πέρατα τῆς γῆς,
πὼς ὁ γόης Μάρλον Μπράντο, ποὔχει τόσο μουντα-
(ρέψει,
ἀπεφάσισε, αἰφνιδίως... Ἡσαΐα νὰ χορέψη!

*

Ἐνυμφεύτηκε κι' ὁ Μπράντο, ἐν ὀλίγοις δηλαδή,
μιὰ μικρὴ μελαψωτάτη κι' ὑπεργόησσα Ἰνδὴ
κι' ὅσες τὸν ἐρωτευθῆκαν ἐμμανῶς καὶ μὲ παλάβρα,
βλαστημοῦν τὴ μελαψή του καὶ τὰ βάφουν ὅλα
(μαῦρα!

ΑΛΛΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Λόγος γίνεται, προσφάτως, περὶ Κακοσαλεσίου,
περὶ τῆς ὑδρεύσεώς μας καὶ τοῦ ἀντλιοστασίου
καὶ μ' αὐτὰ τὰ λέγε-λέγε, συμφωνεῖς κι' ἐσὺ καὶ λές,
πὼς τὸ ἀντλιοστάσιό μας εἶναι μᾶλλον ἀτελές!

*

Πλὴν αὐτῶν ὑποχρεοῦσαι κατηφὴς νὰ πῆς, ἐν τέλει,
πὼς ἡ τελειότητά του θ' ἀπαιτήση κι' ἄλλα «τέλη»
κι' ἕως ὅτου τῆς Ὑλίκης ἐπιτύχουμε τὴ λύσι
μὲ τ' ἀντλιοστάσιά της θὰ μᾶς ἔχη... ἐξαντλήσει!

Γ. Θ - ς

Ο ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΠΡΩΣΣΟΣ ΛΟΧΑΓΟΣ!..

Ἡ κλοπὴ τοῦ δημαρχείου τοῦ Κέπενικ

Τὸ Κέπενικ εἶναι ἕνα μικρὸ προάστιο τοῦ Βερολίνου. Ὁ δόκτωρ Λάνγκερανς, ποὺ εἶχε ἐκλεγῆ δήμαρχος τὸ 1906, προερχόταν ἀπὸ τὸ σοσιαλιστικὸ κόμμα, καί, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα, οἱ ἐπίσημοι κύκλοι, τὸν ἔβλεπαν μὲ μισὸ μάτι.

Στὸ μικρὸ αὐτὸ προάστιο εἶχε τὴν ἕδρα του ἕνα ἀπὸ τὰ τάγματα τῆς φρουρᾶς.

Ἕνα φθινοπωρινὸ πρωΐ, μιὰ μικρὴ ὁμάδα ἀπὸ δώδεκα στρατιῶτες περνοῦσε ἀπὸ τὸ πάρκο τῆς πόλεως, ὅταν, ξαφνικά, ἕνας λοχαγὸς ἐμφανίστηκε μπροστά τους. Τὸ πρόσωπό του πλαισιωνόταν ἀπὸ γκρῖζα γένεια κι' ἦταν λιγάκι καμπούρης. Ἀλλ' εἶχε αὐταρχικὸ ὕφος, ὅπως οἱ παληοὶ Πρῶσσοι ἀξιωματικοί.

— Προσοχή! φώναξε στοὺς στρατιῶτες.

Τοὺς ἔβαλε κατόπιν κατὰ δυάδες καὶ τοὺς διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Οἱ στρατιῶτες, ποὺ ἦταν συνηθισμένοι στὴ σιδερένια γερμανικὴ πειθαρχία, τὸν ὑπάκουσαν σὰν αὐτόματα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ μικρὸς ὅμιλος ἔφτασε στὸ δημαρχιακὸ μέγαρο. Ὁ λοχαγὸς ἔβαλε τοὺς ἕξη ἀπὸ τοὺς δώδεκα στρατιῶτες νὰ φρουροῦν στὶς ἐξόδους καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἕξη μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ δημάρχου.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ αὐτοκράτορος, σᾶς συλλαμβάνω! εἶπε ὁ λοχαγὸς στὸ δόκτορα Λάνγκερανς. Δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ἐξηγήσω τοὺς λόγους τῆς συλλήψεώς σας. Ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζετε, ὅμως, ὅτι οἱ διαταγὲς ποὺ ἔχω εἶναι σαφεῖς: στὴν παραμικρὴ ἀπόπειρα ἀντιστάσεως θὰ διατάξω πῦρ!

— Διαμαρτύρομαι γιὰ τὴ σύλληψί μου, ἀλλὰ δὲν θὰ προβάλω ἀντίστασι, ἀπάντησε ὁ δήμαρχος.

Ὁ λοχαγὸς διέταξε δύο ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες νὰ τὸν βάλουν στὴ μέση.

— Ἔχω διαταγὴ νὰ συλλάβω ἐπίσης τὸν ταμία, εἶπε. Ὁδηγῆστε με στὸ γραφεῖο του!

Ὁ ταμίας τρόμαξε, ὅταν εἶδε τοὺς στρατιῶτες, κι' ἄρχισε νὰ κλαίη.

— Ἀνοῖξτε τὸ ταμεῖο σας, εἶπε ὁ λοχαγός. Ἔχω ἐντολὴ νὰ κατάσχω καὶ νὰ παραλάβω ἐπὶ ἀποδείξει τὸ περιεχόμενό του.

Μέσα στὸ ταμεῖο βρίσκονταν 4.000 μάρκα. Ὁ λοχαγὸς τὰ μέτρησε προσεχτικὰ καὶ κατόπιν τὰ τακτοποίησε μέσα σὲ μιὰ τσάντα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ ταμίας.

— Δὲν θὰ μετακινηθῆ κανεὶς ἀπὸ δῶ προτοῦ ἐπιστρέψω! εἶπε ὁ λοχαγός.

Ἔπειτα, χωρὶς νὰ δώση ἄλλες ἐξηγήσεις, ἔβαλε τὴν τσάντα κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του κι' ἔφυγε. Ὁ στρατιώτης, ποὺ στεκόταν στὴν εἴσοδο παρουσίασε ὅπλα στὸ πέρασμά του.

Ὁ λοχαγὸς διέσχισε τοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ἔφτασε στὸ σταθμὸ καὶ πῆρε τὸ τραῖνο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ Βερολῖνο.

Πέρασε μιὰ ὥρα, ἔπειτα κι' ἄλλη κι' ὁ λοχαγὸς δὲ φαινόταν. Ὁ δήμαρχος ἄρχισε, στὸ τέλος, νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του καὶ παρακάλεσε τοὺς στρατιῶτες νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα.

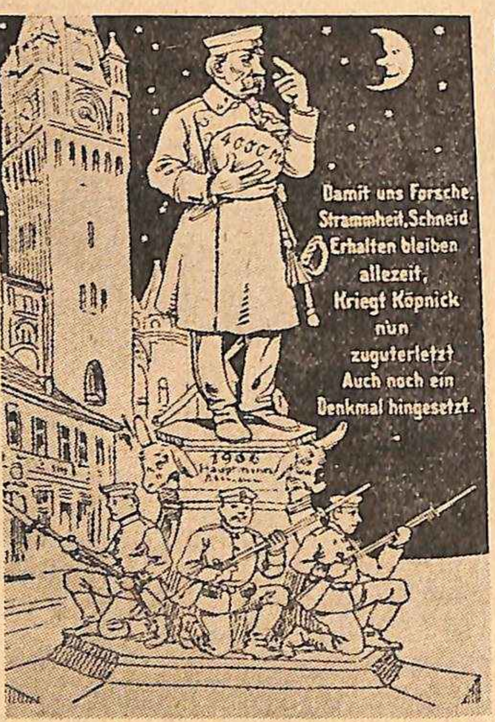

Τὰ σατυρικὰ δελτάρια ποὺ κυκλοφόρησαν στὴ Γερμανία καὶ στὸ ἐξωτερικὸ καὶ ποὺ παρίσταναν τὸν τσαγκάρη Βόϊτ ὡς Βίσμαρκ.

Ἀδύνατον—τοῦ ἀπάντησαν. Ὁ λοχαγός τοὺς εἶχε διατάξει νὰ μὴ μετακινηθοῦν οὔτε βῆμα. Δὲν μποροῦσαν νὰ παρακούσουν τὴ διαταγή του.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, εἶχε κυκλοφορήσει εὐρύτατα στὴ πόλι ἡ φήμη ὅτι τὸ δημαρχεῖο εἶχε καταληφθῆ στρατιωτικὰ κι' ὅτι ὁ δήμαρχος κι' ὁ ταμίας διατελοῦσαν ὑπὸ κράτησι.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ ἀστυνόμος τοῦ Κέπενικ σκέφτηκε πὼς ἦταν χρέος του νὰ πληροφορήση τοὺς ἀνωτέρους του γιὰ τὰ γεγονότα τοῦ δημαρχείου καὶ τηλεγράφησε στὸ Βερολῖνο, ζητώντας συγχρόνως ὁδηγίες. Τὸ Ἀρχηγεῖο τῆς ἀστυνομίας στὸ Βερολῖνο ἀναφέρθηκε στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, πού, μὲ τὴ σειρά του ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν, ποὺ κι' αὐτὸ κατέφυγε στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο καὶ στὸ Ἀρχηγεῖο τοῦ Στρατοῦ...

Κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτα, καμμιὰ ὑπηρεσία δὲν εἶχε ἐκδώσει παρόμοια διαταγή.

Στὸ τέλος, ὅλοι κατάλαβαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα λωποδυτικὸ κόλπο, ἀριστουργηματικὰ ὠργανωμένο, κι' ἕνας συνταγματάρχης ἔτρεξε ἀμέσως στὸ Κέπενικ, γιὰ νὰ ἐλευθερώση τὸ δήμαρχο καὶ τὸν ταμία.

Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν ὁ δράστης αὐτῆς τῆς θρασυτάτης κλοπῆς;

Ὁ ψευτολοχαγὸς εἶχε δώσει στὸ δήμαρχο μιὰ ἀπόδειξι γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 4000 μάρκων ποὺ εἶχε παραλάβει, κι' εἶχε ὑπογράψει κάτω ἀπ' αὐτὴν μὲ τὸ ὄνομα Κὰρλ Βόϊτ.

Ἦταν ἄραγε τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ δράστου; Ἡ ἀστυνομία ἄρχισε ἀμέσως νὰ ψάχνη καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἀνακαλύψη πὼς ὑπῆρχε σὲ μιὰ ἀπόμερη συνοικία τοῦ Βερολίνου κάποιος Κὰρλ Βόϊτ, ποὺ ἐπαγγελλόταν τὸν παπουτσῆ. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἔδειξαν στὸ δήμαρχο καὶ τὸν ταμία τοῦ Κέπενικ ποὺ ἀναγνώρισαν ἀμέσως σ' αὐτὸν τὸ ψευτολοχαγό. Διατάχθηκε τότε ἡ σύλληψί του.

Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ σπίτι του, τὸν βρῆκαν νὰ τρώη λουκάνικα.

— Σᾶς περίμενα ἀπὸ πρωτύτερα, τοὺς εἶπε. Τέσσερις ἡμέρες γιὰ ν' ἀνακαλύψετε ἕνα φτωχὸ παπουτσῆ... Εἶμαι στὴ διάθεσί σας... Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσετε ν' ἀποτελειώσω τὸ φαγητό μου... Ποτὲ δὲν εἶχα φάει τόσο νόστιμα λουκάνικα!

Ἐνῶ ἔτρωγε, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔψαξαν στὸ σπίτι του καὶ βρῆκαν σ' ἕνα συρτάρι 3.000 μάρκα. Τὰ ὑπόλοιπα ὁ Βόϊτ τὰ εἶχε ξοδέψει.

— Κι' ἡ στολὴ τοῦ λοχαγοῦ; τὸν ρώτησαν.

— Τὴν εἶχα νοικιάσει ἀπὸ ἕνα κατάστημα, ποὺ πουλάει κοστούμια γιὰ τὸ θέατρο, ἀπάντησε ὁ Βόϊτ.

Στὴ δίκη του, ποὺ ἔγινε σὲ λίγο, ὁ Βόϊτ ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ κρυφτῆ.

— Θέλησα, εἶπε, νὰ δείξω τί μπορεῖ νὰ κάμη ἕνας λοχαγὸς στὴ Γερμανία!

Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ φυλάκισι τεσσάρων ἐτῶν.

Ἀλλ' ἡ πρᾶξις του θεωρήθηκε σὰν ράπισμα ἐναντίον τῆς μιλιταριστικῆς Γερμανίας κι' ὁ Βόϊτ ἔλαβε στὴ φυλακὴ χιλιάδες ἐπιστολῶν ἀπὸ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων, ἐπιστήμονες κτλ. ποὺ τὸν συγχαίρανε γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε κάμει. Κυκλοφόρησαν συγχρόνως στὴ Γερμανία καὶ τὸ ἐξωτερικὸ ἑκατοντάδες χιλιάδων δελταρίων, ποὺ παρίσταναν τὸν Βόϊτ ὡς Βίσμαρκ, ἐνῶ Γρεναδιέροι τῆς φρουρᾶς στέκονταν ὁλόγυρα ἕτοιμοι νὰ ἐκτελέσουν τὶς διαταγές του!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΚΑΛΛΟΝΗ

Δὲν εἶναι τόσο εὔκολο τὸ νἄχετε στάσι ἁρμονικὴ καὶ λυγερή, ὅταν στέκεστε ὄρθια. Θὰ τὸ ἐπιτύχετε ὅμως μὲ τὶς ἑξῆς ἀσκήσεις:

1) Γονατίζετε, γέρνετε μπροστὰ καὶ προσπαθεῖτε ν' ἀγγίξετε τὸ πάτωμα μὲ τὸ κεφάλι σας. Θὰ σᾶς φανῆ δύσκολο στὴν ἀρχή. Ἐπιμείνετε ὅμως. Σὲ 15 μέρες θὰ τὄχετε κατορθώσει.

2) Πηδῆχτε 100 φορὲς μὲ τὸ «σκοινάκι». Τὰ πηδήματά σας νἆναι ὅσο τὸ δυνατὸν χαμηλότερα.

3) Τρέξετε ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας, χωρὶς νὰ σταματήσετε καθόλου. Πρέπει νὰ διανύσετε ἔτσι 300 μέτρα τὸ λιγώτερο.

4) Τεντῶστε ἕνα σπάγγο στὸ ὕψος τῶν γονάτων σας καὶ πηδῆχτε ἀπὸ πάνω. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε, πρέπει νὰ φέρετε πρὸς τὰ πλάγια τὰ πόδια σας.

Ὕστερα προσπαθῆστε νὰ πηδήσετε, μ' ἑνωμένα τὰ πόδια, σὲ μῆκος ἴσο μὲ τὸ ἀνάστημά σας.

5) Πάρτε ἕνα σκοινὶ ἢ ἕνα μπαστοῦνι, μακρὺ ὅσο εἶναι ἡ ἀπόστασι ἀπ' τὸ λαιμό σας ὡς τὴν ἄκρη τοῦ τεντωμένου χεριοῦ σας. Πιάστε το μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀπ' τὶς ἄκρες καὶ προσπαθῆστε νὰ τὸ περάσετε πίσω ἀπ' τὴν πλάτη σας καὶ νὰ τὸ ξαναφέρετε ὕστερα μπροστά. Θὰ γίνουν ἔτσι εὐλύγιστοι οἱ ὦμοι σας.

6) Ἑνῶστε τὰ δάχτυλα τῶν δυὸ χεριῶν σας καί, μὲ τὰ χέρια δεμένα ἔτσι καὶ τεντωμένα, προσπαθῆστε νὰ περάσετε ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὰ τὸ ἕνα πόδι σας πρῶτα, ὕστερα τὸ ἄλλο, καὶ τέλος νὰ ξαναγυρίσετε στὴν ἀρχικὴ στάσι σας. Μόνον οἱ πολὺ χοντροὶ δὲν κατορθώνουν αὐτὴ τὴν ἄσκησι.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ ΕΝΑ ΠΙΝΕΛΛΟ ΑΠΟ ΛΑΔΟΜΠΟΓΙΑ

Γιὰ νὰ καθαρίσετε ἕνα πινέλο ἀπὸ λαδομπογιά, μετὰ τὴ χρησιμοποίησί του πιέζετε τὶς τρίχες του ἀνάμεσα σὲ δυὸ χαρτιά, ὥστε νὰ σταγγίξη ὅλη ἡ μπογιά. Ὕστερα τὸ τρίβετε πάνω σὲ καθαρὸ χαρτί, ὥσπου νὰ μὴν ἀφίνη πιὰ σχεδὸν ἴχνη. Τὸ πλένετε μὲ νέφτι ἢ μὲ πετρέλαιο.

Τὸ τρίβετε ὕστερα πάνω σ' ἕνα κομμάτι σαποῦνι, στὸ ὁποῖο ἔχετε κάμει προηγουμένως ἀφρὸ μὲ νερό. Καὶ τὸ κρεμᾶτε γιὰ νὰ στεγνώση.

Ὅταν πρόκειται νὰ τὸ ξαναμεταχειριστῆτε, τὸ περνᾶτε μὲ νέφτι καὶ τ' ἀφίνετε νὰ μουσκέψη ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας σὲ λινέλαιο (λάδι τῆς μπογιᾶς).

ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΨΙΜΟ

Ἂν ἀποφασίσετε νὰ βάψετε μονάχη σας μιὰ πόρτα, ἕνα παράθυρο ἢ κάτι ἄλλο, ἀνακατέψετε πρῶτα καλὰ τὴ λαδομπογιὰ ὥστε νὰ γίνη ὁμοιογενής. Ὕστερα, μ' ἕνα πινέλο παχὺ καὶ πλατύ, ἀρχίζετε τὸ βάψιμο κατακόρυφα, ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω κι' ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω. Σκουπίζετε ἔπειτα τὴ μπογιὰ ἀπ' τὸ πινέλο καὶ τὸ περνᾶτε πολὺ ἐλαφρὰ ὁριζόντια πάνω στὴ βαμμένη ἐπιφάνεια, ἀπὸ δεξιὰ πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἀντιθέτως, γιὰ νὰ στρώση καλὰ ἡ βαφή. Πρὶν περάσετε δεύτερο «χέρι», πρέπει νὰ περιμένετε νὰ στεγνώση τελείως τὸ προηγούμενο.

ΤΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ

Μὴν πλένετε ποτὲ μὲ σόδα ἀντικείμενα ἀπὸ ἀλουμίνιο, γιατὶ μαυρίζουνε. Καθαρίστε τα μὲ νερὸ πολὺ ζεστό, χρησιμοποιῶντας ἕνα ἀπ' τὰ εἰδικὰ «σφουγγάρια» ἀπὸ σύρμα, ποὺ ὑπάρχουν γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Γιὰ νὰ τὰ γυαλίσετε ὕστερα, μεταχειριστῆτε μιὰ ἀπ' τὶς πολλὲς ἀλοιφὲς γιὰ μέταλλα ποὺ θὰ βρῆτε στὸ ἐμπόριο.

ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Ἂν ὑπάρχη μεγάλος συνωστισμὸς στὸ πεζοδρόμιο καὶ δὲ χωρᾶνε νὰ περάσουν ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ βαδίζουν ἀντιθέτως, ὁ ἄντρας ὀφείλει νὰ παραμερίση, ἢ καὶ νὰ κατεβῆ στὸ δρόμο στὴν ἀνάγκη. Αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον του, σ' ὁποια κοινωνικὴ τάξι κι' ἂν ἀνήκη ἡ γυναῖκα.

Ὁ ἄντρας ποὺ θὰ συναντήση στὸ δρόμο μιὰ γνωστή του κυρία, γυρίζει πρὸς τὸ μέρος της, βγάζει τὸ καπέλλο του, τὸ φέρνει ὡς τὸ ὕψος τοῦ προσώπου του κι' ὑποκλίνεται ἐλαφρά. Ἂν δὲ φοράη καπέλλο, θὰ ὑποκλιθῆ μόνο.

Πάντως, θὰ κάνη πολὺ γρήγορα αὐτὴ τὴν κίνησι, χωρὶς νὰ σταματήση καθόλου καὶ χωρὶς ν' ἀπευθύνη κανένα προφορικὸ χαιρετισμὸ στὴν κυρία. Προπάντων, δὲ θὰ γυρίση νὰ τὴν κυττάξη, ὅταν ἐκείνη ἔχη πιὰ περάσει.

Ἡ κυρία θ' ἀνταποδώση τὸ χαιρετισμὸ μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο καὶ μιὰ σχεδὸν ἀδιόρατη κλίσι τῆς κεφαλῆς. Ἂν ὡστόσο δείξη πὼς θέλει νὰ μιλήση στὸν κύριο, αὐτὸς θὰ σταματήση μπροστά της. Ἀλλὰ δὲ θὰ τῆς δώση τὸ χέρι του, ἂν δὲν τοῦ ἁπλώση ἐκείνη πρώτη τὸ δικό της.

Ἂν τύχη νὰ καπνίζη, θὰ πετάξη ἀμέσως τὸ τσιγάρο του.

ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΙ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

Στὶς 5.30΄ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940

ΕΠΙΔΙΔΟΝΤΑΣ, τὴν τρίτη πρωινή, τὸ ἰταλικὸ τελεσίγραφο στὸν πρωθυπουργὸ Μεταξᾶ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας, Γκράτσι τὸν πληροφοροῦσε συγχρόνως ὅτι, ἂν δὲν ἐγίνοντο δεκτοὶ οἱ ὅροι τοῦ τελεσιγράφου ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ κυβέρνησι, τὰ ἰταλικὰ στρατεύματα θὰ εἰσήρχοντο στὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος στὶς 6 τὸ πρωῒ τῆς ἰδίας ἡμέρας.

Μισὴ ὥρα ὡστόσο ἐνωρίτερα, ἀπὸ τὴν ὑποτιθεμένη ἐκπνοὴ τοῦ τελεσιγράφου, ἄρχιζε ἡ ἰταλικὴ ἐπίθεσι στὴν Ἤπειρο.

Τὸ ἡμερολόγιο τῆς VIII Μεραρχίας, ποὺ δέχτηκε πρώτη τὴ φασιστικὴ ἐπιδρομή, ἀναφέρει, ὅτι: «Τὴν 5.30΄ ὥραν τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1940, ἐρρίφθησαν αἰφνιδιαστικῶς οἱ πρῶτοι κανονιοβολισμοὶ τοῦ ἀντιπάλου καὶ ἤρξατο ἀμέσως ἡ προέλασίς του. Τὸ ἀντίπαλον πυροβολικόν, ἐλαφρὸν καὶ βαρύ, διὰ καταιγιστικοῦ πυρός, ἐβομβάρδισε τὰ ἡμέτερα φυλάκια ὡς καὶ τὰ ἐπίκαιρα σημεῖα ὄπισθεν τούτων, ὡς ἐπίσης καὶ τὰς θέσεις τῶν ἀποσπασμάτων μας καταστροφῶν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ δυσχεράνη τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν».

Ἔτσι ἄρχιζε ἡ ἐποποιΐα τοῦ 1940—41, πάνω στὰ ἠπειρωτικὰ βουνά...

Ἡ VIII μεραρχία ἀντιμετώπισε τὶς πρῶτες μέρες τοῦ πολέμου, ὁλόκληρο τὸ βάρος τῆς ἰταλικῆς ἐπιθέσεως. Καὶ δὲν ἦταν μόνο ἰσχυρότερες οἱ ἰταλικὲς δυνάμεις ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς (τρεῖς ἰταλικὲς μεραρχίες ἐναντίον μιᾶς ἑλληνικῆς), ἀλλὰ καὶ οἱ ψυχολογικοὶ παράγοντες ἦταν ὅλοι μὲ τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ Ἰταλία ἐθεωρεῖτο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μία ἀπὸ τὶς ἰσχυρότερες στρατιωτικὲς δυνάμεις τοῦ κόσμου. Ἦταν ἐξαπλασία σὲ πληθυσμό, συγκρινομένη μὲ τὴν Ἑλλάδα, καὶ πολλαπλασία σὲ ὑλικὰ μέσα. Ἀπέναντί της καὶ αὐτὴ ἡ Βρεταννικὴ Αὐτοκρατορία καὶ ἡ Γαλλία, εἶχαν δείξει μεγάλη ὑποχωρητικότητα στὸν Ἀβησσυνιακὸ πόλεμο καὶ κατόπι.

Τὰ ἡρωϊκὰ παιδιὰ τοῦ ἀποσπάσματος τῆς Πίνδου, μὲ τὴν ἀποφασιστικὴ ἄμυνά τους, ἐξουδετέρωσαν ὅλες τὶς πρῶτες ἐπιθέσεις τῶν φασιστῶν.

Ὁ Ἄξων ὡς τότε δὲν εἶχε γνωρίσει παρὰ νίκες. Ἡ Γαλλία, πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, εἶχε συνθηκολογήσει, ἡττημένη, καὶ τ' ἀξονικὰ στρατεύματα κυριαρχοῦσαν σ' ὁλόκληρη τὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη. Γιὰ πρώτη, ἄλλωστε, φορά, ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς θ' ἀντιμετώπιζε τὸ στρατὸ μιᾶς Μεγάλης Δυνάμεως, ἐξωπλισμένο μὲ τὰ σύγχρονα πολεμικὰ μέσα, ἐνῶ ἐκεῖνος δὲν εἶχε οὔτε ἀεροπλάνα, οὔτε τάνκς, οὔτε κἂν ἀντιαεροπορικὸ καὶ ἀντιαρματικὸ πυροβολικό.

Ἐπὶ πλέον ἡ μεραρχία τῆς Ἠπείρου δὲν ἦταν ἐπιστρατευμένη, ὅταν δέχτηκε τὴν ἰταλικὴ ἐπίθεσι. «Εἰς ὁδηγίας τοῦ Ἀρχιστρατήγου— γράφει ἡ πολεμικὴ ἔκθεσι τῆς VIII Μεραρχίας — σταλείσας διὰ τοῦ ταγματάρχου Γρίβα (τοῦ σημερινοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀγῶνος) πρὸς τὴν μεραρχίαν, ἀνεφέροντο οἱ λόγοι τῆς μὴ ἐπιστρατεύσεως καὶ τὰ ἑξῆς: Ἡ Ἑλλάς, τῇ ὑποδείξει καὶ τῆς Γερμανίας, θέλει ν' ἀποφύγη νὰ δώση οἱανδήποτε ἀφορμὴν ἥτις θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῆ παρὰ τῶν Ἰταλῶν ὡς πρόσχημα δι' εἰσβολὴν εἰς τὸ ἡμέτερον ἔδαφος, μολονότι οἱ τελευταῖοι ἤρξαντο συγκεντροῦντες στρατὸν παρὰ τὰ ἑλληνοαλβανικὰ σύνορα, κατὰ παράβασιν τῆς συναφθείσης συμφωνίας τοῦ παρελθόντος θέρους... Ἀναγνωρίζεται ἡ δυσχερὴς θέσις εἰς ἣν εὑρίσκεται ἡ μεραρχία. Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἀναμένει βεβαίως ἀπὸ τὴν μεραρχίαν νίκας, δεδομένης τῆς ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἔναντί της ἀντιπάλου. Ἀναμένει ὅμως ἐκ ταύτης νὰ σώση τὴν τιμὴν τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων καὶ πρὸς τοῦτο ὁ διοικητής της δύναται νὰ διαθέση τὰς δυνάμεις του ὅπως νομίζει καλύτερον».

Σ' ἄλλες ἐμπιστευτικὲς ὁδηγίες πρὸς τὴν VIII μεραρχία τὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο ἄφηνε στὴ διοίκησί της τὴν πρωτοβουλία νὰ ἐγκαταλείψη τὴν Ἤπειρο καὶ νὰ συμπτυχθῆ στὴν Ἄρτα ἢ στὸ Μέτσοβο, ἀνάλογα μὲ τὴν τακτικὴ κατάστασι.

Στὸ πεῖσμα ὅμως ὅλων αὐτῶν τῶν δυσμενῶν περιστάσεων καὶ τῶν στρατιωτικῶν παραγόντων, ποὺ ἦταν εἰς βάρος τῶν ἑλληνικῶν δυνάμεων, οἱ μαχητὲς τῆς Ἠπείρου ἔδειξαν, ὅτι ὁ ἠθικὸς παράγοντας μποροῦσε νὰ παίξη ἀποφασιστικὸ ρόλο, ἀκόμα καὶ στὸν πόλεμο τῆς ὕλης. Καὶ ἡ ἱερὴ φλόγα ποὺ παρουσίασαν πολλὲς φορὲς οἱ Ἕλληνες στὴ μακραίωνη ἱστορία τους, ἄναψε πάνω στὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου σ' ἕνα ἐκθαμβωτικὸ πυροτέχνημα. Ἡ ἡμερησία διαταγὴ τῆς VIII Μεραρχίας τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1940, δίνει τὴν πρώτη ἀπάντησι στὴν ἐπιδρομὴ τοῦ φασισμοῦ. «Ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται τῆς VIII Μεραρχίας—γράφει—ἀμυνθῆτε τοῦ ἱεροῦ πατρίου ἐδάφους μετὰ φανατισμοῦ ἐναντίον τοῦ ἐπιδρομέως, ὅστις ἦλθε νὰ προσβάλη τοῦτο ὑπούλως καὶ δολοφονικῶς. Ἀναμνησθῆτε τῶν ἐνδόξων παραδόσεων τοῦ Ἔθνους μας καὶ πολεμήσατε μετὰ λύσσης κατὰ τοῦ θρασέος ἐχθροῦ, ὅστις τόσον ἀτίμως καὶ ἀνάνδρως θέλει νὰ προσβάλη ἡμᾶς. Δείξατε εἰς αὐτόν, ὅτι εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ δώσωμεν τὴν δέουσαν ἀπάντησιν, ὅπως ἔδωσαν καὶ οἱ πρόγονοί μας εἰς τοὺς ἐπιδρομεῖς Πέρσας».

Συγχρόνως, ὁ διοικητὴς τῆς μεραρχίας, ὑποστράτηγος Χ. Κατσιμήτρος, σὲ γενικὴ διαταγή του, ὥρισε τὴν τοποθεσία Ἐλαίας (Καλπάκι) ὅπου θὰ ἐδίδετο ἡ ἀποφασιστικὴ μάχη. Καὶ κατέληγε στὴ διαταγή του: «...ἄμυνα κρατερὴ 'πὶ τῆς τοποθεσίας ταύτης μέχρις ἐσχάτων. Οὐδεμία ἰδέα εἰς οὐδένα νὰ ὑπάρχη περὶ ὑποχωρήσεως. Πάντες, ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ-διοικητοῦ τῆς μεραρχίας, μέχρι τοῦ τελευταίου στρατιώτου, θ' ἀγωνισθῶμεν ἐπὶ τῶν θέσεών μας. Καί, ἐν ἀνάγκῃ, θὰ πέσωμεν ὅλοι, ὑπερασπιζόμενοι τὰς θέσεις μας».

Ἡ ἀποφασιστικὴ ἄμυνα τῆς VIII Μεραρχίας στὸ Καλπάκι, ἦταν ἡ πρώτη ἔκπληξι γιὰ τὸν ἐπιτιθέμενο μηχανοκίνητο στρατὸ τοῦ Μουσσολίνι. Τρεῖς ἰταλικὲς μεραρχίες (ἡ 23 τῆς Φερράρας, ἡ 51 τῆς Σιένας καὶ ἡ 101 θωρακισμένη τῶν Κενταύρων), ὑποστηριζόμενες ἀπὸ ἰσχυρότατο πυροβολικὸ καὶ μεγάλη ἀεροπορία, φθάνουν τὸ βράδυ τῆς 29 Ὀκτωβρίου μπροστὰ στὴν τοποθεσία Ἐλαίας — ποταμὸς Καλαμᾶς, ἐπιβραδυνόμενες ἀπὸ μικρὲς ἑλληνικὲς προκαλυπτικὲς δυνάμεις. Ἀπὸ τὶς 1—8 Νοεμβρίου, ὁ ἐχθρὸς προσπαθεῖ, μὲ διαδοχικὲς ἐπιθέσεις πεζικοῦ καὶ ἁρμάτων μάχης, νὰ σπάση τὴν τοποθεσία καὶ ν' ἀνοίξη τὸ δρόμο πρὸς τὰ Γιάννενα. Ὅλες ὅμως οἱ ἐπιθέσεις του θραύονται πάνω στὴν ἡρωϊκὴ ἑλληνικὴ ἀντίστασι.

Δεξιὰ ἀπὸ τὴν VIII Μεραρχία, στὸν τομέα τῆς Πίνδου τὸ ἀπόσπασμα Δαβάκη (3 τάγματα πεζικοῦ, μία ὀρειβατικὴ πυροβολαρχία καὶ ἕνας οὐλαμὸς ἱππικοῦ) δέχεται τὴν ἐπίθεσι τῆς μεραρχίας Τζούλια ἀπὸ τὸ Γράμμο ὡς τὴν Κόνιτσα.

Μὲ ἄφθαστο ἡρωϊσμὸ πολέμησαν ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες γιὰ νὰ συγκρατήσουν τὶς ἀσυγκρίτως ἀνώτερες ἰταλικὲς δυνάμεις. Ἐκεῖ σκοτώθηκε καὶ ὁ πρῶτος Ἕλληνας ἀξιωματικὸς τοῦ πολέμου 1940—41, ὁ Δωδεκανήσιος ὑπολοχαγὸς Ἀλέξ. Διάκος. Διοικοῦσε ἕνα λόχο πεζικοῦ κι' ἔπεσε σ' ἕνα πραγματικὰ δραματικὸ ἀγῶνα, ὑπερασπίζοντας τὸ ὕψωμα τῆς Τσούκας. «Ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ ὑπολοχαγοῦ Διάκου—ἀναφέρει ἡ ἔκθεσι τῆς μονάδος του—καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ λόχου του, ἐπεβράδυναν τὴν κίνησι τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐπέτρεψαν εἰς ἡμέτερα τμήματα νὰ προκαταλάβωσι τὰ ὑψώματα Σαμαρίνας».

Παρόμοιος ἦταν ὁ τρόπος ποὺ ἀγωνίστηκαν καὶ τὰ ἄλλα ἡρωϊκὰ παιδιὰ τοῦ ἀποσπάσματος τῆς Πίνδου. Ὁ ἴδιος ὁ διοικητὴς τοῦ ἀποσπάσματος, συνταγματάρχης Δαβάκης, τραυματίσθηκε βαρειά, πολεμῶντας στὴν πρώτη γραμμή. Καί, μετὰ τὸν τραυματισμό του, ἔμεινε στὸ πεδίο τῆς μάχης, γιὰ νὰ διευθύνη τὶς ἐπιχειρήσεις.

Καὶ ἡ μεραρχία Τζούλια, γιὰ τὴν ὁποία ἔγραφε σὲ διαταγή του ὁ διοικητής της Τζιρότι, ὅτι «διέσχιζε ὡς βέλος τὸ ἐχθρικὸν ἔδαφος, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὴν τύχην της καὶ ἐξευρίσκουσα τοὺς πόρους ἐπιτοπίως», σὲ λίγο ἔχανε τά... φτερά της καὶ παραδινόταν σχεδὸν ὁλόκληρη στὶς ἑλληνικὲς δυνάμεις.

Ἡ πρώτη ἑβδομάδα τοῦ πολέμου ἦταν ἀποφασιστικὴ στὴν ὅλη διεξαγωγή του. Ἡ ἄμυνα ποὺ κράτησαν ἡ VIII Μεραρχία τῆς Ἠπείρου καὶ τὸ ἀπόσπασμα τῆς Πίνδου ἐπιτρέψανε τὴν ἑλληνικὴ ἐπιστράτευσι καὶ τὴ συγκέντρωσι τῶν μονάδων στὸ θέατρο τοῦ πολέμου. Κυρίως ὅμως τεραστίας σημασίας ὑπῆρξε τὸ ἠθικὸ ἀποτέλεσμα. Πρῶτοι αὐτοὶ ἔκαναν τ' ἀποκαλυπτήρια τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως τοῦ φασισμοῦ καί, ἀφαιρῶντας τὴ λεοντῆ του, τὸν παρουσίασαν, πρὸ τοῦ κατάπληκτου παγκόσμιου κοινοῦ, ἀσθενικὸ καὶ ἀνήμπορο.

Κῦμα ἐνθουσιασμοῦ καὶ φιλελληνισμοῦ ξέσπασε σ' ὅλο τὸ δημοκρατικὸ καὶ τὸν ἐλεύθερο κόσμο ἀπὸ τὶς πρῶτες ἑλληνικὲς νίκες. Ὁ παγκόσμιος Τύπος γράφει ὕμνους γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἑνώνει ὅλους τοὺς Ἕλληνες στὸ Μεγάλο Ἀγῶνα.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ
μακραίνει τὴ ζωὴ

Δυὸ φορὲς κερδισμένος

Στὴν εἴσοδο τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ κάποιος ἔκλεψε τὴ βαλίτσα τοῦ Σκωτσέζου Μὰκ Ντόναλντ. Ὁ κλέφτης ἀνεβαίνει τὶς σκάλες καὶ τραβάει γιὰ τὴν ἀποβάθρα.

— Ἔ! φωνάζει κάποιος στὸν Μὰκ Ντόναλντ, σοῦ ἔκλεψαν τὴ βαλίτσα.

— Ξέρω, τοῦ ἀπαντάει γελῶντας ὁ Σκωτσέζος. Θὰ τὸν πιάσω στὴν ἀποβάθρα κι' ἔτσι δὲ θὰ πληρώσω ἀχθοφόρο!

★

Ὁ περίφημος Γερμανὸς διευθυντὴς ὀρχήστρας Καραγιὰν εἶχε στὴ συμφωνικὴ ὀρχήστρα του ἕναν κλαρινετίστα, ποὺ τὶς Κυριακὲς διηύθυνε σ' ἕνα κέντρο ἑνὸς προαστίου τοῦ Βερολίνου μιὰ δικιά του ὀρχήστρα.

Μιὰ μέρα ὁ κλαρινετίστας πλησίασε τὸν Καραγιὰν καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισα νὰ διευθύνω ὀρχήστρα κατάλαβα πὼς τὸ πρᾶγμα δὲ χρειάζεται καὶ μεγάλη τέχνη.

— Ξέρω, τοῦ ἀπάντησε ψιθυριστὰ καὶ σ' ἐμπιστευτικὸ τόνο ὁ Καραγιάν, ἀλλὰ μὴν τὸ πῆς καὶ σὲ κανέναν ἄλλον, γιατὶ θὰ χάσουμε καὶ οἱ δυὸ τὴ θέσι μας...

★

Κάποιο Σαββατόβραδο ἕνας νεαρὸς ἐπῆγε στὸ σπίτι τῆς ἐκλεκτῆς του μὲ τὴ πρόθεσι νὰ τὴν πάρη γιὰ νὰ βγοῦν ἔξω καὶ βρῆκε στὴν ἐξώπορτά της τὸ ἑξῆς σημείωμα:

«Ἀγάπη μου, ἔφυγα ξαφνικὰ μὲ τοὺς γονεῖς μου γιὰ νὰ περάσουμε τὸ Σαββατοκύριακο στὴν ἐξοχή. Ἔλα σὲ παρακαλῶ τὴ Δευτέρα. Ἡ Καίτη σου.

Υ. Γ. Σὲ παρακαλῶ, μὴν ξεσχίσης τὸ σημείωμα, γιατὶ μπορεῖ νὰ περάσουν κι' ἄλλοι».

★

Ἐκείνη: Εἶδα σήμερα ἕνα καπέλλο ποὺ εἶναι σωστὸ ποίημα!

Ἐκεῖνος: Δὲ βαρυέσαι, καϋμένη! Ποιὸς ἀγοράζει ποιήματα στὴν ἐποχή μας;

★

Ἡ μαμᾶ ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς κόρης της, ποὺ ἦταν πιὰ 28 χρονῶν. Τέλος ἀποφάσισε νὰ βάλη τὴν ἑξῆς ἀγγελία σὲ μιὰ ἐφημερίδα:

«Κληρονόμος, πλουσία, καὶ ὡραία κοπέλλα ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῆ ἄνδρα, στὸν ὁποῖον θὰ ἐξασφαλίση ἀμέριμνη ζωή».

Δυὸ μέρες ἀργότερα ἡ μαμᾶ ρωτάει τὴν κόρη:

— Ἀπάντησε κανένας στὴν ἀγγελία μας;

— Μόνο ἕνας, μαμᾶ!

— Ποιός;

— Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ μαμᾶ.

— Μὰ ἡ ἀγγελία ἦταν δική μου ἰδέα. Κι' ἐπιμένω νὰ μοῦ πῆς!

— Τότε καλά, μαμᾶ. Ὁ μπαμπᾶς!

★

Μεταξὺ ζωγράφων:

— Περίεργο! Ἀκόμα δὲ ζωγράφισες αὐτὸ τὸ ταμπλώ, καὶ τὸ πούλησες κι' ὅλας;

— Μὰ τὸ πούλησα ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲ τὸ ζωγράφισα ἀκόμα!

★

— Εἶχες ποτέ σου καμμιὰ ἐρωτικὴ ἀτυχία;

— Ὤ, ναί! Ἀγαποῦσα ἕνα κορίτσι.

— Καὶ σ' ἐγκατέλειψε;

— Ὄχι. Τὸ παντρεύτηκα!

★

— Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται ὁ ἄντρας σας πρὸ παντός, εἶναι ἀποφυγὴ ἀπὸ τὶς συγκινήσεις! λέει ὁ γιατρὸς στὴν κοσμικὴ κυρία.

— Μποροῦμε ν' ἀρχίσωμε ἀπὸ αὔριο αὐτὴ τὴν τακτική, γιατρέ; ρωτᾶ ἐκείνη.

— Γιατί ἀπὸ αὔριο;

— Γιατὶ σήμερα θέλω νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ μιὰ γοῦνα, ἕνα καινούργιο παλτὸ κι' ἕνα καπέλλο.

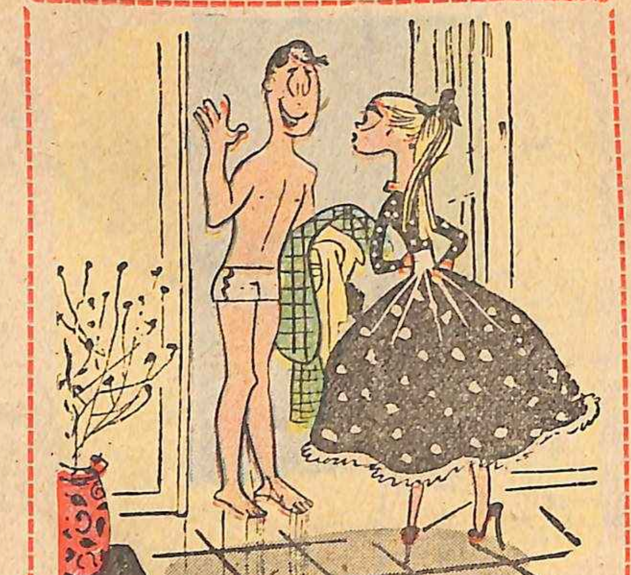

—Ἐπειδὴ γνωριστήκαμε στὴν πλάζ, φοβήθηκα μήπως δὲ μὲ ἀναγνωρίσετε ντυμένο!

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΑ ΟΠΛΑ

Εἶναι τὰ ὅπλα εὐλογημένα
τὰ ὅπλα τὰ ἑλληνικὰ
καὶ χέρια ποὖναι ἁρματωμένα
μὲ τέτοια ὅπλα θεϊκά,
μπόρες περνᾶνε στοὺς αἰῶνες,
δρόμους ἀήττητους τραβᾶν
καὶ φτάνουν ἀπ' τοὺς Μαραθῶνες
στὴν Κορυτσᾶ καὶ στὸν Ἰβάν.

★

Ὅπλα ποὺ ἔχουνε δοξάσει
νέες κι' ἀρχαῖες ἐποχές,
ὅπλα ποὺ ἔχουνε περάσει
τόσων αἰώνων ταραχές.
Στὶς Θερμοπῦλες, βέλη, τόξα,
ποὺ ἀγῶνα κάνανε ἱερό,
καὶ καριοφίλια, ποὺ εἶδαν δόξα
στοῦ Εἰκοσιένα τὸν καιρό.

★

Εἶναι τὰ ὅπλα εὐλογημένα
ἀπὸ παλιοὺς καὶ νέους θεούς,
ὅπλα στ' ἀλήθεια τιμημένα
γιὰ τοὺς λιοντόκαρδους λαούς.
Ὅπλα ποὺ φύλαξαν σὲ ὄρη,
ὅπλα ποὺ σπάσανε τὴ βιά,
ποὺ ἀνέβηκαν καὶ στὸ Τομόρι
κι' εἶχαν νικήσει στὴ Γραβιά..

★

Ὅπλα ποὺ γνώρισαν τὴν τόλμη
στὰ χέρια ὁπλίτη ἢ τσολιᾶ,
ἀσπίδες, μάνλιχερ καὶ ὅλμοι
σὲ χρόνια νέα καὶ παλιά...
Γκράδες, λεμπὲλ καὶ σισανέδες
ποὺ ἄκουγαν πάντα μιὰ κραυγή:
Πότε τό: Ἴτε Ἑλλήνων παῖδες
πότε: Ἀέρα..· κάποια αὐγή

★

Ἕτοιμα πάντα. Ὅπου τύχη
γιὰ κάθε γῆ ἑλληνική,
ποὺ τοὺς ἀξίζουν λίγοι στῖχοι
σὰν ἀναγνώρισι ἐθνική.
Ὅπλα ποὺ εἶναι μαθημένα
σὲ τρόπαια πολεμικά,
ὅπλα στ' ἀλήθεια εὐλογημένα
τὰ ὅπλα τὰ ἑλληνικά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΘΕΡΜΑΝΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ
τῶν ὑφασμάτων

Ποιὰ μᾶς ζεσταίνουν περισσότερο

Ὁ ἀέρας, ὡς γνωστόν, εἶναι ὁ χειρότερος ἀγωγὸς τῆς θερμότητος ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα σώματα. Ἔτσι, τὸ καλύτερο προστατευτικὸ μέσο γιὰ νὰ ἐμποδίσουμε τὴ θερμότητα τοῦ σώματός μας νὰ διαφύγη εἶναι ἕνα στρῶμα ἀέρος.

Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ ρόλο ἐκπληρώνουν τὰ ἐνδύματα. Συγκρατοῦν πάντα γύρω στὸ σῶμα μας ἕνα στρῶμα ἀέρος, ἀνανεώνοντάς το συνεχῶς. (Χωρὶς αὐτὴ τὴν ἀνανέωσι, τὸ ἀποτέλεσμα θἆταν τὸ ἀντίθετο).

Ἕνα ὕφασμα εἶναι τόσο περισσότερο ζεστό, ὅσο καλύτερα ἀνταποκρίνεται στὶς δυὸ αὐτὲς ἀπαιτήσεις: τὴ δημιουργία ἑνὸς προστατευτικοῦ στρώματος ἀέρος καὶ τὴ διαρκῆ ἀνανέωσί του.

Τὰ ροῦχα δὲ μᾶς θερμαίνουν στὴν κυριολεξία. Ἐκεῖνο ποὺ κάνουν εἶναι ὅτι μᾶς ἀπομονώνουν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ περιβάλλον καὶ φυλακίζουν τὴ θερμότητα μέσα μας.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι ἡ θερμαντικὴ δύναμις τῶν διαφόρων ὑφασμάτων;

Ὅπως εἴπαμε, ὁ ἀέρας εἶναι ὁ χειρότερος ἀγωγὸς τῆς θερμότητος. Ἂς παραστήσουμε, λοιπόν, μὲ τὸν ἀριθμὸ 1 τὴ θερμαγωγὸ δύναμί του. Ἡ ἀντίστοιχη δύναμι τοῦ μαλλιοῦ θὰ ἐκφραστῆ μὲ τὸν ἀριθμὸ 6. Τὸ μαλλί, δηλαδή, εἶναι μόλις κατὰ 5 μονάδες περισσότερο θερμαγωγὸ ἀπὸ τὸν ἀέρα. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει πὼς τὸ ὕφασμα αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ζεστά.

Μιὰ μάλλινη κουβέρτα ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη ἀσπίδα ἐναντίον τοῦ ψύχους. Ἡ μάλλινη κουβέρτα, ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς προστασίας, ὑστερεῖ μόνο ἀπὸ τὰ γουναρικὰ καὶ τὰ πούπουλα τῶν πουλιῶν.

Τὴν ἴδια περίπου ἀπομονωτικὴ δύναμι μὲ τὸ μαλλὶ ἔχει καὶ τὸ χαρτί. Ἔπειτα ἔρχονται μὲ τὴ σειρά:

Τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα: συντελεστὴς 19.
Τὰ βαμβακερὰ καὶ τὰ λινά: » 30.

Τὰ λινὰ ὑφάσματα, ὅταν τὰ ἐγγίζουμε, μᾶς δίνουν μιὰ αἴσθησι δροσιᾶς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι καλοὶ ἀγωγοὶ τῆς θερμότητος. Ὑποβοηθοῦν, συνεπῶς, τὴ θερμότητα τοῦ σώματός μας νὰ φεύγη κι' ἔτσι δὲ μποροῦν νὰ μᾶς προστατεύσουν ἀπὸ τὸ κρύο.

Γιὰ κάθε εἶδος ὑφάσματος, πρέπει νὰ ἐξετάσωμε ἐπίσης τὸν τρόπο τῆς ὑφάνσεώς του, τὴ διεύθυνσι τῶν τριχῶν, τὸ πάχος του κλπ. Ἔτσι, οἱ μάλλινες φανέλλες εἶναι πιὸ ζεστὲς ἀπὸ τὰ μάλλινα τρικό, ποὺ μὲ τὴ σειρά τους εἶναι πιὸ ζεστὰ ἀπὸ τὶς μάλλινες μουσελίνες. Ὅταν, ὅμως, βρέξουμε αὐτὰ τὰ ὑφάσματα, ἡ μονωτική τους δύναμις γίνεται μικρότερη καὶ μάλιστα συντελοῦν στὴν ψύξι τοῦ σώματος, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ὁ ἀέρας ποὺ βρίσκεται στὰ διάκενά των ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ νερό, ποὺ εἶναι καλύτερος ἀγωγὸς τῆς θερμότητος. Ἐπὶ πλέον, τὸ νερὸ αὐτὸ ἐξατμίζεται παίρνοντας θερμότητα ἀπὸ τὸ σῶμα.

Τὸ μάλλινο ὕφασμα, ὡστόσο, ἀκόμη κι' ὅταν ποτιστῆ ὁλόκληρο ἀπὸ νερό, διατηρεῖ ἀκόμη μιὰ ποσότητα ἀέρος ἀνάμεσα στοὺς πόρους του. Ἔτσι, οἱ μονωτικὲς ἰδιότητές του δὲν ἐξαφανίζονται ὁλότελα, ἀντίθετα μὲ ὅ,τι συμβαίνει στὸ βαμβακερὸ ὕφασμα, (ὄχι τὴ βαμβακερὴ φανέλλα).

Νὰ σὲ ποιὸ βαθμὸ τὰ διάφορα ὑφάσματα διαποτίζονται ἀπὸ τὸ νερό, ποὺ ἀντικαθιστᾶ τὸν ἀέρα ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς πόρους τους:

Μάλλινη φανέλλα	..... 13%
Βαμβακερὴ »	..... 18%
Μάλλινο τρικὸ	.... 26%
Βαμβακερὸ τρικὸ	.... 27%
Μεταξωτὸ τρικὸ	.... 39%
Λινὸ τρικὸ	.... 56%
Βαμβακερὸ ὕφασμα	.... 100%

Ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, ἡ προστασία ἐναντίον τοῦ ψύχους ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητα τοῦ ἀέρος ποὺ κυκλοφορεῖ ἀνάμεσα στοὺς πόρους ἑνὸς ὑφάσματος. Νά, λοιπὸν σὲ ποιὸ βαθμὸ ὁ ἀέρας διαπερνᾶ τὰ διάφορα ὑφάσματα, καθὼς καὶ μερικὰ ἄλλα εἴδη ἀμφιέσεως:

Γουναρικὰ (μόνο τὸ τρίχωμα, χωρὶς τὸ δέρμα ποὺ βρίσκεται ἀπὸ κάτω)	95%
Μάλλινη φανέλλα	92%
Βαμβακερὴ φανέλλα	88%
Μάλλινο τρικὸ	86%
Βαμβακερὸ τρικὸ	84%
Μεταξωτὸ τρικὸ	83%
Λινὸ τρικὸ	73%
Βαμβακερὸ ὕφασμα	52%
Λινὸ ὕφασμα	48%
Δέρμα	30%

Τὰ δέρματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὰ παπούτσια εἶναι περασμένα μὲ λίπος ποὺ κλείνει τοὺς πόρους τους. Ἔτσι ὁ ἱδρῶτας ποὺ σχηματίζεται στὰ πόδια μας δὲ μπορεῖ νὰ ἐξατμιστῆ.

Καὶ τώρα μιὰ τελευταία παρατήρησι: τὰ ἀπλόχωρα ροῦχα εἶναι πιὸ ζεστά, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἀφίνουν τὸν ἀέρα νὰ κυκλοφορῆ ἐλεύθερα. Ἡ θερμαντικὴ δύναμι ἑνὸς ροῦχου μειώνεται ὅσο πιὸ πολὺ «κολλάει» πάνω στὸ σῶμα μας.

Ιστορίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΠΗΓΑΙΝΑΜΕ γιὰ ἕνα πολὺ ὄμορφο μέρος, ὅπου ἐγὼ δὲν εἶχα ξαναπάει. Κι' ὅλα τὰ μέρη ὅπου δὲν ἔχει πάει κανείς, τὰ φαντάζεται ὄμορφα. Μιὰ μικρὴ πολιτεία, ἂς τὴν ποῦμε Τετράπολι. Ὡραῖο κλῖμα, λέει, ὡραῖο ψητό, ὡραῖο νερὸ καὶ ὡραῖο κρασί. Ἐκεῖ θὰ περνούσαμε δυὸ-τρεῖς εὐχάριστες μέρες καὶ θὰ ἐπιστρέφαμε. Ἤμαστε δὲ πέντε ἄτομα. Δυὸ ἀντρόγυνα καὶ ἕνας σκέτος, ὁ Τρύφων. Αὐτὸν τὸν Τρύφωνα τὸν παίρναμε μαζὶ γιατὶ ἦταν τύπος ζωηρὸς καὶ εὔθυμος, ἔκανε διάφορα ἀστεῖα, ἔξυπνα καὶ σαχλὰ καὶ μᾶς διασκέδαζε. Ἀφοῦ—γιὰ νὰ καταλάβετε—μιὰ φορὰ εἶχε πασαλειφτῆ μὲ σοκολάτα, γιὰ νὰ παραστήση, λέει, τὸν ἀράπη! Εἴδαμε καὶ πάθαμε νὰ τὸν γλυτώσουμε ἀπὸ ἕνα πειναλέο σκυλί, ποὺ εἶχε πηδήσει στὰ γόνατά του καὶ τοῦ ἔγλυφε τὸ μοῦτρο. Τέλος πάντων. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε χιοῦμορ. Ἕνα ἐλάττωμα εἶχε μόνο: Ὅτι ἔπινε πολὺ κρασὶ καὶ τότε πιὰ ἦταν ποὺ δὲν ἤξερε τί τοῦ γινότανε. Ἕνας καλὸς ὕπνος, ὅμως, τὰ διόρθωνε ὅλα καὶ τὸ πρωὶ ὁ Τρύφων σηκωνόταν γεμᾶτος κέφι, ἕτοιμος γιὰ καινούργια ἀστεῖα.

Θὰ μέναμε σὲ ξενοδοχεῖο. Ἀλλὰ σὲ ποιό; Ὅταν φτάσαμε στὴν Τετράπολι, ἀράξαμε σ' ἕνα καφενεῖο στὴν πλατεῖα, καὶ καλέσαμε τὸ γκαρσόνι νὰ μᾶς δώση ξενοδοχειακὲς πληροφορίες.

— Θέλετε καλὸ ξενοδοχεῖο; μᾶς ρωτᾶ.

— Φαινόμαστε γιὰ ἄνθρωποι ποὺ θέλουμε κακό; ρώτησε, προσβλημένος, ὁ Γιάγκος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ ὀφείλω νὰ ἐρωτήσω. Λοιπόν, θὰ πᾶτε στὸ «Ἰλλινόϊς».

— Τὸ ἀποῖον; ρωτᾶ ὁ Τρύφων.

— Τὸ ὁποῖον εἶναι καινούργιο καὶ ἔχει ὅλα τὰ ροκφόρ. Τὄχτισε ἕνας Ἀμερικάνος. Δηλαδὴ Ἀμερικάνος ἀπὸ δῶ.

— Ἀμερικάνος ἀπὸ δῶ; Ὥστε βγάζει καὶ Ἀμερικάνους ὁ τύπος σας; παρατηρεῖ ὁ Τρύφων, γιὰ νὰ δείξη χιοῦμορ.

— Δηλαδὴ εἶχε φύγει νέος γιὰ τὴν Ἀμερική, γύρισε πρόπερσυ κι' ἔφτιαξε τὸ ξενοδοχεῖο του, γιὰ νὰ τιμήση τὸν τόπο. Ἂν θέλετε, πάλι, ὑπάρχει κι' ἄλλο ξενοδοχεῖο, τὸ «Ἄριστον». Κι' αὐτὸ καλό. Παληό, ἀλλὰ καλό. Μέχρι ποὺ ἔγινε τὸ «Ἰλλινόϊς» ἦταν τὸ πρῶτο. Τὄχει ὁ Τριόβολος. Καὶ τὰ δυὸ ξενοδοχεῖα τρώγονται μεταξύ τους. Βλέπεις, ὁ Ἀμερικάνος τοῦ πῆρε τὰ πρωτεῖα τοῦ Τριόβολου ποὺ πλέει μένεα. Οἱ δυὸ ἰδιοκτῆτες, ὁ Ἀμερικάνος καὶ ὁ Τριόβολος δὲ μιλιοῦνται. Τὶς προάλλες, μάλιστα, ἤρθανε καὶ στὰ χέρια.

Ἔπειτα ἀπὸ τὶς κατατοπιστικὲς αὐτὲς πληροφορίες, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ποῦ θὰ πηγαίναμε. Στὸ «Ἰλλινόϊς».

Ἦταν ἕνα καινούργιο τριώροφο κτίριο, ἀσπροβαμένο, μ' ἕνα εἶδος πύργου ἀπάνω στὴ στέγη, ὅπου ἀνέμιζε μιὰ ἀσπροκόκκινη σημαία μὲ τὰ γράμματα: «Ἰλλινόϊς». Φανερὸ πὼς ἐκεῖ εἶχε πλουτίσει ὁ φιλοπρόοδος ξενοδόχος. Ξενοδοχεῖο περιποιημένο, ἔλαμπε ἀπὸ ἀσπρίλα καὶ πάστρα. Δυὸ πιτσιρῖκοι, ποὺ φοροῦσαν στολὴ γκρούμ, πετάχτηκαν καὶ μᾶς ἅρπαξαν τὶς βαλίτσες. Στὸ χὼλλ μᾶς ὑποδέχθηκε ὁ ἴδιος ὁ ξενοδόχος, ποὺ μᾶς εὐχήθηκε τὸ καλῶς ὡρίσαμε. Ὁ δὲ ξενοδόχος ἦταν ἕνας συμπαθητικὸς ἡλικιωμένος ἄνθρωπος, γεροδεμένος καὶ πολὺ ψηλὸς μὲ ψαρά, κατσαρὰ μαλλιά, χωρισμένα μὲ πλαϊνὴ χωρίστρα. Κι' αὐτὸς ἔλαμπε ἀπὸ πάστρα. Φρεσκοξυρισμένος, φρεσκογυαλισμένα παπούτσια, φρεσκοσιδερωμένο παντελόνι καὶ φοροῦσε μόνο τὸ γελέκο, ἀφήνοντας νὰ φαίνωνται δυὸ χρυσᾶ κουμπιὰ στὰ μανικέτια καὶ μιὰ χρυσὴ καδένα, ποὺ κρατοῦσε κάποιο ρολόϊ στὸ τσεπάκι, τὸ δίχως ἄλλο χρυσὸ κι' αὐτό. Ἀμερικάνος τῆς παληᾶς μόδας.

Μέχρι ποὺ νὰ μᾶς πάρη τὰ στοιχεῖα, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ χὼλλ τοῦ ξενοδοχείου. Οἱ τοῖχοι στολισμένοι μὲ κάδρα ἀμερικάνικου περιεχομένου. Οὐρανοξύστες οἱ καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα, ἀεροδυναμικὰ τραῖνα κι' ἀκόμα φωτογραφίες τοῦ ἰδιοκτήτη ἀπὸ τὴ ζωή του στὴν Ἀμερική. Ἐδῶ στὸ τιμόνι κάποιας ἀρχαίας «Φόρντ», ἐκεῖ σ' ἕνα πὶκ-νὶκ σὲ μιὰ «φάρμα», στὴν ἄλλη μὲ δυὸ συμπατριῶτες τὸ δίχως ἄλλο ξενητεμένους κι' αὐτούς. Καὶ σ' ὅλες αὐτὲς τὶς φωτογραφίες, ὁ φίλος μας πάντα μὲ τραγιάσκα στὸ κεφάλι. Τὸ δὲ ὄνομά του, καθὼς τὸ εἶδα στὴν ἐπιγραφή, Τζὶμ Παπαφαβουλόπουλος

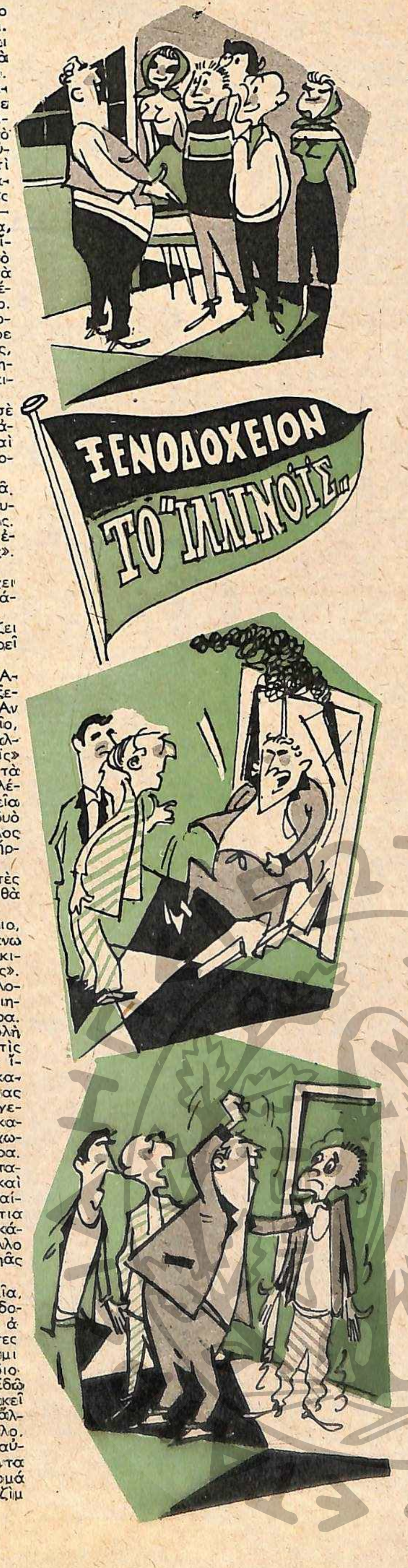

— Πρώτη φορὰ ἐρχόσαστε στὸν τόπο μας; μᾶς ρώτησε εὐγενικά.

— Πρώτη εἶπα ἐγώ.

— Ἐγὼ δεύτερη, εἶπε ὁ Τρύφων ποὺ δὲν εἶχε ξανάρθει, ἀλλὰ τὸ ξεφούρνισε ἔτσι, γιὰ ἀστεῖο τάχα.

— Πότε; ρωτάει ὁ Τζίμ.

— Εἶναι πέντε χρόνια.

— Ἀμ τότε δὲν ὑπῆρχε τὸ ξενοδοχεῖο μου!

— Ὄχι, συνεχίζει ὁ Τρύφων. Ἔμεινα στὸ «Ἄριστον». Πολὺ καλὸ ξενοδοχεῖο, πρόσθεσε γιὰ νὰ πειράξη τὸν Τζίμ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τζὶμ συννέφιασε.

— Καλό; Ποῦ βρέθηκε καλὸ αὐτὸ τὸ παληοξενοδοχεῖο; φώναξε. Πιάνει χορτωσιὰ μπροστὰ στὸ δικό μου; Ἐκεῖνο εἶναι παληὸ κτίριο, πενῆντα χρόνων κι' ἀπάνω. Ὅ,τι καὶ νὰ τοῦ κάνη ὁ Τριόβολος, δὲ μπορεῖ νὰ τὸ φτιάξη μοντέρνο. Πάσχισε κάτι νὰ διορθώση, ὅταν ἦρθα κι' ἔχτισα τὸ δικό μου, γιὰ νὰ μὲ συναγωνισθῆ, ἀλλά, ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κι' ἄλλα τῆς κουκουβάγιας. Τώρα θὰ ἰδῆτε. Αἴ, μπόϋς! (κάλεσε τοὺς γκρούμ, ποὺ εἶχαν σταθῆ σοῦζα). Πάρτε τὰ πράγματα τῶν κυρίων. Θὰ τὰ πᾶτε στὸ 26, στὸ 32 καὶ στὸ 34.

Οἱ γκροὺμ ἅρπαξαν τὶς βαλίτσες. Ὁ κ. Τζὶμ ξεκρέμασε τὰ κλειδιὰ καὶ τοὺς τἄδωσε καὶ μᾶς εἶπε: «Ἂς ἀνεβαίνουμε, παρακαλῶ».

Τὸν ἀκολουθήσαμε. Τὸ 26 ἦταν τὸ μονό, στὸ δεύτερο πάτωμα, ὅπου θὰ ἔμενε ὁ Τρύφων, σόλο. Τὰ ἄλλα δύο στὸ τρίτο. Ἄνοιξε τὸ 32, ποὺ προοριζόταν γιὰ μένα καὶ τὴ σύζυγό μου. Καθαρό, περιποιημένο δωμάτιο, λαδομπογιές, ἔπιπλα ἀπὸ καλὸ ξύλο, λάμπα μὲ ἀμπαζούρ, νιπτῆρας ἀπὸ πορσελάνη, μὲ τρεχούμενα νερά, ζεστὰ καὶ κρύα.

— Ἔχει τέτοια δωμάτια ὁ Τριόβολος; Ἔχει τέτοια ἔπιπλα; Ἔχει τέτοια σεντόνια; Ἔχει τέτοια στρώματα;

Μὲ νευρικὴ χειρονομία ἀναδίπλωσε τὸ στρῶμα, ντυμένο μὲ φῖνο στρωματσόπανο.

— Ἂν ὑπάρχη ἔστω κι' ἕνα τέτοιο στρῶμα στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Τριόβολου, ἐγὼ νὰ βάλω φωτιὰ στὸ «Ἰλλινόϊς» καὶ νὰ τὸ κάψω! Καὶ δυὸ λουτρὰ σὲ κάθε ὄροφο. Ἐλᾶτε μαζί μου, παρακαλῶ.

Μᾶς ὡδήγησε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ λουτρά. Μερακλίδικο πρᾶμα. Ἄσπρο πλακάκι στοὺς τοίχους, χτιστὲς μπανιέρες, μέταλλα ποὺ λαμποκοποῦσαν.

— Ἔχει τέτοιο μπάνιο ὁ Τριόβολος; ρώτησε μὲ ἀγανάκτησι καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸν Τρύφωνα. Ἐσεῖς, κύριε, ποὺ διαμείνατε στὸ ξενοδοχεῖο του. Σᾶς ἐρωτῶ. Εἴδατε τέτοιο μπάνιο στοῦ Τριόβολου;

— Δὲ θυμᾶμαι, ἀπάντησε ὁ Τρύφων.

— Τέτοιο μπάνιο ὁ Τριόβολος, δὲν τὄχει δῆ οὔτε στὸν ὕπνο του. Καὶ θὰ μὲ συναγωνισθῆ, λέει. Τὸν κακό του τὸν καιρό. Ἐγώ, κύριοι, ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μποροῦσα νὰ βάλω τὄνα πόδι ἀπάνω στ' ἄλλο καὶ νὰ τρώω ἀπ' τὰ ἕτοιμα. Ἀλλὰ τὄφτιαξα τὸ ξενοδοχεῖο μου, γιὰ νὰ τιμήσω τὸν τόπο μου. (Ὅ,τι μᾶς εἶχε πῆ καὶ τὸ γκαρσόνι). Καὶ ξέρετε πῶς τὄφτιαξα; Ὅταν γύρισα ἀπὸ τὸ Ἰλλινόϊς, ἔμεινα στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Τριόβολου. Εἶδα τὰ χάλια του καὶ τὸν κάλεσα: «Τριόβολε, τοῦ λέω, αὐτὸ δὲν εἶναι ξενοδοχεῖο γιὰ τὴν πόλι μας. Εἶναι ντροπή. Πῶς τὄχεις ἀφήση ἔτσι;» «Γιὰ ἐδῶ μοῦ λέει, καλὸ εἶναι. Μιὰ φορά, κι' ἔτσι ποὺ εἶναι, δουλεύει. Ποῦ θὰ πάη ὁ κόσμος; Ἐδῶ θἄρθη. Κι' ἀφοῦ ἔρχεται, γιατί νὰ ξοδευτῶ νὰ φτιάξω πολυτέλειες; Γιὰ νὰ καλομαθαίνουν οἱ πελάτες;» Τότε μοῦ ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι: «Τριόβολε, τοῦ λέω, θὰ σὲ μάθω ἐγὼ τί πάει νὰ πῆ ξενοδοχεῖο». Κι' ἔτσι ἀποφάσισα νὰ χτίσω τὸ δικό μου. Τὸ εἶχα βάλει πεῖσμα. Τὄπα καὶ τὄκανα.

— Γιὰ νὰ τιμήσετε τὸν τόπο, παρατήρησε ὁ Τρύφων.

— Μάλιστα. Καὶ τὄβγαλα καὶ «Ἰλλινόϊς» γιὰ νὰ τιμήσω καὶ τὸ Ἰλλινόϊς, ὅπου ἔζησα τριάντα χρόνια. Σκυλὶ ἔγινε ὁ Τριόβολος. Τοῦ πῆρα, βλέπεις, τὰ πρωτεῖα. Καὶ ὅπου σταθῆ κι' ὅπου βρεθῆ, μὲ βρίζει. Καὶ μοῦ κάνει καὶ σαμποτάζ.

— Σαμποτάζ;

— Μάλιστα. Στέλνει βαλτοὺς νὰ μοῦ χαλάσουν τὸ ξενοδοχεῖο. Μοῦ τρυπᾶνε τὰ στρώματα, μοῦ κάνουν ζημιὲς στὰ ἔπιπλα, ἀκόμα καὶ μεθυσμένους μοὔχει στείλει, νὰ κάνουν φασαρία καὶ νὰ μοῦ δυσφημήσουν τὸ ξενοδοχεῖο.

— Καὶ πῶς ἀνακαλύψατε πὼς εἶναι βαλτοί; ρωτάει ὁ Γιάγκος.

— Μὰ θέλει ρώτημα; Μέχρι ποντικὸ μοῦ ἔχει ρίξει στὸ ξενοδοχεῖο μου.

*

Τὸ βράδυ βγήκαμε ἔξω, τιμήσαμε μιὰ ἐξαιρετικὴ ψησταριὰ καὶ κατεβάσαμε τὸ ἔξοχο κρασὶ τοῦ τόπου. Ὅσο ἤπιαμε οἱ τέσσερις, κατάπιε μόνος του καὶ παραπάνω ὁ Τρύφων, ποὺ ἦρθε στὸ κέφι. Μεσάνυχτα σχεδὸν γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο. Τὸν Τρύφωνα χρειαστηκε νὰ τὸν βοηθήσουμε λιγάκι γιὰ ν' ἀνέβη καὶ τὸν συνωδέψαμε ὥς τὸ δωμάτιό του. Ἐκεῖ ψάχτηκε.

— Μαῦ τελείωσαν τὰ τσιγάρα, εἶπε.

— Νά, Τρύφων, πάρε.

Τοὔδωσα μερικά.

— Καληνύχτα.

Ὅπως ἤμαστε καὶ κάπως μισοζαλισμένοι ἀπὸ τὸ φαΐ, τὸ κρασὶ καὶ τὴν κούρασι, πέσαμε στὰ ὡραῖα μας κρεβάτια καὶ βυθιστήκαμε στὸν ὕπνο. Καὶ ξαφνικά, τὴ βαθειὰ ἡσυχία τῆς νύχτας, τὴν ξεσχίζουν τρομαγμένες κραυγές:

— Φωτιά! Φωτιά!...

Πεταγόμαστε πανικόβλητοι στὸ διάδρομο, ὅπου ἔχουν βγῆ καὶ ἄλλοι ἔνοικοι, μὲ τὶς πυτζάμες. Ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα ἀνεβαίνει λίγος καπνὸς καὶ ἀκούγεται ὁ θόρυβος ἀνθρώπων ποὺ τρέχουν. Κατεβαίνουμε στὸ δεύτερο. Μπροστὰ στὸ νούμερο 26, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου καὶ ὁ Τζίμ, χτυποῦν τὴν πόρτα. Ἀπὸ τὶς χαραμάδες της ξεγλυστράει ὁ καπνός.

— Ἀνοῖξτε! Ἀνοῖξτε!...

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀπαντᾶ ἀπὸ μέσα.

— Καίγεται ὁ Τρύφων! φωνάζει ἡ γυναίκα μου.

— Κάντε πέρα! προστάζει ὁ Τζὶμ καὶ δίνει δυὸ γερὲς κλωτσὲς στὴν πόρτα.

Ἡ πόρτα κλονίζεται, ὁ Τζὶμ τῆς δίνει καὶ μιὰ θηριώδη σπρωξιὰ μὲ τὸν ὦμο του καὶ ὑποχωρεῖ. Τὸ δωμάτιο πνίγεται στὸν καπνό. Ἕνας τρέχει κι ἀνοίγει τὸ παράθυρο, οἱ ἄλλοι τρέχουμε στὸ κρεβάτι νὰ σώσουμε τὸν Τρύφωνα. Ἀλλὰ ὁ Τρύφων ἀπουσιάζει. Τὸ στρῶμα, ὅμως, καὶ τὰ σεντόνια ἔχουν πάρει φωτιὰ—χωρὶς φλόγα, εὐτυχῶς, ἀκόμα. Ρίχνουν νερό, τὴ σβύνουν. Ποῦ εἶναι, ὅμως, ὁ Τρύφων; Τὰ ροῦχα του εἶναι στὴν καρέκλα, ἀλλὰ αὐτὸς ποῦ βρίσκεται; Βγαίνουμε στὸ διάδρομο καὶ βάζουμε τὶς φωνές:

— Τρύφων! Τρύφων!

Ὁ Τζὶμ ἀνοίγει τὶς πόρτες τῶν ἄλλων δωματίων.

— Νά τος! Ἐτοῦτος δὲν εἶναι; λέει, μπαίνοντας στὸ 14.

Ναί, αὐτὸς εἶναι! Ξαπλωμένος χωρὶς πυτζάμες ἀπάνω σ' ἕνα διπλὸ κρεβάτι καὶ ροχαλίζει. Τὸν σκουντᾶμε, τὸν κουνᾶμε, τοῦ ρίχνουμε νερὸ στὰ μοῦτρα—ξυπνάει:

— Τί συμβαίνει; ρωτάει ξαφνιασμένος.

— Μοὔβαλες φωτιὰ στὸ ξενοδοχεῖο, ἐγκληματία! φωνάζει ὁ Τζίμ.

Οἱ ἄλλοι ἔνοικοι ἀποσύρονται στὰ δωμάτιά τους καὶ μένουμε ἐμεῖς στὸ 14. Ὁ Τζὶμ κλείνει τὴν πόρτα, σηκώνει τὰ μανίκια του καὶ παραλαμβάνει πάλι τὸν Τρύφωνα. Τὸν στήνει ὄρθιο στὸν τοῖχο:

— Λέγε βρέ. Γιατί ἔβαλες φωτιά;

— Ἐγώ; ἀπορεῖ ὁ Τρύφων. Ποιὰ φωτιά;

Ὁ Τζὶμ τὸν τραβάει σὰν ἀρνάκι γιὰ σφάξιμο στὸ 26 ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε.

— Αὐτὴ βρέ! καὶ τοῦ δείχνει τὸ στρῶμα ποὺ ἀχνίζει ἀκόμα ἀπὸ ὑγροὺς καπνούς.

Ὁ Τρύφων ξύνει τὸ κεφάλι του, προσπαθεῖ νὰ θυμηθῆ, συνέρχεται καὶ θυμᾶται:

— Βρὲ νὰ πάρη ὁ διάβολος, λέει. Τώρα καταλαβαίνω τί ἔγινε. Ὅπως ξάπλωσα, ἄναψα ἕνα τσιγάρο πρὶν κοιμηθῶ. Φαίνεται ὅτι μὲ πῆρε ὁ ὕπνος. Τὸ τσιγάρο ἔπεσε στὸ στρῶμα, τὸ στρῶμα ἄναψε... Ἐμένα μὲ ξύπνησε ὁ καπνός... μάλιστα... Θυμᾶμαι ὅτι μοῦ ἦρθε καὶ βῆχας... Καὶ τότε σηκώθηκα, ξεκλείδωσα, ἄνοιξα τὴν πόρτα, καὶ πῆγα σὲ ἄλλο δωμάτιο νὰ κοιμηθῶ...

Ὁ Τζὶμ τὸν στήνει πάλι στὸν τοῖχο καὶ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ λαιμό:

— Παραμύθια, φωνάζει. Ὁ Τριόβαλος σ' ἔβαλε! Νὰ σοῦ τὴ δώσω τώρα ἐδῶ;

Καὶ ζύγιζε τὴν παλάμη του—μιὰ φοβερὴ παλάμη—κοφτὴ καὶ σημάδευε τὸ λαιμὸ τοῦ Τρύφωνα. Καὶ σήκωνε τὸ χέρι του κάνοντας πὼς θὰ τοῦ τὴ δώση καὶ τὸ κατέβαζε μὲ φόρα, ἀλλὰ τὴν ἔκοβε στὸ λαιμὸ τοῦ φίλου μας, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο του. Τέλος πάντων καταφέραμε νὰ καλμάρουμε κάπως τὸν Τζίμ.

— Ἂν δὲν πληρώση τὴ ζημιά, θὰ τὸν κλειδώσω στὸ ὑπόγειο καὶ δὲ θὰ βγῆ ζωντανὸς ἀπὸ μέσα!

Αὐτὴ τὴν ὑποχώρησι ἔκανε ὁ Τζίμ. Ἡ δὲ ζημιά του—στρῶμα, σεντόνια πόρτα κλπ. ἦταν δυὸ χιλιάδες ἑκατὸ δραχμές. Ὁ Τρύφων δὲν κρατοῦσε τέτοιο ποσὸν ἀπάνω του. Κάναμε συνεισφορὰ ὅλοι καὶ τὰ δώσαμε.

— Νὰ τὰ μαζέψετε καὶ νὰ τοῦ δίνετε ἀμέσως ὅλοι! πρόσταξε ὁ Τζίμ. Ἀνθρώπους τοῦ Τριόβολου, ἐγὼ δὲ θέλω στὸ ξενοδοχεῖο μου. Ἐμπρός!...

Δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα φτιάξαμε τὶς βαλίτσες μας καὶ ξεσηκωθήκαμε ὅλοι, σὰν καταδιωκόμενοι. Στὴν ἐξώπορτα, μᾶς ξεπροβόδισε ὁ Τζίμ.

— Καὶ νὰ πῆτε τοῦ Τριόβολου—μᾶς εἶπε—πὼς θὰ τοῦ ὑποβάλω καὶ μήνυσι γιὰ ἐμπρησμό. Καὶ σᾶς μαζί.

*

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε τώρα, κύριε Τρύφων, ἔτσι ποὺ τὰ κατάφερες; τοῦ λέω, ὅταν βρεθήκαμε στὸ δρόμο.

— Ποῦ ἀλλοῦ; Στοῦ Τριόβαλου!

Ἐκεῖ περάσαμε τὴν ὑπόλοιπη νύχτα μας. Πρωΐ-πρωΐ, διακόψαμε τὸ πρόγραμμά μας καὶ μπήκαμε στὸ τραῖνο γιὰ νὰ γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα. Τὰ λεφτὰ ποὺ διαθέταμε, τὰ εἴχαμε καταθέσει γιὰ τὸν ἐμπρησμό. Ὁ Τρύφων ξαναβρῆκε τὸ κέφι του:

— Ὁ ἴδιος δὲν ἔλεγε ὅτι θὰ βάλη φωτιὰ νὰ τὸ κάψη; εἶπε. Αἴ, τοῦ τὴν ἔβαλα ἐγώ. Χά.χά.

Ἀλλὰ μόνο ἐκεῖνος γέλασε. Τὸν χρεώσαμε μὲ τὶς δύο ἑκατὸ κι ἀκόμα ἔχουμε νὰ τὶς λαβαίνουμε. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Τζὶμ δὲ μᾶς ἔκανε τὴ μήνυσι. Ὅσο γιὰ τὸ «Ἰλλινόϊς» νομίζω ὅτι ἀκόμα ἀνεμίζει περήφανα τὴ σημαία του, στὸ πεῖσμα τοῦ Τριόβαλου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 664

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Πατρίδα ἡρώων. — Ἀνέξοδη ἐξασφάλισι τσιγάρου.
2 Ἀντίγραφο (ξεν.). — Ἀγγλικὴ μονάδα μήκους. — Μετάλλινο δοχεῖο μέσα στὸ ὁποῖο πίνουν τὸ πρωϊνό τους ρόφημα οἱ ναῦτες.
3 Ἀκόμη. — Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο εἶναι ὑφασμένο ἕνα ὕφασμα. — . . . Ο' Μπράϊαν: ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ.
4 Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἀρκοῦνται στὰ λίγα. — Πολίχνη τῆς Λεβαδείας παρὰ τὴν ὁποία ὁ Καραϊσκάκης σημείωσε σειρὰ νικῶν. — Τὸ χτυποῦν οἱ προληπτικοί.
5 Ἀφορᾶ τὰ κατώτερα κοινωνικὰ στρώματα. — Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.). — Δέρμα.

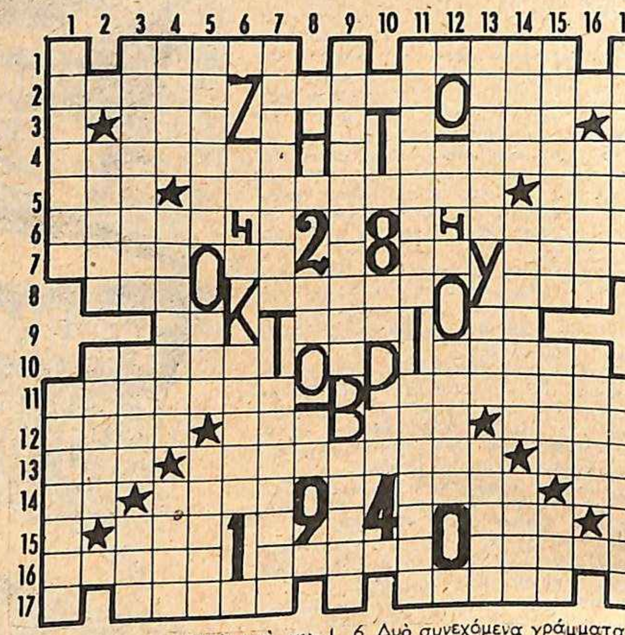

4 Μαλακόστρακο ἀλλὰ καὶ χωριὸ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας. — Ἀρχαία νομισματικὴ μονὰς (πληθ.).
5 Ἀρχικὰ παλαιᾶς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας. — Δέντρα ποὺ μᾶς δίνουν ὡραίους καρπούς. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (δοτ. πληθ.).
6 Προφήτης. — Κατοικία.
7 Θὰ τὸ βρῆτε κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο. — Ἄρθρο. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (γεν.). — Μακράν.
8 Διπλασιαζόμενο ξεπουλάει. — Κοσκίνισμα. — Λέξι βγαλμένη ἀπὸ περίφημο σπαρτιάκο ρητό.
9 Δηλώνει εἰρωνεία. — Ἡ Φλαβιούπολις τῶν Βυζαντινῶν. — Ἐπιτατικὸ μόριο.
10 Ζωοτροφή. — Προδίδει εὐθυμία.
11 Ζοῦν συνήθως κατὰ κοπάδια. — Ἔχει περίφημη φωνή.
12 Τὰ σώματα αὐτὰ στεροῦνται ὑλικῆς ὑποστάσεως. — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας. — Μετακινοῦνται ἀνάλογα μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ἀνέμου.
13 Χλόη. — Ἅγιος. Ἱδρυτὴς ὁμωνύμου καθολικοῦ μοναχικοῦ τάγματος. — Ποταμὸς τῆς Β. Γαλλίας.
14 Ἀρχὴ ὑποθέσεως. — Δὲν εἶναι ντόπια. — Ἀποτελοῦν μέρος τοῦ σώματός μας. — Βυζαντινὴ νότα.
15 Πολεμικὸ παράγγελμα. — Δὲ λείπει κανένα.
16 Δὲν παρουσιάζουν ἀνομοιομορφίες. — Περίφημη πόλις τῆς ἀρχαιότητος. Ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου.
17 Περίφημη ὄπερα. — Ἄξια.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Δὲ μπορεῖ νὰ συγκρατήση τὰ πάθη του. — Ὑπῆρξε ἀρχηγὸς μεγάλου κόμματος. —
2 Πήδημα. — Κοινῶς λέγεται μοῦσκλο.
3 Εἶναι κάθε 28η Ὀκτωβρίου. — Ἔχουν στρογγυλὸ σχῆμα.
6 Δυὸ συνεχόμενα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. — Τὸ μικρότερο.
7 Ὁλόκληρος. — Φράχτης κήπων.
8 Τῆς ὁποίας. — Νότα.
9 Ἀπαραίτητη στὸν ἀθλητὴ ποὺ θέλει νὰ διατηρήση καὶ νὰ βελτιώση τὶς ἱκανότητές του. — Κολύμβημα.
10 Μοιάζει μὲ νημάτιο. — Ἄρθρο.
11 Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. — Μέρος τοῦ ὑποδήματος.
12 100 τετραγωνικὰ μέτρα. — Τοῦ ὀφείλομε σεβασμό.
13 Μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του Πρίσκιλλα, φιλοξένησε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο στὴν Κόρινθο. — Ἀρνητικὸ μόριο. — Μέρος τοῦ προσώπου.
14 Στεροῦνται μιᾶς τῶν αἰσθήσεων (οὐδ.). — Μέρος τοῦ ἄνθους. — Τὸ μικρὸ ὄνομα δυναμικοῦ γόητος τοῦ Χόλλυγουντ.
15 Ἀφοροῦν μιὰ εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. — Χρονικὸ διάστημα (πληθ.). — Ἀρχὴ συμπεράσματος.
16 Ὁ μεγαλύτερος καὶ λαμπρότερος δορυφόρος τοῦ Κρόνου. — Πολὺ μορφωμένο.
17 Τέντωμα. — Οἱ ἀπόγονοι ἑνὸς τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Νῶε.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 663 στὴ σελ. 90

* *

Σύγχρονα ταλέντα

Σὲ μιὰ ἔκθεσι ζωγραφικῆς, ποὺ ἔγινε στὴ Νέα Ὀρλεάνη, τὸ πρῶτο βραβεῖο δόθηκε σὲ μιὰ μικρὴ μαθήτρια, ἡλικίας 11 χρόνων, τὴ Λὺν Ὄλιβερ γιὰ τὸν πίνακά της «Σύγχρονο ἀγκάλιασμα». Ἡ Λὺν Ὄλιβερ ἀπαντώντας στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς ἔκαμαν οἱ δημοσιογράφοι, εἶπε ὅτι ἦταν σὲ θέσι νὰ σχεδιάση ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ἀγκαλιάσματα μεταξὺ ἑνὸς ἄνδρα καὶ μιᾶς γυναίκας!

ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ
(του Αρχελαου)

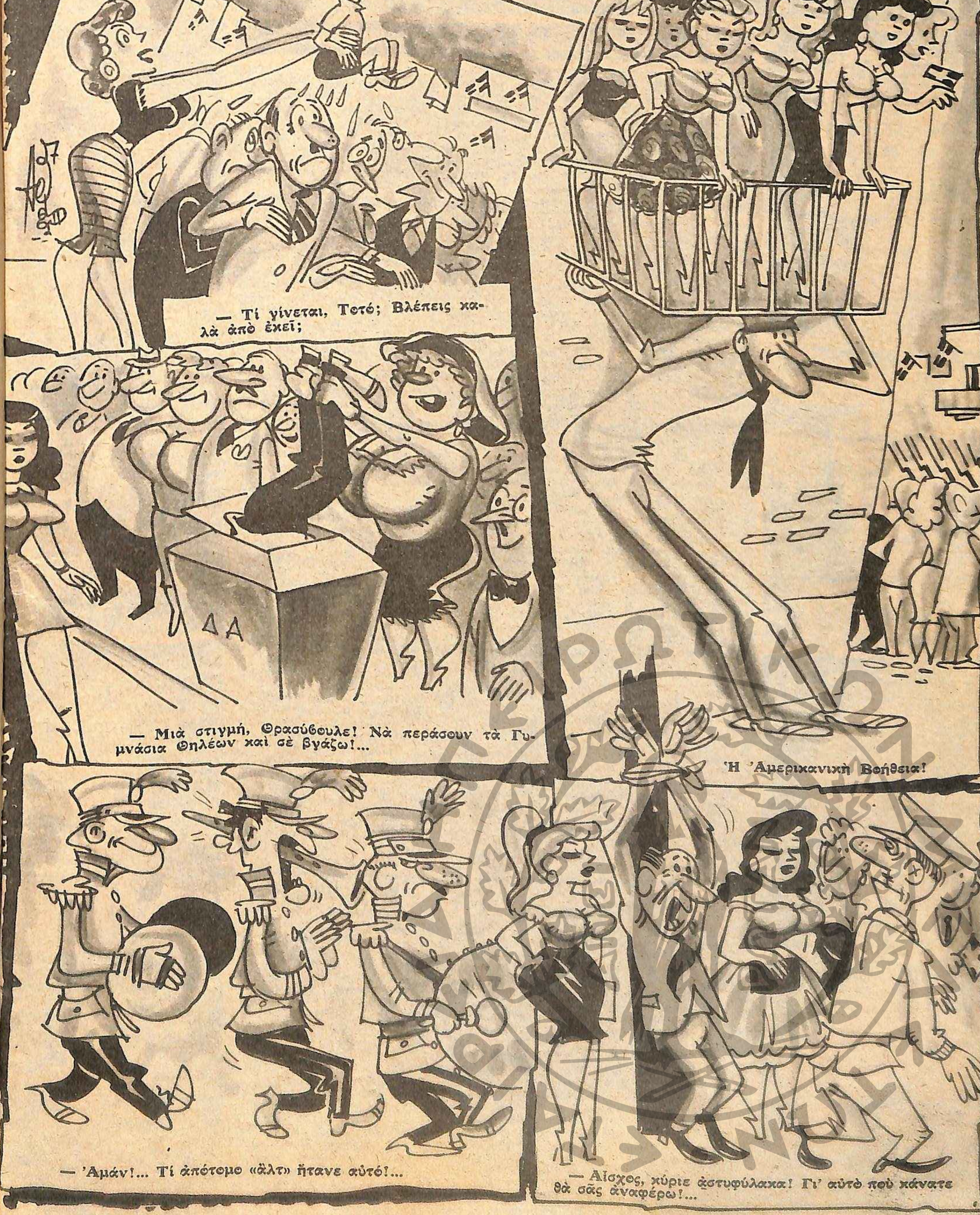
— Τί γίνεται, Τοτό; Βλέπεις καλὰ ἀπὸ ἐκεῖ;
ΔΑ
— Μιὰ στιγμή, Θρασύβουλε! Νὰ περάσουν τὰ Γυμνάσια Θηλέων καὶ σὲ βγάζω!...
Ἡ Ἀμερικανικὴ Βοήθεια!
— Ἀμάν!... Τί ἀπότομο «ἄλτ» ἤτανε αὐτό!...
— Αἶσχος, κύριε ἀστυφύλακα! Γι' αὐτὸ ποὺ κάνατε θὰ σᾶς ἀναφέρω!...

ΟΙ 3 ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Σὲ ποιὲς περιπτώσεις ἐνδείκνυται ὁ καθένας

1

2

3

4

Η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ δὲν εἶναι πιὰ τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνη ὅπως ἄλλοτε. Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅμως, ὅτι εἶναι τελείως ἀκίνδυνη. Περικλείει, τοὐναντίον, ἕνα ποσοστὸ κινδύνων, ποὺ μποροῦμε νὰ τοὺς ἀποφύγωμε μόνον ὅταν ἡ περμανάντ γίνη σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τοὺς κανόνες τῆς τέχνης.

Καί, πρῶτα-πρῶτα, νὰ μερικὲς βασικὲς συμβουλές:

1. Μὴν κάνετε περμανάντ κατὰ τὴν περίοδο τῶν ἐμμήνων.
2. Ἡ περμανάντ ἀντενδείκνυται ἐπίσης κατὰ τὶς περιόδους, ποὺ οἱ δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι μειωμένες: συνάχι, γρίππη, νευρικὴ ἐξάντλησι, συχνοὶ πονοκέφαλοι, ὑπερκόπωσι, ἀνάρρωσι ἀπὸ ἀσθένεια, ἔστω καὶ ἐλαφρή, κλπ.
3. Ἂν βάφετε τὰ μαλλιά σας, θὰ πρέπει νὰ κάμετε τὴν περμανάντ μιὰ ἑβδομάδα πρὶν ἀπὸ τὸ βάψιμο.
4. Θὰ ἀπαιτήσετε ἀπὸ τὸν κομμωτή σας νὰ σᾶς ἀπαλλάξη τελείως ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῆς παλιᾶς περμανάντ προτοῦ σᾶς κάμη τὴν καινούργια.
5. Ἂν τὰ μαλλιά σας μεγαλώνουν γρήγορα, μπορεῖτε νὰ κάνετε περμανάντ κάθε τρεῖς μῆνες. Ποτὲ σὲ μικρότερα διαστήματα.
6. Μὴ ζητᾶτε ποτὲ τὴν καλουμένη δυνατὴ περμανάντ. Εἶναι πλάνη νὰ νομίζετε πὼς κρατάει πιὸ πολύ. Ἡ δυνατὴ περμανάντ μπορεῖ, τοὐναντίον, νὰ καταστρέψη τὰ μαλλιά σας.
7. Ὅταν τὰ μαλλιά σας ἔχουν χάσει τὸ χρῶμα τους, θὰ κάμετε μιὰ πολὺ ἐλαφρὴ περμανάντ, γιὰ νὰ τὰ βοηθήσετε νὰ σταθοῦν.
8. Μιὰ ἑβδομάδα μετὰ τὴν περμανάντ, κάμετε μιὰ μὶζ-ἂν πλί. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἡ περμανάντ σας θὰ διατηρηθῆ καλύτερα.

Προκειμένου νὰ κάμετε περμανάντ, ἔχετε νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα στὴν ψυχρή, τὴ θερμὴ καὶ τὴ χλιαρή.

Οἱ περισσότερες γυναῖκες προτιμοῦν τὴν ψυχρή, ποὺ ταιριάζει πιὸ πολὺ στὰ κοντὰ μαλλιά. Ὅταν, ὅμως, τὰ μαλλιὰ δὲ γίνωνται σγουρὰ μὲ μόνη τὴ χημικὴ ἐπίδρασι τῶν χρησιμοποιουμένων φαρμάκων ἢ ὅταν τὰ βάφετε συχνά, ἐνδείκνυται ἡ θερμὴ περμανάντ. Γιὰ τὰ πολὺ λεπτὰ μαλλιά, τέλος, ἢ ὅταν θέλωμε νὰ κάμωμε ἕνα δύσκολο χτένισμα, ἐνδείκνυται ἡ χλιαρή.

Ἡ μέθοδος τῆς ψυχρῆς περμανάντ εἶναι πολὺ ἁπλῆ. Ὁ κομμωτὴς τυλίγει πρῶτα-πρῶτα τὰ μαλλιὰ πάνω σὲ μπιγκουντὶ ἀπὸ ξύλο ἢ πλαστικὴ οὐσία (εἰκὼν 1). Αὐτὰ τὰ μπιγκουντὶ εἶναι μεγαλύτερα ἢ μικρότερα, ἀνάλογα μὲ τὸ μέρος ὅπου τὰ βάζομε. Τὰ μαλλιὰ βρέχονται κατόπιν μ' ἕνα ὑγρὸ ποὺ ἔχει στὴ βάσι του θειογλυκολικὸν ὀξύ. Αὐτὸ τὸ ὑγρὸ θὰ κάμη τὰ μαλλιὰ νὰ σγουρήνουν. Γιὰ ν' ἀποφευχθῆ ἡ ἐξάτμισι καὶ νὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ταχύτερο, τὰ μαλλιὰ σκεπάζονται μὲ δύο σκοῦφιες, μιὰ ἀπὸ χαρτὶ (εἰκὼν 2) καὶ δεύτερη ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία (εἰκὼν 3). Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ πρέπει νὰ παραμείνη πάνω στὰ μαλλιὰ ὡρισμένη ὥρα, γιατί, διαφορετικά, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὶς τρίχες τὴ ζωντάνια τους καὶ τὶς καταστρέφει ἀνεπανόρθωτα. Ἀφοῦ βγάλωμε τὶς δυὸ σκοῦφιες τὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ περαστοῦν μ' ἕνα ἄλλο ὑγρό, ποὺ ἐξουδετερώνει τὸ πρῶτο (εἰκὼν 4). Ἀφοῦ ἀφαιρεθοῦν τὰ μπιγκουντὶ (εἰκὼν 5), τὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ περαστοῦν ἄλλη μιὰ φορὰ μ' αὐτὸ τὸ ὑγρό. Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, θὰ τὸ ἀφίσωμε μόλις μερικὰ λεπτὰ πάνω στὰ μαλλιά. Θὰ ἐπακολουθήση ἕνα προσεχτικὸ λούσιμο (εἰκὼν 6) γιὰ ν' ἀφαιρεθῆ κάθε ἴχνος θειογλυκολικοῦ ὀξέος ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Γιὰ κεῖνες ποὺ παρουσιάζουν ἀλλεργικὲς ἀντιδράσεις στὴν ψυχρὴ περμανάντ ἢ ποὺ δὲ μποροῦν νὰ ὑποφέρουν τὴν ὀσμὴ ποὺ ἔχει τὸ θειογλυκολικὸν ὀξύ, ὑπάρχει ἕνας εἰδικὸς τύπος ὑγροῦ, ποὺ καλεῖται ἀντιαλλεργικὸ καὶ ποὺ ἔχει ὀξύτητα 0.

Ἡ θερμὴ περμανάντ, ἐξ ἄλλου, ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, ἐνδείκνυται στὶς γυναῖκες ποὺ βάφουν ἀπὸ καιρὸ τὰ μαλλιά τους καὶ τὰ ἔχουν κάμει εὐαίσθητα μὲ τὶς διάφορες βαφές.

Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βάφετε τὰ μαλλιά σας καὶ νὰ κάνετε ταυτόχρονα περμανάντ. Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ κάμετε πρῶτα τὴν περμανάντ κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τοὐλάχιστον ἑβδομάδα, τὸ βάψιμο.

Τὸ σύστημα εἶναι ἐδῶ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Οἱ τρίχες χωρίζονται σὲ μικροὺς βοστρύχους καὶ τυλίγονται σὲ μεταλλικὰ μπιγκουντὶ (εἰκὼν 7). Σκεπάζονται κατόπιν μὲ μιὰ κάσκα, ποὺ τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματά της εἶναι ποτισμένα μὲ τὸ κατάλληλο ὑγρό. Ἡ κάσκα καὶ τὰ μπιγκουντὶ ἀφαιροῦνται ὕστερα ἀπὸ ὡρισμένη ὥρα. Δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ δοθῆ στὰ μαλλιὰ τὸ χτένισμα ποὺ ἐπιθυμεῖτε. Αὐτὸ γίνεται μὲ εἰδικὲς λαβίδες, ποὺ ὁ κομμωτὴς τὶς παίρνει ζεστὲς ἀπὸ μιὰ ἠλεκτρικὴ συσκευὴ καὶ τὶς ἐφαρμόζει στὰ μαλλιά. (εἰκὼν 8). Ἀντὶ γιὰ τὶς ζεστὲς λαβίδες, μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν κούες, ποὺ συνδέονται μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ συσκευὴ καὶ ζεσταίνονται βαθμιαῖα.

Ἡ ζεστὴ περμανάντ κάνει τὶς μποῦκλες πιὸ λεπτές.

Ἡ χλιαρὴ περμανάντ, τέλος, εἶναι ἕνα ἐνδιάμεσο μεταξὺ τῆς θερμῆς καὶ τῆς ψυχρῆς. Σ' αὐτὴν χρησιμοποιεῖται ἕνα ὑγρὸ πολὺ ἐλαφρὸ καὶ λαβίδες, ποὺ ἡ θερμοκρασία τους δὲν ξεπερνάει ὡρισμένους βαθμούς. Ἡ χλιαρὴ περμανάντ ἐνδείκνυται κυρίως στὶς γυναῖκες, ποὺ ἔχουν μαλλιὰ πολὺ ἀποχρωματισμένα.

Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ἡ καλουμένη ἀντι-περμανάντ. Ὁ σκοπὸς τῆς περμανάντ εἶναι, ὡς γνωστόν, νὰ κάμη τὰ μαλλιὰ σγουρά. Ἡ ἀντι-περμανάντ ξεσγουραίνει τὰ πολὺ σγουρὰ μαλλιὰ καὶ τὰ ἀναγκάζει νὰ ὑποταχθοῦν στὶς ἀπαιτήσεις τῆς μὶζ-ἂν πλί.

Ἡ ἀντι-περμανάντ ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχή, γιατὶ εἶναι τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνη ὅσο καὶ ἡ περμανάντ. Ὁ κίνδυνος ὁποιασδήποτε περμανάντ συνίσταται στὸ ὅτι τὰ μαλλιά, μὲ τὸν καιρό, χάνουν τὴ φυσικότητά τους καὶ καταντοῦν σὰν ξένα πάνω στὸ κεφάλι. Γι' αὐτό, μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀρχίζει νὰ κάνη περμανάντ, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ σταματήση. Ὅταν, ὅμως, ἡ περμανάντ γίνεται σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς τέχνης, οἱ κίνδυνοι περιορίζονται στὰ ἐλάχιστο.

5

6

7

8

Λόγω γρίππης

Μὲ ἀφάνταστη ἀγωνία καὶ γενναῖο καρδιοχτύπι
κάθε τάξι, κάθε φῦλο συλλογίζεται τὴ γρίππη
κι' ὅποιος στέκεται στὸ πόδι καὶ δὲν ἔπεσε στὸ στρῶμα,
μὲ τὸ ἄκουσμά της μόνο, λαχταρᾶ κι' ἀλλάζει χρῶμα...
Τὰ σαστίζουν καὶ τὰ χάνουν ὅλοι κι' ὅλες γενικῶς
μὲ τὴν πρώτη τους ζαλάδα καὶ τὴν πρώτη ἀκεφιά
κι' ὅταν βλέπουνε ν' ἁπλοῦται ὁ ἰὸς ὁ... ἰνδικός,
σάν... Ἰνδοὶ φακίρες, πλέον, κάθοντ' ὅλοι στά...καρφιά!

*

Ἀναστάτωσι μεγάλη ἔχει ἡ γρίππη ἐπιφέρει
κι' ἔχουν φτάσει ὡρισμένοι σὲ μιὰ τέτοια μερμηρία,
ποὺ διστάζουν καὶ φοβοῦνται νὰ σοῦ δώσουνε τὸ χέρι,
ἢ σὲ βλέπουνε στὸ δρόμο καὶ ἀλλάζουνε πορεία...
Ἀλλὰ κι' ἂν μὲ χειραψία, ποῦ καὶ ποῦ, σὲ χαιρετᾶνε,
τὸ χεράκι τους ἀμέσως στὸ οἰνόπνευμα βουτᾶνε
κι' εἶναι τόσο, τέλος πάντων, ἀπ' τὴ γρίππη πτοημένοι,
ποὺ μποροῦν νὰ μείνουν μέρες καὶ σὲ κλίβανο κλεισμένοι!

*

Ἐποχὴ γριπποφοβίας διανύουν οἱ ἀστοί
κι' ἄλλοι ἔχουν ἐπιμόνως μέσ' στὸ σπίτι τους κλειστοί,
ἄλλοι σπρώχνουν τὸν καιρό τους μὲ σκονάκια καὶ δισκία
κι' ἄλλοι πιάνουνε στασίδι ἔξω ἀπὸ τά... φαρμακεῖα!
Τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέουν τρέμουν ἄλλοι τους συχνά,
εἴτε τὴν πολυκοσμία καὶ τὰ πλήθη τὰ πυκνὰ
καὶ προσφέρονται νὰ γίνουν εὐχαρίστως ἐρημῖτες,
ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν... φίλτρα εἰδικὰ καὶ γιά...τὶς μύτες!

*

Φάσμα γρίππης τριημέρου, ἢ μεγάλης διαρκείας
βασανίζει τοὺς ἀνθρώπους οἱασδήποτε ἡλικίας
κι' ἐπειδὴ σὲ ὅλους βάζει ὁ ἰός της ὑποψίες,
ἀραιώθηκαν ἀρκούντως καὶ τῶν τρὰμ οἱ... ἐφαψίες!
Ἄρδην ἄλλαξαν κι' ἐκεῖνοι, δηλαδή, τὸ πρόγραμμά τους
καὶ διέκοψαν, περίπου, τὸ γνωστὸ τὸ στρίμωγμά τους,
γιατὶ ξέρουν πὼς ἡ γρίππη πανταχοῦ καραδοκεῖ
καὶ πὼς ἀπ' τὴν τακτική τους εἶναι πιό... κολλητική!

*

Ὅμως ἡ ἐπιδημία, ποὺ μᾶς ἔγινε ἀπειλὴ
ἔχει καί, ἀνυπερθέτως, τὴν πλευρά της τὴν καλὴ
καὶ μεγάλη εὐγνωμοσύνη κι' ἀνεκτίμητη τῆς δείχνουν
ὅσοι ντύνονται μὲ δόσεις καὶ στὰ δάνεια τὸ ρίχνουν...
Γιὰ τὸ πιὸ γερὸ ἀτοῦ τους δηλαδὴ τὴν θεωροῦν
καὶ ζητᾶνε, κατὰ βάθος, νὰ μὴ φτάση ἐν ὑφέσει,
γιατὶ λόγω ἐπιδημίας καὶ γριππώματος μποροῦν
στοὺς πολλοὺς τοὺς δανειστάς των... κι' ἰνδικὸ νὰ βά-
(λουν φέσι!

*

Κερδισμένες ἀπ' τὴ γρίππη θὰ βρεθοῦν ὅσο καὶ νἆναι,
ὅλες ὅσες τὸν καιρό τους μὲ τὰ πλῆκτρα τὸν περνᾶνε,
ἢ ὁ προϊστάμενός τους ὁ μωρόγερος γυρεύει
νὰ τὶς ἔχη ἐπί... γονάτων ὅταν, λέει, ὑπαγορεύη...
Ἀνακούφισι μεγάλη δοκιμάζουν ὡρισμένως,
γιατὶ ἂν βρεθῆ κι' ὁ γέρος, δυὸ-τρεῖς μέρες γριππιασμέ-
(νος,
γιὰ πολὺ καιρὸ θ' ἀφήση τὰ γνωστὰ καμώματά του,
ἐπειδὴ λόγω τῆς γρίππης θὰ καμφθοῦν τά...γόνατά του!

*

Ἀλλὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους εὑρεθῆκαν κερδισμένοι,
ὅσοι τἄφερε ἡ μοῖρα νἆναι κακοπαντρεμένοι
κι' ἔχουν ἀπὸ τὴν κυρά τους τόσο περιοριστῆ,
ποὺ δὲν ξέρουν τ' εἶναι γλέντι καὶ παρέα τί ἐστί...
Εὐκαιρία βρῆκαν ἦτοι,
γιὰ τῆς γρίππης τὸ χατήρι,
νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὸ σπίτι
καὶ νὰ πιοῦν κάνα ποτῆρι,
γιατὶ ἔπεισαν, δεόντως, τὴν κυρά τους φυσικά,
ὅτι τὰ κρασοσκονάκια εἶναι... ἀντιγριππικά!

*

Εὐκαιρία βρῆκαν τέλος μὲ τὸ ψευτο-φτάρνισμά τους,
τὶς γυναῖκες τους νὰ πείσουν καὶ πρὸ πάντων τὴ μαμά
(τους
ὅτι ἔλαχε ἀπὸ γρίππη καὶ αὐτοὶ νὰ προσβληθοῦν
κι' ὅτι χάριν ἀσφαλείας πρέπει ν' ἀπομονωθοῦν...
Ἔτσι κλείνονται μονάχοι μέσα στὸ δωμάτιό τους
καὶ ξαπλώνουν στὸ κρεβάτι καὶ γυρίζουν σὰν τὴ σβοῦρα.
Καὶ δὲν ἔχουν τὴν κυρά τους ξαπλωμένη στὸ πλευρό τους
καὶ γλυτώνουνε τρεῖς μέρες ἀπ' τὴν...κρεβατομουρμούρα!

Εἰκονογράφησις
Ανα Γάλλια

ὁ Σωκράτης

Θηλυκοὶ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

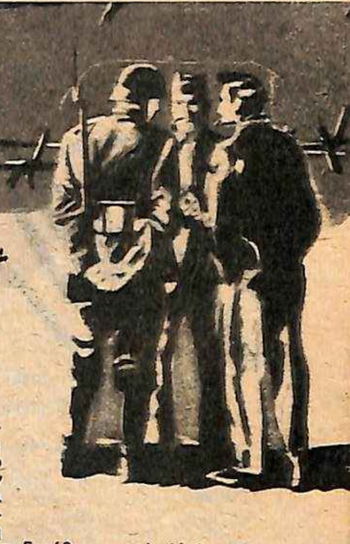

Η «ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΥΚΛΕΣ»

Η ἱστορία ἄρχισε κάπως παράξενα. Ἕνα γράμμα, ποὺ εἶχε φύγει πρὶν μερικοὺς μῆνες ἀπὸ τὴ Ν. Ὑόρκη γιὰ τὴν Ἀργεντινή, ξαναγύρισε πίσω ἐπειδὴ δὲ βρέθηκε ὁ παραλήπτης του. Ἀντὶ ὅμως νὰ φτάση στὰ χέρια τοῦ ἀποστολέα του, τὸ ἔλαβε ἡ κ. Μαίρυ Οὐάλλας, στὸ Σπρίνγκφιλντ τοῦ Ὀχάϊο. Ποῦ ὀφειλόταν τὸ λάθος αὐτό, ἄγνωστο. Μ' ὅλο ποὺ ὑπῆρχε ὡστόσο ἄλλο ὄνομα καὶ ἄλλη διεύθυνσι στὸ φάκελλο, ἡ κ. Οὐάλλας δὲν τὸ πρόσεξε καὶ τὸν ἄνοιξε. Διάβασε τότε κάτι ποὺ τὴν ἔκανε νὰ χαμογελάση: «Ἀγαπητὲ κ. Λοπὲζ —ἔγραφε— ἔχουν περάσει πέντε βδομάδες περίπου κι' ἀκόμη δὲν ἔλαβα ἀπάντησί σας γιὰ τὶς δεκατρεῖς κοῦκλες. Παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψετε τὸ ταχύτερο. Ἀνησυχῶ πρὸ παντὸς γιὰ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 7 κοῦκλα. Πρόκειται γι' ἀληθινὴ πορσελάνη—Βύλβαλ Ντίκινσον».

—Νομίζω πὼς θὰ ξαναρχίσω νὰ παίζω κοῦκλες, εἶπε τὸ μεσημέρι ἡ κ. Οὐάλλας στὸν ἄντρα της. Διάβασε τὸ γράμμα αὐτό, μήπως θέλεις νὰ σοῦ ἀγοράσω καὶ σένα καμμιά...

Τὸ ἀντρόγυνο γέλασε μὲ τὴν καρδιά του. Στὸ τέλος ὅμως ὁ σύζυγος μάλλωσε μὲ τὴ γυναίκα του γιὰ τὴν ἀπροσεξία της. Τέτοια λάθη δὲν ἐπιτρέπονταν. Τῆς εἶπε λοιπὸν νὰ σπεύση νὰ τὸ παραδώση στὴ διεύθυνσι τοῦ ταχυδρομείου καὶ νὰ ἐξηγήση στοὺς ὑπαλλήλους πῶς ἀκριβῶς ἔγιναν τὰ πράγματα. Τὶς μέρες ἐκεῖνες ἡ κ. Οὐάλλας φιλοξενοῦσε στὸ σπίτι της μιὰ ἐξαδέλφη της, τὴ μὶς Νόρα Ντιόρ, μυστικὴ πράκτορα τοῦ Ἔφ Μπὶ Ἄϊ. Κανεὶς φυσικὰ δὲ γνώριζε τὴν ἰδιότητά της, οὔτε κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ συγγενεῖς της. Διάβασε τὸ γράμμα ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὶς κοῦκλες καὶ τὴ συμβούλεψε κι' αὐτὴ νὰ τὸ παραδώση ἀμέσως στὸ ταχυδρομεῖο. Τὴν ἴδια μέρα ἔφυγε γιὰ τὴ Ν. Ὑόρκη. Ἡ Νόρα Ντιόρ, ποὺ ἦταν μόλις εἴκοσι πέντε ἐτῶν, εἶχε φοβερὴ διαίσθησι. Γιατὶ μόνο στὴ διαίσθησί της ὀφείλεται ὅλη αὐτὴ ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία, ποὺ ἦρθε στὸ φῶς. Ἦταν Αὔγουστος τοῦ 1943.

Ἡ ἔξυπνη νέα δὲν ἔχασε καιρό. Τὸ ἑπόμενο κιόλας πρωΐ, παρουσιάστηκε στὸ μαγαζὶ τῆς κ. Βύλβαλ Ντικινσον. Ἦταν ἕνα κατάστημα πολυτελείας, στὴ Μάντισον Ἄβενιου τῆς Ν. Ὑόρκης. Ἡ ταμπέλα του ἔλεγε μὲ μεγάλα φωτεινὰ γράμματα: «Κοῦκλες—παλαιὰ καὶ νέα λαϊκὴ τέχνη». Ἡ Νόρα ζήτησε νὰ δῆ καμμιὰ συλλογὴ ἀπὸ ἰνδιάνικες κοῦκλες, ἂν ὑπῆρχε φυσικά. Τῆς ἔδειξαν. Ἦταν κάτι πραγματικὰ κομψοτεχνήματα, ποὺ στοίχιζαν ὅμως πανάκριβα. Ἡ φτηνότερη κοῦκλα στὸ κατάστημα αὐτό, στοίχιζε τὸ λιγώτερο πενῆντα δολλάρια. Πολλὲς κοῦκλες, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν πρώτων ἀποίκων, ξεπερνοῦσαν τὰ πεντακόσια δολλάρια. Κι' ὑπῆρχαν ἄλλες ποὺ ἔφταναν τὰ χίλια καὶ τὶς δυὸ χιλιάδες δολλάρια. Τὸ κατάστημα αὐτό, στὸ κεντρικώτερο σημεῖο τῆς Ν. Ὑόρκης, ἦταν ἕνα μῖγμα καλλιτεχνικοῦ μουσείου καὶ κουκλοθεάτρου.

Πελατεία του ἦταν γόησσες τοῦ κινηματογράφου καὶ Κροῖσοι τῆς Οὐὼλ Στρήτ. Δὲν περνοῦν μόνο τὰ μικρὰ κορίτσια τὴν ὥρα τους μὲ τὶς κοῦκλες. Ὑπάρχουν λογῆς λογῆς μανίες σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς μανίες αὐτὲς εἶναι ἐκείνη ποὺ κατέχει τοὺς κουκλοσυλλέκτες. Ἡ Νόρα ἔδειξε ἐνδιαφέρον γιὰ μιὰ Ἰνδιάνα ποὺ κρατοῦσε ἕνα μωρό.

—Μοῦ ἀρέσει πολύ, εἶπε στὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ καταστήματος ποὺ τὴν περιποιόταν. Θὰ τὴ στείλω στὸ θεῖο μου, στὴν Ἀργεντινή. Ἂν καὶ ὁ ἴδιος κατασκευάζει καὶ πουλάει κοῦκλες, εἶμαι βέβαιη πὼς τέτοιο θαυμάσιο μπιμπελὸ δὲ θἄχη στὸ μαγαζί του...

Ἡ Βύλβαλ Ντικινσον τὴν κύτταξε μὲ χαμόγελο.

—Τότε δὲ σᾶς τὴ δίνω, ἀποκρίθηκε. Ἂν ἦταν γιὰ σᾶς, ἄλλαζε τὸ πρᾶγμα. Δὲν πουλῶ ὅμως γι' ἄλλο κατάστημα. Λυποῦμαι..

—Μὰ εἶναι δῶρο γιὰ τὸ θεῖο μου! φώναξε ἡ Νόρα. Ὅλος ὁ κόσμος στὴν Ἀργεντινὴ γνωρίζει τὸν Ἀρτοῦρο Λοπέζ...

Ἡ ἰδιοκτήτρια ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνησι καὶ τὸ πρόσωπό της ἄλλαξε χρῶμα. Ἀμέσως ὅμως ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό της κι' ἐπανέλαβε ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ τῆς πουλήση τὴν Ἰνδιάνα. Ἡ Νόρα ἔφυγε... ἀπογοητευμένη. Μόλις ὅμως βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί, τὰ μάτια της ἀστράψανε χαρούμενα. Ὅταν πέταξε ἐκεῖνο τ' ὄνομα τοῦ Ἀργεντινοῦ... θείου της, εἶχε βέβαια τὸ σκοπό της. Γιατὶ ὁ Ἀρτοῦρο Λοπὲζ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἡ Βύλβαλ Ντίκινσον τοῦ εἶχε στείλει τὸ γράμμα γιὰ τὶς δεκατρεῖς κοῦκλες. Τὸ γράμμα δηλαδὴ ποὺ ἔλαβε ἡ κ. Μαίρη Οὐάλλας στὸ Ὀχάϊο. Τῆς Νόρας δὲν τῆς διέφυγε ἡ ταραχή της.

—Ὁπωσδήποτε κάτι συμβαίνει, ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια της καθὼς προχωροῦσε. Ἀλλὰ τί ἀκριβῶς; Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ βρῶ καὶ νὰ μελετήσω τὸ φάκελλό της. Καὶ πρέπει ἀκόμη ν' ἀναφερθῶ στὴν ὑπηρεσία μου...

Τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, μίλησε πραγματικὰ σ' ἕνα ἀνώτερο ἀξιωματικὸ τῆς Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ, γιὰ τὴν «Κυρία μὲ τὶς κοῦκλες», ὅπως τὴν ὀνόμασαν ἀργότερα. Ἀμέσως ἐκεῖνος πρόσταξε γενικὴ κινητοποίησι κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ἤξεραν ἕνα σωρὸ πράγματα γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Βύλβαλ Ντίκινσον, ποὺ ἦταν μιὰ μικροκαμωμένη, κομψὴ κι' ἑλκυστικὴ χήρα. Ὁ ἄντρας της εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια περίπου ἀπὸ καρδιακὸ νόσημα. Ἦταν Ἀμερικανίδα ὑπήκοος. Γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὸ Ἀρκάνσας κι' εἶχε φοιτήσει στὸ Κολλέγιο τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, τῆς ἰδίας πόλεως. Μιὰ λεπτομέρεια ὡστόσο ποὺ κίνησε τὴν ἰδιαίτερη προσοχὴ τῶν ἀνθρώπων τῆς ὑπηρεσίας ἀντικατασκοπείας ἦταν πὼς ἡ Ντίκινσον, προτοῦ πεθάνη ὁ ἄντρας της, κατοικοῦσε μαζί του γιὰ πολλὰ χρόνια στὴν Ἰμπέριαλ Βάλλεϋ. Στὴν καρδιά, νὰ ποῦμε, τῆς Γιαπωνέζικης παροικίας.

Ἡ κ. Ντίκινσον, ἐκτὸς ποὺ ἦταν πολὺ μορφωμένη, εἶχε καὶ ἐπιχειρηματικὸ μυαλό. Γιὰ νὰ κερδίζη περισσότερα, εἶχε ἐπιδοθῆ σὲ ναυλομεσιτικὲς ἐργασίες. Τὶς ὑπηρεσίες της τὶς χρησιμοποιοῦσαν τόσο οἱ Ἀμερικανοί, ὅσο κι' οἱ Γιαπωνέζοι ἐπιχειρηματίες. Ἀνάμεσα στοὺς πελάτες τῆς Βύλβαλ —λίγο πρὶν ἀπ' τὸ Πὲρλ Χάρμπορ— ἦταν καὶ πολλοὶ διπλωματικοὶ ὑπάλληλοι τῆς Ἰαπωνικῆς πρεσβείας στὴ Ν. Ὑόρκη. Ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτούς, ὁ Ὀταγιάμα Νακαμοῦρα, πήγαινε συχνὰ στὸ μαγαζί της κι' ἔμενε ὧρες ὁλόκληρες ἐκεῖ γιὰ νὰ θαυμάζη τὰ ἐξαίσια ἀντικείμενα. Γιατί, ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, τὸ κατάστημα αὐτὸ τῆς Μάντισον Ἄβενιου, εἶχε στὴ συλλογή του — ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καθαρὰ λαϊκὴ τέχνη — καὶ κοῦκλες τῆς Κίνας, ξύλινα ἄλογα, σκυλάκια, γάτες, καθὼς καὶ μικροσκοπικὰ ἔπιπλα γιὰ κουκλόσπιτα.

Αὐτὰ περίπου ἦταν ὅ,τι ἀνακάλυψαν οἱ πράκτορες τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ, γιὰ τὴν κ. Ντίκινσον. Τίποτε περισσότερο. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἐπιλήψιμο κι' οὔτε μποροῦσε νὰ τὴν κατηγορήση κανεὶς γιὰ τὸ παραμικρό. Οἱ σχέσεις της μὲ τοὺς Γιαπωνέζους χρονολογοῦνταν ἀπὸ πρὶν τὸν πόλεμο. Ἑπομένως δὲν ὑπῆρχε εἰς βάρος της κανένα ἐπιβαρυντικὸ στοιχεῖο. Κι' ὡστόσο ἡ Νόρα Ντιόρ, ἦταν βέβαιη γιὰ τὴν ἐνοχή της.

—Δὲ θὰ σταματήσω νὰ τὴν παρακολουθῶ, εἶπε στοὺς συναδέλφους της. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι κατάσκοπος τῆς χώρας τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου...

Στὸ μεταξύ, ἀπὸ τὴν Ἀργεντινή, ἦρθαν ἀρκετὲς πληροφορίες γιὰ τὸν Ἀρτοῦρο Λοπέζ. Ἦταν ἕνας ὕποπτος τύπος, μὲ τυχοδιωκτικὸ παρελθόν, ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῆ τὸν τελευταῖο καιρό. Ἀνάμεσα στὰ γράμματα ποὺ ἔπαιρνε πολλὰ ἦταν τῆς Βύλβαλ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ἀργεντινὸς δὲ βρισκόταν πιὰ στὴ διεύθυνσί του, ἐπιστρέφονταν στοὺς ἀποστολεῖς τους. Στὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται ἀσφαλῶς καὶ τὸ ταχυδρομικὸ λάθος, ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή. Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ κ. Ντίκινσον δὲν τὸ ἤξερε αὐτὸ κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ γράφη. Ἀπὸ τὰ γράμματά της αὐτά, ἕνας ἔξυπνος πράκτωρ τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ στὴν Ἀργεντινή, κατώρθωσε νὰ «τσιμπήση» τὸ τελευταῖο καὶ νὰ τὸ στείλη ἀεροπορικῶς στὴ Ν. Ὑόρκη. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ἡ ὄμορφη χήρα ἔγραφε τοῦ Λοπὲζ ὅτι ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴ σιωπή του, γιατὶ δὲ γνώριζε τὴν τύχη τοῦ ἐμπορεύματος ποὺ τοῦ ἔστειλε καὶ πρὸ παντὸς γιὰ τὶς δεκατρεῖς κοῦκλες. Τοῦ ἔλεγε ἀκόμη γιὰ τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς «ἀνεψιᾶς» του στὸ μαγαζί της καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς ἀπαντήση τὸ ταχύτερο ἂν εἶχε πραγματικὰ συγγενεῖς στὴ Ν. Ὑόρκη.

—Ἐπὶ τέλους! ἔκανε μ' ἀναστεναγμὸ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνώτερους ἀξιωματικοὺς τῆς ἀντικατασκοπείας. Ἡ Νόρα Ντιὸρ ἀρχίζει νὰ δικαιώνεται. Ἂν ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν εἶχε τίποτε εἰς βάρος της, γιατί ν' ἀνησυχῆ γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τῆς «ἀνεψιᾶς» τοῦ Λοπέζ;

—Συμφωνῶ ἀπολύτως, ἀπάντησε ἕνας ἄλλος. Ὑποψιάζομαι ἀκόμη ὅτι, τὸ «ἐμπόρευμα» καὶ οἱ «κοῦκλες» εἶναι φράσεις συνθηματικές. Πρόκειται γιὰ ἔγγραφα καὶ πληροφορίες...

—Ἑπομένως, ἡ κυρία αὐτὴ πρέπει ν' ἀνήκη σὲ δίκτυο κατασκοπείας τοῦ ἐχθροῦ. Ἐκτὸς ἂν εἶναι ἡ ἴδια ἀρχηγὸς τοῦ δικτύου. Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν νὰ τὴν ξεσκεπάσουμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα καὶ νὰ μάθουμε τὶς ζημιὲς ποὺ μᾶς ἔκανε μέχρι τώρα...

Τὸ κατάστημα τῆς κ. Ντίκινσον ἦταν πάντα γεμᾶτο ἀπὸ πελατεία. Ἀλλὰ τὸν τελευταῖο καιρό, ἔβλεπε γύρω της μιὰ περίεργη κίνησι, ποὺ δὲν τῆς ἄρεσε πολύ. Τί ἤθελαν ὅλα ἐκεῖνα τ' ἄγνωστα πρόσωπα ποὺ μπαινόβγαιναν κάθε τόσο στὸ μαγαζί της; Γιὰ μιὰ στιγμὴ τῆς πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ πὼς ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μυστηριώδεις ἐπισκέπτες, ἦταν κατάσκοποι τῶν ἀνταγωνιστῶν της. Γιὰ καλὸ καὶ για κακὸ ὡστόσο, πῆρε στὸ τηλέφωνο κάποιο φίλο της, τὸν Νικόλας Λιτσένκο — ρουμανικῆς καταγωγῆς, ποὺ δούλευε ἀπὸ χρόνια στὴν Ὑπηρεσία Λιμενικῆς Ἀσφαλείας — καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ συναντηθοῦν ἀμέσως.

Πῆγε ἐκεῖνος στὸ ραντεβοῦ, μὰ ἦταν πολὺ θυμωμένος.

—Δὲ μπορῶ νὰ συνεχίσω, τῆς εἶπε μόλις τὴν εἶδε. Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ κάνω αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἔχω γυναίκα καὶ παιδὶ καὶ δὲ θέλω νὰ τοὺς πάρω στὸ λαιμό μου. Ἂν θές, συνέχισε μὲ τοὺς ἄλλους, ἐγὼ σταματῶ. Ἀλλὰ θέλω τὰ χρήματά μου...

—Γι' αὐτὸ σὲ κάλεσα ἐδῶ, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Δὲν πρόκειται πιὰ νὰ ξανασυναντηθοῦμε. Ἴσως νὰ κλείσω ἀκόμη καὶ τὸ μαγαζὶ καὶ νὰ φύγω. Οἱ ἄλλοι ξέρουν μονάχα ἐσένα, ἐμένα δὲ μὲ γνωρίζουν. Τοὺς μίλησες ποτὲ γιὰ τὸ πρόσωπό μου;

Ὁ Νικόλας Λιτσένκο κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

—Ποτέ, ἀποκρίθηκε, δὲν εἶμαι τρελλός...

— Ὡραῖα λοιπόν. Ἀπόψε θὰ σοῦ δώσω τὰ χρήματά σου καὶ τὰ δικά τους καὶ θὰ χωρίσουμε γιὰ πάντα. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, νἄρθης στὸ γνωστὸ μέρος...

Ὁ Λιντσένκο συμφώνησε. Πῆγε καὶ τὴ βρῆκε σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα μιᾶς κακόφημης συνοικίας τοῦ Μανχάταν, ὅπου ἡ Βύλβαλ ἔμενε μὲ ψεύτικο ὄνομα. Τὸν παρακάλεσε τότε νὰ ξανασυναντηθοῦν τὴν ἑπομένη στὸ ἴδιο μέρος, ἐπειδὴ δὲν τῆς εἶχαν φέρει τὸ ποσὸ ποὺ τῆς εἶχαν ὑποσχεθῆ.

—Γιὰ τὸν κόπο σου θὰ πάρης κι' ἕνα καλὸ δῶρο, τοῦ εἶπε στὸ τέλος. Ἂς εἶναι καλὰ οἱ φίλοι μας οἱ Γιαπωνέζοι ποὺ πληρώνουν πλουσιοπάροχα τὶς ὑπηρεσίες μας. Πιὲς ἕνα μπράντυ καὶ πήγαινε στὸ καλό. Αὔριο τὴν ἴδια ὥρα...

Κατέβασε ὁ Ρουμάνος τὸ ποτὸ ποὺ τοῦ πρόσφερε ἡ γυναίκα, τὴν ἀποχαιρέτησε κι' ἔφυγε. Τὸ πρωΐ ὅμως βρέθηκε νεκρὸς σ' ἕνα παγκάκι τοῦ Σέντραλ Πάρκ. Ἀπὸ τὴ νεκροψία ποὺ τοῦ ἔγινε, ἀποδείχτηκε πὼς ὁ Νικόλας Λιτσένκο εἶχε δηλητηριαστῆ. Εἶπαν τότε πὼς αὐτοκτόνησε γιὰ «οἰκογενειακοὺς» λόγους κι' ἔκλεισαν τὴν ὑπόθεσι. Ἡ ἀλήθεια ὅμως βρισκόταν στὸ μπράντυ ποὺ τοῦ πρόσφερε ἡ «Κυρία μὲ τὶς κοῦκλες», γιὰ νὰ βγάλη ἀπὸ τὴ μέση ἕνα ἐνοχλητικὸ μάρτυρα τῆς προδοτικῆς της δράσεως. Γιατὶ ἡ κ. Βύλβαλ Ντίκινσον, διεύθυνε πραγματικὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ καταχθόνια κατασκοπευτικὰ δίκτυα τῶν Γιαπωνέζων στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Τὴ δουλειὰ αὐτὴ τὴν ἔκανε ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια. Ἀποφάσισε ὅμως νὰ διακόψη προσωρινά, ὅταν ἀντιλήφθηκε πὼς τὴν παρακολουθοῦνε...

Ἕνα βράδυ ποὺ εἶχε τρομερὴ ἀϋπνία, σοφίστηκε ἕνα σχέδιο: Θ' ἄφηνε στὸ μαγαζὶ τὴ βοηθό της Ἄλμα καὶ θὰ πήγαινε γιὰ λίγο καιρὸ ν' ἀναπαυθῆ στὴ Δυτικὴ Ἀκτή. Ἂν στὸ μεταξὺ συνέβαινε κανένα ἀπρόοπτο καὶ στὸ κατάστημά της κατέφθανε ἡ μυστικὴ ἀστυνομία, θὰ τὸ μάθαινε καὶ δὲ θὰ γύριζε στὴ Νέα Ὑόρκη. Στὴν Ἄλμα θ' ἄφηνε μιὰ ψεύτικη διεύθυνσι στὴ Φλώριντα ἢ στὸν Καναδᾶ. Χρειαζόταν νὰ κερδίση λίγο καιρό. Ὁ χρόνος λύνει πολλὰ προβλήματα. Ἂν κάπου εἶχε σκαλώσει ἡ δουλειὰ καὶ ὑπῆρχαν τίποτε ὕποπτες ἐνδείξεις, θὰ συνέχιζε ἁπλούστατα τὸ ταξίδι της στὸ Μεξικό. Ἐκεῖ, σὲ κάποιο σημεῖο τῆς ἀκτῆς, θὰ μποροῦσε νὰ τὴν παραλάβη ἕνα ἀπὸ τὰ μυστικὰ γιαπωνέζικα ὑποβρύχια. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως τὰ ἐνδεχόμενα τὰ δημιουργοῦσε μόνο ἡ φαντασία της. Ἦταν βέβαιη πὼς δὲ θὰ συνέβαινε τίποτε ἀπολύτως.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἡ κ. Ντίκινσον φώναξε τὴν Ἄλμα.

—Θὰ λείψω λίγο καιρό, τῆς εἶπε. Ἔχω πάθει ὑπερκόπωσι κι' αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῶ. Σοῦ ἀφήνω χρήματα γιὰ τρεῖς μῆνες. Ἂν ὑπάρξη λόγος ποὺ θὰ θέλης νὰ ἐπικοινωνήσης μαζί μου, θὰ μοῦ τηλεγραφήσης στὸ Μαίη Μπαὶν Γουαΐϋν τοῦ Καναδᾶ, στὸ «Χρυσὸ πέταλο». Μοῦ ἔχουν κρατήσει δωμάτιο...

Πῆρε μιὰ μικρὴ βαλίτσα μόνο, σταμάτησε ἕνα ταξὶ καὶ ξεκίνησε, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε... συγκινημένη τὴν Ἄλμα. Ἀλλὰ μόλις προχώρησαν λίγο, ἡ Βύλβαλ ἀντελήφθη ὅτι τὴν παρακολουθοῦσαν. Πίσω ἀπὸ τὸ δικό της ἁμάξι, ἐρχόταν ἕνα ἄλλο. Ἀνατρίχιασε σύγκορμα. Τὴν εἶχαν λοιπὸν ἀνακαλύψει; Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὡστόσο ὅτι πραγματικὰ καταδιωκόταν, εἶπε στὸ σωφὲρ νὰ στραφῆ πρὸς τὴν 34η ὁδό.

—Νὰ σταθῆς μπρὸς στὰ καταστήματα Σάξ, τὸν παρακάλεσε. Ἐπιτρέπεται ἡ στάθμευσι. Κάτι θὰ ψωνίσω καὶ θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως. Νὰ μὲ περιμένης...

Μιὰ γέφυρα συνέδεε τὸ μαγαζὶ αὐτὸ μὲ τὰ μεγάλα καταστήματα Γκίμπελ τῆς ἰδίας ὁδοῦ. Μέσα σὲ κεῖνο τὸ λαβύρινθο τῶν πατωμάτων, τῶν διαδρόμων καὶ τῶν κλιμακοστασίων, θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο στοὺς διῶχτες της νὰ μὴ χάσουν τὰ ἴχνη της. Ἡ κ. Ντίκινσον χώθηκε στὸ μαγαζί, ἀνέβηκε σκάλες καὶ πατώματα, πέρασε ἀπὸ τὴ γέφυρα στὰ καταστήματα Γκίμπελ, καταδύθηκε στὰ ὑπόγεια κι' ἀπὸ κεῖ, μ' ἕνα εἰδικὸ ἀσανσέρ, κατευθύνθηκε στὸ σταθμὸ τοῦ «μετρὸ» καὶ βγῆκε στὴν Πενσυλβάνια. Χωρὶς νὰ πάη στὶς θυρίδες ν' ἀγοράση εἰσιτήρια, μπῆκε σ' ἕνα δεύτερο τραῖνο ποὺ ἦταν ἕτοιμο γι' ἀναχώρησι. Στὸν ἐλεγκτὴ εἶπε ὅτι βιαζόταν καὶ θὰ πλήρωνε ηὐξημένο εἰσιτήριο στὸ βαγόνι της. Ταξίδευε μὲ τὸ ἐξπρὲς τῆς Φιλαδέλφειας. Ἀποφάσισε νὰ συνεχίση τὸ ταξίδι της γιὰ τὸ Σικάγο κι' ἀπὸ κεῖ στὸ Πόρτλαντ τοῦ Ὀρέγκον. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἤθελε νὰ βρίσκεται κοντὰ στὸ Μεξικό.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἡ πρώτη της δουλειὰ ἦταν νὰ πάη στὸ κινέζικο ρεστωρὰν «Τάο», ποὺ γνώριζε καλὰ τὸν ἰδιοκτήτη του: Ἦταν ἕνας κοντὸς ἀνθρωπάκος ἀπὸ τὴ Φορμόζα καὶ συνεργαζόταν κι' αὐτὸς μὲ τοὺς Γιαπωνέζους. Ἡ Βύλβαλ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τοῦ ζητήση βοήθεια. Τὴν περίμενε ὅμως ἀπογοήτευσι, γιατὶ τὸ βρῆκε κλειστό. Τέτοια ἀτυχία οὔτε τὴ φανταζόταν! Σὲ ποιὸν ν' ἀποταθῆ τώρα; Ἔμεινε μερικὲς βδομάδες σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς πόλεως κι' ἔπειτα σκέφτηκε νὰ τηλεφωνήση τῆς Ἄλμας, στὸ μαγαζί της. Τὴ ζήτησε κανεὶς ὅσον καιρὸ ἔλειπε;

—Ὄχι, ἀπάντησε ἐκείνη ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Κι' οἱ δουλειὲς πᾶνε περίφημα.

Ἡ κ. Ντίκινσον ἀνάπνευσε μὲ ἀνακούφισι. Ὥστε ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶχε δημιουργήσει ἡ ταραγμένη της φαντασία; Πόσο ἀνόητη στάθηκε ἀλήθεια νὰ τρομάξη στὰ καλὰ καθούμενα! Ἀμέσως τότε γύρισε μπρὸς πίσω στὴ Νέα Ὑόρκη. Οἱ πράκτορες τοῦ Ἔφ Μπὴ Ἄϊ δὲν τὴν ἄφησαν οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια τους. Γνώριζαν καὶ τὴν παραμικρή της κίνησι. Ἦταν φανερὸ ὡστόσο πὼς ἡ Βύλβαλ, μὲ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Ἀρτοῦρο Λοπὲζ καὶ τὸ κλείσιμο τοῦ ρεστωρὰν «Τάο», εἶχε ἀποκοπῆ ἀπὸ τὴν ὀργάνωσί της καὶ ἀπελπισμένη, ζητοῦσε ἀνασύνδεσι τῆς ἐπαφῆς. Δὲν κατάφερε τίποτε. Ὁ Λοπὲζ εἶχε συλληφθῆ καὶ στὶς ἀνακρίσεις ὁμολόγησε γιὰ τὴ δρᾶσι τῆς κ. Ντίκινσον.

Ἡ τρομερὴ αὐτὴ γυναίκα πιάστηκε τὴν ἡμέρα ποὺ πῆγε στὴν Τράπεζα ν' ἀνοίξη τὸ θησαυροφυλάκιό της. Ὅπως ἀποδείχτηκε ἀπὸ τὰ ἔγγραφα ποὺ βρέθηκαν μέσα σ' αὐτό, δὲν ἦταν ἁπλῶς πράκτωρ τῶν Γιαπωνέζων, ἀλλ' ἀρχηγὸς ὁλοκλήρου δικτύου.

—Ἂν μᾶς ὑποδείξετε τοὺς συνεργάτες σας, θὰ ἐλαφρύνετε τὴ θέσι σας, τῆς εἶπαν στὴν ἀνάκρισι. Ποιοὶ εἶναι;

—Δὲν ἔχω συνεργάτες, ἀποκρίθηκε κοφτά. Δούλευα μόνη μου...

—Καὶ ὁ Ἀρτοῦρο Λοπέζ; Ὁ Νικόλας Λιτσένκο; Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ «Τάο»; Τί ἦταν αὐτοί;

—Γνωστοί μου ἁπλῶς. Τίποτε περισσότερο...

Ἡ δίκη τῆς «Κυρίας μὲ τὶς κοῦκλες», ἦταν ἡ πρώτη τοῦ εἴδους της στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ Ἀμερικανίδα δικαζόταν ἐπὶ ἐσχάτη προδοσία. Στὴν ἀπολογία της, δὲν ἀρνήθηκε πὼς ἔκανε κατασκοπεία γιὰ λογαριασμὸ τῶν Γιαπωνέζων. Ἰσχυρίστηκε μόνο πὼς οἱ εἰδήσεις ποὺ μετέδιδε ἦταν «ἀνώδυνες» καὶ δὲν ἀπειλοῦσαν τὴν ἀσφάλεια τοῦ κράτους.

Τὸ δικαστήριο τὴν κατεδίκασε παμψηφεὶ σὲ θάνατο. Ἂν ζῆ ὅμως σήμερα, αὐτὸ τὸ ὀφείλει ἀποκλειστικὰ στὴν κίνησι ποὺ ἔκαναν γιὰ τὸ μετριασμὸ τῆς ποινῆς της, οἱ πανίσχυρες γυναικεῖες ὀργανώσεις τῆς Ἀμερικῆς. Ἔτσι γλύτωσε τὸ κεφάλι της κι' ἡ ποινή της μετετράπη σὲ ἰσόβια δεσμά. Ὅλη της ἡ περιουσία δημεύτηκε. Τὸ κατάστημα τῆς Μάντισον Ἄβενιου ἔκλεισε. Μόνο μετὰ τὸν πόλεμο ἔμαθε ἡ Βύλβαλ Ντίκινσον, στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς της, ὅτι ὅλ' ἡ ὑπόθεσι ἀνακαλύφτηκε ἀπὸ ἕνα ταχυδρομικὸ σφάλμα ποὺ, ἀντὶ νὰ ἐπιστραφῆ τὸ γράμμα ποὺ ἔστειλε στὸ Λοπὲζ στὴν κανονική του διεύθυνσι, ἀπεστάλη σὲ μιὰ ἄγνωστη γυναίκα, πολλὰ μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

—Νὰ εἶχε τουλάχιστον τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ μένα ἡ κ. Οὐάλλας, τὸ καταλαβαίνω, εἶπε. Ἀλλὰ ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῆ ποτὲ ἕνα τέτοιο λάθος; Φαίνεται πὼς οἱ δαίμονες ἔχουν πολλὰ πόδια...

Δὲν ἦταν ὅμως μόνο τὸ ταχυδρομικὸ λάθος. Ἦταν καὶ ἡ τύχη. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἦταν ἡ καταπληκτικὴ διαίσθησι κι' ἡ ἐξυπνάδα τῆς Νόρας Ντιόρ, ποὺ κατάλαβε ὅτι πίσω ἀπὸ τὶς κοῦκλες καὶ τὰ ξύλινα ἀλογάκια, κρυβόταν κάτι τὸ ὕποπτο...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

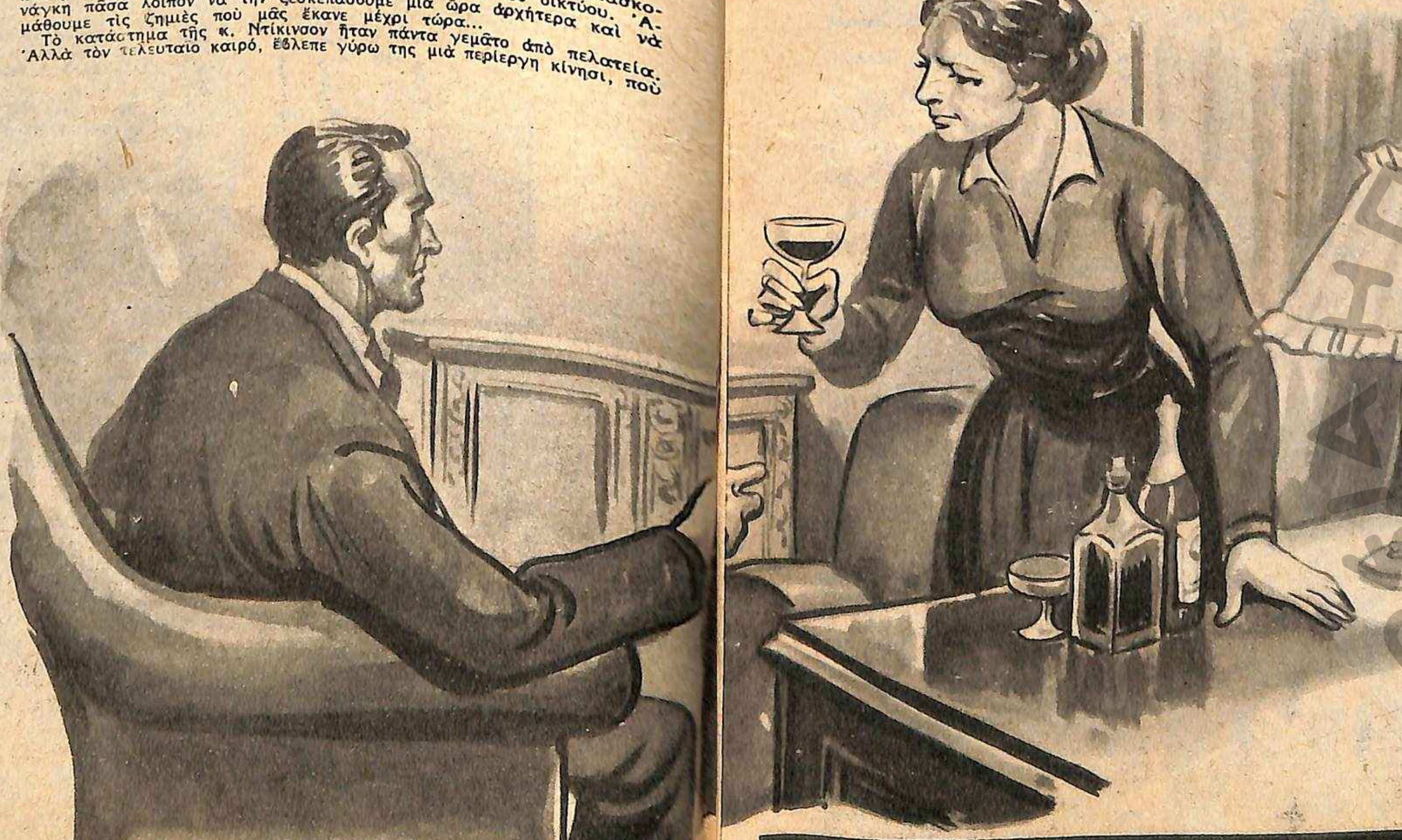

—Πιὲς ἕνα μπράντυ καὶ πήγαινε στὸ καλό. Αὔριο τὴν ἴδια ὥρα... εἶπε ἡ Βύλβαλ στὸ Λιτσένκο.

Πὼλ ΝΙΟΥΜΑΝ

Ὁ ἄνεργος καὶ «κυνηγημένος» νέος, ποὺ κατέκτησε τὸν κινηματογράφο!..

ΟΤΑΝ τὸ 1945 ἔκανε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐμφάνισί του στὴν ὀθόνη ὁ Πὼλ Νιούμαν στὴ θρησκευτικὴ ταινία «Τὸ ἀσημένιο δισκοπότηρο», μὲ τὴν Πιεράντζελι, ὁμόφωνα οἱ γνῶμες τῶν κριτικῶν καὶ τοῦ κοινοῦ στάθηκαν πολὺ δυσμενεῖς γι' αὐτόν:

«Πρόκειται γιὰ ἕνα πανύψηλο νέο, χωρὶς ἰδιαίτερη χάρι, ποὺ δὲν κάνει γιὰ τὸν κινηματογράφο!» ἔγραφαν τότε οἱ πιὸ εἰδικοὶ κινηματογραφικοὶ κριτικοί.

«Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ θαυμάση κανεὶς ἀπὸ τὸν καινούργιο «γόη» Πὼλ Νιούμαν εἶναι τὰ ἀτέλειωτα σὲ μάκρος... πόδια καὶ χέρια του ποὺ τὰ κινεῖ σπασμωδικὰ καὶ ἀδιάκοπα!» ἔγραφαν ἄλλοι ἀκόμη πιὸ αὐστηροί.

Κι' ἐπειδὴ στὴν Ἀμερικὴ τουλάχιστον, οἱ κριτικοὶ εἶναι πανίσχυροι καὶ μποροῦν μὲ μιὰ τους λέξι νὰ ἐπιβάλουν ἢ νὰ ἐξαφανίσουν ἕνα καινούργιο ἠθοποιό, ὁ Πὼλ Νιούμαν δὲν ἔπαιξε σὲ ἄλλη ταινία ὡς τὰ μέσα τοῦ 1955. Ἀλλ' ἂν οἱ κριτικοί, οἱ περισσότεροι σκηνοθέτες τοῦ Χόλλυγουντ καὶ τὸ 80% τῶν φίλων τοῦ κινηματογράφου εἶχαν ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὴ πρώτη ἐμφάνισι τοῦ Νιούμαν στὴν ὀθόνη, ὑπῆρχαν ὡστόσο καὶ μερικοὶ σκηνοθέτες ποὺ ἐπέμεναν νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Νιούμαν εἶχε ἀτυχήσει στὴ πρώτη του ταινία καὶ ὅτι, ἐπειδὴ ἦταν πρώτης κλάσεως ἠθοποιός, θὰ μποροῦσε μ' ἕνα καλὸ σενάριο κι' ἕνα καλὸ σκηνοθέτη νὰ ἀποδείξη τὴν ἀναμφισβήτητη ἀξία του.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Ρόμπερτ Γουάιζ, ὁ δημιουργὸς τῆς ταινίας «Τρωικὸς πόλεμος», ὁ ὁποῖος κάλεσε μιὰ μέρα τὸ Νιούμαν καὶ τοῦ εἶπε:

— Ξέρω ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς προηγούμενης δύσκολης ζωῆς σου... Ξέρω τί ὑπέφερες καὶ σὲ τί μπελάδες μπῆκες μὲ ἀστυνομίες, δικαστήρια καὶ ἀναμορφωτικὰ ἱδρύματα. Τὸ κινηματογραφικὸ σενάριο ποὺ ἔχω ὑπ' ὄψει μου νὰ γυρίσω ταινία ἀναφέρεται στὴ ζωὴ τοῦ πρωταθλητοῦ τῆς πυγμαχίας Ρόκυ Γκρατσιάνο καὶ μοιάζει πάρα πολὺ στὶς λεπτομέρειες μὲ τὴ δική σου ζωή. Θὰ ἤθελες, λοιπόν, νὰ ἑρμηνεύσης αὐτὸ τὸ ρόλο;

Φυσικά, ὁ Νιούμαν δέχτηκε. Ἀφοῦ κλείστηκε ἐπὶ δυὸ μῆνες στὸ σπίτι του καὶ μελέτησε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴ ζωὴ καὶ τὸ χαρακτῆρα τοῦ Γκρατσιάνο, παρουσιάστηκε πάλι στὸ Γουάιζ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ἕτοιμος ν' ἀρχίση τὸ γύρισμα.

Τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες κράτησε ἡ κινηματογράφησι τῆς ταινίας αὐτῆς, ποὺ εἶχε τὸν τίτλο «Ἐμεῖς οἱ ζωντανοί». Ἀλλὰ ὅταν τελείωσε καὶ προεβλήθη στοὺς κριτικοὺς καὶ στὸ κοινόν, ὅλοι ἔμειναν ἐνθουσιασμένοι μὲ τὸν «δυναμισμὸ» τοῦ Νιούμαν.

«Πρόκειται γιὰ ἕνα νέο ἠθοποιὸ μὲ πλούσιο καὶ πολύμορφο δραματικὸ ταλέντο ποὺ γρήγορα θὰ κατακτήση τὰ στούντιο καὶ τὸ κοινό...» ἔγραφαν μερικοί.

«Ὁ Πὼλ Νιούμαν εἶναι ὁ «δυναμικὸς» ἠθοποιὸς ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Μὲ λίγες ἀκόμη ταινίες σὰν τὴν «Ἐμεῖς οἱ ζωντανοί» θὰ κατακτήση τοὺς πάντας καὶ θὰ γίνη σὲ λίγο καιρὸ ὁ πιὸ περιζήτητος νέος ἠθοποιός...» ἔγραφαν ἄλλοι.

Ὅσο γιὰ τὸν Γουάιζ, τὸ σκηνοθέτη ποὺ πίστεψε ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμὴ στὸ ταλέντο τοῦ Νιούμαν, ἔλεγε σὲ κύκλο φίλων καὶ συναδέλφων του:

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ Νιούμαν. Προσεκτικός, ὑπάκουος καὶ εὐσυνείδητος, μοῦ ἔδωσε ἕνα Ρόκυ Γκρατσιάνο πραγματικὰ ἰδεώδη. Μόνο ποὺ μοῦ τὰ ἔκανε λίγο... θάλασσα στὸ στούντιο μὲ τὸν πληθωρικὸ «δυναμισμό» του. Σὲ σκηνὲς ποὺ παίζει γροθιὲς μὲ ἀστυνομικοὺς ἢ μὲ ἄλλους πυγμάχους ἦταν τόσο ἀληθινός, ὥστε... ἔστειλε στὸ νοσοκομεῖο τουλάχιστον 15 κομπάρσους, ἐνῶ ἄλλους τρεῖς παρ' ὀλίγο νὰ τοὺς σκοτώση μὲ τὶς τρομερὲς γροθιές του.

»Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔπαιζε ἁπλῶς σὰν ἠθοποιός, ἀλλὰ ζοῦσε κυριολεκτικὰ τὶς σκηνὲς ποὺ γύριζε. Φαντασθῆτε ὅτι ἀντιμετώπισα καὶ ζήτημα ἀπεργίας ὅλου τοῦ ἄλλου προσωπικοῦ τοῦ στούντιο ἐξ αἰτίας τοῦ Νιούμαν, τὸν ὁποῖον κατηγοροῦσαν ὅτι ἦταν... «ἐπικίνδυνος τρελλός»! Φυσικά, τοῦ ἔκανα καθημερινῶς συστάσεις νὰ εἶναι πιὸ ἤρεμος καὶ πιὸ φυσικὸς μὲ τοὺς συναδέλφους του, ἀλλ' αὐτὸς μοῦ ἀπαντοῦσε διαρκῶς: «Τίποτα δὲ γίνεται χωρὶς θυσίες καὶ δίχως θύματα. Μὴ φοβᾶστε, πάντως. Προσέχω τόσο πολὺ τὶς γροθιές μου, ὥστε δὲν πρόκειται... νὰ σκοτώσω κανένα συνάδελφό μου!»

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία αὐτή, τὸ ἄστρο τοῦ Νιούμαν ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνη ξαφνικὰ στὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ καὶ νὰ ἐπιβάλλεται. Ἐνῶ τὸ 1954 κανεὶς σκηνοθέτης δὲν τὸν ἤθελε γιὰ πρωταγωνιστὴ ταινιῶν του, τώρα ὅλοι τοῦ ἔκαναν προτάσεις καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐξασφαλίσουν ἀποκλειστικά, προσφέροντάς του δελεαστικοὺς ὅρους καὶ χιλιάδες δολλάρια γιὰ κάθε ταινία.

Ἀλλ' ὁ Νιούμαν προτίμησε νὰ μείνη ἐλεύθερος καὶ νὰ γυρίζη ταινίες στὰ στούντιο, τὰ ὁποῖα τοῦ πρόσφεραν τοὺς καλύτερους ὅρους.

Μετὰ τὸ «Ἐμεῖς οἱ ζωντανοί» πρωταγωνίστησε στὸ δραματικὸ φίλμ «Γιατί ἔγινα προδότης», ἑρμηνεύοντας τὸ ρόλο ἑνὸς Ἀμερικανοῦ ἀξιωματικοῦ, ποὺ ἀναγκάζεται νὰ γίνη προδότης στὸν πόλεμο τῆς Κορέας.

Ἀμέσως μετὰ πρωταγωνίστησε στὸ δυνατὸ ἀστυνομικὸ φίλμ «Μπίλλυ ὁ ἀριστερόχειρ», μὲ τὴν καινούργια γόησσα Λίτα Μιλάν, ἀμέσως μετὰ στὸ μουσικὸ-δραματικὸ «Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς τῆς Ἔλλεν Μόργκαν» μὲ τὴν Ἂνν Μπλάιθ καὶ ἐν συνεχείᾳ σὲ δυὸ-τρία ἀκόμη, ποὺ στερέωσαν τὴ φήμη του καὶ τὸν ἔκαναν περιζήτητο ζὲν-πρεμιέ.

Ὁ Πὼλ Νιούμαν αὐτὴ τὴ στιγμή, μαζὶ μὲ τοὺς ἐπίσης «καινούργιους» Ἄντονυ Φραντσιόζα καὶ Τζὼν Κασσαβέτη, θεωρεῖται στὸ Χόλλυγουντ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ «δυναμικοὺς» νέους στὰρ μὲ μέλλον ἀπόλυτα ἐξασφαλισμένο.

Ὁ Πὼλ Νιούμαν — αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πραγματικό του ὄνομα — γεννήθηκε στὸ Κλήβελαντ τοῦ Ὀχάιο τῆς Ἀμερικῆς στὶς 26 Ἰανουαρίου τοῦ 1925 ἀπὸ γονεῖς πολὺ φτωχοὺς ποὺ εἶχαν ἀκόμη 5 παιδιὰ — τρία ἀγόρια καὶ δυὸ κορίτσια.

Ὁ Πὼλ ἦταν ὁ τρίτος καὶ πιὸ «σκληροτράχηλος». Σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν ἀναγκάστηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ νὰ ζητήση τύχη ἀλλοῦ, γιατὶ μιὰ μέρα ποὺ ὁ πατέρας του ἀδικήθηκε ἀπὸ κάποιον γείτονα, ἐπενέβη ἀπρόσκλητος ὁ Πὼλ καὶ... ἔδειρε σκληρὰ τόσο τὸ γείτονα αὐτό, ὅσο καὶ δύο ἄλλους ποὺ ἐπιχείρησαν νὰ τὸν βγάλουν ἀπ' τὰ χέρια του!

Ἀπὸ τότε ἔζησε σὰν «κυνηγημένος» ἀρκετὰ χρόνια, φυλακίστηκε ἀρκετὲς φορὲς γιὰ «ἄδικες ἐπιθέσεις» καὶ κατέληξε γιὰ ἕνα χρόνο σὲ Ἀναμορφωτήριο.

Ἀλλὰ στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε παρακολουθήσει καὶ θεατρικὲς σπουδές, μὲ σκοπὸ νὰ ἀκολουθήση τὸ θεατρικὸ ἐπάγγελμα. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ὅμως, ὁ ὀξύθυμος χαρακτήρας του καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ στράτευσί του, μόλις ἀπὸ τὸ 1952 τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ πραγματοποιήση τὸ ὄνειρό του.

Μὲ ὕψος 1.86 καὶ σῶμα ἀθλητικώτατο, μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ μάτια γαλανά, ὁ Νιούμαν ἔχει ἐξασφαλίσει τώρα τὴ ζωή του μὲ τὸν κινηματογράφο. Ἀλλὰ παρ' ὅλο ποὺ εἶναι 32 ἐτῶν, δὲν εἶναι παντρεμένος ἀκόμη.

— Ἂν ἀποφασίσω νὰ παντρευτῶ ποτέ, αὐτὸ θὰ γίνη μόνο ἀπὸ ἀμοιβαῖο ἔρωτα, λέει συχνὰ ὁ ἴδιος.

Καὶ προσθέτει ὕστερα, γελώντας καλόκαρδα:

— Ἂν ὅμως ἐρωτευθῶ μιὰ ὄμορφη κοπέλλα καὶ ἀνακαλύψω ὅτι ὑπῆρχε ἢ ὑπάρχει κι' ἄλλος ἄνδρας στὴ ζωή της, φοβᾶμαι πολὺ ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ συγκρατήσω τότε τὰ νεῦρα μου καὶ τὶς γροθιές μου!

Ο. ΠΕΝΝΥ

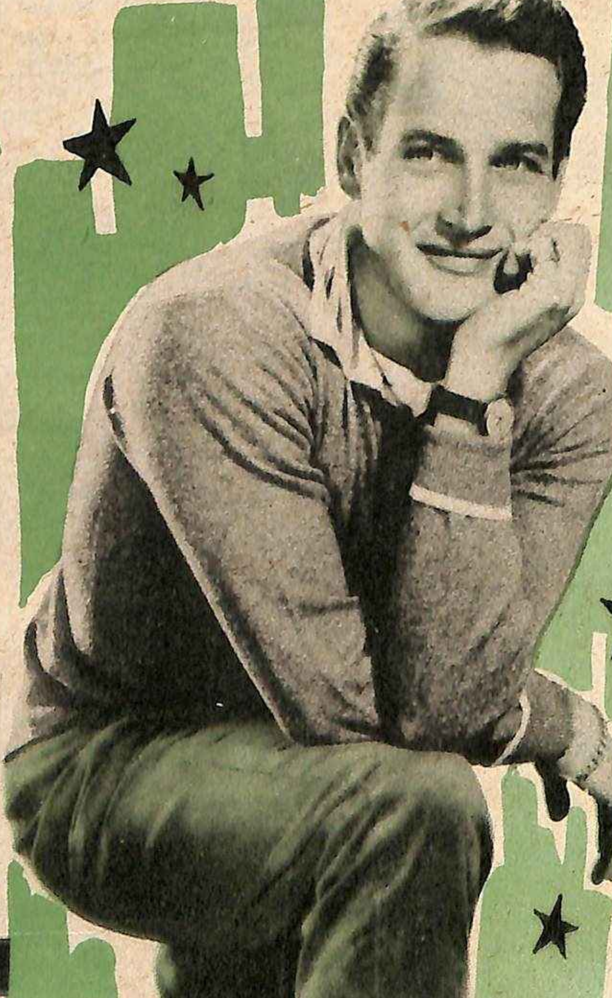

Ὁ δυναμικὸς καὶ συμπαθὴς στὰρ Πὼλ Νιούμαν.

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

★ Ὁ Μάξγουελ Ρήντ, ποὺ τόλμησε νὰ ζητήση διατροφὴ ἀπὸ τὴν Τζόαν Κόλλινς ὅταν χώρισαν, πρόκειται τώρα νὰ παντρευτῆ τὴ Ζελίνα Νοβάρρο, μιὰ ὡραία νέα 20 χρόνων, κόρη ἑνὸς πλουσίου βιομηχάνου ἀπὸ τὸ Μεξικό.

★ Ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ λίγο στὶς Κάννες ὑπὸ αὐστηρὸ ἰνκόγνιτο, ὁ Γουώλτ Ντίσνεϋ ἔφτασε στὸ Παρίσι, ὅπου μίλησε γιὰ τὰ μελλοντικὰ σχέδιά του.

— Θὰ κάνω ἕνα νέο ξεκίνημα, εἶπε, μιὰ νέα ἐντελῶς νέου τύπου ταινία «κινουμένων σχεδίων», ποὺ θὰ συνοδεύεται ἀπὸ μουσικὴ τοῦ Τσαϊκόφσκυ. Θέλω νὰ παρουσιάσω κάτι τὸ καινούργιο καὶ τελείως διαφορετικό.

Ὁ Ντίσνεϋ, ὁ ὁποῖος, ὅπως ἀπεκάλυψε, σκότωσε ὁ ἴδιος τὸν ἥρωά του, τὸν ἀξέχαστο Μίκυ, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀφήση νὰ πεθάνη ἀπὸ μαρασμό, πρόκειται νὰ συνεργαστῆ καὶ μὲ τὸν Σαλβατὸρ Νταλί, γιὰ νὰ μεταφέρη στὴν ὀθόνη τὸ ἔργο «Ὁ Δὸν Κιχώτης στὴν ἐποχὴ τοῦ ἀτόμου», ποὺ ὁ διάσημος ζωγράφος εἰκονογράφησε μὲ 16 ἐντυπωσιακὰ ταμπλώ.

Τὸ τελευταῖο φίλμ τοῦ Ντίσνεϋ ποὺ εἶναι πάλι ἡ ἱστορία ἑνὸς σκύλου (ὅπως στὸ «Ἡ Λαίδη καὶ ὁ ἀλήτης»), θὰ βγῆ στὴν Ἀμερικὴ τὰ Χριστούγεννα.

★★★★ ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ★★★★

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ διέκοψε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Οἱ κοσμηματοπῶλαι τοῦ σεληνόφωτος» καὶ δηλώνοντας ἀσθένεια, ἐγκατέλειψε τὴ Μαδρίτη καὶ πῆγε νὰ ξεκουραστῆ γιὰ δέκα μέρες στὸ ἀγαπημένο της Παρίσι. Προσπαθῶντας νὰ βρῆ μιὰ ἐξήγησι στὴ «μυστηριώδη» αὐτὴ ἀρρώστεια, ὁ γαλλικὸς τύπος δίνει τρεῖς λύσεις:

Ἡ Μπριζὶτ ἔχει, πράγματι, μιὰ νευρικὴ κατάπτωσι ποὺ ὀφείλεται στὴν κοπιαστικὴ καὶ συνεχῆ δίμηνο ἐργασία στὸ ζεστὸ καὶ ξηρὸ κλῖμα τῆς Ν. Ἰσπανίας.

2) Πρόκειται γιὰ μιὰ διπλωματικὴ ἀρρώστεια μὲ τὴν ὁποία θέλησε νὰ ξεφύγη λίγο ἀπὸ τοὺς παραγωγούς της. Κουρασμένη ὕστερα ἀπὸ ἀδιάκοπη ἐργασία δύο χρόνων, ἡ Μπαρντό, τῆς ὁποίας τὰ συμβόλαια δὲν τῆς ἀφίνουν οὔτε μιὰ στιγμὴ ἐλεύθερη μέχρι τὸ 1959, βρῆκε αὐτὴ τὴ διέξοδο γιὰ νὰ ξεκουραστῆ λιγάκι.

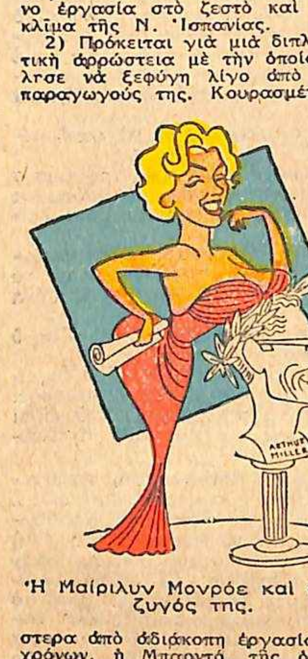

Ἡ Μαίριλυν Μονρόε καὶ ὁ σύζυγός της.

3) Οἱ λόγοι εἶναι αἰσθηματικοί. Ἡ ἰσπανικὴ ἐφημερίδα «Τὸ Σάββατο» ἰσχυρίζεται πὼς ἡ Μπριζὶτ εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ἰσπανο-αμερικανὸ καλλιτέχνη Γκουστάβο Ρόγιο, ποὺ γυρίζει κι' αὐτὸς ἕνα φίλμ στὴ Μαδρίτη. Εἶναι, λοιπόν, πολὺ πιθανὸν ἡ Μπριζίτ, ἡ ὁποία εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Γάλλο συνάδελφό της Ζὰν-Λουΐ Τριντινιάν, νὰ ἐκλήθη ἀπ' αὐτὸν στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα γιὰ νὰ ξεκαθαρίση τὴν κατάστασι.

Τὴν τελευταία ἄποψι τὴν ἐνισχύει μιὰ διάψευσι τῶν ἰσπανικῶν διαδόσεων ποὺ ἔκανε ἡ Μπαρντὸ μόλις ἔφτασε στὸ Παρίσι. Χαρακτήρισε «τρελλὸ» τὸν δημοσιογράφο στὸν ὁποῖον ὀφείλονται οἱ διαδόσεις αὐτὲς καὶ ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι ὁ μόνος ἄνδρας ποὺ ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾶ εἶναι ὁ Ζὰν-Λουΐ. «Θὰ τὸν παντρευτῶ, προσέθεσε, μόλις κι' ἐκεῖνος θὰ εἶναι ἐλεύθερος».

Ὁ Γκουστάβο Ρόγιο, εἶναι ἕνας γοητευτικὸς ἄνδρας 33 χρόνων ποὺ μοιάζει τοῦ Μάρλον Μπράντο. Γυρίζει τώρα στὴ Μαδρίτη τὸ φίλμ «Πόλεμος στὴν Κοῦβα» καὶ τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι συνώδευσε ἕνα βράδυ τὴν Μπριζὶτ Μπαρντὸ σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο. Οἱ φῆμες περὶ εἰδυλλίου του μὲ τὴν Μπριζὶτ Μπαρντὸ ὀφείλονται σὲ μιὰ δήλωσι τοῦ καλλιτέχνη ποὺ ἀπεκάλυπτε πὼς ἡ Γαλλίδα στὰρ τοῦ τηλεφωνοῦσε πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα.

★ Ἡ Ἄβα Γκάρντνερ καὶ ὁ Βάλτερ Κιάρι διαψεύδουν συνεχῶς ὅτι πρόκειται νὰ παντρευτοῦν. Ὅσο πιὸ ἔντονες εἶναι ὅμως οἱ διαψεύσεις αὐτὲς τόσο πιὸ ἀχώριστοι γίνονται οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι. Ὁ Βάλτερ, ποὺ γυρίζει τώρα στὸ Παρίσι τὸ φίλμ «Πρωτομαγιά» μαζὶ μὲ τὸν Ὕβ Μοντάν, ἐπωφελήθηκε μιᾶς ἀδιαθεσίας τοῦ τελευταίου γιὰ νὰ πετάξη μὲ ἀεροπλάνο στὴ Ρώμη καὶ νὰ συναντήση ἐκεῖ τὴν Ἄβα του. Ἐπιστρέφοντας δὲ στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα τὴν ἔφερε μαζί του.

★ Ἡ ἑβδομαδιαία ἐφημερίδα «Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι», ὄργανο τῆς «Καθολικῆς Δράσεως Ἰταλίας», ἐπιτίθεται στὸ τελευταῖο φύλλο της κατὰ τῆς Σοφίας Λόρεν, καὶ συνιστᾶ σ' ὅλους τοὺς καθολικοὺς νὰ σχίζουν τὶς φωτογραφίες τῆς στάρ. Ἡ ἐπίθεσι αὐτὴ εἶναι ἡ δεύτερη ποὺ κάνει ὁ ρωμαιοκαθολικὸς τύπος κατὰ τῆς στὰρ ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο της μὲ τὸν παραγωγὸ Κάρλο Πόντι. Πρὸ ἡμερῶν, τὸ περιοδικὸ «Παρατηρητὴς τῆς Κυριακῆς» ἐτόνισεν ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς ἐπιβάλλει καὶ στοὺς δυὸ τὴν ποινὴ τοῦ ἀφορισμοῦ καὶ τοὺς κατατάσσει στὴν τάξι τῶν «δημοσίων ἁμαρτωλῶν». «Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη εἶναι φορτωμένοι χρήματα, προσθέτει ἡ ἐφημερίδα «Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι», καὶ θέλουν νὰ ἀπολαύσουν τὸ πᾶν, δὲ σημαίνει ὅτι τίθενται ὑπεράνω τοῦ ἠθικοῦ νόμου, μπροστὰ στὸν ὁποῖο ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι».

Ἂν τελικὰ πραγματοποιηθῆ ὁ ἀφορισμὸς αὐτός, θὰ βάλη τὴ Σοφία Λόρεν καὶ τὸν Πόντι στὴν ἴδια μοῖρα μὲ πολλὰ ἄλλα ἱστορικὰ πρόσωπα, ὅπως τὸν Λουδοβῖκο 12ο, τὸν Ἐρρῖκο τὸν 8ο τῆς Ἀγγλίας, τὸν Μεγάλο Ναπολέοντα, τὸν συγγραφέα Εὐγένιο Σύη, τὸν Ναπολέοντα τὸν Τρίτο, τὸν Καβούρ, τὸν Μισελὲ κ.ἄ.

Παράλληλα, ἡ ἰταλικὴ δικαιοσύνη ἐστράφη κι' αὐτὴ ἐναντίον τους, κατηγορῶντας τους ὡς διγάμους καὶ δηλώνοντας ὅτι πρέπει νὰ συλληφθοῦν καὶ νὰ φυλακιστοῦν.

★ Ὁ Φερναντὲλ βρίσκεται γιὰ μερικὲς μέρες στὴ Νέα Ὑόρκη. Τὸν ἐκάλεσε ἐκεῖ ὁ παραγωγὸς Μάϊκ Τὸντ γιὰ νὰ παρευρεθῆ στὸ γεῦμα κατὰ τὸ ὁποῖο θὰ ἀναγγείλη ἐπισήμως τὴν ἀπόφασί του νὰ γυρίση τὸν «Δὸν Κιχώτη», τὸν ὁποῖο θὰ ὑποδυθῆ ὁ Φερναντέλ. Ὁ τελευταῖος ἀναμένεται ἀκολούθως ἀπὸ τὸν Κριστιὰν-Ζὰκ στὴν Ἰταλία γιὰ νὰ γυρίση ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὸν Τοτὸ τὸ φίλμ «Ὁ νόμος εἶναι νόμος».

★ Ἡ Σοναλὶ Ντὰς Γκούπτα, ἡ Ἰνδὴ στὰρ ἡ ὁποία πρωταγωνιστεῖ στὸ φίλμ ποὺ ὁ Ρομπέρτο Ροσσελίνι γύρισε στὶς Ἰνδίες, βρίσκεται στὸ Παρίσι. Εἶναι γνωστὲς οἱ φῆμες ποὺ κυκλοφόρησαν γιὰ ἕνα εἰδύλλιό της μὲ τὸν Ροσσελίνι. Ἡ Σοναλὶ στὸ Παρίσι ἀρνήθηκε νὰ προβῆ σὲ ὁποιαδήποτε δήλωσι. Ὅσο γιὰ τὴν Μπέργκμαν, ἀρκέστηκε νὰ πῆ: «Δὲν εἶμαι, βέβαια, ἐγὼ ἐκείνη ποὺ θὰ πάη πρὸς συνάντησί της».

★ Ἡ βιομηχανία αὐτοκινήτων «Σίμκα» προσέφερε ὡς δῶρο στὴν Τζέην Μάνσφιλντ κατὰ τὴν παραμονή της στὸ Παρίσι ἕνα ὡραῖο ρὸζ αὐτοκίνητο τύπου «Πρεζιντάνς». Ἡ νέα ὑπ' ἀριθ. 1 «πὶν-ἄπ» τοῦ Χόλλυγουντ εἶδε ἔκπληκτη ὅτι μέσα στὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ ὑπῆρχε μιὰ εἰδικὴ θέσι γιὰ τὸ σκυλάκι της, τὸν Πόουντερ-Πάφ, τὸν ὁποῖο δὲν ἀποχωρίζεται οὔτε στιγμή.

★ Στὸ Παρίσι, ἡ ἀσιατικὴ γρίππη διέκοψε τὸ γύρισμα ἑπτὰ φίλμ. Ἐκτὸς τῆς γρίππης ὅμως καὶ ἄλλα ἀτυχήματα ἀνάγκασαν διαφόρους σκηνοθέτας νὰ διακόψουν γιὰ μερικὲς μέρες τὸ γύρισμα τῶν ταινιῶν τους. «Μιὰ ζωή»: δυὸ διακοπὲς ἐξ αἰτίας τῆς ἀποβολῆς τῆς Μαρίας Σὲλ καὶ τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ Σὰρλ Μαρκάν. «Λευκὸ φορτίο»: Ὁ πρωταγωνιστὴς Φιλὶπ Λεμαὶρ προσεβλήθη ἀπὸ κοκκύτη καὶ χρειάστηκε ν' ἀντικατασταθῆ, γιατὶ θὰ περάση καιρὸς πρὶν οἱ γιατροὶ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ξαναγυρίση στὸ στούντιο.

«Ἡ παγίδα»: Ὁ Σὰρλ Βανὲλ εἶναι ἄρρωστος καὶ οἱ γιατροὶ δὲν βρίσκουν τί ἔχει.

«Μιμὶ Πενσόν»: Ραϋμὸν Πελλεγκρέν, διήμερη ἀδιαθεσία.

★ Ἡ ἄλλοτε στὰρ Σουζὺ Πρίμ, ποὺ ἔγινε τώρα παραγωγός, θὰ γυρίση τὸ φίλμ «Ἡ Κλάρα καὶ οἱ κακοί», βάσει τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος τοῦ Βιαλάρ, μὲ πρωταγωνίστρια τὴ Μινοὺ Ντρουέ, τὸ παιδὶ θαῦμα τῆς Γαλλίας. Στὸ ἔργο ὅμως παίζει σημαντικὸ ρόλο καὶ ἕνα ἄλλο κοριτσάκι δώδεκα χρόνων, τὸ ὁποῖο δὲ βρέθηκε ἀκόμα.

★ Ὁ Τζὼρτζ Γκεταρὺ φεύγει γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, προκειμένου νὰ παίξη στὴν ὀπερέττα «Πορτοφίνο», ποὺ θὰ ἀνεβάση ἕνα μεγάλο θέατρο τοῦ Μπρόντγουαιη.

★ Ἡ Κλωντὲτ Κολμπὲρ βρίσκεται ἀπὸ μέρες στὸ Παρίσι. Ἡ στὰρ ποὺ ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψη ὁριστικὰ τὸν κινηματογράφο, θ' ἀνοίξη στὸ Πάλμ Σπρίνγκ, κοντὰ στὸ Λὸς Ἄντζελες, μιὰ ὑπερπολυτελῆ «μπουτίκ», στὴν ὁποία θὰ πωλοῦνται ἀρώματα, σάρπες, τσάντες, κοσμήματα καὶ χίλια δυὸ ἄλλα μικροπράγματα ποὺ θὰ προέρχωνται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Παρίσι.

«Ἦρθα νὰ διοργανώσω αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι, ἐδήλωσε ἡ Κλωντέτ, καὶ ἐλπίζω οἱ δουλειὲς νὰ πᾶνε καλά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πρώτη σημαντικὴ ἀγορὰ ποὺ θὰ κάνω τώρα ἡ ἴδια, θὰ λαβαίνω στὸ μέλλον τακτικὰ καὶ ἀεροπορικῶς ὅλες τὶς τελευταῖες παρισινὲς «κρεασιόν».

Τὸ κατάστημα θὰ φέρη τὸ ὄνομά της «Κλωντὲτ Κολμπέρ». Ἀσφαλῶς δὲ θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ τοῦ γίνη καλύτερη ρεκλάμα.

★ Δυὸ μεγάλες φίρμες τοῦ Χόλλυγουντ προσπαθοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα νὰ γυρίσουν μιὰ ταινία μὲ θέμα τὴ ζωὴ τοῦ «πιὸ μεγάλου ἐπιχειρηματία τσίρκου τοῦ κόσμου». Πρόκειται, ὅπως θὰ καταλάβατε, γιὰ τὸν Φινέα-Ταίηλορ Μπάρνουμ, ποὺ εἶχε ὡς ἀρχή του νὰ ἐπιφυλάσση κάθε λεπτὸ καὶ μιὰ καινούργια ἔκπληξι στοὺς θεατάς του. Οἱ παραγωγοὶ Τόμας καὶ Τάσλιν κατώρθωσαν ἤδη νὰ πείσουν τὸν Μπὸμπ Χὸπ νὰ ὑποδυθῆ τὸν Μπάρνουμ στὴν ταινία τους.

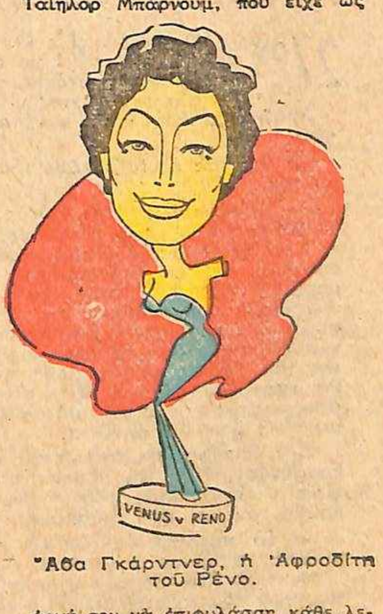

Ἄβα Γκάρντνερ, ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Ρένο.

★ Ὁ μεγάλος Γάλλος παραγωγὸς Ἀντρὲ Οὐνεμπὲλ ἑτοιμάζει μιὰ νέα ὑπερπαραγωγή, ποὺ θὰ γυριστῆ στὸ Παρίσι, ἔγχρωμη καὶ σὲ ἑπτὰ διάφορες γλῶσσες. Τίτλος τοῦ ἔργου θὰ εἶναι: «Ἡ ἐκδίκησι τοῦ πεπρωμένου». Ἡ ἡρωΐς εἶναι μιὰ μεγάλη τραγουδίστρια καὶ οἱ περισσότερες σκηνὲς θὰ γυριστοῦν μέσα στὴν Ὄπερα. Τὴν τραγουδίστρια αὐτὴ θὰ ὑποδυθῆ ἡ Ὕμα Σουμάκ, ποὺ θὰ γυρίση ἔτσι τὸ πρῶτο της φίλμ στὴν Εὐρώπη.

★ Ὁ Ρόμπερτ Μίτσαμ ἔχει ἕνα γυιό, τὸν Τζίμ, ἡλικίας 16 χρόνων καὶ πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκουν ὅτι μοιάζουν περισσότερο γιὰ ἀδέλφια παρὰ γιὰ πατέρας καὶ γυιός. Αὐτὸ ἔκανε τοὺς παραγωγοὺς νὰ ἀναθέσουν στὸ νεαρὸ Τζὶμ τὸ ρόλο τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἥρωος σ' ἕνα φίλμ, στὸ ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστήση ὁ Ρόμπερτ Μίτσαμ. Ὁ τελευταῖος ὅμως βιάζεται νὰ τελειώση τὸ γύρισμα τοῦ ἔργου, γιὰ νὰ μπορέση ὁ γυιός του νὰ ξαναγυρίση στὸ σχολεῖο καὶ νὰ συνεχίση τὶς σπουδές του.

★ Κατὰ τὶς τελευταῖες πληροφορίες, ἡ Λωρὴν Μπακὼλ καὶ ὁ Φρὰνκ Σινάτρα θὰ παντρευτοῦν μόλις συμπληρωθῆ χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ.

★ Ἡ Μαίριλυν Μονρόε ἀνυπομονεῖ νὰ ξαναγυρίση μπροστὰ στὸ φακό, οἱ γιατροὶ ποὺ τὴν παρακολουθοῦν ὅμως καὶ ὁ σύζυγός της, Ἄρθουρ Μύλλερ, ἐπιμένουν νὰ παρατείνη γιὰ μερικὲς ἀκόμα ἑβδομάδες τὴν παραμονή της στὴν ἐξοχή, μακρυὰ ἀπὸ τὴν κουραστικὴ ζωὴ τῆς κινηματογραφουπόλεως.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

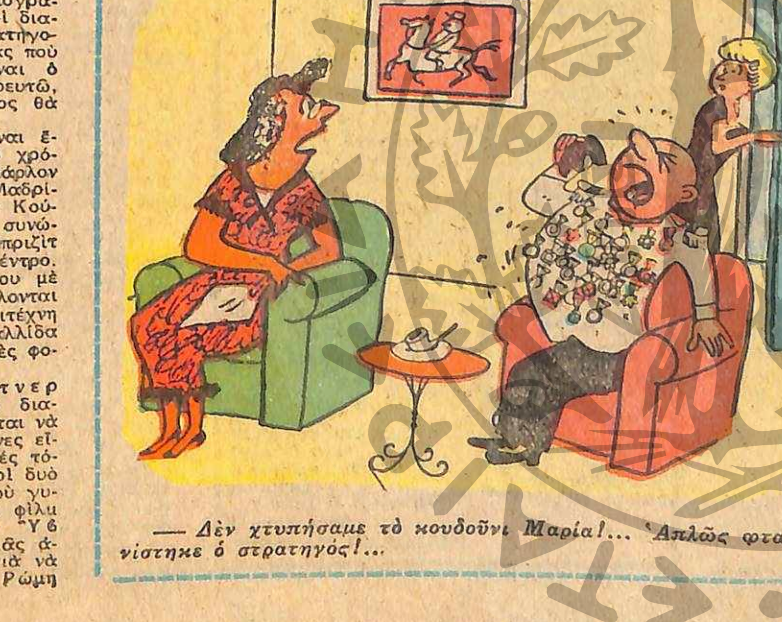

— Δὲν χτυπήσαμε τὸ κουδοῦνι Μαρία!... Ἁπλῶς φταρνίστηκε ὁ στρατηγός!...

Ἀριστουργηματικὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλεξ. Δουμᾶ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

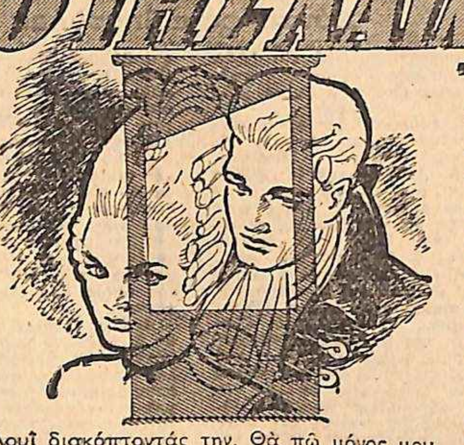

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ Μπέχμερ καὶ Μποσάντ, προτοῦ πουλήσουν τὸ κολλιὲ ἔξω ἀπὸ τὴ Γαλλία, τὸ προσφέρουν καὶ πάλι στὴ Μαρία—Ἀντουανέττα. Ἡ κόμησσα ντὲ Λαμὸτ πείθει τὸν καρδινάλιο ντὲ Ροὰν νὰ τὸ ἀγοράση καὶ κατόπιν τὸ παρουσιάζει στὴ βασίλισσα. Ἡ Μαρία—Ἀντουανέττα δέχεται νὰ τὸ κρατήση, μὲ τὸν ὅρο ὅτι θὰ πληρώση αὐτὴ τὶς συναλλαγματικὲς ποὺ εἶχε ὑπογράψει ὁ καρδινάλιος. Στὸ μεταξύ, ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ ἔχει μεταφερθῆ σ' ἕνα δωμάτιο τῶν ἀνακτόρων. Ὁ Λουδοβῖκος 16ος ποὺ τὸν ἐπισκέπτεται ἐκεῖ ἐπιφορτίζει τὸ γιατρὸ Λουΐ νὰ περιποιηθῆ τὸν τραυματία.

27ον

Ὁ Σαρνὺ εἶχε κλείσει τὰ μάτια του καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε. Ἀλλὰ ταυτόχρονα ἡ θερμοκρασία του ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ψηνόταν στὸν πυρετό.

Ὁ γιατρὸς ἐξέταζε κάθε τόσο τὸ σφυγμό του.

—Ἂς ἐλπίσωμε ὅτι αὐτὸς ὁ πυρετὸς δὲ θὰ κρατήση πολύ, ψιθύρισε.

Σὲ λίγο, ὅμως, ὁ Σαρνὺ ἄρχισε νὰ παραμιλάη. Καὶ στὸ παραμιλητό του ἐξιστόρησε τὴ σκηνὴ στὸ σπίτι τοῦ Ρετώ, τὴ μονομαχία του στὸ δάσος τῆς Βουλώνης, τὴ συνομιλία του μὲ τὴ Βασίλισσα... Τὰ λόγια ἔβγαιναν σὰν χείμαρρος ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἕνας προσεχτικὸς παρατηρητὴς θὰ μποροῦσε, κάτω ἀπὸ τὴ φαινομενικὴ ἀσυναρτησία ποὺ εἶχαν οἱ φράσεις του, νὰ μαντέψη ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Δὲν ἐξιστοροῦσε ἁπλῶς τὶς σκηνές. Τὶς ξαναζοῦσε. Καί, σὲ μερικὲς στιγμές, φώναζε τόσο δυνατά, ποὺ τὰ λόγια του ἀκούγονταν καὶ στὸ διάδρομο.

— Τὸ πρᾶγμα ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐπικίνδυνο, ψιθύρισε ὁ γιατρὸς Λουΐ.

Φώναξε ἀμέσως τὸν ὑπηρέτη του, ποὺ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ τὸν πρόσταξε νὰ τυλίξη τὸν τραυματία μὲ μιὰ κουβέρτα καὶ νὰ τὸν σηκώση στὰ χέρια του.

—Ἐμπρός, τοῦ εἶπε. Θὰ τὸν πᾶμε στὸ διαμέρισμά μου.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς, ποὺ τοὺς εἶδε νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ διάδρομο, διαμαρτυρήθηκε.

—Ὁ τραυματίας θὰ εἶναι πολὺ καλὰ ἐδῶ, εἶπε. Θὰ φροντίσωμε ὥστε νὰ μὴ τοῦ λείψη τίποτα...

— Τὶς ξέρω αὐτὲς τὶς περιποιήσεις, ἀπάντησε ὁ γιατρός, προσπαθώντας νὰ κάμη τὸν ἄγριο. Ὁ τραυματίας διψάει καὶ σεῖς ἀπὸ καλωσύνη τρέχετε ἀμέσως νὰ τοῦ δώσετε νερό, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἀπαγόρευσι τοῦ γιατροῦ. Ἔτσι, ὅμως, τὸν σκοτώνετε... Νὰ λείπουν αὐτὲς οἱ περιποιήσεις! Ξέρετε ὅτι ἔχω χάσει δέκα τουλάχιστον τραυματίες ἀπὸ τὴν καλωσύνη ποὺ ἔδειξαν γι' αὐτοὺς οἱ σύντροφοί τους;... Ὄχι, κύριε. Ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ θὰ εἶναι καλύτερα στὸ διαμέρισμά μου... Ὅπως ξέρετε, ἔχω δυὸ δωμάτια. Θὰ τοῦ διαθέσω τὸ ἕνα.

Ἔτρεξε κατόπιν γιὰ νὰ βοηθήση τὸν ὑπηρέτη του, ποὺ εἶχε προχωρήσει κάμποσα βήματα.

«Νομίζω πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο, σκεφτόταν. Ἂν, ὅμως, ὁ βασιλιᾶς θελήση νὰ ἰδῆ τὸν τραυματία καὶ ἀκούση τὰ λόγια του;... Θὰ πρέπει νὰ ἰδῶ τὴ Βασίλισσα καὶ νὰ τῆς κάμω γνωστὸ τὸν κίνδυνο».

Ἔφτασαν σὲ λίγο στὸ διαμέρισμά του. Ὁ γιατρὸς Λουΐ ξάπλωσε τὸν τραυματία σ' ἕνα κρεβάτι κι' εἶπε στὸν ὑπηρέτη του νὰ τὸν προσέχη. Ἔπειτα βγῆκε καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα πίσω του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, εἶδε τὴν κυρία ντὲ Μιζερύ, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

— Γιατρέ, τοῦ εἶπε ἡ ἔμπιστη τῆς Μαρίας - Ἀντουανέττας, ἡ Βασίλισσα ἐπιθυμεῖ..

— Ξέρω, ξέρω, ἀπάντησε ὁ γιατρὸς Λουΐ διακόπτοντάς την. Θὰ πῶ μόνος μου ὅ,τι πρέπει στὴ βασίλισσα... Κι' ἐπειδὴ περπατᾶτε πιὸ γρήγορα ἀπὸ μένα, μπορεῖτε νὰ προπορευτῆτε γιὰ νὰ μ' ἀναγγείλετε.

Τὸ μυστικὸ τοῦ Σαρνὺ

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὑποκλινόταν μπροστὰ στὴ βασίλισσα.

—Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶναι τίποτα τὸ σοβαρό, τοῦ εἶπε ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα ρωτώντας τον μὲ τὸ βλέμμα.

— Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι ἔχει πολὺ μεγάλο πυρετό, ἀπάντησε ὁ γιατρὸς Λουΐ.

—Ἀλλὰ γιατί κυττάξατε δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὰν νὰ φοβόσαστε μήπως σᾶς ἀκούση κανείς; ρώτησε ἡ Βασίλισσα. Θἄλεγε κανεὶς ὅτι ἔχετε νὰ μοῦ ἐμπιστευτῆτε κάποιο μυστικό.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό, κυρία.

—Ἕνα μυστικὸ σχετικὰ μὲ τὸν πυρετὸ τοῦ κυρίου ντὲ Σαρνύ;

—Ἀκριβῶς.

— Μὲ τρομάζετε, γιατρέ. Τί συμβαίνει, λοιπόν;

— Θάπρεπε νὰ μὲ ρωτήσετε πρῶτα γιατί ὁ κύριος ντὲ Σαρνὺ βρίσκεται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μικροσκοπικὰ δωμάτια τοῦ διαμερίσματός μου, ἐνῶ ὑπάρχουν τόσες ἄνετες αἴθουσες μέσα στὶς Βερσαλλίες ἀπάντησε ὁ γιατρός. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω, λοιπόν, ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀπαραίτητο, γιατὶ ὁ κύριος ντὲ Σαρνὺ παραμιλάει ὅταν ἔχη πυρετὸ καὶ λέει τότε μερικὰ πράγματα, ποὺ δὲν θάπρεπε ν' ἀκουσθοῦν ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τοῦ βασιλιᾶ ἢ ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλον.

Ἡ βασίλισσα προσπάθησε νὰ φανῆ ψύχραιμη.

—Ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸν τραυματία σας, γιατὶ μοῦ τὸν σύστησε ὁ ναύαρχος ντὲ Σουφρέν, εἶπε. Ἀφηγηθῆτε μου, λοιπόν, τί λέει.

— Αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ τὸ κάμω, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Ἂν, ὅμως, θέλετε νὰ τὸ μάθετε, μπορεῖτε νὰ τὸν ἀκούσετε μόνη σας.

— Φαντάζομαι ὅτι ὁ κύριος ντὲ Σαρνὺ θὰ λέη παράξενα πράγματα...

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κρίνω ἂν εἶναι παράξενα ἢ ὄχι, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Ξέρω μόνο πὼς τὰ πράγματα αὐτὰ εἶναι ἐπικίνδυνα... Θέλετε, λοιπόν, νὰ μ' ἀκολουθήσετε;

— Ναί, γιατρέ, ἀπάντησε ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα. Ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς... Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε πὼς οἱ Βερσαλλίες εἶναι γεμᾶτες ἀπὸ κατασκόπους, ποὺ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἀνήκουν στὸν κόμητα τῆς Προβηγκίας. Δὲ μπορῶ, λοιπόν, νὰ κάμω οὔτε ἕνα βῆμα ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμά μου, χωρὶς κάποιος ἀπ' αὐτοὺς νὰ μὲ παρακολουθήση... Σᾶς μίλησα γιὰ τὸν κόμητα τῆς Προβηγκίας. Νομίζω ὅτι καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἔχει ἐπίσης τοὺς δικούς του.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, εἶπε ὁ γιατρός. Ὁ διάδρομος, ὅπου βρίσκεται τὸ διαμέρισμά μου ἔχει δυὸ πόρτες στὶς ἄκρες. Θὰ τραβήξω τὸ σύρτη καὶ στὶς δυὸ κι' ἔτσι κανεὶς δὲ θὰ μπορέση νὰ σᾶς ἀκολουθήση... Ὁ μοναδικὸς κατάσκοπός σας θὰ εἶμαι ἐγώ.

— Σὲ σᾶς ἔχω ἐμπιστοσύνη, ἀπάντησε ἡ βασίλισσα.

Βγῆκαν μαζί, πέρασαν ἀπὸ τὸν προθάλαμο, ὅπου βρίσκονταν μερικοὶ φρουροί, πῆραν κατόπιν ἕνα διάδρομο, ποὺ ἦταν ὁλότελα ἔρημος κι' ὕστερα δεύτερο.

Ἔφτασαν, τέλος, στὸ μικρὸ διάδρομο, ὅπου βρισκόταν τὸ διαμέρισμα τοῦ γιατροῦ.

— Δὲ θἄθελα νὰ μπῶ στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου ντὲ Σαρνύ, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Βασίλισσα.

— Οὔτε ἐγὼ θὰ σᾶς τὸ συμβούλευα, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Θὰ μείνετε στὸ δικό μου, θ' ἀνοίξω τὴν ἐνδιάμεση πόρτα καὶ θ' ἀκούσετε τὰ πάντα.

— Ὁ κύριος ντὲ Σαρνὺ παραμιλάει ἀκόμη.

— Τὸ παραμιλητό του δὲ θὰ σταματήση ἂν δὲ πέση ὁ πυρετός, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Ἀλλὰ θὰ πεισθῆτε καὶ μόνη σας ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

Ὁ γιατρὸς ὡδήγησε τὴ Βασίλισσα στὸ δωμάτιό του κι' ἔπειτα πέρασε στὸ διπλανό ἀφίνοντας μισάνοιχτη τὴν πόρτα.

Ὁ Σαρνὺ μιλοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα γιὰ τὴν πρώτη συνάντησί του μὲ τὴ Βασίλισσα μέσα στὸ ἁμάξι, ποὺ τοὺς μετέφερε ἀπὸ τὸ Παρίσι στὶς Βερσαλλίες.

— Τὴ νόμισα γιὰ Γερμανίδα, ἔλεγε. Ἀλλ' ἦταν ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα... Τί τρομερό, στ' ἀλήθεια! Ν' ἀγαπᾶς μιὰ γυναίκα, νὰ εἶσαι πρόθυμος νὰ θυσιάσης σὲ κάθε στιγμὴ τὴ ζωή σου γι' αὐτὴ καὶ νὰ βρίσκης ἔπειτα μπροστά σου μιὰ Βασίλισσα... Πῶς μπορεῖς νὰ πῆς στὴ Βασίλισσα ὅ,τι σκέφτεσαι γιὰ τὴ γυναῖκα:

Ἔκαμε μερικὲς βίαιες κινήσεις πάνω στὸ κρεβάτι κι' ἔπειτα συνέχισε:

— Κι' ὅμως τὴ λατρεύω... Χωρὶς αὐτήν, ἡ ζωή μου εἶναι κόλασι... Ὤ, Μαρία, καὶ σὺ ἐπίσης μ' ἀγαπᾶς... Ὤ, μὴ φοβᾶσαι... Δὲ θὰ πῶ τίποτα σὲ κανένα... Ὅταν ἤμαστε μέσα στὸ ἁμάξι, τὸ γόνατό σου ἄγγιξε τὸ δικό μου καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἡ ψυχή μου πετοῦσε στοὺς οὐρανούς... Ἔπειτα, τὸ χέρι σου ἁπλώθηκε πρὸς τὸ μέρος μου... Ὤ, ὄχι, δὲ θὰ πῶ τίποτα, αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς μου... Ὁ ἀντίπαλός μου μάντεψε τὸ δικό μου μυστικό, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ δικό σου... Δὲν ξέρει πὼς μ' ἀγαπᾶς, Μαρία... Ὤ, δὲ θέλω νὰ μοῦ πῆς πῶς μ' ἀγαπᾶς... Εἶναι περιττό... Μήπως δὲν κοκκινίζεις ὅταν μὲ βλέπης:

Ἡ βασίλισσα εἶχε γίνει κατακίτρινη καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

Ὁ γιατρὸς σκέφτηκε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήση περισσότερο. Βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Σαρνὺ κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

— Κυρία, τί θέλετε νὰ κάμω: ρώτησε.

— Δὲν ξέρω...

— Ἀλλ' ἂν ὁ βασιλιᾶς θελήση νὰ δῆ τὸν τραυματία:

— Πέστε του... πέστε του ὅτι ἡ κατάστασί του εἶναι σοβαρή... Βρέστε τέλος πάντων ὅ,τι θέλετε γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσετε νὰ πλησιάση...

Βγῆκε κατόπιν ἀπὸ τὸ δωμάτιο, διέσχισε τρέχοντας τὸ διάδρομο καὶ ξαναγύρισε στὰ διαμερίσματά της.

Ἡ Ἀδριανὴ ἀνησυχεῖ

— Ὑπάρχουν σ' αὐτὸ τὸ ἀνάκτορο μυστήρια, ποὺ δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὴν ἐπιστήμη, ψιθύρισε ὁ γιατρὸς Λουΐ, ὅταν ἔμεινε μόνος. Μὲ τὰ νυστέρια καὶ τὶς λαβίδες μου καταφέρνω νὰ γιατρέψω πολλὲς φορὲς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὶς ἀρρώστειές τους. Ἀλλὰ γιὰ τὰ πάθη τους δὲν ἔχω ἄλλο ὅπλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴ ντροπὴ ποὺ αἰσθάνονται ὅταν βλέπουν, ὅτι μάντεψα τὸ μυστικό τους. Αὐτὸ τὸ ὅπλο, ὅμως, εἶναι ἀποτελεσματικό:

Νόμισε, ξαφνικά, πὼς ἄκουσε ἕνα μικρὸ θόρυβο στὸ διάδρομο.

— Δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ Βασίλισσα, εἶπε. Γιὰ ποιὸ λόγο θὰ ξαναγύριζε στὰ βήματά της:

Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε. Λίγο πιὸ πέρα, στεκόταν μιὰ γυναίκα, ποὺ εἶχε σκεπασμένο τὸ πρόσωπό της μ' ἕνα σάλι.

— Ποιὰ εἴσαστε: ρώτησε ὁ γιατρὸς μὲ τραχειὰ φωνή.

Καὶ ταυτόχρονα ἔκαμε μερικὰ βήματα, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀφίση νὰ πλησιάση στὴν πόρτα.

— Εἶμαι ἡ Ἀδριανὴ ντὲ Ταβερνέ, ἀπάντησε ἡ νυχτερινὴ ἐπισκέπτρια.

— Ἀ! ἔκαμε ὁ γιατρός. Μήπως τῆς συνέβη τίποτα:

— Γιὰ ποιὰ μιλᾶτε, γιατρέ: ρώτησε ἡ νέα.

Ὁ γιατρὸς κατάλαβε πὼς εἶχε μιλήσει ἀπερίσκεπτα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε. Ἀλλὰ μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα πρωτύτερα μιὰ γυναίκα ποὺ ἀπομακρυνόταν. Μήπως εἴσαστε σεῖς:

— Ἦρθε κάποια ἄλλη γυναίκα πρὶν ἀπὸ μένα: ρώτησε ἡ Ἀδριανὴ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά.

— Ἀκοῦστε με, ἀγαπητό μου παιδί, εἶπε ὁ γιατρός, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του. Νομίζω πὼς παίζομε μὲ τὶς λέξεις... Γιὰ ποιὰ γυναίκα μοῦ μιλᾶτε καὶ τί θέλετε ἀπὸ μένα;

— Γιατρέ, ἀπάντησε ἡ Ἀδριανή, μὴ προσπαθῆτε νὰ μὲ γελάσετε... Δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς ἦρθε ἐδῶ μιὰ γυναίκα πρὶν ἀπὸ μένα;

— Καὶ μήπως ἐγὼ σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν ἦρθε κανείς; εἶπε ὁ γιατρός.

— Ναί, ἀλλὰ μιλάω γιὰ μιὰ γυναίκα...

— Καὶ βέβαια ἦρθε μιὰ γυναίκα... μιὰ γυναίκα ὡς σαράντα χρόνων, ἂν καὶ νομίζω πὼς τῆς χαρίζω πέντε ἢ ἕξη χρόνια... Ἀλλὰ ἡ κυρία ντὲ Μιζερὺ εἶναι φίλη μου, ἀπὸ τὶς καλύτερες μάλιστα, καὶ πρέπει νὰ φαίνωμαι συγκαταβατικὸς μαζί της...

— Ἦρθε ἡ κυρία ντὲ Μιζερὺ ἐδῶ:

— Καὶ βέβαια.

— Ἦταν αὐτὴ καὶ ὄχι κάποια ἄλλη:

— Δὲ σᾶς καταλαβαίνω, εἶπε ὁ γιατρός. Ἀλλὰ σεῖς γιατί ἤρθατε;... Μήπως ἔπαθε τίποτα:

— Ποιά;

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελὶς 34—35) τὴν ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα σειρὰ γιὰ τὶς πιὸ περίεργες καὶ τὶς πιὸ ἐκπληκτικὲς λαογραφικὲς παραδόσεις, μὲ τὸν τίτλο:

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ καὶ δεισιδαιμονίες

- ★ Τί εἶναι τὰ στοιχειά, τὰ ὁράματα, τὰ ὄνειρα, οἱ ἐφιάλτες, τὰ φαντάσματα καὶ τὰ ἀερικά.
- ★ Πῶς γίνεται ἡ μαντικὴ ἀπὸ τοὺς ἀστρολόγους, τοὺς μάντεις καὶ τοὺς μάγους.
- ★ Ἐπίσης τί εἶναι ἡ βασκανία ἢ τὸ μάτιασμα καὶ τὰ μαγικὰ φίλτρα.
- ★ Τὰ κακοποιὰ πνεύματα ποὺ γίνονται πολλὲς φορὲς καὶ περιγελαστικὰ τοῦ ἀνθρώπου.
- ★ Ὀνειροκριτικά, ἀστρολογία, βροντολογία, λεκανομαντεία κλπ. κλπ.

— Ἡ βασίλισσα... Δὲν ἤρθατε ἐκ μέρους της:

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Ἀδριανή. Δὲ μ' ἔστειλε ἡ βασίλισσα...

Ὁ γιατρὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ τὰ χάνη.

— Ἀφοῦ δὲ σᾶς ἔστειλε ἡ Βασίλισσα, τότε γιατί ἤρθατε: ρώτησε.

— Γιατρέ, ἀπάντησε ἡ Ἀδριανή, ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι... Ἤθελα νὰ μάθω πῶς εἶναι ὁ κύριος ντὲ Σαρνύ...

— Ἀ!

Ὁ γιατρὸς δὲ βιάστηκε στὴν ἀπάντησί του.

— Ὅπως ξέρετε, ὁ κύριος ντὲ Σαρνὺ πληγώθηκε σὲ μιὰ μονομαχία, συνέχισε ἡ Ἀδριανή. Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ποὺ τὸν πλήγωσε εἶναι ὁ ἀδελφός μου...

— Πῶς! φώναξε ὁ γιατρὸς Λουΐ. Ὁ ἀδελφός σας πλήγωσε τὸ Σαρνύ;... Ἀγνοοῦσα αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια. Τὸ πρᾶγμα εἶναι τότε πιὸ σοβαρὸ ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμουν...

— Σοβαρό: εἶπε ἡ Ἀδριανή. Ἀλλὰ κάθε μέρα γίνονται μονομαχίες μεταξὺ εὐγενῶν.

— Θέλω νὰ πῶ, ἐξήγησε ὁ γιατρός, ὅτι ἡ μονομαχία αὐτὴ θὰ εἶχε ἰδιαίτερη σημασία, στὴν περίπτωσι ποὺ οἱ δύο φίλοι μας χτυπήθηκαν γιὰ μιὰ γυναίκα.

— Γιὰ μιὰ γυναίκα, γιατρέ;

— Ναί... ἂς ποῦμε γιὰ σᾶς.

— Γιὰ μένα; εἶπε ἡ Ἀδριανή, ἀναστενάζοντας. Ὄχι, γιατρέ, ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ δὲ χτυπήθηκε γιὰ μένα.

— Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ὁ ἀδελφός σας θέλει, βέβαια, νὰ ξέρη ποιὰ εἶναι ἡ κατάστασι τοῦ ἀντιπάλου του, συνέχισε ὁ γιατρός. Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω... Θὰ σᾶς πῶ, λοιπόν, ὅλη τὴν ἀλήθεια. Νομίζω πὼς ὁ ἀδελφός σας πρέπει νὰ ἑτοιμαστῆ γιὰ νὰ φύγη...

— Δὲν καταλαβαίνω, γιατρέ.

— Οἱ μονομαχίες δὲν εἶναι εὐχάριστες στὸ βασιλιᾶ... Δὲν ἐφαρμόζει, βέβαια, τοὺς παλιοὺς νόμους, ἀλλ' ὅταν μιὰ μονομαχία προκαλῆ σκάνδαλο, τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ὁ βασιλιᾶς φυλακίζει ἢ ἐξορίζει ἐκεῖνον ποὺ νομίζει ὑπεύθυνο γι' αὐτὴ τὴ μονομαχία ἢ ἐκεῖνον ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους ποὺ τραυμάτισε τὸν ἄλλο... Κι' ὅταν συμβῆ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους νὰ πεθάνη, τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ χειρότερο... Γι' αὐτὸ σᾶς συμβούλεψα νὰ πῆτε στὸν ἀδελφό σας νὰ κρυφτῆ γιὰ κάποιο διάστημα...

— Γιατρέ, ὁ κόμης ντὲ Σαρτὺ εἶναι, λοιπόν, ἄσχημα: φώναξε ἡ Ἀδριανή.

— Ἀκοῦστε, ἀπάντησε ὁ γιατρὸς Λουΐ. Ἂν ὁ πυρετὸς δὲ πέση ὡς αὔριο, τὴν ἴδια ὥρα, ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ θὰ πεθάνη.

Ἡ Ἀδριανὴ ἔχωσε τὰ νύχια της μέσα στὶς σάρκες της γιὰ νὰ μὴ φωνάξη.

Ὁ γιατρός, ὅμως, ποὺ εὕρισκε ὅτι αὐτὴ ἡ συζήτησι εἶχε κρατήσει περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε, δὲν πρόσεξε τὴν ταραχή της.

— Συχωρέστε με, εἶπε. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ στὸν τραυματία... Ἂν δὲν καταφέρω νὰ τὸν γλυτώσω μέσα σὲ εἴκοσι τέσσερες ὧρες, ὁ κύριος ντὲ Σαρνὺ εἶναι χαμένος.

Ἡ Ἀδριανὴ δὲ χρειαζόταν νὰ μάθη τίποτα ἄλλο. Ἀπομακρύνθηκε ἀργά, ἐνῶ ὁ γιατρὸς ξαναγύριζε στὸ δωμάτιο τοῦ πληγωμένου.

Τὰ ἡρωϊκὰ μέσα

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δυὸ γυναῖκες προσευχήθηκαν γιὰ τὸν κόμητα ντὲ Σαρνύ: ἡ Βασίλισσα καὶ ἡ Ἀδριανὴ ντὲ Ταβερνέ. Εἴτε, λοιπόν, γιατὶ ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὶς προσευχές τους, εἴτε γιατὶ ἡ κρᾶσι τοῦ πληγωμένου ἦταν πολὺ δυνατή, ὁ πυρετός του ὑποχώρησε ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ἡ κατάστασί του καλυτέρεψε.

Αὐτὴ ἡ καλυτέρεψι συνεχίστηκε καὶ τὶς ἑπόμενες μέρες.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Τὰ καινούργια

Ἦρθε, ἐπὶ τέλους, ἡ βραδυὰ
τὰ γιοματάρια μας ν' ἀνοίξουν,
νὰ μᾶς εὐφράνουν τὴν καρδιὰ
καὶ τὶς σκοτοῦρες μας νὰ πνίξουν...
Καὶ μ' ἕνα τέτοιο γεγονός,
πρέπει, ἀσφαλῶς, στὰ ταβερνεῖα,
πρῶτα νὰ γίνη ἑσπερινὸς
κι' ὕστερα... κρασολιτανεῖα!

★

Πρέπει ἀρχικῶς νὰ τηρηθῆ
πραγματικὴ τελετουργία
καὶ τὸ ποτῆρι νὰ ὑψωθῆ
γιὰ τοῦ κρασιοῦ μας τὴν... ὑγεία!
Σκόρδο μετὰ νὰ κρεμαστῆ
μέσα στὴν κάβα τὴ γεμάτη
γιὰ νὰ φυλάξη τὸ πιοτὶ
ἀπὸ τὸ... βάσκανο τὸ μάτι!
Ὕστερα πότες, ἀπ' αὐτὴ
τὴν κρασο-διαδικασία,
ν' ἀκολουθήση ζηλευτὴ
οἰνο-μαρίδο-πανδαισία...
Κι' ὅπως καθεὶς σᾶς ἐννοεῖ,
πρέπει ἡ κατάνυξις ἐκείνη
νὰ διαρκέση ὡς τὸ πρωΐ
καὶ... «ὁλονύκτιος» νὰ γίνη!

★

Ἴτε, λοιπόν, αὐτοστιγμεὶ
φίλοι τῆς κάνουλας μεγάλοι,
γιὰ τὴν καινούργια δοκιμὴ
καὶ τὴν καινούργια κρασοζάλη...
Ρίξτε το δοκιμαστικῶς
στὄνα καὶ στ' ἄλλο τὸ βαρέλι
κι' ὥσπου, κυριολεκτικῶς,
νὰ γίνη ἡ μύτη... κοκκινέλι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

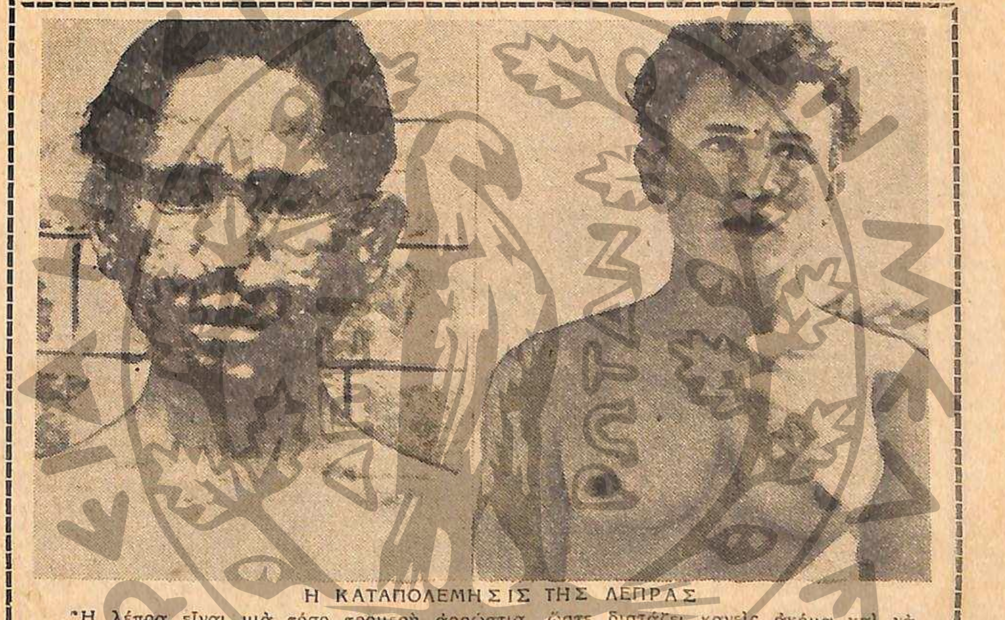

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΛΕΠΡΑΣ

Ἡ λέπρα εἶναι μιὰ τόσο τρομερὴ ἀρρώστια, ὥστε διστάζει κανεὶς ἀκόμα καὶ νὰ προφέρη τ' ὄνομά της. Ἂν ὅμως στὴν Εὐρώπη, ὕστερα ἀπὸ μιὰ συστηματικὴ καταπολέμησι, οἱ λεπροὶ λιγοστεύουν καθημερινῶς, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ στὶς Ἰνδίες, ὅπου κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς, σὲ μιὰ μονάχα περιοχή, τὴ Βιρμανία, ὑπάρχουν 45.000 λεπροί. Ἡ «Διεθνὴς ὀργάνωσις ὑγείας» ἀνέλαβε ἀπὸ καιρὸ νὰ ἐξυγιάνη καὶ τὴν περιοχὴ αὐτὴ τῆς Γῆς. Στὴ φωτογραφία μας ἕνας λεπρός, ὁ Μπόν, ὁ ὁποῖος εἶχε παραμορφωθῆ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια (ἀριστερὰ) σὲ σημεῖο ποὺ νὰ τὸν διώχνουν ἀπὸ παντοῦ. Τὸ σανατόριο τῆς Ραγκοὺν ἀνέλαβε τὴ θεραπεία του μὲ βάσι τὴ σουλφονάλη, καὶ τώρα, ὅπως δείχνει μιὰ τελευταία φωτογραφία του (δεξιά), ὁ Μπὸν εἶναι ἕνας ὑγιὴς νέος, κάθε ἄλλο παρὰ ἀποκρουστικός.

Τὸ κακὸ ἦταν, ὅμως, ὅτι ὁ Σαρνὺ ἐξακολούθησε τὸ παραμιλητό του, ἀλλὰ μὲ ἄλλη μορφή. Πολλὲς φορὲς μονολογοῦσε κι' οἱ μονόλογοί του περιστρέφονταν πάντα γύρω στὸ ἴδιο πρόσωπο: τὴ βασίλισσα.

Γι' αὐτό, ὅταν πέρασε κι' ἡ ὀγδόη ἡμέρα, ὁ γιατρὸς Λουῒ σκέφτηκε νὰ τὸν ἀπομακρύνη ἀπὸ τὶς Βερσαλλίες.

Ἀλλ' ὁ Σαρνύ, ὅταν τοῦ ἔκαμε γνωστὴ τὴν ἀπόφασί του ἐναντιώθηκε καὶ ἰσχυρίστηκε ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν φιλοξενούμενος τοῦ βασιλιᾶ, κανεὶς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν μετακινήση.

Ὁ γιατρὸς Λουΐ, ὅμως, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑποχωροῦν εὔκολα. Ἀφοῦ εἶχε θεραπεύσει τὸν ἄρρωστό του σωματικά, ἤθελε νὰ τὸν θεραπεύση καὶ ψυχικά. Αἰσθανόταν ταὐτόχρονα τὴν ὑποχρέωσι νὰ προστατεύση τὴ βασίλισσα. Πρόσταξε, λοιπόν, τέσσερες ὑπηρέτες νὰ πάρουν τὸ Σαρνὺ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν σ' ἕνα περίπτερο ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ πάρκου. Αὐτὸ θὰ ἦταν ὁ πρῶτος σταθμός. Τὴν ἄλλη μέρα, ἕνα ἁμάξι θὰ τὸν μετέφερε στὸ Παρίσι ἢ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ. Τὸ κυριώτερο ἦταν νὰ φύγη ἀπὸ τὶς Βερσαλλίες.

Ἀλλ' ὁ Σαρνὺ ἀντιστάθηκε κι' ἄρχισε νὰ χτυπάη σὰν τρελλὸς τοὺς ὑπηρέτες. Σ' αὐτὴ τὴν πάλη, ἡ πληγή του ξανάνοιξε καὶ τὸ αἷμα ἄρχισε καὶ πάλι νὰ τρέχη. Λίγη ὥρα ἀργότερα, τὸν ξανάπιασε ὁ πυρετὸς καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν τὸν παραμιλητό.

Ὁ γιατρὸς φοβόταν τώρα λιγώτερο γιὰ τὴν πληγὴ καὶ περισσότερο γιὰ τὸ λογικὸ τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ. Αὐτὴ ἡ κατάστασι, ἂν συνεχιζόταν, μποροῦσε νὰ τὸν ὁδηγήση στὴν τρέλλα. Γι' αὐτό, ἀποφάσισε νὰ ἐπισκεφτῆ τὴ βασίλισσα καὶ νὰ ἐπικαλεστῆ τὴ συνδρομή της. Ἐπωφελήθηκε, λοιπὸν ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ Σαρνὺ εἶχε βυθστῆ σὲ ὕπνο, γιὰ νὰ τρέξη νὰ τὴ συναντήση.

Ἡ βασίλισσα τὸν ἄκουσε ἔκπληκτη νὰ τῆς λέη, ὅτι ἡ κατάστασί του εἶχε χειροτερέψει.

— Πῶς! εἶπε. Χτὲς ἀκόμη μοῦ εἴπατε, ὅτι ἦταν καλά.

— Σᾶς μίλησα γιὰ τὴν πληγή του, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Ἀλλὰ τώρα φοβᾶμαι γιὰ τὸ λογικό του... Κι' οἱ φόβοι μου δὲν περιορίζονται μόνο στὸ Σαρνύ. Μὲ τὰ ἀπερίσκεπτα λόγια του μπορεῖ νὰ ἐκθέση σὲ κίνδυνο καὶ ἄλλους.

Ἡ βασίλισσα χλώμιασε.

— Πιστεύετε, λοιπόν, ὅτι ὁ κύριος ντὲ Σαρνὺ ὑποφέρει ψυχικά; ρώτησε.

— Πιστεύω, ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Καὶ πιστεύω ἀκόμη, ὅτι μόνο ἡ γυναίκα ποὺ ἀγαπάει μπορεῖ νὰ τὸν σώση.

— Ἐξηγηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ, γιατρέ, εἶπε ἡ βασίλισσα.

— Γιὰ τὴ στιγμή, ἀπάντησε ὁ γιατρὸς Λουΐ, ὁ Σαρνὺ μονολογεῖ καὶ παραμιλάει... Ἀλλὰ φοβᾶμαι ὅτι, μὲ τὸν καιρό, αὐτὴ ἡ κατάστασι μπορεῖ νὰ ἐξελιχτῆ σὲ θανάσιμη μονομανία... Θὰ εἴσαστε τότε ὑπεύθυνη γιὰ τὴν καταστροφή του.

Ἡ βασίλισσα ἔκαμε μιὰ νευρικὴ χειρονομία.

— Μιλᾶτε πολὺ παράξενα, γιατρέ, εἶπε. Φταίω ἐγὼ ἂν αὐτὸς ὁ νέος εἶναι τρελλός;

— Καὶ βέβαια ἀφοῦ σεῖς τοῦ ἐμπνεύσατε αὐτὸ τὸ παράφορο πάθος, ἀπάντησε ὁ γιατρὸς Λουΐ, μὲ τὴν ἀμείλικτη λογική του. Γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσωμε, λοιπόν, πρέπει νὰ καταφύγωμε στὰ ἡρωϊκὰ μέσα.

— Τί ἐννοεῖτε ἡρωϊκὰ μέσα; ρώτησε ἡ βασίλισσα.

— Τὰ ἡρωϊκὰ μέσα εἶναι δύο, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Τὸ βάλσαμο ἢ τὸ σίδερο... Ἢ πρέπει νὰ χαμογελάσετε στὸ Σαρνὺ καὶ νὰ τὸν ἐνισχύσετε στὰ ὄνειρά του ἢ πρέπει νὰ τὸν χτυπήσετε στὴν καρδιὰ μ' αὐτὸ τὸ ἀλάνθαστο στιλέτο ποὺ λέγεται λογική... Ἀλλ' ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας δὲ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήση παρὰ μόνο τὸ δεύτερο ἀπ' αὐτὰ τὰ μέσα.

Ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς συλλογισμένη.

— Νομίζω πὼς σᾶς καταλαβαίνω, εἶπε ἔπειτα. Πρέπει ἡ γυναίκα ποὺ ἐξ αἰτίας της ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ ἔχασε τὸ λογικό του νὰ τὸν κάμη νὰ τὸ ξαναβρῆ εἴτε μὲ τὸ καλό, εἴτε μὲ τὸ κακό. Πρέπει, μ' ἁπλούστερα λόγια, νὰ τοῦ βγάλη τὸ σκουλῆκι ποὺ τοῦ τρώει σιγὰ-σιγὰ τὴν καρδιά.

— Ἀκριβῶς.

— Εἶμαι ἕτοιμη, συνέχισε ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα. Πρέπει νὰ ξέρετε, ὡστόσο, ὅτι μοῦ εἶναι πολὺ βαρὺ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε... Ἀλλά, πέστε μου δὲ φοβόσαστε, ὅτι τὸ ἡρωϊκὸ μέσο ποὺ μοῦ προτείνετε μπορεῖ νὰ σκοτώση τὸν ἄρρωστο;

— Ἔ, κυρία, τί ἀξία θὰ εἶχε ἂν ἕνας νέος πέθαινε γιὰ τὴν τιμὴ μιᾶς βασίλισσας; εἶπε ὁ γιατρὸς Λουΐ. Μεγαλειοτάτη, μὴ διστάζετε. Ὁ Σαρνὺ εἶναι χαμένος, ἂν τὸν ἀφίσετε ἔτσι. Ἂν τὸ φάρμακό σας τὸν σκοτώση, θὰ σωθῆτε σεῖς τοὐλάχιστον... Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάνωμε οὔτε στιγμή.

— Κατάλαβα, ἀπάντησε ἡ βασίλισσα, ἀνατριχιάζοντας. Θὰ ἤθελα νὰ μὲ συνοδεύση κάποιος... Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ πῆτε νὰ εἰδοποιήσουν τὴ δεσποινίδα ντὲ Ταβερνέ;

— Τὴ δεσποινίδα ντὲ Ταβερνέ; εἶπε ἔκπληκτος ὁ γιατρὸς Λουΐ.

Ἔτρεξε, ὡστόσο νὰ ἐκτελέση τὴ βασιλικὴ ἐπιθυμία.

Ἀλλὰ ἡ Ἀδριανὴ δὲ βρέθηκε πουθενά.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ἡ βασίλισσα. Πηγαίνομε, γιατρέ.

Κόντευε μεσημέρι. Ὁ Σαρνύ, φορῶντας ὅλα τὰ ροῦχα του, κοιμόταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἡ βασίλισσα, ποὺ εἶχε ξαναβρῆ ὅλο τὸ θάρρος της, ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου καὶ προχώρησε στὸ διαμέρισμα τοῦ γιατροῦ.

Ἀλλά, ξαφνικά ἀντίκρυσε μιὰ ἄλλη γυναίκα, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ.

— Σύ, Ἀδριανή, ἐδῶ; εἶπε ἔκπληκτη. Σὲ ζήτησα παντοῦ... Ποῦ ἤσουν λοιπόν;

— Ἤμουν ἐδῶ, τραύλισε ἡ Ἀδριανή.

— Ἐδῶ; εἶπε ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα. Πῶς ἐδῶ;

— Μεγαλειοτάτη, μοῦ εἶπαν ὅτι μὲ ζητούσατε... κι' ἔτρεξα...

— Ναί, ἀλλὰ πῶς μάντεψες, ὅτι θὰ ἐρχόμουν ἐδῶ;

Ἡ Ἀδριανὴ ἀναζήτησε μιὰ δικαιολογία.

— Μοῦ εἶπαν, ὅτι εἴσαστε μὲ τὸ γιατρὸ Λουΐ, ἀπάντησε. Κατάλαβα, λοιπόν, ὅτι θὰ ἐρχόσαστε ἐδῶ...

— Καὶ μᾶς πρόλαβες! συμπλήρωσε ἡ βασίλισσα μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Τὰ συγχαρητήριά μου! Ἐγὼ ἔχω τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ μπορῶ νὰ μαντέψω τίποτα.

Καί, χωρὶς νὰ προσθέση τίποτα ἄλλο, ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Σαρνύ.

Ὁ γιατρὸς κι' ἡ Ἀδριανὴ ἔμειναν στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

— Ἂς ἐλπίσωμε, ὅτι θὰ τὸν κάμη νὰ λογικευθῆ, εἶπε ὁ γιατρὸς Λουΐ. Ἂν δὲν τὸ καταφέρη, ὁ Σαρνὺ εἶναι χαμένος.

Ἡ Ἀδριανὴ δάγκωσε τὰ χείλη της.

Τὸ μαστίγωμα

Ὁ Σαρνὺ ξύπνησε ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς πόρτας.

— Ἡ βασίλισσα! ψιθύρισε.

Καί, συγκεντρώνοντας ὅλες τὶς δυνάμεις του, κατάφερε νὰ σηκωθῆ.

— Ναί, κύριε, ἡ βασίλισσα, βιάστηκε ν' ἀπαντήση ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα, ἡ βασίλισσα ποὺ τὴν προσβάλλετε διαρκῶς μὲ τὰ λόγια καὶ τὰ γελοῖα ὄνειρά σας, ἡ βασίλισσα ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν τιμή της καὶ γιὰ τὴ σωτηρία σας. Νά γιατί ἦρθα ἐδῶ.

Ὁ Σαρνὺ ἔπεσε στὰ γόνατα, σὰν ἔνοχος.

— Πῶς εἶναι δυνατὸν ἕνας εὐπατρίδης, ποὺ ὣς χτὲς ἀκόμη, φημιζόταν σὰν ἔντιμος ἄνθρωπος, νὰ προσπαθῆ νὰ διασύρη τὴν ὑπόληψι μιᾶς γυναίκας; συνέχισε ἡ βασίλισσα. Γιατί τότε κατηγορῶ τοὺς ἐχθρούς μου, ἀφοῦ οἱ φίλοι μου προσπαθοῦν νὰ μὲ καταστρέψουν;... Θὰ ἤθελα νὰ ξέρω, βρισκόσαστε στὰ λογικά σας ἢ παραφρονήσατε; Καταλαβαίνετε πόσο μεγάλο εἶναι τὸ κακὸ ποὺ μοῦ κάνετε; Καὶ καταλαβαίνετε ἀκόμη πόσο βαρὺ εἶναι τὸ ἔγκλημά σας ἀπέναντι τοῦ βασιλιᾶ;

Τὸ ὕφος της ἔγινε περισσότερο σκληρό.

— Ὅλοι σεῖς οἱ εὐπατρίδαι, ποὺ σηκώνετε τὰ μάτια σας πάνω μου, ξεχνᾶτε πολὺ εὔκολα, ὅτι ὁ σύζυγός μου εἶναι ὁ βασιλιᾶς σας, συνέχισε. Μάθετε λοιπόν, μιὰ φορὰ γιὰ πάντα, ὅτι ὁ βασιλιᾶς εἶναι πιὸ μεγαλόψυχος καὶ πιὸ καλὸς ἀπ' ὅλους σας. Καὶ μάθετε ἀκόμη πὼς σέβομαι καὶ ἀγαπῶ τὸ σύζυγό μου.

Ὁ Σαρνὺ ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ ἀκούμπησε μὲ τὸ ἕνα του χέρι στὸ πάτωμα γιὰ νὰ μὴ πέση.

Ἡ βασίλισσα ἄφησε νὰ περάσουν μερικὰ λεπτά, γιὰ νὰ τοῦ δώση τὸν καιρὸ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν ταραχή του κι' ἔπειτα εἶπε:

— Ὁ γιατρὸς Λουῒ προσπάθησε νὰ σᾶς κάμη καλά. Ἀλλὰ χειροτερέψατε τὴν κατάστασί σας μὲ τὶς ἀνόητες ὀνειροπολήσεις σας. Πότε, λοιπόν, θὰ ἀφίσετε τὶς τρέλλες σας, ποὺ ἀνησυχοῦν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ γιατρό σας; Πότε θὰ φύγετε ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα;

— Μὲ διώχνετε, λοιπόν, μεγαλειοτάτη; τραύλισε ὁ Σαρνύ. Φεύγω... φεύγω...

Καὶ τινάχτηκε μὲ ὁρμὴ γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἀλλ' οἱ δυνάμεις του τὸν πρόδωσαν κι' ἔπεσε πάνω στὴ βασίλισσα, ποὺ τὸν ἔπιασε μὲ τὰ χέρια της, γιὰ νὰ μὴ σωριαστῆ κάτω.

Αὐτὴ ἡ ἐπαφὴ τὸν ἀναστάτωσε. Ὅλο του τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἔγινε κατακίτρινος κι' ἡ βασίλισσα κατάφερε ὄχι χωρὶς κόπο νὰ τὸν βάλη νὰ καθίση στὴν πολυθρόνα του. Τὸ κεφάλι του ἀκουμποῦσε τώρα στὰ στήθος της καὶ τὰ χέρια του εἶχαν γαντζωθῆ πάνω στὴ φούστα της.

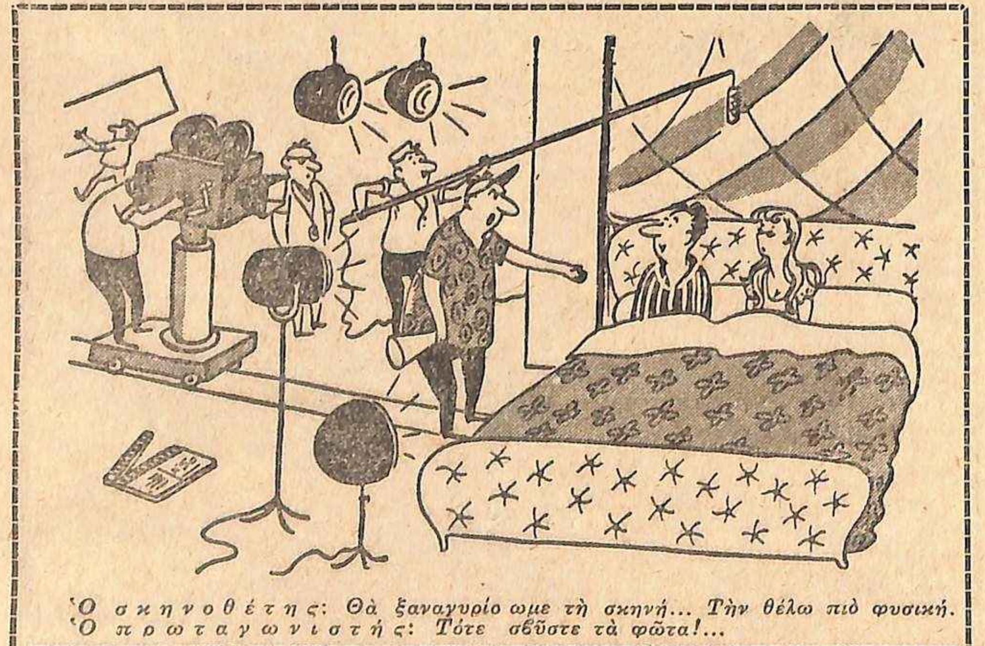

Ὁ σκηνοθέτης: Θὰ ξαναγυρίσωμε τὴ σκηνή... Τὴν θέλω πιὸ φυσική.
Ὁ πρωταγωνιστής: Τότε σβῦστε τὰ φῶτα!...

Ἦταν μιὰ δύσκολη στιγμὴ κι' ἡ βασίλισσα κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίση ἀμέσως στὸν προηγούμενο ρόλο της. Διαφορετικά, αὐτὴ ἡ σκηνὴ μποροῦσε νὰ ἔχη ἀνεπανόρθωτα ἀποτελέσματα. Ἀποτραβήχτηκε, λοιπόν, μὲ ὁρμὴ κι' ἔκαμε τρία βήματα πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Σαρνύ, ποὺ εἶχε συνέλθει, στὸ μεταξύ, ξανάπεσε τότε στὰ γόνατα καὶ σύρθηκε κοντά της.

— Μεγαλειοτάτη, εἶπε, σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι σᾶς σέβομαι περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ Θεό...

— Χαίρετε, κύριε, φώναξε ἡ βασίλισσα, πιάνοντας τὸ χεροῦλι τῆς πόρτας.

— Συγχωρέστε με κυρία... ὤ, συγχωρέστε με...

— Σᾶς συγχωρῶ, κύριε ντὲ Σαρνύ.

— Κυρία, μιὰ τελευταία ματιά...

Ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα ἔγινε κατακόκκινη ἀπὸ συγκίνησι καὶ ὀργή.

— Κύριε ντὲ Σαρνύ, εἶπε, πρέπει ἢ νὰ φύγετε σήμερα ἢ νὰ πεθάνετε. Διαφορετικά, θὰ εἴσαστε ὁ τελευταῖος τῶν ἀνθρώπων.

Καί, χωρὶς νὰ προσθέση τίποτ' ἄλλο, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο τῶν Βερσαλλιῶν. Ἡ τιμὴ τῆς βασίλισσας εἶχε σωθῆ.

Δυὸ ματωμένες καρδιὲς

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ Ἀδριανὴ ντὲ Ταβερνὲ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς βασίλισσας.

— Καλημέρα, Ἀδριανή, τῆς εἶπε ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα, ἀπαντῶντας στὸ χαιρετισμό της.

Ἀλλά, ξαφνικά, πρόσεξε τὸ λυπημένο πρόσωπό της καὶ τὴν περίεργη ἔκφρασι ποὺ εἶχαν τὰ μάτια της.

— Θεέ μου, τί ἔχεις, Ἀδριανή; τὴ ρώτησε. Μήπως σοῦ συνέβη κανένα κακό;

— Ἕνα μεγάλο κακό, μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ κακό;

— Τὸ ὅτι θὰ φύγω ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τῆς μεγαλειότητός σας.

— Εἶπες ὅτι θὰ φύγης; ρώτησε ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα. Γιατί αὐτὴ ἡ βιαστικὴ ἀναχώρησι;

— Κυρία, ἡ ζωὴ δὲν ἔχει κανένα θέλγητρο γιὰ μένα, ἀπάντησε ἡ Ἀδριανή.

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω, εἶπε ἡ βασίλισσα. Ἂν δὲ κάνω λάθος, χθὲς ἤσουν εὐτυχισμένη.

— Ὄχι κυρία, ἀπάντησε ἡ νέα. Ἡ [illegible] βρίσκομαι τρία χρόνια κοντά της.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ βασίλισσα ἔχει πολλὰ καπρίτσια.

— Ἂν ἔχη καπρίτσια, ἂς ξεσπάση στὶς ὑπηρέτριές της, φώναξε μὲ θυμὸ ἡ Ἀδριανή. Ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ τὰ ἀνεχτῶ.

— Εἶχες καμμιὰ φιλονεικία μαζί της;

— Σοῦ ὁρκίζομαι, ὅτι ὄχι... Ἀλλὰ μήπως ἐσύ, Φίλιππε, εἶχε καμμιὰ προστριβὴ μαζί της, ὅταν ἀποφάσισες ν' ἀπομακρυνθῆς;... Ὤ, αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶναι πολὺ ἀχάριστη.

— Οἱ κολακεῖες ποὺ ἀκούει ἀκατάπαυστα γύρω της, διαστρέβλωσαν τὸ χαρακτῆρα της, παρατήρησε ὁ Φίλιππος. Ἀλλ' εἶναι καλὴ στὸ βάθος.

— Τὸ λὲς ἐσύ, Φίλιππε, ποὺ σοῦ φέρθηκε τόσο σκληρά; εἶπε ἡ Ἀνδριανή. Ἂν ἐσὺ τὸ ξέχασες, ἐγώ, ὅμως, δὲν ξεχνάω τίποτα. Καὶ νὰ γιατὶ θέλησα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας.

— Ἡ ἐκδίκησί σου, ὅμως, σοῦ στοιχίζει πολὺ ἀκριβά, ἀπάντησε ὁ ἀδελφός της. Πρόσεξε, Ἀδριανή! Εἶσαι ἀκόμη νέα καὶ δὲ μπορεῖς νὰ καταλάβης. Ἀλλ' ὅταν μιὰ μέρα γεράσης, θὰ λυπηθῆς ἴσως γιατὶ ἀπαρνήθηκες τόσο γρήγορα τὸν κόσμο.

— Πιθανόν. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μείνω περισσότερο κοντὰ στὴ βασίλισσα... Θυμήσου τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπες μιὰ μέρα: «Εἶναι φιλάρεσκη, καπριτσιόζα καὶ ἄστατη». Νά γιατὶ ἔφυγες ἀπὸ κοντά της... Τὸ ἴδιο κάνω κι' ἐγὼ τώρα. Μὴ προσπαθῆς, λοιπόν, νὰ μὲ κάμης ν' ἀλλάξω γνώμη. Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ συνοδεύσης στὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ὅπου ἤμουν καὶ ἄλλοτε. Ὤ, μὴν ἀνησυχῆς... Δὲ θὰ φορέσω τὸ ράσο τῆς μοναχῆς, αὐτὴ τοὐλάχιστον τὴ στιγμή. Ἀργότερα, ἴσως τὸ ἀποφασίσω... Κι' ἐπειδὴ καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ ὕφος σου ὅτι δὲ μὲ πιστεύεις ἀκόμη, σοῦ λέω, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ μὲ σπρώχνει στὴ μοναξιὰ εἶναι μιὰ ἀθεράπευτη λύπη.

Ὁ Φίλιππος κατέβασε τὸ κεφάλι του.

— Καταλαβαίνω, ὅτι εἶναι μάταιο νὰ προσπαθήσω νὰ σὲ κάμω ν' ἀλλάξης γνώμη, εἶπε. Πότε θέλεις νὰ πᾶς στὸ μοναστῆρι;

— Σήμερα, ἂν αὐτὸ μπορῆ νὰ γίνη, ἀπάντησε ἡ Ἀδριανή.

— Ἔστω, εἶπε ὁ Φίλιππος. Ἀπόψε στὶς ἑπτά.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν

Λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς Ἀ- [illegible] εἶχα καλέσει, εἶπε ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα.

Κι' ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν ὁδηγήσουν μπροστά της.

Ὁ προηγούμενος ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὁ σώφρων καὶ μετρημένος Νεκέρ, εἶχε κάμει τὰ πάντα γιὰ νὰ προλάβη ἢ τοὐλάχιστον νὰ ἐπιβραδύνη τὴ χρεωκοπία. Αὐτὴ ἡ ἀχάριστη προσπάθειά του τὸν εἶχε κάμει ἀντιπαθητικό. Ὁ διάδοχός του, ὁ ντὲ Καλόν, τοὐναντίον προσπαθοῦσε μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις νὰ παρασύρη στὴ χρεωκοπία ὄχι μόνο τὸ βασιλιᾶ, ἀλλὰ καὶ τοὺς εὐγενεῖς, νομίζοντας, ὅτι θὰ μποροῦσε κατόπιν νὰ δημιουργήση ἀπὸ τὰ ἐρείπια μιὰ καινούργια τάξι πραγμάτων, καλύτερη καὶ δικαιότερη ἀπὸ τὴν προηγούμενη. Γιὰ τὴ στιγμή, ὅμως, περιοριζόταν στὸ πρῶτο μέρος τῆς προσπαθείας του. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, ὁ καιρὸς κι' οἱ περιστάσεις θὰ τοῦ ἔδειχναν τί ἔπρεπε νὰ κάμη.

Ὁ ντὲ Καλὸν εἶχε ψηλὸ ἀνάστημα, ὄμορφα χαρακτηριστικὰ καὶ εὐγενικοὺς τρόπους. Ὅταν πῆρε τὴν πρόσκλησι τῆς βασίλισσας, κατάλαβε ὅτι τὸν ἤθελε γιὰ κάποια ἐπείγουσα χρηματικὴ ἀνάγκη. Μπῆκε, ὡστόσο, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἐνῶ ἄλλοι, στὴ θέσι του, θὰ συνωφρυώνονταν γιὰ νὰ δώσουν μεγαλύτερη βαρύτητα στὸ ἄτομό τους.

Ἡ βασίλισσα τὸν ἔβαλε νὰ καθήση ἀπέναντί της καὶ τοῦ μίλησε στὴν ἀρχὴ γιὰ διάφορα ἀσήμαντα πράγματα. Ἔπειτα, τὸν ρώτησε ξαφνικά:

— Ἔχομε χρήματα, ἀγαπητέ μου κύριε ντὲ Καλόν;

— Καὶ βέβαια, μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν. Πάντοτε ἔχομε χρήματα.

— Αὐτὸ εἶναι ὑπέροχο, εἶπε ἡ βασίλισσα. Δὲ μοῦ ἀρνηθήκατε ποτὲ τίποτα. Εἴσαστε ἀπαράμιλλος οἰκονομολόγος. Ἀλλά, πέστε μου, πῶς κατορθώσατε νὰ βρῆτε χρήματα, ἐνῶ ὁ κύριος Νεκὲρ ἰσχυριζόταν πὼς δὲ μποροῦσε νὰ βρῆ οὔτε μιὰ λίβρα;

— Τὴν ἡμέρα ποὺ παρέλαβα τὸ δημόσιο ταμεῖο, κυρία, βρῆκα στὸ ταμεῖο μόνο χίλιες διακόσιες λίβρες, ἀπάντησε ὁ Καλόν. Οὔτε μιὰ παραπάνω. Ὁ κύριος Νεκὲρ εἶχε δίκιο, λοιπόν, ὅταν ἔλεγε πὼς δὲν ὑπῆρχαν χρήματα. Δὲ θὰ τὸ ἔλεγε, ὅμως, ἄν, ὅπως ἐγώ, δανειζόταν ἑκατὸ ἑκατομμύρια τὸν πρῶτο χρόνο, ἑκατὸν εἴκοσι πέντε τὸ δεύτερο καὶ ἑκατὸν ὀγδόντα τὸν τρίτο. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ πῆ: «Δὲν ὑπάρχουν χρήματα στὸ δημόσιο ταμεῖο».

[illegible] πολλὴ ἡ ἀγάπη, γιὰ νὰ ὑποστῆ τὴ δοκιμασία τοῦ γάμου, χωρὶς μεγάλες ἀβαρίες, χωρὶς σοβαρὴ ζημιά...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, δειλά): Ξέρετε... Τώρα ποὺ ἀρχίζω νὰ τὸν βλέπω ἀπὸ πιὸ κοντά, διακρίνω κάτι ἐλαττωματάκια του...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Καὶ θὰ διακρίνης ἀκόμα πιὸ πολλὰ καὶ πιὸ μεγάλα ὅταν τὸν παντρευτῆς!

ΕΚΕΙΝΗ (ὅλο καὶ πιὸ ἀνήσυχη): Λέτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις!

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε... νὰ μὴ τὸν παντρευτῶ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι, νὰ τὸν παντρευτῆς — ἀρκεῖ νὰ πειστοῦμε, ὅτι τὰ ἐλαττώματά του εἶναι μικρὰ καὶ τὰ προτερήματά του μεγάλα! Ἂς δοῦμε, λοιπόν, τὰ «ἐλαττωματάκια του», ποὺ ἄρχισες, λές, νὰ τὰ διακρίνης ἀπὸ τώρα ποὺ εἶναι μόνο ἀρραβωνιαστικός σου...

ΕΚΕΙΝΗ : Εἶναι, πρῶτα-πρῶτα, λίγο τσιγκούνης...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιὰ στιγμή! Τσιγκούνης ἢ οἰκονόμος; Φιλάργυρος παθολογικός, Σάϋλωκ, ἢ μυαλωμένος νοικοκύρης;...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει χωρὶς κέφι): Ἔ, ὄχι καὶ Σάϋλωκ! Νά, ὅμως, δὲν ἔχει πάντα τὸ χέρι στὴν τσέπη...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά): Ἄκου, ἡ σπατάλη — ἀκόμα κι' ἡ ἀσυλλόγιστη σπατάλη, ποὺ μοιάζει μὲ ἀσωτεία — εἶναι βέβαιο, ὅτι συντηρεῖ πιὸ ἀσφαλῶς τὸν ἔρωτα· γιατὶ ὁ ἔρωτας εἶναι ἕνας μικρὸς φτερωτὸς ἄσωτος, ποὺ τρελλαίνεται γιὰ πολυτέλειες καὶ γιὰ περιττά! Ἕνα ζευγάρι μυαλωμένο ὅμως, δὲν τὸν ἀφίνει νὰ σκορπίση τὸ σπιτικό· κρατάει γκέμια, καὶ καταφέρνει νὰ τὸν πειθαρχήση στὰ ἀπαραίτητα, στὰ σωτήρια ὅρια τῆς συζυγικῆς ὀρθοφροσύνης ποὺ δὲν εἶναι — πίστεψέ με... — διόλου μποεμισμὸς καὶ ἀλητεία, ἀλλὰ συντηρητικὴ καὶ συγκρατημένη ζωὴ συνεχείας... Αὐτά, βέβαια, ἰσχύουν ἂν πάρης ἕνα συνηθισμένο νέο, μὲ περιωρισμένα σχετικὰ εἰσοδήματα· ἂν πάρης ὅμως τὸν Ὠνάση ἢ τὸ Νιάρχο, τότε, καταλαβαίνεις, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Ὁ Ὠνάσης κι' ὁ Νιάρχος εἶναι, δυστυχῶς παντρεμένοι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔχεις δίκιο· κι' ἔτσι... χάνεις δυὸ σπουδαῖες εὐκαιρίες νὰ στηρίξης τὸ σπιτικό σου στὴν ἀσυλλόγιστη σπατάλη... Ἡ τσιγκουνιά, λοιπόν, τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σου δὲν εἶναι ἐλάττωμα, ἀλλὰ προτέρημα. Ἔχεις σχεδὸν ἐξασφαλίσει τὴ βεβαιότητα, ὅτι ἡ ζωή σου θὰ κυλήση ἀξιοπρεπὴς καὶ περήφανη, χωρὶς δανεικά, τράκες καὶ προσβολές... Πάρα κάτω!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί «πάρα κάτω»;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ἄλλο ἐλάττωμα ἔχει;

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ δισταγμὸ μεγάλο): Δέν... δὲ χορεύει!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἐνθουσιασμό): Καὶ τὸ λὲς ἐλάττωμα κι' αὐτό;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν εἶναι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἀσυγκράτητη ὁρμή): Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὰ ἐννέα δέκατα τῶν νέων [illegible] Τὸν [illegible] πιὸ μικρό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιὸ μικρὸς ἀπὸ εἰκοσιπέντε, καὶ δὲ χορεύει;

ΕΚΕΙΝΗ: Δυστυχῶς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εὐτυχῶς νὰ λές, ἀνόητη! Καὶ νὰ χαίρεσαι ποὺ παίρνεις τέτοια καταπληκτικὴ ἀντρικὴ ἐξαίρεσι — ἂν ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, τοὐλάχιστον ὅμως γιὰ τὸ περίεργο τοῦ πράγματος!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ μιὰ γκριμάτσα της ἀκόμα) : Ἐλᾶτε τώρα! Δὲν ἔχω διάθεσι νὰ πάρω ἕνα τέρας μὲ τρία μάτια καὶ οὐρά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τέρας, λοιπόν, εἶναι ὅποιος δὲ χορεύει;... Ὅποιος κουνάει τὸ κεφάλι του μελαγχολικά ὅταν βρεθῆ μέσα στὴ γενικὴ τρέλλα τῶν συνομηλίκων του;...

ΕΚΕΙΝΗ· Ξέρω κι' ἐγώ;... Γιατί νὰ πάρω ἕνα τέτοιο σπάνιο φαινόμενο;... Προτιμοῦσα πιὸ καλὰ ἕναν κανονικὸ ἄνθρωπο, σὰν ὅλους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἂν ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι γιὰ δέσιμο, κι' αὐτὸς μόνο ἄξιος νὰ μένη λυτός;... Δὲ θὰ νοιώσης περηφάνεια νὰ γίνης γυναίκα του;...

ΕΚΕΙΝΗ: Φοβᾶμαι μὴ νοιώσω...πλῆξι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ φροντίσης νὰ προσαρμοστῆς ἀνάλογα καὶ νὰ βρῆς τὴν εὐτυχία ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται πραγματικά, κι' ὄχι ἐκεῖ ποὺ τὴν ἔχει τοποθετήσει ἡ τρέλλα τοῦ καιροῦ μας! Καὶ κάτι ἄλλο: Ἡ ζωὴ δυὸ παντρεμένων ἀνθρώπων διαφέρει οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ δύο ξέαλλων παλιόπαιδων, ποὺ λένε, ὅτι ἀγαπιοῦνται μὲ ὑπόκρουσι τὰ γκαρίσματα τοῦ Ἔλβις Πρίσλεϋ, ἢ τὰ γουλλίσματα τοῦ Μπὶλ Χάλεϋ!... Ὁ γάμος δὲν εἶναι ρὸκ ἔντ ρὸλ ἢ Καλυψώ!...

(Ἐκείνη σκύβει τὸ κεφαλάκι της καὶ ἀρχίζει νὰ πείθεται, ὅτι τὰ «ἐλαττώματα» τοῦ ἄντρα ποὺ θὰ πάρη ἴσως τῆς χαρίσουν τὴν εὐτυχία...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ και δεισιδαιμονίες

Λαϊκὲς παραδόσεις γιὰ τὸ ρόλο τῆς μαγείας στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων

ΟΠΩΣ στὴν ἀρχαιότητα, τὸ μεσαίωνα καὶ τοὺς νεώτερους χρόνους, ἔτσι καὶ σήμερα, εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ βεβαιώνουν, ὅτι ἀπὸ τὴ θέσι τῶν ἄστρων καὶ τὴ μελέτη τους μποροῦν νὰ προβλέψουν, γιὰ ὁποιονδήποτε, τὸ μέλλον του, μ' ὅλα ὅσα πρόκειται νὰ τοῦ συμβοῦν: ἂν θὰ εὐτυχήση ἢ ὄχι, ἂν θὰ παντρευτῆ, ἂν θὰ κερδίση τὴ δίκη, ποὺ τυχὸν ἔχει, ἂν θ' ἀρρωστήση κι' ἂν — ἀκόμη — θὰ πεθάνη...

Ὅσοι ἔκαναν τὴν τέχνη αὐτὴ τὴν προφητική, λέγονταν ἀστρολόγοι. Καὶ ὑποστήριζαν σοβαρώτατα πὼς ἡ ζωή μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ οὐράνια σώματα καὶ τὴν τοποθέτησί τους κατὰ τὴν ὥρα τῆς γεννήσεως. Ἔλεγαν, δηλαδή, ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἀντιπροσωπεύεται στὸ στερέωμα μ' ἕνα ἀστέρι, ποὺ ἐμφανίζεται τὴν ὥρα ποὺ γεννιέται καὶ ὅτι ὑπάρχουν τόσοι ἄνθρωποι στὴ Γῆ ὅσα ἄστρα στὸν οὐρανό! Καλά. Μὰ ὅταν πέθαιναν; Τότε, ἔλεγαν, ἐξαφανίζεται, μαζὶ μὲ τὸν πεθαμένο, καὶ τὸ ἄστρο του.

Στὴν Κρήτη, στὴ Σπάρτη, στὴν Καρδίτσα, στὰ Καλάβρυτα, στὸ Γύθειο καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη μέρη, πιστεύεται, ὅτι τὸ πέσιμο ἑνὸς ἄστρου («διάττοντος ἀστέρος», ὅπως λέγεται στὴν ἀστρονομία), προμηνύει τὸ θάνατο ἑνὸς ἀνθρώπου, ἐκείνου ποὺ τοῦ ἀνῆκε τὸ ἄστρο!

Τὴν ἀστρολογία ἢ τὴν ἀστρομαντεία, λοιπόν, τὴν πίστεψαν καὶ φαίνεται ἀκόμη νὰ τὴν πιστεύουν πολλοὶ δεισιδαίμονες καὶ προληπτικοὶ σ' ὅλες τὶς χῶρες, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα. Ἀκόμη καὶ βασιλεῖς, πίστευαν σ' αὐτή.

Ἀσφαλῶς, ὅλοι μας ἔχουμε ἀκούσει πολλὲς φορὲς νὰ λένε γιὰ κάποιον, ὅτι «γεννήθηκε σὲ ἀγαθὸ ἄστρο» καὶ εἶναι εὐτυχισμένος, ἢ τὸ ἀντίθετο, ὅτι «εἶναι κακὸ τὸ ἄστρο του» καὶ θὰ δυστυχήση, ὅπως καὶ τὴν ἔκφρασι, ποὺ συνηθίζεται στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, «ἀλλοίμονο στὸ ἄστρο σου», ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ μετάφρασι τοῦ ἀρχαίου «οὐαὶ τῷ ἄστρῳ σου».

Μάλιστα ἔχει ἐπικρατήσει ἡ λέξι «ἀστρικὸ» νὰ σημαίνη τύχη. Ἔτσι λένε γιὰ πολλούς, ὅτι «τὸ ἀστρικό του τὸ ἔχει» ἢ «τὸ ζώδιό του τὸ ἔχει». Στὴν Κρήτη «ἄζουδο» (δίχως ζώδιο) ἢ «κακόζουδο» λένε τὸν ἄτυχο καὶ φουκαρᾶ.

Ἀφοῦ, ἔτσι, οἱ τύχες τῶν ἀνθρώπων πιστευόταν ὅτι εἶναι ἐξαρτημένες ἀπὸ τ' ἄστρα, ἦρθε σὰ φυσικὴ συνέπεια νὰ γίνη παραδεκτό, ὅτι τὰ πάντα στὸ βίο τῶν ἀνθρώπων ἐξαρτιοῦνται ὄχι ἀπὸ τὴ θέλησί τους, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ πεπρωμένο καὶ τὴ μοῖρα — τὸ γραφτό, ὅπως λέγεται.

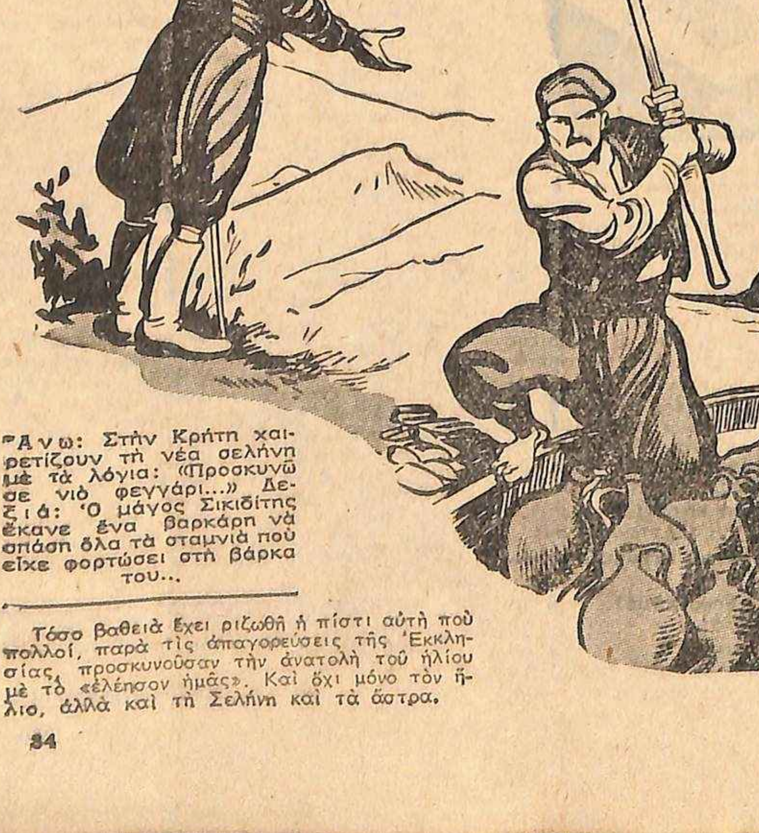

Ἄνω: Στὴν Κρήτη χαιρετίζουν τὴ νέα σελήνη μὲ τὰ λόγια: «Προσκυνῶ σε νιὸ φεγγάρι...» Δεξιά: Ὁ μάγος Σικιδίτης ἔκανε ἕνα βαρκάρη νὰ σπάση ὅλα τὰ σταμνιὰ ποὺ εἶχε φορτώσει στὴ βάρκα του...

Τόσο βαθειὰ ἔχει ριζωθῆ ἡ πίστι αὐτὴ ποὺ πολλοί, παρὰ τὶς ἀπαγορεύσεις τῆς Ἐκκλησίας, προσκυνοῦσαν τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου μὲ τὸ «ἐλέησον ἡμᾶς». Καὶ ὄχι μόνο τὸν ἥλιο, ἀλλὰ καὶ τὴ Σελήνη καὶ τὰ ἄστρα.

Στὴν Κρήτη χαιρετίζουν τὴ νέα Σελήνη μὲ τὰ λόγια αὐτά:

«Προσκυνῶ σε νιὸ φεγγάρι
κι' ἀποὺ σ' ἔπλασεν ἁμάδι
κι' ἀποὺ δὲ σὲ προσκυνήση
μαῦρον ὄφι νὰ πατήση».

Σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη τὴ χαιρετίζουν, πιάνοντας κάτι χρυσαφένιο στὸ χέρι, ἔτσι:

«Βρὲ καλῶς τὸ νιὸ φεγγάρι,
ἐσὺ νιὸς κι' ἐγὼ παλληκάρι».

Στὴν Κύπρο πάλι, ἅμα δοῦν τὴ νέα Σελήνη λένε:

«Δός μου γειὰν εἰς τὸ κορμίν μου
τζαὶ παράες στὸ πουτζίν μου».

Οἱ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ μεταβάλλουν τὸ «γραφτὸ» ἢ τὸ «ριζικό» τους, προσπαθοῦσαν νὰ τὸ ἐπιτύχουν αὐτὸ μὲ διάφορα μέσα μαγικά. Ἡ μαγεία καὶ τὰ μαγικὰ μέσα χρησιμοποιοῦνται ἀπ' ὅλους τοὺς λαούς. Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι περίεργο γιὰ ὡρισμένα μαγικὰ μέσα εἶναι τὸ ὅτι αὐτά, γιὰ νὰ «πιάσουν», πρέπει νὰ γίνουν πάνω σὲ μνήματα, μάλιστα ἀλλοθρήσκων, ὅπου πιστεύεται, ὅτι περιφέρεται τὸ πονηρὸ πνεῦμα, ποὺ δὲν εἶναι — καθὼς πολλοὶ λένε καὶ πιστεύουν — ἄλλο ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ πεθαμένου, μεταμορφωμένη σὲ δαίμονα!

Ἀπὸ τὴ ρωμαϊκὴ ἀκόμη ἐποχή, πολλοὶ ἔμπαιναν τὶς νύχτες στὰ νεκροταφεῖα, γιὰ νὰ μαζέψουν χόρτα, ἀπ' αὐτὰ ποὺ φύτρωναν πάνω στοὺς τάφους καὶ νὰ κάνουν ξόρκια. Τὴ σχέσι τῆς μαγείας μὲ τοὺς τάφους μποροῦμε καὶ στοὺς νεώτερους χρόνους νὰ παρακολουθήσουμε. Στὸν Πόντο π. χ., γιὰ νὰ κάνουν καλὰ τὸν ἄρρωστο, τὸν σήκωναν καὶ τὸν ἔφερναν σ' ἕνα τάφο, ὅπου τὸν τσούλαγαν τρεῖς φορές, ἐνῶ αὐτὸς ἔλεγε:

«Ἔπαρ' τὸ τέρτι μ' (τὴν ἀρρώστια μου)
καὶ δός μου τὸ ντερμάνιν μου (τὴ δύναμί μου)».

Στὴν Κέρκυρα, γιὰ νὰ διακόψουν τὶς σχέσεις δυὸ ἐρωτευμένων, τοὺς ἔρριχναν στὰ ροῦχα χῶμα, ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ὁ ἱερέας μὲ τὸ φτυάρι ρίχνει στὸ νεκρὸ τὴν ὥρα τῆς ταφῆς, λέγοντας: «ὅπως ὁ πεθαμένος λησμόνησε τὸν κόσμο, ἔτσι καὶ ὁ τάδε ἢ ἡ τάδε νὰ λησμονήση τὴν τάδε ἢ τὸν τάδε».

Σ' ἄλλα μέρη ρίχνουν ἀπὸ τὸ χῶμα τοῦ τάφου στὴν ἐξώπορτα τοῦ ἄπιστου ἐραστοῦ ἢ τῆς ἄπιστης ἐρωμένης, ψιθυρίζοντας τὰ λόγια αὐτά: «Ὅπως δὲ γυρίζει ὁ νεκρὸς στὸ σπίτι του, ἔτσι νὰ μὴ ξαναγυρίση (αὐτὸς ἢ αὐτὴ) στὸ σπίτι τῆς τάδε».

Μὲ τὰ μαγικὰ μέσα πίστευαν ἀκόμη, στὸ Μεσαίωνα, ὅτι μποροῦσαν οἱ ἄνθρωποι νὰ πάθουν τέτοια παραίσθησι, ὥστε νὰ βλέπουν σὰν ὑπαρκτὰ πράγματα ἀνύπαρκτα. Καὶ σχετικὰ ἀναφέρεται, ὅτι ὁ μάγος Σικιδίτης, θέλοντας ν' ἀποδείξη τὴ μαγικὴ δύναμί του, ἔκανε ἕνα βαρκάρη νὰ σπάση μὲ τὸ κουπί του ὅλα τὰ σταμνιά, ποὺ εἶχε φορτώσει στὴ βάρκα του, γιατὶ τοῦ φάνηκε πώς, πάνω ἀπ' αὐτά, ὑπῆρχε ἕνα φίδι καὶ θέλησε νὰ τὸ σκοτώση.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς παραδεχόντουσαν τὰ μαγικὰ μέσα, πίστευαν, ὅτι οἱ μάγισσες μποροῦσαν μὲ τὶς μαγγανεῖες τους νὰ κατεβάσουν τὴ Σελήνη. Στὸν τέταρτο μ. Χ. αἰῶνα, ὁ Ἀντιοχείας Εὐστάθιος, μιλῶντας γιὰ τὴν πεποίθησι πολλῶν, ὅτι ἦταν δυνατὸ μὲ τὶς μαγγανεῖες νὰ κατεβάσουν οἱ μάγοι τὴ Σελήνη, ἔλεγε εἰρωνικά: «Καὶ ποιός, ἄραγε, τόπος τὴν πεσμένη Σελήνη θὰ τὴν ὑποδεχότανε;».

ΕΡΩΤΙΚΑ ΦΙΛΤΡΑ

Κατὰ τὶς συνταγὲς τῶν μάγων, ἡ νυχτερίδα μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῆ μὲ διάφορους τρόπους γιὰ «ἐρωτικὸ φίλτρο» στὶς αἰσθηματικὲς ὑποθέσεις. Ἕνας ἀπὸ τοὺς τρόπους αὐτούς — γιὰ νὰ προκληθῆ τὸ ἐρωτικὸ ἐνδιαφέρον μιᾶς νέας ἢ ἑνὸς νέου — ἦταν νὰ γράψη κανεὶς τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου ποὺ τὸν ἐνδιέφερε καὶ τρεῖς πεντάλφες μὲ αἷμα νυχτερίδας καὶ νὰ βάλη τὸ χαρτὶ κάτω ἀπὸ ἕνα μέρος, ἀπ' ὅπου τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο θὰ περνοῦσε, ἢ νὰ τοῦ δείξη τὸ γραμμένο χαρτὶ ἁπλῶς.

Ἄλλο μέσο γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, εἶναι νὰ σκοτώση κανεὶς μιὰ ἀρσενικὴ καὶ μιὰ θηλυκιὰ νυχτερίδα καὶ νὰ τὶς θάψη ἔξη μῆνες μαζὶ κι' ὕστερα νὰ τὶς ξεθάψη, νὰ κάνη σκόνη τὰ κόκκαλά τους, ν' ἀνακατώση στὴ σκόνη αὐτὴ τρεῖς σταγόνες ἀπὸ αἷμα τῆς μύτης του καὶ νὰ δώση ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ μῖγμα, στὸν ἀγαπημένο ἢ τὴν ἀγαπημένη του, ἀναλόγως, νὰ πιῆ μέσα σὲ κρασὶ ἢ νὰ τὸ φάη μ' ἕνα ὁποιοδήποτε φαγητό.

Στὴν Ἤπειρο ὅποιος ἤθελε ν' ἀγαπηθῆ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, τὴν ἄγγιζε μὲ «κόκκαλο μαγιάτικης νυχτερίδας». Σὲ διάφορα ἄλλα μέρη πιστεύουν, ὅτι τὸ κόκκαλο τῆς νυχτερίδας, ἅμα τὸ κρύψη κανένας μερικὲς μέρες σ' ἕνα σταυροδρόμι κι' ὕστερα τὸ πάρη ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸ κρατάη πάνω του, θὰ ἔχη πάρα πολλὲς ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες.

Στὴ Θράκη, πάλι, ὅσοι θέλουν νὰ ἐπιτύχουν στὰ ἐρωτικὰ σχέδιά τους, σφάζουν μ' ἕνα χρυσὸ φλουρὶ μιὰ νυχτερίδα καὶ βάζουν τὴ σπονδυλική της στήλη 40 μέρες κάτω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα. Ὕστερα τὴν παίρνουν καὶ ἀγγίζουν μ' αὐτὴ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαποῦν. Ἡ ἐπιτυχία στὰ σχέδιά τους εἶναι σίγουρη καὶ ἐξασφαλισμένη, ὅπως πιστεύουν, 100 %!...

Σήμερα, σὲ μερικὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου, ὅπως ἀναφέρουν οἱ λαογραφικὲς πληροφορίες, ὅποια θελήση νὰ τὴν ἐρωτευτῆ ὡρισμένο πρόσωπο, φτιάχνει αὐτοῦ τοῦ προσώπου ἕνα κέρινο ὁμοίωμα καὶ στὸ σημεῖο ὅπου εἶναι ἡ καρδιά, βάζει κομμάτια ἀπὸ λιβάνι, πιπέρι καὶ λίγη μπαρούτη. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ κλείση τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ της, παίρνει τὸ κέρινο ὁμοίωμα καὶ τὸ ρίχνει μέσα στὴ φωτιά, λέγοντας «ὅπως ντουμανιάζουν (καίγονται) αὐτά, ἔτσι νὰ ντουμανιάζη κι' αὐτὸς γιὰ μένα, ὅπως λυώνει τὸ κερὶ νὰ λυώνη κι' αὐτὸς γιὰ μένα, ὅπως φουντώνει ἡ φωτιά, νὰ φουντώνη κι' αὐτὸς γιὰ μένα».

«ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΑΓΡΥΠΝΙΕΣ»

Μερικὰ ἄλλα ἐρωτικὰ φίλτρα γίνονται μὲ τὶς λεγόμενες «ἐρωτικὲς ἀγρυπνίες». Μὲ τὸ μαγικὸ αὐτὸ μέσο προσπαθοῦν νὰ κάνουν τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο νὰ ξαγρυπνάη ὅλη τὴ νύχτα καὶ νὰ μὴ συλλογίζεται τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνη ἢ ἐκεῖνον ποὺ τὴν ἀγαπάει ἢ τὸν ἀγαπάει.

Ἕνα τρόπο τέτοιου μαγικοῦ ἐρωτικοῦ μέσου ἀναφέρει ὁ μαγικὸς πάπυρος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων. Κατὰ τὴ «συνταγὴ» αὐτὴ τοῦ μαγικοῦ παπύρου, ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔκανε τὰ μάγια, ἔφτιαχνε μὲ τὸ κερὶ ἕνα ὁμοίωμα μικροῦ σκυλιοῦ καὶ στὸ μέρος τῶν ματιῶν τοῦ ἔβαζε τὰ μάτια νυχτερίδας, στερεωμένα στὴ θέσι ἐκείνη μὲ βελόνες. Ὕστερα τὸ ὁμοίωμα αὐτὸ τὸ ἔκλεινε μέσα σ' ἕνα καινούργιο κουτὶ τενεκεδένιο καὶ ἀφοῦ τὸ σφράγιζε, πήγαινε καὶ τὸ ἔρριχνε τὰ μεσάνυχτα σ' ἕνα σταυροδρόμι, ψιθυρίζοντας αὐτὰ τὰ λόγια: «Σ' ἐξορκίζω ἡ τάδε ν' ἀγρυπνάη καὶ νὰ μὴν ἔχη στὸ νοῦ της κανένα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μένα».

Τὰ ἀγρυπνητικὰ μάγια τὰ μεταχειριζόντουσαν πρὶν λίγα ἀκόμη χρόνια οἱ γυναῖκες σὲ ἀρκετὰ μέρη στὴν Πελοπόννησο καὶ στὴ Στερεά, μὲ τὸν τρόπο αὐτό: Βγαίνανε τὴ νύχτα στὴν ταράτσα ἢ στὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ βλέπανε τρία ἄστρα.

Ἀφοῦ τὰ κύτταζαν λίγη ὥρα σιωπηλὲς ὕστερα ἔλεγαν γιὰ τὰ τρία αὐτὰ ἄστρα: «Τὸ ἕνα πεινάει, τὸ ἄλλο διψάει, τὸ ἄλλο θέλει νὰ κοιμηθῆ. Στὸ πρῶτο δίνω νὰ φάη, στὸ ἄλλο δίνω νὰ πιῆ, στὸ τρίτο δὲ δίνω ὕπνο νὰ κοιμηθῆ στὸ κρεβάτι του, παρὰ νὰ 'ρθῆ νὰ μὲ βρῆ μιὰν ὥρα, ὅποιαν ὥρα, ὅπου νᾶναι. Νὰ τὸν χτυπάω μὲ σιδερένιες βέργες καὶ νὰ μὴν ἀκούη γι' ἄλλη γυναῖκα παρὰ γιὰ μένα, γιὰ τὸ σπίτι μου, γιὰ τὸ κρεβάτι μου, γιὰ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός μου καὶ νὰ μὴ μπορῆ νὰ κάνη ὕπνο σ' ἄλλης κρεβάτι. Τόνε προστάζω, τόνε διατάζω νὰ 'ρθῆ νὰ μὲ βρῆ αὐτὴ τὴν ὥρα, αὐτὴ τὴ μάντζα ὥρα».

Η «ΔΙΑΚΟΠΗ» ΣΤΙΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ὅπως μὲ τὰ μαγικὰ μέσα προσπαθοῦσαν νὰ προκαλέσουν σχέσι ἐρωτική, ἐπίσης μὲ τὰ ἴδια μέσα ἐπιζητοῦσαν νὰ προκαλέσουν «διακοπὴ» στὶς σχέσεις μεταξὺ ἐρωτευμένων ἀπὸ ζήλεια καὶ μῖσος. Αὐτὴ τὴ «διακοπὴ» θεωροῦσαν ὅτι τὴν πετύχαιναν ἂν ἔρριχναν ἁλάτι κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ ἑνὸς ἀπ' τοὺς ἐρωτευμένους.

Ἕνας ἄλλος τρόπος ἦταν νὰ πλύνουν μέσα στὸ ἴδιο νερὸ ἕνα σκύλο καὶ μιὰ γάτα κι' ὕστερα τὸ νερὸ αὐτὸ νὰ τὸ ρίξουν στὴν αὐλὴ τῶν ἐρωτευμένων.

Σὲ ὡρισμένα μέρη τῆς Ἀνατολῆς, ἀλείφανε μὲ χοιρινὸ λῖπος τὰ σκαλοπάτια τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἐραστοῦ ἢ τῆς ἐρωμένης, λέγοντας: «Ὅπως εἶναι κρύο τὸ ἄλειμμα, ἔτσι νὰ κρυώση κι' ἡ καρδιὰ τοῦ τάδε (τῆς τάδε).

Σὲ μερικὰ νησιὰ πάλι, γιὰ νὰ κάνουν δυὸ ἀγαπημένα μεταξύ τους πρόσωπα νὰ ψυχρανθοῦν καὶ νὰ διακόψουν τὶς σχέσεις τους, ἔδεναν ἕνα κόμπο σὲ βοῦρλο κι' ἔλεγαν: «Ὡς πρόσταξεν ὁ προφήτης Λίας τὸν οὐρανὸ νὰ μὴ βρέξη χρόνους τρεῖς καὶ μῆνες ἔξη, ἔτσι κι' ἐγὼ θὰ προστάξω ἐσένα νὰ μαλλώσης μὲ τὴν ἀγαπημένη σου».

«ΤΟ ΔΕΣΙΜΟ» ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Ὁ Γάλλος πεζογράφος τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶνος Ντὲ Μανονκούρ, ποὺ ἔχει γράψει ἕνα ἀπὸ τὰ περιφημότερα βιβλία γιὰ τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ἑλλήνων τοῦ Αἰγαίου, ἀναφέρει στὶς σελίδες του μερικὰ καὶ γιὰ τὶς δεισιδαιμονίες τους.

«Ἂν συμβῆ — λέει ὁ Μανονκούρ, σὲ μιὰ σελίδα του — ὁ νεόνυμφος νὰ πάψη νὰ εἶναι ἄντρας ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του καὶ δὲ μπορέση νὰ ἐκτελέση τὰ συζυγικά του καθήκοντα, τότε γενικῶς πιστεύεται, ὅτι ζηλόφθονοι «εἶπαν γι' αὐτὸν λόγια» καὶ ἔκαναν μάγια.

»Ἂν δὲ γίνη δυνατὸ νὰ λύσουν αὐτὰ τὰ μάγια, ὁ γάμος θεωρεῖται σὰ νὰ μὴν ἔγινε ποτὲ καὶ οἱ ἄτυχοι σύζυγοι χωρίζουν ἀμέσως. Ἡ συνήθεια καὶ τὸ ἔθιμο τοὺς ἐπιτρέπει νὰ κάνουν νέο γάμο κι' ὅταν στὸν ἄλλο γάμο τους ἡ φθονερὴ τύχη, ποὺ τὸν συνώδεψε στὸν πρῶτο, δὲν τὸν ἀκολουθήση, τότε ὅλοι πιστεύουν, ὅτι τὸν εἶχαν «δέσει», ὅπως λένε γι' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μαγείας.

»Τὸ μαγικὸ μέσο ποὺ μὲ αὐτὸ «δένουν» τοὺς συζύγους — προσθέτει ὁ Μανονκούρ — εἶναι κάτι ἀνάλογο μ' ἐκεῖνο, ποὺ ἐμεῖς οἱ Βόρειοι λέμε «δέσιμο τῆς ταινίας». Αὐτὴ ἡ μαγεία γίνεται μὲ τὴν ἐπίκλησι τοῦ διαβόλου καὶ μὲ τὸ δέσιμο τριῶν χαλαρῶν κόμπων πάνω σ' ἕνα λεπτὸ σχοινάκι. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς εὐλογεῖ τοὺς νεονύμφους μέσα στὴν ἐκκλησία, ὁ μοχθηρὸς ποὺ θέλει νὰ τοὺς κάνη τὸ κακό, βγάζει τὸ σχοινάκι καὶ τραβάει μὲ δύναμι τὶς δυὸ ἄκρες του, σφίγγοντας τοὺς κόμπους, ἐνῶ συγχρόνως λέει αὐτὰ τὰ λόγια: «Δένω τὸ δεῖνα καὶ τὴ δεῖνα καὶ στὴ μέση τὸ διάβολο».

»Δὲ χρειάζεται τίποτ' ἄλλο — ἔτσι πιστεύουν — γιὰ νὰ κρατήση ἡ ἀνικανότητα τοῦ συζύγου ὅσο οἱ κόμποι αὐτοὶ δὲν ξελύνονται. Ἂν τὸ μοιραῖο αὐτὸ σχοινάκι μὲ τοὺς τρεῖς κόμπους χαθῆ ἢ ἡ ἐπίμονη μοχθηρία αὐτοῦ ποὺ τὸ ἔφτιαξε, ἀρνηθῆ νὰ τὸ λύση, ἡ κατάπτωσι τοῦ συζύγου γενικεύεται καὶ ὁ μαρασμὸς θὰ τὸν ἔφερνε ὣς τὸ θάνατο, ἂν δὲ διέλυε τὸ γάμο του.

»Ἀλλὰ ἡ τυχαία αὐτὴ ἀδυναμία τοῦ σώματος — ὅπως προσθέτει ὁ συγγραφεύς — προέρχεται μόνο ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τοῦ πνεύματος. Δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὰ τὰ μέρη Ἕλληνας ποὺ νὰ παντρεύεται καὶ ποὺ νὰ μὴ φοβᾶται, ὅτι μπορεῖ νὰ «δεθῆ». Στὴν ἀνησυχία του, γιὰ τὴν προφύλαξί του ἀπὸ τὸ κακὸ αὐτό, ἔρχονται νὰ τὸν ἐπηρεάσουν καὶ οἱ φόβοι κι' οἱ ἀνησυχίες τῆς γυναίκας του καὶ τῶν συγγενῶν «μήπως δεθῆ». Πηγαίνει λοιπὸν στὸ βωμὸ τοῦ ὑμεναίου ὅλος ἀνησυχία καὶ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη τρόμο. Κι' ἂν μερικὲς συμπτώσεις φανοῦν, τότε αὐτὲς μεγαλώνουν ἀκόμη περισσότερο τὸ φόβο του, ταράζουν καὶ σκοτίζουν τὸ νοῦ του παραπάνω καὶ ἡ πληγωμένη φαντασία του προκαλεῖ τὸ κακό. Ὁ φόβος κι' ἡ φαντασία εἶναι οἱ δυὸ ἀφορμὲς ποὺ δημιουργοῦν τὸ κακό.

»Εἶδα — λέει ὁ Μανονκούρ — μοναδικὰ παραδείγματα πλάνης τῆς φαντασίας πάνω στὸ ζήτημα αὐτό. Θὰ ἀναφέρω τὴν περίπτωσι ἑνὸς νέου, ποὺ ἦταν πολὺ γνωστός μου καὶ ποὺ εἶδα ὁλόκληρη τὴν περιπέτειά του μὲ τὰ μάτια μου. Τὴ στιγμή, λοιπόν, πού, μέσα στὴν ἐκκλησία, δεχότανε τὴ γαμήλια εὐλογία, ἕνας ἀντίζηλός του ἔδεσε τρεῖς κόμπους καὶ ἔκανε τὴν ἐπίκλησι ποὺ ἀνάφερα παραπάνω. Ἐπειδὴ τὸν ἔπιασε ἡ ἔμμονη αὐτὴ ἰδέα τοῦ «δεσίματος», ἂν κι' ἦταν στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, καὶ πρωτήτερα εἶχε δώσει ὅλα τὰ δείγματα τοῦ ἀνδρισμοῦ του καὶ τῆς ρώμης του, ἐν τούτοις, ὅλ' αὐτὰ τὸν ἐγκατάλειψαν ξαφνικὰ καὶ μολονότι κι' ἡ γυναίκα του ἦταν στὰ εἴκοσι χρόνια της, δὲ μπόρεσαν νὰ ἐπισφραγίσουν τὴν ἕνωσί τους καὶ ἔτσι ὁ ὑμέναιος ἔσβυσε τὴ λαμπάδα του. Τὸ πεῖσμα καὶ ἡ καταισχύνη ἦταν ζωγραφισμένα στὴ φυσιογνωμία τοῦ νεαροῦ συζύγου.

»Τὸ κακό, ἢ μᾶλλον ἡ ἀδυναμία του, μεγάλωνε, ὅσο ὁ νοῦς κι' ἡ φαντασία τοῦ παθαινόντουσαν ἀπὸ τὴν ἰδέα τοῦ «δεσίματος». Πῆγε, στοὺς ἱερεῖς, κατέφυγε στὶς γριές, ποὺ ἤξεραν τὰ μυστικὰ «νὰ λύνουν μάγια», ὅπως ἔλεγαν οἱ ἴδιες. Τίποτα δὲν κατώρθωσε.

»Τὸ «δέσιμο» ἀντιστάθηκε ἐπίμονα. Ὁ δαίμονας ἀμυνόταν γερὰ σ' ὅλ' αὐτὰ κι' ἐκεῖνος, ὁ νέος, ποὺ πίστευε ὅτι βασανιζόταν ἀπ' αὐτὸν — ἐνῶ στὴν πραγματικότητα, για μένα, ἦταν θῦμα τῆς φαντασίας του — ἀφοῦ κατάντησε σὲ ἀξιοδάκρυτη κατάστασι, ἀναγκάστηκε νὰ χωρίση καὶ νὰ κάνη ἕνα καινούργιο γάμο μ' ἄλλη γυναίκα, ὁπότε ἀνέλαβε καὶ συνῆλθε ἐντελῶς, ἀφοῦ μῆνες καὶ μῆνες ὁλόκληρους πρίν, εἶχε λυώσει μὲ τὴν πρώτη ἐκλεκτή του, δίχως νὰ μπορέση νὰ τὴν κάνη γυναίκα του.

»Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς προσευχὲς καὶ τοὺς ἁγιασμούς, ποὺ ἔκαναν γιὰ νὰ «λύσουν» τὸ «δέσιμο», εἶδα νὰ δοκιμάζουν στὸν ἄτυχο ἐκεῖνο γιὰ τὸν πρῶτο του γάμο νέο, πολλὰ καὶ διάφορα ἄλλα μέσα, ποὺ μ' αὐτὰ θὰ κατώρθωναν νὰ τὸν «λύσουν»...

»Μὰ ὅλ' αὐτὰ εἶναι μάταια καὶ τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ πετυχαίνουν μὲ τοὺς τρόπους αὐτούς, εἶναι νὰ ριζώνουν πιὸ βαθειὰ αὐτὲς τὶς ἀνόητες προλήψεις. Εἶχαν ὑποχρεώσει τὸ νέο ἐκεῖνο νὰ περάση κολυμπώντας μιὰ ἀπόστασι ἀπὸ χίλια καὶ περισσότερο ἴσως μέτρα μέσ' τὴ θάλασσα τὴ νύχτα, ὅταν τ' ἀνοιξιάτικα νερὰ τοῦ Μάρτη εἶναι κατάκρυα.

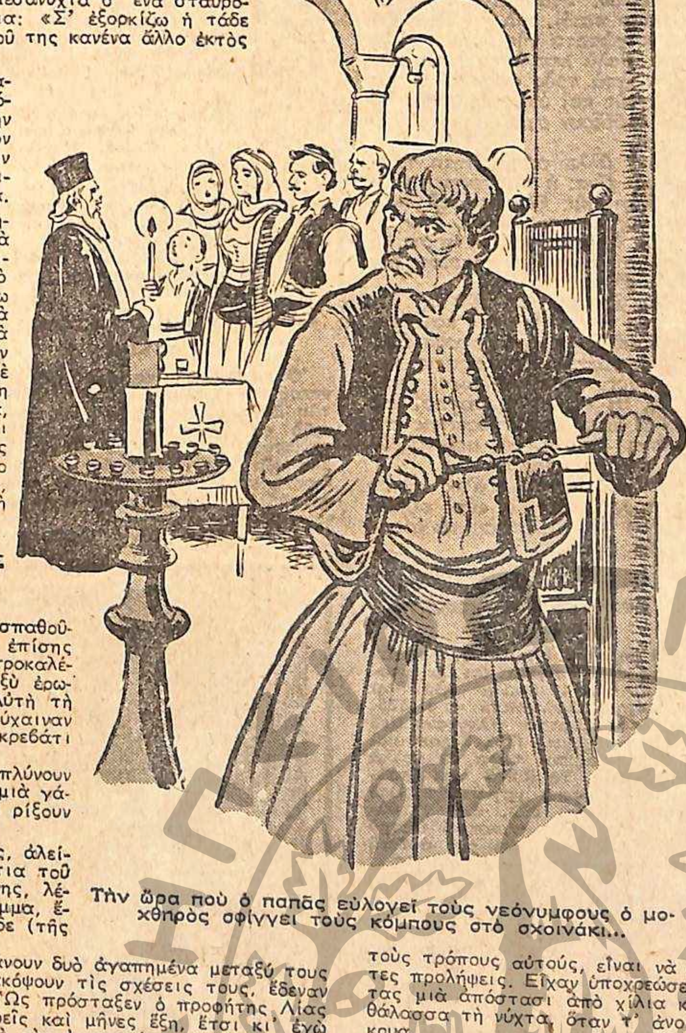

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς εὐλογεῖ τοὺς νεόνυμφους ὁ μοχθηρὸς σφίγγει τοὺς κόμπους στὸ σχοινάκι...

»Μιὰ ἄλλη φορά, ἔβαλαν τοὺς δυὸ νεόνυμφους νὰ κοιμηθοῦν γυμνοὶ στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου τους καὶ τοὺς περιτριγύρισαν μὲ βάτα καὶ σκοῖνα. Ἄλλοτε σκέπασαν μόνο του τὸ νέο μὲ γαϊδουράγκαθα καὶ τὸν ἄφησαν ἔτσι σκληρὰ νὰ βασανίζεται καὶ νὰ περάση ὁλόκληρη τὴ νύχτα... Φάρμακα μάταια, γιὰ μιὰ μάταιη καὶ φανταστικὴ ἀρρώστεια...».

ΛΑΟΓΡΑΦΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ κακοὶ δαίμονες. — Στοιχειά, νεράϊδες καὶ «ἀνασκελάδες».

✪✪

Ἕνα μικρὸ λάθος

Μιὰ ἐκκλησία τοῦ Τορόντο ἀπέκτησε καμπάνες ἠλεκτροκίνητες. Οἱ ἠλεκτρολόγοι ποὺ τὶς ἐγκατέστησαν, τὶς δοκίμασαν καὶ βεβαιώθηκαν πὼς λειτουργοῦσαν στὴν ἐντέλεια. Τὸ ἴδιο βράδυ ὅμως, κατὰ τὶς 8, ἄρχισε ξαφνικὰ μιὰ κωδωνοκρουσία, σὰν νὰ καλοῦσε τοὺς πιστοὺς στὴ λειτουργία. Τί εἶχε συμβῆ; Ἁπλούστατα, οἱ ἠλεκτρολόγοι κατὰ λάθος εἶχαν ρυθμίσει τὶς καμπάνες ὥστε νὰ χτυπήσουν στὶς 8 τὸ βράδυ, ἀντὶ γιὰ τὶς 8 τὸ πρωΐ.

Τοκετοὶ «ἐπὶ συνεντεύξει»

«Ἐλᾶτε νὰ γεννήσετε αὔριο στὶς 10»

Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ γεννήση τὴν ὥρα ποὺ θέλει ἢ ποὺ θὰ τῆς ὁρίση ὁ γιατρός της;

Ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ ἔζησαν τὴν ἀγωνία τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἐγκυμοσύνης, περιμένοντας ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ ἐπικειμένου τοκετοῦ, εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξία μιᾶς μεθόδου, ποὺ ἀντικαθιστᾶ τὴν βεβαιότητα μὲ κάτι τὸ συγκεκριμένο καὶ τὸ θετικό. Νὰ περίπου πῶς γίνονται τὰ πράγματα: Ἡ ἔγκυος, κατὰ τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες τῆς κυοφορίας, πηγαίνει κάθε δύο - τρεῖς ἡμέρες στὸ γιατρό. Αὐτός, ὅταν πεισθῆ ὅτι ὁ τοκετὸς πλησιάζει, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἔχει ἐμφανισθῆ ἀκόμη κανένα ἀπὸ τὰ συμπτώματα ποὺ τὸν προαναγγέλλουν, τῆς ὁρίζει ἕνα ραντεβοῦ:

— Ἐλᾶτε στὴν κλινικὴ αὔριο τὸ πρωῒ στὶς ἔξη. Πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα θὰ ἔχετε γεννήσει.

Ἡ προπαρασκευὴ διαρκεῖ λιγώτερο ἀπὸ τέσσερις ὧρες. Ἡ ἐπιτάχυνσι τοῦ τοκετοῦ γίνεται μὲ μιὰ ὁρμόνη: τὸ ἐκχύλισμα τοῦ ὀπισθίου λοβοῦ τῆς ὑποφύσεως. Αὐτὴ ἡ ὁρμόνη, ποὺ εἰσάγεται ἐνδοβλεβίως, σταγόνα τὴ σταγόνα, προκαλεῖ ἀμέσως συσπάσεις τῆς μήτρας. Στὴν κατάλληλη στιγμή, ὁ γιατρός, γιὰ νὰ ἐπιταχύνη τὰ πράγματα, σπάζει τὸν θύλακα ὅπου περιέχεται τὸ ἀμνιακὸ ὑγρό. Τὸ ἔμβρυο ἀρχίζει τότε νὰ κατέρχεται.

Αὐτὴ ἡ μέθοδος ἐπινοήθηκε ἀρχικὰ γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν περιπτώσεων, κατὰ τὶς ὁποῖες ἀπειλεῖται ἡ ζωὴ τῆς μητέρας ἢ τοῦ παιδιοῦ. Π.χ., ὅταν ὑπάρχη κίνδυνος ἐκλαμψίας ἢ ὅταν ἡ ἀρτηριακὴ πίεσις ἀνεβαίνη ἁλματωδῶς. Ὁ γιατρὸς δὲ μπορεῖ τότε νὰ περιμένη τὴ φυσιολογικὴ ἐξέλιξι τοῦ τοκετοῦ. Πρέπει νὰ ἐπέμβη χωρὶς ἀναβολή. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, παρατηρεῖται τὸ φαινόμενο τῆς ἀδρανείας τῆς μήτρας, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῆ καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διαδικασίας τοῦ τοκετοῦ. Ἐνῶ ὅλα πήγαιναν στὴν ἀρχὴ καλά, ἡ μήτρα πέφτει, ξαφνικά, σὲ ἀδράνεια. Ἂν ὁ γιατρὸς δὲν ἐπέμβη ἀμέσως, κινδυνεύει τότε ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ.

Παλαιότερα, οἱ ἐπιστήμονες διέθεταν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ φάρμακα μὲ ἀμφίβολη ἀποτελεσματικότητα καί, κάποτε, ἐπικίνδυνα. Τέτοια φάρμακα ἦταν τὸ ρετσινόλαδο, πού, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ὅμως, δὲν ἐπέφερε τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα καὶ ἡ κινίνη, ποὺ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ προκαλέση σοβαρὲς διαταραχὲς στὸ νεογνό.

Σήμερα, ὅμως, διαθέτομε τὰ ἐκχυλίσματα τοῦ ὀπισθίου λοβοῦ τῆς ὑποφύσεως, ποὺ ἀποδίδουν ἄριστα ἀποτελέσματα. Τὸ φάρμακο αὐτό, ὅμως, εἶναι ἀληθινὴ δυναμῖτις καὶ γι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ στὸ χειρισμό του. Ἡ ἐλαχίστη ἀπροσεξία μπορεῖ νὰ κάμη τὴ μήτρα νὰ διαρραγῆ, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ θάνατο τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ.

Ἀλλ' οἱ κίνδυνοι αὐτοὶ μποροῦν ν' ἀποφευχθοῦν, ὅταν παρθοῦν ὅλες οἱ ἀπαιτούμενες προφυλάξεις.

Καί, πρῶτα - πρῶτα, ἡ πεῖρα ἀπέδειξε ὅτι ὁ «ἐπὶ συνεντεύξει» τοκετὸς εἶναι προτιμώτερος ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ δεύτερο ἢ τὸ τρίτο παιδί. Ὁ τοκετὸς αὐτοῦ τοῦ εἴδους δὲν πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται στὸ πρῶτο παιδί, γιὰ τὸ λόγο ὅτι οἱ ἀντιδράσεις τῆς μητέρας εἶναι ἄγνωστες. Ἀντενδείκνυται, ἐξ ἄλλου, στὸ τέταρτο ἢ τὸ πέμπτο παιδί, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὰ τοιχώματα τῆς μήτρας εἶναι τότε πολὺ λεπτὰ καὶ διεσταλμένα ἀπὸ τοὺς προηγούμενους τοκετοὺς καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ μὴν ἀνθέξουν στὴν τεχνητὴ διέγερσι.

Μιὰ ἄλλη ἀπαραίτητη προφύλαξι εἶναι ἡ προσεκτικὴ ἐξακρίβωσι τῆς θέσεως τοῦ παιδιοῦ μέσα στὴ μήτρα. Ἂν τὸ παιδὶ ἔρχεται μὲ τὰ πίσω, ὁ «ἐπὶ συνεντεύξει» τοκετὸς δὲν εἶναι ἀξιοσύστατος.

Ἡ ἔγκυος, ἐξ ἄλλου, δὲν πρέπει νὰ ἔχη ὑποστῆ καισαρικὴ τομὴ ἢ νὰ ἔχη παρουσιάσει ἀξιοσημείωτες ἀντιδράσεις κατὰ τοὺς προηγουμένους τοκετούς. Ἡ γενικὴ κατάστασί της καὶ οἱ νευρικὲς ἀντιδράσεις της πρέπει ἐπίσης νὰ μελετηθοῦν μὲ μεγάλη προσοχή.

Ὅταν παρθοῦν ὅλες αὐτὲς οἱ προφυλάξεις, ὁ «ἐπὶ συνεντεύξει» τοκετὸς μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ ἄφοβα.

✪ ✪

Ἕνα νέο θαυματουργὸ ἀναλγητικὸ

Ἡ μορφίνη, ἡ κωδεΐνη, ἡ παπαβερίνη κλπ. φαίνεται ὅτι θὰ ἐκτοπιστοῦν συντομώτατα ἀπὸ ἕνα καινούργιο ἀναλγητικό, τὸ R 875, ποὺ ἀνακαλύφτηκε τελευταῖα ἀπὸ τὸ Βέλγο χημικὸ Πὼλ Ζάνσεν καὶ ποὺ δοκιμάζεται τώρα σὲ πολλὰ νοσοκομεῖα. Τὸ R 875 ἔχει ἀναλγητικὴ ἐπίδρασι μεγαλύτερη ἀπὸ τῆς μορφίνης, ἐνῶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν προκαλεῖ ἐθισμὸ καὶ δὲν ἀναγκάζει τὸν ἀσθενῆ νὰ αὐξάνη συνεχῶς τὶς δόσεις.

Τὸ R 875 μπορεῖ νὰ χορηγηθῆ ἀπὸ τὸ στόμα ἢ μὲ ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις, ἐνῶ ἡ μορφίνη χορηγεῖται μὲ ἐνέσεις μόνο ὑποδόρειες ἢ ἐνδομυϊκές. Τὸ πλεονέκτημα αὐτὸ εἶναι σημαντικό, ἰδίως γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς ποὺ πάσχουν ἀπὸ χρόνια νοσήματα (π.χ. καρκίνο) καὶ ποὺ οἱ συχνὲς ἐνέσεις τοὺς καταπονοῦν καὶ τοὺς ἐκνευρίζουν. Ἡ ἀναλγητικὴ ἐπίδρασι ἐκδηλώνεται ἀμέσως καὶ διαρκεῖ ἀπὸ 3—5 ὧρες. Τὸ φάρμακο, ἐξ ἄλλου, δὲν προκαλεῖ ὑπνηλία, οὔτε συνοδεύεται ἀπὸ τὴν κατάστασι ἐκείνη τῆς εἰφορίας ποὺ δημιουργεῖ ἡ μορφίνη καὶ ποὺ κάνει τὸν ἀσθενῆ νὰ συνηθίζη σ' αὐτήν.

Ἡ χορήγησις τοῦ R 875 μπορεῖ νὰ συνεχιστῆ ἐπὶ πολλοὺς μῆνες καὶ νὰ διακοπῆ σ' ὁποιαδήποτε στιγμή, χωρὶς ἡ διακοπή του νὰ προκαλέση δυσάρεστες ἀντιδράσεις. Ἡ τοξικότης τοῦ φαρμάκου, ἐξ ἄλλου, εἶναι μηδαμινή. Τὰ γενόμενα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι δὲν ἐπηρεάζει οὔτε τὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα, οὔτε τὰ νεφρά, οὔτε τὴν κυκλοφορία.

Τὸ R 875, ἐκτὸς τοῦ καρκίνου, ἀπεδείχθη ἐπίσης ἐκτάκτως ἀποτελεσματικὸ στοὺς κωλικοὺς τοῦ ἥπατος καὶ τὶς ἐντερικὲς ἐμφράξεις. Σύμφωνα μὲ τὶς ὑπάρχουσες πληροφορίες, τὸ καινούργιο ἀναλγητικὸ θὰ δοθῆ συντομώτατα στὴν κατανάλωσι.

Ἡ πενικιλλίνη ἀντικαθιστᾶ τὸ νυστέρι

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, γιατροὶ καὶ χειροῦργοι συμφωνοῦσαν στὸ ὅτι πρέπει νὰ γίνεται ἐγχείρησι σὲ κάθε περίπτωσι σκωληκοειδίτιδος — κι' ἄλλωστε θεωροῦσαν τὴ σκωληκοειδῆ ἀπόφυσι σὰν κάτι τελείως περιττό. Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὅμως, δοκίμασαν νὰ ἀντικαταστήσουν τὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι μὲ τὴ χρησιμοποίησι ἀντιβιωτικῶν κατὰ τῆς μολύνσεως. Ὁ Ἄγγλος χειροῦργος Ἔρκι Κόλντρεϋ ἐφάρμοσε τὴ μέθοδο αὐτὴ σὲ 137 ἀσθενεῖς, στὴν κλινική του. Εἶχε δὲ μονάχα μιὰ ἀποτυχία — κι' αὐτὴν στὴν περίπτωσι μιᾶς ἡλικιωμένης γυναίκας, ποὺ πέθανε ἀπὸ πνευμονία.

Ἰδίως, ἂν ὁ ἀσθενὴς εἰσαχθῆ στὸ νοσοκομεῖο ἀργότερα ἀπὸ 24 ὧρες μετὰ τὴν ἀρχὴ τῆς κρίσεως, ἡ ἐγχείρησι παρουσιάζει πάντα ὡρισμένους κινδύνους. Σὲ τέτοιες λοιπὸν περιπτώσεις, ὁ δόκτωρ Κίλντρεϋ προτιμᾶ νὰ χρησιμοποιήση τὴν πενικιλλίνη (μιὰ ἔνεσι κάθε 6 ὧρες), συνδυασμένη στὴν ἀνάγκη μ' ἕνα ἄλλο ἀντιβιωτικό. Ἂν ὑπάρχουν πόνοι δυνατοί, χορηγεῖ μορφίνη.

Κι' ἂν ἀκόμα δὲν ἀποφευχθῆ τελικὰ ἡ ἐγχείρησι, ἡ χρησιμοποίησι τῶν ἀντιβιωτικῶν συντελεῖ στὴν ταχύτερη ἀνάρρωσι.

Ἡ νέα αὐτὴ μέθοδος συνιστᾶται ἰδίως γιὰ τὶς ἔγκυες γυναῖκες, τοὺς καρδιακοὺς κι' ὅλους ἐκείνους ποὺ παθαίνουν κρίσι σκωληκοειδίτιδος, ἐνῶ βρίσκονται μακρυὰ ἀπὸ κάθε νοσοκομεῖο (π.χ. σ' ἕνα πλοῖο, στὸν ὠκεανό).

Οἱ μαῦροι καὶ ὁ καρκῖνος τοῦ ἥπατος

Ὁ πρωτοπαθὴς καρκῖνος τοῦ ἥπατος εἶναι σπανιώτατος μεταξὺ τῶν Εὐρωπαίων. Τοὐναντίον, μεταξὺ τῶν νέγρων τῆς Ἀφρικῆς ἀντιπροσωπεύει τὰ 43% τοῦ συνόλου τῶν καρκινωδῶν ὄγκων. Ἀξιοσημείωτο εἶναι ἐπίσης ὅτι προσβάλλει ἀποκλειστικὰ σχεδὸν τοὺς ἄντρες.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ ἐξακριβώσουν τοὺς λόγους στοὺς ὁποίους ἀφείλεται αὐτὴ ἡ εὐπάθεια τῶν μαύρων στὸν καρκῖνο τοῦ ἥπατος. Μερικοὶ πιστεύουν ὅτι πρόκειται γιὰ κληρονομικὴ μετάδοσι τῆς ἀσθενείας, ἐνῶ ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ μαῦροι προσβάλλονται σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ τὸν καρκῖνο τοῦ ἥπατος, λόγῳ τῶν ἰδιομόρφων συνθηκῶν τῆς ζωῆς τους. Ἄλλοι ἀκόμη ἀναζητοῦν στὸν ἰδιαίτερο τρόπο διατροφῆς τῶν μαύρων τὰ αἴτια αὐτῆς τῆς συχνότητος.

Ἡ ἀκριβὴς θέσι τῶν καταγμάτων

Ὁ δόκτωρ Σμόλα, ἀπὸ τὸ Μόναχο, ἐπενόησε μιὰ μέθοδο προσδιορισμοῦ τῆς ἀκριβοῦς θέσεως ἑνὸς κατάγματος μὲ τὸν ἦχο. Ἡ μέθοδος τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος στηρίζεται στὴν ἀρχὴ ὅτι ὁ ἦχος μεταδίδεται εὐκολώτερα ἀπὸ τὰ ὀστᾶ παρὰ ἀπὸ τὰ μαλακὰ μέρη τοῦ σώματος. Μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ εἶναι δυνατὸ νὰ προσδιοριστῆ ἡ θέσις τῶν καταγμάτων ὅλων τῶν μεγάλων ὀστῶν τοῦ σώματος.

Μιὰ πρωτότυπη θεραπεία τῆς ὑδροκεφαλίας

Ἡ ὑδροκεφαλία, εἶναι, ὡς γνωστόν, μιὰ ἐκ γενετῆς ἀσθένεια, ποὺ συνίσταται στὴ συγκέντρωσι μιᾶς ποσότητος ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ μέσα στὸν ἐγκέφαλο. Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ δὲ μπορεῖ ν' ἀπορροφηθῆ καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ προκαλεῖ ὑπέρμετρη διόγκωσι τοῦ κρανίου, ἐνῶ ταυτόχρονα συμπιέζει τὰ ἐγκεφαλικὰ κύτταρα καὶ ἐμποδίζει τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ κεντρικοῦ ὀργάνου τῆς νοήσεως. Ἡ ὑδροκεφαλία ἦταν ὡς χθὲς ἀκόμη ἀθεράπευτη ἀσθένεια. Ἀλλά, τελευταῖα, ὁ Γερμανὸς γιατρὸς Πούντεντς ἐπενόησε ἕνα πρωτότυπο τρόπο θεραπείας. Οὔτε λίγο οὔτε πολύ, συνδέει τὸν ἐγκέφαλο μὲ τὴν καρδιά, χρησιμοποιῶντας γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα λεπτότατο σωλῆνα ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Ἔτσι, τὸ ὑγρὸ ποὺ πλεονάζει στὸν ἐγκέφαλο διοχετεύεται μέσα στὴν καρδιά, ἀπὸ ὅπου περνάει μαζὶ μὲ τὸ αἷμα στὴν κυκλοφορία. Ὁ δόκτωρ Πούντεντς ἔκαμε πολλὲς ἐπιτυχεῖς ἐγχειρήσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

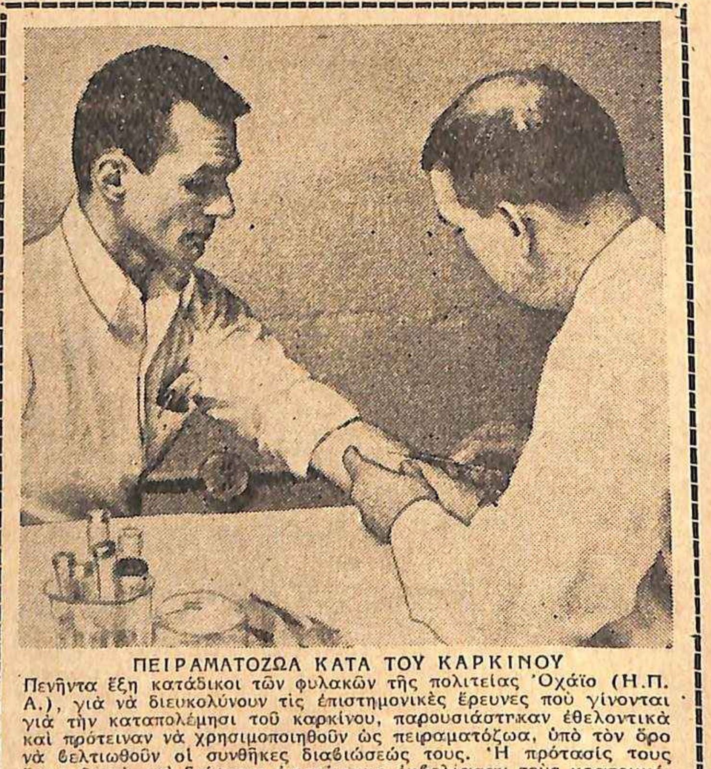

ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΖΩΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Πενῆντα ἔξη κατάδικοι τῶν φυλακῶν τῆς πολιτείας Ὀχάϊο (Η.Π.Α.), γιὰ νὰ διευκολύνουν τὶς ἐπιστημονικὲς ἔρευνες ποὺ γίνονται γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ καρκίνου, παρουσιάστηκαν ἐθελοντικὰ καὶ πρότειναν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς πειραματόζωα, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ βελτιωθοῦν οἱ συνθῆκες διαβιώσεώς τους. Ἡ πρότασίς τους ἔγινε δεκτὴ καὶ διάφοροι ἐπιστήμονες ἐμβολίασαν τοὺς κρατουμένους μὲ καρκινικὰ κύταρα γιὰ νὰ διαπιστώσουν ἂν ὁ ὀργανισμός, ὅταν εἶναι ὑγιής, δημιουργῆ ἀντισώματα κατὰ τῆς φοβερῆς νόσου καὶ κατορθώνη ἔτσι νὰ τὴν καταπολεμήση. Ὅσοι κρατούμενοι ἀνθέξουν στὸ πείραμα καὶ ἐπιζήσουν, θὰ τύχουν χάριτος καὶ θὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι.

Προκαταλήψεις
ΓΙΑ ΤΟ ΖΑΧΑΡΟΔΙΑΒΗΤΗ

Οἱ ἀνυπόστατοι φόβοι, ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν ὅσοι ὑποφέρουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια

Τώρα τελευταῖα, ὁ ζαχαροδιαβήτης βρίσκεται πάλι — γιὰ νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι — στὸ προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητος. Ἡ θεραπεία αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας ἔχει κάνει, πραγματικά, ἀξιοσημείωτες προόδους. Τὸ παλιό, μοναδικὸ φάρμακο, ποὺ χρησιμοποιόταν ἀνέκαθεν γιὰ τὴν καταπολέμησί της, ἡ γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο ἰνσουλίνη, ἀντικαθίσταται τώρα, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἀπὸ ἄλλα φάρμακα. Πρόκειται γιὰ ἐκεῖνα τὰ σουλφαμιδοειδῆ παρασκευάσματα, ποὺ ἀνακαλύφθηκαν ἀπὸ Γερμανοὺς γιατροὺς ἐδῶ κι' ἐνάμισυ χρόνο καὶ κυκλοφοροῦν σήμερα μὲ διάφορα ὀνόματα. Τὰ φάρμακα αὐτά, ποὺ ἔχουν καὶ τὸ προτέρημα νὰ παίρνωνται ἀπὸ τὸ στόμα, χωρὶς νὰ ὑπάρχη ἀνάγκη ἐνέσεων, ὅπως συμβαίνει μὲ τὴν ἰνσουλίνη, γιατρεύουν ὁριστικὰ καὶ σὲ πολὺ σύντομο χρονικὸ διάστημα ὡρισμένες κατηγορίες διαβητικῶν.

Ὡστόσο, παρ' ὅλα ὅσα ἔχουν γραφῆ ὡς τώρα γύρω ἀπὸ τὸ ζαχαροδιαβήτη, πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν πάθησι αὐτή, ἐξακολουθοῦν ν' ἀγνοοῦν ὡρισμένα πράγματα γιὰ τὴν ἀρρώστεια τους καὶ νὰ τρέφουν γι' αὐτὴ μερικὲς προκαταλήψεις. Τὴ νομίζουν ἀρκετὰ χειρότερο κακὸ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι στὴν πραγματικότητα.

Ὁ διαβήτης εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς ἀνωμαλίας, ποὺ συμβαίνει στὸ πάγκρεας. Ὁ ἀδένας αὐτὸς δὲν παράγει ἰνσουλίνη σὲ φυσιολογικὴ ποσότητα ἢ εἶναι γενικὰ ἀνίκανος νὰ ἐκτελῆ τὸ πολύτιμο ἔργο του ὡς... ἀποθηκαρίου ἐνεργείας. Μ' ἄλλα λόγια, ἐξ αἰτίας τῆς ἐλαττωματικότητος αὐτῆς, ὁ ὀργανισμὸς τοῦ διαβητικοῦ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ χρησιμοποιῆ τὸ σάκχαρο ποὺ ὑπάρχει μέσα του καὶ δὲν ἐπωφελεῖται ὅσο πρέπει ἀπὸ τὶς τροφὲς ποὺ δέχεται. Τὸ σάκχαρο συσσωρεύεται στὸ αἷμα κι' ὁ ἄρρωστος χάνει δυνάμεις καὶ βάρος. Ἀνοίγει ἔτσι γιὰ τὸν ὀργανισμὸ ἕνας φαῦλος κύκλος, γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς ἀντιδρᾶ μὲ τὴν πεῖνα, ἀλλὰ ὅσο περισσότερες τροφὲς δέχεται, τόσο καὶ πιὸ πολὺ σάκχαρο μαζεύεται μέσα του κι' ἔτσι ἡ κατάστασί του χειροτερεύει.

Οἱ ἐνέσεις ἰνσουλίνης ἢ τὰ χάπια ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, καθὼς καὶ μιὰ κατάλληλη δίαιτα, περιορίζουν ἢ καὶ θεραπεύουν τὸ κακό. Ὡστόσο, ἡ πάθησι αὐτὴ ἔχει κι' ὡρισμένες πλευρές, ποὺ ἀγνοεῖ ὁ πολὺς κόσμος καὶ ποὺ πρέπει νὰ τὶς μάθη ὁ καθένας.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα: ποιά εἶναι τὰ συμπτώματα, ποὺ θὰ μᾶς κάνουν νὰ ὑποπτευθοῦμε τὸ ζαχαροδιαβήτη; Ἡ μεγάλη ὄρεξι κι' ἡ ὑπερβολικὴ δίψα, θ' ἀπαντήσετε. Ἀλλὰ κοντὰ σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προσθέσουμε καὶ μερικὰ ἄλλα: τὰ συχνὰ κι' ἄφθονα οὖρα, τὴν εὔκολη κούρασι, διαταραχὲς στὴν ὅρασι — ὅπως σκιὲς ἢ φῶτα μπροστὰ στὰ μάτια — καὶ τέλος τὴ δυσκολία μὲ τὴν ὁποία κλείνει ἀκόμα καὶ μιὰ μικρὴ πληγή. Οἱ στατιστικὲς ἐξ ἄλλου δείχνουν, ὅτι ἡ ἀπίσχνανσι φαίνεται πὼς εἶναι πολὺ συχνὴ περίπτωσι κατὰ τὴν περίοδο ποὺ προηγεῖται ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῆς παθήσεως.

Ἀλλὰ ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ σάκχαρο πρέπει νὰ ξέρουν καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα, ποὺ θὰ διαλύσουν ὡρισμένους φόβους καὶ προκαταλήψεις ποὺ ἔχουν γιὰ τὴν ἀρρώστεια τους.

Δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως κανένας λόγος νὰ θεωρῆ ὁ διαβητικὸς τὸν ἑαυτό του σὰν ἕναν ἀπόκληρο τῆς ζωῆς. Μὲ τὴν κατάλληλη θεραπευτικὴ ἀγωγή, ἡ πάθησι αὐτὴ ὑποχωρεῖ σὲ σημεῖο, ὥστε νὰ μπορῆ ὁ ἄρρωστος ν' ἀσχολῆται μ' ὁποιαδήποτε δουλειά. Δὲν εἶναι λόγου χάρι καθόλου σωστὸ αὐτὸ ποὺ πιστεύουν μερικοί, ὅτι ἡ διανοητικὴ καταπόνησι ἐπιδρᾶ μοιραῖα στὴν ἐξέλιξι τῆς ἀρρώστειας.

Ἄλλοι πιστεύουν, ὅτι ἡ ἰνσουλίνη ποὺ χρησιμοποιεῖται στὴ θεραπεία, κάνει τὸν ὀργανισμὸ νὰ συνηθίση σ' αὐτὸ τὸ φάρμακο καὶ ὅτι ἔτσι μειώνονται τὰ ἀποτελέσματα, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὴ χρησιμοποίησι ναρκωτικῶν. Πρόκειται γιὰ προκατάληψι, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου σωστή.

Ὁ διαβήτης εἶναι κληρονομικὴ ἀρρώστεια; Ὄχι. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ προδιάθεσι εἶναι κληρονομική, γιατὶ παρατηρήθηκε ὅτι ὁ διαβήτης παρουσιάζεται σὲ πολλὲς γενεὲς τῆς ἴδιας οἰκογένειας. Ἂν κι' οἱ δυὸ γονεῖς εἶναι διαβητικοί, τὰ παιδιά τους θὰ ἔχουν πιθανώτατα μιὰ προδιάθεσι σ' αὐτὴ τὴν πάθησι. Ἂν εἶναι διαβητικὸς μονάχα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς γονεῖς κι' ὁ ἄλλος ἔχει ἁπλῶς προδιάθεσι κι' εὐπάθεια στὴν ἀρρώστεια αὐτή, τότε μόνο τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ παιδιά τους θὰ παρουσιάσουν προδιάθεσι.

Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, κανεὶς σοβαρὸς λόγος, ποὺ νὰ ἀποκλείη τὸ γάμο σὲ ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ σάκχαρο. Ὁ διαβητικὸς πρέπει μονάχα νὰ προσέξη τὸ ἑξῆς: νὰ διαλέξη τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς του ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια, στὴν ὁποία νὰ μὴν ὑπάρχουν ὁμοιοπαθεῖς του.

Μιὰ ἄλλη ἀρκετὰ διαδεδομένη προκατάληψι γιὰ τὸ διαβήτη εἶναι καὶ τὸ ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ ὑποφέρει ἀπ' αὐτὴ τὴν πάθησι, δὲν πρόκειται νὰ φέρη παιδιὰ στὸν κόσμο. Ψέμμα μεγάλο. Μιὰ διαβητικὴ μπορεῖ νὰ γεννήση παιδιὰ ἀπολύτως ὑγιῆ, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη γυναῖκα. Τὸ μόνο ποὺ χρειάζεται, εἶναι νὰ βρίσκεται κατὰ τοὺς μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης σὲ συστηματικώτερη ἰατρικὴ παρακολούθησι καὶ νὰ μὴ παραμελῆ καθόλου τὴ θεραπεία καὶ τὴ δίαιτα ποὺ τῆς ἔχει κανονίσει ὁ γιατρός.

✪ ✪

Θὰ «μαρκάρωνται» καὶ οἱ ψεῖρες

Ὁ ἐξανθηματικὸς τύφος, ὁ διαλείπων πυρετὸς κι' ἄλλες ἀσθένειες μεταδίδονται ἀπὸ τὶς ψεῖρες. Θὰ ἤθελαν λοιπὸν πάντοτε οἱ γιατροὶ νὰ μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν αὐτὰ τὰ σιχαμερὰ ζωΰφια στὶς μετακινήσεις τους, γιὰ νὰ καθορίζουν ἔτσι τὴ διαδρομὴ τῆς μολύνσεως. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ φαινόταν ἄλυτο. Τώρα ὅμως βρῆκε μιὰ λύσι ἡ Ἰατρικὴ Σχολὴ τῆς Καλιφορνίας: νὰ «μαρκάρωνται» οἱ ψεῖρες μὲ τὸ ραδιενεργὸ ὑλικὸ «καίσιον 144», ὥστε νὰ μπορῆ πιὰ νὰ τὶς παρακολουθήση κανεὶς μ' ἕνα μετρητὴ ραδιενεργείας. Ἐλπίζεται ὅτι ἡ ἀνακάλυψι αὐτὴ θὰ ἐπιτρέψη νὰ περιορισθοῦν σημαντικὰ οἱ ἐπιδημίες.

Γελωτοθεραπεία

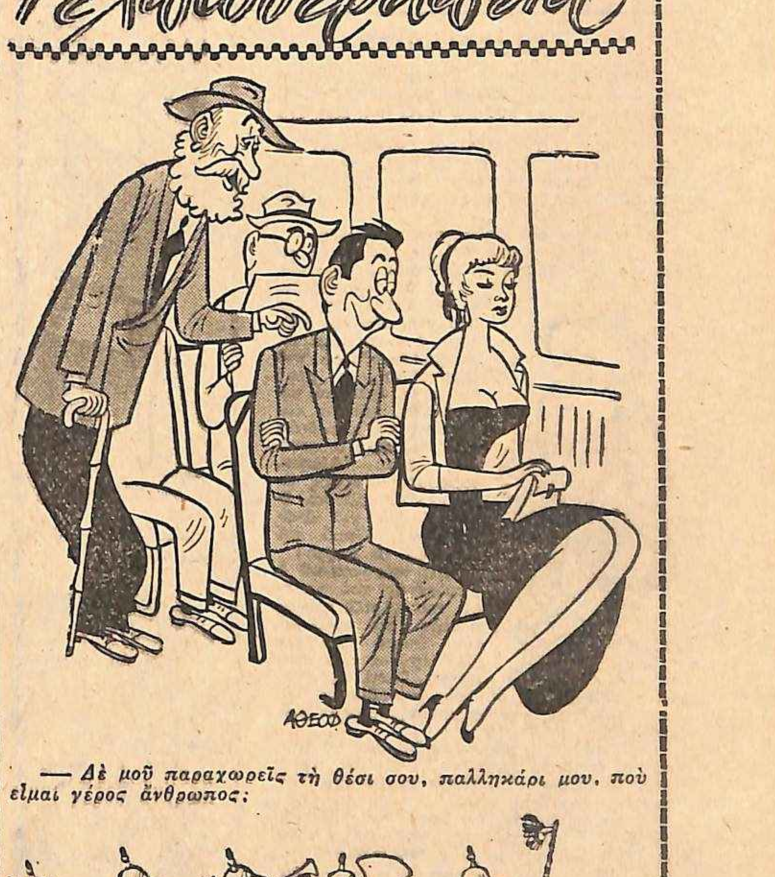

— *Δὲ μοῦ παραχωρεῖς τὴ θέσι σου, παλληκάρι μου, ποὺ εἶμαι γέρος ἄνθρωπος;*

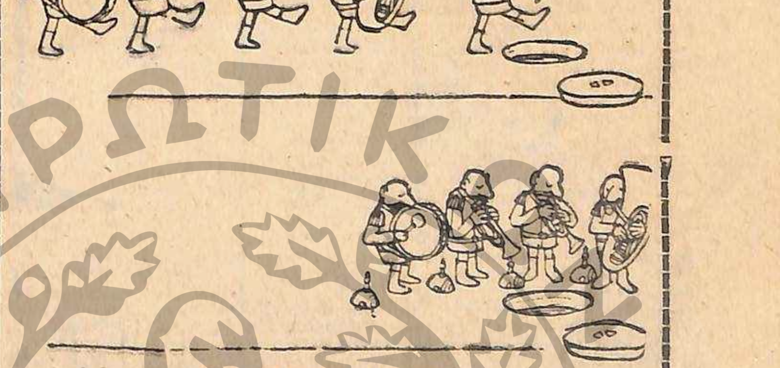

Τὸ πένθιμον ἐμβατήριον.

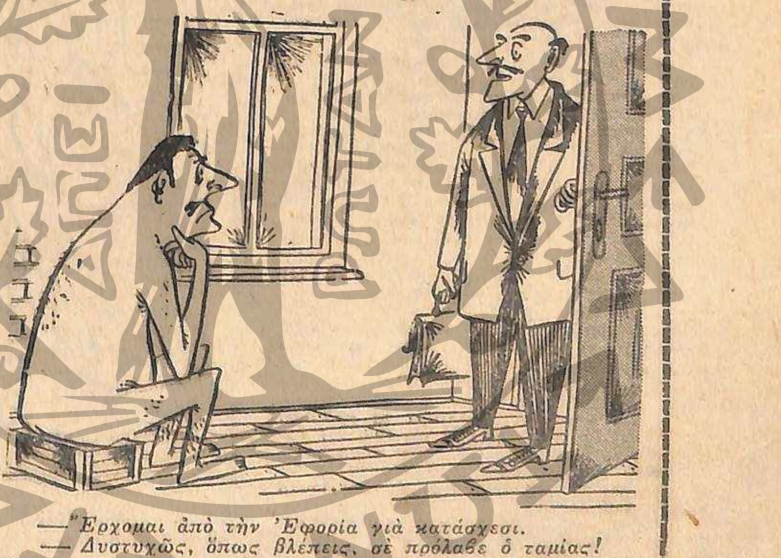

— *Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ἐφορία γιὰ κατάσχεσι.*
— *Δυστυχῶς, ὅπως βλέπεις, σὲ πρόλαβε ὁ ταμίας!*

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ζευγαρώματα

Ὅταν ἦταν νέος ὁ Ναστραδίν, δούλευε μὲ τὸ μεγαλύτερο ἀδελφό του, τὸν Ὀσμάν, στὰ χτήματα τοῦ πατέρα τους, ποὺ εἶχε ἕνα σωρὸ τσιφλίκια.

— Ἀφοῦ ὁ μεγαλύτερος γυιός σου σὲ παραστέκει σ' ὅλες τὶς δουλειές, γιατὶ δὲ στέλνεις ἐμένα, πατέρα, στὸ Ἰκόνιο νὰ σπουδάσω; παραπονιότανε κάθε τόσο ὁ Χότζας.

Μὰ ἐκεῖνος τὸν ἀπόπαιρνε μὲ φωνές:

— Νὰ καθίσης ἐδῶ καὶ τὰ γράμματα εἶναι γιὰ τοὺς Φράγκους καὶ τοὺς ρέμπελους.

Κι' ὁ Ναστραδίν, τί νὰ κάνη; Ἔμενε στὰ χτήματα καὶ δούλευε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Ὅσο γιὰ διασκέδασι, ἡ μόνη ποὺ εἶχε, ἦταν νὰ περιποιῆται καὶ νὰ καμαρώνη τὰ σπουδαῖα ζῶα ποὺ εἶχε ὁ πατέρας του. Ἄλογα, ταύρους, κάπρους ἀπὸ μεγάλη ράτσα, ἕνα κι' ἕνα γιὰ ἀναπαραγωγή, ποὺ τὰ θαύμαζε τὸ χωριό!

Καὶ πραγματικὰ ὁ μπεζαχτᾶς τοῦ πατέρα του γέμιζε περισσότερο ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα, παρὰ ἀπὸ τὴν καλλιέργεια τῶν χτημάτων. Γιατὶ κάθε τόσο τὰ δάνειζε γιὰ πολλοὺς παράδες σὲ ἄλλους κτηματίες, ποὺ τὰ χρειαζόντουσαν γιὰ ζευγάρωμα.

— Θὰ τάχης, μπρὲ ἐντεψίζη, σὰν τὰ μάτια σου αὐτὰ τὰ ζωντανά, γιατὶ ἀπ' αὐτὰ γινήκαμε πλούσιοι!... Ἔλεγε συχνὰ στὸ Ναστραδὶν ὁ πατέρας του.

Κι' ἂν μποροῦσε, ἂς ἔκανε κι' ἀλλοιῶς ὁ Χότζας. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπ' τὸν πατέρα του, εἶχε πάνω καὶ τὸν μεγάλο του ἀδελφό.

— Ἐγὼ θὰ κλείνω τὶς συμφωνίες καὶ θὰ κανονίζω τὴ τροφή τους, τοῦ ἔλεγε. Ἐσὺ μονάχα θᾶχης στὸ νοῦ σου μὴν ξεφύγη κανένα, γιατὶ χάθηκες, φουκαρᾶ μου... τοὔλεγε ὁ ἀδελφός του, ποὺ ἦταν δυὸ φορὲς στὸ μπόϊ τοῦ Ναστραδίν.

— Καλά, μωρὲ Ὀσμάν, μὴν κάνης κι' ἔτσι. Ἀδελφός σου εἶμαι καὶ μὲ λογαριάζεις λιγώτερο ἀπὸ τ' ἄλογα καὶ τὰ καποιά;... παραπονιότανε ὁ Χότζας, μὰ δὲν εὕρισκε πουθενὰ τὸ δίκηο του.

Ἔτσι, μιὰ μέρα, ἐνῶ καθόταν στενοχωρημένος καὶ φύλαγε τὰ ζῶα, κλαίγοντας τὴ μοίρα του, παρουσιάστηκε ἕνας χτηματίας ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ χωριὸ καὶ ζήτησε νὰ δῆ τὸν πατέρα του.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ, ἐφέντημ... Λείπει ἀπὸ τὸ πρωῒ στὰ χτήματα... ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Ἂν τὸν θέλης ὅμως γιὰ δουλειά, πές μου ἐμένα...

— Πρέπει νὰ δῶ τὸν ἴδιο, ἐξήγησε ὁ ξένος. Γι' αὐτὸ θὰ τὸν περιμένω νὰ γυρίση. Ἔχω κάτι νὰ τοῦ πῶ καὶ δὲν κάνει νὰ τ' ἀκούσης ἐσύ...

Ὁ Χότζας, ὅμως, ποὺ ἦταν ἀμούστακο παιδὶ ἀκόμη, νομίζοντας πὼς ἤθελε νὰ κλείση καμμιὰ συμφωνία γιὰ ζευγάρωμα, τοῦ εἶπε:

— Καταλαβαίνω, ἀγᾶ μου, τί τὸν θέλεις. Καὶ χαμογέλασε πονηρά.

— Τίποτα δὲν καταλαβαίνεις κι' ἄσε τὶς ἐξυπνάδες! εἶπε φουρκισμένος ὁ ξένος.

— Μπρέ, ἄκουσε ἐμένα τί σοῦ λέω! ἀπάντησε πεισμωμένος ὁ Ναστραδίν. Ξέρω γιὰ ποιὰ δουλειὰ ἦρθες. Ἄκουσε, λοιπόν. Ἡ ταρίφα γιὰ τὸν ταῦρο εἶναι πέντε χρυσᾶ φλουριά, γιὰ τὸ ἄλογο δέκα καὶ γιὰ τὸν κάπρο ὀχτὼ φλουριὰ καὶ εἴκοσι γρόσια.

— Δὲν σοῦ λέω πὼς δὲν κατάλαβες τίποτα; τοῦ φώναξε ὁ ξένος κι' ἀναψοκοκκίνισε. Ἐγὼ δὲν ἦρθα νὰ μιλήσω μὲ τὸν πατέρα σου γι' αὐτὸ ποὺ νομίζεις...

— Ἄμ τότε γιατί ἦρθες;

— Ἦρθα, γιατὶ ἔπιασα τὸν προκομένο τὸν ἀδελφό σου, τὸν Ὀσμάν, νὰ φιλάη τὴν κόρη μου!...

Ὁ Ναστραδίν, τότε, σκάζοντας στὰ γέλια, γύρισε καὶ τοὖπε:

— Ἂν εἶναι ἔτσι, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα, ἐφέντημ!... Πρέπει νὰ δῆς τὸν ἴδιο τὸν πατέρα μου. Γιατὶ ποτὲ δὲν μοὖπε πόσα παίρνει γιὰ τὸ ζευγάρωμα τοῦ Ὀσμάν!...

Μὰ ἔγινε τόση φασαρία μὲ τὸ χωρατὸ αὐτὸ τοῦ Χότζα, ποὺ ξεσηκώθηκε ὅλο τὸ γειτονικὸ χωριὸ γιὰ νὰ τὸν σκοτώση. Κι' ἔτσι, ἐπὶ τέλους, ἀναγκάστηκε ὁ πατέρας του νὰ τὸν στείλη στὸ Ἰκόνιο πρῶτα γιὰ νὰ κρυφτῆ κι' ἔπειτα γιὰ νὰ σπουδάση...

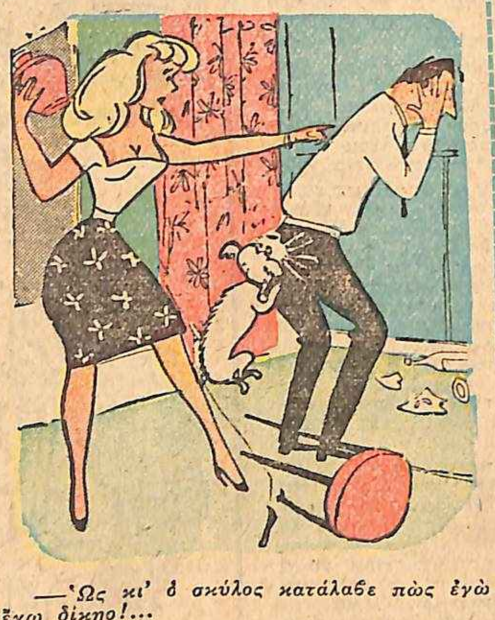

— Ὡς κι' ὁ σκύλος κατάλαβε πὼς ἐγὼ ἔχω δίκηο!...

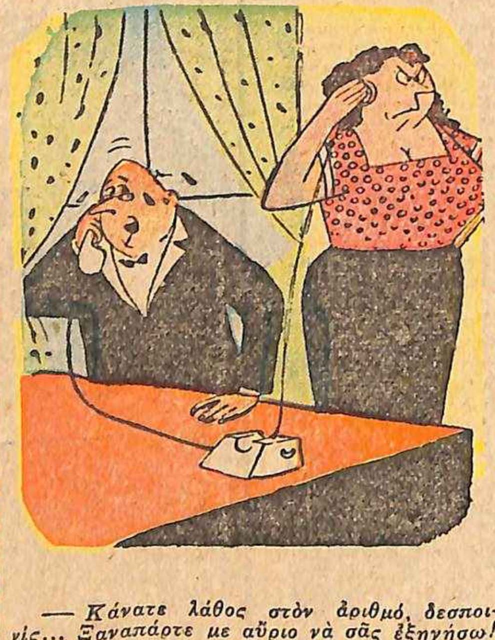

— Κάνατε λάθος στὸν ἀριθμό, δεσποινίς... Ξαναπάρτε με αὔριο νὰ σᾶς ἐξηγήσω!

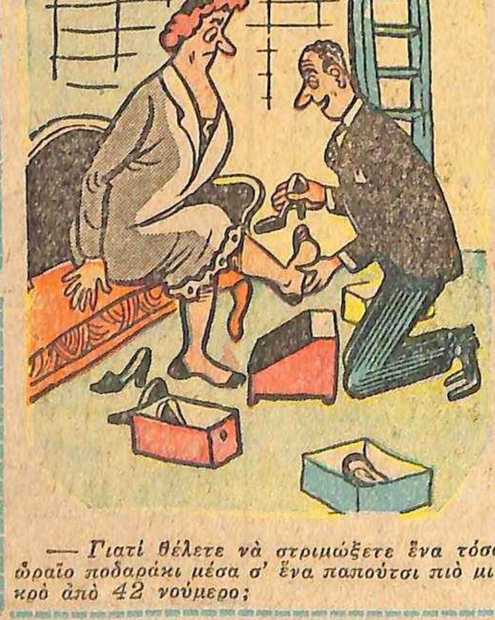

— Γιατί θέλετε νὰ στριμώξετε ἕνα τόσο ὡραῖο ποδαράκι μέσα σ' ἕνα παπούτσι πιὸ μικρὸ ἀπὸ 42 νούμερο;

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὰ πτερωτὰ

Ποῦ θὰ πάη αὐτὴ ἡ δουλειὰ μὲ τὰ πτηνά σας, μαντάμ; Μάλιστα, σὲ σᾶς ἀπευθύνομαι, ἐρίτιμος κυρία τοῦ παραπλεύρως διαμερίσματος, ποὺ ἔχετε μεταβάλει τὸ μπαλκόνι καὶ τὸ σπίτι σας ὁλόκληρο, σὲ φωλεὰ καλλικελάδων πτηνῶν. Καὶ ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησί μου. Ὡς ποῦ θὰ πάη ἡ ἐνοχλητικὴ αὐτὴ ὑπόθεσις; Διότι ἐδῶ πᾶμε νὰ ἐγκαταστήσουμε ἀποικία πτερωτῶν ὑποκειμένων.

Διότι κυρία μου, μέχρι τινὸς τὰ πράγματα ἦσαν ἐν τάξει καὶ ἐβάδιζαν ἤρεμα καὶ ὁμαλά. Αἰφνιδίως σᾶς ἔφεραν ὡς δῶρον, λέει, ἕνα καναρίνι ἐγκεκλεισμένον ἐντὸς κλουβοῦ. Πάει καλά. Ἕνα, κομμάτια νὰ γίνη. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐσταμάτησε ἐδῶ. Τὸ ἕνα, λέσει, στενοχωριόταν μόνο του καὶ ἤθελε παρέα. Καὶ κουβαλήσατε καὶ δεύτερο. Καὶ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα πλέον μᾶς ἐπῆρε ὁ κατήφορος. Τὰ δύο ἔγιναν τέσσερα. Τὰ τέσσερα ἕξη. Καὶ ἰδοὺ σήμερα ὅτι ἔχετε ἐγκαταστήσει καμμιὰ ντουζίνα κλουβιά, πλήρη πτερωτῶν ὑποκειμένων, τὰ ὁποῖα τσιρίζουν δαιμονιωδῶς ἀπὸ ξημερώματα μέχρι νυκτός. Ἀνοίγω τὸ παράθυρό μου καὶ ἀντικρύζω τὸ μπαλκόνι σας καὶ ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι βλέπω τὸ πτηνολογικὸν παράρτημα ζωολογικοῦ κήπου. Καὶ ὅλο κουβαλᾶτε. Καναρίνια, φλώρους καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο εἶδος πτηνῶν. Τενόρους, βαρυτόνους, μπάσσους. Βραχνοὺς καὶ μή, ποὺ ξελαρυγγίζονται διαρκῶς καὶ ἀκαταπαύστως.

Τί εἴπατε; Ἐρωτᾶτε ἂν μ' ἐνοχλῆ τὸ εὐγενὲς ᾆσμα τῶν πτηνῶν σας; Ὄχι μόνον μ' ἐνοχλεῖ, ἀλλὰ μοῦ κατεργάζεται τὰ νεῦρα μέχρις ἀλλοφροσύνης.

Πῶς; Δὲν φανταζόσαστε πὼς θὰ μὲ πειράξη ἡ εὐγενὴς αὐτὴ καὶ καλλικέλαδος συναυλία; Κι' ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ἀνέχεστε σεῖς αὐτὴ τὴν κατάστασι. Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὸ καλλικέλαδον τσιριχτό. Εἶναι καὶ ὁ διαρκὴς θόρυβος αὐτῶν τῶν πτερωτῶν διαβόλων, οἱ ὁποῖοι πηδᾶνε διαρκῶς μέσα στὰ κλουβιά τους καὶ κάνουν ἕνα σαματᾶ ἀνυπόφορο, τὸν ὁποῖον, σᾶς πληροφορῶ ὅτι δὲν εἶμαι γιὰ κανένα λόγο διατεθειμένος ν' ἀνεχτῶ περισσότερο. Μάλιστα. Δικαίωμά σας ν' ἀγαπᾶτε τὰ πουλιά, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐνοχλῆτε τὸν ἄλλον. Ἂν ἔχετε αὐτὸ τὸ ψώνιο, νὰ πιάσετε ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, νὰ ἐγκαταστήσετε ἐκεῖ τοὺς πτερωτούς σας διαβόλους, νὰ τοὺς καμαρώνετε καὶ νὰ ἱκανοποιῆτε τὸ ψώνιο σας, χωρὶς νὰ βασανίζετε τοὺς πλησίον σας.

Μάλιστα, κυρία μου. Διότι, κυρία μου, ἂν τὸ πᾶμε ἔτσι, τί θὰ λέγατε ἂν μ' ἔπιανε καὶ μένα ἡ ἀγάπη γιὰ τὰ σκυλιὰ κι' ἔφερνα καμμιὰ ντουζίνα μαντρόσκυλα καὶ τ' ἀμόλαγα στὴ βεράντα μου καὶ τ' ἄφηνα νὰ γαυγίζουν νυχθημερόν; Θὰ σᾶς ἄρεσε;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὔτε καιρό, οὔτε διάθεσι ἔχω νὰ στήσω κουβέντα μαζί σας ἐπὶ τοῦ πτηνολογικοῦ αὐτοῦ θέματος. Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ εἶναι νὰ σηκώσετε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι σας αὐτὰ τὰ ἐνοχλητικὰ πτερωτὰ ὑποκείμενα, ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωή τους. Γιατί, καθὼς τὰ μπαλκόνια μας εἶναι κοντινὰ καὶ μοῦ εἶναι ἀπολύτως εὔκολο νὰ πηδήσω, θὰ βγῆτε και [illegible] ὥρα στὸ μπαλκόνι σας καὶ θὰ βρῆτε μόνο τὰ κλουβιά. Καὶ ἂν τὰ βρῆτε κι' αὐτά. Εἶπα, εἰδοποίησα καὶ κανονῖστε τὴ στάσι σας. Ὁρῖστε μας. Δὲν μᾶς φτάνουν τ' ἄλλα βάσανα. Θἄχουμε τώρα καὶ τοὺς φλώρους!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Μάρθα Χάϋερ

Θά πεθάνης στίς 9!.....

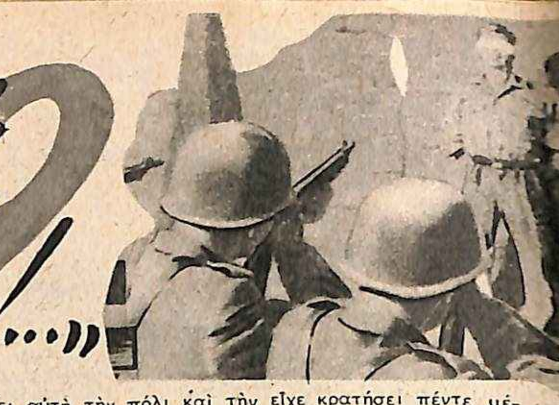

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀπ' τὸ καγκελλόφραχτο παράθυρο τοῦ κελλιοῦ του ὁ Μπροὺκς ἔβλεπε ἕνα χωρικό, ποὺ ἔσκαβε τὸ χωράφι του, σιγὰ-σιγά, σταματῶντας κάθε τόσο γιὰ νὰ σκουπίση τὸν ἱδρῶτα του. Ἤθελε ἄλλη μιὰ μέρα γιὰ νὰ τελειώση τὴ δουλειά του. Μὰ ὁ Μπροὺκς δὲ θὰ τὸν ξανάβλεπε τὴν ἄλλη μέρα, γιατὶ δὲ θὰ ζοῦσε πιά! Στὶς 9 τὸ πρωΐ, θὰ τὸν ντουφεκίζανε. Δὲν εἶχε κανένα δικό του, ποὺ νὰ τὸν κλάψη. Οὔτε καὶ τὸ ἄξιζε...

Εἶχε φτάσει στὴ μικρὴ ἐκείνη νοτιοαμερικανικὴ Δημοκρατία μ' ἕνα λαθραῖο φορτίο ὅπλων. Μόλις προσγειώθηκε ὅμως, μὲ τὸ παλιὸ ἀεροπλάνο ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ ἴδιος, ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ στρατηγοῦ Περέζ, τοῦ κυβερνήτη αὐτῆς τῆς χώρας. Ποιὸς τὸν εἶχε προδώσει, ἆραγε; Δὲ μποροῦσε νὰ ξέρη... Πάντως, θεώρησε περιττὸ ν' ἀντισταθῆ, μπροστὰ στὰ ὅπλα τῶν στρατιωτῶν, ποὺ τὸν σημαδεύανε...

Καὶ τώρα ἦταν κλεισμένος στὴ φυλακὴ καὶ περίμενε τὴ θανατική του ἐκτέλεσι. Ἤξερε καλά, εἶχε ἀκούσει πὼς ὁ Περὲζ ἦταν ἀμείλικτος...

Κατὰ τὶς 11 τὴ νύχτα, μπῆκε στὸ κελλί του ἕνας ἀξιωματικός.

— Ὁ στρατηγὸς θέλει νὰ σᾶς μιλήση, σενόρ, τοῦ εἶπε εὐγενικά.

Καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ γραφεῖο τοῦ Περέζ. Καθὼς περνοῦσαν ἀπ' τὸ διάδρομο, διασταυρώθηκαν μὲ μιὰ νέα κι' ὄμορφη κοπέλλα. Ὁ Μπροὺκς πρόσεξε πὼς τὸν κύτταζε. Ἡ φυσιογνωμία της τοῦ φάνηκε γνωστή... Μὰ ἴσως καὶ νἄκανε λάθος...

Ὁ Περὲζ τὸν ὑποδέχτηκε εὐγενικά... Τὸν ἔβαλε νὰ καθήση, τοῦ πρόσφερε ἕνα ποῦρο καὶ τὸν ρώτησε ὕστερα:

— Μήπως ἀλλάξατε γνώμη;...

Ὁ Μπροὺκς κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Τὰ μάτια τοῦ στρατηγοῦ σπίθισαν.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω γιατί θέλω τὴν πληροφορία ποὺ σᾶς ζήτησα, εἶπε. Ἐργάστηκα σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ γιὰ νὰ κάνω ἰσχυρὴ τὴ χώρα μου. Γι' αὐτὸ χρειάζονται δυὸ πράγματα: μιὰ σταθερὴ κυβέρνησι καὶ εἰρήνη!... Ξέρω ποιὸς σᾶς πλήρωσε γιὰ τὰ ὅπλα ποὺ φέρατε. Ξέρω τὸ σχέδιό του ν' ἀνατρέψη τὸ νόμιμο καθεστώς. Μὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατέχει μιὰ ἀνωτάτη θέσι στὴν Κυβέρνησι, καὶ δὲ μπορῶ νὰ κάνω τίποτε ἐναντίον του, δίχως ἀποδείξεις. Γι' αὐτὸ σᾶς ζήτησα τὴ μαρτυρικὴ κατάθεσί σας!

Σώπασε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Δῶστε μοῦ την, καὶ θὰ σᾶς ἀφίσω ἐλεύθερο. Ἀλλοιῶς, ὁρκίζομαι στὴν Παναγία πὼς θὰ πεθάνετε, αὔριο τὸ πρωΐ στὶς 9!

— Λυπᾶμαι, στρατηγέ, ἀλλὰ δὲ μπορῶ, ἀπάντησε ἁπλὰ ὁ Μπρούκς.

Ὅταν ξαναβρέθηκε σὲ λίγο στὸ κελλί του, προσπάθησε νὰ θυμηθῆ ποῦ εἶχε ξαναδῆ ἐκείνη τὴν κοπέλλα. Τοῦ κάκου ὅμως...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὰ ὅπλα, ἦταν ὁ ἀντιπρόεδρος Λοπέζ. Μὰ δὲ θὰ τὸν πρόδινε ποτὲ ὁ Μπρούκς, ἔστω κι' ἂν θὰ μποροῦσε νὰ σώση ἔτσι τὴ ζωή του. Ὅσο χαμηλὰ κι' ἂν εἶχε κατρακυλήσει, ἐξακολουθοῦσε νὰ σέβεται τὸ λόγο τῆς τιμῆς του.

Ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ του ξανάνοιξε σὲ λίγο. Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ἀνήγγειλε πὼς τὸν ἤθελε καὶ πάλι ὁ στρατηγός.

Στὸ γραφεῖο τοῦ Περὲζ βρισκόταν τώρα κι' ἕνας νέος λοχαγός.

— Ἤσαστε, τὸ 1948, στὴ Σάντα Ἐστέλλα; ρώτησε ὁ στρατηγὸς τὸ Μπρούκς.

— Πιθανόν... εἶπε ἐκεῖνος, προσπαθῶντας νὰ θυμηθῆ.

— Ἦταν ἡ ἐποχή, ποὺ ὁ λεγόμενος «Σκορπιὸς» εἶχε ἐπαναστατήσει, εἶχε καταλάβει αὐτὴ τὴν πόλι καὶ τὴν εἶχε κρατήσει πέντε μέρες.

— Ἀ, ναί! Τώρα θυμᾶμαι... ἀπάντησε ὁ Μπρούκς.

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ λοχαγὸς ἄλλαξαν μιὰ ματιά. Ὕστερα ὁ πρῶτος εἶπε:

— Τὴν πρώτη μέρα τῆς κατοχῆς, μιὰ γυναίκα, μιὰ κοπέλλα κι' ἕνα ἀγόρι, πέσανε πάνω σὲ κάτι μεθυσμένους στρατιῶτες, στὸ δρόμο. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς κράτησαν ἀκίνητο τὸ παιδὶ κι' οἱ ἄλλοι ἐπιτεθήκανε στὶς γυναῖκες. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅμως, φτάσατε σεῖς. Ὑποχρεώσατε αὐτὰ τὰ καθάρματα νὰ τὸ βάλουνε στὰ πόδια. Μὰ ἕνας ἀπ' αὐτούς, σᾶς πέταξε ἕνα μαχαῖρι καὶ σᾶς πλήγωσε στὸ μπράτσο...

Ναί, τώρα θυμότανε πολὺ καλὰ ὁ Μπροὺκς ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή. Θυμότανε καὶ τὰ ὀνόματα: Ἡ κοπέλλα, ὡς 14 χρονῶν, λεγόταν Ἰσαβέλα. Ὁ ἀδερφός της Χουάν. Κι' ἡ μητέρα τους... ἡ μητέρα τους σενόρα Περέζ!

Ἡ Ἰσαβέλα ἦταν ἡ κοπέλλα ποὺ εἶχε συναντήσει στὸ διάδρομο, κι' ὁ Χουὰν ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ στρατηγοῦ, ὁ λοχαγὸς ποὺ στεκότανε τώρα δίπλα του!

Ὁ νέος πῆγε κοντὰ στὸ Μπροὺκς καὶ τοὔσφιξε τὸ χέρι.

— Εἶχα ὁρκιστῆ νὰ σᾶς τὸ ξεπληρώσω ὅταν μπορέσω, τοῦ εἶπε. Καὶ νά ποὺ ἔφτασε ἡ στιγμή!... Δὲν εἶν' ἔτσι, πατέρα;

Ὁ Περὲζ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως στὴν ἐρώτησι τοῦ γυιοῦ του.

— Ὁ σενὸρ Μπροὺκς θὰ πεθάνη αὔριο στὶς 9 ἂν δὲ μοῦ δώση τὴν κατάθεσι ποὺ τοῦ ζήτησα! πρόφερε σὲ λίγο. Τ' ὁρκίστηκα! Ἡ χώρα μου εἶναι γιὰ μένα ἀνώτερη ἀπὸ κάθε τι.

Ὁ Χουὰν τὸν κύτταξε καὶ κατάλαβε πὼς θἆταν ἀνώφελο νὰ προσπαθήση νὰ τὸν μεταπείση. Στράφηκε ἀπότομα καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο, ἐνῶ ὁ Περὲζ διάταζε νὰ ὁδηγήσουν τὸν κατάδικο στὴ φυλακή.

Λίγο ἀργότερα, μπῆκε στὸ κελλὶ τοῦ Μπροὺκς ἡ Ἰσαβέλα.

— Σᾶς ἔφερα μερικὰ τσιγάρα... ψιθύρισε ντροπαλά.

— Εὐχαριστῶ, σενορίτα Περέζ. Εἴσαστε πολὺ καλή.

— Μὲ θυμόσαστε;

— Ποτὲ δὲ σᾶς ξέχασα.

Ἐνῶ πρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μπρούκς, ἔνοιωσε ξαφνικὰ πὼς τὴν ἀγαποῦσε! Ἡ καρδιά του ἔλυωνε τώρα ἀπὸ τρυφερότητα... κι' ἤθελε νὰ ζήση, νὰ ζήση!

Μὰ ὄχι, δὲ θὰ γινότανε ποτὲ προδότης! Δὲ θὰ πατοῦσε τὸ λόγο του.

Ἡ κοπέλλα μάντεψε τί γινότανε μέσα στὴν ψυχή του. Πῆγε πιὸ κοντά του... καὶ βρέθηκε ξαφνικὰ στὴν ἀγκαλιά του.

— Τώρα καταλαβαίνω πὼς δὲν εἶχα ξαναγαπήσει ποτέ! τῆς εἶπε γλυκά.

— Κι' ἐγὼ σᾶς ἀγάπησα... ἀπὸ τότε! τοῦ ἀπάντησε.

Ὕστερα ἔσβυσε ἡ λάμψι τῶν ματιῶν της

— Θὰ πάω νὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου, πρόσθεσε. Θὰ ξαναγυρίσω τὸ πρωΐ νωρίς, ἀκόμα κι' ἄν...

Δὲ συμπλήρωσε τὴ φράσι της καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ κελλί, ἀφίνοντας ἀνάστατο τὸ Μπρούκς.

...Οἱ ὧρες κύλησαν. Ξημέρωσε, βγῆκε ὁ ἥλιος... Στὶς 8, δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμα ἡ Ἰσαβέλα. Ἀντὶ γι' αὐτήν, μπῆκε στὸ κελλὶ ὁ ἀξιωματικός. Ὁ Μπροὺκς σηκώθηκε καὶ τὸν ἀκολούθησε. Ἦταν βέβαιος πὼς τὸν πήγαινε γιὰ ἐκτέλεσι... Βρέθηκε ὅμως καὶ πάλι στὸ γραφεῖο τοῦ Περέζ.

Ἦταν ἐκεῖ κι' ὁ Χουάν. Κρατοῦσε ἕνα χαρτί. Τὄδωσε στὸ Μπρούκς.

— Δῶστε το στὸ στρατηγό, τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος ὑπάκουσε μηχανικά. Ὁ Περὲζ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ χαρτί.

— Εἶναι μιὰ ἰδιόχειρη κι' ἐνυπόγραφη ὁμολογία τοῦ Λοπέζ, εἶπε.

Χαμογέλασε στὸ Μπροὺκς κι' ὕστερα στράφηκε στὸ γυιό του:

— Συνόδεψε τὸν σενὸρ Μπροὺς ὡς τὸ ἀεροδρόμιο. Εἶν' ἐλεύθερος νὰ φύγη.

Ἔδωσε τὸ χέρι του στὸ Μπροὺκς καὶ πρόσθεσε:

— Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὸ θάρρος σας καὶ σᾶς εὔχομαι καλὴ τύχη!

Ὁ Χουὰν κι' ὁ Μπροὺκς ἀνέβηκαν σ' ἕνα στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο.

— Μὰ πῶς τὰ καταφέρατε; ρώτησε ὁ δεύτερος.

— Ἦταν ἁπλούστατο. Ὁ Λοπὲζ ἤξερε πὼς εἴχατε συλληφθῆ καὶ φοβόταν πὼς θὰ μιλούσατε. Ὅταν μὲ εἶδε, λοιπόν, νὰ παρουσιάζωμαι τὴ νύχτα στὸ σπίτι του, μ' ἔξη στρατιῶτες, συμπέρανε πὼς εἴχατε μιλήσει! Ἔσπασαν τότε τὰ νεῦρα του κι' ὡμολόγησε.

»Ἦταν ἕνα σχέδιο τοῦ πατέρα μου, αὐτό. Μοῦ εἶχε δηλώσει ὅμως ὅτι, ἂν ἀποτύχαινα, θὰ εἶχα ἐγὼ ὅλες τὶς εὐθύνες. Αὐτὸς δὲ θἄξερε τίποτε ἐπισήμως...

»Ἔπειτα, ὅταν τοῦ δώσατε τὸ χαρτί, ἦταν πιὰ ἐν τάξει μὲ τὸν ὅρκο του καὶ σᾶς ἄφησε ἐλεύθερο. Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

Ὁ Χουὰν κύτταξε στὰ μάτια τὸ Μπροὺκς καὶ πρόσθεσε:

— Ἡ ἀδελφή μου μάλλωσε χτὲς τὴ νύχτα μὲ τὸν πατέρα μου. Ἡσύχασε κάπως μόνον ὅταν τῆς εἶπε τὸ σχέδιό μας... Μὰ δὲν τὴν ἄφησε νὰ σᾶς ξαναδῆ. Ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀφίση στὴν ἀπελπισία, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ λυγίζατε ἐπιτέλους καὶ θὰ μιλούσατε, ἂν δὲ πετύχαινε τὸ δικό μας σχέδιο.

Ὁ Μπροὺκς σκέφτηκε λίγο. Ὕστερα εἶπε:

— Μ' ἀρέσει ὁ χαρακτήρας τοῦ στρατηγοῦ. Θἄθελα νὰ δουλέψω γι' αὐτόν...

Ὁ Χουὰν φρενάρησε ἀμέσως καὶ γύρισε τ' αὐτοκίνητο πρὸς τὰ πίσω.

— Πᾶμε νὰ τοῦ τὸ προτείνετε! εἶπε χαρούμενα. Σίγουρα θὰ δεχτῆ... Προηγουμένως ὅμως, θὰ θέλετε ἴσως νὰ δῆτε τὴν ἀδελφή μου. Εἶναι στὴν ἐκκλησία κι' εὐχαριστεῖ τὴν Παναγία γιὰ τὴ σωτηρία σας.

Εἶχε σταματήσει τώρα τ' αὐτοκίνητο ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησία. Καὶ παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια, χαμογελῶντας, τὸ Μπροὺκς ποὺ εἶχε πηδήσει ἔξω κι' ἔτρεχε πρὸς τὴν εὐτυχία...

Σ. ΦΟΡΝΤ

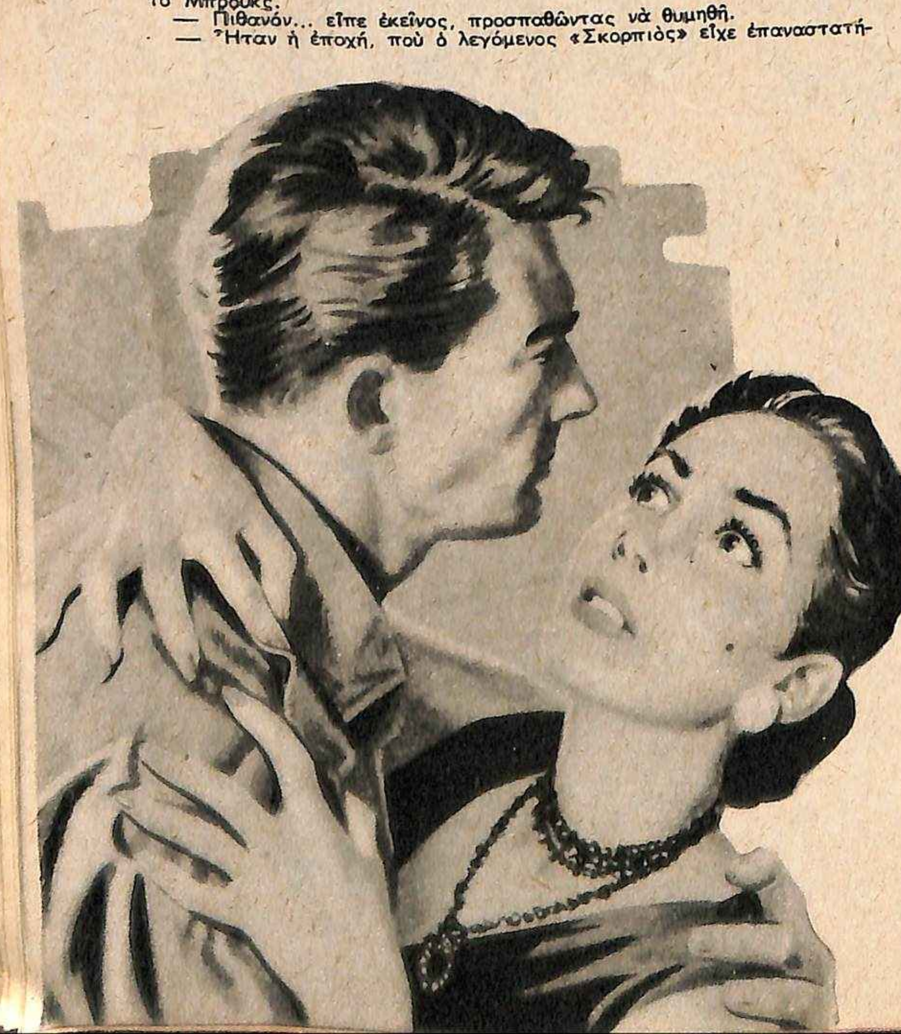

— Θὰ πάω νὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου, τοῦ εἶπε ἡ κοπέλλα.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΚΑΜΟΡΡΑ τῆς Νεαπόλεως

Μετεῖχαν σ' αὐτὴν ἐπίσκοποι, ἀστυνομικοὶ καὶ ὑπουργοί!...

Ὁ Θερβάντες, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀφηγήματά του, ἐξιστορεῖ τὴ δρᾶσι μιᾶς «ἑταιρίας» κακοποιῶν, ποὺ εἶχε τὴν κεντρικὴ ἕδρα της στὴ Σεβίλλη καὶ ποὺ τὰ μέλη της μοιράζονταν φιλικὰ μεταξύ τους τὰ κέρδη ἀπὸ τὶς λῃστεῖες καὶ τὶς κλοπές τους. Ἡ «ἑταιρία» αὐτὴ εἶχε ἱδρυθῆ τὸ 1417 ἀπὸ κάποιον Χουὰν Καμοὺρ καὶ μετεῖχαν σ' αὐτήν, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, μοναχοί, ἱερεῖς, εὐγενεῖς, ἐπίσκοποι, ἀστυνομικοὶ καὶ ἀνώτεροι δημόσιοι λειτουργοί!

Ἡ ὀργάνωσι αὐτὴ μεταφυτεύθηκε ἀργότερα στὴ νότιο Ἰταλία, ὅπου ὠνομάσθηκε Καμόρα (ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχικοῦ ἱδρυτοῦ της) ἢ «Ἔντιμος Ἑταιρία» καὶ ἔκαμε ἕδρα της τὴ Νεάπολι.

Στὴν καινούργια της πατρίδα, ἡ Καμόρα βρῆκε ἀμέσως ὑποστήριξι μεταξὺ τοῦ καθολικοῦ κλήρου, τῶν δημοσίων λειτουργῶν, τῶν ὑπουργῶν κι' αὐτῶν ἀκόμη τῶν βασιλιάδων τῆς Νεαπόλεως, ποὺ τὴν χρησιμοποίησαν πολλὲς φορὲς γιὰ νὰ στερεώσουν τὸ θρόνο τους.

Ἡ Καμόρα εἶχε μιὰ αὐστηρὴ ἱεραρχία. Στὴν κατώτατη βαθμίδα βρίσκονταν οἱ πορτοφολάδες, γιὰ τοὺς ὁποίους λειτουργοῦσαν σχολὲς σὲ διάφορες πόλεις. Οἱ ἀπόφοιτοι περνοῦσαν ἀπὸ δυσκολώτατες ἐξετάσεις. Τοὺς ὁδηγοῦσαν σὲ μιὰ αἴθουσα, ὅπου ὑπῆρχαν μαννεκέν, μὲ ἀναρίθμητα κουδουνάκια ἀνάμεσα στὰ ροῦχα τους. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ κλέψουν τὰ πορτοφόλια, τὰ ρολόγια κτλ. αὐτῶν τῶν μαννεκέν, χωρὶς νὰ χτυπήση κανένα ἀπὸ τὰ κουδουνάκια.

Κάθε περιοχὴ καὶ κάθε πόλις εἶχε τὸν ἰδιαίτερο ἀρχηγό της. Κάτω ἀπ' αὐτὸν βρίσκονταν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν μικροτέρων διαμερισμάτων καὶ τῶν συνοικιῶν. Τὰ μέλη τῶν διαφόρων συμμοριῶν ὤφειλαν τυφλὴ ὑπακοὴ σ' αὐτούς.

Παράλληλα μὲ τὶς λωποδυτικὲς σχολὲς λειτουργοῦσαν ἄλλες, ποὺ οἱ μαθητές τους διδάσκονταν μὲ ποιοὺς τρόπους μποροῦσαν νὰ σκοτώσουν ἀσφαλέστερα ἕναν ἄνθρωπο.

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰώνα, ὅλα σχεδὸν τὰ καταστήματα, οἱ βιομηχανίες κτλ. τῆς νοτίου Ἰταλίας βρίσκονταν κάτω ἀπὸ τὴν «προστασία» τῆς Καμόρρας. Γιὰ τὴν «προστασία» αὐτὴ πλήρωναν ἕνα ποσὸν τὸ μῆνα ἢ τὴν ἑβδομάδα. Ἀκόμη καὶ ἐκκλησίες ἐπεκαλοῦντο τὴν «προστασία» τῆς Καμόρρας, γιὰ νὰ ἐξασθενίσουν ἄλλες γειτονικὲς ἢ νὰ τὶς λῃστέψουν φανερὰ ἢ κρυφά.

Ἡ Καμόρρα εἶχε πάρει ἐπίσης κάτω ἀπὸ τὴν προστασία της τοὺς τοκογλύφους καὶ τὶς τράπεζες. Τὰ μέλη τῆς Καμόρρας πήγαιναν στὸ δύστροπο ὀφειλέτη καὶ τοῦ ἔλεγαν:

— Ἢ πλήρωσε τὸ χρέος σου ἢ σὲ στέλνομε στὸ νοσοκομεῖο ἢ στὸ νεκροταφεῖο (ἀνάλογα μὲ τὸ ποσὸν τοῦ χρέους).

Ἡ «Ἔντιμος Ἑταιρία» διηύθυνε ἐπίσης τὶς ἐκλογὲς καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ζητοῦσαν τὴν ὑποστήριξί της. Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἀντίθετη τὴν Καμόρρα ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐκλεγῆ.

Μὲ λίγα λόγια, ἡ Καμόρρα ἐξουσίαζε ὅλη τὴ ζωὴ τῆς νοτίου Ἰταλίας.

Οἱ διαφορὲς μεταξὺ τῶν μελῶν της ρυθμίζονταν ἀπὸ διάφορα δικαστήρια ποὺ λειτουργοῦσαν μέσα στοὺς κόλπους της.

Ἡ προδοσία, ὅπως κι' οἱ πιὸ ἐλαφρὲς ἀκριτομύθιες, τιμωροῦνταν μὲ θάνατο. Ἐπίσης ἡ παρακοὴ στὶς διαταγὲς τῶν ἀνωτέρων.

Σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, τὸ ἀνώτατο δικαστήριο ἢ τὰ περιφερειακὰ ἐπέτρεπαν σὲ δυὸ ἀντίπαλες ὁμάδες τῆς ὀργανώσεως νὰ συγκρουσθοῦν μεταξύ τους καὶ ὥριζε τὸν τόπο καὶ τὸ μέρος. Γύρω στὸν τόπο τῆς συρράξεως περίμεναν οἱ φίλοι τῶν ἀντιμαχομένων μὲ ἁμάξια γιὰ νὰ μεταφέρουν τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τραυματίες. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τερματίζονταν οἱ διαφορὲς ποὺ ὀφείλονταν σὲ προσωπικὲς ἀντιζηλίες ἢ σὲ ἄλλες αἰτίες.

Ἡ Καμόρρα εἶχε φτάσει μὲ τὸν καιρὸ σὲ τόση αἴγλη, ποὺ οἱ νέοι τῶν καλυτέρων οἰκογενειῶν διεκδικοῦσαν τὴν τιμὴ νὰ γίνουν μέλη της.

Ἡ ἐξόντωσι τῆς Καμόρρας κατορθώθηκε μόλις τὸ 1906, ἔπειτα ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ εὐγενοῦς Τζενάρο Κουόκολο καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας Κουτινέλλι. Στὸ πτῶμα τοῦ πρώτου διακρίνονταν 44 μαχαιριὲς καὶ τῆς δεύτερης, ποὺ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο της, ἦταν γυναῖκα ἐλευθερίων ἠθῶν, 14. Ὁ ἀνακριτὴς ποὺ ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι ἐξακρίβωσε ἀμέσως ὅτι ὁ Κουόκολο κι' ἡ Κουτινέλλι ἀνῆκαν στὴν Καμόρρα κι' εἶχε τὸ θάρρος νὰ συνεχίση τὶς ἔρευνές του, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς συνέπειες. Ἔτσι, ἀπὸ τὴ μιὰ ἀποκάλυψι στὴν ἄλλη, ἔφερε εἰς φῶς, ὅλο τὸ μηχανισμὸ τῆς τρομερῆς ὀργανώσεως.

Συνελήφθησαν τότε ἑκατοντάδες ἀτόμων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀρκετοὶ εὐγενεῖς καὶ δυὸ ἢ τρεῖς ἱερεῖς.

Οἱ συλλήψεις αὐτὲς παρέλυσαν τὸ μηχανισμὸ τῆς ὀργανώσεως. Πολλὰ μέλη της ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου ἐπύκνωσαν τὶς φάλαγγες τῆς «Μαύρης Χειρός», τῆς τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως, ποὺ ἄλλοι Ἰταλοὶ εἶχαν ἱδρύσει στὸ Νέο Κόσμο.

Ἡ δίκη γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Κουόκολο καὶ τῆς γυναίκας του, ποὺ ἦταν πραγματικὰ ἡ δίκη τῆς Καμόρρας, ἄρχισε τὸ 1911 καὶ δὲν τελείωσε πρὶν ἀπὸ τὸ 1913. Ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν σὲ ποινὲς ἄνω τῶν εἴκοσι ἐτῶν καὶ οἱ ἀρχηγοὶ σὲ ἰσόβια δεσμά.

ΤΗΓΑΝΙΤΕΣ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ

Στὴ Μιννεάπολι τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἕνας ζαχαροπλάστης, γιὰ νὰ προσελκύση πελατεία, ἰδίως μεταξὺ τοῦ παιδικοῦ κόσμου, ἔκανε μιὰ πολὺ πρωτότυπη διαφήμισι. Ἡ σπεσιαλιτέ του εἶναι ἕνα εἶδος τηγανίτας μὲ μέλι καὶ ἐπιτρέπει στοὺς πελάτες νά φᾶνε ὅσες θέλουν πληρώνοντας μόνο 20 δραχμές. Οἱ νεαροὶ φίλοι τῶν γλυκισμάτων ἐνθουσιάζονται καὶ σπεύδουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας ποὺ τοὺς παρέχεται. Ἀλλ' ἀφοῦ φᾶνε τέσσερις ἢ πέντε τηγανίτες ἡ ὄρεξι κόβεται κι' ἔτσι ὁ ζαχαροπλάστης βγαίνει πάντοτε κερδισμένος. Στὴ φωτογραφία μας ὁ νεαρὸς Τέρρυ Μπρέτσκε, ἐνῶ ἑτοιμάζεται νὰ καταβροχθίση ἕνα σωρὸ ἀπὸ τηγανίτες.

ΝΕΑΡΕΣ ΙΤΑΛΙΔΕΣ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Στὴ Γερμανία, τὸ προσωπικὸ ὅλων τῶν σταθμῶν ἀνεφοδιασμοῦ σὲ βενζίνη ἀποτελεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ νεαρὰ καὶ ὡραῖα κορίτσια. Ἐπειδὴ ὅμως ὑπάρχει ἔλλειψις ὑπαλλήλων στὸν τομέα αὐτό, ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις ἐπέτρεψε νὰ μεταναστεύσουν στὴ Γερμανία νεαρὲς Ἰταλίδες ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ ἐργαστοῦν στοὺς σταθμοὺς αὐτούς, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ γνωρίζουν λίγα γερμανικά. Πολλὲς Ἰταλίδες, ποὺ δὲν κατώρθωναν νὰ βροῦνε δουλειὰ στὴν πατρίδα τους, ἔσπευσαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας καὶ τώρα παρατηρεῖται ἐπάρκεια προσωπικοῦ. Στὴ φωτογραφία μας μιὰ νεαρὰ Ἰταλίδα μετανάστις ποὺ φαίνεται κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴ νέα της δουλειά.

ΠΩΣ ΔΟΚΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΕΡΟΣΚΑΦΗ

Δὲν πρόκειται, ὅπως πιθανὸν θὰ πιστέψετε, γιὰ κανένα κατεστραμμένο ἀεροπλάνο, ἀλλὰ γιὰ τὸν κορμὸ ἑνὸς γαλλικοῦ ἀεροσκάφους τύπου «Καραβέλλα» ποὺ μεταφέρεται γιὰ νὰ ὑποβληθῆ σὲ διάφορες δοκιμασίες καὶ νὰ ἐξακριβωθῆ ἔτσι ἡ ἀντοχή του. Ἀφοῦ δοκίμασαν τὴν ἀνθεκτικότητά του στὸν ἀέρα καὶ σὲ συνθῆκες ἀνάλογες μὲ τὶς πιὸ τρομακτικὲς θύελλες, τὸ ἀεροσκάφος μεταφέρεται τώρα ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια τῆς Τουλούζης σὲ μιὰ γειτονικὴ λίμνη γιὰ νὰ ὑποβληθῆ καὶ στὴ δοκιμασία τοῦ νεροῦ καὶ νὰ ἐξακριβωθῆ ἔτσι τί θὰ συνέβαινε καὶ ποιὰ θἆταν ἡ ἀντοχὴ τῆς ἀτράκτου τοῦ ἀεροπλάνου σὲ περίπτωσι βλάβης καὶ πτώσεώς του στὴ θάλασσα.

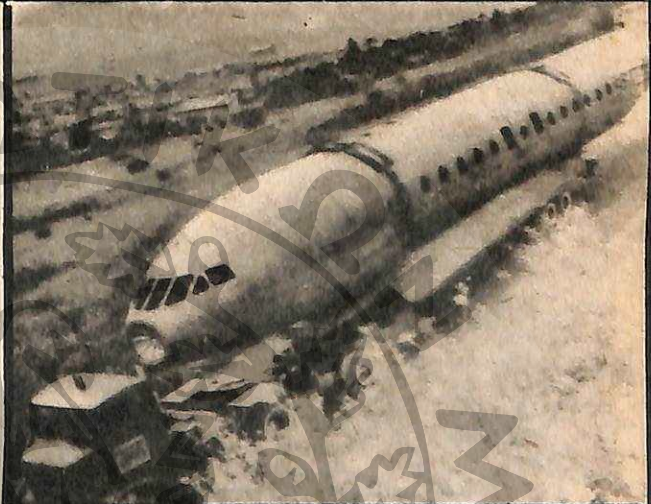

ΜΙΑ ΘΕΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ

Ἀφοῦ ἐπέδειξε τὰ νέα του φθινοπωρινὰ καὶ χειμερινὰ μοντέλα, ὁ γνωστὸς παρισινὸς οἶκος μόδας «Σκιοπαρέλλι» ἔκανε πρὸ ἡμερῶν καὶ μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἐπίδειξι τῶν νέων μοντέλων γυναικείων... καλτσῶν. Στὴ φωτογραφία μας τὰ μαννεκὲν τοῦ οἴκου παρελαύνουν μπροστὰ στοὺς πολυπληθεῖς θεατὰς ἐπιδεικνύοντας μαζὶ μὲ τὶς κάλτσες καὶ τὶς ἄψογες γάμπες τους. Αὐτὸ θὰ σᾶς κάνη νὰ καταλάβετε γιατί, τὴν ἐπίδειξι αὐτὴ παρακολούθησαν περισσότεροι ἄντρες παρὰ γυναῖκες. Αὐτὸ ἔκανε τὴ διεύθυνσι νὰ σκεφτῆ νὰ ἀναμίξη ἐπίδειξι καλτσῶν στὶς ἐπιδείξεις μοντέλων, οὕτως ὥστε οἱ ἄντρες νὰ συνοδεύουν πρόθυμα τὶς συζύγους τους σ' αὐτές.

Ὁ Γιῶργος ἄκουγε τὴ φωνή της ποὺ τὸν μεθοῦσε...

Ἡ Μάρθα ΚΑΙ ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ

ΠΟΥ νὰ φανταστῆ ποτὲ κάτι τέτοιο ἡ Μάρθα Γρανίδη! Δίπλα στοὺς τόσους θαυμαστές της, στὰ τόσα ἐρωτικὰ θύματά της, δὲν ἤτανε ποτὲ δυνατὸ νὰ περάση ἀπὸ τὸ μυαλό της, ὅτι ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιὰ τῶν παρασκηνίων, ποὺ τὰ φώτιζε ἐκτυφλωτικὰ ἡ δική της ὁλόλαμπρη παρουσία, φυτοζωοῦσε ὁ πιὸ θερμὸς θαυμαστής της καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο θῦμα της.. Ὁ Γιωργάκης, ὁ γυιὸς τοῦ καφετζῆ τῆς σκηνῆς... Ἦταν ἕνα παιδὶ ἀδύνατο, μὲ χλωμὸ πρόσωπο καὶ φλογερὰ μεγάλα μάτια — φλογερὰ ἰδίως ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸ πυρετό, ποὺ ἔκαιγε τὴ νεανική του καρδιά... Στὰ δεκαοχτώ του χρόνια, ὁ Γιωργάκης δὲν εἶχε προφτάσει νὰ ἀγαπήση — δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρία. Εἶχε γεννηθῆ μέσα στὴ μιζέρια κι' εἶχε μεγαλώσει μὲ στερήσεις, γκρίνια καὶ κακομοιριά. Ὁ πατέρας του δούλευε γκαρσόνι σ' ἕνα συνοικιακὸ καφενεδάκι. Λίγο τὸ μεροκάματο, δὲ μποροῦσε νὰ χορτάση τόσα στόματα — τοῦ πατέρα, τῆς μάνας, τῶν πέντε παιδιῶν... Ὁ Γιῶργος ἦταν ὁ πιὸ μεγάλος. Πῆγε καμμιὰ-δυὸ τάξεις στὸ σχολεῖο — ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια! — κι' ὕστερα ζεύτηκε στὸ μαγγανοπήγαδο τῆς δουλειᾶς: Κανένα θέλημα στὴ γειτονιά, κανένα καφάσι μὲ σῦκα γιὰ πούλημα στοὺς δρόμους — ὅποτε κατάφερνε νὰ μαζέψη κάποιο μικρὸ κεφάλαιο γιὰ νὰ ἀγοράση τὸ ἐμπόρευμα...

Ὅταν μεγάλωσε λίγο — μόλις πάτησε τὰ δεκάξη — ὁ Γιῶργος μπῆκε στὴ δουλειὰ δίπλα στὸν πατέρα του. Αὐτὸς εἶχε καταφέρει, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, νὰ γαντζώση λίγο πιὸ ψηλά: Εἶχε πάρει τὸ καφενεῖο ἑνὸς καλοκαιρινοῦ θεάτρου, τοῦ «Ἀθηναϊκοῦ», κι' ἐκεῖ εἶχε πάρει καὶ τὸ Γιῶργο μαζί του. Φιλότιμο παιδὶ ὁ γυιὸς τοῦ καφετζῆ, τσακιζότανε νὰ τοὺς φέρη βόλτα ὅλους μέσα στὸ θίασο: «Γιῶργο!...», ὁ ἕνας ἀπὸ δῶ. «Φέρε ἕναν καφὲ καὶ δυὸ παγωμένα νερά...». «Γιῶργο...», ὁ ἄλλος ἀπὸ κεῖ. «Μιὰ παγωμένη λεμονάδα...». «Γιῶργο»...», ὁ τρίτος «ἕνα πακέτο τσιγάρα...». Τρεχάλα ὁ Γιῶργος, πάνω-κάτω, δὲ στεκότανε στιγμή... Σὰ σβούρα γύριζε, γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήση ὅλους! Γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσανε: Πρῶτος-πρῶτος ὁ κωμικὸς ὁ Ξεφτέρης, τὸ χορευτικὸ ντουέττο ἡ Μαριάννα κι' ὁ Νικήτας, ἡ σουμπρέττα ἡ Μαίρη Ἀστρίτη, ὁ ντιζὲρ ὁ Λεονῆς — κι' ἡ πρωταγωνίστρια, ἡ Μάρθα Γρανίδη!... Ἅ, γι' αὐτήν, τὸ φτωχὸ παιδὶ εἶχε νοιώσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κάτι ἐξαιρετικό, κάτι ἄλλο!

Γιὰ ὅλους μέσα στὸ θίασο εἶχε ἀγάπη, εὐγνωμοσύνη. Ὅλοι τοῦ φερόντουσαν καλά, τοῦ δίνανε πλούσια πουρμπουάρ, κι' ὁ Γιῶργος τσακιζότανε νὰ τοὺς εὐχαριστήση γιὰ τὴν καλωσύνη τους. Μὲ τὴν πρωταγωνίστρια ὅμως τὸν ἔδενε κάτι διαφορετικό: Ὅταν τὴν ἔβλεπε, ἔνοιωθε κάτι σὰν ἡδονικὸ μούδιασμα σ' ὅλο του τὸ κορμί... Ἤθελε νὰ τὴ βλέπη, τὴ φοβόταν ὅμως κιόλας! Ντρεπότανε νὰ σηκώση τὰ μάτια του πάνω της, δίσταζε νὰ τὴν κυττάξη καί, στὸ πλησίασμά της τὸν ἔπιανε μιὰ παράξενη τρεμούλα — τόσο, πού, μιὰ νύχτα, ἔχυσε ὅλο τὸν καφὲ ποὺ τῆς εἶχε φέρει, πάνω στὴν καινούργια τουαλέττα της, ὅλο στρὰς καὶ πούλιες! Ἔμεινε ἀποσβολωμένος, τρέμοντας ἀκόμα πιὸ πολύ, καὶ περιμένοντας, μὲ σκυμμένο χαμηλὰ τὸ κεφάλι του, σὰ μεγάλος ἔνοχος, τὴν τιμωρία του...

Ἀντὶ γι' αὐτήν, ἄκουσε τὸ κρυστάλλινο γέλιο τῆς ὄμορφης θεατρίνας, ποὺ συνώδεψε τὰ λόγια της:

— Μὴ σκᾶς, Γιωργάκη... Γοῦρι!...

Γοῦρι... Ξεθάρρεψε ὁ μικρός, γέλασε κι' αὐτός...

Κι' ὕστερα, ἡ Μάρθα τοῦ πέταξε ἕνα χαρτονόμισμα:

— Νά, γιὰ νὰ παρηγορηθῆς γιὰ τὴ λαχτάρα... τοῦ εἶπε μὲ καινούργια γέλια.

★

Καμμιὰ φορὰ ὅμως, ἄθελά της, τὸν ἔκανε πολὺ δυστυχισμένο: Ἦταν, ὅταν ἐρχόταν ὁ φίλος της, ὁ πάμπλουτος βιομήχανος Σκαναβῆς, νὰ τὴν πάρη!... Ἔμπαινε ὑπεροπτικὸς μέσα στὸ καμαρίνι της ἄναβε τὸ ποῦρο του, τὴν παρακολουθοῦσε νὰ ἀλλάζη — μὲ τί ἀδιάφορη ἀφέλεια ντυνότανε καὶ γδυνόταν ἡ θεατρίνα, ὅπως κι' ὅλες δὰ μέσα στὸ θέατρο!... — κι' ὕστερα, ἅμα τέλειωνε ἡ παράστασι, τὴν ἔπαιρνε κι' ἔφευγε... Πίσω ἀπὸ κανένα σκηνικό, ὁ Γιῶργος, ἀθέατος, παρακολουθοῦσε μὲ μάτια φλογισμένα ἀπὸ τὸν πυρετό, τὴ φευγάλα της... Πόσο πονοῦσε τότε ὁ φτωχός!... Πονοῦσε μὰ δὲν τὄδειχνε. Πῶς νὰ τὸ δείξη; Τί νὰ πῆ; Ὅτι τολμοῦσε ν' ἀγαπάη, αὐτός, ἕνα τίποτε, τὴν ἀπροσπέλαστη αὐτὴ κι' ὁλόλαμπρη μεγαλειότητα τῆς θεατρικῆς ὀμορφιᾶς;...

Κι' ἔτσι τὸν ἔλυωνε κάθε μέρα καὶ πιὸ πολύ, τὸν ἔλυωνε ἀλύπητα, τὸ βουβὸ κι' ἀνεκδήλωτο πάθος του... Ὥσπου, κάποτε τὸν γονάτισε...

Μιὰ νύχτα ὁ Γιῶργος δὲν ἦρθε στὸ θέατρο. Ἦρθε μόνος του ὁ πατέρας του, μὲ τὰ ματια του βουρκωμένα.

— Ὁ Γιῶργος εἶναι ἄρρωστος... εἶπε σὲ κείνους ποὺ τὸν ρωτήσανε. Ἔβγαλε αἷμα πολὺ ἀπὸ τὸ στόμα του...

— Μπᾶ τὸ φτωχό!... ἔκανε ὁ κωμικός, ὁ Ξεφτέρης, ἐνῶ φοροῦσε τὴν κωμικὴ περρούκα του. Καὶ τώρα;...

— Τώρα... Χρειάζεται σανατόριο, εἶπε ὁ γιατρός. Καλὸ φαΐ, γιατρικά...

Βοήθησαν ὅλοι — πιὸ πολὺ ὁ συγγραφέας τῆς ἐπιθεώρησης, ποὺ παίζανε, ποὺ ἦταν καὶ δημοσιογράφος κι' εἶχε σχέσι μὲ ὑπουργοὺς — καὶ μπῆκε ὁ φτωχὸς ὁ Γιῶργος στὴ «Σωτηρία». Καὶ ἄρχισε ἡ ρουτίνα τοῦ ἀργοῦ θανάτου, τὸ ἀργὸ βάδισμα τοῦ φτωχοῦ παιδιοῦ πρὸς τὸ τέλος...

★

Μιὰ νύχτα — τὸ καλοκαῖρι τέλειωνε — ὁ καφετζῆς ζύγωσε βουρκωμένος τὴν πρωταγωνίστρια:

— Ὁ Γιῶργος πεθαίνει... τῆς ψιθύρισε.

— Μπᾶ τὸ καϋμένο τὸ παιδί... ἔκανε ἐκείνη πραγματικὰ συγκινημένη.

— Καὶ θέλει νά... σᾶς δῆ...

— Νὰ μὲ δῆ... Νὰ πάω αὔριο... εἶπε μὲ πρόθυμη συμπόνια ἡ θεατρίνα.

Πῆγε, πραγματικά τὴν ἄλλη μέρα, κουβαλῶντας γλυκά, φροῦτα, λουλούδια... Ἀλλοίμονο! Μόνο τὰ λουλούδια ἤτανε πιὰ γιὰ τὸ φτωχὸ φυματικὸ παιδί...

Ὅταν τὴν εἶδε — ὅταν εἶδε τὸ μεγάλο, ἀπρόσιτο ἴνδαλμα τῆς σπερημένης του ζωῆς... — στὰ μισόσβυστα μάτια του ἄστραψε μιὰ τελευταία φλόγα... Κύτταζε, κύτταζε τὴν ὄμορφη θεατρίνα, σὰ νὰ ἤθελε νὰ γεμίση μὲ τὰ μάτια του τὸ ὑπέροχο δραμά της, πρὶν τὰ μάτια του βασιλέψουνε γιὰ πάντα...

Ἐκείνη ἔκατσε δίπλα του, τοῦ μίλησε, χάϊδεψε μὲ τὰ κρινένια της δάχτυλα, ἀρωματισμένα μὲ ἀκριβὸ παριζιάνικο ἄρωμα, τὰ ἱδρωμένα του μαλλιά... Τοῦ εἶπε, ὅτι θὰ γινότανε καλά, ὅτι γρήγορα θὰ ἔβγαινε ἀπὸ κεῖ μέσα, ὅτι θὰ ξαναγύριζε στὸ θέατρο... Τὴν ἄκουγε ὁ φτωχὸς ὁ Γιῶργος ἄπληστα — δηλαδή, δὲν ἄκουγε τὰ λόγια της, ποὺ δὲν τὰ πίστευε· ἄκουγε τὴ φωνή της, ποὺ τὸν μεθοῦσε...

Ὅταν σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγη ἡ Μάρθα, νύχτωνε. Ἕνα ψυχρὸ φθινοπωρινὸ ἀεράκι ἔκανε τὰ δέντρα τοῦ μελαγχολικοῦ σανατόριου νὰ ριγοῦν... Ὁ Γιῶργος ἀκολούθησε μὲ τὰ πυρετικά του μάτια τὴν τελευταία του, τὴ μοναδική του ἐλπίδα, νὰ φεύγη καὶ νὰ χάνεται μακρυά μέσα στὶς τελευταῖες μενεξεδιὲς ἀνταύγειες τοῦ ἥλιου ποὺ βασίλευε...

★

Πέθανε τὴν ἴδια νύχτα. Ὅταν τὸ ἄμαθε ἡ Μάρθα, ἕνα δάκρυ τῆς χάλασε τὸ ρίμμελ... Ἀναγκάστηκε νὰ ξαναβάψη τὰ μάτια της...

Καὶ ἡ παράστασι συνεχίστηκε — καὶ στὸ θέατρο, καὶ στὴ ζωή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

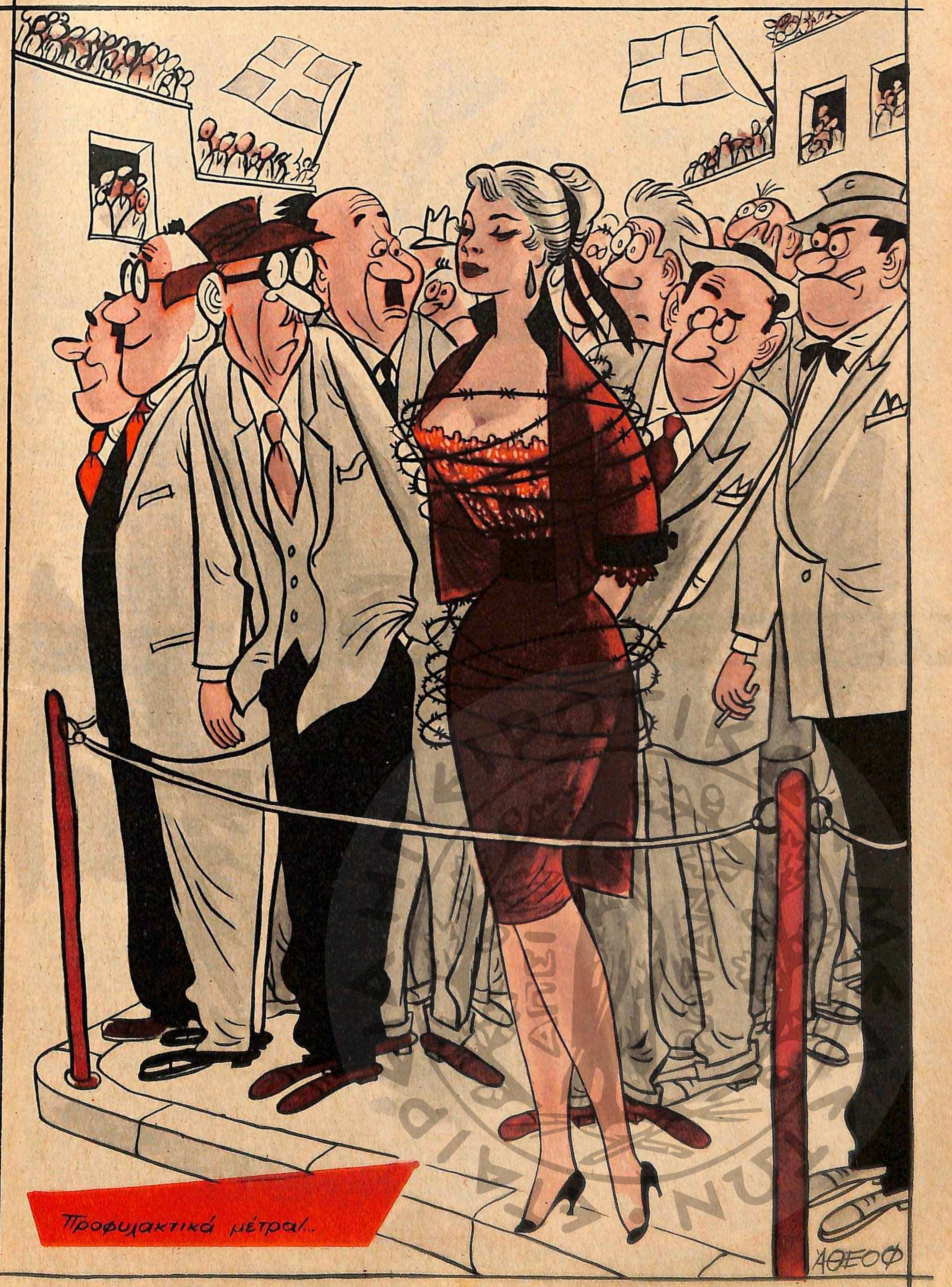

Προφυλακτικὰ μέτρα!..

★—— ΚΩΣΤΑ Ζ ΠΟΛΙΤΗ ——

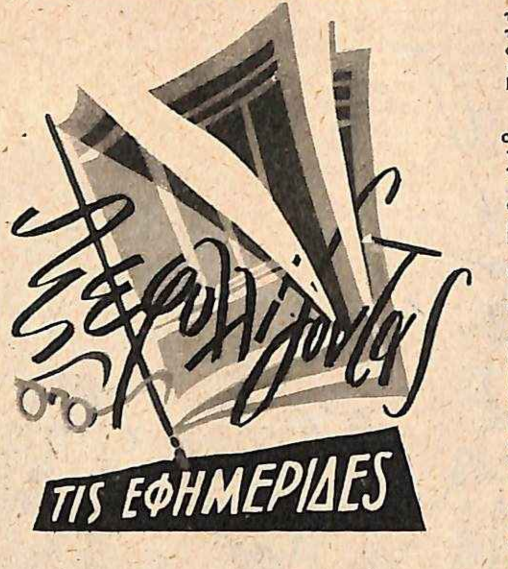

Ρέστα ἀπὸ τὴ δεκάρα

ΕΝΑΣ τραγικὸς φόνος ἀναστάτωσε τὴν κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὶς ἀρχὲς Νοεμβρίου 1882. Θῦμα ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς καφενείου, δράστης ἕνας πελάτης, καὶ ἀφορμὴ ἡ ἄρνησι τοῦ γκαρσονιοῦ νὰ δώση τὰ ρέστα ἀπὸ μιὰ δεκάρα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ καφὲς — ποὺ εἶχε παραγγείλει καὶ πιῆ ὁ ὀξύθυμος πελάτης—εἶχε μιὰ δεκάρα καὶ συνεπῶς δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη ζήτημα ρέστων. Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ὅμως ἡ Κυβέρνησις εἶχε κάνει μιὰ νομισματικὴ διαρρύθμισι, συνέπεια τῆς ὁποίας ἦταν νὰ ὑπολογίζεται ἡ δεκάρα — τυπικά, βέβαια, προκειμένου περὶ λιανικῆς καταναλώσεως — πρὸς ἕντεκα λεπτά, ἀντὶ τῶν δέκα.

Νὰ τώρα οἱ λεπτομέρειες τοῦ φόνου, ὅπως τὶς ἀφηγοῦνται οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς:

«Ὅλαι αἱ Ἀθῆναι — γράφει ὁ «Ραμπαγᾶς» — ἐγνώριζον καὶ ἠγάπων τὸν δημοτικώτατον Δανεμάρκαν, ὡς ἐπωνομάζετο ὁ ἀτυχὴς Μιχαὴλ Γοῦσκος, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένου καφενείου τῆς Δανιμαρκίας, κατὰ τὴν Βιθυνούπολιν, ἀπέναντι τοῦ Τσοχείου ἢ Ταρουσείου. Εὔσωμος καὶ ὡραῖος ἄνδρας, εἶχεν ἐπιβάλλον τὸ παράστημα, καὶ ἄδολον ἱπποτικὴν τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας, δημοκρατικὸν δὲ τὸ φρόνημα.

»Καὶ ὅλαι αἱ γνωρίσασαι καὶ ἀγαπήσασαι τὸν καλὸν τοῦτον πολίτην Ἀθῆναι ἐταράχθησαν καὶ ἐλυπήθησαν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ θανάτου, προελθόντος, ὡς λέγεται, ἐξ ἔριδος περὶ ἑνὸς λεπτοῦ, ἣν προυκάλεσε τὸ «σάλτο μορτάλε» τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος τὸ παραλῦσαν τὰς μικράς, ἰδίως, συναλλαγάς.

»Ἰδοὺ πῶς ἐμάθομεν λεπτομερείας τινὰς περὶ τοῦ φόνου τοῦ ἀγαπητοῦ πολίτου καὶ γείτονος ἡμῶν: Εἷς πρώην ὑπηρέτης τοῦ «Καφενείου τῆς Δανιμαρκίας» ὀνόματι Κωστῆς Παπαϊωάννου, εἰσελθὼν εἰς αὐτὸ καὶ καθήσας, ὡς πελάτης πλέον, ἐζήτησεν:

»— Ἕναν καφέ.

»Ἀφοῦ δὲ τὸν ἔπιεν, ἐκάλεσε τὸν ὑπηρέτην νὰ τὸν πληρώση καὶ τοῦ ἔδωκε μίαν δεκάραν, λέγων:

»— Θὰ μοῦ δώσης τὰ ρέστα.

»— Τί ρέστα;

»— Τὰ ρέστα ἀπὸ τὴ δεκάρα. Τώρα πάει ἕνδεκα λεπτά.

»Καὶ ἐπὶ τούτω γεννᾶται φιλονικεία μεταξὺ τοῦ ὀπαδοῦ τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος καὶ τοῦ ἐμμένοντος εἰς τὸ παλαιόν. Ἐκ δὲ τῆς φιλονικείας ταύτης ἐξυπνᾷ ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος Μιχαὴλ Γοῦσκος, ὁ ὁποῖος εἶχε γύρει λίγο νὰ πάρη ἕναν ὕπνο ἐπάνω στὸν πάγκο του, καθήμενος καὶ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ πάγκου μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν ἀντὶ προσκεφάλου.

»Ὁ δυστυχὴς δὲν προησθάνετο ὅτι ἐξυπνῶν ἀπὸ τοῦ προσωρινοῦ ὕπνου, θὰ ἐστέλετο ἀκαριαίως εἰς τὸν αἰώνιον!

»— Τί τρέχει; ἐρωτᾷ ὁ Γοῦσκος.

»Ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἐξηγεῖ τί συμβαίνει.

»— Ἄμε στὸ καλό, ἀδελφέ, λέγει εἰς τὸν ἀπαιτητικὸν πελάτην, μὲ τὸ μαχμουρλούκι ἀκόμη τοῦ διακοπέντος ὕπνου του ὁ καταστηματάρχης. Ἄφησέ μας ἡσύχους...»

Αὐτὴ ἡ ἄρνησις τοῦ Γούσκου νὰ ἀναγνωρίση τὴν ἀναπροσαρμογὴ τῆς... δεκάρας, ὑπῆρξε μοιραία. Ὁ ἀπαιτητικὸς πελάτης δὲν ἐννοοῦσε νὰ περιφρονήση τὸ μονόλεπτο καὶ ὁ καταστηματάρχης δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ συμφωνήση μὲ τὴ νομισματικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως Τρικούπη.

Ἡ συζήτησις ἐπάνω στὴν ὀρθότητα ἢ μὴ τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῆς δεκάρας παίρνει ἔκτασι καὶ — ὅπως γράφουν οἱ ἐφημερίδες — «λόγοι ἀνταλλάσσονται δριμεῖς, αἴφνης δὲ ὁ Κωστῆς ἐξάγει ρεβόλβερ καὶ πυροβολεῖ τὸν Γοῦσκον κατάστηθα!»

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀκαριαῖο:

«Θανασίμως τραυματισθεὶς ὁ ἀτυχὴς καταστηματάρχης, ἐδούπησε χαμαὶ πεσών, μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ περέδωκεν ἐν λίμνη αἵματος τὸ πνεῦμα.

»Ὁ δράστης συνελήφθη ἐν μέσω ἀπείρου συρροῆς θεατῶν, καταπλαγέντων ἐκ τῆς τόσω μικρᾶς ἀφορμῆς τόσω μεγάλου ἐγκλήματος. Πολλοὶ δὲ ἔλεγον ἀναμεταξύ των:

»— Δὲν γίνεται νὰ εἶναι μόνη αὐτὴ ἡ αἰτία. Θὰ ὑπάρχουν τίποτε προηγούμενα...»

Καὶ προηγούμενα μὲν δὲ ὑπῆρχαν, ὅπως ἀπέδειξε ἡ δικαστικὴ καὶ ἀστυνομικὴ ἀνάκρισις. Ἁπλούστατα, ὁ δράστης ἦταν φανατικὸς ὀπαδὸς τῶν νομισματικῶν μεταρρυθμίσεων τῆς Κυβερνήσεως Τρικούπη, ἀλλὰ καὶ παλληκαρᾶς μὲ παράδοσι. Κυκλοφοροῦσε μὲ ἕνα «ρεβόλβερ» στὸ ζουνάρι του, ὅπως οἱ περισσότεροι Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ ἔρευνα, μάλιστα, ποὺ ἔγινε μετὰ τὸ ἔγκλημα, ἀπεκάλυψε ὅτι ὁ φονεὺς ἦταν ἕνας ἐθνικὸς ἥρως, ὁ ὁποῖος ὅμως, ξέχασε τὴν ἱστορία του μπροστὰ στὸ μὴ ἐπιστρεφόμενο μονόλεπτο.

«Παρά τινος ἐμάθομεν — γράφει σχετικὰ ὁ «Ραμπαγᾶς» τῆς 4ης Νοεμβρίου 1882—ὅτι ὁ φονεὺς Κωστῆς Παπαϊωάννου κατάγεται ἐκ Τριπόλεως, διεκρίθη δὲ πάντοτε ὡς παλληκάρι καὶ κατὰ τὸ 1878 ὑπηρέτησεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ νῦν δημάρχου μας Δημητρίου Σούτσου, ὅπου ἔδειξε μεγίστην γενναιότητα, διακριθεὶς πολλάκις εἰς συμπλοκὰς καὶ μάχας. Περὶ αὐτοῦ φέρεται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον:

»Ἐν πεισματώδει πρὸς τὸν ἐχθρὸν μάχη, ἔπεσε νεκρὸς ὁ σημαιοφόρος μας. Ἡ σημαία ἐκινδύνευεν οὕτω νὰ κυριευθῆ. Ἐν τῇ κρισίμω ἐκείνη στιγμῇ, ὁ ἀρχηγὸς Δημήτριος Σοῦτσος ἀναφωνεῖ:

»— Τὴ σημαία παιδιὰ καὶ χαθήκαμε!

»Ὁ δὲ Κωστῆς, ἅμα τῇ φωνῇ τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁρμᾷ, πετᾷ, διασχίζει τοὺς ἐχθροὺς ἐν μέσω χιλιάδων σφαιρῶν, ἁρπάζει τὴν σημαίαν καὶ σώζει τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς τιμῆς τοῦ στρατοῦ!

»Κατηραμένον ἔστω τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα, ἂν αὐτὸ καὶ μόνον δύναται νὰ μεταμορφώνη τοὺς ἥρωας εἰς ἁπλοῦς φονεῖς!»

Ἔτσι ὁ «Ραμπαγᾶς» βρῆκε τρόπο νὰ φορτώση τὴν εὐθύνη τοῦ ἐγκλήματος στὴ ράχι τοῦ... κατηραμένου νομισματικοῦ συστήματος...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

★Πρώτη γνωριμία μὲ τὸν ἔρωτα

Ὁ σωστὸς δρόμος

Σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς ὁ ἔρως φέρθηκε σὰν σατράπης. Δὲ σεβάστηκε ποτὲ τοὺς ἀνθρώπινους νόμους, σάρωσε τοὺς φραγμοὺς ποὺ χώριζαν τὶς κοινωνίες σὲ τάξεις, ἀνάλογα μὲ τὸν πλοῦτο ἢ τὴ δύναμι τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὰ μέλη τους καὶ γεφύρωσε τὴν ἄβυσσο ποὺ ἀνοιγόταν ἀνάμεσα στοὺς σοφοὺς καὶ τὶς ἀμόρφωτες νέες. Ἡ ἱστορία εἶναι γεμάτη ἀπὸ παρόμοια παραδείγματα. Μεγάλοι ἐπιστήμονες καὶ αἰθεροβάμονες ποιητὲς ἀγάπησαν γυναῖκες ὁλότελα ἀσήμαντες καὶ ἀμόρφωτες, βασιλιάδες παντρεύτηκαν τσοπανοποῦλες κι' ἀρχοντοποῦλες, ποὺ περηφανεύονταν γιὰ τὴν καταγωγὴ καὶ τὰ πλούτη τους, πῆραν τοὺς ὑπηρέτες ἢ τοὺς ἁμαξάδες τους... Καὶ τὸ ἴδιο γίνεται στὴν ἐποχή μας.

Μιὰ νέα, λοιπόν, ὅσο κι' ἂν εἶναι ταπεινὲς οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς της, δικαιοῦται νὰ ἐλπίζη. Ἀρκεῖ νὰ μὴν κρεμαστῆτε σὲ μόνη τὴν ἐλπίδα. Γιατὶ τὰ βασιλόπουλα τῶν παραμυθιῶν δὲ γυρίζουν στοὺς δρόμους.

Πρέπει ἐπίσης νὰ μὴ δίνετε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὶς ὀνειροπολήσεις σας. Τὸ ὄνειρο μᾶς βγάζει ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τῆς ζωῆς, κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο μειονέκτημά του. Ἡ πραγματικότητα μᾶς φαίνεται κατόπιν ἀπαίσια καὶ ἀποκρουστική.

Ὅπως μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ποῦμε καὶ ἄλλοτε, τὸ πρόβλημα ποὺ ἀπασχολεῖ ἕνα νέο εἶναι ἡ ἐκλογὴ ἑνὸς ἐπαγγέλματος κι' ἡ καλὴ σταδιοδρομία του σ' αὐτό. Ἡ νέα, ἀντίθετα, δὲ σκέφτεται τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀποκατάστασί της. Ἐνῶ, ὅμως, ὁ νέος διαλέγει μόνος του τὸ ἐπάγγελμά του (στὶς περισσότερες, τουλάχιστον, περιπτώσεις), ἡ νέα περιμένει... νὰ τὴ διαλέξουν καὶ πολὺ σπάνια ἔχει ἡ ἴδια τὴν εὐχέρεια τῆς ἐκλογῆς.

Ἀλλά, γιὰ νὰ τὴν διαλέξουν, πρέπει νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ ὄστρακό της καὶ ν' ἀνοίξη τὴν καρδιά της στὸ μικρὸ φτερωτὸ θεό, στὸν παντοδύναμο Ἔρωτα. Ἀπ' αὐτὸν περιμένει τὴν ἀποκατάστασί της, ποὺ εἶναι γιὰ τὴ νέα μιὰ ἀνάγκη κοινωνικὴ καὶ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ βιολογική. Ὁ ἔρως, ὅμως, δὲν εἶναι ἕνα ἁπλὸ μέσο γιὰ ἀποκατάστασι. Ἔχει, τουναντίον, τοὺς δικούς του νόμους κι' εἶναι ὁ ἴδιος σκοπός. Ἔτσι, καταντάει ἀληθινὴ παγίδα γιὰ τὴ νέα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μπλεχτῆ στὰ δίχτυα του, ἀγνοεῖ ὁλότελα ποῦ πρόκειται νὰ τὴν ὁδηγήση ὁ καινούργιος δρόμος ποὺ πῆρε.

Αὐτὸ εἶναι ποὺ κάνει τὸν ἔρωτα ὑπέροχο καὶ τρομερό. Ὅλες οἱ νέες ρίχνονται σ' αὐτὸν μὲ τὴν ἰδέα ὅτι εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος δρόμος ποὺ θὰ τὶς ὁδηγήση στὸ γάμο. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸν ἀφήσουν νὰ χωθῆ καὶ νὰ ριζώση μέσα στὴν καρδιά τους, βλέπουν ὅτι βαδίζουν στὸ ἄγνωστο. Καὶ τὸ σημαντικώτερο εἶναι ὅτι ξεχνᾶνε κι' οἱ ἴδιες τὸν ἀρχικὸ σκοπό τους. Γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι ὁ ἔρως εἶναι παντοδύναμος καὶ αὐτόνομος. Κυλάει πάνω σὲ δικούς του δρόμους, ποὺ τίποτα δὲ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τοὺς προβλέψωμε ἢ νὰ τοὺς προκαθορίσωμε.

Ἀλλὰ γιὰ τὴ γυναῖκα ὁ ἔρως δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι σκοπός. Γιὰ τὴ μεγίστη πλειοψηφία τῶν γυναικῶν τουλάχιστον. Τὸ αἴσθημά τους, ὅσο κι' ἂν τὸ θέλουν, δὲ μπορεῖ νὰ κυλήση χωρὶς τὴν ὑστερόβουλη σκέψι τοῦ γάμου, ποὺ τὸν ἐπιβάλλουν ἀνθρώπινοι καὶ κοινωνικοὶ νόμοι. Ἔτσι, τὸ αἴσθημα τῆς γυναίκας νοθεύεται, γιατί, ἂν παρέμενε ὁλότελα ἁγνό, θὰ ὡδηγοῦσε στὴν οὐτοπία, τὴν πλάνη καὶ τὸ χάος καὶ θὰ κατέβαζε τὸν ἄνθρωπο σὲ μοῖρα ὑποδεέστερη κι' ἀπὸ κείνη τῶν ἀτελεστέρων ζώων.

Ἂς μὴν ἀδικοῦμε τὴ γυναῖκα γι' αὐτὴ τὴ νοθεία. Γιὰ τὸν ἄντρα ὁ ἔρως, ἀκόμη κι' ὅταν φτάνη στὴν «τελείωσι» του, εἶναι χωρὶς συνέπειες. Ἀλλὰ δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ τὴ γυναῖκα, ποὺ σηκώνει αὐτὲς τὶς συνέπειες πάνω στὸ ἴδιο κορμί της. Κι' ἂν ἀκόμη κατέρρεαν ὅλοι οἱ κοινωνικοὶ νόμοι, ἡ μητρότης θὰ παρέμενε πάντα σεβαστὴ καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν ἡ οἰκογένεια.

Οἱ ἄντρες κατηγοροῦν τὶς γυναῖκες ὅτι δὲ δίνονται στὸν ἔρωτα χωρὶς ἐπιφυλάξεις καὶ ὑστεροβουλία. Κι' εἶναι εὔκολο νὰ τὸ λένε, ὅταν βλέπουν τὰ πράγματα ἀπὸ τὴ δική τους σκοπιά. Ἂν βρίσκονταν, ὅμως, στὴ θέσι τῆς γυναίκας, θ' ἄλλαζαν ἀμέσως γνώμη.

Θυμηθῆτε τὸ τραγικὸ παράδοξο τοῦ Ὄσκαρ Οὐάϊλντ, στὸ περίφημο ἔργο του «Τὸ πορτραῖτο τοῦ Ντόριαν Γκρέϋ». Ὁ λόρδος Χάρρυ ὑποβάλλει στὸ Ντόριαν Γκρέϋ τὴ σκέψι ὅτι ἡ ἀγαπημένη του Σίμπυλ πρέπει νὰ τοῦ δοθῆ ὁλοκληρωτικά. Ἂν ἀρνιόταν, αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Τὸν προειδοποιεῖ, ὅμως, ὅτι, στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ ὑπέκυπτε ὁλοκληρωτικὰ στὸν ἔρωτά του, δὲ θὰ ἦταν ἁγνὴ καὶ ἐνάρετη νέα. Ὁ Ντόριαν Γκρέϋ ἀποφασίζει νὰ δοκιμάση. Ἡ δυστυχισμένη Σίμπυλ, τρομαγμένη στὴ σκέψι ὅτι ὁ ἀγαπημένος της θὰ μποροῦσε ν' ἀμφιβάλη γιὰ τὴν ἀγάπη της, ὑποκύπτει. Ἀλλὰ τότε ἀκούει τὰ τρομερὰ λόγια τοῦ Ντόριαν Γκρέϋ, ποὺ τῆς φωνάζει κατάμουτρα ὅτι εἶναι ἕνα κοινὸ γύναιο, ποὺ δὲν ἀξίζει τὴν ἀγάπη του. Ἡ Σίμπυλ αὐτοκτονεῖ κατόπιν. Καί, πραγματικά, δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτὴν ἄλλη διέξοδος ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία.

Στὴ θέσι τῆς Σίμπυλ βρίσκονται ἀναρίθμητες νέες. Ὅλες θέλουν νὰ δώσουν στὸν ἀγαπημένο τους τὴ μεγαλύτερη ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης τους. Κι' ὅλες τρέμουν στὴ σκέψι ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸ κάμουν, θὰ ξεπέσουν ἀνεπανόρθωτα στὰ μάτια του. Ἡ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης τους ἐμπερικλείει μιὰ ἀντίθετη ἀπόδειξι εἰς βάρος τῆς ἁγνότητος καὶ τῆς ἀρετῆς τους.

Αὐτὸ εἶναι τὸ τραγικὸ δίλημμα μπροστὰ στὸ ὁποῖο βρέθηκε καὶ θὰ βρίσκεται πάντα ἡ γυναῖκα. Καμμιὰ ἐποχὴ δὲ μπόρεσε νὰ τὴ βγάλη ἀπ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἀδιέξοδο. Καὶ δὲ θὰ τὸ κατορθώση οὔτε ἡ δική μας, παρὰ τὴν ἀναμφισβήτητη ἔκλυσι τῶν ἠθῶν ποὺ ἐπικρατεῖ στὶς ἡμέρες μας.

Κι' ὡστόσο ἀποτελεῖ ἀξίωμα, ὅτι ὁ ἔρως εἶναι ὁ καλύτερος καὶ ἀσφαλέστερος δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὸ γάμο καὶ ποὺ ἐπιτρέπει στὴ γυναῖκα νὰ ἐκπληρώση τὸ μεγάλο ἀνθρώπινο καὶ κοινωνικὸ ρόλο της. Ἀλλ' εἶναι ταυτόχρονα καὶ δίκοπο μαχαῖρι. Αὐτὸ τὸ μαχαῖρι, ἐνῶ κόβει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὰ δεσμὰ τοῦ πεπρωμένου τῆς γυναίκας, ἀπὸ τὸ ἄλλο ματώνει καὶ ξεσχίζει τὰ χέρια ποὺ τὸ κρατᾶνε. Προσοχή, λοιπόν, στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ χρησιμοποιήσετε αὐτὸ τὸ μαχαῖρι. Ὅλο τὸ πρόβλημα βρίσκεται ἐκεῖ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Αἰδημοσύνη καὶ φιλαρέσκεια.

Ἡ Μαρία Κάλλας μὲ τὴ σημερινὴ μελαγχολικὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ
τῆς Μαρ. Κάλλας

Κινδυνεύει νὰ χάση τὴ φωνή της!...

ΣΤΙΣ 31 τοῦ περασμένου Αὐγούστου, ἡ Μαρία Μενεγκίνι Κάλλας ἀναχώρησε ξαφνικὰ μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της ἀπὸ τὸ Ἐδιμβοῦργο, ὅπου ἔδινε παραστάσεις ἕνα κλιμάκιο τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου.

Ὁ ξαφνικὸς αὐτὸς γυρισμὸς τῆς διάσημης ὑψιφώνου στὴν Ἰταλία δημιούργησε, ὅπως ἦταν φυσικό, ἕνα σωρὸ σχόλια. Τὸ κοινό, ἔχοντας ὑπ' ὄψι του τόσα καὶ τόσα προηγούμενα, ὑπέθεσε πὼς κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Κάλλας θἆχε φιλονεικήσει μὲ κάποιον ἢ κάποια ἀπὸ τὶς συναδέλφους της.

Δὲν ἦταν, ὅμως, αὐτὸς ὁ λόγος. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ πολὺ σοβαρώτερη αἰτία, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ διακόψη ὁριστικὰ τὴν καλλιτεχνικὴ σταδιοδρομία τῆς «γυναίκας μὲ τὴν ἀγγελικὴ φωνή», ὅπως ἀποκαλοῦν οἱ ἀπειράριθμοι θαυμασταί της τὴν Κάλλας.

Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, ἡ διεύθυνσι τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου ἔβγαλε ἕνα ἀνακοινωθέν, στὸ ὁποῖο ἀναφερόταν ὅτι «ἡ κυρία Μενεγκίνι Κάλλας ἀποδεσμεύτηκε ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις τοῦ συμβολαίου της βάσει ἰατρικοῦ πιστοποιητικοῦ, ποὺ βεβαίωνε ὅτι ἡ κατάστασι τῆς ὑγείας της δὲν τῆς ἐπέτρεπε προσωρινὰ νὰ τραγουδᾶ».

Αὐτὴ τὴ φορά, λοιπόν, τὰ πράγματα ἦταν πολὺ σοβαρά. Τί ἀκριβῶς, ὅμως, συμβαίνει; Ἐκεῖνοι ποὺ γνωρίζουν τὴν Κάλλας ἀπὸ κοντά, λένε πὼς δὲν πρόκειται γιὰ κάποιο μικρὸ καὶ περαστικὸ «ἀτύχημα», ἀλλὰ γιὰ κάτι, πολὺ θλιβερώτερο.

Ἀπὸ καιρὸ τώρα ἡ διάσημη ὑψίφωνος, δὲν ἔκρυβε τὴν ἐξάντλησι ἀπὸ τὴν ὁποία ὑπέφερε. Τὰ μάτια της εἶχαν βαθουλώσει καὶ συχνὰ τὸ βλέμμα τους γινόταν ἀπλανές, σὰν νὰ τὴν ἀπασχολοῦσε κάποια ἔμμονη σκέψι. Τότε δὲ ἀκριβῶς κυκλοφόρησαν οἱ πρῶτες φῆμες γιὰ τὶς συνέπειες τῆς ὑπερβολικῆς δίαιτας ποὺ ἔκανε ἡ Κάλλας γιὰ νὰ ἀδυνατίση.

Ὡς τὸ 1955, ἡ Μαρία Κάλλας ἦταν πολὺ παχειά. Ἀκόμα κι' οἱ πιὸ φανατικοὶ φίλοι της δὲν τολμοῦσαν νὰ ποῦν ὅτι τὸ βάρος της ἦταν κάτω ἀπὸ τὰ ἐνενῆντα πέντε κιλά. Τὸ πιθανώτερο, ὅμως, ἦταν πὼς εἶχε φτάσει τὰ ἑκατὸν δέκα!

Ἡ φωνή της ἦταν ἐξαίσια, ἀλλὰ ὁ ὄγκος τοῦ σώματός της τὰ χαλοῦσε ὅλα στὴ σκηνή.

Μὲ τὸ φοβερὸ πεῖσμα ποὺ τὴ χαρακτηρίζει καὶ μὲ τὴ δυνατὴ θέλησι ποὺ βάζει σὲ κάθε τί ποὺ ἀφορᾶ τὴν καρριέρα της καὶ τὶς φιλοδοξίες της, ἡ Κάλλας ἄρχισε τότε μιὰ ἀμείλικτη δίαιτα γιὰ ν' ἀδυνατίση. Κι' ἔτσι, μέσα σὲ πολὺ σύντομο χρονικὸ διάστημα, ἔφτασε σὲ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα: Τὸ βάρος της ἔπεσε κατὰ τριάντα ὁλόκληρα κιλὰ κι' ἡ ὄψι της ἄλλαξε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ γίνη σχεδὸν ἀγνώριστη.

Ποιό ἦταν τὸ μυστικὸ αὐτῆς τῆς ραγδαίας ἀπισχνάνσεως, κανένας δὲ μπόρεσε νὰ τὸ πῆ. Πάντως εἶναι βέβαιο, πὼς γιὰ ἕνα τέτοιο ἀπίστευτο ἀποτέλεσμα ἔπαιξε τὸ ρόλο της ἡ σιδερένια ἀποφασιστικότης τῆς Κάλλας. Τὸ εἶχε βάλει σκοπὸ ν' ἀδυνατίση πολὺ καὶ τὸ κατώρθωσε!

Σιγὰ-σιγά, ὅμως, ἐκεῖνοι ποὺ ἀνῆκαν στὸ περιβάλλον της, ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν. Ἡ ἀπότομη κι' ὑπερβολικὴ αὐτὴ σωματική της μεταμόρφωσι, φαινόταν πὼς εἶχε δυσάρεστες συνέπειες στὸ νευρικό της σύστημα καὶ γενικώτερα στὴν ὑγεία της.

Μερικοί, μάλιστα, ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ ὑποθέσουν ἀπὸ τότε πὼς ἀνάμεσα στ' ἄλλα ὑπῆρχε κίνδυνος καὶ γιὰ τὴ «θεία» φωνή της. Ἂν τὸ ἀδυνάτισμα δὲν περιωριζόταν στὰ ὅρια ποὺ ἐπέβαλλε ἡ ἀσφάλεια τῆς ὑγείας της, τὰ φωνητικὰ ὄργανα θὰ δέχονταν ἕνα μοιραῖο ἀντίκτυπο.

Ὁ φόβος αὐτὸς δὲν ἦταν καθόλου ἀβάσιμος. Ἡ ἐξασθένησι τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος καὶ τῶν μυῶν τοῦ λαιμοῦ, ἔχουν πάντα συνέπειες στὴν ποιότητα τῆς φωνῆς.

Ὅπως, λοιπόν, δείχνουν τὰ πράγματα, συνέβηκε ἀκριβῶς κάτι τέτοιο. Ἡ δίαιτα, ποὺ ἔκανε ἡ Κάλλας γιὰ ν' ἀδυνατίση, κλόνισε τὴν ὑγεία της κι' ἔφερε τὴ θεσπέσια φωνή της στὸ χεῖλος τῆς καταστροφῆς. Τὸ κοινὸ τοῦ Ἐδιμβούργου παρατήρησε κάποια φωνητικὴ ἀλλοίωσι στὴ Κάλλας στὶς παραστάσεις, ποὺ η μεγάλη ὑψίφωνος ἔδωσε ἐκεῖ. Ἀργότερα μαθεύτηκε πώς, στὴν τελευταῖα ἀπ' αὐτές, ὅταν ἔπεσε ἡ αὐλαία, ἡ Κάλλας ἔτρεξε ἀναστατωμένη στὸ καμαρίνι της κι' ἔβαλε τὰ κλάματα. Στὸν ἄντρα της, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήση, φώναζε:

— Πᾶμε νὰ φύγουμε! Δὲ θὰ βγῶ σὲ ἄλλη παράστασι!...

Καὶ πραγματικά, διακόπτοντας ἔτσι ξαφνικὰ τὶς ἐμφανίσεις της, ἔφυγε τὴν ἄλλη μέρα ἀεροπορικῶς γιὰ τὴν Ἰταλία.

Αὐτή, λοιπόν, εἶναι ἡ μυστηριώδης αἰτία, ποὺ ἔκανε τὴν Κάλλας νὰ μὴ ξαναεμφανιστῆ πιὰ στὴ σκηνή. Ἡ γρήγορη κι' ὑπερβολικὴ ἀπίσχνανσί της, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ τὴ συγκρατήση στὰ σωστὰ ὅρια, τσάκισε τὰ νεῦρα της, ἐξάντλησε τὶς σωματικές της δυνάμεις καὶ ἔβλαψε καὶ τὴν ἴδια τὴ φωνή της.

Θὰ μπορέση τάχα ν' ἀναλάβη ἡ Κάλλας ἀπ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ περιπέτεια; Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα ποὺ ἀπασχολεῖ τώρα τοὺς θαυμαστές της.

Σὲ ἄρθρα ποὺ δημοσιεύτηκαν στὸν παγκόσμιο τύπο, σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ποὺ τὰ ὑπογράφουν εἰδικοὶ γιατροί, διατυπώνεται ὁ φόβος, πὼς ἡ ζημιὰ ποὺ ἔπαθε ἡ φωνή της εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἐπανορθωθῆ. Κι' ἔτσι δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο τὸ ἄστρο τῆς Μαρίας Κάλλας νὰ σβύση ξαφνικὰ καὶ γιὰ πάντα, ἀκριβῶς στὸ μεσουράνημά του.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

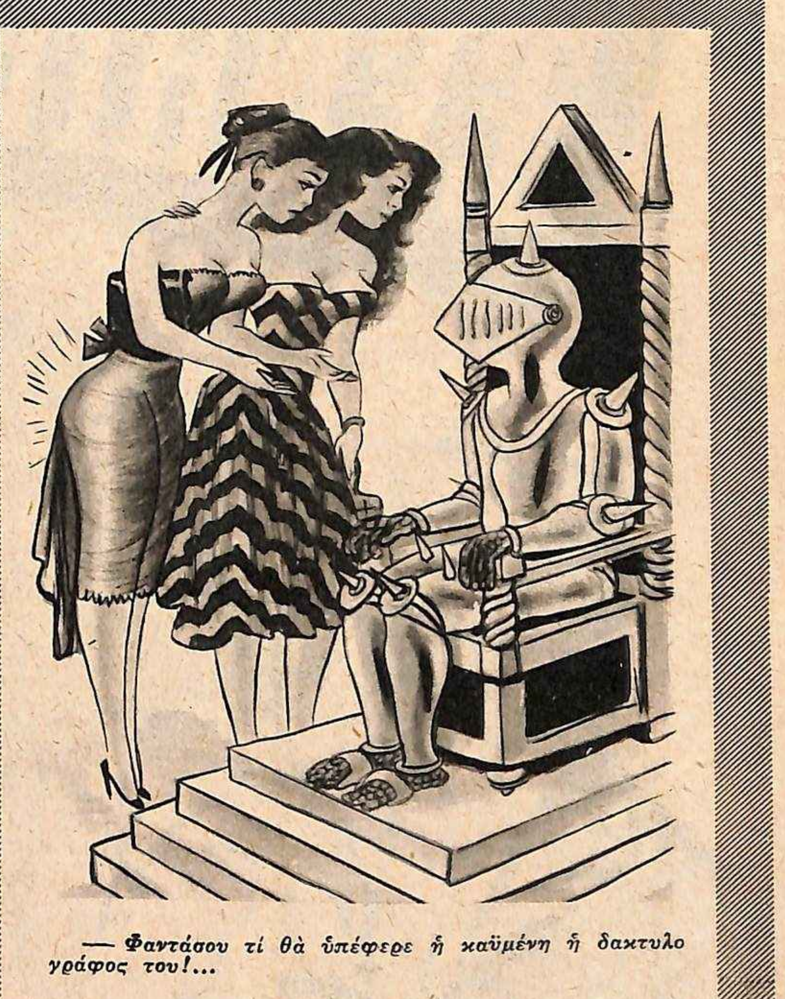

— Φαντάσου τί θὰ ὑπέφερε ἡ καϋμένη ἡ δακτυλογράφος του!...

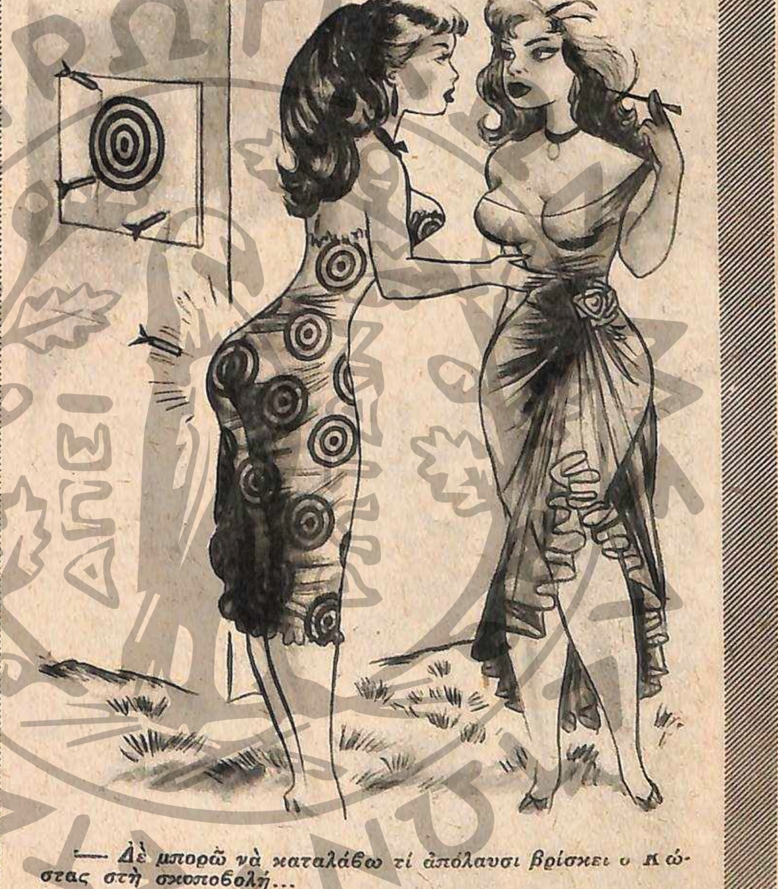

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἀπόλαυσι βρίσκει ὁ Κώστας στὴ σκοποβολή...

ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ Ελληνόπουλο

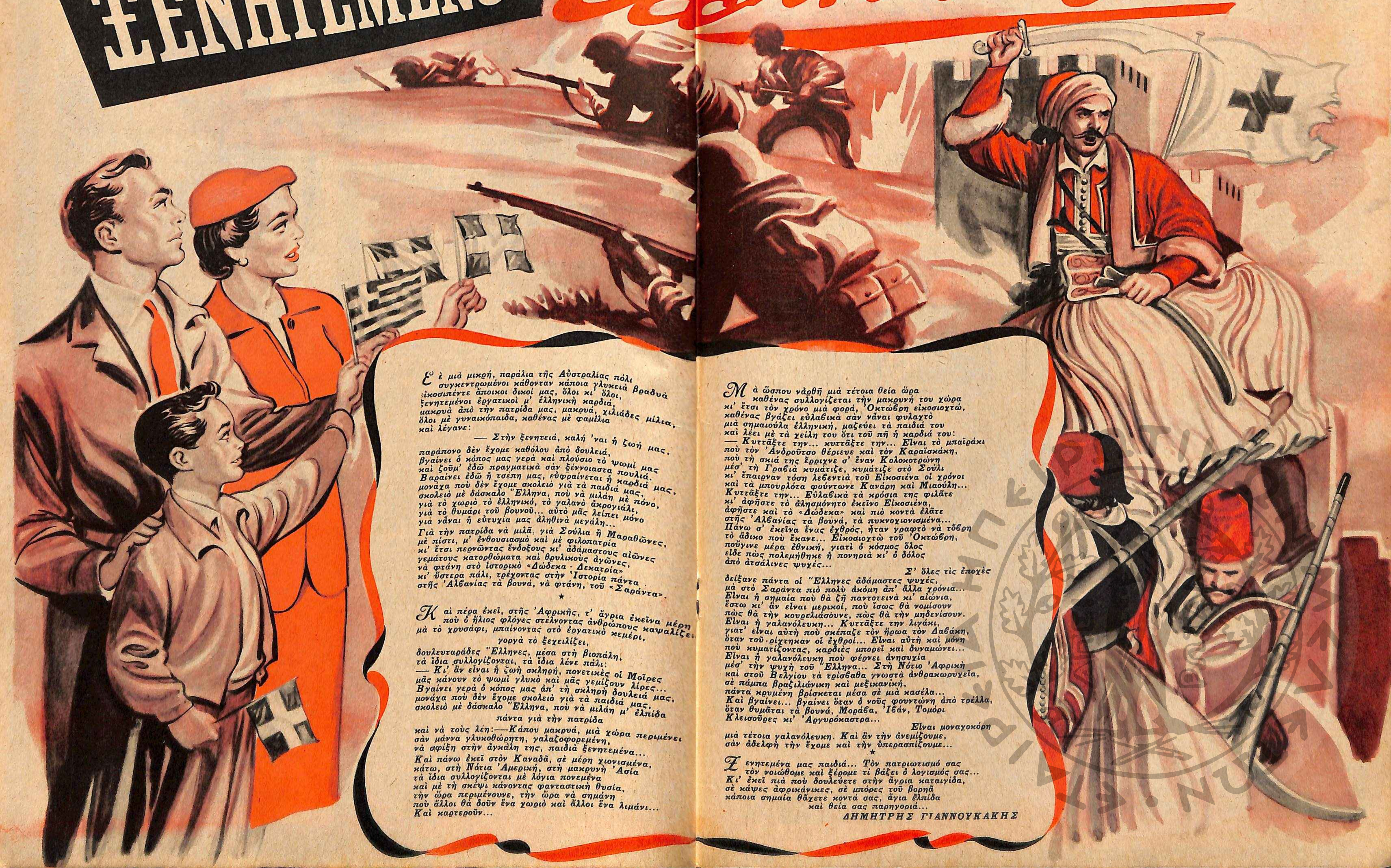

Σὲ μιὰ μικρή, παράλια τῆς Αὐστραλίας πόλι
συγκεντρωμένοι κάθονταν κάποια γλυκειὰ βραδυὰ
εἰκοσιπέντε ἄποικοι δικοί μας, ὅλοι κι' ὅλοι,
ξενητεμένοι ἐργατικοὶ μ' ἑλληνικὴ καρδιά,
μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα μας, μακρυά, χιλιάδες μίλια,
ὅλοι μὲ γυναικόπαιδα, καθένας μὲ φαμίλια
καὶ λέγανε:
— Στὴν ξενητειά, καλή 'ναι ἡ ζωή μας,
παράπονο δὲν ἔχομε καθόλου ἀπὸ δουλειά,
βγαίνει ὁ κόπος μας γερὰ καὶ πλούσιο τὸ ψωμί μας
καὶ ζοῦμ' ἐδῶ πραγματικὰ σὰν ξέννοιαστα πουλιά.
Βαραίνει ἐδῶ ἡ τσέπη μας, εὐφραίνεται ἡ καρδιά μας.
μονάχα ποὺ δὲν ἔχομε σκολειὸ γιὰ τὰ παιδιά μας,
σκολειὸ μὲ δάσκαλο Ἕλληνα, ποὺ νὰ μιλάη μὲ πόνο,
γιὰ τὸ χωριὸ τὸ ἑλληνικό, τὸ γαλανὸ ἀκρογιάλι,
γιὰ τὸ θυμάρι τοῦ βουνοῦ... αὐτὸ μᾶς λείπει μόνο
γιὰ νἆναι ἡ εὐτυχία μας ἀληθινὰ μεγάλη...
Γιὰ τὴν πατρίδα νὰ μιλᾶ, γιὰ Σούλια ἢ Μαραθῶνες,
μὲ πίστι, μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ φιλοπατρία
κι' ἔτσι περνῶντας ἔνδοξους κι' ἀδάμαστους αἰῶνες
γεμάτους κατορθώματα καὶ θρυλικοὺς ἀγῶνες,
νὰ φτάνη στὸ ἱστορικὸ «Δώδεκα - Δεκατρία»
κι' ὕστερα πάλι, τρέχοντας στὴν Ἱστορία πάντα
στῆς 'Αλβανίας τὰ βουνά, νὰ φτάνη, τοῦ «Σαράντα».

★

Καὶ πέρα ἐκεῖ, στῆς 'Αφρικῆς, τ' ἄγρια ἐκεῖνα μέρη
ποὺ ὁ ἥλιος φλόγες στέλνοντας ἀνθρώπους καψαλίζει,
μὰ τὸ χρυσάφι, μπαίνοντας στὸ ἐργατικὸ κεμέρι,
γοργὰ τὸ ξεχειλίζει,
δουλευταράδες Ἕλληνες, μέσα στὴ βιοπάλη,
τὰ ἴδια συλλογίζονται, τὰ ἴδια λένε πάλι:
— Κι' ἂν εἶναι ἡ ζωὴ σκληρή, πονετικὲς οἱ Μοῖρες
μᾶς κάνουν τὸ ψωμὶ γλυκὸ καὶ μᾶς γεμίζουν λίρες...
Βγαίνει γερὰ ὁ κόπος μας ἀπ' τὴ σκληρὴ δουλειά μας,
μονάχα ποὺ δὲν ἔχομε σκολειὸ γιὰ τὰ παιδιά μας,
σκολειὸ μὲ δάσκαλο Ἕλληνα, ποὺ νὰ μιλάη μ' ἐλπίδα
πάντα γιὰ τὴν πατρίδα
καὶ νὰ τοὺς λέη:—Κάπου μακρυά, μιὰ χώρα περιμένει
σὰν μάννα γλυκοθώρητη, γαλαζοφορεμένη,
νὰ σφίξη στὴν ἀγκάλη της, παιδιὰ ξενητεμένα...
Καὶ πάνω ἐκεῖ στὸν Καναδᾶ, σὲ μέρη χιονισμένα,
κάτω, στὴ Νότια 'Αμερική, στὴ μακρυνὴ 'Ασία
τὰ ἴδια συλλογίζονται μὲ λόγια πονεμένα
καὶ μὲ τὴ σκέψι κάνοντας φανταστικὴ θυσία,
τὴν ὥρα περιμένουνε, τὴν ὥρα νὰ σημάνη
ποὺ ἄλλοι θὰ δοῦν ἕνα χωριὸ καὶ ἄλλοι ἕνα λιμάνι...
Καὶ καρτεροῦν...

Μὰ ὥσπου νἄρθῆ μιὰ τέτοια θεία ὥρα
καθένας συλλογίζεται τὴν μακρυνή του χώρα
κι' ἔτσι τὸν χρόνο μιὰ φορά, 'Οκτώβρη εἰκοσιοχτώ,
καθένας βγάζει εὐλαβικὰ σὰν νἆναι φυλαχτὸ
μιὰ σημαιούλα ἑλληνική, μαζεύει τὰ παιδιά του
καὶ λέει μὲ τὰ χείλη του ὅτι τοῦ πῆ ἡ καρδιά του:
— Κυττᾶξτε την... κυττᾶξτε την... Εἶναι τὸ μπαϊράκι
ποὺ τὸν 'Ανδροῦτσο θέριευε καὶ τὸν Καραϊσκάκη,
ποὺ τὴ σκιά της ἔρριχνε σ' ἕναν Κολοκοτρώνη
μέσ' τὴ Γραβιὰ κυμάτιζε, κυμάτιζε στὸ Σούλι
κι' ἔπαιρναν τόση λεβεντιὰ τοῦ Εἰκοσιένα οἱ χρόνοι
καὶ τὰ μπουρλότα φούντωνε Κανάρη καὶ Μιαούλη...
Κυττᾶξτε την... Εὐλαβικὰ τὰ κρόσια της φιλᾶτε
κι' ἀφῆστε τὸ ἀλησμόνητο ἐκεῖνο Εἰκοσιένα,
ἀφῆστε καὶ τὸ «Δώδεκα» καὶ πιὸ κοντὰ ἐλᾶτε
στῆς 'Αλβανίας τὰ βουνά, τὰ πυκνοχιονισμένα...
Πάνω σ' ἐκεῖνα ἕνας ἐχθρός, ἦταν γραφτὸ νὰ τὄβρη
τὸ ἄδικο ποὺ ἔκανε... Εἰκοσιοχτὼ τοῦ 'Οκτώβρη,
ποὔγινε μέρα ἐθνική, γιατὶ ὁ κόσμος ὅλος
εἶδε πὼς πολεμήθηκε ἡ πονηριὰ κι' ὁ δόλος
ἀπὸ ἀτσάλινες ψυχές...
Σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς
δείξανε πάντα οἱ Ἕλληνες ἀδάμαστες ψυχές,
μὰ στὸ Σαράντα πιὸ πολὺ ἀκόμη ἀπ' ἄλλα χρόνια...
Εἶναι ἡ σημαία ποὺ θὰ ζῆ παντοτεινὰ κι' αἰώνια,
ἔστω κι' ἂν εἶναι μερικοί, ποὺ ἴσως θὰ νομίσουν
πὼς θὰ τὴν κουρελιάσουνε, πὼς θὰ τὴν μηδενίσουν.
Εἶναι ἡ γαλανόλευκη... Κυττᾶξτε την λιγάκι,
γιατ' εἶναι αὐτὴ ποὺ σκέπαζε τὸν ἥρωα τὸν Δαβάκη,
ὅταν τοῦ ρίχτηκαν οἱ ἐχθροί... Εἶναι αὐτὴ καὶ μόνη
ποὺ κυματίζοντας, καρδιὲς μπορεῖ καὶ δυναμώνει...
Εἶναι ἡ γαλανόλευκη ποὺ φέρνει ἀνησυχία
μέσ' τὴν ψυχὴ τοῦ Ἕλληνα... Στὴ Νότιο 'Αφρικὴ
καὶ στοῦ Βελγίου τὰ τρίσβαθα γνωστὰ ἀνθρακωρυχεῖα,
σὲ πάμπα βραζιλιάνικη καὶ μεξικανική,
πάντα κρυμένη βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ κασέλα...
Καὶ βγαίνει... βγαίνει ὅταν ὁ νοῦς φουντώνη ἀπὸ τρέλλα,
ὅταν θυμᾶται τὰ βουνά, Μοράβα, 'Ιβάν, Τομόρι
Κλεισοῦρες κι' 'Αργυρόκαστρα...
Εἶναι μοναχοκόρη
μιὰ τέτοια γαλανόλευκη. Καὶ ἂν τὴν ἀνεμίζουμε,
σὰν ἀδελφὴ τὴν ἔχομε καὶ τὴν ὑπερασπίζουμε...

★

Ξενητεμένα μας παιδιά... Τὸν πατριωτισμό σας
τὸν νοιώθομε καὶ ξέρομε τί βάζει ὁ λογισμός σας...
Κι' ἐκεῖ πιὰ ποὺ δουλεύετε στὴν ἄγρια καταιγίδα,
σὲ κάψες ἀφρικάνικες, σὲ μπόρες τοῦ βορηᾶ
κάποια σημαία θἄχετε κοντά σας, ἅγια ἐλπίδα
καὶ θεία σας παρηγοριά...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

Γυναῖκες ποὺ ἀγάπησαν ΛΗΣΤΑΣ

— ΒΟΗΘΕΙΑ, χριστιανοί! Βοήθεια...

Κι' ἡ γυναικεία κραυγή, μέσα στὴν παγωμένη χειμωνιάτικη νύχτα, πνίγηκε καὶ χάθηκε μαζὶ μὲ τὸν ἄγριο ἀέρα. Ἡ Ἐλευσίνα κοιμόταν τὸ βαρὺ καὶ ἀμέριμνο ὕπνο της. Μ' ὅλο ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γύρω στὰ 1840, οἱ ληστὲς τρομοκρατοῦσαν τὸν τόπο, οἱ Ἐλευσινιῶτες ἤξεραν πὼς τὸ χωριό τους δὲν κινδύνευε ἀπὸ τίποτε, γιατ' εἶχε ἰσχυρὸ ἀστυνομικὸ σταθμό. Κι' ὡστόσο, ἐκείνη τὴ νύχτα, ἔπρεπε νὰ συμβαίνη κάτι ἀπίθανα τρομερό. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς ξύπνησαν κι' ἄκουσαν τὶς ἀπελπισμένες κραυγές, κατάλαβαν πὼς προέρχονταν ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Βρασίδα Χαλούλια — τοῦ γιατροῦ — κι' ὅτι αὐτὴ ποὺ φώναζε καὶ καλοῦσε βοήθεια, ἦταν ἡ κυρὰ Ξενία, ἡ γυναίκα του:

— Βοήθεια, χριστιανοί! Βοήθεια...

Κανεὶς ὅμως δὲν τόλμησε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι του.

— Σ' ἐμᾶς δὲν πέφτει λόγος, ἔλεγαν μεταξύ τους. Οἱ χωροφύλακες εἶναι δέκα βήματα πιὸ πέρα ἀπὸ τ' ἀρχοντικό τους. Ἂν τρέξουν νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Ἐμεῖς θὰ τὸ μάθουμε πιὰ αὔριο τὸ πρωΐ...

Ἀπόμακρο ντουφεκίδι ἀντήχησε ξαφνικὰ κι' ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ ἀκούστηκε θόρυβος. Κάτι σὰ φωνές, κάτι σὰ βλαστήμιες. Τότε μονάχα οἱ ἄνθρωποι κατάλαβαν πὼς τὸ χωριό τους τὸ μπλοκάρησαν ληστές. Σίγουρα οἱ ληστὲς τοῦ Κίτσου Καρατάσου. Γιατὶ τὄλεγε καὶ τὸ ξανάλεγε σὰν καύχημα, πὼς θὰ «πατοῦσε» τὴν Ἐλευσίνα.

— Δὲ μὲ νοιάζουν μήτε τὰ πλούτη σας, μήτε οἱ θησαυροί σας, παράγγελνε συχνὰ στοὺς κατοίκους της. Γιὰ μένα ἄλλος εἶναι ὁ θησαυρὸς ποὺ θέλω: Ἡ Μαρία, ἡ θυγατέρα τοῦ Χαλούλια! Γι' αὐτὴ μονάχα ζῶ καὶ γι' αὐτὴ θὰ πεθάνω. Τὴν εἶδα μιὰ φορὰ καὶ μοῦ χαμογέλασε. Κι' ἀπὸ τότε δὲ βρίσκω ἡσυχία...

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Κάποτε, σὲ κάποιο πανηγῦρι τοῦ χωριοῦ, ἐνῶ ἡ Μαρία χόρευε καὶ διασκέδαζε μὲ τὶς φιληνάδες της καὶ τοὺς συγγενεῖς της, παρουσιάστηκε ξάφνου ἕνας ἄγνωστος καὶ τῆς ἔρριξε τὸ μεταξωτό του μαντῆλι. Ἦταν τόσο εὐγενικιὰ ἡ κίνησί του, ὥστε κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ τοῦ ζητήση τὸ λόγο. Ἄλλωστε, ἡ Μαρία, ἡ πεντάμορφη ἀρχοντοπούλα, ποὺ ἔκαιγε καρδιὲς στὸ πέρασμά της, κι' ἄναβε καϋμούς, ἔστρεψε τὰ ὡραῖα της μάτια, τοῦ χαμογέλασε κι' ἔπιασε τὴ μιά του ἄκρη. Κι' ἐνῶ ὁ ἄγνωστος πετοῦσε φοῦχτες τὰ φράγκα του στὶς ζυγιὲς καὶ τὰ νταούλια, ἐνῶ τὰ παλληκάρια ἔνοιωθαν τὴ ζήλεια νὰ τοὺς δαγκώνη σὰν τὸ φίδι, ἄρχισαν τὸ χορὸ κάτω ἀπὸ τ' ἀνήσυχα βλέμματα τοῦ γιατροῦ καὶ τῆς γυναίκας του.

Ὁ ἄγνωστος ἔκανε μονάχα δυὸ βόλτες μαζί της. Ἀπότομα σταμάτησε τὸ χορό, «χρύσωσε» ἄλλη μιὰ τοὺς μουσικάντηδες κι' ἀφοῦ εὐχαρίστησε μὲ τὰ μάτια τὴν ἄμορφη νέα, ποὺ τὸν κυττοῦσε κατάπληκτη, ἔφυγε χωρὶς νὰ τῆς πῆ λέξι, σὰ νὰ μὴν εἶχε φωνή. Δὲν πέρασαν ὅμως οὔτε πέντε λεπτά, ὅταν διαδόθηκε ἡ φήμη πὼς ὁ καλοστολισμένος ἐκεῖνος ἄντρας, μὲ τὴν ὁλόλευκη φουστανέλλα, τὴν κεντημένη φέρμελη, τὸ πέτσινο σελάχι, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀρχιληστὴ Καρατάσο!

— Θεέ μου! ψιθύρισε ἡ κυρία Ξενία...

Κι' ἔπεσε λιπόθυμη στὰ χέρια τοῦ ἄντρα της. Ἡ Μαρία, ποὺ εἶδε νὰ ξεσηκώνεται ὅλος ἐκεῖνος ὁ σάλος, ἀντὶ νὰ τρομάξη, ἔνοιωσε μιὰ κρυφὴ χαρὰ στὴν καρδιά της. Εἶχε ἀκουστὰ τοὺς ἄθλους καὶ τ' ἀνδραγαθήματα τοῦ παράξενου ἐκείνου ληστάρχου καί, φύσι ρωμαντική, τὸν φαντάστηκε σὰν ἕνα μεσαιωνικὸ ἱππότη, ἀπαράλλαχτο σὰν κι' αὐτοὺς ποὺ διάβαζε στὰ ὡραῖα βιβλία της. Τὰ βιβλία ποὺ τῆς εἶχε φέρει ὁ πατέρας της ἀπ' τὴ Γαλλία. Γιατὶ ὁ γιατρὸς εἶχε μορφώσει τὴν κόρη του ὅπως πρέπει. Ἦταν ἄνθρωπος προοδευτικός. Εἶχε σπουδάσει στὸ Παρίσι καὶ στὴ Ρώμη κι' ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα, μόλις εἶχε ἀνέβει στὸ θρόνο του ὁ βασιλεὺς Ὄθων. Ἂν ἤθελε, θὰ μποροῦσε νὰ μείνη γιατρὸς στὸ παλάτι. Αὐτὸς ὅμως προτίμησε νὰ πάη στὴν ἰδιαίτερή του πατρίδα, στὴν Ἐλευσίνα, γιὰ νὰ βοηθήση τοὺς συμπατριῶτες του. Θέλησαν τότε νὰ τὸν κάνουν δήμαρχο. Ἐκεῖνος καὶ πάλι ἀρνήθηκε.

— Ἢ γιατρὸς θᾶμαι, ἢ δήμαρχος, ἀπάντησε. Τὴ δουλειὰ ὅμως τοῦ δημάρχου δὲν τὴ γνωρίζω. Γι' αὐτὸ θὰ μείνω γιατρός...

Κι' ἔμεινε. Ὡστόσο παντρεύτηκε τὴν πλούσια κι' ὄμορφη Ἀθηναία Ξενία, ἀπὸ τ' ἀρχοντικὸ τῶν Λεκατσάδων. Ἔζησαν εὐτυχισμένοι οἱ δυό τους κι' ἔκαναν μιὰ θυγατέρα, τὴ Μαρία, ποὺ τὴ μεγάλωσαν μέσα σ' ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ Μαρία εἶχε πάει δυὸ φορὲς στὸ χορὸ τῶν ἀνακτόρων. Ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς Ἰωάννη Τσῶκο, πού, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ζήτησε τὸ χέρι της ἐπίσημα. Οἱ ἀρραβῶνες τους ἔγιναν μὲ πραγματικὴ μεγαλοπρέπεια, γιατὶ κι' ὁ γαμπρὸς ἦταν ἀπὸ τὶς πλούσιες οἰκογένειες τῆς Ἀθήνας. Τότε ὅμως ξέσπασε ἕνα δυσάρεστο σκάνδαλο εἰς βάρος τοῦ τελευταίου μὲ μιὰ Ἰταλίδα χορεύτρια, ποὺ τὸν πυροβόλησε, ἐπειδὴ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὁ ἀρραβώνας διαλύθηκε. Ἡ Μαρία ὅμως δὲν ἔδειξε καμμιὰ στενοχώρια.

— Καλύτερα, εἶπε στὴ μητέρα της. Καλύτερα ποὺ ξεσκεπάστηκε τώρα ὁ χαραχτήρας του, παρὰ μετὰ τὸ γάμο μας. Δὲν πρόκειται πιὰ νὰ ξαναπάω στὴν Ἀθήνα. Ἂν παντρευτῶ ποτέ, θὰ πάρω ἕναν τίμιο ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ χωριό μας...

Τὰ λόγια τῆς νέας φανέρωναν τὴν ἐσωτερική της ἀπογοήτευσι. Κι' ὡστόσο προσποιόταν τὴ χαρούμενη, ἔτρεχε στὰ πανηγύρια καὶ χόρευε μὲ τὶς φιληνάδες της. Ὅλος ὁ κόσμος ἀγαποῦσε τὴν ἀρχοντοπούλα τῆς Ἐλευσίνας καὶ τὰ παλληκάρια, φτωχὰ καὶ πλούσια, τὴν ὀνειρεύονταν κυρὰ στὸ πλευρό τους. Μὰ ἐκείνη κρατοῦσε ἀκόμη τὴν καρδιά της κλειστή. Ὥσπου, ξαφνικά, φάνηκε ὁ Κῖτσος Καρατάσος, ὁ ἀρχιληστής. Ἦταν ἀπίθανα ὡραῖος ὁ βασιλιᾶς αὐτὸς τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν. Ὁ πατέρας του κρατοῦσε ἀπὸ τοὺς πιὸ πλούσιους τσελιγκάδες τῆς Λειβαδιᾶς. Ὁ Κῖτσος, παλληκαράκι ἀμέριμνο τότε, δεκαοχτὼ μόλις χρονῶν, εἶχε μπλεχτῆ μὲ μιὰ ὄμορφη χήρα τοῦ χωριοῦ του. Κάπου δυὸ χρόνια ζοῦσαν κρυφά. Μιὰ νύχτα ὅμως, τοὺς ἔπιασε ὁ ἀδελφός της, τσακώθηκαν μεταξύ τους κι' ἔγινε τὸ φονικό.

Αὐτὸ ἦταν. Ὁ Κῖτσος ἀναγκάστηκε νὰ κρυφτῆ γιὰ λίγο καιρὸ στὴν πρωτεύουσα. Ἐπειδὴ ὅμως ἄρχισαν νὰ τὸν κυνηγοῦν τ' ἀποσπάσματα, τὸ παλληκάρι πῆρε τὰ μάτια του καὶ προσκολλήθηκε στὴ συμμορία τοῦ Ζαφείρη, ποὺ δροῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν περιοχή. Ἔμεινε ἕνα ὁλόκληρο χρόνο μαζί του. Κι' ἄξαφνα, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε σὲ κανένα, ἐξαφανίστηκε. Ποῦ πῆγε, μὲ ποιὸν ἦρθε σ' ἐπαφή, ποιοὺς γνώρισε ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἔλειπε, ἄγνωστο. Τὸ γεγονὸς ὡστόσο εἶναι, ὅτι ὁ Κῖτσος Καρατάσος παρουσιάστηκε μιὰ μέρα μὲ μιὰ πολυάριθμη συμμορία κι' ἄρχισε τὴ δρᾶσι του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ χρονογραφία τῆς ἐποχῆς, δὲν τοῦ καταλογίζει κανένα ἔγκλημα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φόνο τοῦ ἀδελφοῦ τῆς χήρας. Ὡστόσο τ' ὄνομά του ἔγινε γρήγορα ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος τῶν πλουσίων.

Ἔτσι, ὅταν μιὰ μέρα ἔπιασε αἰχμάλωτο τὸ βαθύπλουτο γαιοκτήμονα τῆς Χαλκίδας Νικόλαο Τζέμο, ἡ φήμη του ἁπλώθηκε σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ ὁ Τζέμος ἦταν ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε φιλοξενήσει στ' ἀρχοντικό του τὸ βασιλέα Ὄθωνα κι' ἄλλους αὐλικούς, ποὺ περιοδεύανε συχνὰ τότε τὸν τόπο. Ἔγιναν πολλὲς διαπραγματεύσεις μὲ τὸν Καρατάσο, ἐνδιαφέρθηκαν βουλευτές, μὰ ὁ ἀρχιληστὴς ἔμενε ἀνένδοτος.

— Γιατί τσιγκουνεύεσαι; ρώτησε τὸ Τζέμο ἕνα πρωΐ. Προτιμᾶς δηλαδὴ νὰ χάσης τὴ ζωή σου, παρὰ νὰ πληρώσης τὰ λύτρα ποὺ σοῦ ζητῶ;

Ὁ δυστυχισμένος αἰχμάλωτος χαμογέλασε μὲ δυσκολία.

— Δὲ γνωρίζω τὸν πατέρα σου, ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ τὸν ἔχω ἀκουστά. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πλούσιους τσελιγκάδες τῆς Λειβαδιᾶς. Φαντάζεσαι τί θὰ γινόταν ἂν τὸν ἔπιανε ὁ Ζαφείρης καὶ τοῦ ζητοῦσε νὰ πληρώση; Θἄδινε ἀμέσως τὰ λεφτὰ γιὰ νὰ σώση τὸ κεφάλι του;

Ἔμεινε γιὰ λίγο σκεφτικὸς ὁ Τζέμος καὶ πρόσθεσε:

— Κι' ὁ πατέρας σου κι' ἐγώ, μεγαλώσαμε τὸ βιός μας μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μας. Οὔτε κλέψαμε, οὔτε ἀδικήσαμε κανένα. Δουλέψαμε μὲ τὰ χέρια μας καὶ ποτίσαμε τὴ γῆ μὲ τὸν ἱδρῶτα μας. Νά γιατὶ σκέφτομαι τὰ λεφτὰ ποὺ πρέπει νὰ σοῦ δώσω, γιὰ νὰ γλυτώσω τὴ ζωή μου...

Ὁ Καρατάσος κύτταξε τὸ Τζέμο μὲ μισόκλειστα μάτια. Κι' ἄξαφνα, τινάχτηκε πάνω, ἅρπαξε τὴν κάπα τοῦ αἰχμαλώτου κι' ὅ,τι ἄλλο εἶχε μαζί του, τοῦ τὰ ἔδωσε καὶ τοῦ εἶπε ἀπότομα:

— Ἄντε, γύρνα πίσω στὸ χωριό σου! Δὲ θέλω στὸ λημέρι μου κλαψιάρηδες...

Κι' ἐνῶ ὁ γαιοκτήμονας δὲν πίστευε στ' αὐτιά του κι' ἔμενε ἀκίνητος στὴ θέσι του, ὁ ἀρχιληστὴς τὸν ἔσπρωξε βάναυσα σχεδόν.

— Πήγαινε! τοῦ φώναξε ἐπιταχτικά. Πήγαινε, πρὶν τὸ μετανοιώσω...

Κι' ἀντὶ νὰ φύγη ὁ Τζέμος, ἔφυγε πρῶτος ὁ Καρατάσος, γιὰ νὰ μὴν ἀκούη τὶς εὐχαριστίες τοῦ αἰχμαλώτου. Τὸ παράξενο αὐτὸ περιστατικό, ἔκανε ἐντύπωσι σ' ὅλους. Ἔγραψαν ἀκόμη κι' οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς. Ἡ «Ἀθηνᾶ» μάλιστα, ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μιλοῦσε μὲ κάποια συμπάθεια γιὰ ληστή. Κι' ὁ λαός, ποὺ δὲν ἀφίνει τίποτα νὰ ξεχαστῆ, τοὔβγαλε τὸ τραγοῦδι του:

«Ποιὸς εἶδε, ποιὸς ἀπάντησε τὸν Κῖτσο τὸ λεβέντη,
τὸν Κῖτσο τὸν ἀρχιληστή, τὸ γυιὸ τοῦ Καρατάσου,
ποὔτανε τσελιγκόπουλο μὲ τρεῖς χιλιάδες πρᾶτα
καὶ πῆρε τὸ βουνὸ-βουνὸ νὰ πάη νὰ γίνη κλέφτης,
νὰ πιάνη τ' ἀρχοντόπουλα καὶ νὰ γυρεύη ἄσπρα
κι' ὄντας δὲν τοῦ τὰ δώκουνε, νὰ τοὺς φιλάη στὰ μάτια,
νὰν τοὺς χαρίζη τὴ ζωὴ κι' ὅλη τους τὴν πραμμάτια...»

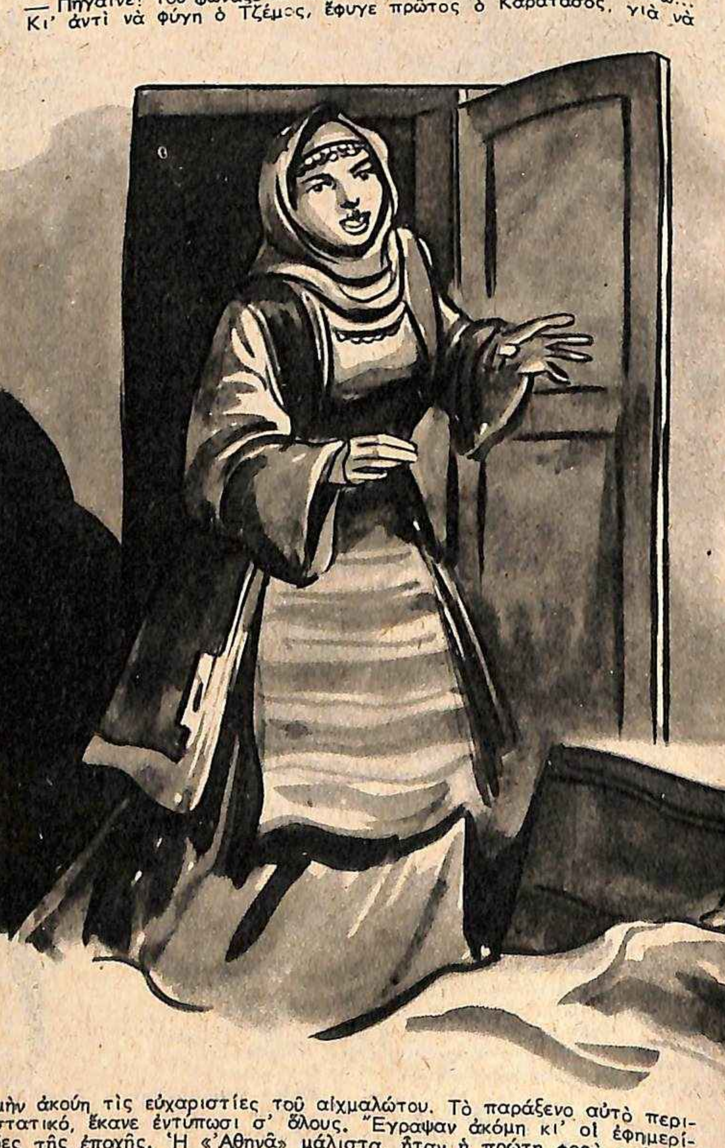

Ἡ φήμη του, λοιπόν, δὲν ἦταν καὶ τόσο κακή. Μά, ὅταν τὴ νύχτα ἐκείνη τοῦ Δεκεμβρίου — τὴ νύχτα ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή — ἀκούστηκαν οἱ κραυγὲς τῆς κυρίας Ξενίας ἀπὸ τ' ἀρχοντικὸ τοῦ γιατροῦ Χαλούλια, ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ οἱ κάτοικοι τῆς Ἐλευσίνας, δὲ θέλησαν νὰ τοῦ συχωρέσουν μιὰ τέτοια πρᾶξι.

— Τὄπε καὶ τὄκανε, ἔλεγαν καὶ ξανάλεγαν. Ἀγάπησε τὴν ἀρχοντοπούλα μας καὶ τὴν ἔκλεψε! Ὅμως, ἡ Μαρία δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς κοπέλλες ἐκεῖνες ποὺ μποροῦν νὰ ζήσουν στὰ βουνά, μαζὶ μὲ τοὺς ληστὲς καὶ τοὺς λύκους. Ἡ Μαρία θὰ πεθάνη ἀπὸ τὸν καϋμό της...

Ὁ τόπος ἀναστατώθηκε κυριολεκτικά. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως ἦταν πὼς ἡ χωροφυλακὴ ἔλειπε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ χωριό. Στὴν Ἐλευσίνα δὲν εἶχαν μείνει περισσότεροι ἀπὸ τρεῖς ἄντρες. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι αὐτὸ τὄξερε ὁ Καρατάσος κι' ἔκανε τὴν ἐξόρμησί του. Μπλοκάρησαν τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ, πήδησαν τὸν ψηλὸ μαντρότοιχό του καὶ μπῆκαν μέσα, σπάζοντας ἕνα παράθυρο. Οἱ ληστὲς φοροῦσαν μαντήλια στὸ πρόσωπο γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωριστοῦν. Τί τ' ὄφελος ὅμως; Μήπως ὅλοι δὲν ἤξεραν πὼς αὐτὸ ἦταν δουλειὰ τοῦ Κίτσου; Μ' ὅλη τὴν ἀντίστασι τοῦ γιατροῦ καὶ τῆς γυναίκας του, οἱ κακοποιοὶ πῆραν μαζί τους τὴν ἀρχοντοπούλα, τὴ φίμωσαν γιὰ νὰ μὴ φωνάζη καὶ χάθηκαν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Οἱ τρεῖς χωροφύλακες τοῦ σταθμοῦ τοὺς κυνήγησαν. Ἔρριξαν μερικὲς ντουφεκιές, μὰ τὸ ἀποτέλεσμα στάθηκε μηδέν. Ἦταν ὅλα τόσο καλὰ ὠργανωμένα κι' ἔγιναν μὲ τέτοια ταχύτητα, ὥστε ἄφησαν κατάπληκτο τὸ χωριό.

Ἡ ἀπαγωγὴ τῆς Μαρίας ἔφερε πάλι στὴν πρώτη σειρὰ τ' ὄνομα τοῦ Κίτσου Καρατάσου. Τὴ φορά, ὅμως αὐτή, λίγοι ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ πῆραν τὸ μέρος του. Οἱ περισσότεροι τὸν κατηγοροῦσαν κι' ἔλεγαν πὼς κανεὶς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ κλέβη γυναῖκες, σὰ νὰ εἶναι «προβατίνες». Τ' ἀποσπάσματα βγῆκαν νὰ τοὺς κυνηγήσουν. Ἦρθαν μάλιστα καὶ μερικοὶ ἐπίλεκτοι ἄντρες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα — τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς — γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὸ κυνηγητό. Ἀλλὰ δὲν πέρασε οὔτε μιὰ βδομάδα, ὅταν οἱ κάτοικοι τῆς Ἐλευσίνας εἶδαν μ' ἔκπληξι τοιχοκολλημένη μιὰ προκήρυξι τοῦ ἀρχιληστῆ, στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς. Κι' ἡ προκήρυξι αὐτὴ ἔλεγε — ἀκριβῶς ὅπως ἀναφέρεται στὴν «Ἱστορία τῶν ληστῶν» — τὰ ἑξῆς:

«Ἐγώ, ὁ Χρῆστος ἢ Κῖτσος Καρατάσος,

διαλαλῶ σ' ὅλους πὼς δὲν ἔκλεψα τὴ Μαρία. Αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὸ κακὸ εἶναι ἄλλος καὶ θὰ τὸν βρῶ πολὺ γρήγορα, γιὰ νὰ τὴ φέρω πίσω στὸν πατέρα της. Ὁρκίζομαι στὸ Θεὸ καὶ σ' ὅλους τοὺς ἁγίους, πὼς ἐγὼ σέβομαι τὶς γυναῖκες καὶ δὲν πειράζω θηλυκά. Περισσότερο ἀκόμα τὴ θυγατέρα τοῦ γιατροῦ Χαλούλια, ποὺ τὴ συλλογιέμαι μὲ τίμια καρδιά. Νὰ περιμένετε, τὸ λοιπόν, γρήγορα μαντάτα μου,

»Χρῆστος ἢ Κῖτσος Καρατάσος,
λήσταρχος».

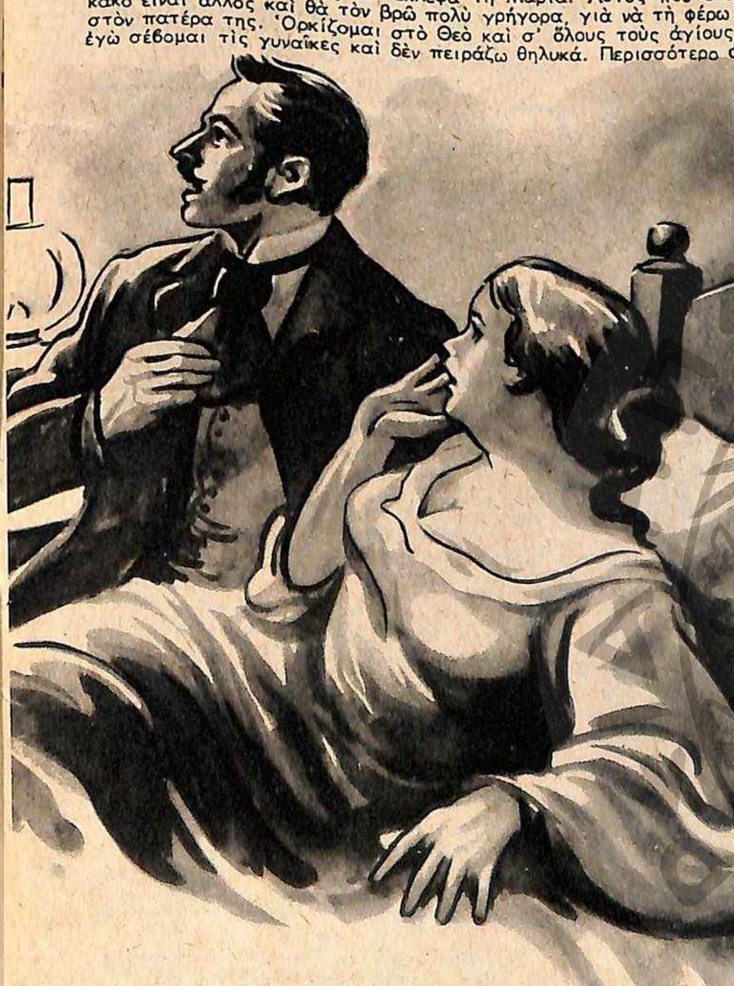

Μιὰ νύχτα ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ ἀρχοντικοῦ καὶ παρουσιάστηκε χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη ἡ Μαρία...

Αὐτὸ πιὰ ἦταν ἀπὸ τ' ἀνέλπιστα. Ἀφοῦ ὅμως ὁ Καρατάσος δὲν ἦταν ὁ ἀπαγωγέας, ποιὸς μποροῦσε νὰ εἶναι; Φυσικά, οὔτε ὁ ἀρχιληστὴς Ζαφείρης. Γιατί, τὶς μέρες ἐκεῖνες, ἡ χωροφυλακὴ τὸν εἶχε «στριμώξει» κυριολεκτικὰ σὲ κάποιο χωριουδάκι τοῦ Παρνασσοῦ κι' εἶχε σκοτώσει τρεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ποὺ ἀνάμεσά τους ἦταν καὶ τὸ πρωτοπαλλήκαρό του. Ἑπομένως, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέτοιο χτύπημα, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἔκανε αὐτὸς τὴν ἀπαγωγή. Ἀλλὰ τότε ποιοὶ ἦταν οἱ κακοποιοὶ ποὺ «πάτησαν» τὸ σπίτι τοῦ Χαλούλια;

— Ὅποιοι κι' ἂν εἶναι, ἂς μοῦ φέρουν πίσω τὸ κορίτσι μου κι' ἂς πάρουν τὴ ζωή μου! ἔλεγε ὁ γιατρὸς μὲ δάκρυα σ' αὐτοὺς ποὺ πήγαιναν νὰ τὸν παρηγορήσουν. Κοντεύω νὰ τρελλαθῶ! Μὰ δὲ φοβᾶμαι τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ὅσο γιὰ τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα μου, ποὺ εἶναι σὲ κακὰ χάλια...

Πραγματικά, ἡ κυρία Ξενία εἶχε πέσει ἄρρωστη στὸ κρεβάτι ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς θυγατέρας της. Ἔκλαιγε ἀδιάκοπα σὰ μωρὸ παιδὶ κι' ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήση, πέφτοντας ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἀλλά, ξαφνικά, μιὰ νύχτα, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ ἀρχοντικοῦ καὶ παρουσιάστηκε ὁλοζώντανη, χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη ἡ Μαρία. Εὐτυχισμένη ποὺ σώθηκε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀπαγωγέων της, εὐτυχισμένη ποὺ ξαναγύριζε σιμὰ στοὺς δικούς της, εὐτυχισμένη γιὰ ἕνα πρωτάκουστο σκίρτημα ποὺ ἔνοιωθε μέσα στὴ λεπτή, τὴν παιδικὴ σχεδὸν ψυχή της. Ἡ ἀρχοντοπούλα γύρισε στὸ σπίτι της ἐρωτευμένη! Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῶν δικῶν της, τοὺς φίλησε κι' ἔκλαψε ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία της.

— Ἂν ξέρατε! τοὺς εἶπε στὸ τέλος. Ἂν ξέρατε ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ μ' ἅρπαξε θὰ ξεφωνίζατε ἀπὸ ἀγανάκτησι...

— Ὁ Κῖτσος! ἀποκρίθηκαν μὲ μιὰ φωνὴ πατέρας καὶ μάνα. Ὁ Καρατάσος...

Ἡ Μαρία χαμογέλασε.

— Ὄχι, ἀπάντησε, κουνῶντας τὸ κεφάλι της. Ὁ Κῖτσος μ' ἔσωσε! Αὐτὸς ποὺ μ' ἔκλεψε, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Τσῶκο...

Κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε στὰ πόδια τους, δὲ θὰ τρόμαζαν τόσο οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ὅσο σὰν ἄκουσαν τ' ὄνομα τοῦ πρώην ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς Μαρίας. Ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς — ποὺ εἶχε ἀποταχτῆ ἀπὸ τὸ στράτευμα γιὰ τ' ἀλλεπάλληλα σκάνδαλά του — ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἀρχοντοπούλα τῆς Ἐλευσίνας, ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀπαγάγη. Συγκέντρωσε τότε μερικοὺς τολμηροὺς φίλους του, προσποιήθηκαν τοὺς ληστὲς κι' ἔκαναν τὴν ἀπαγωγὴ ποὺ περιγράψαμε πιὸ πάνω. Τὴ Μαρία τὴ μετέφεραν στὸ Ξυλόκαστρο, στὴ στάνη κάποιου γνωστοῦ τους, χωρὶς νὰ τὴν πειράξη κανείς. Ὁ Τσῶκος τὴν ἔκρυψε καλά, ὥσπου νὰ καταπέση λίγο ὁ θόρυβος ποὺ ξεσηκώθηκε καὶ νὰ πάη νὰ τὴ ζητήση ἀπὸ τὸν πατέρα της. Μὰ ὁ τσέλιγκας, φίλος στενὸς τοῦ Καρατάσου, τὸν εἰδοποίησε γιὰ τὴν ὑπόθεσι κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, παρουσιάστηκε ἐκεῖνος ὁλομόναχος. Τὸν εἶδε ἡ Μαρία, τὸν ἀναγνώρισε κι' ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ φτερουγίζη χαρούμενα.

— Ἐσένα λένε ληστή, μὰ ἄλλος μ' ἔκλεψε! τοῦ εἶπε μὲ τὴν τραγουδιστὴ φωνή της. Μὲ θυμᾶσαι; Εἶμαι ἡ κοπέλλα ποὺ χόρεψες στὸ πανηγῦρι τῆς Ἐλευσίνας...

Ἔσυρε ἀπὸ τὸν κόρφο της ἕνα μεταξωτὸ μαντῆλι καὶ τοῦ τὸ ἔδειξε.

— Νὰ καὶ τὸ μαντῆλι σου! πρόστεσε. Φεύγοντας τότε, δὲν τὸ εἶχες πάρει μαζί σου. Κι' ἐγὼ τὸ φύλαξα, γιὰ νὰ σοῦ τὸ δώσω πίσω.

Ὁ Καρατάσος τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Μήπως δὲν ξέρεις ποιὸς εἶμαι; τὴ ρώτησε ἔκπληκτος.

Ἡ ἀρχοντοπούλα χαμογέλασε.

— Ἀπὸ τότε ποὺ σὲ εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ κι' ἔμαθα πὼς εἶσαι ὁ ἀρχιληστὴς Καρατάσος, λαχταροῦσε ἡ ψυχή μου μήπως πάθης κανένα κακό, τοῦ εἶπε. Κάποτε μοῦ παράγγειλες πὼς μ' ἀγαπᾶς! Πάρε με λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά σου καὶ φίλησέ με! Γιατὶ σ' ἀγαπῶ κι' ἐγώ!

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, τὰ πράγματα ἔγιναν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Ὁ λήσταρχος πῆρε τὴ Μαρία ἀπὸ τὴ στάνη καὶ παράγγειλε τοῦ Τσώκου — ποὺ δὲν ἦταν φυσικὰ ἐκεῖ — πὼς δὲ θὰ τὸν τιμωροῦσε, ὅπως εἶχε ἀποφασίσει στὴν ἀρχή. Ἂς εἶχε χάρι στὴ Μαρία, ποὺ τοῦ τὸ ζήτησε. Ὁ Κῖτσος δὲν τὴν κράτησε κοντά του, παρὰ μονάχα μιὰ μέρα. Ὕστερα τὴν ἔφερε νύχτα ὣς τὴν Ἐλευσῖνα.

— Καὶ τώρα πήγαινε στοὺς δικούς σου, τῆς εἶπε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι. Κι' ἂν θέλη ὁ Θεός, θὰ ξανασυναντηθοῦμε...

Ἡ Μαρία ἔρριξε τὰ κρινόλευκα χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του.

— Θὰ σὲ περιμένω πάντα, τοῦ ψιθύρισε σιμὰ στ' αὐτί. Ὁρκίζομαι νὰ μὴν παντρευτῶ ποτέ, ἂν δὲ πάρω ἐσένα. Εἶμαι βέβαιη ὅμως πὼς θὰ ξανασμίξουμε πάλι πολὺ γρήγορα...

Πραγματικά, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ξανασμίξανε, ὄχι ὅμως ὅσο γρήγορα φανταζόντουσαν. Πέρασαν τρία ὁλάκληρα χρόνια, γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ τ' ὄνειρό τους. Τρία χρόνια ἀγωνίας καὶ λαχτάρας. Ἀπὸ τὴν μέρα ποὺ ἡ Μαρία γύρισε σπίτι της, ὁ Κῖτσος Καρατάσος ζήτησε ἀμνηστία. Κανεὶς ὅμως δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκούση. Κι' ἐπειδὴ ὁ γιατρὸς Χαλούλιας ἔβλεπε τὴ θυγατέρα του νὰ μαραζώνη, ἐπειδὴ τὴν ἄκουγε νὰ κλαίη τὶς νύχτες καὶ ν' ἀναστενάζη, ἀποφάσισε ν' ἀναλάβη ὁ ἴδιος τὴν ὑπόθεσι. Ἔτρεξε ἀπὸ δῶ, ἔτρεξε ἀπὸ κεῖ, ἔβαλε τοὺς καλύτερους δικηγόρους, πῆρε μὲ τὸ μέρος του ὡρισμένους βουλευτὲς κι' ὡστόσο στάθηκε ἀδύνατο νὰ πετύχη αὐτὸ ποὺ ἐπεδίωκε. Ξαναγύρισε ἀπογοητευμένος στὴν Ἐλευσῖνα κι' ὁ καιρὸς ἄρχισε νὰ περνᾶ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Μιὰ μέρα ὡστόσο, φάνηκε στὸ χωριὸ ὁ γαιοκτήμονας Νικόλας Τζέμος. Μιὰ καὶ δυό, παρουσιάστηκε στὸ γιατρό:

— Ἔμαθα, ὅτι ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὴν ἀμνηστία τοῦ Κίτσου, τοῦ εἶπε. Εἶναι ἀλήθεια ἢ ὄχι;

— Ἀλήθεια...

— Κι' ἂν καταφέρω νὰ τοῦ τὴν πάρω ἐγώ, θὰ δεχτῆς ἕνα μικρὸ ὅρο ποὺ θὰ σοῦ θέσω;

— Ἐξαρτᾶται. Γιὰ νὰ τὸν ἀκούσω...

— Νὰ μὲ κάνης κουμπάρο! Θέλω νὰ παντρέψω ἐγὼ τὴ Μαρία μὲ τὸν Κῖτσο...

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, γυρνοῦσε ἐλεύθερος ὁ Καρατάσος στὸ σπίτι του. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του, ἔκλαψαν χαρούμενοι καὶ συγκινημένοι κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, κίνησαν κι' οἱ δυό τους γιὰ τὴν Ἐλευσῖνα. Ἡ εὐτυχία χαμογελοῦσε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ μενταγιόν

Ἡ καρδιὰ τῆς Τζὶν χτύπησε γρηγορώτερα, ὅταν τὸν εἶδε καθισμένον ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα της, στὸ μισοφωτισμένο χώλλ. Εἶχε καθήσει πάνω στὸ σακκίδιό του. Ἡ κουρασμένη φυσιογνωμία του κι' ἡ στραπατσαρισμένη στολή του δείχνανε πὼς εἶχε ἔρθει ἀπ' τὸν πόλεμο...

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ Τζὶν νόμισε πὼς ἦταν ὁ Ντέϊβ Κότερ, πὼς τῆς τὸν εἶχε ξαναστείλει κάποιο θαῦμα... Μὰ ὕστερα ἡ ψυχικὴ λογικὴ τῆς εἶπε πὼς ὁ Ντέϊβ δὲ θἄρχότανε ποτὲ πιά. Ἦταν νεκρὸς καὶ θαμένος κάπου μακρυά, στὴν ξενητειά...

Ὁ στρατιωτικὸς εἶχε σηκωθῆ, μόλις τὴν εἶδε. Ἦταν ψηλότερος ἀπ' τὸ Ντέϊβ, πιὸ μελαχροινὸς καὶ μεγαλείτερος στὰ χρόνια. Τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ ἔκφρασι πονεμένη.

— Εἴσαστε ἡ μὶς Πέλιου; ρώτησε, συνοδεύοντας τὰ λόγια του μ' ἕνα ζεστὸ χαμόγελο.

— Ναί, εἶμαι ἡ Τζὶν Πέλιου. Ἐσεῖς θἄσαστε, ἀσφαλῶς, φίλος τοῦ Ντέϊβ Κότερ.

— Ὁ καλλίτερος φίλος του! Μὲ λένε Τὶμ Ράϋντερ. Τώρα μόλις γύρισα ἀπ' τὴ Μαλαισία. Δὲν ξέρω κανένα ἐδῶ... κι' εἶχα ὑποσχεθῆ στὸ Ντέϊβ πὼς θἄψαχνα νὰ σᾶς βρῶ, ἂν ἐρχόμουν κάποτε στὸ Λονδῖνο... Ἤθελα πάντα νὰ δῶ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ὁ καϋμένος ὁ Ντέϊβ!

Ἡ κοπέλλα τὸν κύτταξε γιὰ λίγο, ἀμίλητη. Ὕστερα πρόφερε ἀργά:

— Μοῦ φάνηκε πὼς κἀθόταν ἐδῶ ὁ Ντέϊβ! Ἂν ξέρατε πόσο ταράχτηκα!...

— Τὸν ἀγαπούσατε πολὺ λοιπόν;...

— Ναί, τὸν ἀγαποῦσα.

— Μὰ κι' αὐτὸς σᾶς λάτρευε. Εἶχε πάντα πάνω του τὴ φωτογραφία σας... μέσα σ' αὐτὸ τὸ μενταγιόν σας, ποὺ τὸ κρατοῦσε στὸ χέρι του ὅταν ξεψύχησε. Σᾶς τὄφερα, γιατὶ σκέφτηκα πὼς θὰ τὸ θέλατε γιὰ ἐνθύμιο.

Ἡ Τζὶν κύτταξε τὸ μικρὸ χρυσὸ μενταγιόν... Τὸ πῆρε μηχανικά. Ὕστερα εἶπε:

— Δὲν ἔρχεστε μέσα, κ. Ράϋντερ; Θὰ ἑτοιμάσω νὰ φᾶμε κάτι... καὶ θὰ κουβεντιάσουμε γιὰ τὸ Ντέϊβ.

Ξεκλείδωσε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα της. Ὁ Τὶμ τὴν ἀκολούθησε μέσα στὸ διαμέρισμα, μικρὸ ἀλλὰ ἐπιπλωμένο μὲ γοῦστο. Τὸν ἔβαλε νὰ καθήση στὴν πιὸ ἄνετη πολυθρόνα καὶ κάθησε κι' αὐτὴ σὲ μιὰν ἄλλη, κοντά του.

Τῆς ἄρεσε τὸ δυνατὸ ἡλιοψημένο χέρι του, ποὺ τῆς πρόσφερε φωτιὰ γιὰ τὸ τσιγάρο της. Τῆς ἄρεσε τὸ ἀρρενωπὸ προφίλ του...

— Εἴσαστε ὀμορφότερη ἀπ' τὴ φωτογραφία σας, ἐκείνη ποὺ εἶχε ὁ Ντέϊβ μέσα στὴ βαλίτσα του, τῆς εἶπε. Τὴν ἔχω φέρει κι' αὐτήν, μέσ' στὸ σακκίδιό μου. Θὰ σοῦ τὴ δώσω ὕστερα.

— Εἴσαστε πολὺ καλός. Μὰ δὲ χρειάζεται...

— Ναί, πιστεύω κι' ἐγὼ πὼς εἶν' ἀρκετὸ τὸ μενταγιόν, γιὰ νὰ τὸν θυμόσαστε πάντα... Τὸ φύλαγε σὰν τὰ μάτια του, ὁ δύστυχος! Τὸ κρατοῦσε διαρκῶς ἀπάνω του, κρεμασμένο στὸ λαιμό του. Ἴσως μάλιστα ἡ ἐπιθυμία του θἄτανε νὰ τὸ θάψουνε μαζί του.

— Ναί, ἔτσι πιστεύω κι' ἐγώ, ἀπάντησε ἡ Τζίν. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς αὐτὸ θἄταν τὸ καλλίτερο...

Κρατοῦσε ἀκόμη στὸ χέρι της τὸ μενταγιόν. Τ' ἄφισε τώρα πάνω σ' ἕνα τραπέζι, δίπλα της, καὶ σηκώθηκε.

— Πάω νὰ δῶ ἂν ὑπάρχη τίποτα νὰ φᾶμε, εἶπε. Θέλετε νὰ πιῆτε κάτι στὸ μεταξύ; Ἂν μοιάζετε σ' αὐτὸ μὲ τὸ Ντέϊβ, δὲ θὰ πῆτε ὄχι... Θὰ βρῆτε τὸ οὐΐσκυ καὶ τὰ ποτήρια σ' ἐκεῖνο τὸ ντουλαπάκι, κοντά σας.

— Ἀκοῦστε! διαμαρτυρήθηκε ὁ Τίμ. Δὲν τὸ βρίσκω καθόλου σωστὸ νὰ παρουσιάζωμαι ἔτσι ξαφνικὰ μπροστά σας, χωρὶς νὰ τὸ περιμένετε, καὶ νὰ σᾶς βάζω σὲ τόση φασαρία! Ἐλᾶτε, πᾶμε νὰ φᾶμε ἔξω, στὸ ρεστωράν.

Μὰ ἡ Τζὶν κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ὄχι, ὄχι, ἀπάντησε. Θἄμαστε πολὺ πιὸ καλὰ ἐδῶ. Θἄχουμε περισσότερη ἡσυχία καὶ ἄνεσι... Εἶχα καιρὸ πολὺ νὰ βρεθῶ μὲ μιὰ τόσο εὐχάριστη συντροφιά!

»Κι' ὕστερα, μ' ἀρέσει πολύ, ξέρετε, νὰ μαγειρεύω γιὰ ἕναν ἄντρα. Ὁ Ντέϊβ ἦταν ὁ τελευταῖος. Ἀπὸ τότε, δὲν πῆρε ἄλλος τὴ θέσι του...

Ἔτρεξε στὴν κουζίνα. Καὶ σὲ λίγο σκορπίστηκε ἡ γαργαλιστικὴ μυρωδιὰ ἀπὸ τὶς μπριζόλες ποὺ ἔψηνε, κι' ἀπ' τὸν καφὲ ποὺ ἑτοίμαζε.

Ὁ Τὶμ σηκώθηκε, πῆγε ὡς τὴν πόρτα τῆς κουζίνας καὶ στάθηκε στὸ κατῶφλι, κυττάζοντάς την γιὰ λίγο, ἀμίλητος. Ἐκείνη γύρισε, τὸν κύτταξε καὶ τοῦ χαμογέλασε.

Εἶχε φορέσει μιὰ ἄσπρη ποδιὰ μὲ κόκκινα κεντήματα, πάνω ἀπ' τὸ μαῦρο φουστάνι τῆς δουλειᾶς της. Ἦταν λεπτή, νέα καὶ πολὺ γλυκειά...

— Ἀπολυθήκατε τώρα; Γυρίζετε στὸ σπίτι σας; τὸν ρώτησε.

— Ναί... στὸ Σάσσεξ. Ἔχω ἐκεῖ μιὰ μικρὴ φέρμα, δική μου...

— Στοιχηματίζω πὼς θὰ σᾶς περιμένη μὲ λαχτάρα κάποια κοπέλλα!

— Χάσατε τὸ στοίχημα, ἀπάντησε ὁ Τὶμ κουνῶντας ἀργὰ τὸ κεφάλι του. Ζῶ μονάχος, μὲ μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια, κι' ἀποφεύγω τὰ αἰσθήματα, ἀπὸ δυσπιστία...

— Δὲν πιστεύετε λοιπὸν στὸν ἀληθινὸ ἔρωτα, τὸν αἰώνιο καὶ ἀκατάλυτο;

— Ἐσεῖς πιστεύετε;

Ἡ Τζὶν δὲν ἀπάντησε. Ἑτοίμασε γρήγορα τὸ τραπέζι καὶ κάθησαν νὰ φᾶνε οἱ δυό τους. Τὰ πρόσωπά τους λάμπανε ἀπὸ εὐτυχία...

Ὅταν ἀποφάγανε, ἡ Τζὶν ἄδειασε τὸ τραπέζι κι' ἄναψε τὸ μικρὸ τζάκι. Κάθησαν πάλι κοντὰ - κοντὰ καὶ μιλήσανε γιὰ τὸ Ντέϊβ.

Ἢ μᾶλλον, ὁ Τὶμ μιλοῦσε γιὰ τὸ Ντέϊβ, γιὰ τὴ φιλία τους, γιὰ τοὺς μῆνες ποὺ εἶχαν περάσει μαζί, γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ εἶχαν μοιραστῆ. Ἡ Τζὶν τὸν ἄκουγε, κυττάζοντάς τον τόσο ἀφηρημένα—σὰν νὰ ὀνειροπολοῦσε—ὥστε ν' ἀμφιβάλλη κάποτε ὁ ἄντρας ἂν ἄκουγε τὰ λόγια του...

Τέλος, ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ φύγη ὁ Τίμ. Σηκώθηκαν καὶ στάθηκαν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον, μπροστὰ στὸ τζάκι. Ἡ Τζὶν πῆγε πιὸ κοντά του κι' ἀνασήκωσε τὸ πρόσωπό της, σὰν κάτι νὰ περίμενε...

Ὁ Τὶμ τὴν κύτταξε, σαστισμένος, ντροπαλός, σχεδὸν τρομαγμένος. Ὕστερα τὴν ἅρπαξε, τὴν ἔσφιξε δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του. Τὰ χείλια του ἄγγιξαν στὴν ἀρχὴ ἁπαλὰ τὰ δικά της, κι' ἔπειτα τὸ φιλί του τῆς ἔκαψε τὸ στόμα...

Εἶχαν μείνει κι' οἱ δυὸ χωρὶς πνοή, ὅταν τὴν ἄφισε κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω.

— Νὰ ποιὸς εἶναι ὁ «αἰώνιος κι' ἀκατάλυτος ἔρωτας»! τῆς εἶπε πικρά. Κι' ἡ ἀφοσίωσί μου στὸν καλλίτερο φίλο μου!...

Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε:

— Μὰ ἐσεῖς τὸν εἴχατε ξεχάσει κι' ὅλας, τὸ Ντέϊβ! Τὸ θέλατε, τὸ ζητούσατε... αὐτὸ ποὺ συνέβη! Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί! ψιθύρισε ἡ Τζίν. Τὄθελα. Τὸ περίμενα...

Πῆρε πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι τὸ μενταγιὸν καὶ τοῦ τὄδωσε, ἀμίλητη. Μὲ μιὰ θυμωμένη κίνησι, ἐκεῖνος τὸ πέταξε μακρυά. Καθὼς ἔπεφτε, τὸ μενταγιὸν χτύπησε στὸ πόδι τοῦ τραπεζιοῦ κι' ἄνοιξε. Ὁ Τὶμ ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε ἀπὸ χάμω, λέγοντας:

— Εἶχα προσπαθήσει τόσες φορὲς νὰ τ' ἀνοίξω, μὰ δὲν τὰ κατάφερνα...

Κύτταξε τὴ μικρὴ φωτογραφία ποὺ ὑπῆρχε μέσα... κι' ἡ ἀνάσα του κόπηκε ἀπὸ τὴν ἔκπληξι.

— Μὰ αὐτὴ δὲν εἴσαστε ἐσεῖς Τζίν!... μπόρεσε ἐπιτέλους νὰ φωνάξη.

— Ὄχι, δὲν εἶν' ἡ δική μου φωτογραφία, Τίμ, ἀπάντησε ἥσυχα ἡ κοπέλλα. Οὔτε καὶ τὸ μενταγιὸν εἶναι δικό μου... Τὄξερα ἐγὼ πάντα πὼς ὑπῆρχε κάποια ἄλλη στὴ ζωὴ τοῦ Ντέϊβ... Κι' ὅμως ἐξακολουθῶ νὰ πιστεύω πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ὁ ἀληθινός, ὁ αἰώνιος κι' ἀκατάλυτος ἔρωτας!

Τὸν κύτταξε. Κι' ὁ Τίμ, μὲ τὸν τρόπο ποὺ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, τῆς ἔδειξε πὼς τὸ πίστευε τώρα κι' ἐκεῖνος...

Λ. ΚΑΝΙΓΚΑΜ

Ἡ Τζὶν κύτταξε τὸ μικρὸ χρυσὸ μενταγιόν.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΡΔΙΑΚΕΣ παθήσεις

Μ' ἕνα λάδι ἀπ' τό... γαϊδουράγκαθο...

ΕΝΑ νέο φάρμακο ποὺ παρασκεύασε καὶ ἔβαλε σὲ κυκλοφορία τὸ γνωστὸ ἀμερικανικὸ ἐργοστάσιο φαρμακευτικῶν προϊόντων Ἄμποτ, τοῦ Σικάγου, θὰ ἐπιτρέψη ἴσως νὰ προλαμβάνωνται στὸ ἑξῆς οἱ καρδιακὲς παθήσεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῆ ὅτι αὐτὲς οἱ παθήσεις προκαλοῦν τὸ ἕνα τρίτο τῶν θανάτων στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες — ἀλλὰ καὶ στὶς περισσότερες ἄλλες χῶρες βρίσκονται ἐπικεφαλῆς τῶν αἰτίων θνησιμότητος.

Τὸ φάρμακο αὐτό, ποὺ δημιουργεῖ τόσες ἐλπίδες, ὀνομάσθηκε «Σάφ», εἶναι δὲ ἕνα λάδι, μὲ μορφὴ γαλακτώματος, βγαλμένο ἀπὸ τοὺς σπόρους ἑνὸς κοινοῦ φυτοῦ ποὺ συγγενεύει πολὺ μὲ τὸ γαϊδουράγκαθο.

Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ τὸ παρασκεύασαν, δὲν ἰσχυρίζονται ὅτι θεραπεύει τὰ ἤδη ὑπάρχοντα καρδιακὰ νοσήματα. Ἂν ἔχη προχωρήσει πέρα ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο σημεῖο ἡ ἀρτηριοσκλήρωσι (δηλαδὴ ἡ στένωσι τῶν ἀρτηριῶν ἀπὸ τὶς οὐσίες ποὺ σχηματίζουν ἕνα στρῶμα πάνω στὰ ἐσωτερικά τους τοιχώματα κι' ἐμποδίζουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος), τὸ «Σάφ» δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ κάνη τίποτε— οὔτε καὶ κανένα ἄλλο ἀπ' τὰ γνωστὰ φάρμακα.

Ἂν ὅμως χορηγηθῆ ἐγκαίρως, τὸ «Σάφ» σταματάει τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι ποὺ βρίσκεται ἀκόμα στὴν ἀρχή της, κι' ἐπομένως προλαμβάνει τὶς καρδιακὲς παθήσεις ποὺ θὰ προέρχονταν ἀπ' αὐτήν.

Παρ' ὅλες τὶς ἀμφιβολίες ὡρισμένων γιατρῶν, φαίνεται βέβαιο ὅτι ἡ ἀρτηριοσκλήρωσι ὀφείλεται στὴν ὕπαρξι πολλῆς χοληστερόλης στὸ αἷμα. Ἡ παρουσία πάλι τῆς χοληστερόλης προκαλεῖται ἀπὸ τὰ πολλὰ στερεὰ λίπη ποὺ ὑπάρχουν στὴν τροφή μας. Ὅταν ἡ οὐσία αὐτὴ εἶναι πολλὴ μέσα στὸ αἷμα, ἐπικάθηται στὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῶν ἀρτηριῶν καὶ τὶς φράζει σιγά-σιγά. Τὸ αἷμα δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ κυκλοφορήση κανονικὰ καὶ σχηματίζει θρόμβους, κι' ἔχομε τότε τὴ στηθάγχη καὶ τὴ θρόμβωσι τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν, ποὺ στέλνουν στὸν τάφο τόσο κόσμο.

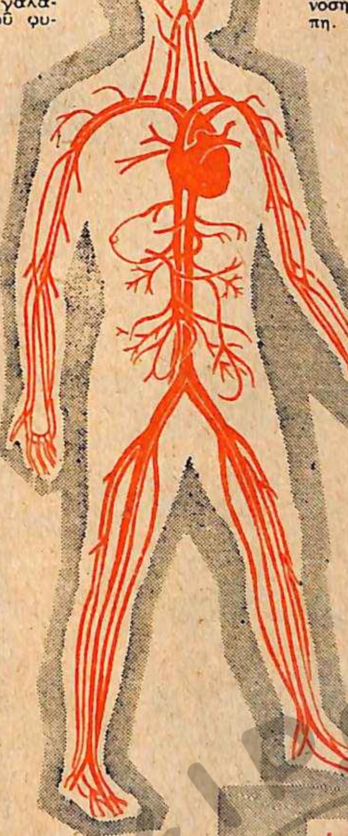

Ἡ ἀνησυχαστικὴ λοιπὸν αὔξησι τῶν καρδιακῶν αὐτῶν παθήσεων στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὶς ἄλλες χῶρες κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ δίαιτά μας ἔχει γίνει πολὺ πλούσια σὲ «κεκορεσμένα» λίπη. Τὰ λίπη αὐτὰ εἶναι στερεά, περιέχονται δὲ κυρίως στὶς ζωϊκὲς τροφὲς (βούτυρο, αὐγά, γαλατερά, λαρδί, παχειὰ κρέατα). Οἱ τροφὲς λοιπὸν αὐτὲς ἀπαγορεύονται στὴν ἀρτηριοσκλήρωσι, γιατὶ πλουτίζουν τὸ αἷμα μὲ χοληστερόλη.

Ἀντίθετα, εἶναι ἀκίνδυνα τὰ φυτικὰ λάδια (ἐλαιόλαδο, σπορέλαιο, κλπ.), γιατὶ περιέχουν ἐλάχιστα «κεκορεσμένα» λίπη, κι' ἐπομένως δὲν παράγουν χοληστερόλη στὸ αἷμα. Ἂν ὅμως ἔχουν ὑποβληθῆ σὲ βιομηχανικὴ κατεργασία (τὴ λεγομένη «ὑδρογόνωσι», ποὺ μεταβάλλει τὰ ὑγρὰ λάδια σὲ στερεά, ὅπως ἡ μαργαρίνη καὶ τὰ διάφορα μαγειρικὰ λίπη), τότε γίνονται κι' αὐτὰ ἐξ ἴσου βλαβερὰ γιὰ τὴ ἀρτηριοσκλήρωσι, ὅπως καὶ τὰ ζωϊκὰ στερεὰ λίπη.

Στὰ τελευταῖα χρόνια, ἔγιναν συγκριτικὲς μετρήσεις τῆς χοληστερόλης στὸ αἷμα τῶν Γιαπωνέζων ποὺ ζοῦνε στὴν πατρίδα τους, κι' ἐκείνων ποὺ ἔχουν ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀμερική. Οἱ πρῶτοι λοιπὸν — ἰδίως στὶς ἀγροτικὲς περιφέρειες τῆς Ἰαπωνίας — παρουσιάζουν πολὺ ἐλαττωμένη τὴ χοληστερόλη καὶ δὲν παθαίνουν σχεδὸν ποτὲ ἀπ' τὴν καρδιά τους. (Στὴν Ἰαπωνία, οἱ καρδιακὲς παθήσεις περιορίζονται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ στὶς πλουσιώτερες τάξεις ποὺ μένουν στὶς πόλεις καὶ τρέφονται καλύτερα).

Οἱ Γιαπωνέζοι ὅμως τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ ἔχουν ἀφομοιωθῆ μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς στὴ δίαιτα καὶ στὸν τρόπο τῆς ζωῆς γενικά, παρουσιάζουν διπλάσια ποσότητα χοληστερόλης ἀπὸ κείνους ποὺ μένουν στὴν Ἰαπωνία. Προσβάλλονται δὲ κι' αὐτοὶ ἀπ' τὴν καρδιά τους μὲ τὴν ἴδια συχνότητα, ὅπως οἱ Ἀμερικανοί.

Τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς σειρᾶς πειραμάτων ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀμερική, παριστάνονται ἀπὸ τὶς γραμμὲς τοῦ διαγράμματος ποὺ δημοσιεύομε (εἰκ. 1). Τριάντα ἐθελονταὶ χωρίστηκαν σὲ 5 ὁμάδες τῶν 6 ἀτόμων. Τὶς πρῶτες 8 ἡμέρες, ἀκολουθοῦσαν ὅλοι μιὰ δίαιτα ποὺ βαζότανε ἀποκλειστικὰ στὰ φυτικὰ λάδια. Ἡ ποσότης τῆς χοληστερόλης στὸ αἷμα τους ἔπεσε ραγδαῖα στὸ ἕνα τρίτον περίπου.

Ὕστερα, στὸ ἑπόμενο ὀκταήμερο, κάθε ὁμάδα ἀκολούθησε διαφορετικὴ δίαιτα. Σ' ἐκείνους ποὺ συνέχισαν νὰ διατρέφωνται μὲ φυτικὰ λάδια, ἡ χοληστερόλη ἐξακολούθησε νὰ πέφτη ὡς ἕνα ἐλάχιστο ὅριο, ὅπου καὶ σταθεροποιήθηκε πιά. Ἡ διατροφὴ μιᾶς ἄλλης ὁμάδος μὲ βούτυρο αὔξησε ἀπότομα τὴ χοληστερόλη κατὰ 20%. Κάπως μικρότερη αὔξησι τῆς χοληστερόλης προκάλεσαν τὸ λαρδί, τὸ λίπος τῆς κόττας καὶ τὸ βωδινὸ ξύγκι.

Ἀνάλογα ἀποτελέσματα ἔδωσαν οἱ δοκιμὲς σὲ πειραματόζωα.

Γιὰ νὰ μὴ παθαίνουμε λοιπὸν ἀρτηριοσκλήρωσι καὶ καρδιακὰ νοσήματα, πρέπει ν' ἀποφεύγουμε τὰ στερεὰ «κεκορεσμένα» λίπη. Πῶς ὅμως εἶναι δυνατὸ ν' ἀποκλείσωμε ἀπὸ τὴ δίαιτά μας τὶς ζωϊκὲς τροφὲς ποὺ τὰ περιέχουν, καὶ ποὺ εἶναι πολύτιμες ἀπὸ ἄλλες ἀπόψεις;

Τώρα λοιπὸν οἱ ἐπιστήμονες τοῦ ἐργοστασίου Ἄμποτ βρῆκαν μιὰ ἄλλη λύσι τοῦ προβλήματος: Ἀντὶ νὰ ἐλαττώσουμε τὰ στερεὰ λίπη, μποροῦμε νὰ προσθέσουμε στὴ δίαιτά μας περισσότερα ὑγρὰ «ἀκόρεστα» λάδια, ὥστε ν' ἀποκατασταθῆ μιὰ κανονικὴ ἰσορροπία μεταξὺ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ.

Τὸ κύριο συστατικὸ τῶν «ἀκορέστων» λαδιῶν εἶναι τὸ λινελαϊκὸν ὀξύ. Τὸ «Σάφ» λοιπὸν περιέχει σὲ ἀναλογία 46% αὐτὸ τὸ ὀξύ.

Ἂν ἀρχίσουμε νὰ τὸ παίρνουμε ταχτικά, ἐλαττώνεται ἡ χοληστερόλη στὸ αἷμα μας καὶ ἀνακόπτεται ἡ πρόοδος τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως, χωρὶς νὰ χρειαστῆ ν' ἀλλάξουμε καθόλου τὴ διατροφή μας.

Τὸ «Σάφ» εἶνε ἕνα λευκὸ ὑγρό, ὄχι ἐλαιῶδες, λίγο πηχτότερο ἀπ' τὸ γάλα τῆς μαγνησίας. Ἔχει εὐχάριστη γεῦσι. Μπορεῖ δὲ νὰ προστεθῆ σὲ διάφορα ποτά, ζεστὰ ἢ κρύα, καθὼς καὶ σὲ πολλὰ φαγητά, χωρὶς ν' ἀλλάξη καθόλου τὴ γεῦσι τους.

Ἡ κανονικὴ δόσι γιὰ τοὺς ἐνηλίκους εἶναι μισὸ κιλὸ τὴ βδομάδα.

Ἐξ ἄλλου, ὑπάρχει τώρα στὸ ἐμπόριο ἕνα λάδι γιὰ σαλάτα, μάρκας «Σαφόλα», βγαλμένο ἀπ' τὸ ἴδιο φυτὸ ἀπ' τὸ ὁποῖο παράγεται τὸ «Σάφ». Ἐπίσης τὰ γνωστὰ ἐργαστήρια Ἄρμουρ τοῦ Σικάγου ἀνήγγειλαν πὼς θὰ παρουσιάσουν ἕνα προϊὸν ἀνάλογο μὲ τὸ «Σάφ», τὸ «Ἀκροφάκ».

Ὡρισμένοι Ἀμερικανοὶ καρδιολόγοι, ποὺ διαφωνοῦν μὲ τὴ θεωρία τοῦ σχηματισμοῦ τῆς χοληστερόλης ἀπὸ τὰ «κεκορεσμένα» λίπη, ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι τὰ νέα αὐτὰ φάρμακα δὲν πρόκειται νὰ ὠφελήσουν καθόλου κατὰ τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως καὶ τῶν καρδιακῶν παθήσεων ποὺ προκαλοῦνται ἀπ' αὐτήν.

Ἕνας συνάδελφός τους ὅμως δήλωσε τὰ ἑξῆς, σὲ μιὰ συνέντευξι ποὺ ἔδωσε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων στοὺς δημοσιογράφους:

> «Ἂν τὰ φάρμακα αὐτὰ δικαιώσουν — ὅπως πιστεύω — τὶς προσδοκίες τῶν κατασκευαστῶν τους, θ' ἀποτελέσουν τὴ μεγαλύτερη πρόοδο τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, μετὰ τὴν πενικιλλίνη».

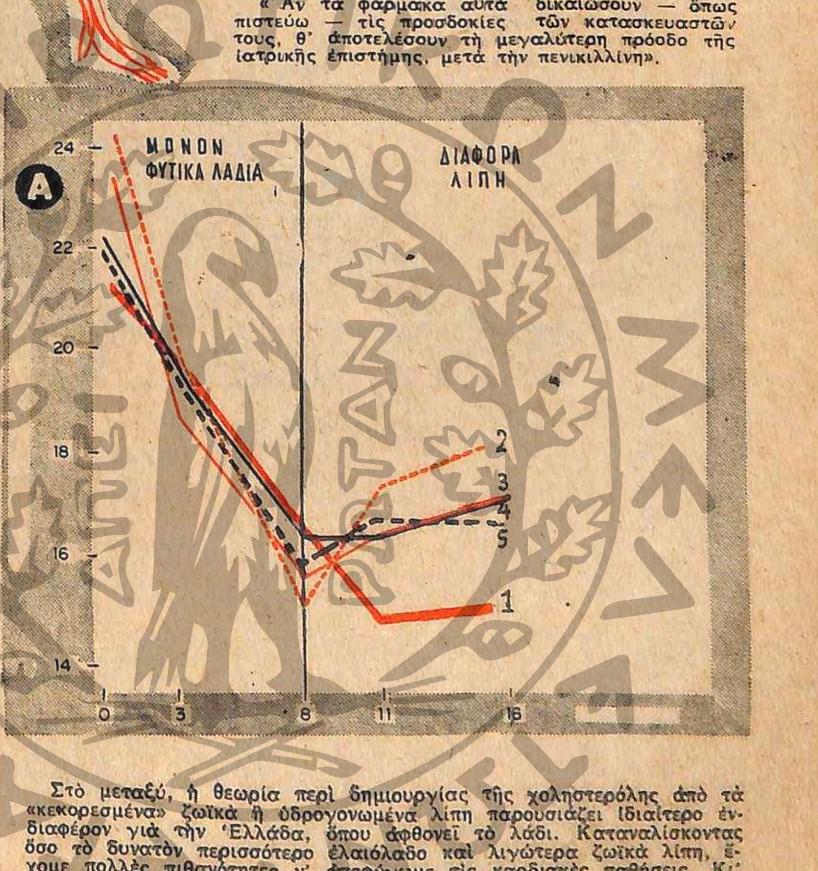

Α) Τὸ διάγραμμα αὐτὸ δείχνει τὶς μεταβολὲς τῆς ποσότητος τῆς χοληστερόλης μέσα στὸ αἷμα τῶν ἀτόμων 5 ὁμάδων ποὺ ὑποβλήθηκαν ἐπὶ 8 ἡμέρες σὲ δίαιτα μὲ φυτικὰ λάδια καὶ κατὰ τὸ δεύτερο 8ήμερο σὲ διαφορετικὲς δίαιτες. Ἡ κόκκινη, παχειὰ καὶ συνεχὴς γραμμὴ (1) ἀνταποκρίνεται στὰ ἄτομα τὰ τρεφόμενα καὶ κατὰ τὸ δεύτερο 8ήμερο μὲ φυτικὰ λάδια, ἡ κόκκινη διακεκομμένη (2) στὰ τρεφόμενα μὲ βούτυρο, ἡ κόκκινη συνεχὴς λεπτὴ (3) μὲ λαρδί, ἡ μαύρη συνεχὴς (4) μὲ λίπος κόττας καὶ ἡ μαύρη διακεκομμένη (5) μὲ βωδινὸ ξύγκι. Οἱ ὁριζόντιοι ἀριθμοὶ ἀντιπροσωπεύουν τὶς ἡμέρες κι' οἱ κατακόρυφοι τὰ χιλιοστόγραμμα χοληστερόλης κατὰ 100 κ. ἑκ. πλάσματος αἵματος. Β) Αὐτὸ εἶναι τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐξάγεται τὸ φάρμακο («Σάφ»).

Στὸ μεταξύ, ἡ θεωρία περὶ δημιουργίας τῆς χοληστερόλης ἀπὸ τὰ «κεκορεσμένα» ζωικὰ ἢ ὑδρογονωμένα λίπη παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἀφθονεῖ τὸ λάδι. Καταναλίσκοντας ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο ἐλαιόλαδο καὶ λιγώτερα ζωικὰ λίπη, ἔχομε πολλὲς πιθανότητες ν' ἀποφύγουμε τὶς καρδιακὲς παθήσεις. Κι' ἀπὸ ἄλλες ὅμως ἀπόψεις εἶναι πολὺ ὠφέλιμο τὸ ἐλαιόλαδο στὸν ὀργανισμό, χάρις στὶς βιταμίνες κι' ἄλλες πολύτιμες οὐσίες ποὺ περιέχει.

Ο ΑΠΑΧΗΣ "Ζὺλ ὁ Τρόμος"

Τὰ στυγερὰ ἐγκλήματα τοῦ Μπονὸ

ΕΝΑ ἀπ' τὰ πιὸ αἱμοδιψῆ τέρατα ποὺ γνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος ἦταν ὁ Γάλλος ἀπάχης Ζὺλ Μπονό, ἡ «Ζὺλ ὁ Τρόμος» ὅπως τὸν εἶχαν ἐπονομάσει στὴν ἐποχή του—στὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος. Βασάνισε καὶ σκότωσε ἕνα σωρὸ θύματα, τελικὰ ὅμως πλήρωσε τὰ ἐγκλήματά του στὴ λαιμητόμο.

Ὁ Μπονὸ καταγόταν ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια. Σπούδαζε ἰατρική, ὅταν ἡ ἀπογοήτευσί του γιὰ μιὰ ἐρωτικὴ προδοσία τὸν ἔσπρωξε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ Παρίσι καὶ νὰ καταταγῆ στὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων. Ἡ σκληρὴ ζωὴ ποὺ πέρασε ἐκεῖ, ἀντὶ νὰ τὸν ὠφελήση, τὸν ἔκαμε σκληρὸ καὶ ἄγριο. Ὅταν τελείωσε τὴ θητεία του, γύρισε στὸ Παρίσι κι' ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα παλιὸ κι' ἀπόκεντρο σπίτι. Συγκέντρωσε γύρω του τοὺς πιὸ αἱμοβόρους ἀπάχηδες κι' ἐξασκήθηκε στὴν τέχνη τοῦ φόνου καὶ τῆς κλοπῆς.

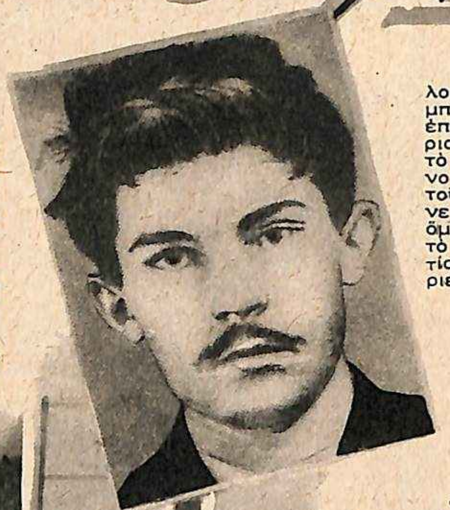

—Ἂν ἐπιχειρήσετε νὰ μπῆτε, θὰ τὴ σκοτώσω! φώναξε ὁ Μπονό.

Διψασμένος γιὰ ἐκδίκησι, ἀναζήτησε πρῶτα τὴν κοπέλλα ποὺ τὸν εἶχε προδώσει ἄλλοτε. Ἔμαθε πὼς εἶχε παντρευτῆ μὲ κάποιον πλούσιο. Τὴν παρακολούθησε καὶ κατάστρωσε τὸ σχέδιό του... Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, βρῆκαν τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναίκα σφαγμένη στὴν κρεβατοκάμαρά της. Ὁ λαιμός της ἦταν κομμένος σχεδὸν πέρα ὣς πέρα. Καὶ μιὰ ἄλλη μαχαιριά, ἀπ' τὸ στῆθος της ὣς τὸ πηγοῦνι, σχημάτιζε σταυρὸ μὲ τὴν πρώτη.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲ μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν κανένα ἴχνος τοῦ δολοφόνου. Μόνον ὅταν ὁ Μπονὸ ἔγινε πιὰ περιβόητος στὸν κόσμο τῶν ἀπάχηδων, ἀπέδωσε ἡ ἀστυνομία σ' αὐτὸν τὸ πρῶτο ἐκεῖνο ἔγκλημα.

Ἀκολούθησε ἡ δολοφονία τῆς Ρεζὶν ντὲ Μοντίλ, μιᾶς γυναίκας ἐλαφρῶν ἠθῶν, ποὺ ζοῦσε σ' ἕνα πολυτελὲς διαμέρισμα καὶ φύλαγε ἐκεῖ ὅλα τὰ λεφτὰ καὶ τὰ κοσμήματά της. Οἱ λεπτομέρειες ἦσαν καὶ πάλι οἱ ἴδιες: δυὸ μαχαιριὲς ποὺ σχημάτιζαν ἕνα σταυρό. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν, ὁ Μπονὸ ἔσφαξε τὴ γριὰ ὑπηρέτριά της καὶ τὴν κόρη της.

Ἐνῶ ἡ παρισινὴ ἀστυνομία ἀναζητοῦσε τοὺς δράστες, ὁ Μπονὸ κι' οἱ συμμορίτες του ἄφισαν τὴν πρωτεύουσα καὶ μεταφέρανε τὴ δρᾶσι τους στὴν ἐπαρχία. Αὐτὸ ἐξακριβώθηκε ὅταν κάποιος κτηματίας ἔφτασε στὸ σταθμὸ τοῦ Σαὶν-Λαζάρ, ἔχοντας μαζί του ἕνα μεγάλο μπαοῦλο. Ἕνας σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος πρόσεξε ὅτι ἔσταζε αἷμα ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τοῦ μπαούλου! Κάλεσε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. Κι' ἐπειδὴ τὸ κλειδὶ ποὺ εἶχε ὁ κτηματίας δὲν ταίριαζε στὴν κλειδαριά, τὴ σπάσανε κι' ἀνοίξανε τὸ μπαοῦλο. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκότανε, διπλωμένο στὰ δυό, τὸ πτῶμα μιᾶς πρώην φιλενάδας τοῦ Μπονό. Οἱ δυὸ σταυρωτὲς μαχαιριὲς δείχνανε ποιὸς εἶχε κάμει τὸ ἔγκλημα. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ ἐξακριβώση ἡ ἀστυνομία πῶς καὶ πότε τὸ πραγματικὸ μπαοῦλο τοῦ ἀνύποπτου κτηματία εἶχε ἀντικατασταθῆ κρυφὰ μ' ἐκεῖνο ποὺ περιεῖχε τὸ πτῶμα...

Ἀκολούθησε μιὰ σειρὰ ἀπὸ φριχτὰ ἐγκλήματα, σὲ ἀπομονωμένα ἀγροκτήματα. Οἱ κακοῦργοι δένανε τὸ θῦμα τους κι' ἀκουμποῦσανε τὰ γυμνὰ πόδια του σὲ μιὰ ἀναμένη θερμάστρα, γιὰ νὰ τοὺς φανερώση ποῦ εἶχε κρυμμένα τὰ λεφτά του. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο, τὸ σκοτώνανε.

Σφάζανε ἐπίσης τὶς ἡλικιωμένες γυναῖκες ποὺ βρίσκανε ἐκεῖ, καὶ παίρνανε μαζί τους τὶς νέες καὶ ὄμορφες, γιὰ νὰ τὶς δολοφονήσουν κι' αὐτὲς ἀργότερα, ἀφοῦ χόρταιναν τὰ κτηνώδη πάθη τους.

Ὁ κόσμος εἶχε ἀρχίσει νὰ πιστεύη πῶς τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ γίνονταν ἀπὸ κάποιο θρησκόληπτο σαδιστή. Ἔτσι ἐξηγοῦσε τὶς δυὸ σταυρωτὲς μαχαιριές. Ἀλλ' ἡ ἀστυνομία ἀπέκλεισε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἦταν φανερὸ πῶς ἡ πρώτη δολοφονία εἶχε γίνει γιὰ ἐκδίκησι, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιπες εἶχαν ἐλατήριό τους τὴ ληστεία.

Οἱ χωροφύλακες περιπολοῦσαν στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους καὶ φύλαγαν ὅσο μποροῦσαν τὰ μοναχικώτερα ἀγροκτήματα. Ἐξ ἄλλου, ἡ παρισινὴ ἀστυνομία εἶχε συλλάβει καὶ ἀνακρίνει ἕνα πλῆθος ἀπάχηδες. Ἀλλ' ὁ Μπονὸ κι' οἱ σύντροφοί του ἔμεναν πάντα ἀσύλληπτοι.

Ὕστερα δολοφονήθηκε μιὰ γνωστὴ ἀρτίστα τοῦ καμπαρέ, ἡ Εὐγενία Μπλανσάρ, μαζὶ μὲ τὴν καμαριέρα της. Τὰ λεφτὰ καὶ τὰ κοσμήματά της εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Στὴν κάμαρά της βρέθηκαν τὰ ἴδια δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ποὺ εἶχαν βρεθῆ καὶ στὸ διαμέρισμα τῆς Ρεζὶν ντὲ Μοντίλ. Τὰ ἀποτυπώματα αὐτὰ δὲν ὑπῆρχαν στὴν Ἐγκληματολογικὴ Ὑπηρεσία. Ὑπῆρχαν ὅμως στὰ ἀρχεῖα τῆς Λεγεῶνος τῶν Ξένων. Ἔτσι, ἀνακαλύφθηκε ἐπιτέλους σὲ ποιὸν ἀνῆκαν. Ἡ ἀστυνομία εἶχε πιὰ τὴν περιγραφὴ καὶ μιὰ φωτογραφία τοῦ Ζὺλ Μπονό.

Μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἡ μόρφωσί του καὶ τὸ προϊὸν τῆς τελευταίας ληστείας του θὰ τοῦ ἐπιτρέπανε νὰ παρουσιάζεται σὰν κύριος καλοντυμένος καὶ καθὼς πρέπει, οἱ μυστικοὶ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ ἐπιβλέπουν ἄγρυπνα ὅλα τὰ κοσμικὰ ρεστωρὰν καὶ τὰ νυκτερινὰ κέντρα. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν — τὸ περίφημο καὶ πανάκριβο «Ταμπαρὲν» — κάποιος ντέτεκτιβ πρόσεξε ἕνα μελαχροινὸ κύριο, ἄψογα ντυμένο, ποὺ χόρευε μὲ μιὰ νέα καὶ πλούσια Ἀμερικάνα, τὴ Σίρλεϋ Μύλφορντ. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ φοροῦσε πάνω της κοσμήματα ἀκριβά. Κι' ὁ ἀστυνομικὸς εἶδε πῶς ὁ καβαλιέρος της τοὺς ἔρριχνε ἄπληστες ματιές...

Ὁ ἀστυνομικὸς κατάφερε τότε νὰ πάρη ἕνα ποτῆρι τοῦ κρασιοῦ ποὺ εἶχε μεταχειριστῆ ὁ ἄγνωστος κύριος. Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματά του ἀπέδειξαν πῶς ἦταν ὁ Μπονό.

Σχεδὸν συγχρόνως, οἱ γονεῖς τῆς Σίρλεϋ εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομία ὅτι ἡ κόρη τους δὲν εἶχε γυρίσει στὸ ξενοδοχεῖο τους τὴν περασμένη νύχτα, κι' ὅτι τὸ πρωῒ ἐκεῖνο, μόλις ἄνοιξαν οἱ τράπεζες, εἶχε ἀποσύρει ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐργάστηκαν τώρα πυρετωδῶς. Πιάσανε μερικοὺς φίλους τοῦ Μπονό, κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὑπέδειξε τὸ κρησφύγετό του.

Σὲ λίγο, ἡ ἀστυνομία εἶχε περιζώσει τὸ παλιὸ κι' ἀπόκεντρο ἐκεῖνο σπίτι, κι' ἑτοιμαζόταν νὰ σπάση τὴν πόρτα του, ὅταν παρουσιάστηκε στὸ παράθυρο ὁ Μπονό, κρατώντας μὲ τὸ ἕνα χέρι του τὴν Ἀμερικάνα καὶ μὲ τ' ἄλλο ἕνα μαχαίρι.

— Ἂν ἐπιχειρήσετε νὰ μπῆτε, θὰ τὴ σκοτώσω! φώναξε.

Στὸ μεταξὺ ὅμως, μερικοὶ ἀστυνομικοὶ εἶχαν εἰσχωρήσει στὸ σπίτι, ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ πίσω μέρους. Ἄκουσαν γυναικεῖα οὐρλιάσματα ἀπ' τὴν κουζίνα. Ὥρμησαν μέσα καὶ βρῆκαν τὴ Σίρλεϋ μαχαιρωμένη, ἑτοιμοθάνατη!

Ὁ Μπονὸ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ μιὰ τρύπα ποὺ ὑπῆρχε στὸ ὑπόγειο καὶ ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ μιὰ ὑπόνομο γεμάτη πελώρια ποντίκια. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν κυνήγησαν ἐκεῖ μέσα, τὸν προφτάσανε.

Ὁ κακοῦργος ἀμύνθηκε σὰν θηρίο, μὲ τὸ πιστόλι, μὲ τὸ μαχαίρι του, κι' ὕστερα μὲ τὰ δόντια, μὲ τὰ πόδια, μὲ τὶς γροθιές. Τραυμάτισε σοβαρὰ τέσσερες ἀστυνομικούς, ὥσπου νὰ κατορθώσουν οἱ ἄλλοι νὰ τοῦ φορέσουν τὶς χειροπέδες...

Σὲ λίγο καιρό, ἔγινε ἡ δίκη του. Φυσικὰ καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Ἄπειρο πλῆθος κόσμου παρακολούθησε τὴν ἐκτέλεσι. Ὁ Μπονὸ εἶχε χάσει τελείως τὸ ἠθικό του καὶ ζητοῦσε ἔλεος. Ὅταν οἱ βοηθοὶ τοῦ δημίου τὸν δέσανε μὲ πολὺ κόπο στὴ σανίδα τῆς λαιμητόμου, μάζεψε τὸ κεφάλι του ὅσο μποροῦσε ἀνάμεσα στοὺς ὤμους του. Ὁ δήμιος βρέθηκε ἔτσι σὲ δύσκολη θέσι, γιατί, ἂν ἔπεφτε τὸ μαχαίρι, θἄβρισκε τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου, ἀντὶ γιὰ τὸ λαιμό του. Ἕνας βοηθός του τότε ἅρπαξε ἀπὸ τ' αὐτιὰ τὸ Μπονό, τὸν τράβηξε δυνατὰ καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ τεντώση τὸ λαιμό του. Τὸ μαχαίρι ἔπεσε ἀμέσως καὶ χώρισε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ σῶμα του. Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν καὶ τὰ ἑπτὰ μέλη τῆς συμμορίας του.

Δὲν ὑπάρχουν ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΗΡΩΕΣ!

Σὲ ποιὲς διαπιστώσεις καταλήγει ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη.

Τόσο οἱ ἱστορίες τῶν πολέμων, ὅσο καὶ τῶν εἰρηνικῶν περιόδων, εἶναι γεμάτες ἀπὸ περιπτώσεις ἡρωϊσμῶν. Καὶ συχνὰ οἱ ἡρωϊκὲς αὐτὲς πράξεις προέρχονται ἀπὸ ἄτομα, ποὺ κανεὶς δὲν φαντάζεται ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ κρύβουν μέσα τους τὸ κουράγιο ποὺ δείχνουν ὑπὸ ὡρισμένες συνθῆκες.

Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη λοιπόν, ἀνάμεσα στὰ τόσα αἰώνια προβλήματα, ποὺ ἔχει ἀναλάβει νὰ ἐξετάση καὶ νὰ λύση, ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὸ φαινόμενο τοῦ ἡρωϊσμοῦ. Ἡ ἔρευνα βρίσκεται ἀκόμη στὴν ἀρχὴ — παρ' ὅλο ποὺ ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ χρόνια— δεδομένου ὅτι ἀφορᾶ μιὰ ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου. Σὲ πολλὰ σημεῖα μάλιστα, οἱ εἰδικοὶ ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικὲς ἀπόψεις.

Στὰ βασικὰ ὅμως, συμφωνοῦν. Διακηρύσσουν μὲ βεβαιότητα λόγου χάριν, ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ γεννήθηκαν θαρραλέοι καὶ ἥρωες, ὅπως, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, δὲν ὑπάρχουν γεννημένοι δειλοί. Αὐτό, βέβαια, δὲ σημαίνει ὅτι ὁ καθένας μπορεῖ νὰ γίνη ἥρωας. Ἀντίθετα, μπορεῖ νὰ λεχθῆ μὲ βεβαιότητα, ὅτι τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τῶν ἀνθρώπων θὰ νοιώσουν φόβο, μόλις βρεθοῦν ἀντιμέτωποι μὲ τὸν κίνδυνο.

Σημαντικές, σ' αὐτὸν τὸν τομέα, εἶναι οἱ παρατηρήσεις ποὺ ἔκανε ὁ Ἀμερικανὸς ταξίαρχος Σ. Λ. Μάρσαλ, ποὺ θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς αὐθεντίες τοῦ κόσμου στὸ θέμα τῆς μαχητικῆς ἱκανότητος τῶν στρατιωτικῶν. Ὁ ταξίαρχος Μάρσαλ, ἔκανε τὶς παρατηρήσεις του πάνω σὲ Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες. Κατέληξε λοιπὸν στὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς δὲ θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ καταφέρουν πλήγματα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τους, ἂν οἱ ἀξιωματικοί τους δὲν τοὺς προτρέπουν γι' αὐτὸ συνεχῶς.

Ὁ Ἀμερικανὸς στρατιωτικὸς ὑποστηρίζει ὅτι ἀκόμη καὶ ἀνάμεσα στοὺς «ὥριμους» δοκιμασμένους στρατιῶτες, ὑπάρχουν πολλοὶ (φτάνουν στοὺς 75%) ποὺ δὲν πρόκειται νὰ πυροβολήσουν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ἢ τουλάχιστον νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ πυροβολοῦν μετὰ τὶς πρῶτες βολές.

«Ἀκόμη κι' ἂν βρεθοῦν μπροστὰ στὸν κίνδυνο, εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι δὲ θὰ πολεμήσουν», λέει γιὰ τοὺς ἄντρες αὐτοὺς ὁ Ἀμερικανὸς ταξίαρχος.

Ταυτοχρόνως, οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν στὴ διάθεσί τους ἕναν ἀλάνθαστο τρόπο, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν, ἂν ἕνα ἄτομο πρόκειται νὰ ἀντιμετωπίση τὸν κίνδυνο μὲ ἡρωϊκὸ τρόπο ἢ ἂν θὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Παρ' ὅλα αὐτά, τὸ θέμα αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀντικείμενο συστηματικῆς μελέτης γιατί, ὅπως εἶναι φυσικόν, ἐνδιαφέρει ἄμεσα τοὺς στρατιωτικοὺς ἡγέτες κάθε χώρας.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν προχωρήσει σημαντικὰ στὸν τομέα αὐτό. Μιὰ ὁμάδα ἐπιστημόνων καὶ εἰδικῶν ἐρευνητῶν τοῦ στρατοῦ, πῆγαν στὸ μέτωπο τῆς Κορέας, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου καὶ ἔμειναν ἐκεῖ δύο μῆνες. Ἦταν ἐφωδιασμένοι μὲ εἰδικὰ ἐρωτηματολόγια καὶ ἠχοληπτικὰ μηχανήματα καὶ ὑπέβαλλαν ἐρωτήσεις σὲ 5.000 στρατιῶτες, πολλὲς φορές, ἐνῶ οἱ βόμβες καὶ οἱ ὀβίδες ἔσκαγαν γύρω τους. Ἀργότερα πῆγε μιὰ ἄλλη ὁμάδα ἀπὸ εἰδικούς, ποὺ ἐξήτασαν 2.000 στρατιῶτες.

Σκοπός τους ἦταν νὰ ἐξακριβώσουν γιατί ὡρισμένοι στρατιῶτες εἶναι «ἀξιόμαχοι», ἐνῶ ἄλλοι εἶναι ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο. Καὶ ἀπὸ τὰ συμπεράσματα ποὺ ἔβγαλαν, ἔφτιαξαν ἕνα εἶδος δοκιμαστικοῦ ἐρωτηματολογίου ποὺ δίνει τὴ δυνατότητα νὰ ἐξακριβωθῆ, ἂν ἕνας ἄντρας πρόκειται νὰ ἀντιμετωπίση μὲ θάρρος ἕναν κίνδυνο ἢ ὄχι. Τὸ ἐρωτηματολόγιο αὐτό, δὲ φιλοδοξεῖ νὰ ξεχωρίζη τοὺς ἥρωες ἀπὸ τοὺς δειλούς, ἀλλὰ ἁπλῶς τοὺς «ἀξιόμαχους» ἀπὸ τοὺς μὴ ἀξιόμαχους.

Ὁ ἀμερικανικὸς στρατός, ποὺ ἔχει στὴ διάθεσί του τὸ σχετικὸ ἐρωτηματολόγιο, δὲν ἀποκαλύπτει, ὅπως εἶναι εὐνόητο, λεπτομέρειες γύρω ἀπὸ αὐτό. Ἀρκεῖται ἁπλῶς νὰ δώση στὴ δημοσιότητα μερικὰ ἀπὸ τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ξεχωρίζουν τοὺς ἄντρες, οἱ ὁποῖοι ἀντιμετωπίζουν θαρραλέα τὸν κίνδυνο. Οἱ ἄντρες αὐτοί, λοιπόν:

1) Δείχνουν ἐπίδοσι στὰ σπόρ, ὅταν εἶναι νέοι.
2) Τοὺς ἀρέσει ἡ ἐξοχή.
3) Δὲν τοὺς πειράζει νὰ μείνουν μόνοι.
4) Διακρίνονται γιὰ τὴν αὐτοπεποίθησί τους, χωρὶς νὰ γίνωνται ὑπερβολικοί.
5) Σκέπτονται γρήγορα καὶ παίρνουν ἐπίσης γρήγορα τὶς ἀποφάσεις τους.
6) Τοὺς ἀρέσει νὰ ἀσχολοῦνται μὲ πολλὰ πράγματα καὶ εἶναι πάντοτε ἀπασχολημένοι.
7) Σέβονται τὶς κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις καὶ ἔχουν τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΣΠΟΡ ΤΩΝ ΜΟΓΓΟΛΩΝ

Στὴ Μογγολία, τὸ ἐθνικὸ σπὸρ εἶναι ἕνα εἶδος πάλης στὴν ὁποία ὅλα τ' ἀγόρια ἀσκοῦνται ἀπὸ πολὺ μικρά. Στὴ φωτογραφία διακρίνονται τέσσερις νεαροὶ Μογγόλοι ἐνῶ διδάσκονται τὴν τέχνη καὶ τὰ μυστικὰ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ σπὸρ τὰ ὁποῖα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ κατέχουν. Στὰ σχολεῖα οἱ διδάσκαλοι παρακολουθοῦν καθημερινῶς τὴν πρόοδο τῶν μαθητῶν τους καὶ στὸ σπίτι οἱ γονεῖς ὑπερηφανεύονται γιὰ τὶς ἐπιδόσεις τῶν παιδιῶν τους. Ὅσο πιὸ ἀριστοκρατικὴ εἶναι μιὰ οἰκογένεια, τόσο περισσότερο πρέπει νὰ γυμνάζωνται τὰ παιδιά της γιὰ νὰ ἔχουν στὸ παθητικό τους ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ λίγες ἧττες καὶ στὸ ἐνεργητικό τους περισσότερες νίκες.

ΑΣ ΧΑΡΟΥΝ ΟΙ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Σὲ μιὰ μεγάλη ἔκθεσι ἠλεκτρικῶν συσκευῶν ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὴ Βιέννη, ἐπεδείχθη ἡ πρώτη ἠλεκτρονικὴ κουζίνα, τὴν ὁποία μιὰ μεγάλη βιομηχανία ἑτοιμάζεται νὰ παραδώση στὸ ἐμπόριο. Ἡ κουζίνα αὐτὴ γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὸ ψήσιμο τῶν φαγητῶν δὲ χρησιμοποιεῖ, ὅπως οἱ γνωστές μας ἠλεκτρικὲς κουζίνες, τὴν ἠλεκτρικὴ θερμότητα ἀλλὰ ὑπερβραχέα κύματα. Κατορθώνει ἔτσι νὰ ψήση τὸ μοσχαράκι μέσα σὲ τέσσερα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ἕνα ὁποιοδήποτε γλύκισμα μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τὸ πολύ. Ἡ τιμὴ τῆς ἠλεκτρονικῆς κουζίνας δὲν πρόκειται νὰ εἶναι ὑπερβολική, οἱ δὲ ὑπηρεσίες ποὺ θὰ προσφέρη στὴ νοικοκυρὰ εἶναι τεραστίας σημασίας.

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΨΑΡΑΚΙ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παράξενους κατοίκους τῆς θαλάσσης, στὶς περιοχὲς τῶν Τροπικῶν εἶναι καὶ τὸ εἰκονιζόμενο ψαράκι, ποὺ φέρει τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα «Ντιοντὸν Χίστριξ»! Τὸ μικρόσωμο αὐτὸ ψάρι δὲν ἔχει λέπια, ἀλλὰ μικρὰ ἀγκάθια. Ἡ πιὸ παράξενη ἰδιότης του ὅμως εἶναι ὅτι μπορεῖ νὰ μεταμορφώνεται σέ... μπαλλονάκι γεμίζοντας τὸ σῶμα του, ἄλλοτε μὲ νερό, γιὰ νὰ κατεβῆ στὸ βυθὸ καὶ ἄλλοτε μὲ ἀέρια ἀπὸ τὰ διαλελυμμένα στὸ νερὸ ποὺ τὸ κάνουν ὀγκωδέστερο κι' ἐπομένως ἐλαφρότερο καὶ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἀνέβη στὴν ἐπιφάνεια. Στὴν περίπτωσι αὐτή, μπορεῖ νὰ ζήση ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ χωρὶς νὰ πάθη ἀσφυξία.

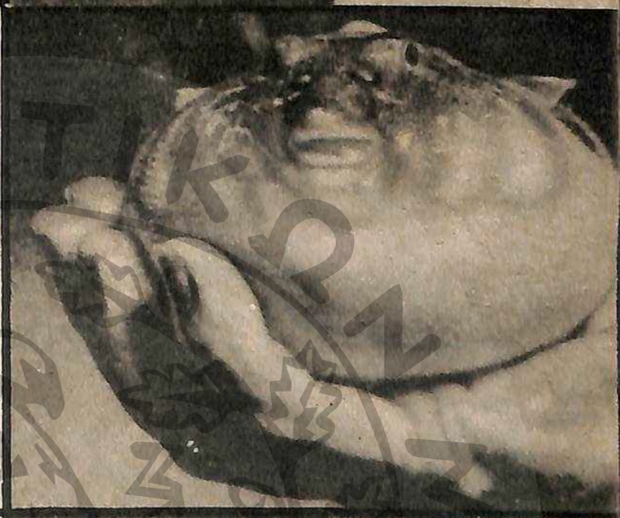

ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ...ΤΡΙΓΩΝΟ

Θέμα τοῦ κουτσομπολιοῦ στὴ Μαδρίτη, ὅπου ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ γυρίζει τὸ φίλμ «Οἱ κοσμηματοπῶλαι τοῦ σεληνόφωτος» ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Ροζὲ Βαντίμ, εἶναι οἱ τακτικοὶ περίπατοι τῆς στὰρ μὲ τὸ σκηνοθέτη ποὺ ἦταν ὁ πρώην σύζυγός της. Ὁ Βαντὶμ ὅμως ἔχει μαζί του καὶ τὴν ὡραία Ἀννίτα Στρόϋμπεργκ, ἕνα μαννεκὲν ἀπὸ τὴ Σουηδία, ποὺ θὰ τὸ παντρευτῆ μόλις πάρη τὸ ὁριστικὸ διαζύγιο. Ὁ Βαντὶμ μπορεῖ νὰ ἔπαψε νὰ ἐνδιαφέρεται αἰσθηματικὰ γιὰ τὴ Μπριζίτ, δὲν παύει ὅμως νὰ τὴ θέλη γιὰ πρωταγωνίστρια τῶν ταινιῶν του. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Μπαρντό, ὁ Βαντὶμ καὶ ἡ Ἀννίτα Στρόϋμπεργκ σ' ἕνα κοινὸ περίπατο.

Ὁ ὅρκος

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ὄμορφη κόμησσα Μπιάνκα ντὲ Σαλλάν, μὲ μισόκλειστα τὰ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μάτια της, ἄκουγε τὴ φλογερὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι ποὺ τῆς ἔκανε ὁ δὸν Πιέτρο ντὶ Κορντόνα.

Ἦταν τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ στρατεύματα τοῦ αὐτοκράτορα Καρόλου Κουΐντου εἶχαν μπῆ, ἔπειτα ἀπὸ πολύμηνη πολιορκία, στὸ Μιλᾶνο. Ὁ δὸν Πιέτρο, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸν αὐτοκρατορικὸ στρατό, εἶχε διακριθῆ σ' αὐτὴ τὴν πολιορκία κι' ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ τὸν ἡρωϊσμὸ καὶ τὰ ἀνδραγαθήματά του.

—Δὸν Πιέτρο, εἶπε ἡ Μπιάνκα ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, δὲν σᾶς κρύβω πὼς ἡ ἀγάπη ποὺ αἰσθανόσαστε γιὰ μένα δὲν μ' ἀφήνει ἀσυγκίνητη... Τὴν περίμενα καὶ τὴ ζητοῦσα. Ναί, δὸν Πιέτρο, δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ σᾶς πῶ ὅτι κινήσατε τὸ ἐνδιαφέρον μου ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα... Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχετε τὴν καρδιά μου παρὰ μόνον μ' ἕναν ὅρο...

—Μιλῆστε, δέσποινα τῶν λογισμῶν καὶ τῆς καρδιᾶς μου, ἀπάντησε ὁ φλογερὸς Ἱσπανός. Καὶ τί δὲν θἄκανα γιὰ τὴν ἀγάπη σας!

—Τὸ μόνο ποὺ θέλω, εἶπε ἡ Μπιάνκα, εἶναι νὰ μοῦ ὁρκισθῆτε πὼς οἱ φίλοι μου θὰ εἶναι καὶ δικοί σας καὶ πὼς θὰ ἐκδικηθῆτε τοὺς ἐχθρούς μου.

Ὁ δὸν Πιέτρο ἔβγαλε τὸ ξίφος του κι' ἀκούμπησε τὸ ἕνα του γόνατο στὸ πάτωμα.

—Δέσποινα, τὸ ὁρκίζομαι, ἀπάντησε. Τὸ ὁρκίζομαι σὰν ἱππότης, σὰν Ἱσπανὸς καὶ σὰν ἄνθρωπος ποὺ περιμένει ἀπὸ σᾶς τὴν εὐτυχία.

Ἡ Μπιάνκα τὸν σήκωσε τότε καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της.

Ὁ μεγάλος της ἐχθρὸς ἦταν ὁ Ἀρντιζίνο Βαλπέργκα, κόμης τοῦ Μασίνο. Ἔπειτα ἀπ' αὐτόν, ὁ Ροβέρτος Σανσεβερίνο, κόμης τοῦ Γκαϊάτο. Γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ Ἀρντιζίνο εἶχε ἀφήσει ἄλλοτε τὸν ἄντρα της, τὸν πλούσιο καὶ ἰσχυρὸ κόμητα Ρενᾶτο ντὲ Σαλλάν, κι' εἶχε φύγει μαζί του στὴν Παβία.

Ἀλλ' ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας εἶναι ἄστατη. Ἡ ὄμορφη Μπιάνκα κουράστηκε μὲ τὸν καιρὸ κι' ἔδωσε τότε τὴν ἀγάπη της στὸ Ροβέρτο Σανσεβερίνο, ποὺ ἦταν ἀδελφικὸς φίλος τοῦ Ἀρντιζίνο.

Τρελλὸς ἀπὸ ὀργὴ καὶ διψῶντας ἐκδίκησι, ὁ Ἀρντιζίνο πῆγε στὸ Μιλᾶνο, ὅπου ἄρχισε νὰ συκοφαντῆ τὴν Μπιάνκα καὶ νὰ περιγράφη μὲ ὠμὲς καὶ σκανδαλιστικὲς λεπτομέρειες τοὺς ἔρωτές του μαζί της. Ἦταν, βέβαια, μιὰ πρᾶξι ἀνάξια γιὰ ἕναν εὐπατρίδη. Ἡ Μπιάνκα μίλησε τότε στὸν καινούργιο φίλο της.

—Ἀπορῶ, τοῦ εἶπε, πῶς ἀνέχεσαι νὰ μὲ συκοφαντῆ ὁ Ἀρντιζίνο Βαλπέργκα.

—Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω; ρώτησε ὁ Ροβέρτος Σανσεβερίνο.

—Ἕνας ἄντρας ποὺ ἔχει στὸ πλευρό του ξίφος δὲν ρωτάει ποτὲ τί πρέπει νὰ κάμη γιὰ νὰ ὑπερασπισθῆ τὴ τιμὴ μιᾶς γυναίκας, ἀπάντησε ἡ Μπιάνκα.

Ὁ Ροβέρτος Σανσεβερῖνο ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὸ Μιλᾶνο. Ἀλλ' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, ἡ Μπιάνκα δὲν ξαναπῆρε εἴδησι ἀπ' αὐτόν.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, μιὰ τυχαία σύμπτωσι τὴν ἔκαμε νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν Ἀρντιζίνο Βαλπέργκα. Κι' ἡ ἄστατη κι' εὐαίσθητη καρδιά της τὸν συγχώρησε. Ξανάσμιξαν κι' ἔζησαν εὐτυχισμένοι κάμποσους μῆνες.

Ἀλλ' ἡ Μπιάνκα δὲ ξεχνοῦσε τὴ προσβολὴ ποὺ τῆς εἶχε κάνει ὁ Ροβέρτος Σανσεβερῖνο.

—Ἀπορῶ πῶς ἀνέχεσαι τὴ προδοσία ποὺ σοῦ ἔκαμε ὁ καλύτερος φίλος σου, εἶπε μιὰ μέρα στὸν Ἀρντιζίνο.

—Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω; ρώτησε ὁ κόμης τοῦ Μασίνο, ὅπως ἄλλοτε ὁ Σανσεβερῖνο.

Ἡ Μπιάνκα γέλασε.

—Νόμιζα πὼς τὸ ξίφος ποὺ κρέμεται στὸ πλευρό σου δὲν τὸ εἶχε μόνο γιὰ στολίδι! τοῦ εἶπε.

Ὁ Ἀρντιζίνο ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ λόγια της, ἔφυγε γιὰ τὸ Μιλᾶνο, ὅπου βρισκόταν ὁ Ροβέρτος Σανσεβερῖνο.

Οἱ δυὸ παληοὶ φίλοι συναντήθηκαν γεμᾶτοι μῖσος.

Ἀλλὰ γέλασαν κι' οἱ δυὸ μὲ τὴν καρδιά τους, ὅταν ἀφηγήθηκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τί εἶχε προτείνει στὸν καθένα ἡ Μπιάνκα.

Ἀντὶ νὰ πετσοκοποῦν, ρίχτηκαν τότε στὶς διασκεδάσεις κι' ὅταν ἐρχόντανε σὲ κέφι, λυνόταν ἡ γλῶσσα τους κι' ἄρχιζαν ν' ἀφηγοῦνται τότε τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειές τους μὲ τὴν ὄμορφη Μπιάνκα σ' ἐκείνους ποὺ τοὺς περιστοίχιζαν.

Ἔτσι, τὰ στόματα ποὺ κακολογοῦσαν τὴν ὄμορφη κόμησσα ἦταν τώρα δύο.

Ἀλλά, βέβαια, τὴ μεγαλύτερη εὐθύνη τὴν εἶχε ὁ Ἀρντιζίνο Βαλπέργκα, ποὺ εἶχε κάμει τὴν ἀρχή. Αὐτός, λοιπόν, ἔπρεπε νὰ ἦταν τὸ πρῶτο θῦμα.

Ὁ δὸν Πιέτρο ντὶ Καρντόνα, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πάθος του γιὰ τὴν ὄμορφη Μπιάνκα, δὲ δίστασε νὰ πραγματοποιήση τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τῆς εἶχε δώσει.

Μιὰ μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1526, ὁ Ἀρντιζίνο κι' ὁ ἀδελφός του Κάρολος εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο γιὰ νὰ πᾶνε στὸ Μεραβίλιο, ὅπου παντρευόταν κάποιος φίλος τους.

Καθὼς περνοῦσαν, ὅμως, ἀπὸ ἕναν ἐλαιῶνα, ὁ Πιέτρο ντὶ Καρντόνα μαζὶ μὲ ὀκτὼ ἐνόπλους ρίχτηκαν πάνω τους.

Ὁ Ἀρντιζίνο κι' ὁ Κάρολος Βαλπέργκα ἀγωνίστηκαν μὲ θάρρος, ἀλλά, στὸ τέλος, ὑπόκυψαν στὸν μεγαλύτερο ἀριθμὸ κι' ἔμειναν κι' οἱ δύο νεκροὶ στὸ τόπο τῆς ἄγριας συμπλοκῆς.

Ὁ δὸν Πιέτρο ντὶ Καρντόνα, περήφανος γιὰ τὸ ἔγκλημά του, ἔτρεξε ἀμέσως γιὰ ν' ἀναγγείλη στὴν Μπιάνκα ὅτι τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἐκδικήσεώς της εἶχε πραγματοποιηθῆ, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσί του.

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι πανηγύρισαν αὐτὴ τὴν πρώτη νίκη μ' ἕνα πολυτελὲς συμπόσιο, στὸ ὁποῖο προσκάλεσαν καὶ πολλοὺς φίλους τους.

Ἔτσι, τὸ μυστικό τους κοινολογήθηκε καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ ὁ ἀρχιδικαστὴς Λουτσῖνο Γκριβέλλι τοὺς συνέλαβε.

Ἡ δίκη τους ἔγινε ἀμέσως καὶ τὸ δικαστήριο τοὺς καταδίκασε καὶ τοὺς δύο σὲ θάνατο.

Ὁ δήμιος θὰ τοὺς ἔκοβε τὸ κεφάλι στὸ ἴδιο μέρος καὶ τὴν ἴδια ὥρα.

Ὁ Πιέτρο ντὶ Καρντόνα εἶχε, ὅμως, ἕναν ἀδελφό, ποὺ κατάφερε νὰ δωροδοκήση τοὺς φύλακες καὶ νὰ τὸν φυγαδεύση στὸ βασίλειο τῆς Νεαπόλεως.

Μερικοὶ φίλοι τῆς Μπιάνκας, ποὺ εἶχαν συγκινηθῆ ἀπὸ τὴν τραγικὴ περιπέτειά της, προθυμοποιήθηκαν ἐπίσης νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ δραπετεύση.

Ἀλλ' ἡ Μπιάνκα, ποὺ ἀγνοοῦσε ὅτι ὁ Πιέτρο ντὶ Καρντόνα εἶχε φύγει, ἀρνήθηκε.

—Δὲ μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ πεθάνη μόνος του, ἀπάντησε. Ἡ μοίρα μας ἦταν νὰ πεθάνωμε μαζί... Δὲ λυπᾶμαι καθόλου γι' αὐτό.

Τὸ πρωῒ τῆς 21ας Ὀκτωβρίου 1526, τὴν πῆραν ἀπὸ τὴ φυλακή της καὶ τὴν ὡδήγησαν στὸν πῦργο τῆς πόλης Τζιόβια, ποὺ εἶχε ὁριστῆ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι.

Ἡ Μπιάνκα περίμενε πὼς θἄβρισκε ἐκεῖ καὶ τὸν ἀγαπημένο της Πιέτρο.

—Θὰ πεθάνω μὲ τὰ μάτια στηλωμένα μέσα στὰ δικά του, εἶπε στὴ μοναχή, ποὺ τὴν συνώδευε. Ἔτσι ὁ θάνατος θὰ εἶναι γλυκός.

Δὲ τῆς εἶχαν φανερώσει ὡς τότε τὴ δραπέτευσι τοῦ Πιέτρο ντὶ Καρντόνα, γιὰ νὰ μὴ χάση τὸ θάρρος της. Ἀλλ' ὅταν τὴν ὡδήγησαν στὸ τόπο τῆς ἐκτελέσεως, δὲ μπόρεσαν νὰ τῆς κρύψουν περισσότερο τὴν ἀλήθεια.

—Κρῖμα! εἶπε ἡ Μπιάνκα. Ἡ μοίρα μου εἶναι πολὺ σκληρή... Μοῦ ἀρνήθηκε καὶ τὴν τελευταία παρηγοριὰ ποὺ μποροῦσε νὰ μοῦ δώση.

Γονάτισε ἔπειτα, ἀγκάλιασε μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ κούτσουρο καὶ χαμογέλασε στὸ δήμιο.

—Κάμε γρήγορα καὶ καλὰ τὴ δουλειά σου, φίλε μου, τοῦ εἶπε. Ἡ Μπιάνκα, ποὺ ὅλοι τὴν ξέχασαν, σοῦ χαρίζει τὴν τελευταία της σκέψι!...

Μιὰ στιγμὴ ἀργότερα, τὸ ὄμορφό της κεφάλι χωρίστηκε ἀπὸ τὸ σῶμα της καὶ κύλησε πάνω στὴν πλακόστρωτη αὐλὴ τοῦ πύργου.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

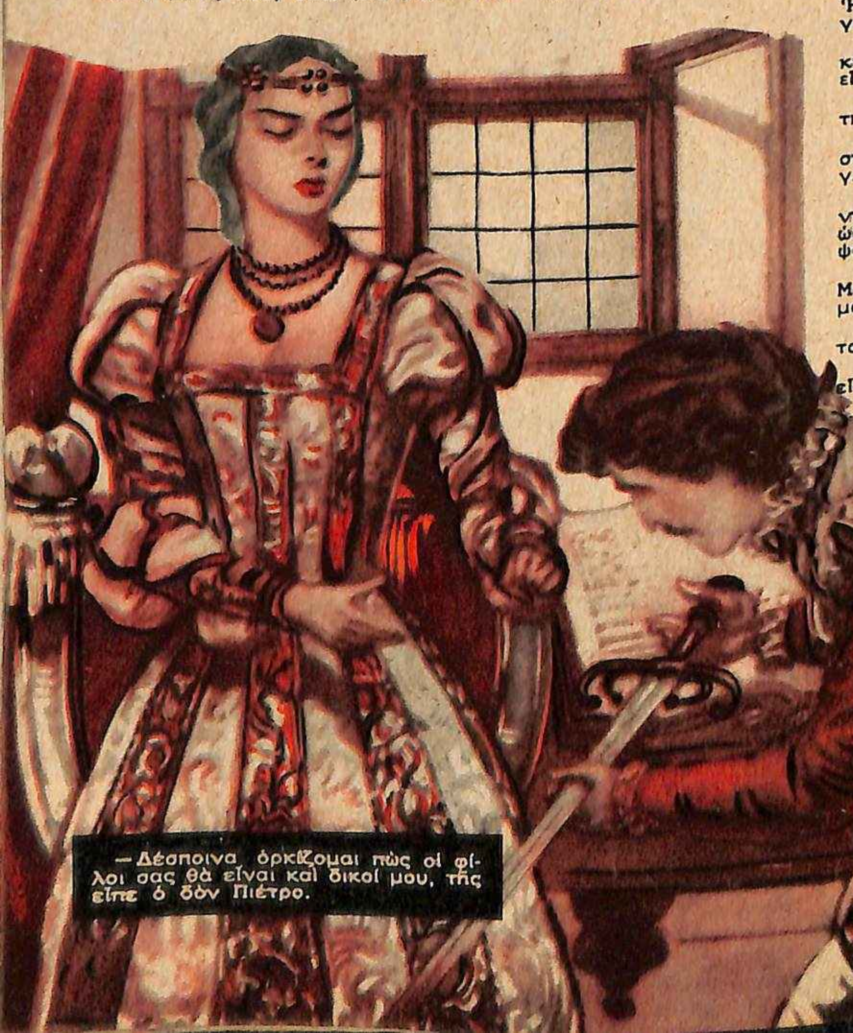

—Δέσποινα, ὁρκίζομαι πὼς οἱ φίλοι σας θὰ εἶναι καὶ δικοί μου, τῆς εἶπε ὁ δὸν Πιέτρο.

Συνκινητικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Πιὲρ Ντεκουρσὲλ

Ἡ ΖΗΤΙΑΝΑ τῆς ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Κλωντὲτ βλέπεται κρυφὰ μὲ τὸ Μπερνάρ, ἀλλ' ἡ Πὼλ τὸ ἀνακαλύπτει καὶ παρακολουθεῖ μιὰ συνδιάλεξί τους, ποὺ τὴν πείθει πὼς ἐξακολουθοῦν ν' ἀγαπιῶνται καὶ πὼς θὰ περιμένουν τὴν ἐνηλικίωσι τῆς Κλωντὲτ γιὰ νὰ παντρευτοῦνε. Συμφωνεῖ λοιπὸν μὲ τὸ Ρομπιὰκ νὰ παντρέψουνε τὴν Κλωντὲτ μὲ ἄλλον. Ὁ Ρομπιὰκ ἀναλαμβάνει νὰ βρῆ ἕνα κατάλληλο πρόσωπο. Μιὰ μέρα, συναντάει τὸ Φλεριό. Ἐκεῖνος ἀπορεῖ βλέποντάς τον στὴ Γαλλία, τὸν παρακολουθεῖ καὶ μαθαίνει ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν καινούργια του κατάστασι. Βλέπει ἐπίσης ἀπὸ μακρυὰ τὴν Κλωντὲτ καὶ ξετρελλαίνεται μὲ τὴν ὀμορφιά της. Φροντίζει λοιπὸν νὰ ξανασυναντήση τὸν παληὸ συνένοχό του καὶ τὸν ἀπειλεῖ πὼς μπορεῖ νὰ τὸν προδώση καὶ νὰ τὸν στείλη στὴ φυλακή, ἂν δὲ δεχτῆ τοὺς ὅρους του.

11ον

Οἱ δυὸ ἄντρες κυττάχτηκαν στὰ μάτια.

— Ποιὸς μπορεῖ λοιπὸν νὰ μ' ἀναγνωρίση; παρατήρησε ὁ Κρουὰ-Μενίλ.

— Μιλᾶτε τώρα σὰ μικρὸ παιδί... Ἂν σᾶς ἔφερναν σ' ἀντιπαράστασι μὲ τοὺς πρώην συναδέλφους σας, δὲ θὰ σᾶς ἀναγνώριζαν ὅλοι τους ἀδίστακτα; Πῶς σᾶς γνώρισα ἐγὼ ἀμέσως;...

— Ξεχνᾶτε ὅμως, ἀγαπητέ μου Φλεριό, ὅτι ἤσαστε συνένοχός μου σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι τῆς κλοπῆς.

—Ἐγώ;... Δὲν πιστεύω νὰ μιλᾶτε σοβαρά! ἀπάντησε λίγο ξερὰ ὁ Φλεριό, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνη τὴν ψυχραιμία του. Καὶ ποιὸς θὰ μ' ἀναγνώριζε, σᾶς παρακαλῶ; Ὁ ταμίας τῆς τραπέζης μὲ εἶδε μιὰ φορὰ μονάχα καὶ γιὰ τρία λεπτά, πρὶν ἀπὸ τόσον καιρό... Ὕστερα, ἐγὼ ἔμεινα στὸ Παρίσι, χωρὶς ν' ἀλλάξω καθόλου τὶς συνήθειές μου, καὶ συνέχισα κανονικὰ τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανα καὶ πρίν...

Ὁ Κρουὰ-Μενὶλ δὲν ἀπάντησε. Ὁ Φλεριὸ σηκώθηκε, πῆρε ἕνα ποῦρο ἀπ' τὸ κουτὶ ποὺ βρισκότανε πάνω στὸ τραπέζι, κι' ἅπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ χτυπήση τὸ κουδοῦνι.

— Πληρῶστε τὸ λογαριασμό, ἀγαπητέ μου φίλε! εἶπε ψυχρά. Θὰ χωρίσουμε δυστυχῶς χωρὶς νὰ συνεννοηθοῦμε. Λυπᾶμαι πολύ... τόσο γιὰ σᾶς ὅσο καὶ γιὰ μένα!...

— Σταθῆτε μιὰ στιγμή, Φλεριό! φώναξε ζωηρὰ ὁ Κρουὰ-Μενίλ. Ὄχι, δὲ θέλω νὰ χωρίσουμε ἔτσι...

— Κι' ὅμως πρέπει, ἀγαπητέ μου κόμη!... Βεβαιώνετε πὼς δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτα... Τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ σᾶς! Θὰ δοῦμε ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό μας εἶχε δίκηο...

—Ἂς παίξουμε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά! εἶπε ὁ Ρομπιάκ. Τί ζητᾶτε γιὰ νὰ σωπάσετε;

Ὁ Φλεριὸ ἄναψε μὲ ἀργὲς κινήσεις τὸ ποῦρο του, ἄδειασε τὸ ποτῆρι του κι' ὕστερα εἶπε ψυχρά:

— Μιλᾶτε ἐπιτέλους λογικά, ἀγαπητέ μου κόμη. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω κι' ἐγὼ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο... Ἐπιθυμῶ λοιπὸν ὄχι μόνο γιὰ νὰ σωπάσω ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ γίνω πιστὸς σύμμαχός σας, νὰ μοῦ μετρήσετε πρῶτα 100 χιλιάδες φράγκα.

—Ἑκατὸ χιλιάδες; φώναξε ὁ Κρουὰ-Μενίλ. Μὰ δὲν τἄχω! Οὔτε μπορῶ νὰ τὰ βρῶ!

—Ἡ μεγαλείτερη κόρη σας εἶναι πολὺ πλούσια. Τὸ ἴδιο κι' ἡ ξαδέρφη σας, ἡ δὶς ντὲ Λενιλί.

— Μὰ δὲν εἶναι δικά μου τὰ λεφτά τους. Πῶς μπορῶ νὰ τὰ διαθέσω;

— Δὲν εἶχε περιουσία ὁ κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενίλ, ποὺ τοῦ πήρατε τ' ὄνομά του καὶ τὰ χαρτιά του;

— Εἶχε φτωχύνει. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε εἶχε πάει στὴν Αὐστραλία, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν εὐνοήση ἡ Τύχη...

— Κι' ὅμως πληρώνετε τὰ ἔξοδα τῆς Ναντίν! παρατήρησε ὁ Φλεριό.

—Ὄχι δυστυχῶς, γιατὶ δὲν εἶμαι σὲ θέσι. Τῆς δίνω ὅ,τι μπορῶ... ἀλλ' ὄχι μεγάλα πράγματα!

—Ἔστω! Θὰ τὰ δίνετε στὸ ἑξῆς σὲ μένα, ἀφοῦ φαίνεται πὼς δὲ διαθέτετε τὸ ποσὸν ποὺ σᾶς ζήτησα μαζεμένο...

—Μὰ θἄπρεπε τότε νὰ χάσω τὴ Ναντίν!

—Ἔ, τί νὰ γίνη;...

— Ποτέ! φώναξε ὁ Ρομπιάκ. Ζητῆστε μου τὸ αἷμα μου, τὴ ζωή μου, ὅλα... ἀλλὰ μὴ μοῦ ζητᾶτε ποτὲ νὰ στερηθῶ αὐτὴ τὴ γυναῖκα!...

Τέτοιο βίαιο πάθος ἔκανε ἐντύπωσι στὸ Φλεριό, παρ' ὅλη τὴν ψυχραιμία του καὶ τὸν κυνισμό του.

— Διάβολε! εἶπε. Φαίνεται πὼς σᾶς ἔχει κάνει μάγια!... Εἴδατε ποῦ σᾶς ἔφερε αὐτὸς ὁ ἔρωτας;... Τελοσπάντων, εἶναι δική σας δουλειά. Δὲ μπορῶ νὰ ἐπιμείνω...

Ὁ Ρομπιὰκ ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι.

Ὡστόσο, ὁ Φλεριὸ δὲν ἦταν τύπος ποὺ νὰ ἀρκεσθῆ σὲ λόγια καὶ ν' ἀφίση νὰ χαθῆ τόσο εὔκολα μιὰ λαμπρὴ εὐκαιρία... Ὁ Ρομπιὰκ τὸ καταλάβαινε. Τοῦ εἶπε λοιπὸν ἐγκάρδια:

— Πάντως, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν ξεχνῶ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ μοῦ προσφέρατε. Καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω... Θὰ βρῶ τὸν τρόπο, σύντομα μάλιστα... Μπορεῖτε νἆσαστε βέβαιος πὼς θὰ κάνω ὅ,τι περνάει ἀπ' τὸ χέρι μου!

— Κρατῶ σημείωσι αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεώς σας, ἀγαπητέ μου κόμη... εἶπε ψύχραιμα ὁ Φλεριό. Θὰ μὲ διευκολύνη δὲ σημαντικὰ στὴ δεύτερη πρότασι ποὺ ἔχω νὰ σᾶς κάνω...

— Δεύτερη πρότασι;...

— Μὰ ναί! Δὲ σᾶς κρύβω πὼς εἶχα προβλέψει τὴν ἀπάντησι ποὺ μοῦ δώσατε καὶ τὴν κάπως δύσκολη οἰκονομική σας κατάστασι... Ἂν ὅμως ἡ μεγαλείτερη κόρη σας εἶναι πλούσια καὶ δὲν ἔχη τὴν ἀνάγκη σας, δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ τὴ μικρότερη.

— Τὴν Κλωντὲτ τὴν ἔχει ἀναθρέψει ἡ δὶς ντὲ Λενιλί, ἡ πλούσια ξαδέρφη μου, ποὺ τὴ λατρεύει καὶ θὰ τῆς ἀφίση ἀσφαλῶς ὅλη της τὴν περιουσία.

— Τὸ πιστεύω.. Μὰ ὡς τότε θὰ πρέπει νὰ τὴν προικίσετε γιὰ νὰ παντρευτῆ...

— Κι' αὐτὸ θὰ τὸ ἀναλάβη ἡ ξαδέρφη μου...

— Περίφημα! Γιὰ πέστε μου τώρα, δὲν εἶχε γίνει λόγος τελευταίως γιὰ ἕνα γάμο τῆς δίδος Κλωντέτ, στὸν ὁποῖο φέρατε ἀντίρρησι ἐσεῖς;

—Ἄ, τὸ ξέρετε;...

— Ναί, ξέρω περισσότερα ἀπ' ὅσα νομίζετε... Θὰ δῆτε!

— Πραγματικά, διέλυσα τοὺς ἀρραβῶνες τῆς κόρης μου μὲ τὸν κ. ντὲ Πρέϊγ.

— Πρέπει νὰ εἴχατε σοβαροὺς λόγους, ποὺ δὲ ζητῶ νὰ τοὺς μάθω, ἀγαπητέ μου

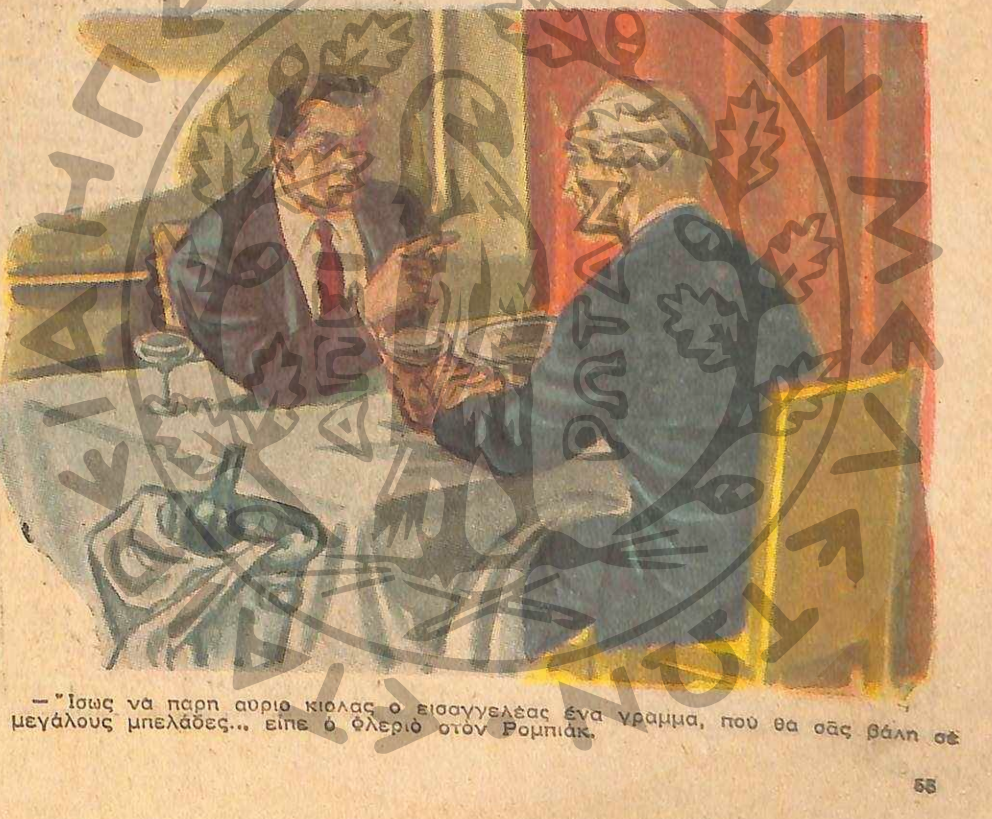

—"Ἴσως νὰ πάρη αὔριο κιόλας ὁ εἰσαγγελέας ἕνα γράμμα, ποὺ θὰ σᾶς βάλη σὲ μεγάλους μπελάδες... εἶπε ὁ Φλεριὸ στὸν Ρομπιάκ.

φίλε... Ξέρετε ὅμως πὼς ἡ κόρη σας, παρ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευσί σας, συναντάει κάθε μέρα τὸν πρώην μνηστῆρα της;...

—Πῶς!... Τὸ ξέρετε κι' αὐτό!...

—Κι' ὅτι ἀνταλλάσσουνε τρυφερὰ ραβασάκια, σὰν κι' αὐτὸ ἐδῶ;...

Κι' ὁ Φλεριὸ ἔδωσε στὸ συνένοχό του τὸ ἀντίγραφο τοῦ γράμματος ποὺ εἶχε πάρει μέσ' ἀπ' τὴν κουφάλα τῆς καστανιᾶς.

Ὁ Ρομπιὰκ τὸ διάβασε γρήγορα καὶ εἶπε ὕστερα:

—Ἤξερα τὶς συναντήσεις τους, ὄχι ὅμως καὶ τὴν κρυφὴ ἀλληλογραφία τους... Εὐτυχῶς, θὰ τελειώσουν ὅλ' αὐτά!

—Ἀ, βρήκατε λοιπὸν τὸν τρόπο νὰ διακόψετε ὁριστικὰ κάθε σχέσι μεταξὺ τῆς κόρης σας κι' αὐτοῦ τοῦ νέου;

—Βρῆκα τὸν καλλίτερο ἀπ' ὅλους! ἀπάντησε ὁ Ρομπιὰκ χαμογελῶντας.

—Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω ποιὸς εἶναι;

—Ὁ γάμος! Ὅταν ἡ Κλωντὲτ παντρευτῆ μὲ ἄλλον, δὲ θὰ ξαναδῆ πιὰ αὐτὸν τὸν κύριο ντὲ Πρέϊγ!

—Ἤ τουλάχιστον, θὰ εἶναι πιὰ δουλειὰ τοῦ συζύγου της νὰ τὴν ἐμποδίση, συμπλήρωσε ὁ Φλεριὸ μὲ τὴν αἰώνια ψυχραιμία του. Εἶχα μαντέψει αὐτὸ τὸ σχέδιό σας καὶ πιστεύω πὼς εἶναι πραγματικὰ τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα!... Βρήκατε ὅμως τὸν κατάλληλο γαμπρό;

—Ὄχι ἀκόμα. Ἀλλὰ δὲ θ' ἀργήσω νὰ τὸν βρῶ!...

Ὁ Φλεριὸ ἔσπρωξε πρὸς τὰ πίσω τὸ κάθισμά του, σηκώθηκε καὶ εἶπε μ' ἐπίσημο ὕφος:

—Λοιπόν, ἀγαπητέ μου κόμη, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ζητήσω τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος κόρης σας.

—Ἐσεῖς!... φώναξε ὁ Ρομπιάκ.

Ἀλλ' ὁ Φλεριὸ συνέχισε, ἀτάραχος:

—Ἀνήκω σὲ μιὰ ἔντιμη οἰκογένεια. Ὁ πατέρας μου πέθανε φτωχὸς ἀλλὰ τίμιος. Ἦταν γραφεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου τῆς Λυών... Ἔχασα ἐπίσης τὴ μητέρα μου ἀπὸ μικρός.

»Προοριζόμουνα γιὰ ἔμπορος κι' ἄρχισα τὴν καριέρα μου σ' ἕνα κατάστημα χονδρικῆς πωλήσεως ὑφασμάτων, στὸ Παρίσι. Ἄφισα ὅμως αὐτὴ τὴ θέσι μου, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ «ἐπιχείρησι» ἰδιαιτέρας φύσεως, ποὺ τὴν ξέρετε καλὰ καὶ ποὺ μοῦ ἀπέδωσε 20 χιλιάδες φράγκα.

»Ἀπὸ τότε ψευτοζοῦσα. Τἄβγαζα πέρα πολὺ δύσκολα, μὰ κατάφερα νὰ μὴ μπλεχτῶ οὔτε μιὰ φορὰ μὲ τὰ δικαστήρια καὶ τὴν ἀστυνομία.

»Εἶμαι τώρα 25 χρονῶν, ἀρκετὰ ἔξυπνος καὶ διψασμένος νὰ ζήσω ἀνθρωπινά. Ὁμολογῶ δὲ πὼς ἔχω μιὰ ζωηρὴ κλίσι γιὰ τὴ δίδα Κλωντὲτ ντὲ Κρουὰ-Μενίλ, ποὺ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ τὴν δῶ ἀπὸ μακρυά, στὸ Ρί, καὶ τὴ βρῆκα ἀξιολάτρευτη. Πέστε μου, ἀγαπητέ μου κόμη, μπορεῖτε νὰ βρῆτε καλλίτερο γαμπρό, ποὺ νὰ σᾶς προσφέρη περισσότερες ἐγγυήσεις ἀπὸ μένα;

Ὁ Κρουὰ-Μενὶλ εἶχε σαστίσει.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἐξεγειρόταν ὅλος ὁ ἑαυτός του, μπροστὰ στὴν πρότασι ποὺ εἶχε ἀκούσει: νὰ ἑνώση τὴν Κλωντὲτ μ' αὐτὸ τὸν ἄθλιο!

Δίχως νὰ τὸ καταλάβη, εἶχε ἐπηρεασθῆ ἀπ' τὴν ἀθῶα χάρι καὶ τὴ γοητεία τῆς Κλωντέτ. Ἔνοιωθε ἕνα εἶδος σεβασμοῦ γι' αὐτήν, σχεδὸν μιὰ τρυφερότητα. Καὶ τοῦ φαινόταν ἱεροσυλία νὰ παραδώση αὐτὸ τὸν ἄγγελο σ' ἕνα ὑποκείμενο σὰν τὸν Ὀκτάβιο Φλεριό. Ὄχι, τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ κάνη!

Ἐκεῖνος συνέχισε στὸ μεταξύ, χαμογελαστὸς πάντα καὶ ἤρεμος:

—Πιστέψτε με, ἀγαπητέ μου κόμη, ὅτι δὲν ἐννοῶ καθόλου νὰ σᾶς βιάσω. Σᾶς ἀφίνω ν' ἀποφασίσετε ἐλεύθερα. Ὀφείλω ὅμως νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι θὰ βρῆτε δύσκολα καλλίτερο σύζυγο ἀπὸ μένα γιὰ τὴ δεσποινίδα Κλωντέτ.

»Δὲν ἔχω πολλὰ λεφτά, εἶν' ἡ ἀλήθεια. Μὰ σᾶς προσφέρω γι' ἀντάλλαγμα τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία στὸ μέλλον σας, θὰ ἐνισχύσω τὴ θέσι σας στὴν οἰκογένεια..., κι' ἐπιπλέον εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ κάνω εὐτυχισμένη τὴν «κόρη» σας, ἂν θελήσετε νὰ μοῦ τὴν ἐμπιστευθῆτε!

—Μὰ πρέπει νὰ συμβουλευθῶ τὴ δίδα ντὲ Λενιλί, καθὼς καὶ τὴν ἄλλη μου κόρη...

—Ἀσφαλῶς. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅμως ὅτι θὰ δεχθοῦνε κι' οἱ δυό τους, ἀφοῦ θ' ἀκούσουν τόσα καλὰ λόγια ἐκ μέρους σας γιὰ μένα! Σᾶς ἀφίνω ἄλλωστε τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῆτε... Θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ κάμετε τώρα ἕνα δάνειο, γιὰ τὰ ἔξοδα ποὺ θ' ἀπαιτήση ἡ προετοιμασία μου, καὶ σὲ ὀκτὼ μέρες θὰ μὲ προσκαλέσετε νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ στὸ Ρί... Βλέπετε πὼς δὲ σᾶς πιάνω ἀπ' τὸ λαιμό!

—Μὰ ἡ Κλωντὲτ δὲ σᾶς ἀγαπάει... παρατήρησε ὁ Ρομπιάκ.

—Ὤ, μείνετε ἥσυχος, θὰ μ' ἀγαπήση!

—Ἡ καρδιά της εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἄλλον...

—Ἔννοια σας! Μὲ τὴ βοήθειά σας, ἀναλαμβάνω νὰ σβύσω τὴν ἀνάμνησι τοῦ κ. ντὲ Πρέϊγ, ὅσο κι' ἂν εἶναι γοητευτικὸς αὐτὸς ὁ κύριος!... Ξέρω κι' ἐγὼ νὰ κατακτῶ τὶς γυναικεῖες καρδιές, ὅταν βάλω τὰ δυνατά μου. Καὶ ποτὲ δὲν εἶχα τόση ἐπιθυμία ν' ἀρέσω σὲ μιὰ γυναῖκα, ὅσο τώρα στὴν Κλωντέτ σας!...

—Ποτὲ δὲ θὰ δεχτῆ νὰ σᾶς παντρευτῆ!

—Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὴν πείσετε, ὅταν γίνετε συνήγορός μου.

—Σίγουρα, θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ. Ὡστόσο...

—Τελοσπάντων, ἀγαπητέ μου Ρομπιάκ, διέκοψε ξερὰ ὁ νέος, αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία μου λέξι!

—Κι' ἂν ἀρνηθῶ;...

—Τότε δὲν ἐγγυῶμαι πιὰ γιὰ τίποτα. Ἴσως νὰ πάρη ὁ εἰσαγγελέας αὔριο κι' ὅλας, ἕνα γράμμα ποὺ θὰ σᾶς βάλη σὲ μεγάλους μπελάδες...

Οἱ λέξεις αὐτές, τόσο ἀπότομες καὶ ξεκομμένες, κάνανε τὸ Ρομπιὰκ ν' ἀνατριχιάση. Τοῦ φάνηκε πὼς βρισκότανε κι' ὅλας στὴ φυλακή, στὰ κάτεργα!...

Εἶδε μὲ τὴ φαντασία του τὴ Ναντίν, πιὸ γελαστὴ καὶ προκλητικὴ παρὰ ποτέ, νὰ γλεντάη ὀργιαστικά, νὰ μεθάη μὲ σαμπάνια καὶ νὰ τὸν ξεχνάη στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου, προσφέροντας τὰ κατακόκκινα καὶ λαχταριστὰ χείλια της στὰ διψασμένα φιλιά του... ἐνῶ αὐτὸς θ' ἀργοπέθαινε στὰ κάτεργα, ἀπελπισμένος!

Φαίνεται πὼς ὁ Φλεριὸ μάντεψε τὴ μάχη ποὺ γινότανε μέσα στὸ νοῦ τοῦ συνενόχου του, γιατὶ ἄλλαξε ξαφνικὰ τόνο καὶ τρόπους καὶ πρόσθεσε μὲ φωνὴ θερμὴ καὶ πειστική:

—Δῶστε τὴ συγκατάθεσί σας σ' αὐτὸ ποὺ σᾶς προτείνω, καὶ θἄχετε ἐξασφαλίσει ὁριστικὰ τὴν ἀτιμωρησία!... Κανεὶς δὲ θὰ σᾶς ἀπειλήση πιά!... Κι' ἐπιπλέον, ὅταν θὰ πάρω στὰ χέρια μου τὴν περιουσία τῆς γυναίκας μου καὶ τὴν κληρονομιὰ τῆς δίδος ντὲ Λενιλί, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ διπλασιάσω, νὰ τριπλασιάσω τὰ σημερινὰ ἔσοδά σας, νὰ ἱκανοποιῶ κάθε ἐπιθυμία σας!... Δὲ θᾆναι μόνο ἀνοησία νὰ διστάσετε, ἀλλ' ἀληθινὴ τρέλλα!...

»Σᾶς ἄφισα ὀκτὼ μέρες γιὰ νὰ σκεφθῆτε. Θὰ περιμένω ὡς τότε...

Ὁ Ρομπιὰκ ἔμενε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ζαλισμένος ἀπ' τὰ λόγια ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ὑπόσχονταν τὴν πραγματοποίησι ὅλων τῶν ὀνείρων του...

Ὅταν τελείωσε ὁ Φλεριό, τοῦ ἀπάντησε ἀποφασιστικά:

—Αὔριο θὰ σᾶς δώσω τὸ δάνειο ποὺ μοῦ ζητήσατε.

—Ἐπιτέλους! εἶπε χαρούμενα ὁ τυχοδιώκτης. Τὄξερα ἐγὼ πὼς εἴσαστε ἔξυπνος καὶ πὼς θὰ καταλήγαμε νὰ συνεννοηθοῦμε!

Ἔρριξε τὴν ὑπόλοιπη σαμπάνια σὲ δυὸ ποτήρια, σήκωσε τὸ δικό του καὶ τὸ τσούγκρισε μὲ τὸ ποτῆρι τοῦ Ρομπιάκ.

—Στὴν ὑγειά σου, πεθερέ μου! φώναξε εἰρωνικά.

ΚΒ΄.

Ἡ πλεκτάνη

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ παντρευτῆ ὁ Φλεριὸ τὴν Κλωντὲτ—ὅσο κι' ἂν ἦταν τερατῶδες αὐτό!

Ἤξερε καλὰ ὁ Κρουὰ-Μενὶλ πὼς ἦσαν σοβαρὲς οἱ ἀπειλὲς τοῦ συνενόχου του. Ὅταν τὸν κατάγγελλε ὁ Φλεριό, δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν ἀληθινὴ ταυτότητά του. Καὶ τότε θᾆταν χαμένος!

Ἐξ ἄλλου, ποιὸς μποροῦσε νὰ τοῦ ἐγγυηθῆ πὼς ἡ Πὼλ δὲ θὰ μετάνοιωνε μιὰ μέρα, βλιποντας τὴν ἀδελφή της νὰ ὑποφέρη, ὅτι δὲ θὰ παραιτεῖτο πιὰ ἀπ' τὸν κρυφὸ καὶ τρομερὸ πόλεμο ἐναντίον της καὶ δὲ θἄρριχνε στὴν ἀγκαλιά της τὸ σύζυγο ποὺ τῆς ἀρνιότανε τόσον καιρό;

Κουρασμένη τότε ἀπ' τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ δῆθεν πατέρα της, θὰ προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτόν... Θὰ τὰ ὁμολογοῦσε ὅλα στὴν Κλωντὲτ καὶ στὸ Μπερνάρ!...

Κι' αὐτὸ θὰ ἦταν ὁ ὄλεθρος γιὰ τὸ Ρομπιάκ!

Ἐνῶ, ἂν ἔκανε γαμπρό του τὸ Φλεριό, θ' ἀπόφευγε πιὰ ὁριστικὰ αὐτὸ τὸν κίνδυνο. Δίνοντας τὴ συγκατάθεσί της σ' αὐτὸ τὸ γάμο, ἡ Πὼλ θἄκανε ἀκόμη πιὸ δυνατὴ τὴν ἁλυσίδα τῆς συνενοχῆς τους.

Τέλος, εἶχε συμβῆ ξαφνικὰ κάτι τόσο σπουδαῖο γιὰ τὸν τυχοδιώκτη, ὥστε οἱ συνέπειές του ν' ἀποκλείουν κάθε ἄλλη σκέψι.

Ὁ Οὐΐλλιαμ Τόμψον ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη ἀπ' τὴ Γαλλία. Ἡ Ναντὶν θἄμενε μόνη της στὸ Παρίσι καὶ θ' ἀνῆκε πιὰ ὁλότελα, ἀποκλειστικά, στὸν πρῶτο φίλο της, τὸ Ρομπιάκ, ἂν αὐτὸς ἦταν ἀρκετὰ δυνατὸς κι' ἀρκετὰ πλούσιος γιὰ νὰ τὴν κρατήση.

Μὲ τὴ μοιρασιὰ ποὺ ἀνεχόταν ὡς τότε, τὸ ἐρωτικὸ πάθος του εἶχε μεγαλώσει, ἀντὶ ν' ἀδυνατίση. Ἄγγιζε σχεδὸν τὰ ὅρια τῆς τρέλλας.

Εἶχε ἀπαιτήσει ἀπ' τὴ φιλενάδα του νὰ τοῦ ὁρκιστῆ πὼς θὰ τοῦ ἔμενε στὸ ἑξῆς ἀπόλυτα πιστή. Κι' εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσι νὰ τῆς δίνη ὅσα λεφτὰ ἤθελε, γιὰ νὰ μὴν αἰσθανθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι πὼς τῆς εἶχε λείψει ὁ Αὐστραλὸς τραπεζίτης.

Μά, γιὰ νὰ γίνη αὐτό, ἔπρεπε νὰ πείση τὴν Πὼλ νὰ τοῦ δώση, ἀντὶ γιὰ τὸ μηνιαῖο ἐπίδομα τῶν 3 χιλιάδων φράγκων, ἕνα ποσὸν σοβαρὸ καὶ μαζεμένο, ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐπιδοθῆ καὶ πάλι σὲ κερδοσκοπικὲς ἐπιχειρήσεις καὶ νὰ γίνη πλούσιος, ὅπως στὴν Αὐστραλία.

Ἐπιπλέον, παντρεύοντας τὴν Κλωντὲτ μὲ τὸ Φλεριό, μποροῦσε νᾆναι βέβαιος πὼς θὰ τοὔδινε ἐκεῖνος ἕνα ποσοστὸ ἀπ' τὴ μεγάλη προῖκα ποὺ θἄδιναν στὴν Κλωντὲτ ἡ Πὼλ κι' ἡ δὶς ντὲ Λενιλί. Θὰ τὸν ὑποχρέωνε ἄλλωστε ν' ἀναλάβη προκαταβολικὰ αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι.

Ἔτσι, ὁ Ρομπιὰκ πῆρε ὁριστικὰ τὴν ἀπόφασί του. Καί, τρεῖς μέρες μετὰ τὴ συνομιλία του μὲ τὸ Φλεριό, παρουσιάστηκε στὸ ἀτελιὲ τῆς Πώλ, ποὺ ζητοῦσε νὰ ξεχάση τὰ βάσανά της μὲ τὴν ἐντατικὴ ἐργασία.

—Ἀκοῦστε, ἀγαπητή μου Πώλ, τῆς εἶπε. Μοῦ εἴχατε τονίσει τὴ θέλησί σας νὰ δῆτε παντρεμένη τὴν Κλωντέτ. Ἀσχολήθηκα λοιπὸν σοβαρὰ μὲ τὸ νὰ βρῶ ἕνα ἄξιο σύζυγο, καὶ πιστεύω πὼς τὸ κατώρθωσα!

—Τὸν βρήκατε κι' ὅλας;... Εἶναι κανεὶς ἀπ' τοὺς φίλους σας;

—Ἔκρινα πὼς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω γρήγορα, συνέχισε ὁ Κρουὰ-Μενίλ. Γιατί, παρ' ὅλη τὴ ρητὴ ἀπαγόρευσί μου, ἡ Κλωντὲτ ἐξακολουθεῖ νὰ γράφη στὸν κ. ντὲ Πρέϊγ, κι' εἶναι βέβαιο πὼς αὐτὴ ἡ ἀλληλογραφία δυναμώνει ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸν ἔρωτά της καὶ τῆς ἐπιτρέπει ν' ἀντιστέκεται στὴ θέλησί μας.

»Ἡ δὶς ντὲ Λενιλὶ θὰ φύγη σὲ μερικὲς μέρες γιὰ τὸ Πουατιέ. Σίγουρα, θὰ ζητήση νὰ ξαναπάρη κοντά της, τουλάχιστον γιὰ ἕνα-δυὸ μῆνες, τὴν κοπέλλα ποὺ ἀνάθρεψε σὰν μητέρα! Εἶναι δύσκολο, γιὰ διαφόρους λόγους, νὰ τῆς τὸ ἀρνηθοῦμε.

—Λοιπόν;

—Ὑπάρχει λοιπὸν ὁ φόβος πὼς ἡ Κλωντέτ, ξεφεύγοντας ἀπ' τὴν ἐπίβλεψί μας, θὰ ξαναδῆ τότε τὸ Μπερνάρ... πὼς θὰ συνεννοηθοῦν καὶ θὰ περιμένουν μαζί, εἴτε νὰ ὑποχωρήσω καὶ νὰ συγκατατεθῶ στὸ γάμο τους, εἴτε νὰ ἐνηλικιωθῆ ἡ Κλωντέτ.

Ἡ Πὼλ ἄκουγε, δίχως ν' ἀπαντάη.

Εἶχε δίκηο ὁ Ρομπιάκ! Ἔπρεπε τὸ ταχύτερο νὰ χωρίσουν ὁριστικὰ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους. Ἔπρεπε νὰ παντρέψουνε τὴν Κλωντέτ, ὥστε νὰ διαλύσουνε πιὰ γιὰ πάντα κάθε ἐλπίδα της.

—Ἔκανα τὴν ἐκλογή μου, πρόσθεσε ὁ Κρουὰ-Μενίλ. Βρῆκα ενα νέο ἔξυπνο, ἱκανό, συμπαθητικό. Τὸν γνώρισα ἐδῶ καὶ λίγο καιρό...

—Ἀ, δὲν εἶναι λοιπὸν κανεὶς ἀπ' τοὺς παληοὺς φίλους σας; εἶπε ἡ Πὼλ μὲ φανερὴ ἀνακούφισι.

—Ὄχι, ὄχι! Γνωριστήκαμε τυχαίως στὸ σπίτι ἑνὸς τραπεζίτη, ὅπου τρώγαμε κι' οἱ δυό. Ἀκούγοντας τ' ὄνομά μου, μοῦ εἶπε πὼς εἶχε ἔρθει κι' ἐκεῖνος τελευταῖα στὸ Ρὶ κι' εἶχε δῆ κατὰ σύμπτωσι τὴν Κλωντέτ, ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ζωηρὴ ἐντύπωσι... Σκέφθηκα ἀμέσως πὼς ὁ νέος αὐτὸς θὰ ἦταν ἴσως ὁ κατάλληλος γαμπρὸς καὶ πὼς μᾶς τὸν ἔστελνε ἡ Θεία Πρόνοια!

»Ἐννοεῖται ὅτι δὲν τοῦ ἔκανα καθόλου λόγο. Ζήτησα ὅμως πληροφορίες γι' αὐτὸν κι' ἔμεινα ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος.

—Τί μάθατε δηλαδή; ρώτησε ἡ Πώλ.

Ὁ Κρουὰ-Μενὶλ τῆς ἐπανέλαβε λέξι πρὸς λέξι ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ὁ Φλεριὸ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὕστερα πρόσθεσε:

—Ξέρω πὼς ἡ Κλωντὲτ δὲν ἔχει ἄλλη προῖκα ἀπ' αὐτὴ ποὺ θὰ τῆς δώση ἡ δὶς ντὲ Λενιλί.

—Καὶ ποὺ θὰ τὴ συμπληρώσω κι' ἐγώ, ἀπ' τὴν ἀτομική μου περιουσία.

—Ἔστω! Πάντως, δὲ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ πλούσια νύφη. Κι' αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ, σᾶς βεβαιῶ, γιατὶ μοῦ φαίνεται ἡ καλλίτερη ἐγγύησι γιὰ τὴν εὐτυχία της. Δὲν πρόκειται νὰ πάρη κανένα τεμπέλη, ποὺ θὰ κυττάξη νὰ τῆς φάη τὰ λεφτά της καὶ νὰ τὴν παρατήση, ἀλλὰ ἕναν ἄνθρωπο ἴσο της, ποὺ ἔχει ἀγωνισθῆ γιὰ νὰ ἐπικρατήση καὶ θὰ ἐξακολουθήση νὰ ἐργάζεται, νὰ παλεύη, γιὰ ν' ἀνεβῆ πιὸ ψηλὰ καὶ νὰ κάνη ζηλευτότερη τὴ γυναῖκα του. Μὰ κι' αὐτὴ θὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὶς ἐλπίδες του, γιὰ τὴ δουλειά του, κι' ἔτσι θὰ ξεχάση πιὸ γρήγορα καὶ εὔκολα τὰ πρῶτα νεανικά της ὄνειρα!

Ἡ Πὼλ εἶχε μείνει σκεπτική.

—Εἶναι πολὺ πιθανὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε... ἀπάντησε. Σκεφθήκατε ὅμως ποιὸ μέσο θὰ μεταχειρισθῆτε γιὰ νὰ καταλάβη μὲ τρόπο αὐτὸς ὁ νέος πὼς εἴσαστε διατεθειμένος νὰ τὸν δεχθῆτε γιὰ γαμπρό σας;

—Ὤ, αὐτὸ εἶν' εὔκολο! Θὰ κάνω λόγο στὸν κοινὸ φίλο μας, τὸν τραπεζίτη, ποὺ γνωριστήκαμε στὸ σπίτι του, ὅπως σᾶς εἶπα. Ξέρω πῶς θὰ τοῦ μιλήσω. Ὕστερα ὁ τραπεζίτης θὰ παρουσιάση σὰν δική του αὐτὴ τὴν ἰδέα στὸν ὑποψήφιό μας. Κι' ἄν, ὅπως πιστεύω, αὐτὸς εἶναι ἤδη «τσιμπημένος» μὲ τὴν Κλωντέτ, μπορεῖ νὰ τῆς τὸν παρουσιάσουμε σὲ μιὰ βδομάδα, μὲ κάποια πρόφασι...

—Κάνετε ὅπως νομίζετε!... ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ Πώλ.

Παίζοντας πάντα τὸ ρόλο τοῦ τρυφεροῦ πατέρα, ὁ Κρουὰ-Μενὶλ προσποιήθηκε πὼς δὲν εἶδε τὰ μάτια τῆς Κλωντὲτ ποὺ εἶχαν κοκκινίσει ἀπ' τὰ δάκρυα.

Ἔκανε μαζί της ἕνα μικρὸ περίπατο στὸ δάσος, ὅπως συνήθως.

Τὴν ἄλλη μέρα, εἰδοποίησε τὸ συνένοχό του.

—Ἀγαπητέ μου κόμη, τοῦ εἶπε ὁ Ὀκτάβιος, μπορεῖτε νὰ μὲ θεωρήσετε γαμπρό σας. Καὶ νὰ εἴσαστε βέβαιος πὼς δὲ θὰ φανῶ ἀχάριστος. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς δώσω ἕνα δέκα τοῖς ἑκατὸ ἀπ' τὴν προῖκα.

—Θ' ἀναλάβετε ἐγγράφως αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι!

—Θἄπρεπε νὰ σᾶς ἀρκῆ ὁ λόγος τῆς τιμῆς μου, ἀπάντησε μ' ἀναίδεια ὁ Φλεριό. Μά, στὸ σημεῖο ποὺ βρισκόμαστε, θᾆναι ἀνοησία μου νὰ θυμώσω γιὰ κάτι τέτοια μικροπράγματα! Θὰ σᾶς ὑπογράψω ἕνα γραμμάτιο, σὲ ὄνομα τρίτου.

Δὲ δυσκολεύτηκε φυσικὰ καθόλου ὁ Φλεριὸ νὰ βρῆ τὸν κοινὸ γνωστό τους, τὸν τραπεζίτη, ποὺ ὑπετίθετο πὼς εἶχαν γνωριστῆ στὸ σπίτι του. Κι' ἐκεῖνος ξεγελάστηκε καὶ δέχτηκε πρόθυμα νὰ παίξη τὸ ρόλο ποὺ εἶχαν σχεδιάσει γι' αὐτὸν οἱ δυὸ συνένοχοι.

Ὀχτὼ μέρες μετὰ τὴ συνομιλία τοῦ Κρουὰ-Μενὶλ καὶ τῆς Πώλ, ὁ κόμης ἀνάγγειλε στὶς κόρες του πὼς θἄτρωγε τὸ ἄλλο μεσημέρι μαζί τους κάποιος φίλος του.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ πρώτη ἐντύπωσι ποὺ ἔκανε ὁ Φλεριὸ στὴν Πὼλ δὲν ἦταν ἀπόλυτα εὐνοϊκή. Τὸ ἔμπειρο μάτι της ἀνακάλυψε στὴν κανονικὴ φυσιογνωμία τοῦ «ὡραίου Ὀκτάβιου» ὡρισμένα ἀδιόρατα χαρακτηριστικὰ ποὺ φανερώνουν τὴν ψυχικὴ διαστροφή.

Τὴν παραξένεψε λοιπὸν ἡ φιλοφρονητικὴ ὑποδοχὴ ποὺ ἔκανε ἡ Κλωντὲτ σ' αὐτὸ τὸ νέο ποὺ πρωτογνώριζε.

—Τί εὐχαριστημένη ποὺ φαίνεσαι, ἀδελφούλα μου! τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί.

—Σούτ! ἀπάντησε ἐκείνη κρυφά, βάζοντας τὸ δάχτυλό της μπροστὰ στὸ στόμα της. Θὰ σοῦ πῶ τὸ γιατί!...

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ δέχθηκε μὲ χαμόγελο τὰ εὐγενικὰ καὶ μετρημένα κομπλιμέντα τοῦ διπλανοῦ της. Κι' ὅταν πέρασαν ὕστερα στὸ σαλόνι γιὰ καφέ, κάθησε πρόθυμα στὸ πιάνο γιὰ νὰ τὸν συνοδέψη στὰ βὰλς τῆς μόδας ποὺ τραγουδοῦσε μὲ καλούτσικη φωνὴ τενόρου.

—Σ' ἀρέσει λοιπὸν πολὺ αὐτὸς ὁ νέος; τὴ ρώτησε ἡ Πώλ, ὅταν ἔμεινε μόνη μαζί της, ἀφοῦ ἔφυγαν οἱ ἄλλοι.

—Ποιός; Ὁ κ. Φλεριό;

—Ναί. Ἔτσι ἔδειχνε ἡ συμπεριφορά σου.

—Μὰ μοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορος! ἀπάντησε ἡ Κλωντὲτ μὲ εἰλικρίνεια. Εἶμαι ὅμως εὐχαριστημένη σήμερα καὶ ξεχείλιζε ἡ χαρά μου σὲ κάθε στιγμή... Αὐτὸ εἶν' ὅλο!

—Γιατί ἤσουν τόσο χαρούμενη;

—Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό μου, ποὺ ἤθελα νὰ σοῦ τὸ ἐμπιστευθῶ... γιατὶ ξέρεις πὼς δὲν ἔχω τίποτα κρυφὸ ἀπὸ σένα... Ἔλαβα λοιπὸν ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ Μπερνάρ!

—Ἕνα γράμμα;...

—Ναί. Εἴχαμε μιὰ κρυψώνα, ὅπου ἀφίναμε τὰ γράμματά μας... Ἐδῶ καί, δυὸ μέρες ὅμως, δὲν εἶχα μπορέσει νὰ πάω ὡς ἐκεῖ, γιατὶ δὲ μ' ἄφισε καθόλου μονάχη ὁ πατέρας. Ἐνῶ τώρα...

—Τώρα;

—Τώρα θὰ μποροῦμε ν' ἀλληλογραφοῦμε ὅσο θέλομε.

—Ἀ! Καὶ πῶς αὐτό;... ρώτησε ἡ Πώλ.

—Ὅπως ξέρεις, ὁ πατέρας μου μ' ἐνθαρρύνει νὰ πηγαίνω συχνὰ ἱππασία, καὶ συχνὰ μὲ συνοδεύει στοὺς περιπάτους μου αὐτούς. Πηγαίνομε κάποτε ὡς τὴ μικρὴ ἐκείνη φέρμα, τὸ «Ἐρημητήριο», ποὺ βρίσκεται στὴ μέση τοῦ δάσους. Ὁ Μπερνὰρ μᾶς εἶδε...

—Λοιπόν;

—Λοιπὸν ἔπεισε τὴ γυναῖκα ποὺ ἔχει τὴ φέρμα νὰ μᾶς βοηθήση. Κι' ἔτσι, σήμερα τὸ πρωῒ ποὺ βρισκόμαστε ἐκεῖ ὁ πατέρας μου κι' ἐγώ, ἡ καλὴ γυναῖκα μοῦ ἔβαλε κρυφὰ στὸ χέρι ἕνα γράμμα τοῦ Μπερνάρ.

—Ἀ! Καὶ τί σοῦ γράφει;

—Τὸ γράμμα του μὲ γέμισε ἐλπίδα. Ἀφοῦ μοῦ διηγεῖται πῶς κατάφερε ν' ἀλληλογραφοῦμε, μὲ βεβαιώνει ὅτι ὁ χωρισμός μας δὲ θὰ κρατήση πολύ.

—Αὐτὰ μονάχα;

—Ὄχι. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη... κάτι ποὺ μ' ἐξέπληξε!

—Τί δηλαδή;

—Ἰσχυρίζεται πὼς ὁ λόγος ποὺ ἐπικαλέσθηκε ὁ πατέρας μου γιὰ νὰ ἐμποδίση τὸ γάμο μας, δὲν εἶναι πραγματικός. Μαντεύει ὅτι ὑπάρχει κάποιος ἄλλος, ἀλλὰ δὲ μοῦ τὸν λέει. Πάντως, εἶναι ἀποφασισμένος νὰ συντρίψη μὲ κάθε θυσία τὸ ἐμπόδιο ποὺ μᾶς κλείνει τὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας!

—Ἀ, ἔτσι;... πρόφερε ἡ Πὼλ μὲ κάποια κρυφὴ πικρία.

Τὶς δυὸ ἑπόμενες ἡμέρες, ἔβρεχε συνεχῶς, κι' ἡ Κλωντὲτ δὲ μπόρεσε νὰ βγῆ καθόλου ἔξω.

Τὴν τρίτη ὅμως, ἦταν πάλι λιακάδα. Ἡ κοπέλλα ζήτησε νὰ σελλώσουν τ' ἄλογό της καὶ διάταξε τὸν ὑπηρέτη νὰ τὴ συνοδέψη. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως, ἔφτασε ὁ Κρουὰ-Μενίλ. Καὶ πῆγε αὐτὸς μαζί της.

Ἐνῶ ἡ Κλωντὲτ ἤθελε νὰ πᾶνε καὶ πάλι στὸ «Ἐρημητήριο», ὁ κόμης ἐπέμεινε τόσο πολὺ νὰ πάρουν ἄλλη διεύθυνσι, ὥστε ἡ κοπέλλα δὲ μπόρεσε παρὰ νὰ ὑπακούση, κρύβοντας τὴ λύπη της καὶ καταπίνοντας τὰ δάκρυά της.

Ὅταν γύρισαν ἀπ' τὸν περίπατό τους, βρῆκε νὰ τοὺς περιμένη ὁ Φλεριό. Καθόταν στὸ σαλόνι καὶ κουβέντιαζε μὲ τὴν Πώλ.

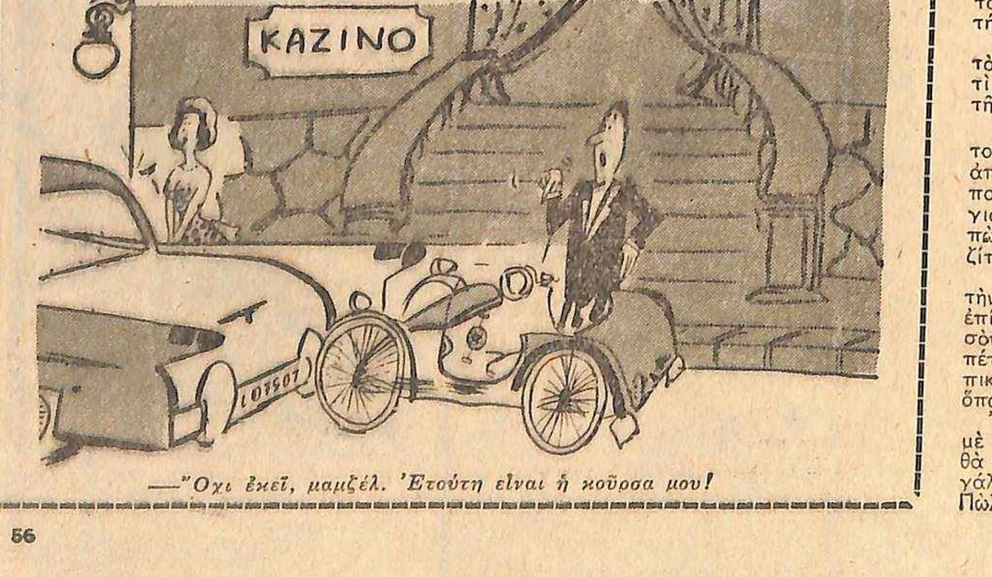

—Ὄχι ἐκεῖ, μαμζέλ. Ἐτούτη εἶναι ἡ κοῦρσα μου!

Ὁ γιατρός: Ἔχεις ἀνάγκη ἀναπαύσεως. Σὲ συμβουλεύω νὰ γυρίσης στὸ γραφεῖο σου.

Ἐκείνη εἶχε βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν μελετήση προσεχτικά, γιὰ νὰ τὸν κρίνη ὁριστικά.

Μὰ ὁ Φλεριὸ μάντεψε αὐτὴ τὴν πρόθεσί της, καὶ φρόντισε νὰ φανῆ γεμάτος ἀπὸ εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ ἀνώτερες σκέψεις. Μίλησε γιὰ τὴν ἀκούραστη κι' ἐπίμονη ἐργασία του, γιὰ τὶς φιλοδοξίες του νὰ γίνη κι' αὐτὸς κάτι, νὰ δημιουργήση μιὰ τίμια ζωὴ καὶ νὰ δώση τὸ καλὸ παράδειγμα στὰ παιδιὰ ποὺ θ' ἀποκτοῦσε μιὰ μέρα.

Μιλοῦσε μ' ἕνα τόνο ἐλαφρό, ἀφίνοντας ὅμως νὰ διακρίνεται μιὰ κρυφὴ θλῖψι κάτω ἀπ' αὐτόν. Συγχρόνως διατηροῦσε ὅλη τὴν ψυχραιμία του καὶ παρακολουθοῦσε μὲ τὴ διαπεραστικὴ ματιά του στὸ πρόσωπο τῆς Πὼλ τὶς ἐντυπώσεις ποὺ τῆς προκαλοῦσε.

«Καλὰ τὰ πᾶμε μὲ τὴ μέλλουσα κουνιάδα μου! σκέφθηκε ἐπιτέλους, βλέποντας νὰ μαλακώνη ἡ ματιά της καὶ νὰ ἐκφράζη τὴν καλλίτερη γνώμη ποὺ ἄρχιζε νὰ σχηματίζη γι' αὐτόν. Ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ προχωρήσω!...»

Κάνοντας λοιπὸν πὼς ὑποχωροῦσε στὶς ἐρωτήσεις τῆς Πώλ, τῆς φανέρωσε σιγὰ-σιγὰ ὅλο τὸ θαυμασμὸ ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὴν Κλωντέτ. Ὡμολόγησε στὸ τέλος πὼς ὁ θαυμασμός του ἔκρυβε ἕν' ἄλλο αἴσθημα, τρυφερώτερο καὶ ἰσχυρότερο... ὅτι τὴν ἀγαποῦσε φλογερὰ κι' ὅτι ἡ εὐτυχία του κρεμόταν ἀπ' τὴν ἀπάντησι ποὺ θὰ τοὔδινε ὁ Κρουὰ - Μενίλ, ὅταν θὰ τοῦ ζητοῦσε σὲ λίγο τὸ χέρι τῆς δευτερότοκης κόρης του.

— Τώρα ὅμως ποὺ θὰ φτάση ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ πατέρας σας, πρόσθεσε, νοιώθω νὰ χάνω τὸ θάρρος μου!... Ὦ, δεσποινίς, ἂν σᾶς συγκίνησαν ὅσα σᾶς ἐκμυστηρεύθηκα, ἂν διαβάσατε μέσ' στὴν καρδιά μου, σᾶς ἰκετεύω νὰ μὲ βοηθήσετε!

Τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων ποὺ γυρίζανε, διέκοψε αὐτὴ τὴ συνομιλία τους.

— Ἔρχονται ὁ πατέρας μου κι' ἡ ἀδελφή μου, εἶπε ἡ Πὼλ λίγο συγκινημένη. Πιστεύω, κύριε, τὰ αἰσθήματα ποὺ ἐκφράσατε, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς βοηθήσω ὅσο μπορῶ.

Ναί, τὸ εἶχε ἀποφασίσει! Ἦταν βέβαιη πιὰ πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θὰ ἔκανε εὐτυχισμένη τὴν Κλωντέτ!

Σίγουρα, ἡ νέα θὰ προσπαθοῦσε ν' ἀντισταθῆ, θἄκλαιγε, θὰ ὑπέφερε... Μὰ θὰ τὴν ἀνάγκαζαν στὸ τέλος νὰ ὑπακούση στὶς διαταγὲς τοῦ πατέρα της! Καί, σὲ μερικοὺς μῆνες, θἄχε ξεχάσει πιὰ τὸν παιδιάστικο ἐκεῖνο ἔρωτά της!

Οἱ δυὸ τυχοδιῶκτες ἔπαιξαν μ' ἀπόλυτη ψυχραιμία μπροστὰ στὴν Πὼλ τὴν κωμωδία τῆς ἐπίσημης αἰτήσεως σὲ γάμο.

ΦΤΩΧΟΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΦΤΩΧΑΔΑΚΙΑ

Προσευχὴ

Εἶν' ἡ ζωὴ πανάθεμάτη,
πίκρες καὶ βάσανα γεμάτη.
Ἱδρώτας, μόχθος, καρδιοχτύπι,
δίχως ἀνάπαυλα χαρᾶς.
Κι' ὅλο καὶ κάτι τί σοῦ λείπει,
κι' ὅλο καὶ κάτι λαχταρᾶς.

*

Μ' ἕνα ξερὸ μισθὸ—τί κρῖμα!—
τὰ φέρνεις βόλτα τσίμα-τσίμα.

Καὶ δός του καὶ ζή-
(τας αὐξήσεις,
πού, κι' ἂν στὶς δῶ-
(σουν—συμφορὰ—
οὔτε τὸ δόντι σου
(νὰ ξύσης
δὲν θὰ σὲ φτάσουν,
(φουκαρᾶ.

*

Κι' ἡ κάθε μέρα ποὺ
(περνάει
σὲ σμπαραλιάζει,
(σὲ γερνάει.
Ἡ φτώχεια μ' ἔχει
(κάνει ράκος
καὶ λέω μὲ βραχνὴ
(φωνή:
—Νᾶμουν τοῦ Ὠνά-
(ση φιλαρᾶκος,
νᾶχα τὸ Νιάρχο
(συγγενῆ!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Φλεριὸ ἔδειξε μετριοφροσύνη, ἀλλὰ καὶ συναίσθησι τῆς ἀξίας του. Μίλησε μὲ πάθος καὶ μὲ θετικότητα μαζί.

Ὅσο γιὰ τὸν Κρουὰ - Μενιλ, ἔμεινε ἀξιοπρεπὴς καὶ προσποιήθηκε πὼς τὸν ἔφερνε σὲ κάποια ἀμηχανία ἡ «τόσο ἀπρόοπτη αἴτησι» τοῦ Φλεριό. Ἔδειξε ὅμως πὼς τὴν εὐνοοῦσε. Ζήτησε δὲ ὀκτὼ ἡμερῶν προθεσμία γιὰ νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ ρωτήση τὴν κόρη του, πρὶν δώση ἀπάντησι.

Ὁ Φλεριὸ ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ μπροστὰ στὸν κόμητα καὶ στὴν Πὼλ κι' ἔφυγε, ἀφοῦ πρόσθεσε ἀκόμη μερικὰ συγκινητικὰ λόγια.

— Πιστεύω πὼς κάνατε καλὴ ἐκλογή, εἶπε ἡ Πὼλ στὸν «πατέρα» της ὅταν ξαναγύρισε στὸ σαλόνι.

Ὡστόσο, οἱ ὀκτὼ μέρες ποὺ μεσολάβησαν ὥσπου νὰ δώση ὁ Κρουὰ - Μενὶλ τὴν ὁριστικὴ κι' ἐπίσημη ἀπάντησί του στὸ Φλεριό, ἦταν καὶ πάλι γιὰ τὴν Πὼλ γεμᾶτες σκληρὴ ἀγωνία καὶ ἐσωτερικὴ πάλη.

Τί θὰ γινόταν, ὅταν θὰ ἀναγγέλλανε στὴν Κλωντὲτ πὼς ἔπρεπε νὰ παντρευτῆ γρήγορα; Θ' ἀγωνιζότανε; Ἢ θὰ ὑπέκυπτε στὸν πόνο της;

Κι' ἂν πέθαινε, τί θὰ γινόταν αὐτή, ἡ Πώλ, αὐτὴ ποὺ θὰ τὴν εἶχε σκοτώσει;...

Ἡ Κλωντὲτ δὲν ὑποψιαζόταν τίποτε ἀκόμη. Ἡ Πὼλ εἶχε παρακαλέσει τὸν Κρουὰ-Μενὶλ νὰ περιμένη ὡς τὴν τελευταία στιγμή, πρὶν τῆς ἀνακοινώση τὴν ἀπόφασί του. Κι' ἐκεῖνος πάλι, ἀπασχολημένος ἀπ' τὴν καινούργια μορφὴ τοῦ δεσμοῦ του μὲ τὴ Ναντίν, ποὺ εἶχε ξαναγίνει ἡ πιστὴ κι' ἐπίσημη φιλενάδα του, δὲν ἔμενε στὴ βίλλα τῆς Πὼλ παρὰ μόνο ὅσο χρειαζότανε γιὰ νὰ ματαιώση κάθε ἐπικοινωνία τῆς Κλωντὲτ μὲ τὸν ντὲ Πρέϊγ.

Ὁ Μπερνὰρ δὲν εἶχε τολμήσει νὰ παρουσιαστῆ καθόλου στὴ βίλλα, ἀκόμη καὶ τὶς ὧρες ποὺ ἔλειπε ὁ Κρουὰ - Μενὶλ.

Ὅπως εἶχε γράψει ἤδη μὲ ἀόριστο τρόπο στὴν Κλωντέτ, δὲν πίστευε πὼς ὁ κόμης τοῦ ἀρνιότανε τὸ χέρι τῆς κόρης του καὶ τοῦ εἶχε κλείσει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του πραγματικὰ γιὰ τὴν παληὰ ἐκείνη ἱστορία τῆς καταδίκης ἑνὸς προγόνου του ἀπὸ ἕνα ντὲ Πρέϊγ...

Θυμότανε τί τοῦ εἶχε πῆ ἡ Πώλ, στὸ χορὸ τῆς κ. ντὲ Τερνουάρ: ὅτι ἡ ἀγάπη της γι' αὐτὸν ἦταν ἑκατό, χίλιες φορὲς δυνατώτερη ἀπὸ ἄλλοτε... καὶ εἶχε φτάσει μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ τοῦ προτείνη μιὰ ντροπιασμένη μοιρασιά.

Θυμόταν τὶς φοβέρες της, τὴ δήλωσί της πὼς θὰ πολεμοῦσε μὲ πεῖσμα τὰ σχέδιά του... Κι' ἀναρωτιότανε μήπως εἶχε κατορθώσει νὰ κάμη τὸν πατέρα της σύμμαχό της, καὶ μήπως ἦταν αὐτὸ τὸ ἀληθινὸ ἐμπόδιο στὸ γάμο του.

Δὲν ἤθελε λοιπὸν νὰ συναντηθῆ μὲ τὴν ἀδελφὴ τῆς Κλωντέτ.

Στὴν ἀπόγνωσι ποὺ βρισκότανε, κύτταζε γύρω του, γιὰ νὰ βρῆ κάποιο σύμμαχο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήση, νὰ ἐνδιαφερθῆ κάπως γιὰ τὸν ἔρωτά του. Καὶ δὲν εὕρισκε ἄλλον ἀπ' τὴ δεσποινίδα ντὲ Λενιλί.

Ἡ γεροντοκόρη ἔνοιωθε μιὰ ἀληθινὴ στοργὴ γι' αὐτόν. Μολονότι σεβότανε τὶς ἀπόψεις καὶ τὴ θέλησι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας, ἡ καλὴ καὶ τρυφερὴ καρδιά της ἔκλινε πρὸς τοὺς ἐρωτευμένους κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ τοὺς προστατέψη.

Ὁ Μπερνὰρ τὸ καταλάβαινε. Κι' ἦταν βέβαιος πὼς κι' ἂν ἀκόμη τῆς ὁμολογοῦσε τὰ περασμένα, ἂν τῆς φανέρωνε τὸ δεσμό του μὲ τὴν Πώλ, ἡ θετὴ μητέρα τῆς Κλωντὲτ θὰ δεχότανε νὰ τοὺς βοηθήση...

Δυστυχῶς ὅμως, ἡ δὶς ντὲ Λενιλὶ εἶχε φύγει γιὰ τὸ Πουατιέ, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ περάση τὸ μεγαλείτερο μέρος τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἡ Κλωντὲτ εἶχε εἰδοποιήσει γι' αὐτὸ τὸν ἀρραβωνιαστικό της μ' ἕνα γράμμα ποὺ εἶχε ἀφίσει στὸ «Ἐρημητήριο». ὅταν πῆρε τὸ δικό του.

Στὸ μεταξύ, ἡ προθεσμία ποὺ εἶχε ζητήσει ὁ Κρουὰ - Μενὶλ στὸ Φλεριὸ κόντευε νὰ τελειώση. Ἔφτασε ἡ μέρα ποὺ ὁ νέος παρουσιάστηκε στὴ βίλλα, γιὰ νὰ πάρη ἀπάντησι.

Ὁ Κρουὰ - Μενὶλ κι' ἡ Πὼλ τὸν δέχθηκαν φιλικώτατα.

— Ἀγαπητέ μου κύριε, τοῦ εἶπε ὁ κόμης, σᾶς ἀναγγέλλω μὲ ἰδιαιτέρα εὐχαρίστησι ὅτι δέχομαι τὴν αἴτησί σας. Ἡ μεγαλείτερη κόρη μου συμφωνεῖ κι' αὐτὴ μαζί μου.

— Ὦ, δεσποινίς!... κύριε!... πόσο σᾶς εὐγνωμονῶ! φώναξε ὁ Φλεριὸ μὲ φωνὴ τρεμουλιαστὴ ἀπὸ λυγμούς.

— Πρέπει ὡστόσο, συνέχισε ὁ κόμης, νὰ ἐνημερώσωμε καὶ τὴ δίδα ντὲ Λενιλί, πού, ὅπως ξέρετε, στάθηκε ἡ δεύτερη μητέρα τῆς Κλωντέτ. Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ ἐπιδοκιμάση κι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί μας.

»Δὲ μένει λοιπὸν κατ' οὐσίαν, παρὰ νὰ ἐπιτύχουμε καὶ τὴ συγκατάθεσι τῆς ἀμέσως ἐνδιαφερομένης. Αὐτὸ ὅμως εἶναι δική σας δουλειά. Ἐγώ, σήμερα κι' ὅλας, θὰ σᾶς παρουσιάσω ἐπισήμως στὴν Κλωντὲτ ὡς ἀρραβωνιαστικό της.

Πέρασαν σὲ λίγο στὴν τραπεζαρία. Ἡ Κλωντὲτ εἶχε ἐξαιρετικὸ κέφι, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κι' ἀπαντοῦσε στὰ κομπλιμέντα τοῦ Φλεριὸ ἀκόμη πιὸ φιλοφρονητικὰ ἀπ' τὴν πρώτη τους συνάντησι.

Ὡστόσο, ὁ Φλεριὸ δὲν ὑποτιμοῦσε τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ συναντοῦσε γιὰ νὰ κατακτήση μιὰ γυναικεία καρδιὰ ποὺ ἀνῆκε ἤδη σ' ἄλλον. Μὰ δὲν τὸν πολυένοιαζε στὰ κάτω - κάτω!

КΑΙ ΠΑΛΙ ΚΟΡΙΤΣΙ

Τὸ ζεῦγος *Μπέστον*, ἀπὸ τὸ *Μόριστaουν* τῶν Η.Π.Α., περιτριγυρισμένο ἀπὸ μερικὲς ἀπ' τὶς κόρες του κυττάζει τὸ νεογέννητο μικρό του, μὲ βλέμμα ποὺ ἐκφράζει κάθε ἄλλο παρὰ ἱκανοποίησι. Ἀφοῦ ἀπέκτησε δέκα κόρες στὴ σειρά, τὸ ζεῦγος περίμενε ἕνα ἑνδέκατο παιδὶ καὶ εἶχε βάσιμες ἐλπίδες πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ἦταν ἐπὶ τέλους ἀγόρι. Δυστυχῶς, ὅμως, ὅταν γεννήθηκε τὸ μωρό, οἱ ἐλπίδες αὐτὲς διεψεύσθησαν, γιατὶ ἦταν κι' αὐτὸ κορίτσι. Ἡ ἀπογοήτευσις τῶν δυὸ συζύγων εἶναι τόση, ὥστε κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γνωστούς τους δὲν τολμᾶ νὰ τοὺς συγχαρῆ γιὰ τὸ γεγονός, ὅπως γίνεται συνήθως σὲ παρόμοιες περιπτώσεις.

Τοῦ ἦταν ἀδιάφορο ἂν ἡ Κλωντὲτ θὰ γινότανε δική του μὲ τὴ θέλησί της ἢ ἐξαναγκασμένη ἀπ' τὸν πατέρα της. Εἶχε τὴν πεποίθησι πώς, μετὰ τὸ γάμο, θὰ κατώρθωνε, ἂν ὄχι νὰ τὸν ἀγαπήση ἡ γυναίκα του, τουλάχιστον νὰ τὸν φοβᾶται—κι' ἔτσι θὰ ἐξασφάλιζε τὴν ἡσυχία του.

Ἡ Κλωντὲτ εἶχε καθήσει στὸ πιάνο, κι' αὐτὸς στεκόταν ὄρθιος δίπλα της, γυρίζοντάς της τὰ φύλλα τῆς «παρτιτούρας».

Ἡ Πὼλ βγῆκε μὲ κάποια πρόφασι ἀπ' τὸ σαλόνι. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἔφυγε κι' ὁ κόμης, γιὰ νὰ δώση δῆθεν κάποια διαταγή, ἀφοῦ πρῶτα ἀντάλλαξε μιὰ εὔγλωττη ματιὰ μὲ τὸ συνένοχό του.

Τότε ὁ Φλεριὸ εἶπε τολμηρὰ στὴν Κλωντέτ:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, δεσποινίς, τώρα ποὺ μᾶς ἄφισαν μόνους γιὰ λίγο, νὰ σᾶς κάμω μιὰ ἐξομολόγησι ποὺ μοῦ καίει τὰ χείλια ἀπὸ καιρό!...

— Μιὰ ἐξομολόγησι; ἀπόρησε ἡ Κλωντέτ, σταματῶντας τὸ παίξιμο καὶ παραξενεμένη μὲ τὴ σοβαρὴ καὶ συγκινημένη ἔκφρασι τοῦ νέου.

— Μάλιστα, δεσποινίς! Θέλω νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῶ τὸ ἀκατανίκητο αἴσθημα τῆς εὐλαβικῆς λατρείας ποὺ μοῦ ἔχετε ἐμπνεύσει!...

Ἡ Κλωντὲτ κατακοκκίνισε, σηκώθηκε καὶ τὸν διέκοψε:

— Εἶναι πολὺ παράξενα, κύριε, αὐτὰ τὰ λόγια σας σὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ δὲν ἔκαμε τίποτα γιὰ νὰ σᾶς ἐνθαρρύνη!...

— Ὦ, δεσποινίς! Σᾶς ἰκετεύω νὰ πιστέψετε πὼς δὲ θἄπαιρνα ποτὲ τὸ θάρρος νὰ σᾶς μιλήσω ἔτσι, ἂν δὲν εἶχα πάρει τὴν ἄδεια...

— Τὴν ἄδεια; Ἀπὸ ποιόν;

— Μὰ ἀπ' τὸν πατέρα σας, δεσποινίς, ὅταν τοῦ ζήτησα τὸ χέρι σας.

— Ζητήσατε τὸ χέρι μου ἀπ' τὸν πατέρα μου;...

— Μάλιστα. Κι' αὐτὸς μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ δεχθῆ τὴν αἴτησί μου.

— Ὁ πατέρας μου;... Λέτε ὅτι...

— Μοῦ ἐπέτρεψε νὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς ἀρέσω καὶ νὰ πάρω τὴ συγκατάθεσί σας. Θέλω νὰ κερδίσω τὴ συμπάθειά σας, τὴ στοργή σας! Σᾶς ἀγαπῶ, δεσποινίς, μέσ' ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου!... Ἡ ὀμορφιά σας, ἡ χάρι σας, τὰ τόσα σωματικὰ καὶ ψυχικὰ προσόντα σας μοὔκαναν μιὰ βαθειὰ καὶ ἄσβεστη ἐντύπωσι... Κι' ἡ μοναδικὴ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ γίνετε γυναῖκα μου!...

Ἡ φωνὴ τοῦ Φλεριὸ ἐξέφραζε μιὰ τέτοια δυνατὴ συγκίνησι, ὥστε ἡ Κλωντὲτ δὲ μπόρεσε νὰ μὴν ταραχθῆ. Ὡστόσο, ἀπάντησε:

— Ὀφείλω, κύριε, νὰ διαλύσω εὐθὺς ἀμέσως τὶς ἐλπίδες ποὺ ἔχετε πλάσει. Ἀναγνωρίζω τὴν ἀξία σας καί, μολονότι δὲ σᾶς ξέρω πολύ, πιστεύω πὼς θὰ μποροῦσε μιὰ κοπέλλα νὰ δεχθῆ μὲ χαρὰ τὴν προσφορὰ τῆς καρδιᾶς σας. Γιὰ μένα ὅμως εἶναι ἀδύνατο, κύριε. Δὲ μπορῶ, δὲ θὰ γίνω ποτὲ γυναῖκα σας!

— Κι' ὅμως δεσποινὶς ὁ πατέρας σας μοὔδωσε τὸ χέρι σας!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀρραβῶνες

Ὁ κ. Νικόλαος Μιχ. Μαρταλᾶς, ὑποπλοίαρχος Ε.Ν., ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ ἡ δὶς Τιτὴ Διαμαντοπούλου ἐκ Πὸρτ Σαΐδ, ἠρραβωνίσθησαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7ῃ Ὀκτωβρίου 1957

Γάμοι

Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους των κ. Ἀθανάσιον Μαμαλούγκαν μετὰ τῆς δίδος Εὐφροσύνης Α. Δαμιανοῦ εὐχόμεθα βίον εὐτυχῆ.

Ἀδελφοὶ Χασμέρη

Ἀφίξεις

Ἡ κ. Βάσω Σκαρλῆ ἐπανελθοῦσα μετὰ δίμηνον παραμονὴν εἰς Παρισίους, ὅπου παρηκολούθησε τὰς τελευταίας ἐπιτεύξεις τῆς διεθνοῦς μόδας κομμώσεων, δέχεται τὴν ἀξιότιμον πελατείαν της εἰς τὸ κατάστημά της, «Κομμωτήριον BEAUTE», πλατεῖα Κυψέλης 15.

*

Ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ εἰς Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν ταξιδίου της, ὅπου παρηκολούθησε τὰς τελευταίας ἐπιτεύξεις τῆς κομμωτικῆς τέχνης ἡ κομμώτρια κ. Κικὴ Δ. Καραβίτη καὶ δέχεται ὡς πρότερον Πατησίων 345, τηλ. 882.383, «ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ ΚΙΚΗ» τέρμα τρόλλεϋ.

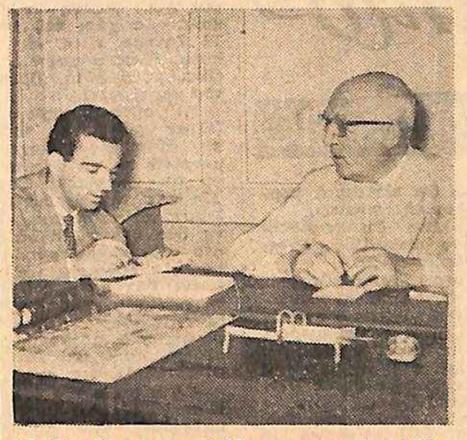

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου Ἀθηνῶν κ. Πλακίδης κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συνεντεύξεώς του μὲ τὸν συνεργάτη μας.

ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξι μὲ τὸ διευθυντὴ τοῦ Ἀστεροσκοπείου Ἀθηνῶν καθηγητὴ κ. Πλακίδη

Ἐπισκεφτήκαμε στὸ Λόφο τῶν Νυμφῶν, ποὺ βρίσκεται χτισμένο τὸ Ἀστεροσκοπεῖο Ἀθηνῶν, τὸ διευθυντὴ καὶ καθηγητὴ κ. Πλακίδη, γιὰ νὰ μᾶς μιλήση γιὰ τὸν «Σπούτνικ» καὶ τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια. Ὁ κ. Πλακίδης μᾶς δέχτηκε εὐχαρίστως, ἀλλὰ ὑπῆρξε ἐπιφυλακτικὸς στὶς δηλώσεις του, κυρίως ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες, αἰφνιδίασαν, ὅπως μᾶς εἶπε, τοὺς δυτικοὺς συναδέλφους τους, μὲ τὴν ἐκσφενδόνισι τοῦ δορυφόρου τους.

— Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Γεωφυσικοῦ Ἔτους, μᾶς ἐξήγησε ὁ κ. Πλακίδης, ὅλοι γνωρίζαμε ὅτι θὰ καταβληθοῦν προσπάθειες κατασκευῆς καὶ ἐκσφενδονίσεως τεχνητῶν δορυφόρων γιὰ τὴ συλλογὴ πληροφοριῶν ἀπὸ τὴν ἰονόσφαιρα, γιὰ τὴ μελέτη τῶν ἐρτζιανῶν κυμάτων, γιὰ τὴν ἡλιακὴ ἀκτινοβολία καὶ γιὰ τὴν ἔντασι τῶν κοσμικῶν καὶ ὑπεριωδῶν ἀκτίνων, καθὼς καὶ γιὰ τὸ σχῆμα τῆς Γῆς.

»Οἱ Ἀμερικανοί, μὲ διαφόρους ἐγκυκλίους των, μᾶς κατετόπιζαν συνεχῶς γιὰ τὴν πρόοδο τῶν πειραμάτων γύρω στὸ θέμα αὐτό. Μάλιστα, δυὸ-τρεῖς φορὲς μᾶς ἄλλαξαν τὴν ἡμερομηνία τῆς ἐκσφενδονίσεως τοῦ δορυφόρου των γιὰ τεχνικοὺς λόγους, ὅπως μᾶς ἔγραψαν. Πάντοτε ὅμως φρόντιζαν νὰ μᾶς εἰδοποιοῦν γιὰ τὶς ἀλλαγὲς αὐτὲς στὰ προγράμματα τῆς συνεργασίας μας. Οἱ Ρῶσοι μᾶς αἰφνιδίασαν, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο καὶ ἐκράτησαν μυστικὸ τὸ μέγα αὐτὸ ἐπίτευγμα τῶν ἐπιστημόνων τους, ποὺ ἐπισκιάζει κάθε ἄλλη ἀνθρώπινη ἐφεύρεσι. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία, ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπέτυχε νὰ κατασκευάση μηχανή, μὲ τὴν ὁποία εἶναι δυνατὸν νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ πεδίο τῆς γηΐνης ἕλξεως καὶ νὰ φτάση σὲ ἄλλα οὐράνια σώματα. Ἡ διαπλανητικὴ ναυσιπλοΐα φαίνεται πλέον ὅτι εἶναι δυνατή.

»Τὸ μεγαλύτερο ἐπίτευγμα τῶν Ρώσων, συνέχισεν ὁ κ. Πλακίδης, ἦτο ἡ κατασκευὴ τοῦ πυραύλου ποὺ μετέφερε τὸ δορυφόρο, στὸ μέγα ὕψος τῶν 900 χιλιομέτρων. Ὁ πύραυλος, σύμφωνα μὲ τὶς ἀνακοινώσεις τῶν Ρώσων, μετὰ τὴν κάθετο ἄνοδό του, πῆρε ἐν συνεχείᾳ ὁριζοντία κλίσι, ἡ ὁποία ἐπέτρεψε στὸ δορυφόρο νὰ ἀκολουθῆ τὴν τροχιὰ τῆς γῆς.

»Ὁ δορυφόρος δὲν κινεῖται, ὅπως πολλοὶ ἐσφαλμένως πιστεύουν, μὲ δική του κινητήριο δύναμι. Ἁπλούστατα ὠθεῖται ἀπὸ τὴν κεκτημένη ταχύτητα ποὺ ἀπέκτησε ἀπὸ τὴν ἐκτόξευσι τοῦ πυραύλου. Περιστρέφεται, μὲ ὡραία ταχύτητα 18.000 μιλίων τὴν ὥραν. Θὰ χάνη ὅμως συνεχῶς ὕψος, λόγῳ τῆς ἕλξεως τῆς γῆς καὶ θὰ πέση ὅταν θὰ μπῆ στὰ πυκνότερα στρώματα τῆς γηΐνης ἀτμοσφαίρας. Ἐκεῖ ἡ τριβή του μὲ τὰ πυκνὰ στρώματα ἀέρος, θὰ προκαλέση τὴν ἀνάφλεξί του καὶ φυσικὰ τότε θὰ ἐπέλθη ἡ καταστροφή του.

»Οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες, συνέχισεν ὁ κ. Πλακίδης, εἶναι ἄγνωστον ἀκόμη ἂν κατόρθωσαν νὰ ὑπερπηδήσουν τὸ μέγα πρόβλημα τῆς θερμότητος τῆς προκαλουμένης ἀπὸ τὴν τριβὴ τοῦ δορυφόρου στὸν ἀέρα. Τὸ πρόβλημα αὐτό, κατὰ τὴν γνώμην ὅλων τῶν εἰδικῶν, εἶναι πολὺ πιὸ δυσχερὲς νὰ ἐπιλυθῆ ἀπὸ τὴν ἐκσφενδόνισι ἑνὸς ἀντικειμένου στὸ διάστημα. Ἂν πράγματι τελικῶς ἐπιλυθῆ, ὁ δορυφόρος θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιστρέψη στὴ γῆ ἄθικτος γιὰ νὰ μᾶς μεταδώση ἀκόμη πολυτιμώτερες πληροφορίες. Φαίνεται ὅμως, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ δυσχερέστατο πρόβλημα τῆς τριβῆς ἔχει ἐν μέρει ἐπιλυθῆ ἀπὸ τοὺς Ρώσους συναδέλφους μας, γιατὶ ἤδη ἀνήγγειλαν ὅτι τὸν προσεχῆ μῆνα θὰ ἐκτοξεύσουν πύραυλο μὲ ζῶα».

Ὁ κ. Πλακίδης μᾶς ἐξήγησε παραστατικὰ τὴν κίνησι τοῦ δορυφόρου.

— Κινεῖται, μᾶς εἶπε ἀκριβῶς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως πετᾶ μία πέτρα ποὺ τὴν ρίχνουμε μὲ δύναμι στὸν ἀέρα! Ἡ πέτρα, μετὰ τὴν ἐκσφενδόνισι, διαγράφει μία μεγάλη καμπύλη, λόγῳ τῆς ὠθήσεως ποὺ τῆς δώσαμε μὲ τὴ δύναμι τοῦ χεριοῦ μας, χάνει δὲ ταχύτητα καὶ σιγὰ-σιγὰ πέφτει ἀπὸ τὴν ἕλξι τοῦ γηΐνου μαγνητισμοῦ. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἐπανελήφθη μὲ τὸ δορυφόρο.

Ὁ κ. Πλακίδης σ' ἐρώτησί μας ἂν οἱ Ἕλληνες ἐπιστήμονες εἶναι σὲ θέσι νὰ παρακολουθήσουν τὶς ἐξελίξεις τῆς ἀστρονομίας, μᾶς ἀπήντησε μὲ πικρία, ὅτι παρα τὴν ἀρτία θεωρητικὴ κατάρτισί τους, ἔχουν ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ ὅτι στεροῦνται παντελῶς καὶ τῶν πλέον στοιχειωδῶν τεχνητῶν μέσων γιὰ πειραματισμό.

— Ὁ ναὸς αὐτὸς τοῦ οὐρανοῦ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν, εἶναι τόσο πολὺ ἐγκαταλελειμένος, εἶπε, ὥστε ἀρκεῖ ν' ἀναφερθῆ ὅτι ἔχει τὸν ἴδιο ἐπιστημονικὸ ἐξοπλισμὸ τοῦ 1846 ποὺ τοῦ ἐδώρησε ὁ ἱδρυτής του βαρῶνος Γεώργιος Σίνας καὶ μετέπειτα ὁ Δ. Αἰγινήτης, ὁ Κ. Ἰωαννίδης καὶ ὁ Ἀνδρέας Συγγρός!

— Πῶς μποροῦμε, διερωτηθη ὁ κ. Πλακίδης, νὰ παρακολουθήσουμε καὶ αὐτὴ ἀκόμη τὴν πορεία τοῦ ρωσικοῦ δορυφόρου καὶ νὰ καταγράφουμε τὰ ἐκπεμπομενα σήματά του, ὅταν στερούμεθα καὶ αὐτῶν τῶν ἁπλῶν δεκτῶν λήψεως; Ἀλλὰ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν, ἀκόμη καὶ ἂν εἶχε ἄρτιο ἐπιστημονικὸ ἐξοπλισμό, θὰ ἐδυσκολεύετο πολὺ στὴν ἐκπλήρωσι τῆς ἀποστολῆς του, γιατὶ στερεῖται προσωπικοῦ. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἕνα ἁπλὸς σταθμὸς παρατηρήσεως χρειάζεται τουλάχιστον 15 ἄτομα γιὰ νὰ λειτουργήση. Ὁλόκληρο ὅμως τὸ ἀστρονομικὸ τμῆμα τοῦ Ἀστεροσκοπείου ἔχει προσωπικὸ μόνον 6 ἄτομα.

»Εὐτυχῶς τώρα τελευταῖα, συνέχισε ὁ συνομιλητής μας, κατενοήθη ἡ σημασία καὶ ἡ μεγάλη ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ τοῦ Ἀστεροσκοπείου καὶ ἀπεφασίσθη νὰ τοῦ χορηγηθῆ πίστωσις 25.000 δολλαρίων. Μὲ τὸ ποσὸ αὐτὸ ἀγοράσαμε διάφορα πολύτιμα ὄργανα, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ Ἕλληνες ἀστρονόμοι θὰ μπορέσουν καὶ αὐτοὶ νὰ προσφέρουν τὶς ἐπιστημονιές ὑπηρεσίες τους κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Γεωφυσικοῦ Ἔτους καὶ νὰ συμβάλουν στὴν πρόοδο τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης. Ὁ καθαρός μας οὐρανὸς βοηθεῖ ἐκπληκτικὰ γιὰ παρατηρήσεις.

»Συγκεκριμένα, πρόσθεσε ὁ κ. Πλακίδης, μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἀγοράστηκε ἕνα θαυμάσιο τηλεσκόπιο τύπου «Σμίτ», ποὺ θὰ ἐπιτρέψη τὴν μελέτη τῆς σφαίρας τοῦ ἡλίου. Τὸ τηλεσκόπιο θὰ ἐγκατασταθῆ πολὺ σύντομα στὸ Ἀστεροσκοπεῖο. Θὰ μᾶς ἐπιτρέψη δὲ νὰ προβοῦμε σὲ παρατηρήσεις σὲ εὐρεία περιοχὴ τοῦ οὐρανοῦ, γιατὶ ἔχει μεγάλη ὀπτικὴ εὐκρίνεια καὶ ὁρατότητα ἀκόμη καὶ γι' ἀστέρια 15ου μεγέθους. Δηλαδὴ ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ συλλαμβάνη ἄστρα ποὺ διακρίνονται ἀμυδρότατα. Τοῦ λοιποῦ θὰ εἴμεθα σὲ θέσι νὰ φωτογραφίσουμε αὐτοὺς τοὺς ἀμυδροὺς ἀστέρας καὶ ἀπὸ τὶς φωτογραφίες νὰ καθορίσουμε ἐπακριβῶς ἀποστάσεις κλπ.

»Ἐπίσης ἀγοράστηκε μιὰ συσκευὴ «μετρήσεως ὀρθογωνίων συντεταγμένων» ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προσδιορίζη τὴν ἀκριβῆ θέσι τῶν οὐρανίων σωμάτων στὶς φωτογραφικὲς πλάκες.

— Πιστεύετε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορέση νὰ φτάση σὲ ἄλλο πλανήτη; ρωτήσαμε τὸν διαπρεπῆ συνομιλητή μας.

— Τὸ κυριώτερο πρόβλημα, μᾶς ἀπήντησε, ἦταν ἡ ἀνακάλυψι τῆς κινητηρίου δυνάμεως τῶν ἀστροπλοίων. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια θὰ παίξη ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν ὑπερπήδησι ὅλων τῶν δυσκολιῶν αὐτῶν. Συνεπῶς τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια φαίνεται ὅτι στὰ προσεχῆ χρόνια θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθοῦν. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς τονίσω, ὅτι οἱ ἐπιστήμονες, ποὺ ἀσχολοῦνται στὸν εἰδικὸ αὐτὸ τομέα τῆς κατασκευῆς δορυφόρων, ρουκεττῶν κλπ., δὲν μᾶς παρέχουν καμμιὰ ἀπολύτως πληροφορία, γιατὶ τὰ ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματά τους εἶναι στρατιωτικὰ μυστικά. Ἔτσι οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες οἱ ὁποῖοι δὲν συνεργάζονται μὲ τὶς στρατιωτικὲς ὑπηρεσίες βρίσκονται σὲ πραγματικὸ ἐπιστημονικὸ σκότος στὸν τομέα τῶν διαπλανητικῶν ταξιδίων. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυριστῆ, ὅτι ξέρει περισσότερα ἀπ' ὅσα μεταδίδουν τὰ διεθνῆ πρακτορεῖα! ...

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Ἐρωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ταξιδιάρικα πουλιὰ

Ὁ «Λευκὸς Γλάρος» μοῦ γράφει ἕνα συγκινητικὸ γράμμα.

«Οἱ διάφορες ἀνάγκες τῆς ζωῆς μὲ ὑποχρέωσαν νὰ μπαρκάρω καὶ νὰ φύγω ἀπὸ τὴ μάννα μου καὶ ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου.

»Δὲ λέγω πὼς ἔχω μετανοιώσει, ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι κοιμᾶμαι καὶ ξυπνῶ μὲ τὴ σκέψι τους.

»Πονῶ κι' εἶμαι μελαγχολικός, δὲ μὲ διασκεδάζει τίποτα, δὲν εὐχαριστιέμαι μὲ τίποτα.

»Εἶναι βάσανο ἡ ζωή, ὅταν δὲ μπορῆς νὰ τὴν κουμαντάρης ἐσύ, ἀλλὰ σὲ διευθύνει ἐκείνη, ὅπως θέλει...

»Εἶμαι στενοχωρημένος καὶ δὲν ξέρω, τώρα, τί νὰ κάνω: νὰ τὰ παρατήσω καὶ νὰ γυρίσω στοὺς ἀγαπημένους μου ἢ νὰ συνεχίσω νὰ ὑποφέρω; Γράψε μου».

Τοῦ ἀπαντῶ πὼς δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέται, γιατὶ μιὰ ποὺ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ δουλέψῃ γιὰ κάποιο σκοπό, πρέπει νὰ φτάσῃ ὡς τὸ τέρμα αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ.

Κάθε ἄνθρωπος, λίγο ἢ πολύ, μακρυὰ ἢ κοντὰ στὸ σπίτι του, σκληρὰ ἢ ἄνετα δουλεύει γιὰ κάποιο σκοπό.

Πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένος ποὺ δουλεύει γιὰ δυὸ ἀγαπημένα του πρόσωπα, τῶν ὁποίων τὸν συνοδεύουν οἱ εὐχὲς καὶ ἡ γλυκειὰ σκέψι.

Ἂς μὴ δειλιάζῃ, λοιπόν, ἂς μὴν ἀπογοητεύεται. Ἀργὰ ἢ γρήγορα τὸ τέρμα θάρθῃ καὶ τότε, μὲ πόση χαρὰ θὰ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του τὰ δυὸ αὐτὰ πρόσωπα, ποὺ τόσο πολὺ τὰ νοσταλγεῖ!

Τὴν εὐτυχία θὰ συμπληρώσῃ μιὰ πιὸ ἄνετη ζωή, γιατὶ θὰ φέρῃ μαζὶ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του, καὶ τὸ θάρρος νὰ συνεχίσῃ μιὰ δουλειὰ κοντινὴ πρὸς τὴν οἰκογένειά του.

«Ἀτυχο στὴ ζωή, Ο. Μ. Χ.»: Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε καταλαβαίνω πολὺ καλά, ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε οὔτε τὴ μιά, οὔτε τὴν ἄλλη. Σᾶς βεβαιῶ, μάλιστα πὼς ἂν βρισκόταν καὶ μιὰ τρίτη στὸ δρόμο σας καὶ δημιουργούσατε σχέσεις, θὰ μοῦ γράφατε ὅτι ἀγαπᾶτε κι' αὐτήν.

Δὲν ἀγαπᾶ ἐκεῖνος ποὺ ἀναρωτιέται: «Μὲ ποιὰ νὰ συνεχίσω; Ποιὰ νὰ πάρω ἀπὸ τὶς δυό;»

Προπάντων, ὅταν βάζῃ στὴ ζυγαριὰ καὶ πόσα ἔχει ἡ μιὰ καὶ πόσα ἔχει ἡ ἄλλη.

Δὲν εἶναι ἀγάπη, λοιπόν, αὐτὴ ποὺ ἔχετε. Εἶναι ἕνας ἐνθουσιασμὸς ἀπὸ μιὰ τυχαία γνωριμία, εἶναι ὁ πόθος νὰ εὐχαριστήσετε τὰ ἔνστικτά σας, εἶναι τέλος μιὰ συντροφιὰ γιὰ νὰ περνᾶτε τὴν ὥρα σας.

Οἱ νέοι, στὴν ἡλικία σας, πρέπει νὰ εἶναι πιὸ σοβαροὶ καὶ προπάντων νὰ ἔχουν συναίσθησι τῆς συμπεριφορᾶς τους.

Ἕνας καλὸς καὶ τίμιος νέος δὲν ἐκθέτει οὔτε τὸν ἑαυτό του, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ κορίτσια, ποὺ γνωρίζει. Ὅταν ἀπολυθῆτε καὶ ἐπανέλθετε στὸ σπίτι σας καὶ σὲ μιὰ δουλειὰ σταθερὴ καὶ μόνιμη ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ κερδίζετε ἀρκετὰ γιὰ νὰ συντηρήσετε μιὰ οἰκογένεια, τότε θὰ εἶναι καιρὸς νὰ σκεφτῆτε πιὸ φρόνιμα, καὶ νὰ διαλέξετε μιὰ κοπέλλα ποὺ νὰ ταιριάζῃ στὸ χαρακτῆρα σας.

Πρὸς τὸ παρὸν ἀφῖστε τὶς ἐπιπόλαιες γνωριμίες καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς καὶ μὴν παρασύρετε τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη σὲ ὄνειρα, γιατὶ στὸ τέλος θὰ τὶς πικράνετε μὲ τὴν ἀπογοήτευσι ποὺ θὰ τοὺς δώσετε.

«Ε. Α. Χ. Κ.»: Ἀπὸ τὸ γράμμα σας βλέπω ὅτι εἶστε μιὰ μορφωμένη καὶ λογικὴ γυναῖκα.

Μάλιστα, βλέπω ὅτι χειριστήκατε ἕνα τόσο ἀκανθῶδες ζήτημα μὲ πολὺ δεξιοτεχνία.

Σᾶς συγχαίρω. Δυστυχῶς, τέτοιου εἴδους ζητήματα παρουσιάζουν συχνά, προπάντων στὴν περίπτωσί σας. Εἶναι ἡ καθημερινὴ ἐπαφή, ἡ οἰκειότης, ἡ ἀφέλεια στὸ ντύσιμο καὶ στὸ φέρσιμο ποὺ προκαλοῦν σκέψεις ἀνόητες μέν, ἀλλὰ πολὺ ἐπικίνδυνες.

Ζητῶ, λοιπὸν ἀπὸ σᾶς ἕνα πρᾶγμα, ἀφοῦ ἔχω νὰ κάνω μὲ μιὰ μορφωμένη γυναῖκα.

Νὰ συμπεριφερθῆτε μὲ εὐγένεια ψυχῆς καὶ ν' ἀπαλλάξετε τὸ νοῦ σας ἀπὸ τὶς διαρκεῖς σκέψεις πάνω στὸ ἴδιο ζήτημα. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι εἶστε μητέρα. Ἂν τὸ παιδὶ κάνῃ ἕνα σφάλμα τὸ συγχωροῦμε. Συγχωρῆστε καὶ τὸ μεγάλο σας παιδί, χωρὶς νὰ τοῦ θυμίζετε κάθε μέρα τὸ σφάλμα του. Ἀρκετὰ τιμωρήθηκε. Μὴν τὸν πικραίνετε πιὸ πολύ. Ἡ γκρίνια ἀντανακλᾶ καὶ στὰ μικρότερα παιδιά, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ φωτεινὸ χαμόγελο καὶ τὴ χαρὰ τῶν γονέων τους.

Ἀλλάξετε, λοιπόν, τακτική, διῶχτε τὸν ἐφιάλτη καὶ ξαναπάρετε τὴ θέσι σας μέσα στὸ σπίτι.

«Μιὰ κακοπαντρεμένη: Μ' ἀρέσει ὁ τρόπος, ποὺ σκέπτεστε καὶ ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς σας, παρ' ὅλο ποὺ ὁ ἄντρας σας ἔπειτα ἀπὸ δωδεκαετῆ συμβίωσι παράτησε γιὰ μιὰ ἀνάξια γυναῖκα κι' ἐσᾶς καὶ τὸ παιδί σας.

Θέλετε, λοιπόν, νὰ ξαναγυρίσῃ σπίτι του, καὶ ὅπως γράφετε, ὄχι γιὰ τὰ λεφτά του, γιατὶ ἐσεῖς κερδίζετε περισσότερα, ἀλλὰ γιὰ τὸ παιδί σας. Καὶ εἶστε βεβαία πὼς ὅταν γυρίσῃ θὰ τοῦ φερθῆτε καλὰ γιὰ χάρι τοῦ παιδιοῦ σας. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ τὸν φέρετε πίσω, ὅπως γράφετε... Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Πρέπει καὶ νὰ τὸν κρατήσετε!

Κι' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς. Ὅταν γράφετε ὅτι «ὅσο γι' ἀγάπη, αὐτὴ δὲν ὑπάρχει πιά», δὲ μπορεῖτε νὰ τὸν φέρετε πίσω οὔτε νὰ τὸν κρατήσετε στὸ μέλλον. Σφίξετε τὴν καρδιά σας, ἀγκαλιάστε τὸ παιδί σας, κλάψετε μόνη ὅσο θέλετε, ἀλλὰ χαμογελᾶστε στὸν ἄντρα σας, προσφέρετέ του τὴν εὐκαιρία νὰ σκεφτῇ ὅτι ἔκανε ἄσχημα ποὺ σᾶς παράτησε. Μὴ γκρινιάσετε, ἀλλὰ δείξετε ἀδιαφορία γιὰ ὅ,τι συνέβη. Φανῆτε πιὸ πρόθυμη, πιὸ ἐνθουσιώδης μαζί του καὶ πιὸ θερμὴ στὶς ἐκδηλώσεις σας.

«Ἀγριολούλουδο — Καλλιθέα, 13»: Δὲ σᾶς κατηγορῶ, γιατὶ ἐσεῖς μέχρις ἑνὸς σημείου φερθήκατε ὅπως πρέπει. Κατηγορῶ ἐκείνη, ποὺ δὲν ἦταν εἰλικρινὴς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, κι' αὐτὸ ἀπὸ ἀτομικό της συμφέρον. Ἂν δὲ ἐρευνήσουμε τὴ ζωή της, ἀπὸ τὸν πρῶτο ἄντρα ὡς τὸν τρίτο, θὰ δῆτε ὅτι κυριαρχεῖ τὸ συμφέρον.

Γι' αὐτό, πιθανὸν νὰ φανῶ λίγο σκληρή, γιὰ τὰ σημερινὰ αἰσθήματά σας, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ φανταστῶ ποτέ, ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα μπορεῖ νὰ ζήσῃ σὲ χωριό, σὲ περιωρισμένο περιβάλλον καὶ τέλος ὅτι μπορεῖ νὰ μείνῃ μόνιμα κοντά σας.

Δὲ θὰ κάνετε, βέβαια, ποτὲ τὴν τρέλλα νὰ τὴν πάρετε μαζί σας καὶ νὰ δημιουργήσετε ἔτσι νομικὲς περιπλοκές, οἱ ὁποῖες θὰ βαρύνουν ἐσᾶς, καὶ μάλιστα, σ' ἕνα περιωρισμένο μέρος σὰν τὸ δικό σας. Θὰ ἔχῃ κακὸ ἀντίκτυπο στὴ θέσι σας καὶ στ' ὄνομά σας. Πάντως, ἂν τὸ αἴσθημά σας εἶναι τόσο δυνατὸ καὶ παραβλέπετε ὅλα ὅσα σᾶς εἶπα ἀνωτέρω, τότε τοὐλάχιστον ἀφῖστε την νὰ ἐλευθερωθῇ πρῶτα ἀπὸ τὸ δεύτερο ἄντρα της ὁμαλὰ καὶ ὄχι μὲ σκάνδαλο. Τὰ σκάνδαλα δημιουργοῦν καταστάσεις χειρότερες.

«Καμέλια τοῦ ἀγροῦ»: Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ σωθήκατε. Κι' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ κανονίσατε καὶ τὴ ζωή σας. Καὶ τώρα ἂς δοῦμε τὸ νέο ζήτημά σας.

Καλὰ κάνετε ποὺ μοῦ ξαναγράφετε, γιατὶ τὸ νέο ζήτημά σας εἶναι ἀρκετὰ λεπτὸ καὶ ἐπικίνδυνο. Καλὰ κάνετε ποὺ τὰ αἰσθήματά σας περιορίζονται στὰ ἁπλῶς φιλικά. Γιατὶ ἂν παρασυρθῆτε σ' ἕνα ἐρωτικὸ αἴσθημα, πολλὰ δυσάρεστα μπορεῖ νὰ συμβοῦν εἰς βάρος σας. Καὶ ἐννοῶ ἐκεῖνον! Νέος στὴν ἡλικία του, στὴ μόρφωσί του, στὴ θέσι του δὲν φέρνεται σωστὰ ὅταν ἐμπαίζῃ μιὰ κοπέλλα, ὅτι θὰ τὴν πάρῃ. Γιατὶ αὐτὸ ἐλπίζει ἡ ἄλλη, καὶ τοῦ στέλνει δολλάρια. Ἐκεῖνος δέ, καταδέχεται καὶ τὰ παίρνει.

Οἱ ὅροι ἔπειτα μὲ τοὺς ὁποίους θέλει νὰ σᾶς παντρευτῇ εἶναι ἀκαθόριστοι. Ἔπειτα ἀπὸ τέσσερα χρόνια τέτοιοι νέοι ἀλλάζουν συχνὰ γνωριμίες, σχέσεις καὶ αἰσθήματα. Τὸ ἐπάγγελμά τους τοὺς φέρνει σὲ συναναστροφές, ποὺ τοὺς κάνουν νὰ ξεχνοῦν τὶς ὑποχρεώσεις τους.

Δὲ σᾶς συμβουλεύω, λοιπόν, ν' ἀλλάξετε αἰσθήματα, οὔτε ἰδέες. Κρατῆστε τὴ φιλικὴ γνωριμία, χωρὶς νὰ συνδεθῆτε πιὸ πολύ, οὔτε νὰ βάλετε ὑπογραφὴ σὲ συμβόλαιο, οὔτε ν' ἀφήσετε νὰ κτιστῇ σπίτι στὸ οἰκόπεδό σας, ἂν δὲν προέρχεται ἀπὸ δικά σας λεπτά.

«Χτυπημένη ἀπὸ τὴ μοῖρα»: Μοῦ θέτετε τὸ ἐρώτημα σ' ἕνα ζήτημα τόσο πολὺ μπλεγμένο, ποὺ εἶμαι βεβαία πὼς ὁποια συμβουλὴ σωστὴ κι' ἂν σᾶς δώσω, δὲ θὰ τὴν ἀκολουθήσετε.

Καὶ ὅμως, ἐγὼ θὰ κάνω τὸ καθῆκον μου. Κάνετε καὶ σεῖς τὸ δικό σας ἔναντι τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἔναντι τῆς οἰκογενείας σας, ἔναντι τῶν δυστυχισμένων γονέων σας, τοὺς ὁποίους ἀγνοήσατε ἐντελῶς, παρασυρμένη ἀπὸ τὰ τρυφερὰ λόγια του...

Ὄχι, δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε τὸ ζήτημα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Πρέπει νὰ μεταχειριστῆτε ὅλα τὰ μέσα νὰ κάνετε ἕνα γάμο ἔστω καὶ προσωρινό, κι' ἔπειτα ἂς ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ὁ ὁποῖος μόνον πικρίες καὶ δυστυχία θὰ σᾶς ποτίσῃ.

Νὰ τὸ πῆτε στοὺς γονεῖς σας, καθαρά, ὅπως τὰ γράψατε σὲ μένα. Οἱ γονεῖς σας θὰ φροντίσουν νὰ σώσουν τὴν κατάστασι. Ὅλ' αὐτὰ μπορεῖ νὰ γίνουν μυστικά, γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ σκάνδαλο, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, θὰ φροντίσουν οἱ γονεῖς σας.

Χρειάζεστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνα προστάτη. Μὴ περιφρονῆτε τοὺς γονεῖς σας περισσότερο.

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

Τεχνητοὶ κεραυνοὶ

Ὡς σήμερα χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν παραγωγὴ τεχνητῆς βροχῆς ἡ ἀνθρακικὴ χιὼν καὶ ὁ ἰωδιοῦχος ἄργυρος μὲ ἀποτελέσματα ποὺ δὲν ἦταν πάντοτε ἱκανοποιητικά. Οἱ βροχοποιοὶ σκέφτηκαν, λοιπόν, νὰ καταφύγουν σὲ μέσα πιὸ δραστικά, ὅπως εἶναι ἡ πρόκλησις ἑνὸς κεραυνοῦ, ποὺ θὰ προκαλέσῃ μὲ τὴ σειρά του καὶ ἄλλους καὶ θὰ δημιουργήσῃ ἔτσι τὶς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ μιὰ θύελλα. Οἱ τεχνητοὶ αὐτοὶ κεραυνοὶ θὰ προκληθοῦν κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Ἕνα ἀεροπλάνο, ἐφωδιασμένο μὲ μιὰ ἰσχυρὴ ἠλεκτρικὴ γεννήτρια, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ κρέμουνται δυὸ μεταλλικὰ καλώδια μήκους πολλῶν δεκάδων μέτρων, θὰ πλησιάσῃ τὰ νέφη ποὺ θὰ κριθοῦν κατάλληλα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ καὶ θὰ τὰ βομβαρδίσῃ μὲ τοὺς ἠλεκτρικοὺς σπινθῆρες ποὺ θὰ παράγωνται συνεχῶς ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ τῶν δυὸ καλωδίων. Ὑπολογίζεται ὅτι ἕνας μικρὸς κεραυνός, δυνάμεως 50.000 βόλτ, θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ βροχή. Ἀλλ' ὅταν ὑπάρχουν πολλὰ σύννεφα στὸν οὐρανό, μποροῦμε νὰ ἐλπίσουμε ὅτι οἱ κεραυνοὶ θὰ διαδεχτοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κατὰ τὸ ἁλυσιδωτὸ σύστημα κι' ὅτι θὰ ἔχουμε ἔτσι θύελλα μεγάλης ἐκτάσεως.

Μὴν ξεχνᾶτε ποτέ!...

...μετὰ τὸ πλύσιμο, ξεσκόνισμα, τὰ κρύα-ζεστὰ νερὰ ποὺ ἀγριεύουν, ξηραίνουν καὶ σκάζουν τὸ δέρμα, μὴν ξεχνᾶτε, μόλις βγάλετε τὴν ποδιὰ καὶ ξεκουρασθῆτε λιγάκι, νὰ περιποιηθῆτε τὰ χέρια σας.

Ἡ κρέμα NIVEA, ἡ μόνη ποὺ περιέχει EUCERIT, εἶναι ὅ,τι ἀκριβῶς χρειάζονται τὰ ταλαιπωρημένα χέρια.

Ἡ κρέμα NIVEA κάνει τὰ ἄγρια καὶ σκασμένα χέρια πάλιν λεῖα καὶ βελουδένια.

Μετὰ τὶς δουλειές

Ἡ κοπέλλα τοῦ μπάρ

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ΚΟΠΕΛΛΑ, ποὺ καθόταν στὸ ψηλὸ σκαμνάκι τοῦ μπάρ, σταύρωσε τὰ πόδια της, κι' ἡ στενή της φούστα ἀνασηκώθηκε, ξεσκεπάζοντας δυὸ στρογγυλὰ καὶ λεῖα γόνατα. Ἡ ματιὰ τοῦ Φρὰνκ Μπέτλιγκ ἔπεσε στὶς μακρειές, καλλίγραμμες γάμπες της.

Ἐδῶ κι' ἀρκετὴ ὥρα, αὐτὴ ἡ ξανθὴ καλλονὴ τὸν ἀπασχολοῦσε τρομερά. Θὰ ἦταν γύρω στὰ 20. Ἀπ' τὶς ἄκρες τῶν χρυσαφένιων της μαλλιῶν μέχρι τὰ τακουνάκια τῆς γόβας της, ἀχτινοβολοῦσε ὀμορφιὰ καὶ προκλητικότητα.

Ὁ Φρὰνκ ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της.

— Τσιγάρο; τῆς πρότεινε.

Τὸ δέχτηκε μ' ἕνα χαμόγελο.

— Τί θὰ λέγατε γιὰ ἕνα τζὶν μὲ βερμούτ; τῆς εἶπε ὕστερα.

Ἔγνεψε «ναὶ» μὲ τὸ κεφάλι.

— Δὲν εἶσαι πολὺ φλύαρη, πρόσθεσε ὁ Φράνκ. Ἀπ' τὸ κολλέγιο ἔρχεσαι;

Ἡ ἄγνωστη ξέσπασε σ' ἕνα γέλιο τόσο δυνατό, ὥστε ὁ μπάρμαν σταμάτησε ν' ἀνακατεύῃ τὸ κοκταίηλ.

— Ἔξη μῆνες στὸ Καῖμπριτζ καὶ δυὸ χρόνια στὸ Μπροντγουαίη! ἀπάντησε.

— Νταίζη, εἶσαι ἀριστούργημα! φώναξε ὁ Φράνκ, ἐνθουσιασμένος. Σοῦ κάνω τὸ τραπέζι στὸ «Τζιμπαγκάλα». Ἔρχεσαι;

— Στὴν ὑγειά σου, εἶπε ἡ κοπέλλα, ἀδειάζοντας τὸ ποτῆρι της. Ὁ κέϋ... Ἀλλὰ μὲ λένε Μπέττυ.

★

Κόντευαν νὰ τελειώσουν πιὰ τὸ φαγητό τους. Μὰ ὁ Φρὰνκ δὲν καταλάβαινε τί ἔτρωγε... Τὰ μάτια του ἦταν καρφωμένα στὴν κοπέλλα.

Δὲν ἤξερε τίποτα σχεδὸν γι' αὐτήν, ἀλλὰ καὶ δὲν προσπαθοῦσε νὰ μάθῃ. Τὸ ἐκρηκτικὸ σῶμα της τὸν ἐνδιέφερε πολὺ περισσότερο ἀπ' τὸ παρελθόν της καὶ τὶς ἀσχολίες της. Κι' ἦταν σίγουρος πὼς δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ τὸ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Τὸ ἀθλητικό του παράστημα καὶ τὰ ἀρρενωπὰ χαρακτηριστικά του, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ μὲ Μεξικανό, τοῦ εἶχαν ἐξασφαλίσει ἄπειρες κατακτήσεις. Κι' ὁ τρόπος ποὺ τὸν κύτταζε ἡ Μπέττυ, δὲν τοῦ ἄφηνε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν καλὴ συνέχεια τῆς βραδυᾶς...

— Φεύγουμε; τὴ ρώτησε. Ξέρω ἕνα...

Ἡ φράσι του ἔμεινε στὴ μέση. Ἕνας ἄντρας, μὲ τὸ πρόσωπό του μισοκρυμμένο κάτω ἀπ' τὸ μπὸρ τοῦ καπέλλου του, τοὔκανε νοήματα ἀπὸ ἀπέναντι.

Ὁ Φρὰνκ χλώμιασε λίγο, ἔκανε μιὰ γκριμάτσα καὶ τοὔγνεψε νὰ πλησιάσῃ. Ἔκανε τὶς συστάσεις:

— Ὁ κ. Γκάρινγκτον... Ἡ δὶς Μπέττυ...

Ὁ Γκάρινγκτον κάθησε. Κάτι πῆγε νὰ πῇ, ἀλλὰ δίστασε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κοπέλλα κι' ἔπειτα κύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸ Μπέτλιγκ.

— Λέγε, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος ἁπλά.

— Ἡ δουλειὰ θὰ γίνῃ ἀπόψε. Ὁ Μὰρκ κι' ὁ Γκρέγκορ εἶναι ἕτοιμοι καὶ μᾶς περιμένουνε.

Ὁ Φρὰνκ ἀναπήδησε. Λογάριαζε πὼς θὰ περνοῦσε τὴ νύχτα του μὲ τὴ Μπέττυ.

— Δὲ μπορῶ ἀπόψε. Νὰ τὸ ἀναβάλουμε! φώναξε.

— Δὲ γίνεται, δήλωσε ὁ ἄλλος. Ἔχουν κανονιστῆ ὅλα. Ὁ Γουάϊνς δέχτηκε νὰ μᾶς βοηθήσῃ, γιὰ 5.000 δολλάρια.

— Κι' ὁ Μάξ; ρώτησε ὁ Φράνκ. Κι' οἱ ἄλλοι;

— Ὁ Μὰξ ἔχει μπλέξει μὲ μιὰ μορφονιὰ καὶ γυρίζει μαζί της κάπου στὸ Μαϊάμι.

Ὁ Φρὰνκ δάγκασε τὰ χείλια του. Ἡ εὐκαιρία ἦταν θαυμάσια! Ἀπὸ καιρὸ λογάριαζαν ν' ἀρπάξουν τὸ 1 ἑκατομμύριο δολλάρια, ποὺ εἶχε κλέψει ἀπ' τὴν Τράπεζα μιὰ ἀντίπαλή τους συμμορία. Ἤξεραν τὸ μέρος ποὺ ἦταν κρυμμένα. Κι' ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ σύντροφοί του εἶχαν ἐξαγοράσει αὐτὸν ποὺ τὰ φύλαγε, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ δυσκολία.

— Ἡ ὥρα περνάει! παρατήρησε ὁ Γκάρινκτον.

— Προχώρει κι' ἔρχομαι, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Φράνκ.

Μόλις ἀπομακρύνθηκε λίγο ὁ ἄλλος, ἡ Μπέττυ ἅρπαξε τὸ Φρὰνκ ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Πές μου τί συμβαίνει, τὸν παρακάλεσε. Γιὰ τί δουλειὰ μιλούσατε; Κινδυνεύεις;

Ὁ γκάγκστερ τὴν κύτταξε μὲ ἔκπληξι. Τὸ ἐνδιαφέρον της τὸν γέμιζε εὐτυχία.

— Μπέττυ, ξέρεις... μουρμούρισε. Καμμιὰ φορὰ πρέπει νὰ τὰ παίζῃ κανεὶς ὅλα, κορώνα-γράμματα! Ἂν πετύχω ἀπόψε, θὰ γίνω πλούσιος. Καὶ μετά, ἂν θέλῃς, θὰ φύγουμε μαζὶ γιὰ ἕναν ἄλλο τόπο, μακρυὰ ἀπὸ δῶ! Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, εἶπε ἡ κοπέλλα σοβαρά. Θἄρθω μαζί σου ἀπόψε.

— Ὄχι, τὴν ἔκοψε ὁ Φράνκ. Μπορεῖς ὅμως νὰ μὲ περιμένῃς στοῦ Σλὶμ Ντάουν, στὶς 5 τὸ πρωΐ. Ὁδὸς Λόχνταλ 188. Εἶν' ἕνα γκαράζ... Ἂν πᾶνε ὅλα καλά, θἄρθουμε ἐκεῖ μετὰ τὴ δουλειά...

— Σύμφωνοι, δέχτηκε ἐκείνη.

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, τὴ φίλησε μὲ πάθος κι' ἔφυγε νὰ βρῇ τοὺς ἄλλους.

★

Μέσα στὴ Μπουΐκ, ποὺ διέσχιζε γρήγορα τοὺς ἔρημους δρόμους, ὁ Μάρκ, ὁ Γκρέγκορυ κι' ὁ Γκάρινκτον ξεφώνιζαν ἀπ' τὴ χαρά τους. Ἡ δουλειὰ εἶχε γίνει χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἐμπόδιο. Εἶχαν βρῆ τὴ βαλίτσα μὲ τὰ λεφτὰ στὸ μέρος ποὺ ξέρανε. Κι' ὁ Γουάϊνς, ὁ φύλακάς τους, εἶχε ἐξαφανιστῆ.

Μόνο ὁ Φρὰνκ δὲ μιλοῦσε.

«Πῶς εἶναι δυνατὸ ν' ἄφησαν ἔτσι ἀφύλαχτα τόσα λεφτά; ἀναρωτιότανε μ' ἀνησυχία. Κάποιο κόλπο θἄχουνε σκαρώσει!...».

Ἕνα ἀπότομο φρενάρισμα διέκοψε τὶς σκέψεις του. Εἶχαν φτάσει στὸ γκαράζ. Τ' αὐτοκίνητο προχώρησε σιγά, ἔσπρωξε μὲ τὸν προφυλαχτῆρα του τὴν ξύλινη πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε. Ὁ Μὰρκ ἔσβυσε τὴ μηχανὴ κι' οἱ ἄλλοι πήδησαν βιαστικὰ ἔξω.

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ σφαῖρα πιστολιοῦ μὲ ἀποσιωπητῆρα χτύπησε στὸ στῆθος τὸν Γκάρινκτον ποὺ σωριάστηκε χάμω.

— Φυλαχτῆτε! φώναξε ὁ Φράνκ, πέφτοντας πίσω ἀπὸ κάτι βαρέλια.

Μὰ ὁ Μὰρκ εἶχε βγάλει τὸ κεφάλι του ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου κι' ἦταν κιόλας νεκρός. Λίγο πιὸ κεῖ, τὸ πιστόλι τοῦ Γκρέγκορυ ἔπαψε ν' ἀκούγεται. Εἶχε χτυπηθῆ κι' αὐτός.

— Προσέχτε μὴ σκοτώσετε τὸν ἄλλο! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

— Μάξ! Ὥστε εἶσ' ἐδῶ; Ὥστε ἐσὺ σκάρωσες ὅλο τὸ κόλπο; οὔρλιασε ὁ Φράνκ.

— Παραδώσου, Μπέτλιγκ, τὸν συμβούλεψε ὁ ἄλλος.

— Ὁ κέϋ, παραδίνομαι, ἀπάντησε ὁ γκάνγκστερ.

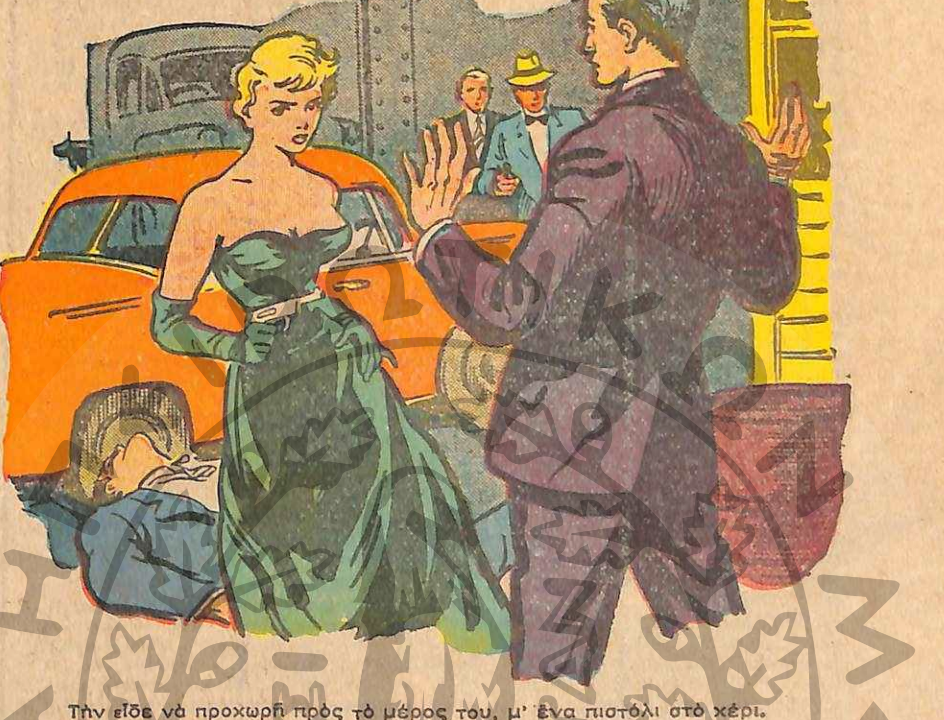

Τὴν εἶδε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος του, μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι.

Σηκώθηκε ἀπ' τὴν κρυψῶνα του, μὲ τὰ χέρια ψηλά, καὶ πλησίασε τὸ Μάξ. Τὸν πυροβόλησε τόσο ἀστραπιαῖα, ὥστε δὲν πρόφτασε ἐκεῖνος νὰ κάνῃ οὔτε μιὰ κίνησι!

Μιὰ βροχὴ ἀπὸ σφαῖρες σφύριξε γύρω στ' αὐτιὰ τοῦ Φράνκ.

— Σταματῆστε!... Ἀφῆστε τον σὲ μένα!

Ὁ Φρὰνκ νόμισε πὼς ὀνειρευόταν. Ἡ φωνὴ ἦταν τῆς Μπέττυ! Δὲ πίστευε τὰ μάτια του, ἀκόμα κι' ὅταν τὴν εἶδε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος του, μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι...

— Τὸν σκότωσες! τοῦ φώναξε ξεσπάζοντας σὲ λυγμούς. Κι' ὅμως αὐτὸς εἶχε δεχτῆ νὰ σοῦ χαρίσῃ τὴ ζωή, ὅταν τοῦ εἶπα πὼς σ' ἀγαποῦσα. Ἦταν πατέρας μου... Δὲ θὰ στὸ συγχωρέσω ποτέ!

Καὶ πυροβόλησε δυὸ φορές. Ἡ μιὰ σφαῖρα βρῆκε τὸ Φρὰνκ στὴν καρδιά. Ἡ ἄλλη σύντριψε τὸ δικό της κεφάλι.

— Καλύτερα ἔτσι. Δυὸ λιγώτεροι στὴ μοιρασιά! γέλασε ὁ Τζέρυ, ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Μάξ. Πᾶμε νὰ φύγουμε γρήγορα! Πάρτε τὰ λεφτά.

Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά. Οἱ σειρῆνες τῶν ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων ἀκούγονταν τώρα στὸ δρόμο...

ΖΑΝ ΝΤΑΓΚΕΝΩ

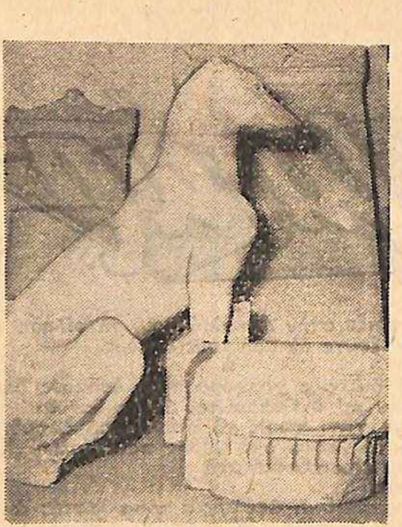

Ἕνα ἀπὸ τὰ δείγματα τοῦ πανάρχαιου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ποὺ ἦρθαν σὲ φῶς στὶς ἀνασκαφὲς τῆς ἀρχαίας Πέλλας.

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ τῆς ἀρχαίας Πέλλας

Ἡ μακεδονικὴ γῆ ἐπιφυλάσσει ἐκπλήξεις στοὺς ἀρχαιολόγους

Ὁποιοδήποτε κομμάτι ἑλληνικῆς γῆς κι' ἂν χτυπήση ἡ σκαπάνη τοῦ ἀρχαιολόγου, ξεπετάγονται κάθε τόσο δείγματα ἑνὸς πανάρχαιου πολιτισμοῦ.

Τὸ θαῦμα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος παρουσιάζεται πάλι τοὺς τελευταίους μῆνες στὴ γῆ τῆς Μακεδονίας, ποὺ μὲ τὴ σειρά της ἐπιφυλάσσει τὶς μεγαλύτερες ἐκπλήξεις στοὺς ἀρχαιολόγους.

Ἡ περιφέρεια τῶν ἀρχαιολογικῶν αὐτῶν ἐκπλήξεων εἶναι ἡ ἀρχαία Πέλλα, ποὺ βρίσκεται δεξιὰ τῆς ἁμαξιτῆς ὁδοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης πρὸς Ἔδεσσα καὶ λίγο βορειότερα πρὶν φτάση κανεὶς στὴ διακλάδωσι τῆς Βέρροιας.

Ἡ ἀρχαία Πέλλα ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἔνδοξες πόλεις τῆς Μακεδονίας.

Στὴν ἀρχὴ λεγόταν Βούνιμος καὶ Βουνόμεια, βρισκόταν δὲ κοντὰ στὴν ὄχθη τῆς Λουδίας λίμνης.

Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες τῶν ἀρχαιολόγων ὑπῆρχαν στὴν Πέλλα πολλὰ ἱερὰ καὶ δημόσια οἰκοδομήματα, ὅπως ἦταν οἱ ναοὶ τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Βοττιαίου Διός, τοῦ Ψευδάνορος Διονύσου, τῆς Ἀρτέμιδος, τῶν Καβείρων, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ ἀνάκτορα τῶν βασιλέων Ἀρχελάου καὶ Φιλίππου. Στὴν ἀρχαία Πέλλα γεννήθηκε καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, στὴν αὐλὴ τοῦ ὁποίου εἶχαν συγκεντρωθῆ οἱ μεγαλύτεροι σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ Πέλλα, λοιπὸν ποὺ ἡ δόξα της ἦταν μεγάλη κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν βασιλέων Πέρδικα, Ἀρχελάου, Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρχεται σήμερα νὰ μᾶς παρουσιάση τὸ ἔνδοξο παρελθόν της σὲ ὅλη του τὴν μεγαλοπρέπεια.

Νὰ πῶς ἀκριβῶς ἔχουν τὰ πράγματα:

Πρὶν μερικοὺς μῆνες στὴ νότια πλευρὰ τῆς κοινότητος Πέλλας ἐπισκεύαζαν ἕνα σπίτι. Κατὰ τὴν ἐπισκευὴ αὐτὴ ἦρθε σὲ φῶς ἕνα λαμπρὸ λίθινο κτίριο τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Τὸ κτίριο αὐτὸ ὅπως λένε οἱ ἀρχαιολόγοι, ἦταν μᾶλλον διώροφο. Τὸ δάπεδό του ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ ψηφιδωτό, ποὺ μέχρι σήμερα διατηρεῖται. τὸ οἰκοδόμημα δὲ στηριζόταν σὲ κίονες δωρικοῦ ρυθμοῦ μὲ ραβδώσεις.

Τὸ ἀρχαιολογικὸ αὐτὸ εὕρημα, ἔγινε γνωστὸ στοὺς ἀρχαιολογικοὺς κύκλους καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι ἔσπευσαν νὰ τὸ ἐξετάσουν. Κατόπιν, ἡ ἀρχαιολογικὴ ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ἀνεγνώρισε τὴ μεγάλη ἀξία τῶν εὑρημάτων.

Ἔτσι,ἀφοῦ ἐνεκρίθη ἡ εἰδικὴ ἐπιχορήγησι, ἔστειλαν εἰδικὸ συνεργεῖο γιὰ νὰ κάνη ἀνασκαφὲς σὲ μεγάλη κλίμακα. Πίστευαν ὅτι μ' αὐτὲς θὰ ἀποκαλυφθοῦν κτίσματα μεγάλης ἀξίας καὶ ἄλλα ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα.

Ἀπὸ τὶς μέχρι σήμερα ἀνασκαφές, ποὺ συνεχίζονται μὲ γοργὸ ρυθμό, ἀπεκαλύφθησαν κτίσματα, ποὺ μαρτυροῦν τὴν ὕπαρξι στὸ ὑπέδαφος τῆς Πέλλας μιᾶς πόλεως μὲ πλούσιο ἀρχαιολογικὸ θησαυρό. Δὲν περνᾶ ἡμέρα, ποὺ νὰ μὴ βρεθοῦν ἀπὸ τὸ συνεργεῖο χάλκινα νομίσματα, μικρὰ καὶ μεγάλα. τῆς Μακεδονικῆς ἐποχῆς, ποὺ ἀπεικονίζουν κεφαλὲς τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καθὼς καὶ ἄλλες παραστάσεις ἐξαιρετικῆς τέχνης τῆς ἴδιας ἐποχῆς.

Ἐπίσης βρίσκονται σὲ μεγάλες ποσότητες κομμάτια κιονοκράνων, ἀγγείων, κεράμων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, ποὺ εἶναι ἀναμφισβητήτου ἀρχαιολογικῆς ἀξίας.

Σύμφωνα μὲ τὶς διαπιστώσεις τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ συνεργείου παρέχεται ἡ πληροφορία ὅτι ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὴν Πέλλα καὶ σὲ βάθος ὄχι μεγαλύτερο τοῦ ἑνὸς μέτρου θαμμένη ἡ ζωὴ μιᾶς ὁλόκληρης ἐποχῆς τῶν Μακεδόνων βασιλέων καὶ τῶν διαδόχων τους.

Βρέθηκαν ἐπίσης στὸν τόπο αὐτὸν ἀσημένια νομίσματα καὶ μερικὰ χρυσᾶ.

Δύο τέτοια ἀσημένια πεντάδραχμα, μὲ ὡραία καὶ στίλβουσα κεφαλὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τοῦ Δία ἀπὸ τὴν ἄλλη, διατηροῦνται τόσο καλά, ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι πρόκειται γιὰ νομίσματα τοῦ περασμένου αἰώνα.

Πρὸ ἑνὸς περίπου μηνὸς ὁ χῶρος τῶν ἀνασκαφῶν ἔχει περιφραχθῆ καὶ δίπλα του κατασκευάσθηκε ἕνα πρόχειρο μουσεῖο, ὅπου εἰδικοὶ τεχνίτες ἐπιδίδονται στὴν συναρμολόγησι τῶν διαφόρων ἀγγείων.

Ἄξιο προσοχῆς εἶναι τὸ σύστημα τῆς ὑδρεύσεως, ποὺ δὲν ἔχει νὰ ζηλέψη τίποτε ἀπὸ τὸ σημερινό. Οἱ σωλῆνες τοῦ νεροῦ, ποὺ διατηροῦνται σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι. εἶναι κατασκευασμένοι ἀπὸ πηλό. Ἐπίσης ἀξιοπερίεργο εἶνε ὅτι στοὺς σωλῆνες ἐπάνω φέρεται καὶ ἡ... μάρκα τοῦ ἐργοστασίου, ἡ ὁποία καὶ διατηρεῖται ἀνέπαφη. Λόγω τῆς μεγάλης ποσότητος κεραμιδιῶν ποὺ βρίσκονται κάθε τόσο, πιστεύεται ὅτι στὸ σημεῖο, ὅπου γίνονται σήμερα οἱ ἀνασκαφές. ὑπῆρχε ἐργοστάσιο κεράμων.

Τὰ κτίρια ποὺ βρέθηκαν ἔχουν μῆκος περὶ τὰ 20 μέτρα καὶ πλάτος περὶ τὰ 10.

Χωρίζονται δὲ μεταξύ τους ἀπὸ μιὰ δίοδο. ὄχι μεγαλύτερη ἀπὸ δυὸ μέτρα

Οἱ μεγάλες, ὅμως, ἐκπλήξεις κατὰ τοὺς ἀρχαιολόγους δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ἔρθουν στὸ φῶς.

ΣΤ. ΠΟΥΛΑΚΗΣ

Κολώνιες
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
μὲ φυσικὰ αἰθέρια ἔλαια
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)

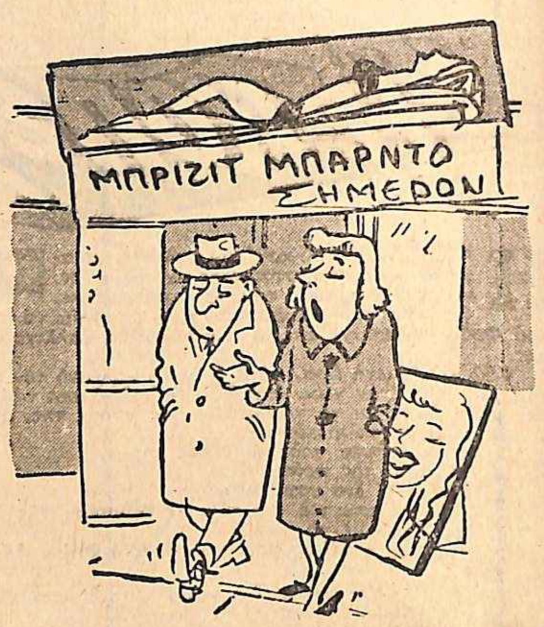

— Ἂν ἐξαιρέσουμε τὸ πρόσωπό της καὶ τὸ σῶμα της, σὲ τί διαφέρει ἀπὸ μένα, Γιαννάκη;

✪✪

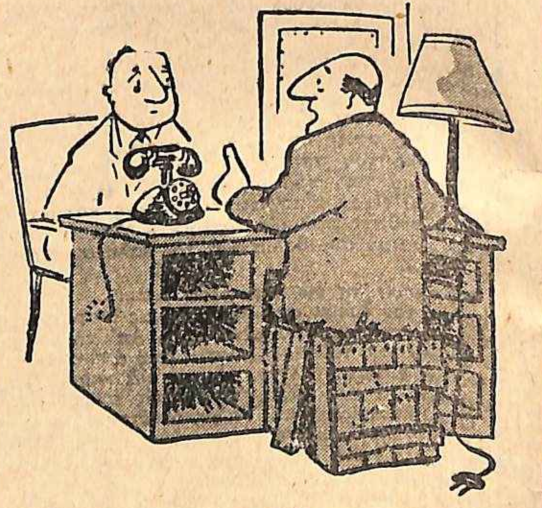

— Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε, ὅτι εἶναι ἀβάσιμες οἱ κατηγορίες ὅτι δῆθεν τὰ οἰκονομικὰ τῆς ἑταιρίας μας εἶναι ἄσχημα...

✪✪

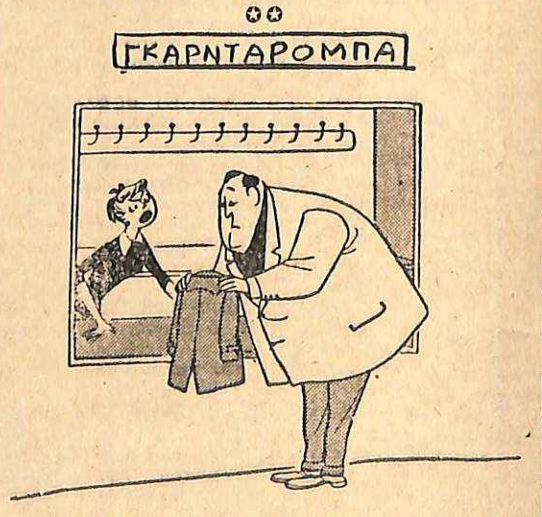

— Καὶ βέβαια εἶναι τὸ παλτό σας, κύριε! Δὲν βλέπετε, πῶς δὲν ὑπάρχει ἄλλο στὴ γκαρνταρόμπα;

Γιὰ νὰ γνωρίσετε ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Οἱ διαφορὲς τῶν δύο φύλων

Γιατί «κουνιοῦνται» οἱ ὡραῖες γυναῖκες ποὺ κυκλοφοροῦνε στοὺς δρόμους:

«Γιὰ νὰ προκαλέσουν τοὺς ἄντρες» θὰ πῆτε Βέβαια, εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας λόγος. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἄλλος, βασικώτερος: ἡ ἀνατομικὴ κατασκευὴ τοῦ σκελετοῦ τους.

Πράγματι, τὸ γυναικεῖο σῶμα εἶναι πλασμένο ἀπ' τὴ Φύσι γιὰ τὴν τεκνοποίησι. Γι' αὐτό, τὰ ὀστᾶ τῶν μηρῶν ἑνώνονται μὲ τὴ λεκάνη σχηματίζοντας γωνία, σὰν τὸ γράμμα V, ἐνῶ στοὺς ἄντρες σχηματίζουν ἕνα Η. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πὼς ἡ γυναῖκα δὲ μπορεῖ νὰ περπατήση χωρὶς νὰ κουνήση λίγο τοὺς γοφούς της. Ἄλλο ζήτημα τώρα ἂν μερικὲς τὸ παρακάνουνε!...

Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλες, πολλὲς διαφορὲς μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν — ἐκτὸς ἀπὸ τὶς φανερές. Διαφέρει π.χ. τὸ μέγεθος καὶ τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου τους. Ὁ μέσος ὅρος βάρους τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγκεφάλου εἶναι 1400 γραμμάρια, ἐνῶ τοῦ γυναικείου εἶναι μόνο 1240.

Δὲν ἕπεται ὅμως ὅτι ἡ γυναῖκα ὑστερεῖ σὲ νοημοσύνη. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ παίζει ρόλο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι, δὲν εἶναι οἱ διαστάσεις τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλὰ οἱ πτυχὲς ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἐπιφάνειά του. Ὁ ἀριθμὸς λοιπὸν τῶν πτυχῶν αὐτῶν εἶναι ὁ ἴδιος στὸν ἄντρα καὶ στὴ γυναῖκα.

Ὡστόσο, οἱ γυναῖκες ἔχουν δίκηο, ὅταν λένε τοὺς ἄντρες «χοντροκέφαλους»! Πραγματικά, τὰ ὀστᾶ τοῦ κρανίου τους εἶναι πιὸ χοντρά, διπλάσια κάποτε στὸ πάχος ἀπ' τῶν γυναικῶν.

Οἱ γυναῖκες ἀντέχουν περισσότερο στὸ κρύο ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Αὐτὸ ὀφείλεται σὲ δυὸ λόγους: Πρῶτον, γιατὶ ἔχουν κάτω ἀπ' τὸ δέρμα τους ἕνα παχὺ στρῶμα λίπους, ποὺ συγκρατεῖ τὴ θερμότητα τοῦ σώματός τους. Καὶ δεύτερον, γιατὶ ὁ ὀργανισμός τους παράγει περισσότερη θερμότητα ἀπ' τὸν ἀντρικό, τὸ χειμῶνα (καὶ λιγώτερη τὸ καλοκαῖρι). Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ὅτι οἱ ἄντρες παθαίνουν τέσσαρες φορὲς συχνότερα ἀπ' τοὺς ἄντρες βρογχίτιδες, ρευματισμούς, γρίππη καὶ συνάχι.

Οἱ γυναῖκες εἶναι, ἐπίσης, πιστότερες στὸν ἔρωτα. Ἡ συζυγικὴ ἀπιστία ἀποτελεῖ ἕναν ἀπ' τοὺς κυριώτερους λόγους διαζυγίων Οἱ στατιστικές, λοιπόν, ἀποκαλύπτουν ὅτι στὰ 70% τῶν περιπτώσεων ὁ ἄπιστος εἶναι ὁ σύζυγος.

Ὁ ἔρως — μᾶς λένε οἱ ψυχολόγοι — εἶναι τὸ σπουδαιότερο πρᾶγμα στὴ ζωὴ τῆς γυναίκας. Τὸ ἔνστικτο τὴ σπρώχνει νὰ προσκολληθῆ σ' ἕναν ἄντρα, κι' ἔτσι τῆς εἶναι εὔκολο νὰ μείνη πιστὴ στὸ σύζυγό της. Στὸν ἄντρα ὅμως, ἡ πίστις — ὅταν ὑπάρχη — εἶναι μᾶλλον τεχνητή, ἀποτέλεσμα ψυχικῆς πιέσεως καὶ αὐτοελέγχου. Γι' αὐτόν, ὁ ἔρως εἶναι μόνο μία ἐπιθυμία σωματικῆς ἱκανοποιήσεως καὶ παίζει δευτερεύοντα ρόλο στὴ ζωή του. Οἱ ἄντρες εἶναι ἐκ φύσεως πολύγαμοι, καὶ νοιώθουν συνεχῶς τὸν πειρασμὸ νὰ σχετισθοῦν μ' ἄλλες γυναῖκες.

Ἀντίθετα μ' ὅ,τι πιστεύει ὁ πολὺς κόσμος, οἱ γυναῖκες εἶναι συναισθηματικὰ σταθερώτερες ἀπ' τοὺς ἄντρες. Γι' αὐτὸ εἶναι ἑξαπλάσιοι οἱ ἄντρες ἀπ' τὶς γυναῖκες στὰ ψυχιατρεῖα, αὐτοκτονοῦν δὲ τέσσερες φορὲς περισσότεροι ἄντρες παρὰ γυναῖκες.

Βέβαια, οἱ γυναῖκες εἶναι πιὸ χαριτωμένες ἀπ' τοὺς ἄντρες. Τὸ χρωστᾶνε ὅμως... στὰ κόκκαλά τους! Ὁ γυναικεῖος σκελετὸς ἔχει λεπτότερο σχηματισμὸ ἀπ' τὸν ἀνδρικό.

Ὁ ἐλαφρότερος σκελετός, τὸ λεπτότερο δέρμα, τὸ μικρότερο ἀνάστημα (μέσος ὅρος ἀνδρῶν 1,70, γυναικῶν 1,60) κάνουν τὶς γυναῖκες λιγώτερο βαρειὲς ἀπ' τοὺς ἄντρες.

Ὑπάρχουν, ἐπίσης. σημαντικὲς διαφορὲς στὴ μυϊκὴ διάπλασι καὶ στὶς θέσεις ὅπου συγκεντρώνεται τὸ λίπος.

Ἐνῶ τὸ βάρος τῆς γυναίκας εἶναι κατανεμημένο ὁμοιόμορφα σ' ὅλο τὸ σῶμα της, στοὺς ἄντρες τὸ περισσότερο βάρος βρίσκεται στοὺς ὤμους καὶ στὸ στῆθος. Βαραίνει, δηλαδή, περισσότερο τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ κορμοῦ τους, καὶ γι' αὐτὸ κάθονται ἢ περπατοῦν λίγο σκυφτοί, κι' ἀκουμπᾶνε κάπου ὅταν πρόκειται νὰ σταθοῦν γιὰ πολλὴ ὥρα ὄρθιοι.

Ἀναρωτηθήκατε ποτὲ γιατί οἱ ἄντρες εἶναι τόσο τριχωτοί, ἐνῶ οἱ γυναῖκες ἔχουν λεῖο δέρμα; Οἱ ἐπιστήμονες δώσανε διάφορες ἐξηγήσεις. Ἡ νεώτερη ἀπ' ὅλες ὀφείλεται στὸν καθηγητὴ Κλάϊβ Μάλοϋ, ποὺ μᾶς λέει, ὅτι ἡ γυναῖκα βρίσκεται 10.000 χρόνια πιὸ μπροστὰ ἀπ' τὸν ἄντρα στὸ στάδιο τῆς ἐξελίξεως. Ὁ ἄντρας, δηλαδή, εἶναι ἀκόμη τριχωτός, σὰν τοὺς προϊστορικοὺς προγόνους του, καὶ πρέπει νὰ περάσουν ἄλλες 10.000 χρόνια γιὰ ν' ἀποκτήση κι' αὐτὸς δέρμα λεῖο, σὰν τὸ γυναικεῖο

Σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες στατιστικὲς ὅλου τοῦ κόσμου, σὲ κάθε νέα κι' ἀνύπαντρη γυναῖκα ἀναλογεῖ ὄχι μόνο ἕνας ἄντρας, ἀλλά... ἕνας καὶ κάτι. Ἡ μικρὴ ὅμως αὐτὴ ἀριθμητικὴ διαφορὰ τῶν δύο φύλων ἐξουδετερώνεται ἀπ' τὴ μεγαλύτερη διάρκεια τῆς ζωῆς τῆς γυναίκας: Ἐνῶ οἱ ἄντρες ζοῦνε σήμερα 66 χρόνια κατὰ μέσον ὅρον, οἱ γυναῖκες φτάνουν τὰ 77.

Τριπλάσιες γυναῖκες παρὰ ἄντρες γίνονται 100 ἐτῶν.

Οἱ γιατροὶ γνωματεύουν πὼς οἱ γυναῖκες ζοῦνε περισσότερο κι' εἶναι ὑγιέστερες, γιατὶ ἐκτίθεντα λιγώτερο στὰ μικρόβια, στὶς βαρειὲς καταπονήσεις καὶ στὶς συνεχεῖς ἐπαγγελματικὲς σκοτοῦρες καὶ ἀγωνίες ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ ἄντρες.

Ο ΔΟΡΥΦΟΡΟΣ ΓΥΡΙΖΕΙ!
Γιατί ἄραγε;

Μά... γιὰ νὰ βρῆ... ΣΠΙΤΙ. Ὀκτώβριος μήνας. Κάπου πρέπει νὰ βολευτῆ. ΕΣΕΙΣ ὅμως μὴ γυρίζετε ἄσκοπα. Ἐπισκεφθῆτε τὸ ΝΕΟΚΤΙΣΤΟ, βολικό, μοντέρνο ΑΡΧΟΝΤΟΣΠΙΤΟ, ποὺ ΠΟΥΛΩ. ΣΤΕΡΕΟ σὰν ἀτσάλι, ΑΙΩΝΙΟ, ΚΟΥΚΛΙΣΤΙΚΟ, ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΟ, ΟΜΟΡΦΟ: τελευταῖο ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ. Δὲν εἶναι ὑπερβολή. Ἐπισκεφθῆτε το. Θὰ σᾶς ἀρέση. Ἄνω 5, κάτω 3 μεγ. δωμ. κλπ. Χωρισταὶ εἴσοδοι. Στάσις Λυσσιατρείου — Πατησίων, 2α πάροδος ἀριστερά, ὁδὸς Νικοπόλεως 35 Α΄. Ἀπόγευμα 4—7.

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ ἀπροσδόκητο «ΟΧΙ»

Ἦταν ἀκριβῶς δέκα, ὅταν ἡ νύφη, στὸ μπράτσο τοῦ πατέρα της, μπῆκε στὴν ἐκκλησία, δὲν θυμᾶμαι σὲ ποιά, τῆς Νέας Ὑόρκης. στὴ συνοικία τοῦ Μανχάτταν. Ὅπως συνηθίζεται, τὴν περίμεναν κι' ὅλας ὁ γαμπρός, οἱ μάρτυρες καὶ οἱ καλεσμένοι, οἱ κύριοι μὲ τάϊτ καὶ μὲ ριγὲ πανταλόνι καὶ οἱ κοπέλλες μὲ τὰ μακρυὰ λευκὰ φορέματα ἀπὸ ὀργάντζα. Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζη τὸ γαμήλιο ἐμβατήριο.

Ἡ τελετὴ ἄρχισε ἀμέσως. Ἡ μητέρα τῆς νύφης πότε πότε ψευτόκλαιγε ἀπὸ συγκίνησι, σκουπίζοντας τὰ μάτια της μὲ τὸ μαντηλάκι της. Οἱ ἄλλες κυρίες ἦταν πολὺ ἀπασχολημένες μὲ τὸ νὰ ἐξετάζουν μεταξύ τους τὶς τουαλέττες ποὺ φοροῦσαν, καθὼς καὶ τὸ νυφικὸ φόρεμα μὲ τὸ πέπλο. Ὁ παπᾶς ἦταν ψηλός, ἐπιβλητικός, μὲ χρυσᾶ γυαλιά. Ἡ ὀρχήστρα, μ' ἕνα στεναγμό, ἔσβυσε πάνω στὸ «Ρεμβασμὸ» τοῦ Σοῦμαν. Ἔπειτα ἔγινε ἀπόλυτη σιωπή, κι' ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ παπᾶ:

— Ἐσεῖς, ὁ Ἄλμπερτ Μὰκ Κόρνικ, θέλετε ὡς νόμιμο σύζυγό σας τὴν ἐδῶ παροῦσα Ἀμεντέα Ἔντβιτζ Ρίτσαιντσον;

— Ὄχι! ἀπάντησε μὲ δυνατὴ φωνὴ ὁ γαμπρός, ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι

Ἦταν ἕνας νέος, κοκκινομάλλης Ἰολανδός. Ὁ παπᾶς τὸν κύτταξε μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει καλά. Ἡ μητέρα τῆς νύφης καὶ ἡ μητέρα τοῦ γαμπροῦ, ἔπεσαν κι' οἱ δυὸ χάμω. σχεδὸν λιπόθυμες.

Ἡ νύφη ποὺ τὰ εἶχε χαμένα, ἄρχισε νὰ κάνη ἀέρα. Ὡστόσο, φαινόταν πὼς θ' ἄντεχε στὸ ἀπροσδόκητο χτύπημα. Ὅλοι οἱ καλεσμένοι παρακολουθοῦσαν μ' ἐνδιαφέρον τὴ σκηνή.

— Ἐσεῖς, ξανάπε μὲ συγκίνησι ὁ παπᾶς, ἐσεῖς, ὁ Ἄλμπερτ Μὰκ Κόρνικ, θέλετε ὡς νόμιμον σύζυγό σας τὴν ἐδῶ παροῦσα Ἀμεντέα Ἔντβιντζ Ρίτσαρντσον;

— Εἶπα ὄχι! Ὄχι, ὄχι! φώναξε νευριασμένος ὁ γαμπρός.

Ἕνας ψίθυρος ἀκούστηκε ἀπ' ὅλους τοὺς καλεσμένους. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἕνας φοβερὸς γδοῦπος τάραξε τὴν ἐκκλησία: Ἦταν ἡ νύφη ποὺ ἀποφάσισε — ἐπιτέλους! — νὰ λιποθυμήση κι' αὐτή, ἐνῶ ὁ πατέρας της καὶ οἱ μάρτυρες ἔτρεχαν νὰ τὴ σηκώσουν ἀπὸ χάμω

— Ἰησοῦ Χριστέ! φώναξε ὁ παπᾶς καὶ σταυροκοπήθηκε

Ὁ γαμπρός, ἤρεμος. τράβηξε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ κάθισε σ' ἕνα στασίδι. Ἐκεῖ ξεκούμπωσε τὸ σκληρὸ κολλάρο του.

— Αὐτὸ τὸ κολλάρο, εἶπε στὸ νεωκόρο. μοῦ δίνει στὰ νεῦρα

Ἔτρεξε ἀμέσως κοντά του ἡ μητέρα τῆς νύφης

— Ἄλμπερτ, τρελλάθηκες; Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά;

— Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; ρώτησαν καὶ οἱ δυὸ γιαγιάδες — τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης — ποὺ ἔτρεξαν κι' αὐτές.

Ὁ Ἄλμπερτ κύτταξε κάθε μιὰ χωριστά. κρατώντας στὸ χέρι του τὸ κολλάρο του.

— Σημαίνει ὅτι θέλησα νὰ δώσω ἕνα μάθημα στὴν Ἔντβιτζ. ἀπάντησε ἤρεμα.

— Ἕνα μάθημα; Ἐξηγήσου, Ἄλμπερτ. γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! εἶπε κλαίοντας ἡ μητέρα τῆς νύφης

— Ἡ Ἔντβιτζ πρέπει νὰ βάλη καλὰ στὸ μυαλό της ὅτι ἐγὼ εἶμαι αὐτὸς ποὺ διατάζει. Ἂν μ' ἀρέση νὰ κάνω κάτι. θὰ τὸ κάνω, ἂν δὲ μ' ἀρέση. δὲν θὰ τὸ κάνω!...

— Μὰ τί συνέβη μεταξύ σας;

— Συνέβη ὅτι χθὲς τὸ βράδι ὅταν φιληθήκαμε γιὰ τελευταία φορὰ σὰν ἀρραβωνιασμένοι, ἡ Ἔντβιτζ μοῦ ἐξομολογή-

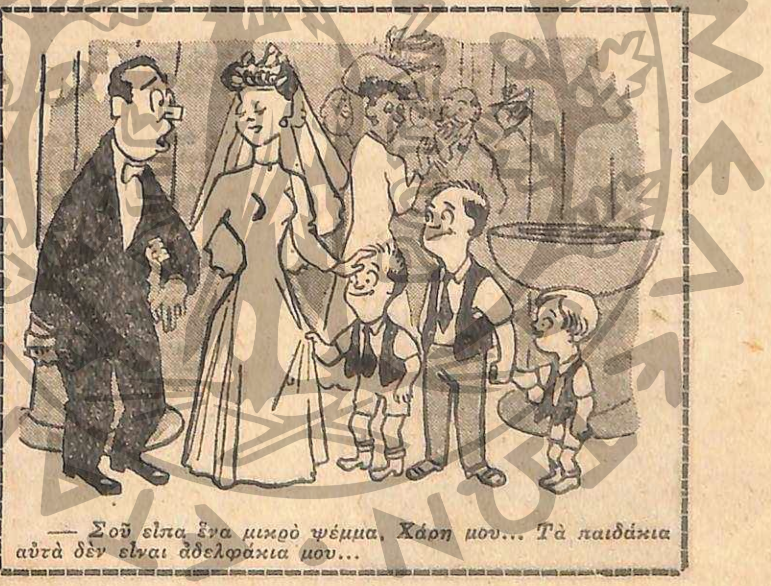

— Σοῦ εἶπα ἕνα μικρὸ ψέμμα, Χάρη μου... Τὰ παιδάκια αὐτὰ δὲν εἶναι ἀδελφάκια μου...

θηκε ὅτι εἶχε στοιχηματίσει μὲ τὴ φίλη της τὴ Μάρτζορυ, πὼς θὰ μ' ἔκανε ὅ,τι ἤθελε!

— Εἶσαι βέβαιος πὼς εἶπε τέτοιο πρᾶμα;

— Βέβαιος; Φυσικά, ἀφοῦ μοῦ τὸ ὁμολόγησε ἡ ἴδια! Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄντρας. Καὶ οἱ ἄντρες κάνουν πάντα ὅ,τι θέλουν αὐτοί. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀφέντες!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦρθε κι' ἡ Ἔντβιτζ μὲ τὸν πατέρα της, ἐνῶ οἱ καλεσμένοι σχολίαζαν τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ περιστατικὸ κι' ὁ παπᾶς περίμενε σκανδαλισμένος μπρὸς στὸ ἱερό.

— Ἄλμπερτ, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας τῆς νύφης, αὐτὸ ποὺ ἔκανες εἶναι ἀνήκουστο!

— Ξέρω πολὺ καλὰ τί κάνω!

— Θέλεις νὰ πῆς πὼς στέλνεις στὸ διάβολο τὸ γάμο σου; φώναξε ὁ πατέρας τῆς Ἔντβιτζ.

Οἱ φωτογράφοι τῶν ἐφημερίδων ἔπαιρναν τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ στιγμή.

—Ἄλμπερτ, εἶπε ψευτοκλαίγοντας ἡ Ἔντβιτζ, θὰ κάνω πάντα ὅ,τι θέλεις ἐσύ.

Ὁ Ἄλμπερτ ἔδηξε καὶ κύτταξε μὲ τρυφερότητα τὴν μέλλουσα σύζυγό του, ποὺ ἦταν πολὺ ὄμορφη. Τὰ δάκρυά της τὸν εἶχαν συγκινήσει. Προσπαθοῦσε, ὡστόσο, νὰ φανῆ ἀπαθής, κρατώντας πάντα τὸ καταραμένο σκληρὸ κολλάρο του.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, εἶπε τέλος μ' ἐπίσημο ὕφος, κύτταξε νὰ μὲ βοηθήσης νὰ βάλω αὐτὸ τὸ κολλάρο

Ἡ Ἔντβιτζ προθυμοποιήθηκε νὰ τὸν βοηθήση.

— Μὰ θὰ γίνη, ἐπὶ τέλους, αὐτὸς ὁ γάμος, ναὶ ἢ ὄχι; ρώτησε κι' ὁ παπᾶς, ποὺ εἶχε πλησιάσει κι' αὐτός.

— Φυσικά, ὁ γάμος θὰ γίνη, ἀπάντησε ὁ Ἄλμπερτ, πιάνοντας τὴν Ἔντβιτζ ἀπ' τὸ μπράτσο.

Ὅλοι γύρισαν στὶς θέσεις τους. Καὶ τὸ ζευγάρι στάθηκε μ' εὐλάβεια μπρὸς στὸ ἱερό, ἀπέναντι ἀπ' τὸν παπᾶ.

—Ἐσεῖς, ὁ Ἄλμπερτ Γκρέγκορ Μὰκ Κόρνικ, ξανάπε ὁ παπᾶς γιὰ τρίτη φορά, θέλετε ὡς νόμιμον σύζυγόν σας τὴν ἐδῶ παροῦσαν Ἔντβιτζ Ρίτσαρντσον;

— Μάλιστα, τὴ θέλω! ἀπάντησε μὲ βροντερὴ φωνὴ ὁ Ἄλμπερτ

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μέσ' στὴν ἐκκλησία, ἔγινε μιὰ ἀσυνήθιστη ταραχὴ κι' ἀκούστηκαν ἕνα σωρὸ ἀπροσδόκητοι γδοῦποι: ἀπ' τὴ μεγάλη συγκίνησι, ἡ νύφη, ὁ πατέρας της, ἡ μητέρα της, ἡ γιαγιά της, ἡ μητέρα τοῦ γαμπροῦ, ἡ γιαγιά του καὶ οἱ μάρτυρες ἔπεσαν χάμω λιπόθυμοι! Καὶ τοὺς μετέφεραν ὅλους στὸ σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν, γιὰ νὰ τοὺς συνεφέρουν, πρὸ πάντων δὲ τὴ νύφη, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ συνέλθη, ἐνῶ ὁ γαμπρὸς καμάρωνε κι' ὁ παπᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ σταυροκοπιέται!...

A ΚΙΝΓΚ

Ρεσοχντώρ
Γιὰ τὸ λαιμό, γιὰ τὴ φωνή
Ἀρωματίζει τὴν ἀναπνοή
Τὸ ἀνώτερο τῶν Μαλακτικῶν
Προϊὸν τῶν ἐργοστασίων
GAZZONI - ΜΠΟΛΩΝΙΑ - ΙΤΑΛΙΑ
Φαρμακεῖα - Περίπτερα Δρχ. 4

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλῆ πυραμίδα

Ἀρχίζοντας ἀπὸ ἕνα φωνῆεν, τὸ ὁποῖον θὰ τοποθετήσετε στὸ κεντρικὸ τετραγωνίδιο τοῦ σχεδίου μας, θὰ συμπληρώσετε τὴν τετραπλῆ αὐτὴ πυραμίδα μὲ λέξεις τῶν ὁποίων θὰ βρῆτε πιὸ κάτω τὴ σημασία. Θὰ προσθέτετε κάθε φορὰ ἕνα καινούργιο γράμμα στὰ ἤδη ὑπάρχοντα, τὰ ὁποῖα μπορεῖτε στὴν ἀνάγκη νὰ ἀναγραμματίσετε. Π.χ. Ο, ΤΟ, ΠΟΤ, ΤΟΠΙ κλπ.

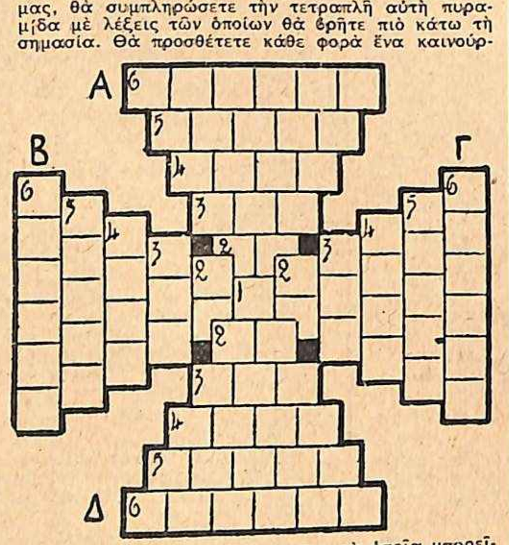

ΠΡΟΣ ΤΟ Α'

2) Ἀριθμητικό.
3) Θὰ τὰ βρῆτε σὲ μιὰ ἐφημερίδα.
4) Σκεπάζουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πλανήτου μας.
5) Οἱ Ἱσπανοὶ συγκεντρώνονται συχνὰ γύρω της.
6) Μέρος τοῦ πλοίου.

ΠΡΟΣ ΤΟ Β'

2) Ἀρχαῖο ὑποθετικό.
3) Πρόθεσι.
4) Τὸ ἔχουν τὰ περισσότερα ψάρια.
5) Ἔλασμα κοφτεροῦ ὀργάνου.
6) Ἐργασία ποὺ σᾶς ἐξασφαλίζει μάλλινο ἔνδυμα.

ΠΡΟΣ ΤΟ Γ'

2) Πρόθεσι.
3) Νησὶ τῶν Κυκλάδων.
4) Χωρὶς περιεχόμενο.
5) Ἔλλειψι ζωῆς.
6) Μυθολογικὸ ποτό.

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ'

2) Νότα.
3) Θεὰ τῆς μυθολογίας μας.
4) Πολεμικὴ κραυγή.
5) Συντροφιά.
6) Μέρος τοῦ προσώπου.

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Ἂν στὸ ἥμισυ ἑνὸς ἀριθμοῦ προσθέσουμε τὸ διπλάσιο τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀριθμοῦ, θὰ ἔχουμε γιὰ σύνολο 100. Ποιὸς εἶναι ὁ ἀριθμὸς αὐτός; Ἀπαντῆστε σὲ 30 δευτερόλεπτα, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσετε μολύβι καὶ χαρτί.

★

2) Ποιὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς ποὺ μποροῦμε νὰ σχηματίσουμε μὲ δυὸ μονάχα ψηφία;

★

3) Ἂς ὑποθέσωμε πὼς βρισκόμαστε στὸ Φεβρουάριο. Τί μῆνα διανύαμε πρὶν ἀπὸ 9 μῆνες ἀκριβῶς; Ἀπαντῆστε σὲ εἴκοσι δευτερόλεπτα.

★

4) Ἐὰν τέσσερις κόττες κάνουν ὀκτὼ αὐγὰ μέσα σὲ ἕξη μέρες, πόσα αὐγὰ θὰ κάνουν ἐννέα κόττες σὲ δώδεκα μέρες;

★

5) Ἕνα πλοῖο ταξιδεύει μὲ πλήρωμα ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 120 ἄνδρες καὶ πρόκειται νὰ κάνη ἕνα ταξίδι ποὺ θὰ κρατήση 40 μέρες. Ἐπάνω στὸ πλοῖο ὑπάρχουν ἀκριβῶς τὰ τρόφιμα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὸ ταξίδι αὐτό. Ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες, ὅμως, τὸ πλοῖο σπεύδει σὲ βοήθεια ἑνὸς βυθιζομένου σκάφους καὶ σώζει ὅλο τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἐπιβάτες του. Δεδομένου ὅτι ἡ πλησιέστερη βάσις ἀνεφοδιασμοῦ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 24 ἡμερῶν, ὁ πλοίαρχος, γιὰ νὰ ἐπαρκέσουν τὰ τρόφιμα, διατάσσει νὰ μειωθοῦν οἱ μερίδες κατὰ 1)6. Πόσοι ἦσαν οἱ ναυαγοὶ ποὺ περισυνέλεξε τὸ πλοῖο αὐτό;

★

6) — Τοῦ χρόνου, λέει στοὺς φίλους του ὁ Γιάννης, θὰ ἔχω ἀκριβῶς τὸ ἕνα τρίτο τῆς ἡλικίας τῆς μητέρας μου. Θὰ χρειαστῆ, ὅμως, νὰ περάσουν 12 ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ ἔχω ἀκριβῶς τὰ μισά της χρόνια.

Πόσων χρόνων εἶναι σήμερα ὁ Γιάννης καὶ ποιὰ ἡ ἡλικία τῆς μητέρας του;

Σωστὸ—Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, διαγράψετε ἐκείνη ποὺ δὲν ταιριάζει.

1) Ὁ Μάξιμος Γκόρκυ ἦταν ἀπόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μόσχας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
2) Ἡ Μαδαγασκάρη εἶναι διπλασία σὲ ἔκτασι ἀπὸ τὴν Ἰταλία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
3) Ἡ διώρυγα τοῦ Σουὲζ βρίσκεται στὸ πιὸ στενὸ σημεῖο τοῦ ἐδάφους ποὺ χωρίζει τὶς δυὸ θάλασσες: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
4) Ἡ ὑγρασία καταστρέφει τὸ νάϋλον: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
5) Ὁ οὐρανὸς τῆς Αἰγύπτου παραμένει μονίμως καταγάλανος: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
6) Ἡ νῆσος Μαδέρα ἀποτελεῖ πορτογαλικὴ ἀποικία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
7) Ὁ Μπετόβεν ἦταν πολὺ δυνατὸς στὰ μαθηματικά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
8) Ἡ Ἐλισάβετ τῆς Ρουμανίας, σύζυγος τοῦ Καρόλου Α', εἶχε μεγάλο συγγραφικὸ ταλέντο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
9) Συνθέτης τῆς ὄπερας «Ἡ Ἀφρικάνα» εἶναι ὁ Ἰάκωβος Λίμπμαν Μπὴρ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
10) Ἔζησαν σὲ παλαιότερες ἐποχὲς πουλιὰ τῶν ὁποίων τὰ αὐγὰ ξεπερνοῦσαν σὲ ὄγκο τὶς δέκα λίτρες: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
11) Τὸ «Πενθήμερον» εἶναι ἔργο τοῦ Βοκκακίου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
12) Ἡ χώρα ποὺ κατέχει τὸ ρεκὸρ σὲ ξύλινα σπίτια εἶναι ἡ Νορβηγία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Λεξίγριφος

Φυσᾶ τὸ πρῶτο βροντερά,
Τὸ δεύτερο ἀκούει.
Τὸ σύνολον ἡ θάλασσα
τοῦ Πόντου περιλούει.

Κρυπτογραφικὸ

1 2 3 4 5 6 7 = Ἀρχαῖος βασιλιάς.
2 3 4 5 6 7 = Ἀρχηγὸς αἱρέσεως.
3 6 1 6 7 = Ἑλληνικὸ νησί.
4 1 3 2 = Σχολικὸ ἔπιπλο.
5 3 5 7 = Μέρος τοῦ ματιοῦ.
6 1 6 7 = Δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ πόλι.
7 2 3 1 4 5 7 = Ἀρχαία πόλις τῆς Μ. Ἀσίας.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

Λαβύρινθος

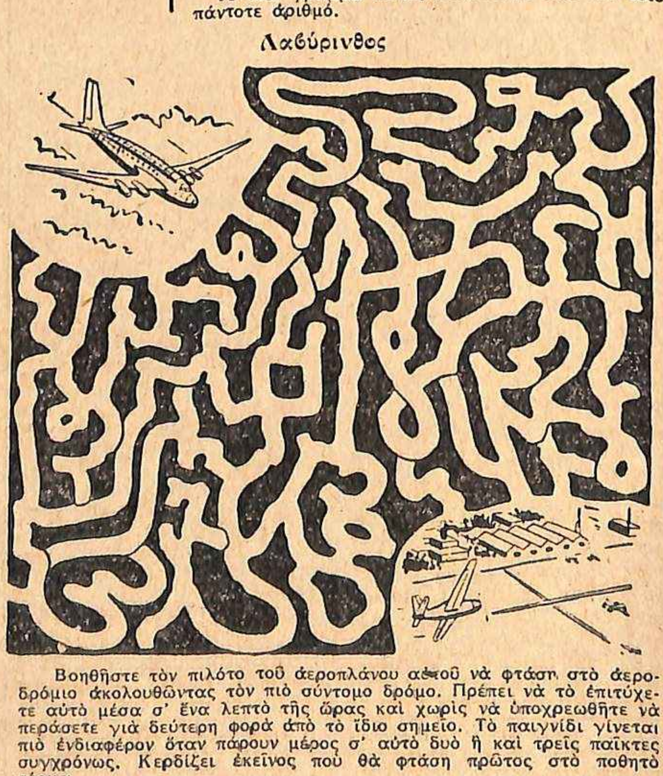

Βοηθῆστε τὸν πιλότο τοῦ ἀεροπλάνου αὐτοῦ νὰ φτάση στὸ ἀεροδρόμιο ἀκολουθώντας τὸν πιὸ σύντομο δρόμο. Πρέπει νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ μέσα σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας καὶ χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ περάσετε γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο. Τὸ παιγνίδι γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον ὅταν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ἢ καὶ τρεῖς παῖκτες συγχρόνως. Κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ φτάση πρῶτος στὸ ποθητὸ τέρμα.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 90

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Δημήτριον Κ.: Εἶναι πάρα πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ ὑποψιάζεται κανεὶς ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ κάποιο νόσημα, ὅπως αὐτὸ ποὺ ἀναφέρετε καὶ νὰ ἀποφεύγη νὰ πάη στὸ γιατρὸ γιὰ τὴν ἀποδεικτικὴ διαδικασία. Τὰ συμπτώματα ποὺ ἀναφέρετε, δὲν εἶναι ὄχι ἀποδεικτικά, ἀλλὰ οὔτε κἂν ἐνδεικτικὰ τοῦ νοσήματος, ποὺ ὑποψιάζεστε. Πρέπει δὲ νὰ ξέρετε ὅτι τὸ ἐπαγγελματικὸ μυστικὸ τοῦ γιατροῦ εἶναι πάντοτε ἱερό. Ἐπομένως, ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐγκληματεῖτε κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἀποφεύγοντας τὸ γιατρό, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς θὰ σᾶς ἀποδώση τὴν ψυχική σας ἠρεμία.

Ἐκπαιδευτικόν, Λ. Π.: Ἀπορῶ πῶς πιστεύετε ὅτι μιὰ πάθησι ἀφορῶσαν εἰδικὸ γιατρὸ ὠτολαρυγγο, ὁ ὁποῖος πλειστάκις σᾶς ἐνοσήλευσεν ἄνευ ἀποτελέσματος, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν διαγνώση καὶ νοσηλεύση ἕνας μὴ εἰδικὸς καὶ μάλιστα δι' ἀλληλογραφίας. Ὑποψιάζομαι μόνον ὅτι πρόκειται περὶ ὠτοσκληρύνσεως, παθήσεως μὴ θεραπευομένης.

Κρητικόν, Κ. Π.: Ἡ οὐλῖτις εἶναι μιὰ πάθησι, ποὺ δὲ θεραπεύεται προχείρως μὲ γαργάρες καὶ ὀδοντόπαστες, ποὺ μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς συστήσω. Ἔχει ἀνάγκη ἐπιμελημένης θεραπείας ἀπὸ ὀδοντίατρο καὶ μάλιστα πεπειραμένον. Προσέξετε: Ἂν δὲ θεραπεύσετε τὴν οὐλίτιδα, κινδυνεύετε νὰ χάσετε ὅλα σας τὰ δόντια καὶ ἐπὶ πλέον ἔχετε καὶ τὴν πολὺ δυσάρεστη ἀπόπνοια τοῦ στόματος.

Η. Λ. Ω. 13—52: Ἐφόσον τὰ πράγματα εἶναι ὅπως μοῦ τὰ περιγράφετε, ἔχω τὴ γνώμη ὅτι πρόκειται περὶ ὑπερχλωρυδρίας τοῦ στομάχου. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τροφὲς ποὺ ἀναφέρετε, οἱ ὁποῖες πράγματι σᾶς προκαλοῦν τὰ συχνὰ ἐνοχλήματα, θὰ πρέπει νὰ ἀποφύγετε παντελῶς τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, τὰ ξυνὰ καὶ τὸ κάπνισμα. Σᾶς συνιστῶ νὰ κάμετε ἀκτινοσκόπησι ἢ ἀκτινογραφία τοῦ στομάχου καὶ νὰ σᾶς παρακολουθήση ἕνας καλὸς γιατρός. Ἐν τῷ μεταξὺ νὰ παίρνετε μετὰ τὰ τρία φαγητὰ ἕνα Elcosal.

Καμέλια: Δὲν καταλαβαίνω πῶς εἶναι δυνατὸν ἀπὸ μακρυά, χωρὶς ποτὲ νὰ σᾶς ἐξετάσω, νὰ σᾶς πῶ τί εἶναι τὸ σύμπτωμα, ποὺ παρουσιάζουν τὰ δάκτυλά σας, τὰ νύχια σας καὶ ὁλόκληρη ἡ παλάμη σας. Ὅσον ἀφορᾶ τὶς διαστάσεις, νομίζω ὅτι συμβαδίζουν μὲ τὸ ἀνάστημά σας. Γιὰ τὰ λοιπά, πρέπει νὰ πᾶτε νὰ σᾶς δῆ ἕνας γιατρός.

Ἕσπερον 10: Τὸ ἐλάττωμα ποὺ μοῦ περιγράφετε, ὀφείλεται σὲ κακὴ λειτουργία τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Γιὰ τὴ βελτίωσί του χρειάζεται εἰδικὴ θεραπευτικὴ ἀγωγή. Πρέπει ὅμως νὰ προηγηθῆ καθορισμὸς τοῦ βασικοῦ σας μεταβολισμοῦ, ὁπότε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς πλέον θὰ σᾶς ὑποδειχθῆ ἡ ἐνδεδειγμένη θεραπεία. Ἡ κακὴ συνήθεια γιὰ τὴν ὁποίαν ὁμιλεῖτε, δὲν ἔχει ἐπίδρασι ἐπὶ τοῦ ἐλαττώματός σας. Ἀποταθῆτε, λοιπόν, σ' ἕνα νευρολόγο γιὰ τὰ σχετικά.

Χρυσάνθεμον: Δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ παραπονῆστε οὔτε γιὰ τὴ φίλη σας, ποὺ σᾶς συνέστησε τὴν κρέμα, οὔτε γιὰ τὸ φαρμακοποιό, ποὺ τὴν παρασκεύασε. Φταῖτε ἐξ ὁλοκλήρου σεῖς, ποὺ ἐμπιστεύεστε τὴν ἐμφάνισί σας σὲ πρόσωπα ἀνεύθυνα, δεδομένου ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ὠφελεῖ τὴ φίλη σας, μπορεῖ νὰ βλάψη ἐσᾶς, ὅπως καὶ συνέβη. Ἐγώ, στηριζόμενος στὴν προσωπική σας ἐκτίμησι, σᾶς συνιστῶ τὴ συσκευασία Lydia P. No 3, μὲ τὴν παράκλησι νὰ μοῦ γράψετε ἀποτελέσματα.

Θεσσαλονικιά: Ἡ αἰσθητικὴ ἐπανορθωτικὴ ἐγχείρησις τῆς μύτης, γίνεται μὲ τοπικὴν ἀναισθησία. Δὲ χρειάζεται παραμονὴ στὴν κλινική, ἐφόσον δὲν εἶναι τοῦτο εὔκολο. Τὸ λευκοπλὰστ θὰ ἀφαιρεθῆ μετὰ 10 ἡμέρον περίπου, ἡ δὲ οὐλὴ τῆς γενομένης ἐπεμβάσεως ἐξαφανίζεται σὲ διάστημα 30—40 ἡμερῶν, χωρὶς νὰ ἀφήνη ἴχνη. Πρέπει ὅμως νὰ συμβουλευθῆτε γιὰ τὰ λοιπὰ τὸν εἰδικὸν αἰσθητικὸν χειροῦργον.

Ἄτυχη μελαχροινὴ Ε. Μ. Σ.: Τὸ πλέον σωστὸ θὰ ἦτο νὰ σᾶς ἔβλεπε ἕνας εἰδικὸς γιατρός. Ἀφοῦ ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν, ὅπως βλέπω, νὰ γίνη ἐκεῖ, θὰ σᾶς συστήσω νὰ ἔχετε ὑπομονή. Πρῶτα νὰ γίνουν καλὰ οἱ βλάβες, ποὺ ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιπολαιότητός σας ἐπροξενήθησαν, καὶ ἀκολούθως, ἐφόσον τὰ πράγματα εἶναι ὄντως ὅπως μοῦ τὰ ἐκθέτετε νὰ κάμετε χρῆσι δοκιμαστικῶς τῆς Crème Phyllis σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Mousse Phyllis, ὅπως ἡ ὁδηγία.

Ἐπαρχιωτοπούλαν: Τὸ διπλοσάγονο ὀφείλεται σὲ πλαδαρότητα τοῦ δέρματος καὶ τοπικὴ συσσώρευσι τοῦ λίπους. Ἐπειδή, ὅπως ἀναφέρετε, ἔχετε ἀκόμα μικρὴ ἡλικία, μὲ ὡρισμένην εἰδικὴν τοπικὴ θεραπεία (ἠλεκτροθεραπεία, εἰδικοὶ ἐπίδεσμοι) μπορεῖ νὰ κατορθωθῆ σημαντικὴ βελτίωσι τοῦ ἀντιαισθητικοῦ αὐτοῦ φαινομένου. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, δὲ θὰ γίνεται πλέον ἀντιληπτόν. Αὐτὸ ὅμως βέβαια, προυποθέτει παραμονὴν ἐπὶ ἕνα χρονικὸν διάστημα στὴν Ἀθήνα.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Λία, Χανιά: Ἡ ἐλάττωσι τῆς ὁρμῆς στὴν περίπτωσί σας ὀφείλεται σὲ νευροψυχικὰ αἴτια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, θὰ παίρνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Thelygan N 1 tube. Ἐν συνεχεία καὶ μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς περιόδου, θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Yochimbine Houdé. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε ἕξη χάπια τὴν ἡμέρα, ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἐπόμενο μῆνα.

Μ. Π., Ἐνταῦθα: Τὰ συμπτώματά σας ὀφείλονται σὲ δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Feminorm τῶν 5 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, καὶ μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε δυὸ δισκία τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Solvit No 1 tube. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ε. Σ. Δ., 29, Ἐνταῦθα: Ὅλα τὰ συμπτώματά σας μαρτυροῦν ἀρχομένη κλιμακτήριο περίοδο. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps. E-VITA καὶ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ ἔνεσι κάθε δυὸ ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Teston τῶν 25 m.g. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν ἐντόνων νευροφυτικῶν διαταραχῶν θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Sedamyl. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Α. Α. Α. 19, Βόλον: Μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, θὰ ἐπαναλάβετε τὴ θεραπεία διὰ τῶν κολπικῶν δισκίων Tabl. vag. Mycostatin καὶ καψουλῶν Mysteclin τῶν 250 μλγρ. Ἐπίσης θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν καθαριότητα τῶν ἐξωτερικῶν γεννητικῶν ὀργάνων διὰ τοῦ ὑγροῦ Nylmerate Solution.

Κάποια Ἀλεξανδρινὴ κυρία, Ἀλεξάνδρεια: Τὸ ἰνομύωμα θὰ ἀτροφήση μὲ τὴν ὁριστικὴ παῦσι τῆς περιόδου. Σεῖς, λόγω τῆς ἡλικίας σας πλησιάζετε τὸ στάδιο αὐτό. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις — μιὰ κάθε δυὸ ἡμέρες — ἀπὸ τὸ φάρμακον Amp. Protandren τῶν 25 μλγρ. κατὰ τὴν 17η—19η καὶ 21η ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τετράμηνο.

Σουζάν, Λάρισα: Ἡ ἐπέμβασι ἐπέφερε ἀτροφίαν τοῦ βλεννογόνου τῆς μήτρας. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, θὰ κάνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου τέσσερες ἐνέσεις — μιὰ ἀνὰ δύο ἡμέρες—ἀπὸ τὸ φάρμακον Amp. Primandron τῶν 1.000 Δ.Μ. Συγχρόνως θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. Thelygan. Ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 μλγρ. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. E-Vit Forte. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ καὶ τὸν ἐπόμενο μῆνα.

Μιὰ ἀναγνώστρια: Ἡ παρωτῖτις δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν τριχόπτωσι. Αὐτὴ ἡ κατάστασι ὀφείλεται σὲ μηκυτίασι τοῦ δέρματος. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε πρωῒ καὶ βράδυ τοπικὲς ἐπαλείψεις μὲ ἐλαφρὰ ἐντριβή, μὲ τὸ φάρμακο Pommade Mycostatine ἐπὶ 10 μέρες, θὰ διακόψετε μιὰ βδομάδα καὶ θὰ ἐπαναλάβετε τὴ θεραπεία ἐπὶ δεκαήμερον. Ἐσωτερικῶς θὰ παιρνετε ἕξ χάπια τὴν ἡμέρα —ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα— ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite.

Μ. Σ. Μ., Κύμη: Γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Μ. Χ. Χ., Ἔδεσσα: Τὰ πυρετοδιαγράμματα εἶναι βελτιωμένα. Θὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία ἐπὶ δίμηνο καὶ θὰ κρατήσετε πάλι τὴ θερμοκρασία σας.

Μαρία, Πάτρα: Ἡ ἀνωμαλία στὴν ἐμφάνισι τῆς περιόδου ὀφείλεται στὴν περίπτωσί σας, σὲ δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Γιὰ τὴν τακτοποίησί σας, θὰ κάνετε τὴν 22αν, τὴν 23ην καὶ 24ην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου ἀπὸ μιὰ ἔνεσι, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol. Καθ' ὅλην τὴ διάρκεια τοῦ μηνός, θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. E-Vit. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Καίτη, Πάτρας: Οἱ ἐνέσεις προγεστερόνης πρέπει νὰ γίνωνται τουλάχιστο ὀχτὼ μέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου. Ἀντιθέτως, ὅταν γίνωνται κατὰ τὴ διάρκειά της, προκαλοῦν συνήθως τὸ σταμάτημά της. Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε, νομίζω πὼς εἶσαστε ἀπόλυτα φυσιολογικὴ καὶ μὲ ὁμαλὴ λειτουργία τῆς γεννητικῆς σφαίρας. Σᾶς δικαιολογῶ ἀπόλυτα γιὰ τὸ ὡραῖον αἴσθημα τῆς μητρότητος, ποὺ ἄλλωστε ἀποτελεῖ βιολογικὴ ἀνάγκη στὴ γυναῖκα. Ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησι στὴν περίπτωσί σας θὰ ἔχη πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Αἰκατερίνη Μαυρ., Πύργον: Ἡ κατάστασί σας ὀφείλεται σὲ δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴν ἀνεπάρκεια. Ἡ ἐξέτασι τῶν οὔρων εἶναι φυσιολογική. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως πρέπει νὰ κάνετε ὀχτὼ μέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol. Συγχρόνως σα παιρνετε καθ' ὅλον τὸν μῆνα τρεῖς κάψουλες τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps E-Vita. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο, Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν νευρικῶν διαταραχῶν, θὰ παίρνετε τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Antivervia.

Κ. Ξ., Ἐπαρχία: Τὰ συμπτώματά σας μαρτυροῦν ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ κολπίτιδα χρονία. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα πρωῒ καὶ μεσημέρι ἀπὸ ἕνα μετὰ τὸ φαγητὸ ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Cycloestrol 1 m.g. Θὰ συνεχίσετε μὲ τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps E-Vita, μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς περιόδου. Ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς της, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὸ φάρμακο Ampoules Lutorm τῶν 10 μλγρ. Καθημερινῶς τὸ βράδυ θὰ κάνετε κολπικὴ πλῦσι μ' ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerade Solution, μέσα σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό. Κατόπι θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς δυὸ χάπια ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Viozol. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ἀπογοητευμένη, Η. Κ. Αἰγάλεω, Ἐνταῦθα: Ἡ αἰτία τῆς δευτεροπαθοῦς στειρώσεως προῆλθε ἀπὸ τὶς ἐπανειλημμένες ἐπεμβάσεις ποὺ ἐπέφεραν ἐρεθισμὸ στὴ μήτρα. Ἡ τραχηλῖτις, τὰ ὑγρὰ καὶ ἡ φαγούρα, στὴ ἴδια αἰτία ὀφείλονται. Πρὸ πάσης ἀναγραφῆς φαρμάκων, εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ λεπτομερὴς γυναικολογικὴ ἐξέτασι γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς καταλλήλης θεραπείας.

Α. Β. Γ. Δ.... Ω., Ἐνταῦθα: Ἡ μικρὴ σὲ ποσότητα ἐμφάνισι αἵματος, φανερώνει ὅτι κάποια μικρὴ βλάβη ἢ ἀμυχὴ ἔγινε στὸ μέρος ἐκεῖνο. Δυστυχῶς ἡ ἐξακρίβωσις μόνον μὲ γυναικολογικὴ ἐξέτασι εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Κ. Κ., Μυτιλήνη: Ἡ δρᾶσις τοῦ Serpasil πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μακρᾶς διαρκείας. Μὴν ἀναζητᾶτε ἄλλα φάρμακα, ποὺ πιθανὸν νὰ μὴν ἐπηρεάσουν εὐμενῶς τὴν κατάστασί σας. Νὰ πάρετε Tab. Serpasil Forte de 1 m.g. No 100, ἀπὸ ἕνα κάθε βράδυ μετὰ τὸ φαγητό.

Μ. Μ., Μελιγαλᾶ: Ἡ ἀϋπνία δὲν εἶναι ἀρρώστεια, ἀλλὰ μία ἐκδήλωσις, ἕνα σύμπτωμα ἐκ μέρους τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Πρέπει νὰ ἐρευνηθῆ ἡ προκαλοῦσα αἰτία, γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ ἡ θεραπεία. Νὰ μοῦ γράψετε λεπτομέρειες γιὰ τὴν ἐν γένει ὑγιεινή σας κατάστασι, γιὰ τὴν περίοδο, κλπ. Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ σχηματίσω σαφῆ γνώμη, γιὰ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Στὴν ἡλικία σας δὲν εἶναι σωστὸ νὰ γίνεται χρῆσις ὑπνωτικῶν.

Ἀνάπηρο, Ἐνταῦθα: Ὡς πιὸ πιθανὴ αἰτία φαίνεται νὰ εἶναι ἡ ψυχικὴ ἀναστολή. Πρέπει νὰ ἐξετασθῆτε νευρολογικῶς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἔσω ἐκκρίσεως. Πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς οἱασδήποτε θεραπείας, πρέπει νὰ καθοριστῆ ἡ αἰτιολογία τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Ἡ πάρεσις τοῦ προσωπικοῦ νεύρου δὲν ἔχει καμμιὰ αἰτιολογικὴ σχέσι μὲ τὴ σεξουαλικὴν ἀνεπάρκεια.

Ν. Π., Ἡράκλειον - Κρήτης: Πρόκειται γιὰ σχιζοφρένεια παρανοϊκῆς μορφῆς. Ἡ θεραπεία μὲ ἠλεκτροσὸκ καὶ ἰνσουλίνη ἐκτὸς προσκαίρου βελτιώσεως ἀπέτυχε. Ἔχει ἀνάγκη ψυχιατρικῆς ἐξετάσεως καὶ κυρίως κλινικῆς νοσηλείας. Ἐκεῖ θὰ μελετηθῆ καὶ θὰ ἐκτιμηθῆ πιὸ καλὰ ἡ κατάστασι, ὥστε νὰ ἐφαρμοστῆ ἡ πιὸ σωστὴ θεραπεία. Ὑπάρχουν πολλὲς θεραπεῖες, ποὺ μπορεῖ νὰ φέρουν καλὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ λοβοτομὴ εἶναι μέθοδος ἀπελπισίας καὶ δὲν ἔχει τὸ μεγάλο ποσοστὸ ἐπιτυχίας, ποὺ νομίζετε σεῖς καὶ ποὺ τὸ φτάνετε στὰ ὅρια τῆς βεβαιότητος.

Δυστυχισμένο Κύπριον, Κύπρον: Ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες, ποὺ μοῦ γράφετε, προκύπτει πὼς ὑπάρχουν ἀνωμαλίες ἐκ γενετῆς καὶ σὲ ἄλλους τομεῖς. Αὐτὸ βέβαια ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία, πλὴν ὅμως δὲ μεταβάλλει τὴ θεραπεία, ποὺ σᾶς ἔχω ὑποδείξει. Ἀφοῦ τελειώσετε τὴ θεραπεία, νὰ μὲ ἐνημερώσετε ἐπὶ τῆς πορείας καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων γενικά.

«Κινέζικα μάτια», Ἐνταῦθα: Τὰ νεῦρα ποὺ ἐκδηλώνονται τόσο συχνὰ καὶ μὲ τέτοιες ἀπότομες καὶ δυνατὲς ἐκρήξεις, ἡ ἐπίμονος ἀϋπνία, οἱ ἰδιοτροπίες στὸ φαγητό, ἡ ἔλλειψι θάρρους μπροστὰ σὲ ἄλλους ἀνθρώπους, δείχνουν πὼς ἔχετε ἀνάγκη ἐξετάσεως. Δὲν πρέπει ν' ἀντιμετωπίζετε τόσον ἐπιπόλαια τὴν ὅλη κατάστασι, γιατὶ ἀργότερα θὰ εἶναι πολὺ πιὸ δύσκολα τὰ πράγματα.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
(ἀνώδυνος — ἐγγυημένη)
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ ἙΡΜΟΥ 51
Ἀκμή, πόροι διεσταλμένοι. Μαῦρα στίγματα.
Ρυτίδες, πανάδες, κρεατοελιές, τριχόπτωσις.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΡΟ
ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
Ν. Ι. ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ Ο. Ε
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 ΤΗΛ. 31.526
Ἐπίσης διατίθενται δωρεὰν πατρὸν
1957 — 58 τῶν καλλιτέρων οἴκων

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στὸ πανηγύρι

Ἡ παρέα τοῦ Νικολάκη μὲ τὰ φαγιά τους καὶ τὴν Ἐφταλία ἐπὶ κεφαλῆς πῆγαν στὸν ἅη Δημήτρη τὸν Λουμπαδιάρη καὶ ξολείτουργα βγῆκαν στὸν αὐλόγυρο.

Οἱ ἄντρες κρέμασαν τὰ σακάκια τους κι' οἱ γυναῖκες τὰ φουστάνια τους στὰ δέντρα καὶ κάτσανε νὰ φᾶνε γύρω ἀπ' τὸ μνῆμα τοῦ Φιλοπάππου. Ἐκεῖ καρσιλαντιστήκανε μ' ἕνα κόρο ἀπὸ νεαροὺς κι' ἡ Ἐφταλία ποὺ τσ' ἀρέσουν οἱ καντάδες καὶ τὰ πρῖμα σεγκόντα, καταγίνεται νὰ συγκολλήση τὰ προσώπατα τῆς μιᾶς συντροφιᾶς μὲ τὴν ἄλλη καὶ ξεφωνίζει:

— Καλέ, ἀφοῦ συνεκκλησιαστήκαμε καὶ κουτσογνωριστήκαμε, δὲν στρώνουμε οὖλοι ματζί;

— Οὖλοι μαζί!.. φωνάζουνε οἱ δυὸ συντροφιές, καὶ κάθησαν ἀνεκούρκουδα κουλουβάχα.

Ἡ Ἐφταλία ἄνοιξε ἀμέσως τσὶ προβιζιόνες τση κεφτέδες, σουτζουκάκια καὶ μιὰ φαγιάντσα μακαρόνια.

Εὐθὺς τὰ πηρούνια φορτωμένα κάνουν κύκλους στὸν ἀέρα καὶ πᾶνε ντιρέτα στ' ἀνοιχτὰ στόματα.

— Ἠβοί, κακὸς ξεπατωμός! Τὸ κόρο ἤφαγε... κατὰ κόρο!

Ὅλοι πίνουν εἰς ὑγείαν ὅλων κι' ὁ καθένας στὴ 'γειὰ τοῦ διπλανοῦ του. Κι' ἕνας ζαμπαρᾶς ὀμορφόπαιδο, χαιρέτησε κρυφὰ μὲ τὸ ποτῆρι του τὴν Ἐφταλία κι' αὐτὴ ἀνταπέδωσε τὴ χαιρετοῦρα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο!...

Ὁ Νικολάκης, θεριὸ ἀνήμερο, ποὺ τὸν πῆρε χαμπάρι, σηκώθηκε καὶ τοῦ φώναξε:

— Ντροπή σου!

— Στὰ μοῦτρα σου!... Ἀφοῦ δὲ μπορεῖς νὰ κάνης ζάφτι καὶ νὰ βάλης σὲ ντεσμπιὲ τὴ γυναῖκα σου!...

Κι' ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα ἤρθανε στὰ χέρια καὶ γένηκε μεγάλο ρεμπελιό.

Καὶ τότε, θὲς ἀπ' τὸ πολὺ φαΐ, θὲς ἀπ' τὴν τρομάρα, σπάσανε τὰ κουμπιὰ καὶ τὰ φουρλαμέντα τσ' Ἐφταλίας.

Κρύος ἱδρὼς τὴν περιέχυσε, γιατὶ μιὰ βρακοζώνα κι' ἕνα ἐξάρτημα μιμουάπτου κατρακυλοῦσε πρὸς τὸν ἀστράγαλό τση. Στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ ἀπελπισμένη, πήδηξε καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπ' ἕνα κεσίκι, ἤσκυψε, μάζεψε αὐτὸ ποὺ ἤπεφτε καὶ γκουστοῦρι, σὰν ἀστραπή, ἤπεξε καὶ τὄκρυψε στὴν τσέπη τοῦ σακακιοῦ τοῦ Νικολάκη. Καὶ τότε ἀκούστηκε ἐπιβλητικὴ ἡ ἀγριοφωνάρα τση:

— Πᾶμε νὰ φύγουμε!

Σὲ λίγο κακὴν κακῶς ἠφτάξανε σπίτι. Ἐκεῖ ἐπιτέλους πῆρε ἀναπνοὴ κι' εἶπε τὸ μυστικὸ στὸ Νικολάτση τση καὶ προσέθεσε:

— Ψάξε, λοιπόν, τὴν τσέπη σου.

Ἔχωσε τὰ χέρια του ὁ φουκαρᾶς κι' ἤβγαλε τὰ τσιγάρα του τὰ κλειδιὰ κι' ἕνα μπιλιέτο τοῦ τραμβάγιου. Κι' ἐκείνη μπαϊλντισμένη καὶ ντροπιασμένη ξαναρώτησε:

— Τίποτ' ἄλλο;... Ἠβοὶ τἤπαθα! Ἀπὸ τὴν ταραχή μου καὶ τὴν ντάλντιση μου, τὄβαλα σ' ἄλλη τσέπη, Νικολάκη μου!..

Σὲ λίγο ἀρριβάρισε μιὰ κακαβρακάτη χοντρογυναικάρα, ποὖταν κι' αὐτὴ στὸ πανηγύρι, καὶ μόλις καρσιλάντισε τὴν Ἐφταλία ξεφώνισε:

— Ντροπή σου, μωρή!... Ἡ τσέπη τ' ἀντρούς μου δὲν εἶναι οὔτε γαρδαρόμπα οὔτε τὸ μπουγαδοκόφινό σου!

Καὶ τῆς σαβούρντισε κατὰ μοῦτρα τὸ χαμένο ἐξάρτημα.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

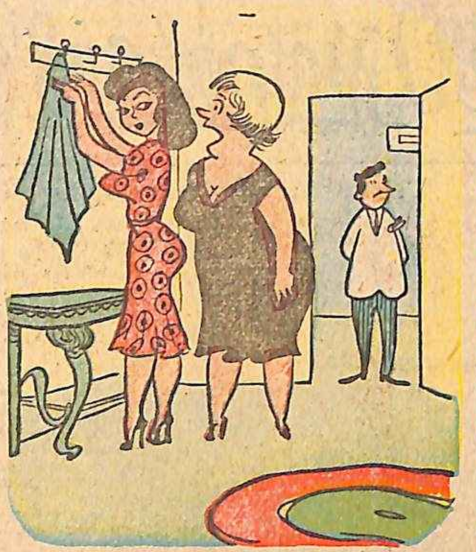

— Μιὰ καὶ δὲ φάνηκε ἀκόμα ὁ μπαμπᾶς σου, δὲ βάζεις τὸν ἀρραβωνιαστικό σου νὰ πλύνη τὰ πιᾶτα; Θὰ συνηθίζη κιόλας!...

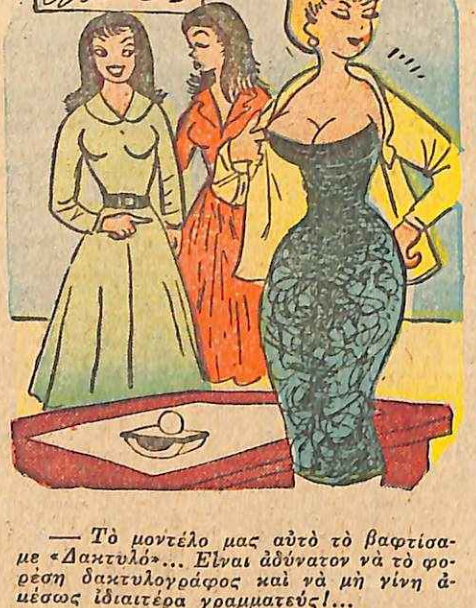

— Τὸ μοντέλο μας αὐτὸ τὸ βαφτίσαμε «Δακτυλό»... Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ φορέση δακτυλογράφος καὶ νὰ μὴ γίνη ἀμέσως ἰδιαιτέρα γραμματεύς!...

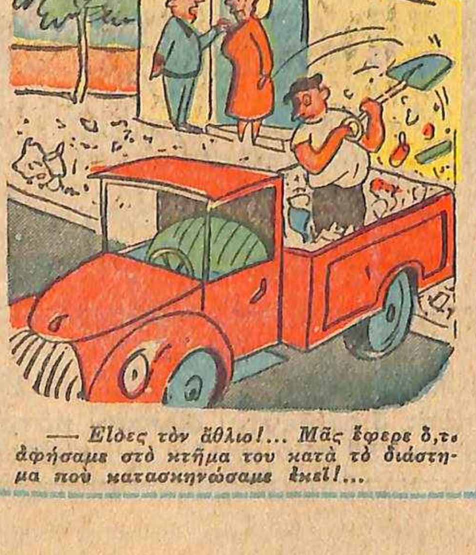

— Εἶδες τὸν ἄθλιο!... Μᾶς ἔφερε ὅ,τι ἀφήσαμε στὸ κτῆμα του κατὰ τὸ διάστημα ποὺ κατασκηνώσαμε ἐκεῖ!...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὸ τηλεφώνημα

Ἰπροχτὲς στὸ διρόμο ἐπήαινα ἅμα κάποια δουλειά μου θυμισμένος ἔκανα, λέω, ἕνα τελεφώνημα νὰ ἐκάνω δουλειά μου τελειωμένος νὰ ἔνεται. Τὸ λοιπὸν ποῦ νὰ πηαίνω, ποῦ νὰ πηαίνω — ἕνα τηλεφωνικὸς κάλαμος, μάλαμος, πῶς τὸ λέτε ἰστὲ — μπιροστά μου ἰβλέπω, λέω ἂς πηαίνω τελεφωνηματάκι μου νὰ ἐκάνω. Ἠξέρω ὅτι μάρκα χρειαζότανε, στὸ κιόσκι πιλησιασμένος ἔνομαι λέω, κουζούμ, τελεφωνικὸς μάρκα ἡθέλω — ἔχεις; Ἔχω μὲ λέει. Νὰ μὴ σὲ τὰ πολυλογῶ, ἀναγνώστη ἐφέντη, μάρκα μου ἰπαίρνω τελεφωνικὸς κάλαμος πηαίνω, ἅμα ὅταν τὸ πόρτα ἀνοιγμένο ἐκάνω ἰβλέπω μέσα μιὰ χοντρὴ ἤτανε.

— Μπαρδόν, μαντάμ, λέω, τελεφώνημα ἐκάνεις;

— Βέβαια, μὲ λέει. Δὲ βλέπεις;

— Πολὺ ντὲν θὰ ἀργήσης;

— Ὄχι, μὲ λέει.

— Γιατὶ καὶ ἐγὼ βιαστικὸς ἔνομαι, λέω, καὶ ὅταν ἐσεῖς τὸ ὑναῖκες τελεφώνημα ἐκάνετε, χὶτς ποτὲ ντὲν τελειώνετε.

Τότε τὸ χοντρὴ ὑναῖκα τελεφώνημα ἀφίνει κουραστικὸ χέρι της κρατάει καὶ μὲ λέει:

— Χριστιανέ μου, θὰ μ' ἀφίσης νὰ τηλεφωνήσω; Ἄφισέ με, σὲ παρακαλῶ!

— Μαντάμ, λέω, ἐγὼ χὶτς ἐμποδισμένο ντὲν σὲ κάνω, ἅμα τὸ τελεφώνημά σου τελειωμένο νὰ ἐκάνης, λέω! Γιατὶ καὶ ἐγὼ τελεφώνημα θέλω νὰ ἐκάνω.

— Καλά, τὸ ἄκουσα ὅτι θέλεις νὰ κάνης τηλεφώνημα ἀλλὰ γιὰ νὰ τηλεφωνήσης, ἄφισέ με ἐμένα νὰ τελειώσω πρῶτα!

— Μαντάμ, λέω, αὐτὸ σὲ λέω καὶ ἐγώ, νὰ τελειώσης πιρῶτα ἅμα πολὺ νὰ μὴν ἀργήσης!

— Μὰ ὅταν μοῦ μιλᾶς καὶ μὲ διακόπτης, μὲ λέει τὸ μαντάμ, πῶς θέλεις νὰ τελειώσω; Δὲν κόβει τὸ μυαλό σου;

— Τὸ δικό μου τὸ μυαλὸς κόβει, μαντάμ, λέω, ἅμα τὸ δικός σου τὸ μυαλὸς ντὲν κόβει γιατὶ τὸ τελεφώνημά σου ἄφισες καὶ μὲ ἐμένα κουβεντιασμένο ἐκάνεις!

Τότε, τέλος σπάγγων τὸ μαντὰμ ἀφίνει ἐμένα καὶ πάλι στὸ κουραστικὸ κουβέντα της συνεχισμένο ἐκάνει;

— Ἀριάδνη ἐσὺ εἶσαι; Μὲ συγχωρεῖς ποὺ διέκοψα, γιατὶ ἐδῶ ἕνας βλάκας μ' ἔπιασε στὴν κουβέντα.

Ἐμένα αἶμας μου ἀμέσως στὸ κιφάλι μου ἀνεβασμένος ἔνεται.

— Βιλάκας εἶσαι καὶ φαίνεσαι μαντάμ, λέω. Λόγια σου νὰ προσέχης!

Τότε τὸ ὑναίκα,—βάϊ κιοπόγλου κιοπέκ!—πάλι κουραστικὸ στὰ χέρια της ἰπαίρνει καὶ μὲ λέει:

— Πάλι μὲ διακόπτεις; Μωρὲ τί μπελᾶς εἶσαι ἐσύ;

— Μπελιᾶς ἐγὼ εἶμαι μαντὰμ γιὰ ἐσύ; Ντὲν φτάνει ποὺ μὲ εἶπες βλάκας, ἰστὲ καὶ ρέστα ζητημένα ἐκάνεις;

— Μὰ τέλος πάντων τί ἄνθρωπος εἶσαι ἐσὺ χριστιανέ μου; Ποῦ βρέθηκες μπροστά μου;

— Ἐγὼ βιρέθηκα μπιροστά σου, γιὰ ἐσὺ βιρέθηκες μπιροστά μου, Ἀλλὰχ πελιασινὶ βερσίν; Ἐγώ, μαντὰμ τελεφώνημα ἦρθα νὰ ἐκάνω καὶ σὲ ἰβλέπω μέσα καὶ ντὲν ἠμπορῶ τὸ δουλειά μου τελειωμένος νὰ ἐκάνω.

Ἀμέσως τὸ χοντρὴ ὑναίκα μιὰ φωνὴ ἐβάζει! Φωνή; Τσίριγμα ἤτανε.

— Ἀααααα! Βοήθειααααααα! Θὰ μὲ τρελλάνη τοῦτος δῶ!

Κόσμος πολὺς μαζεμένος ἔϊνε.

— Τί τῆς ἔκανες τῆς κυρίας; λένε.

— Γιαβρούμ, λέω, χὶτς τίποτα ντὲν τῆς ἔκανα, νὰ μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω. Αὐτὸ τὸ ὑναίκα τιρελλὴ εἶναι!

Αὐτό, λέω, ἅμα τὸ ὑναίκα ἄλλες φωνὲς ἐβάζει, ἰστυνομία τιρέχει, φασαρία σαματᾶς ἔνεται, μέσα μὲ ἰπῆανε. Βάϊ, βάϊ, βάϊ τί ἐτιράβηξα ὡς ποὺ ξεμπερδεμένος νὰ ἔνωμαι. Σταυρό μου ἐκάνω, νὰ μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω: Χὶτς οὔτε διάβολος μπιροστά σου νὰ ἰβλέπης, οὔτε σταυρό σου νὰ ἐκάνης!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ὁ ἄνθρωπος ΠΟΥ ΣΥΜΠΥΚΝΩΝΕΙ Τὸ χρόνο

Ἕνας τραπεζίτης ποὺ γυρίζει ἐπιστημονικὰ φίλμ

ΠΟΣΟΝ καιρὸ κάνει γιὰ ν' ἀνθίση καὶ νὰ καρποφορήση ἕνα φυτό; Μῆνες ὁλόκληρους. Στὰ φίλμ ὅμως ποὺ γυρίζει ὁ Ἀμερικανὸς Τζὼν Ὄττ, ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἀρχίζει καὶ τελειώνει μέσα σὲ μισὸ ἢ σὲ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας! Τὰ φίλμ αὐτὰ παρουσιάζουν ἐπίσης τὴ διχοτόμησι τῶν κυττάρων τοῦ καρκίνου κι' ἕνα πλῆθος ἄλλα βιολογικὰ φαινόμενα, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ παρακολουθήση κανεὶς ἐκ τοῦ φυσικοῦ, γιατὶ ἐξελίσσονται μὲ πολὺ ἀργὸ ρυθμό.

Θάχετε δῆ στὸν κινηματογράφο νὰ προβάλλωνται πολὺ ἀργὰ διάφορες σκηνές, π.χ. οἱ κινήσεις ἑνὸς ἀθλητοῦ ποὺ πηδάει, γιὰ νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ παρακολουθήση καλύτερα ὅλες τὶς λεπτομέρειές τους. Τὸ ἀντίθετο λοιπὸν γίνεται στὰ φίλμ τοῦ Τζὼν Ὄττ: Οἱ σκηνὲς προβάλλονται 50 ἢ 100 χιλιάδες φορὲς γρηγορώτερα ἀπ' ὅσο συμβαίνουν στὴν πραγματικότητα!

Δὲν εἶναι ἐπαγγελματίας ὀπερατὲρ ὁ Ὄττ, οὔτε καὶ ἐπιστήμων. Εἶναι ...ἕνας τραπεζίτης τοῦ Σικάγου. Ἔχει εἰδικευτῆ ὅμως ἐρασιτεχνικὰ στὸ γύρισμα τῶν πρωτότυπων αὐτῶν φίλμ, ποὺ τὸν ἔκαναν πασίγνωστο στὸν ἐπιστημονικὸ κόσμο, ἀλλὰ καὶ στοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ ποὺ παρακολουθοῦν τὰ ἀμερικανικὰ προγράμματα τηλεοράσεως.

Ἄρχισε τὴ δουλειὰ αὐτὴ ἀπ' τὸ 1927, ὅταν ἦταν 17 χρονῶν. Εἶχε ἀγοράσει τότε μιὰ μικρὴ κινηματογραφικὴ μηχανὴ λήψεως. Τοῦ ἦρθε λοιπὸν ἡ ἰδέα νὰ κινηματογραφήση τὴν ἄνθισι μιᾶς μηλιᾶς ποὺ ὑπῆρχε στὴν αὐλή του, τόσο ἀργά, ὥστε νὰ γυρίζη ἕνα τετραγωνίδιο τοῦ φίλμ κάθε λίγα λεπτά. Ὅταν πρόβαλε ὕστερα τὸ φίλμ αὐτό, μπόρεσε ν' ἀπολαύση ὅλο τὸ μαγευτικὸ θέαμα τοῦ ἀνθίσματος τοῦ δέντρου, συμπυκνωμένο σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα.

Πέρασαν 30 χρόνια ἀπὸ τότε. Σήμερα ὁ Τζὼν Ὄττ εἶναι ἕνας πλούσιος τραπεζίτης. Ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ κινηματογραφῆ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ φυτὰ τοῦ κήπου του, ἀλλὰ μὲ τελειοποιημένες μέθοδες καὶ μ' αὐτόματα μηχανήματα. Τὰ φίλμ αὐτὰ προβάλλονται καὶ στὴν τηλεόρασι, στὸ πρόγραμμα «Πῶς ἀναπτύσσεται ὁ κῆπος σας», ποὺ τὸ μεταδίδουν 40 ἀμερικανικοὶ σταθμοί. Ἐπίσης τὰ μεταχειρίστηκε ὁ Ντίσνεϋ στὸ περίφημο φίλμ του «Τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς».

Ὁ Ὄττ ἔχει ἀνεξάντλητη ὑπομονὴ καὶ σχολαστικὴ ἀκρίβεια. Θέλοντας νὰ δείξη κάποτε πάνω στὴν ὀθόνη πῶς σχηματίζονται οἱ μπανάνες, κινηματογραφοῦσε ἐπὶ 18 μῆνες ἕνα μπανανόδεντρο μὲ 10 μηχανὲς συγχρόνως. Γιὰ ἕνα πρόσφατο δὲ φίλμ σχετικὸ μὲ τὰ ἀγριόχορτα μεταχειρίστηκε 25 μηχανὲς μαζί.

Γιὰ τὴν παρακολούθησι τῶν βιολογικῶν φαινομένων, οἱ κινηματογραφικὲς μηχανές του συνδυάζονται μ' ἕνα ἰσχυρὸ μικροσκόπιο. Ἔτσι, μπορεῖ ἕνας βιολόγος νὰ παρακολουθήση π.χ. πῶς πολλαπλασιάζονται τὰ κύτταρα, χωρὶς νἆναι ἀναγκασμένος νὰ μένη ἐπὶ ὧρες πολλὲς μὲ τὸ μάτι κολλημένο στὸ φακὸ τοῦ μικροσκοπίου.

Τὸ μικροσκόπιο αὐτὸ ἔχει ἐξαιρετικὰ δυνατὸ φωτισμό. Ἐπίσης ἔχει ἕνα ἐξάρτημα ποὺ ἀναλύει τὸ φῶς στὰ συστατικά του καὶ χρησιμοποιεῖ μόνο τὶς ἀκτῖνες ὡρισμένων χρωμάτων. Μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, τὰ μικροσκοπικὰ παρασκευάσματα διακρίνονται καθαρώτερα, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ χρωματιστοῦν μὲ χημικὲς οὐσίες.

Τὰ φίλμ ἔχουν μῆκος 120 μέτρων. Ἡ κινηματογραφικὴ μηχανὴ λειτουργεῖ μὲ ἠλεκτρικὸ μοτέρ. Ἄλλα μικρὰ μοτὲρ μετακινοῦν τὸ ὀπτικὸ πεδίο τοῦ μικροσκοπίου μὲ ἀπειροελαχίστη ταχύτητα μισοῦ ἑκατοστοῦ τοῦ χιλιοστομέτρου τὴν ὥρα!

Ἡ ταχύτης κινηματογραφήσεως μπορεῖ νὰ ρυθμιστῆ ἀπὸ 10 δευτερόλεπτα ὡς 90 λεπτὰ γιὰ κάθε τετραγωνίδιο τοῦ φίλμ.

Τὰ ἐντυπωσιακώτερα ἀπ' τὰ νέα φίλμ τοῦ Ὄττ εἶναι αὐτὰ ποὺ παρουσιάζουν τὴ γονιμοποίησι τῶν λουλουδιῶν ἀπὸ τὴ γῦρι. Βλέπει κανεὶς τὸν κόκκο τῆς γύρεως νὰ σχηματίζη ἕνα σωλῆνα, ἀπ' ὅπου πέφτει τὸ περιεχόμενό του πάνω στὸν ὕπερο. Μέσα σὲ 30 δευτερόλεπτα, ἕνα γονιμοποιημένο ἄνθος κολοκυθιᾶς γίνεται ὥριμο κολοκῦθι.

Ἕνα ἄλλο φίλμ δείχνει τὴν ἀλλεργικὴ ἐπίδρασι τῆς γύρεως στὸν ἄνθρωπο. Ὅταν βρεθοῦν μέσα στὸ ἔκκριμμα τῆς μύτης ἑνὸς ἀλλεργικοῦ ἀτόμου, οἱ κόκκοι τῆς γύρεως βγάζουν κάτι μικρὲς σταγόνες ἑνὸς ὑγροῦ. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει, ὅταν τὸ ἄτομο δὲν εἶναι ἀλλεργικό. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ οὐσία ποὺ παράγεται ἀπὸ τὴ γῦρι μόνο στὰ ἀλλεργικὰ ἄτομα, τοὺς προκαλεῖ τὶς ἐνοχλήσεις τῆς ἀλλεργίας.

Ἀποδείχτηκε ἐπίσης ὅτι, μὲ φωτισμὸ ὡρισμένου χρώματος, τὰ φυτὰ παράγουν λουλούδια μόνο ἀρσενικὰ ἢ μόνο θηλυκά. Φαίνεται ὅτι τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὰ ψάρια. Τώρα δὲ οἱ βιολόγοι σκοπεύουν νὰ πειραματιστοῦν σὲ τετράποδα καὶ σὲ πουλερικά. Καθένας καταλαβαίνει τὴν τεραστία σημασία ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν αὐτὰ τὰ πειράματα.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ὄττ κινηματογράφησε ἐπὶ ἕνα ἔτος τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν κυττάρων τοῦ καρκίνου. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐπέτυχε 1.041.200 ξεχωριστὲς εἰκόνες καρκινωδῶν κυττάρων, σὲ εἰδικὲς καλλιέργειες. Ἡ μελέτη τους θὰ προσφέρη ἀσφαλῶς πολύτιμη βοήθεια στοὺς ἐπιστήμονες γιὰ τὸν ἀγῶνα ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἀσθενείας.

Μιὰ ἄλλη πολὺ ἐνδιαφέρουσα βιολογικὴ παρατήρησι, ποὺ ξεκίνησε ἀπ' τὰ φίλμ τοῦ Ὄττ, εἶναι ἡ ἑξῆς: Οἱ κηπουροὶ ξέρουν ἐκ πείρας ὅτι οἱ βολβοὶ τῆς τουλίπας καὶ ἄλλων φυτῶν πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ μιὰ ψυχρὴ περίοδο (τοῦ χειμῶνος) κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ κάπως θερμότερη, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βλαστήσουν.

Τὰ φίλμ λοιπὸν τοῦ Ὄττ ἀπέδειξαν ὅτι αὐτὴ ἡ ἐναλλαγὴ ψύχους καὶ θερμότητος εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ διάφορες βιολογικὲς λειτουργίες. Τὰ κύτταρα τοῦ καρκίνου ἀναπτύσσονται ζωηρότερα, ἂν μείνουν πρῶτα σ' ἕνα θερμὸ περιβάλλον κι' ὕστερα σ' ἕνα ψυχρότερο. Ἀντίθετα, οἱ μικροσκοπικοὶ μύκητες ποὺ σχηματίζουν μαῦρες κηλῖδες πάνω στὰ φύλλα τῆς τριανταφυλλιᾶς, χρειάζονται πρῶτα κρύο κι' ὕστερα θερμότητα, γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦν καὶ νὰ προκαλέσουν ζημίες στὸ φυτό.

Ἐπίσης ἡ διαδοχὴ κρύου καὶ ζέστης φαίνεται πὼς εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὶς μεταμορφώσεις διαφόρων ἐντόμων (τὴ μεταβολὴ δηλαδὴ τῆς νύμφης σὲ τέλειο ἔντομο).

Οἱ περισσότεροι γιατροὶ φρονοῦν ὅτι ἡ ψῦξις παίζει σπουδαῖο ρόλο στὸ συνάχι, στὴν πολιομυελίτιδα καὶ σ' ἄλλες παθήσεις. Τώρα τὰ φίλμ τοῦ Ὄττ γεννοῦν τὴ βάσιμη ὑπόνοια ὅτι μὲ τὴν ψῦξι δὲν ἐλαττώνεται ἡ ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ ἀλλάζει μὲ κάποιον τρόπο ἡ ἐνέργεια τῶν ἰῶν. Σ' ἕνα φίλμ ποὺ παρουσίαζε τὶς ρινικὲς ἐκκρίσεις ἑνὸς συναχωμένου ἀτόμου, σχηματίζονταν κάτι σὰν πλόκαμοι, ποὺ προσέβαλλαν τὰ κύτταρα τοῦ σώματος. Ἡ ἐναλλαγὴ λοιπὸν κρύου καὶ ζέστης ἐπιτάχυνε τὸ σχηματισμὸ αὐτῶν τῶν πλοκάμων.

Αὐτὰ εἶναι μερικὰ ἀπ' τὰ βιολογικὰ μυστήρια ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτουν τὰ ἐκπληκτικὰ φίλμ τοῦ Τζὼν Ὄττ.

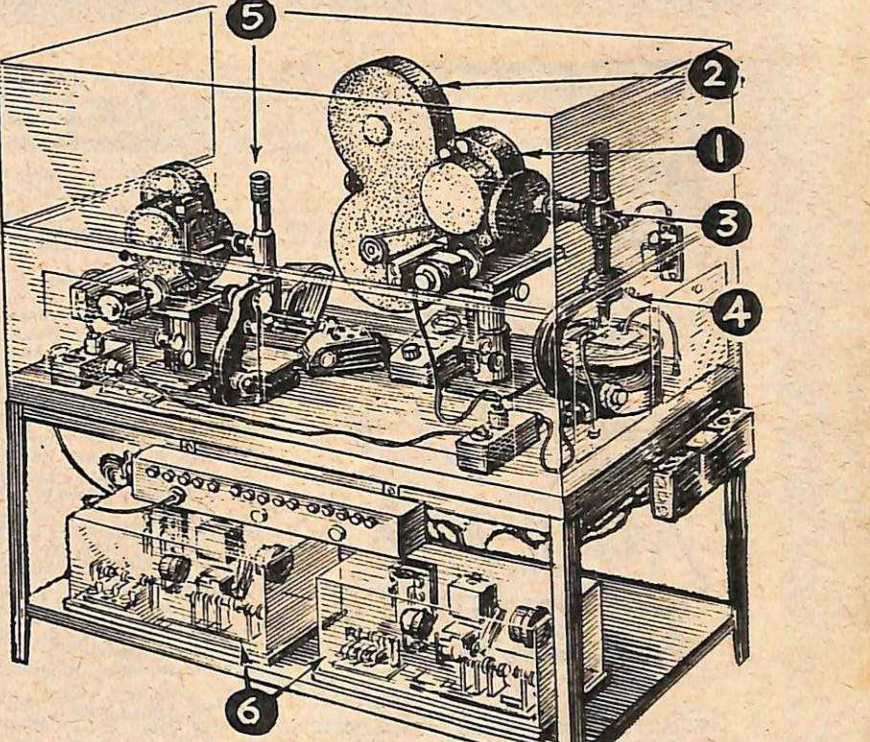

Ὁ συνδυασμὸς κινηματογραφικῆς μηχανῆς καὶ μικροσκοπίου, μὲ τὸν ὁποῖο γυρίζει τὰ φίλμ του ὁ Τζὼν Ὄττ. 1) Μηχανὴ λήψεως. 2) Θήκη φίλμ. 3) Ἐξάρτημα ἀναλύσεως τοῦ φωτός. 4) Ἐξαρτήματα μετακινήσεως τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου. 5) Μικροσκόπιον. 6) Χρονοδιακόπτης ποὺ ρυθμίζει τὴν ταχύτητα τοῦ φίλμ.

1) Ὁ Τζὼν Ὄττ στὸ ἐργαστήριο ὅπου γυρίζει τὰ φίλμ του. 2) Τὸ φίλμ αὐτὸ παρουσιάζει τὰ στάδια διχοτομήσεως ἑνὸς κυττάρου τοῦ καρκίνου.

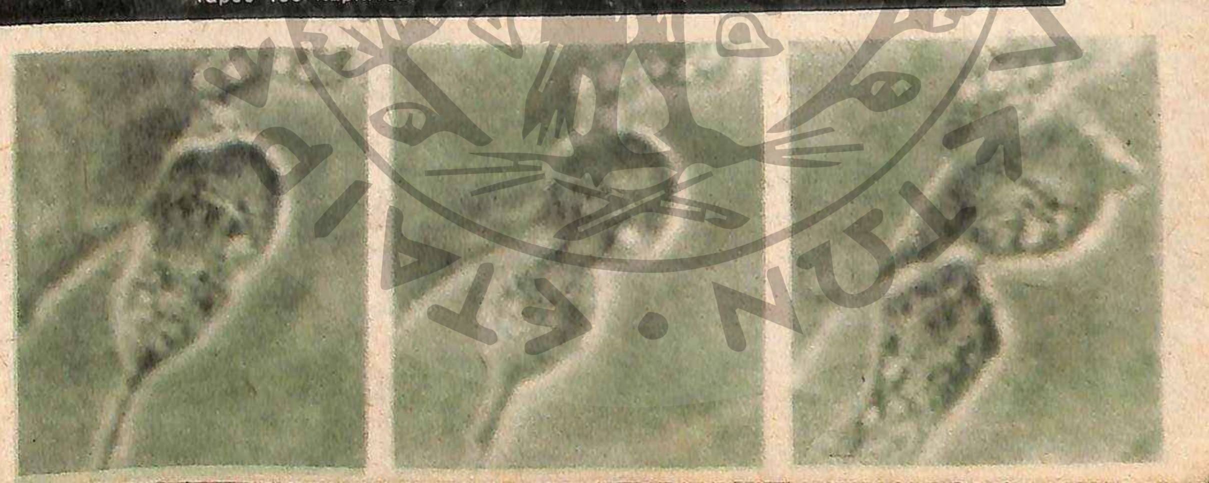

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε. ΜΑΛΟ

Χωρὶς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ ἀνθρακωρύχοι περνοῦσαν τραγικὲς ὧρες στὸ καταφύγιό τους, προσπαθώντας νὰ ξεγελάσουν τὴν πεῖνα τους μὲ λίγο ψωμί, ποὺ εἶχε μαζί του ὁ Καρροροῆς. Στὸ ἀνθρακωρυχεῖο δὲν ἀκουγόταν πιὰ τίποτα. Εἶχε ἁπλωθῆ μιὰ σιωπὴ θανάτου. Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούστηκε κάτι στὸ νερό. Ἕνας κρότος ἀλλοιώτικος...

33ον

Ἀφουγκραστήκαμε ὅλοι μας. Ἐγὼ δὲ μπόρεσα ν' ἀκούσω τίποτα. Μὰ οἱ σύντροφοι, ποὺ ἦταν συνηθισμένοι στοὺς κρότους τοῦ ὑπογείου, ἄκουσαν.

— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ «δάσκαλος», κάτι συμβαίνει.

— Σὰν τί, «δάσκαλε»;

— Δὲν ξέρω...

— Μὴν πέφτει πάλι νερό;

— Ὄχι. Ὁ κρότος δὲν εἶναι ἐξακολουθητικός. Γίνεται μὲ τραντάγματα καὶ μὲ διαστήματα κανονικά.

— Τότε, παιδιά, σωθήκαμε! φώναξε ὁ «δάσκαλος». Εἶναι τὰ βαγονάκια ποὺ βγάζουν νερό!

— Τὰ βαγονάκια;!

Ὅλοι μαζί, μὲ τὴν ἴδια φωνή, τιναχτήκαμε ὀρθοί.

Δὲν ἤμαστε πιὰ σαράντα μέτρα μέσα στὴ γῆ. Ὁ ἀέρας δὲ μᾶς πίεζε, τ' αὐτιά μας δὲ βούϊζαν!... Ἀναπνέαμε ἐλεύθερα κι' οἱ καρδιές μας χτυποῦσαν.

Ὁ Καρροροῆς μοὔπιασε τὸ χέρι καὶ μοῦ φώναξε:

— Γειά σου, εἶσαι καλὸ παιδί!

— Ὄχι, ἐσὺ εἶσαι! Ἐσὺ πρωτάκουσες τὰ βαγονάκια!

Καλὰ καὶ σώνει, ἐγὼ ἤμουν καλὸ παιδί! Ἔκανε σὰν μεθυσμένος. Μὰ μήπως ὅλοι μας δὲν ἤμαστε μεθυσμένοι ἀπὸ ἐλπίδα; Ἡ ἐλπίδα ὅμως αὐτὴ δὲν ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῆ, οὔτε τόσο γρήγορα, οὔτε γιὰ ὅλους μας. Πρὶν ξαναδοῦμε τὸ φῶς τοῦ ἥλιου, πολλὲς φοβερὲς μέρες θὰ περνούσαμε κλεισμένοι ἐκεῖ μέσα.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν τρομερὴ καταστροφὴ τῶν ἀνθρακωρυχείων τοῦ Τρουγέρα, πρέπει νὰ πῶ πῶς ἔγινε καὶ τί μέσα μεταχειρίστηκαν οἱ μηχανικοὶ γιὰ νὰ μᾶς σώσουν.

Τὴ Δευτέρα τὸ πρωΐ, ὅταν κατεβήκαμε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμᾶτος μαῦρα σύννεφα. Στὶς ἑφτὰ ξέσπασε ἀληθινὸς κατακλυσμός. Τὰ σύννεφα, ποὺ σέρνονταν χαμηλά, πιάστηκαν μέσα στὴν κοιλάδα τοῦ Διβόννα, τριγυρισμένη ἀπὸ λόφους. Ὅσο νερὸ εἶχαν τὸ ἔχυσαν ἐκεῖ. Δὲν ἦταν βροχὴ ἐκείνη, ἦταν κατακλυσμός. Σὲ λίγα λεπτά, τὰ νερὰ τοῦ Διβόννα ξεχείλισαν. Ὁ Τρουγέρας, βρίσκοντας γεμᾶτο τὸ Διβόννα, ἄρχισε νὰ ξεχύνεται στὸ ἔδαφος, ποὺ σκεπάζει τ' ἀνθρακωρυχεῖα. Τὸ ξεχείλισμα ἔγινε στὴ στιγμή. Οἱ ἀπέξω ἐργάτες, ἀναγκάστηκαν ἀπὸ τὴ θύελλα νὰ ζητήσουν καταφύγιο καὶ δὲν κινδύνεψαν καθόλου.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ξεχείλιζε τὸ ποτάμι. Τὰ στόμια τῶν τριῶν πηγαδιῶν βρίσκονταν σὲ ὕψη, ὅπου τὰ νερὰ δὲ μποροῦσαν ν' ἀνέβουν. Ἡ μόνη τους ἀνησυχία καὶ φροντίδα ἦταν νὰ προφυλάξουν τοὺς σωροὺς τῆς ξυλείας, ποὺ εἶχαν ἑτοιμάσει γιὰ τὶς καινούργιες στοές.

Σ' αὐτὸ καταγινόταν ὁ μηχανικὸς τοῦ ἀνθρακωρυχείου, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε τὰ νερὰ νὰ πέφτουν σ' ἕνα βάραθρο, ποὺ εἶχαν ἀνοίξει μονάχα τους. Τὸ βάραθρο βρισκόταν στὴν ἀρχὴ ἑνὸς στρώματος ἀπὸ γαιάνθρακα.

Δὲν τοῦ χρειάστηκε πολλὴ σκέψι γιὰ νὰ καταλάβη τί θὰ γίνη: Τὰ νερὰ πέφτουν μέσα στὸ ἀνθρακωρυχεῖο. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ στρώματος ἐκείνου τοὺς χρησιμεύει γιὰ κοίτη. Ἀπ' ἔξω χαμήλωναν ὁλοένα. Τὸ ἀνθρακωρυχεῖο πλημμυρίζει. Θὰ γεμίση ὅλο κι' οἱ ἐργάτες θὰ πνιγοῦν!...

Τρέχει στὸ πηγάδι τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ καὶ δίνει διαταγὲς νὰ τὸν κατεβάσουν. Ἀλλ' ἐνῶ εἶναι ἕτοιμος νὰ μπῆ στὸ βαγονάκι, σταματάει. Μέσα ἀπὸ τὸ ἀνθρακωρυχεῖο ἀκούγεται ἕνας πάταγος φοβερός: εἶναι ὁ χείμαρρος!...

— Μὴν κατεβῆτε! τοῦ λένε οἱ ἄνθρωποί του, προσπαθώντας νὰ τὸν ἐμποδίσουν.

Ἐκεῖνος τοὺς ξεφεύγει, βγάζει τὸ ρολόϊ του καὶ τὸ δίνει σ' ἕναν ἀπ' αὐτούς:

— Πᾶρτο, τοῦ λέει, νὰ τὸ δώσης τῆς κόρης μου, ἂν δὲν ξαναγυρίσω.

Μπαίνει στὸ βαγονάκι καὶ προστάζει:

— Κάτω!

Τὸ βαγονάκι κατέβηκε. Ὁ μηχανικὸς φωνάζει. Πέντε ἐργάτες τρέχουν. Τοὺς μπάζει στὸ βαγονάκι. Κι' ἐνῶ αὐτοὶ ἀνεβαίνουν, ὁ μηχανικὸς ξαναφωνάζει. Τοῦ κάκου! Οἱ φωνές του δὲν ἀκούγονται πιά. Τὶς πνίγουν οἱ κρότοι τῶν νερῶν καὶ τῶν γκρεμισμάτων.

Τὰ νερὰ φτάνουν τώρα στὴ στοά. Κι' ὁ μηχανικὸς διακρίνει λυχνίες. Τρέχει σ' αὐτές, βουτηγμένος ὣς τὰ γόνατα καὶ παίρνει ἄλλους τρεῖς ἐργάτες. Τὸ βαγονάκι ξανακατέβηκε. Τοὺς βάζει μέσα καὶ θέλει νὰ γυρίση στὰ φῶτα ποὺ βλέπει. Μὰ οἱ ἐργάτες ποὺ ἔσωσε, τὸν παίρνουν μὲ τὸ ζόρι μαζί τους. Καὶ τὸ βαγονάκι ξανανεβαίνει. Ἦταν καιρός! Τὸ νερὸ εἶχε πλημμυρίσει τὰ πάντα!

Ἀδύνατο νὰ ἐξακολουθήση νὰ σώζη μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τοὺς ἐργάτες. Ὁ μηχανικὸς πρέπει νὰ βρῆ κανένα ἄλλο. Μὰ ποιόν;... Δὲν ἔχει ἀνθρώπους κοντά του. Ἑκατὸν πενῆντα ἐργάτες κατέβηκαν, γιατὶ ἑκατὸν πενῆντα λυχνίες μοιράστηκαν τὸ πρωΐ. Ἀπ' αὐτὲς μόνο τριάντα γύρισαν στὸ λυχνιοστάσιο. Ἑκατὸν εἴκοσι, λοιπόν, ἄνθρωποι εἶχαν μείνει στὸ ἀνθρακωρυχεῖο. Πνίγηκαν; Ζοῦσαν; Μπόρεσαν νὰ βροῦν καταφύγιο; Τὰ φοβερὰ αὐτὰ ἐρωτήματα παρουσιάζονται στὸ νοῦ τοῦ τρομαγμένου μηχανικοῦ.

Κι' ἐνῶ αὐτὸς ἐξακριβώνει πὼς ἑκατὸν εἴκοσι ἐργάτες ἔμειναν κλεισμένοι στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, ἀρχίζουν ἔξω, σὲ διάφορα μέρη, ἐκρήξεις. Χώματα καὶ πέτρες πετιοῦνται ψηλά. Τὰ σπίτια κινοῦνται σὰν ἀπὸ σεισμό. Γιὰ τὸ μηχανικό, τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι ἀνεξήγητο. Τ' ἀέρια κι' ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας σπρώχνονται ἀπὸ τὰ νερά. Πιέζονται μέσα στ' ἀδιέξοδα ἀνεβάσματα. Κι' ὅπου τὸ στρῶμα τῆς γῆς δὲν εἶναι πολὺ χοντρό, τὸ ἀνατινάζουν σὰν καζάνι ἀτμομηχανῆς. Τὸ ἀνθρακωρυχεῖο εἶναι γεμᾶτο. Ἡ καταστροφὴ συμπληρώθηκε...

Ἡ εἴδησι διαδόθηκε ἀμέσως στὴ Βάρση. Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τὸ πλῆθος φτάνει στὸν Τρουγέρα. Ἐργάτες, περίεργοι, γυναῖκες καὶ παιδιὰ τῶν ἀποκλεισμένων ἐργατῶν. Ρωτοῦν ὅλοι μὲ ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τους. Κι' ἐπειδὴ δὲν ξέρουν τίποτα γιὰ νὰ τοὺς ἀπαντήσουν, ἡ ἀγανάκτησι ἀνακατεύεται μὲ τὴ λύπη. Τοὺς κούβουν τὴν ἀλήθεια! Φταίει ὁ μηχανικός! Θάνατος στὸ μηχανικό!

Κι' ἑτοιμάζονταν νὰ μποῦν στὰ γραφεῖο, ὅπου ὁ μηχανικὸς προσπαθεῖ νὰ βρῆ σὲ ποιὰ μέρη μπορεῖ νὰ βρῆκαν καταφύγιο οἱ ἐργάτες.

Εὐτυχῶς ποὺ κι οἱ μηχανικοὶ τοῦ γειτονικοῦ μεταλλείου ἔτρεξαν μὲ τοὺς ἐργάτες τους. Καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς κι' οἱ ἐργάτες τῆς πόλεως. Προσπαθοῦν νὰ κρατήσουν τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος. Ἀλλὰ τί μποροῦν νὰ ποῦν; Ἑκατὸν εἴκοσι ἄνθρωποι λείπουν.

— Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου;

— Ποῦ εἶναι ὁ ἄντρας μου;

— Ποῦ εἶναι ὁ γυιός μου;

Τί ν' ἀπαντήση κανεὶς σ' ἐκεῖνα τὰ παιδιά, σ' ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες, σ' ἐκεῖνες τὶς μητέρες;

— Θὰ προσπαθήσουμε! Θὰ κάνουμε τ' ἀδύνατα δυνατά! ἀπαντοῦν οἱ μηχανικοί.

Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸν εἴκοσι θὰ βροῦν κανένα ζωντανό; Ποιός ξέρει; Ἡ ἀμφιβολία εἶναι μεγάλη. Κι' ἡ ἐλπίδα μικρή. Ἀδιάφορο, θὰ ἐργασθοῦν!

Καὶ στὰ τρία πηγάδια τοποθετοῦνται τὰ βαγονάκια, ποὺ θ' ἀντλήσουν τὸ νερό. Οἱ ἀντλίες δὲ θὰ σταματήσουν οὔτε μέρα, οὔτε νύχτα, ὥσπου νὰ χυθῆ κι' ἡ τελευταία στάλα τοῦ νεροῦ στὸ Διβόννα.

Συγχρόνως, ὅπως τὸ προφήτεψε ὁ «δάσκαλος», ἀρχίζουν ν' ἀνοίγουν στοές. Ποῦ εἶναι; Δὲ τὸ ξέρουν. Στὴν τύχη προχωροῦν... Ὁ μηχανικὸς τοῦ ἀνθρακωρυχείου εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι πολλοὶ θὰ καταφύγανε στὸ Παλιό. Κι ἐπέμενε ν' ἀνοιχτῆ ἀμέσως μιὰ τρύπα, ἴσια στὸ Παλιό, ἔστω κι' ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ σωθῆ κανένας.

Ἡ τρύπα γίνεται λιγώτερο πλατειά. Ἕνας μόνο «σφυρῆς» σκάβει μέσα. Τὸ κάρβουνο ποὺ βγάζει, τὸ παίρνουν μὲ τὰ καλάθια ἀμέσως, χέρι μὲ χέρι. Καὶ μόλις κουραστῆ ὁ σκαφτιᾶς, πάει στὴ θέσι του ἄλλος. Ἔτσι μέρα-νύχτα ἐξακολουθεῖ τὸ ἄντλημα τοῦ νεροῦ καὶ συγχρόνως τὸ τρύπημα.

Ἂν ὁ καιρὸς ἦταν πολὺς γιὰ ἐκείνους ποὺ δούλευαν ἀπ' ἔξω γιὰ τὴ σωτηρία μας, πόσο πιὸ ἀτελείωτος ἦταν γιὰ μᾶς τοὺς φυλακισμένους ποὺ δὲν ξέραμε ἂν θὰ πρόφταιναν νὰ μᾶς σώσουν!...

Ὁ κρότος τῶν βαγονιῶν μᾶς ἔδινε τὴν ἐλπίδα ὅτι καταγινόντουσαν γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ἀλλὰ τὸ ἄδειασμα θὰ γινόταν γρήγορα; Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀγωνία μας.

Ἡ θέσι, ποὺ ἤμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ κρατοῦμε στὴ σκάλα μας ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ κουραστικές. Δὲ μπορούσαμε νὰ κινηθοῦμε. Ὁ πονοκέφαλος μᾶς εἶχε γίνει δυνατός.

Ἀπ' ὅλους ὁ Καρροροῆς ὑπόφερε πιὸ λίγο.

— Πεινῶ, ἔλεγε κάθε τόσο. «Δάσκαλε», θέλω ψωμί!

Ἐπὶ τέλους ὁ «δάσκαλος» ἀποφάσισε νὰ μᾶς δώση λίγο ἀπὸ τὴ φέτα ποὺ βρῆκε στὸ σκοῦφο.

Οἱ ἄλλοι μὲ πολλή τους εὐχαρίστησι θὰ μοιράζονταν τὸ ψωμὶ ἐκεῖνο μαζί μας. Μὰ εἶχαν ὁρκιστῆ ν' ἀκοῦνε καὶ κρατοῦσαν τὸν ὅρκο τους.

— Ἂν μᾶς ἀπαγορεύεται νὰ τρῶμε, μᾶς ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ πίνουμε, εἶπε ὁ Κουμπαιρού.

— Νερό, ὅσο θέλεις. Δὲν πίνεις κι' ὅλη τὴ στοά;

Ὁ Παγῆς ἔκανε νὰ κατεβῆ. Ὁ «δάσκαλος» ὅμως τὸν ἐμπόδισε.

— Ὄχι ἐσύ, τοῦ εἶπε, θὰ μᾶς γκρέμιζες τὴ σκάλα. Ἄσε τὸ Ρεμῆ, ποὺ εἶναι ἐλαφρός. Θὰ μᾶς φέρη αὐτὸς νερό.

— Σὲ τί;

— Στὸ παποῦτσι μου.

Μοῦ ἔδωσαν ἕνα παποῦτσι. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμάστηκα νὰ γλυστρήσω ὁ «δάσκαλος» μοῦ εἶπε:

— Στάσου νὰ σοῦ δώσω τὸ χέρι μου.

— Μὴ φοβᾶστε. Ἂν πέσω, ξέρω κολύμπι.

Κι' ὅταν πῆγε νὰ μοῦ δώση τὸ χέρι του, εἴτε γιατὶ δὲ λογάριασε τὴν κίνησί του καλά, εἴτε γιατὶ ἦταν μουσιασμένο τὸ σῶμα του, γλύστρησε κι' ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι στὸ νερό. Ἡ λυχνία ποὺ κρατοῦσε γιὰ νὰ μοῦ φέξη, χάθηκε κι' αὐτή. Ξαφνικὰ βυθιστήκαμε στὸ σκοτάδι. Εὐτυχῶς ποὺ ἐγώ, καθὼς ἤμουν ἕτοιμος νὰ κατεβῶ, ἀφέθηκα νὰ γλυστρήσω μὲ τὴ ράχη. Κι' ἔφτασα στὸ νερὸ μιὰ στιγμὴ ὕστερ' ἀπὸ τὸ «δάσκαλο».

Τότε ποὺ ταξίδευα μὲ τὸ Βιτάλη εἶχα μάθει νὰ κολυμπῶ. Ἀλλὰ πῶς θὰ κολυμποῦσα στὴ σκοτεινὴ ἐκείνη τρύπα;

Αὐτὸ δὲν τὸ συλλογίστηκα, ὅταν ἀφέθηκα νὰ γλυστρήσω. Συλλογίστηκα μόνο τὸ «δάσκαλο». Ποῦ νὰ ψάξω; Κατὰ ποῦ ν' ἁπλώσω τὸ χέρι; Πῶς νὰ βουτήξω; Αὐτὰ σκεπτόμουν, ὅταν ἔνοιωσα ἕνα χέρι νὰ μὲ τραβᾶ. Μὲ μιὰ κλωτσιὰ μπόρεσα νὰ ξανανέβω στὴν ἐπιφάνεια. Τὸ χέρι δὲ μὲ εἶχε ἀφίσει.

— Κρατᾶτε με καλά, «δάσκαλε» καὶ ψηλὰ τὸ κεφάλι. Γλυτώσατε! Ἀλλὰ μιλῆστε μου.

— Ποῦ εἶσαι, Ρεμῆ;

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ θείου Γκασπάρ. Αὐτὴ μοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο. Ἔπρεπε νὰ κολυμπήσω ἀριστερά.

— Ἀνάψτε μιὰ λάμπα!

Ἀμέσως φάνηκε μιὰ φλόγα. Ἔφτασε ν' ἁπλώσω τὸ χέρι μου γιὰ ν' ἀγγίξω τὴν ξηρά. Πιάστηκα ἀπὸ ἕνα κομμάτι κάρβουνο καὶ τράβηξα μὲ τ' ἄλλο τὸ «δάσκαλο».

Ἦταν καιρός, γιατὶ εἶχε πιῆ νερὸ κι' ἡ ἀσφυξία εἶχε ἀρχίσει. Ἀλλὰ τοῦ κράτησα τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ συνῆρθε γρήγορα.

Ὁ θεῖος Γκασπὰρ κι' ὁ Καρροροῆς μᾶς ἅπλωσαν τὰ χέρια. Ὁ Παγῆς, κατεβασμένος στὸ δικό μας σκαλί, μᾶς ἔφεγγε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

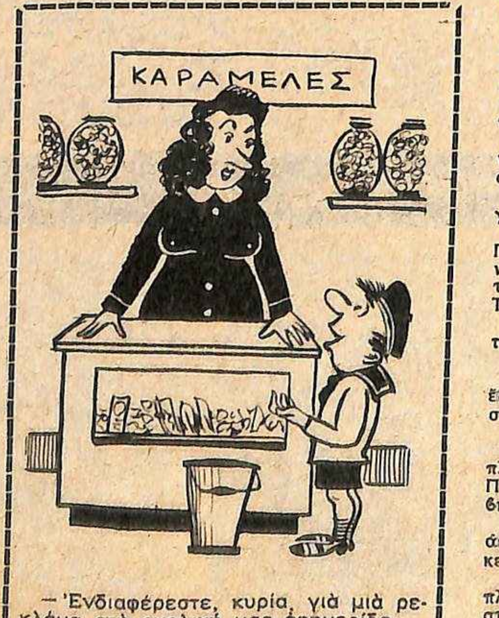

— Ἐνδιαφέρεστε, κυρία, γιὰ μιὰ ρεκλάμα στὴ σχολική μας ἐφημερίδα;

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

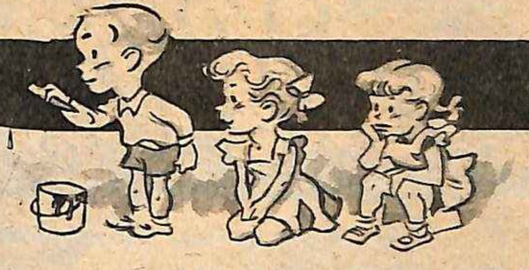

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΠΙΟ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΧΩΡΑ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ὁ βασιλιᾶς μιᾶς μακρυνῆς χώρας πῆρε γιὰ δῶρο ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του ἕνα τετράγωνο χαλί, ποὺ ἦταν κεντημένο μὲ κάθε εἴδους χρώματα καὶ ποὺ παρίστανε ἕναν καταπράσινο κάμπο γεμᾶτο μὲ λουλούδια.

Τὸ δῶρο αὐτὸ εἶχε τὴν περίεργη ἰδιότητα νὰ τὸν σηκώνη πότε πάνω ἀπὸ ψηλὰ βουνά, πότε πάνω ἀπὸ θάλασσες καὶ πότε πάνω στὶς γειτονικὲς χῶρες. Δὲν εἶχε νὰ κάνη τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ καθίση πάνω στὸ χαλί, καὶ σὲ λίγη ὥρα βρισκόταν, ὅπου ἐπιθυμοῦσε ἡ ψυχή του.

Ὁ βασιλιᾶς αὐτός, ὅμως, δὲν ἦτανε καθόλου δίκαιος. Δὲν τὸν ἔφτανε σὲ ὅ,τι ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε χαρίσει, ἀλλὰ χρησιμοποιοῦσε τὸ χαλὶ μονάχα γιὰ νὰ ἀδικῆ τοὺς ἄλλους. Τὴ νύχτα ποὺ ἔμπαινε κρυφὰ στὰ παλάτια τῶν ἄλλων χωρῶν, εἶχε τὴ μανία ν' ἁρπάζη ὅσα σπάνια πράγματα δὲν εἶχε ὁ ἴδιος στὸ παλάτι του.

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε ποὺ ἅρπαζε χρυσαφικά, ἀσημικά, πολύτιμες πέτρες κι' ὡραῖα κομψοτεχνήματα, ἔπαιρνε ἀκόμη καὶ μικρὰ παιδιά, γιατὶ δὲν εἶχε. Τὰ κουβαλοῦσε πάνω στὸ χαλί, τἄφερνε στὸ παλάτι του καὶ τὰ συνήθιζε ἀπὸ μικρὰ νὰ τοῦ γίνωνται πιστὰ σκλαβάκια.

Ἔτσι, ὁ σκληρὸς βασιλιᾶς ἀπόκτησε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἕνα παιδί, ποὺ ἦταν ἀπὸ μητέρα καλή, στοργικὴ κι' εὐγενική.

Τὸ παιδί, ποὺ τὄλεγαν Σαΐντ, μεγαλώνοντας εἶχε πάρει ὅλα τὰ φυσικὰ τῆς μητέρας του κι' οὔτε στὸ μικρὸ δαχτυλάκι τοῦ σκληροῦ βασιλιᾶ δὲν εἶχε μοιάσει. Ἦταν δίκαιος κι' οἱ καλωσύνες του ἦταν ἄπειρες.

Κάποια μέρα, ποὺ ὁ βασιλιᾶς βρισκόταν στὸ κυνῆγι, ἕνα φαρμακερὸ φίδι τὸν δάγκασε ξαφνικὰ κι' ἔτσι γύρισε στὸ παλάτι του πρησμένος. Τὸ φαρμάκι εἶχε προχωρήσει σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Κι' ὅταν ἔννοιωσε πὼς δὲν εἶχε πιὰ ζωή, φώναξε τὸ καλὸ παλληκάρι, ποὺ εἶχε ὁρίσει ἀπὸ καιρὸ γιὰ διάδοχό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Σαΐντ, ἐγὼ σὲ λίγη ὥρα δὲ θὰ βρίσκωμαι πιὰ στὴ ζωή. Σοῦ ἀφήνω, λοιπόν, ὅλη μου τὴν περιουσία νὰ τὴ διαχειριστῆς ὅπως θέλεις. Ἀνάμεσα στὰ ὑπάρχοντά μου θὰ βρῆς σὲ μιὰ κασσέλα κι' ἕνα χαλί, ποὺ ἔχει τὴ δύναμι νὰ σὲ φέρνη, ὅπου ζητήσης. Φύλαξέ το, γιατὶ ἀξίζει!...

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ σκληρὸς βασιλιᾶς ξεψύχησε.

Ὁ διάδοχός του, λοιπόν, ἀνέβηκε στὸ θρόνο. Κι' ὅπως εἴπαμε, ὁ Σαΐντ ἦτανε διαφορετικὸς καὶ συμπονοῦσε τοὺς δυστυχισμένους. Ἐξ ἄλλου, δὲν σκέφτηκε νὰ χρησιμοποιήση τὸ πράσινο χαλί. Τοῦ φανήκανε μάλιστα παράξενα τὰ λόγια, ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ὁ βασιλιᾶς καὶ χωρὶς νὰ θέλη γέλασε κι' ἀναρωτήθηκε πῶς μπορεῖ ἕνα ἄψυχο πρᾶγμα νἄχη τὴ μαγικὴ δύναμι νὰ πετάη.

Ἔτσι πέρασε καιρός. Ξαφνικά, μιὰ μέρα ὁ Σαΐντ εἶδε τὴν κασσέλα. Τὴν ἄνοιξε κι' ἀντίκρυσε τὸ πράσινο χαλί. Τοῦ κεντήθηκε τότε ἡ περιέργεια νὰ βεβαιωθῆ ἂν ἀληθινὰ εἶχε μαγικὴ δύναμι.

Κάθισε λοιπὸν πάνω του, θέλοντας νὰ δῆ ποιὰ χώρα ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη.

Τὸ χαλὶ σηκώθηκε ψηλά, καὶ σὲ λίγο ὁ Σαΐντ βρέθηκε πάνω ἀπὸ τὴ χώρα του. Χαμήλωσε λίγο, ἔσκυψε κάτω καὶ κύτταξε: Ξύλινες καλύβες ἦτανε σπαρμένες μέσα στὰ καταπράσινα λειβάδια. Τὰ δέντρα ἦταν φορτωμένα ὥριμους καρπούς. Μεγάλα κοπάδια ἀπὸ ζῶα βόσκανε στὰ περιβόλια καὶ στὸν κάμπο. Τὰ στάχυα, χρυσαφένια ἔγερναν στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου. Αὐλάκια πολλὰ σχίζανε τὴ γῆ, ποτίζοντας τὰ διάφορα σπαρτὰ τῶν ὑπηκόων του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχαν βρεθῆ ἀκόμα τὰ δρεπάνια, ἡ συγκομιδὴ γινόταν μὲ κόπο. Οἱ χωρικοὶ ξεκουράζονταν μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους καὶ τρεφόντουσαν μὲ γαλακτερὰ καὶ καρπούς. Γελοῦσαν κι' ἔπαιζαν ὅλοι μαζί, ποὺ χαιρόταν κανεὶς νὰ τοὺς βλέπη.

Οἱ χωρικοὶ ἔπαιζαν καὶ γελοῦσαν μὲ τὰ παιδιά τους.

«— Νὰ μιὰ χώρα ὅπου βασιλεύει ἡ εὐτυχία κι' ἡ χαρά... σκέφτηκε ὁ Σαΐντ. Ἄραγε ἔτσι νὰ ζοῦν καὶ σ' ἄλλες χῶρες;»

Κι' εὐχαριστημένος ἔκρινε σωστὸ νὰ ξαναγυρίση στὸ παλάτι του καὶ νὰ μείνη μὲ τὴν ὡραία ἐκείνη ἀνάμνησι.

Ὅταν ὅμως πέρασε ἕνας χρόνος θέλησε νὰ ἐπισκεφτῆ καὶ τὴ γειτονική του χώρα. Ἀνέβηκε, λοιπόν, στὸ πράσινο χαλὶ καὶ βρέθηκε ἀμέσως στὸν ἀέρα. Καὶ τότε ἀντίκρυσε μιὰ μεγάλη πόλι, μὲ μεγάλα σπίτια, τὰ πιὸ πολλὰ μαρμάρινα, ὅπου οἱ ἄνθρωποι γύριζαν στοὺς δρόμους, φορῶντας πλούσια ροῦχα, φορτωμένα μὲ χρυσᾶ στολίδια.

«— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ φαίνονται πολιτισμένοι καὶ θἆναι πολὺ πιὸ εὐτυχισμένοι ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους μου, ποὺ ζοῦνε μέσα σὲ καλύβες» συλλογίστηκε ὁ Σαΐντ.

Κατέβηκε τότε κάτω, καί, γιὰ νὰ γνωρίση καλύτερα τοὺς ἀνθρώπους, ἀνακατεύτηκε μαζὶ μὲ τὸν κόσμο.

Ξαφνικά, εἶδε νὰ περνάη μπροστά του ἕνας ἄντρας μὲ δεμένα χέρια. Ὁ Σαΐντ ρώτησε κι' ἔμαθε ὅτι ὁ κακὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε ἁρπάξει τὰ χρυσαφικὰ ἑνὸς πλουσίου. Λίγο πιὸ πέρα εἶδε ἄλλον, ποὺ εἶχε κλέψει ἕνα διαβάτη. Περνῶντας ὕστερα ἔξω ἀπὸ ἕνα μεγάλο σπίτι ἄκουσε ὡραία μουσική. Πλησίασε πρὸς τὰ ἐκεῖ, λέγοντας μέσα του:

— Σίγουρα ἐδῶ θὰ εἶναι οἱ εὐτυχισμένοι!

Ἀλλ' ὁ Σαΐντ γελάστηκε πάλι. Γιατὶ μέσα ἐκεῖ εἶδε ἀνθρώπους νὰ τρῶνε λαίμαργα, νὰ πίνουν καὶ στὸ τέλος ἀπὸ τὸ μεθῦσι τους ν' ἁρπάζωνται μεταξύ τους καὶ νὰ μαλλώνουν...

Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ Σαΐντ δὲ θέλησε νὰ δῆ περισσότερα. Ἀνέβηκε στὸ χαλὶ ξανὰ καί, πετῶντας στὸν ἀέρα, γύρισε κι' ἔμεινε γιὰ πάντα στὴ χώρα του, ποὺ θεωροῦσε ὅτι ἦταν ἡ πιὸ εὐλογημένη.

Καὶ τὸ παράδειγμα τῶν εἰρηνικῶν γεωργῶν του, ποὺ ἀπολαμβάνανε μὲ φρόνησι τοὺς καρποὺς τῆς δουλειᾶς τους, εἶχε κάνει καὶ τὸν καλό τους βασιλιᾶ ν' ἀγαπήση περισσότερο τὴ ζωὴ τῶν ἁγνῶν του ὑπηκόων.

Κι' ἐκεῖνοι πάλι ἦταν τόσο ἱκανοποιημένοι ποὺ ἡ τύχη τοὺς εἶχε βοηθήσει νἄχουν τὸν Σαΐντ βασιλιᾶ τους, ὥστε κανένας πλοῦτος δὲν τοὺς φαινόταν ζηλευτός.

Ἔτσι ἡ χώρα τοῦ Σαΐντ ἀποδείχτηκε πὼς ἦταν καλύτερη χώρα ἀπὸ τὴ γειτονικὴ μὲ τὰ μαρμάρινα σπίτια της καὶ τὸν πλούσιο κόσμο της!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τὰ σπουργίτια

Χελιδονάκια τοῦ χειμῶνος
ἀφίνουνε τὴν ἐξοχὴ
σὰν ξεφυλλίση ὁ πρῶτος κλῶνος
στοῦ φθινοπώρου τὴ βροχὴ
κι' ὅλα μαζὶ πετοῦν στὰ σπίτια
τὰ ζωηρότατα σπουργίτια.

★

Κι' ἐνῶ πουλὶ δὲν βλέπεις ἕνα
μὲ τοῦ Βοριὰ τὴ συννεφιὰ
γιατ' ἔχουν φύγει γιὰ τὰ ξένα
νὰ βροῦν τῆς γῆς τὴν ὀμορφιά,
μονάχ' αὐτὰ δὲν ξενητεύουν,
τόσο τὴ χώρα μας λατρεύουν.

★

Καὶ στῆς σκεπῆς τὰ κεραμίδια
μὲ τραγούδια ὅλο περνοῦν
καὶ μὲ θεότρελλα παιγνίδια
τὴν παγωνιὰ περιφρονοῦν
γιατ' ἔχουν μέσα τους ἀχτίδα
ποὺ τὰ θερμαίνει: τὴν Πατρίδα!

Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Σπουδαία νίκη!...

Τὰ δίδυμα ἀδελφάκια, ὁ Μάκης κι' ὁ Σάκης, γυρνᾶνε ἀπὸ τὸ σχολεῖο μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος.

— Μήπως εἴχαμε ἐπὶ τέλους καλοὺς βαθμούς; τοὺς ρωτᾶ ἡ μητέρα τους.

— Κάτι ἄλλο ποὺ θὰ σὲ εὐχαριστήση περισσότερο, μαμᾶ!... ἀπαντοῦν κι' οἱ δυὸ μαζί.

— Γιὰ πέστε το, λοιπόν, καὶ σὲ μένα, τοὺς λέει ἀμφιβάλλοντας πολὺ ἡ μητέρα τους.

— Ξέρεις, μανούλα, σήμερα στὴν τάξι κάναμε ψηφοφορία, γιὰ τὸ ποιὸς ἔχει τὴν πιὸ καλὴ μητέρα... ἄρχισε νὰ λέη ὁ Σάκης.

— Καὶ ξέρεις ποιὰ βγῆκε; Ἐσύ, μητέρα!... συμπληρώνει μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Μάκης.

Πραγματικὰ ἡ μητέρα τους εὐχαριστήθηκε καὶ ζήτησε νὰ μάθη περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὴ ψηφοφορία.

Μὰ σκεφτῆτε τὴν ἀπογοήτευσί της, ὅταν ὁ Σάκης κι' ὁ Μάκης τῆς εἶπαν:

— Καταλαβαίνεις, μανούλα... Ὁ καθένας ψήφισε γιὰ καλύτερη τὴ δική του κι' ἐπειδὴ ἐμεῖς ἤμαστε δυὸ ἐνίκησες!...

, ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

— Βλέπεις, Τάκη, ἔσπασες δυὸ δόντια ἀπὸ τὴ χτένα μου.

— Δὲν πειράζει, μαμᾶ, τὴ δίνουμε στὸ γιατρὸ καὶ τῆς βάζει δυὸ δόντια...

★

Ὁ δάσκαλος τῶν Θρησκευτικῶν στὸν μαθητή:

— Πετράκη, πές μου γιατὶ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα ἦταν τόσο εὐτυχεῖς στὸν Παράδεισο;

Ὁ Πετράκης σωπαίνει.

— Λέγε λοιπόν!... Γιατὶ δὲν εἶχαν... ἐ πράγμα;

Κι' ὁ Πετράκης ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο:

— Γιατὶ δὲν εἶχαν... μαθήματα!...

★

— Ἔλα παιδί μου, λέει ὁ γιατρὸς στὸν Τοτό, βγάλε τὴ γλῶσσα σου... πιὸ πολύ... ἀκόμη πιὸ πολύ...

— Δὲ βγαίνει ἄλλο, γιατρέ, ἀπαντάει ὁ Τοτὸς ποὺ πνιγόταν. Πίσω εἶναι στερεωμένη!..

★

Ἡ μικρὴ Ντίνα ἐπισκέπτεται τὴ γιαγιά της στὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ περάση μερικὲς ἡμέρες καὶ εἶναι τόσο χαρούμενη ἀπὸ τὸ νέο περιβάλλον, ὥστε τὸ βράδυ δὲ θέλει νὰ πάη νὰ κοιμηθῆ στὴν ὥρα της.

— Τί θἄλεγες γιὰ ἕνα παραμυθάκι, Ντίνα μου; τῆς λέει ἡ γιαγιά της.

— Δὲν ἔχω ἀντίρρησι, τῆς ἀπαντάει ἐκείνη. Ποιό θέλεις νὰ σοῦ πῶ, γιαγιά;

★

— Γιαννάκη, σοῦ τὸ εἶπα χίλιες φορὲς νὰ μὴν κουνιέσαι ἐπάνω στὴν πολυθρόνα. Δὲν ἔχεις αὐτιά;

Κι' ὁ Γιαννάκης.

— Ἔχω, καλὲ μαμᾶ, ἀλλὰ πῶς νὰ κουνηθῶ μὲ τ' αὐτιά;

★

— Παυλάκη, φωνάζει ἡ μαμά, τί ἔγινε τὸ γλυκό, ποὺ ἦταν ἐδῶ;

— Τὸ ἔδωσα, μαμά, σ' ἕνα πεινασμένο παιδάκι...

— Μπράβο ἀγόρι μου! Καὶ πῶς τὸ λέγανε;

— Παυλάκη!...

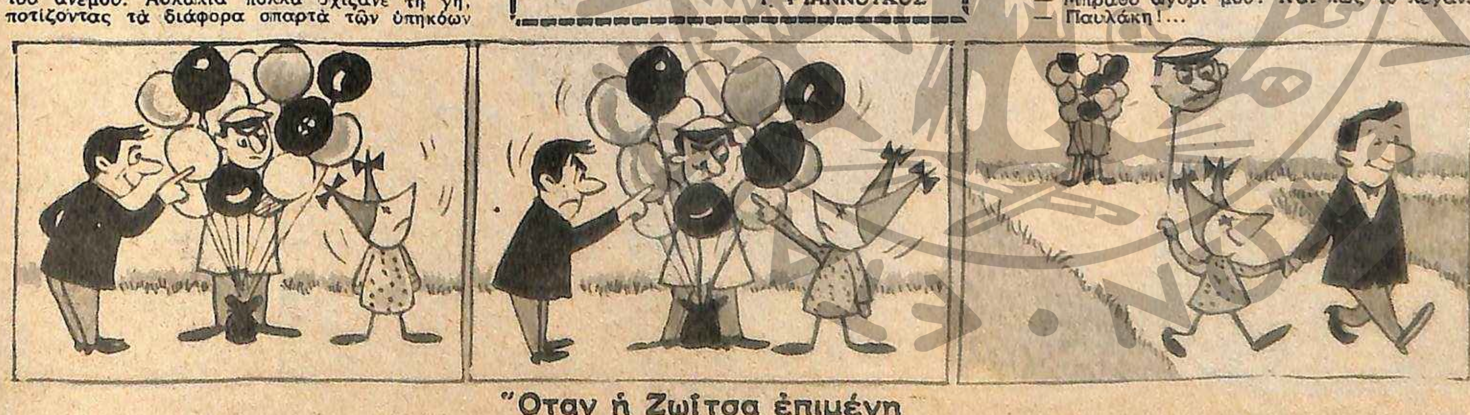

Ὅταν ἡ Ζωΐτσα ἐπιμένη

Η σελίς τής γυναίκας

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

ΤΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ εἶναι ἡ ὑπ' ἀρ. 1 βεντέττα τῆς μόδας γιὰ τοὺς χειμωνιάτικους μῆνες. Γι' αὐτὸ καὶ περιβάλλεται πάντοτε μὲ ἰδιαίτερη στοργή, ἀπ' ὅλους τοὺς «μαῖτρ» τῆς γυναικείας κομψότητος. Ἐφέτος δὲ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἡ γραμμὴ καὶ τὰ ὑφάσματα τῶν ἐπανωφοριῶν, παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία καὶ μιὰ τεχνοτροπία ἐντελῶς καινούργια.

Φαρδειά, ἄνετα ἐπανωφόρια ἀπὸ τουΐντ, μὲ μακρειὰ τρίχα καὶ φοδραρισμένα μὲ γουναρικά, παρουσίασε ὁ Μπαλμαίν.

Ἐξαιρετικὰ φαρδειά, ποὺ τυλίγουν σχεδὸν δυὸ φορὲς μέσα τὸ σῶμα καὶ ἀπὸ ἀφρᾶτα ὑφάσματα, εἶναι τὰ χειμωνιάτικα ἐπανωφόρια τῆς Ζανβὲν-Καστιγιό.

Ἴσια, σὰ φουγάρα, εἶναι τὰ ἐπανωφόρια τοῦ Ντιὸρ καὶ ἐντελῶς φανταιζίστικα τοῦ Λαρός.

«Βὰγκ» μὲ ἔντονα ξεχειλωτοὺς γιακάδες καὶ μὲ μανίκια τοποθετημένα χαμηλά, ποὺ σταματοῦν στὸ μπράτσο, εἶναι ἡ γραμμὴ τῶν ἐπανωφοριῶν ποὺ λανσάρει ἡ Μπαλεντσιάκα.

Κι' ἀπ' ὅλα αὐτά, ποὺ γενικὰ ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας 1958, μπορεῖτε νὰ διαλέξετε τὸν τύπο τοῦ ἐπανωφοριοῦ, ποὺ ταιριάζει στὴ σιλουέττα σας.

Τὸ ἴσιο ἐπανωφόρι πηγαίνει καλύτερα στὶς κοντὲς γυναῖκες. Καὶ τὸ πολὺ φαρδύ, μέσα στὸ ὁποῖο «τυλίγεται» κυριολεκτικὰ τὸ σῶμα, ἀπαιτεῖ ἀνάστημα καὶ λεπτὸ σῶμα. Τὸ ἴσιο «βὰγκ» ἐπανωφόρι εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ ἐξυπηρετεῖ περισσότερο καὶ ποὺ κυριαρχεῖ, σὰν πιὸ «ἥσυχη» γραμμή, σ' ὅλες τὶς παρισινὲς κολλεξιόν.

Τὰ «τουΐντ» καὶ τὰ ἀφρώδη καντριγιὲ ὑφάσματα, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἐπικρατήσουν ἐφέτος τὸ χειμῶνα, γιὰ ἐπανωφόρια.

Ἡ «νουβωτέ», τὴ στιγμὴ αὐτή, εἶναι τὰ μαυρόασπρα «τουΐντ», τὰ «ἀλατοπίπερο», ὅπως λέγονται ἀπὸ μιὰ τρίχα ποὺ ἔχουν στὴν ὕφανσι καὶ ποὺ πέφτει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὑφάσματος, τὴν καλύπτει σὰν πέπλο καὶ κάνει νὰ φαίνωνται σὰν «ἀλατοπίπερο» οἱ μαῦρες καὶ ἄσπρες κλωστὲς τοῦ «τουΐντ» ἀπὸ μέσα.

Τὰ τριχωτὰ αὐτὰ ὑφάσματα συνηθίζονται ἐφέτος πολύ, τόσο στὰ «τουΐντ» καὶ γενικὰ σ' ὅλα τὰ «φανταιζί», ὅσο καὶ στὰ μονόχρωμα.

Τὰ μαῦρα ἐπανωφόρια κρατοῦν μιὰ ξεχωριστὴ θέσι στὴ μόδα τοῦ 1958 καὶ συναγωνίζονται σὲ καμψότητα τὰ χρωματιστὰ ἐπανωφόρια, τὰ ὁποῖα εὐνοοῦνται, ἐφέτος, ἰδιαιτέρως.

Τὸ ξεχείλωμα τοῦ γιακᾶ, ποὺ τὸν κρατάει μακρυὰ ἀπὸ τὸ λαιμό, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς νέας μόδας.

Σημαντικὸ ρόλο, ἐπίσης, παίζουν τὰ μανίκια καὶ ἰδιαιτέρως ἡ μανικοκόλλησι, ἡ ὁποία εἶναι χαμηλή, ἀγκαλιάζει ἁρμονικὰ τὸν μποῦστο καὶ δίνει στὸ πάνω μέρος τοῦ ἐπανωφοριοῦ σημαντικὸ πρόσθετο ὄγκο. Τὰ περισσότερα μανίκια γίνονται πολλὲς φορὲς τόσο φαρδειά, ὥστε νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι πελερίνας καὶ νὰ στρογγυλεύουν τοὺς ὤμους.

Ἄλλα εἶναι φαρδειὰ στὸ μπράτσο καὶ στενεύουν ἀρκετὰ πρὸς τὰ κάτω, ὅλα δὲ εἶναι κοντά.

Ὅταν λέμε «κοντά», ἐννοοῦμε, ὅτι δὲ φτάνουν χαμηλὰ ὡς τὸ χέρι, ἀλλὰ σταματοῦν λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸν καρπὸ καὶ αὐτὸ δίνει μιὰ ξεχωριστὴ χάρι στὰ μοντέρνα ἐπανωφόρια καὶ τοὺς προσθέτει μιὰ ἀνάλαφρη νότα στὴ γραμμή.

Αὐτὸ παρατηρεῖται ὄχι μόνο στὰ «φλοὺ» καὶ «φανταιζὶ» ἐπανωφόρια, ἀλλὰ καὶ στὰ περισσότερο κλασσικά, ἀνδρικοῦ τύπου, προσαρμοσμένα στὴν καινούργια τεχνοτροπία.

Ὅσο γιὰ τοὺς γιακάδες, ἄλλοτε εἶναι μεγάλοι καὶ φαρδεῖς καὶ ἔχουν τὴ σφραγῖδα τοῦ πλούσιου γιακᾶ καὶ ἄλλοτε δὲν ὑπάρχουν καθόλου.

Πολλὰ ἐπανωφόρια εἶναι δίχως γιακᾶ καὶ κλείνουν γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ μὲ μιὰ «πὰτ» ἢ φάσα ἀπὸ τὸ ἴδιο, ἡ ὁποία δένει κόμπο ἐμπρός.

Ἐκεῖνο πάντως ποὺ χαρακτηρίζει ἕνα μοντέρνο ἐπανωφόρι, εἶναι τὸ ἄνοιγμα τῆς γραμμῆς πάνω καὶ τὸ κλείσιμο πρὸς τὰ κάτω. Ἀκόμη καὶ τὰ φαρδύτερα χειμωνιάτικα ἐπανωφόρια κόβονται κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴ σχηματίζουν «γκωντέ». Καὶ ὄχι μόνο «γκωντὲ» δὲ σχηματίζουν, ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸ φάρδος σταματᾶ, περιέργως, ἀρκετὰ ψηλότερα ἀπὸ τὸ στρίφωμα, πρᾶγμα ποὺ δημιουργεῖ τὸ μοντέρνο φάρδος τῶν «βὰγκ» ἐπανωφοριῶν. Ἀκόμη καὶ ὅταν τὸ φάρδος φτάνη χαμηλά, κατεβαίνει ἄτονο καὶ σβυστά, χωρὶς νὰ σχηματίζη «γκωντέ», ποὺ θεωροῦνται πιὰ «ντεμοντέ».

Ἰδιαίτερη σημασία ἀποδίδεται ἐπίσης στὴν πλάτη. Οἱ πλάτες τῶν μοντέρνων ἐπανωφοριῶν εἶναι φουσκωτές, εἴτε σχηματίζουν «μπουφάν, εἴτε ὄχι.

Στὰ ἴσια ἐπανωφόρια σὲ στὺλ «φουγάρο», ὑπάρχουν, συνήθως, δυὸ πένσες στὸ πλάϊ, δεξιὰ κι' ἀριστερά, οἱ ὁποῖες σταματοῦν τὸ φάρδος τῆς πλάτης τοῦ ἐπανωφοριοῦ στοὺς γοφοὺς καὶ τὸ στενεύουν χαμηλότερα.

Ἔτσι σχηματίζεται τὸ χαρακτηριστικὸ φούσκωμα, τοῦ μπουφάν, ποὺ τόσο συνηθίζεται στὰ ἴσια καὶ στενὰ ἐπανωφόρια.

Τὰ ἄλλα, τὰ φαρδύτερα ἢ τὰ πολὺ φαρδειὰ πάλι, στενεύουν αἰσθητὰ πρὸς τὰ κάτω καὶ κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ φουσκώνη τὸ ἐπανωφόρι πάνω καὶ εἰδικώτερα νὰ παίρνη ὄγκο τὸ πίσω μέρος.

Τὸ μάκρος τῶν χειμωνιάτικων ἐπανωφοριῶν ἀκολουθεῖ τὴ μόδα τῆς κοντῆς φούστας ὅταν εἶναι μακρὺ τὸ ἐπανωφόρι.

Ἀλλὰ συνήθως ποικίλλει ἀφάνταστα καὶ γίνεται 7)8 ἢ 3)4 μάκρος, ποὺ θεωρεῖται τὸ ἰδεῶδες τῶν μοντέρνων ἐπανωφοριῶν.

ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Ὁ μεγαλύτερος καὶ ὁ πιὸ χτυπητὸς νεωτερισμὸς τῆς μόδας εἶναι ἐφέτος οἱ ἐπιτυχεῖς συνδυασμοὶ διαφόρων ὑφασμάτων.

Ἄλλοτε ἐπιτρεπόταν τὸ ἀνακάτεμα π. χ. τοῦ σκωτσέζικου μὲ τὸ μονόχρωμο ὕφασμα καὶ ἐθεωρεῖτο πρακτικὴ λύσι ὁ συνδυασμὸς ἑνὸς σκέτου ὑφάσματος μὲ ἕνα ὕφασμα φανταιζί.

Ἐφέτος ὁ ἐπιτυχὴς συνδυασμὸς τῶν διαφόρων ὑφασμάτων ἀποτελεῖ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας τοῦ 1958 καὶ ἰσχύει γιὰ ὅλα γενικὰ τὰ φορέματα, τουαλέττας καὶ σπόρ.

Τὰ περισσότερα μοντέλα τῶν παρισινῶν κολλεξιὸν ἐμφανίζουν τὸ μοντέρνο αὐτὸ ἀνακάτωμα τῶν διαφόρων ὑφασμάτων, σὲ κομψούς, ὡραίους συνδυασμούς. Ἡ Καρβὲν π. χ. συνταιριάζει μὲ πρωτοφανῆ μαεστρία τὸ λαμὲ μὲ τὴ μουσελίνα ἢ τὸ τοῦλι γιὰ βραδυνὲς τουαλέττες.

Ὁ Πατοὺ προτιμᾶ τὸ ἀνακάτεμα τῆς δαντέλλας μὲ τὸ «σατὲν ντυσές».

Ὁ Γκρὶφ ἀνακατεύει τὸ βαρὺ ὁλομέταξο κρὲπ μὲ τὴν εὐγένεια τοῦ μαλακοῦ, ὁλομέταξου ἐπίσης, ταφτᾶ.

Ὁ Ντεσὲ προτιμᾶ τὸ συνδυασμὸ τοῦ βελούδου καὶ τῆς ὀργκάντζας ἢ τῆς δαντέλας, ἀνακατεμένα μὲ ἀέρινα τούλια-βουαλέττες, σὲ πλούσια σουρωτὰ «πανώ».

Ὁ Ντιὸρ λανσάρει τὰ περίφημα ταγιέρ, σπόρ, ἀπὸ λαμὲ γιὰ βράδυ, τὰ ὁποῖα συνδυάζει πρωτότυπα μὲ μάλλινο ζέρσεϋ.

Ἂν ὅμως ὁ κάθε μεγάλος Παρισινὸς ράφτης παρουσιάζη μιὰ προσωπική του προτίμησι στὸ συνδυασμὸ τῶν ὑφασμάτων, ποὺ χρησιμοποιεῖ, γιὰ βραδυνὲς τουαλέττες, τὸ ἀντίθετο ἐντελῶς συμβαίνει μὲ τὸ ἁπλὸ πρωϊνὸ ντύσιμο τῆς κομψῆς Παριζιάνας.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ συμφωνοῦν περιέργως ὅλοι οἱ δημιουργοὶ τῆς γυναικείας κομψότητος. Ἔτσι, σ' ὅλες τὶς μεγάλες ἐκθέσεις μόδας τοῦ 1958, ἐμφανίστηκαν κομψότατα σύνολα ἀπὸ ὕφασμα καὶ πλεκτὸ ἢ ζέρσεϋ.

Ὁ πιὸ ἐπιτυχὴς συνδυασμός, ὅμως ἀπ' ὅλους, εἶναι τὸ ἀνακάτεμα τοῦ σκωτσέζικου ἢ τοῦ πτὶ-καρρώ, μὲ ζέρσεϋ ἢ πλεκτό, σὲ σκουρότερη ἀπόχρωσι ἀπ' τὸν ἐπικρατέστερο χρωματισμὸ τοῦ φανταιζὶ ὑφάσματος.

Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἔχει ἐπιβληθῆ, μποροῦμε νὰ ποῦμε, καὶ φοριέται ἤδη πολὺ στὸ Παρίσι, σὰν μιὰ χαριτωμένη «νουβωτέ».

Τὸ μεγάλο πλεονέκτημα ποὺ παρουσιάζει ἡ καινούργια αὐτὴ μόδα τοῦ ἐπιτυχοῦς συνδυασμοῦ δύο διαφορετικῶν ὑφασμάτων, εἶναι ὅτι διευκολύνει ἀφάνταστα στὴ μεταποίησι τῶν παλιῶν.

Ἐπίσης, τὸ πρακτικὸ ντύσιμο «φούστα-μπλούζα», μὲ τὴ νέα μόδα, ἀλλάζει ὄψι καὶ γίνεται «ἀνσάμπλ».

Ὅπως βλέπετε καὶ στὰ φιγουρίνια, ποὺ σᾶς δίνουμε, ἡ μπλούζα τοῦ κομψότατου αὐτοῦ ντυσίματος, συνδυάζεται κατὰ τέτοιο τρόπο μὲ τὸ ὕφασμα τῆς φούστας, ὥστε ν' ἀποτελῆ ἕνα χαριτωμένο καὶ πολὺ νεανικό, μοντέρνο σύνολο.

Τὸ καινούργιο ντύσιμο «φούστα-μπλούζα» δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως σχέσι μὲ αὐτὸ ποὺ φορούσαμε ὡς τώρα. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ μπλούζα εἶναι σκέτη, δηλ. χωρὶς νὰ γαρνίρεται ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῆς φούστας, τότε πρέπει νὰ συνδυάζεται μὲ μιὰ ἐσάρπα ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῆς φούστας, ὥστε ν' ἀποτελῆ τὸ μοντέρνο ἀνσάμπλ, ποὺ ἐπιβάλλει ἡ μόδα τοῦ 1958.

Πολὺ συχνὰ εἶναι ἀπαραίτητο καὶ τὸ πρωϊνὸ καπελλάκι, ποὺ θὰ συνοδεύη τὸ ἀνσάμπλ «φούστα-μπλούζα», νὰ εἶναι ἀσσορτὶ μὲ τὸ φανταιζὶ ὕφασμα τῆς γαρνιτούρας, δηλ. τῆς φούστας.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ πρέπει νὰ τονιστῆ πὼς οἱ μοντέρνες φοῦστες γίνονται ἐφέτος ἀπὸ ὑφάσματα φανταιζί. Τὰ σκωτσέζικα, τὰ «πιὲ-ντὲ-ποὺλ» καὶ τὰ «πτὶ-καρρὼ» συνηθίζονται περισσότερο ἀπ' ὅλα.

Ἀλλ' ὁ μεγάλος νεωτερισμὸς τῆς χρονιᾶς, εἶναι οἱ φοῦστες μὲ μεγάλα καρρώ, σὲ ἀχνοὺς ἢ πολὺ σκούρους ρωματισμούς.

Φυσικά, τὰ «ντεσὲν» αὐτά, ὅπως ὅλα τὰ ὑφάσματα μὲ μεγάλα καρρώ, προορίζονται γιὰ λεπτὲς καὶ ὑψηλὲς σιλουέττες. Σὲ μιὰ γυναίκα παχουλή, ἀκόμη κι' ἂν ἔχη ἀνάστημα, τὰ μεγάλα καρρὼ πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται ὁπωσδήποτε. Ὑπάρχουν χίλια-δυὸ ἄλλα πράγματα, ποὺ μποροῦν ἄφοβα νὰ φορέσουν οἱ ἄλλες γυναῖκες. Δὲν ὑπάρχει, συνεπῶς, λόγος, νὰ ἐπιμείνουν σὲ μιὰ μόδα, ποὺ δὲν πηγαίνει παρὰ στὶς πολὺ ἀδύνατες.

Στὸ μοντέρνο αὐτὸ ντύσιμο «φούστα-μπλούζα», ἡ μπλούζα φοριέται μέσα στὴ φούστα συνήθως, πρᾶγμα ποὺ κολακεύει ἰδιαίτερα τὴ γυναικεία σιλουέττα.

Οἱ μακρειὲς ἴσιες μπλοῦζες, ποὺ φοριοῦνται ἔξω ἀπὸ τὴ φούστα, εἶναι οἱ μπλοῦζες τῶν ταγιέρ, μὲ μακρειὰ ζακέττα, ἢ τῶν ταγιὲρ μὲ ζακέττα σιχτή.

1) Μοντέρνο ἐπανωφόρι τοῦ ὁποίου τὸ φάρδος σταματᾶ λίγο ὑφηλότερα ἀπὸ τὸ στρίφωμα. 2) Κλασσικὸ ἀνδρικὸ ἐπανωφόρι σὲ μοντέρνα γραμμὴ μὲ ξεχειλωτὸ γιακᾶ καὶ «κοντὰ» μανίκια. 3) Ἴσιο ἐπανωφόρι, τὸ ὁποῖο στενεύει πρὸς τὰ κάτω καὶ «φουσκώνει» τὸ μποῦστο καὶ τὴν πλάτη.

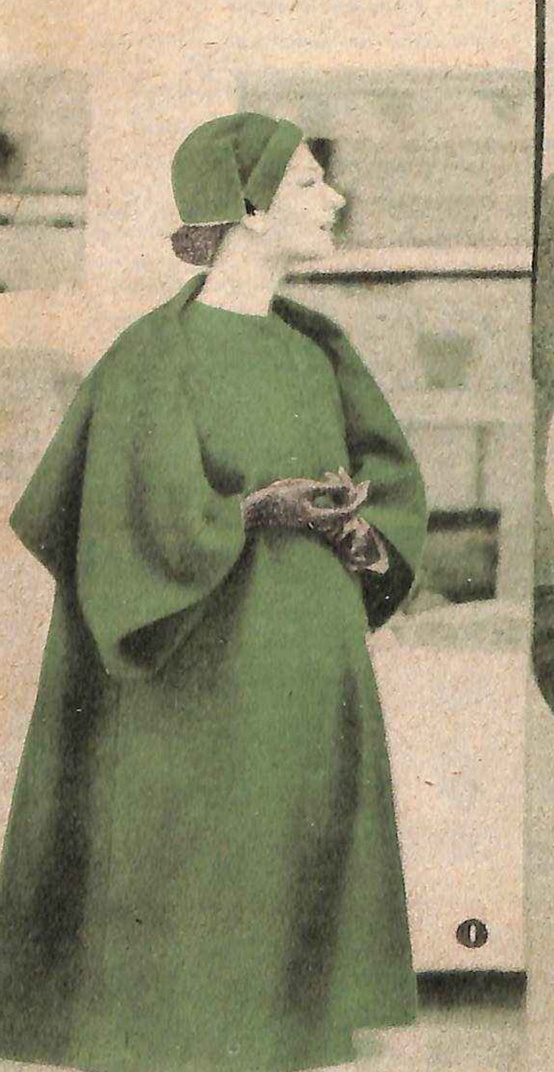

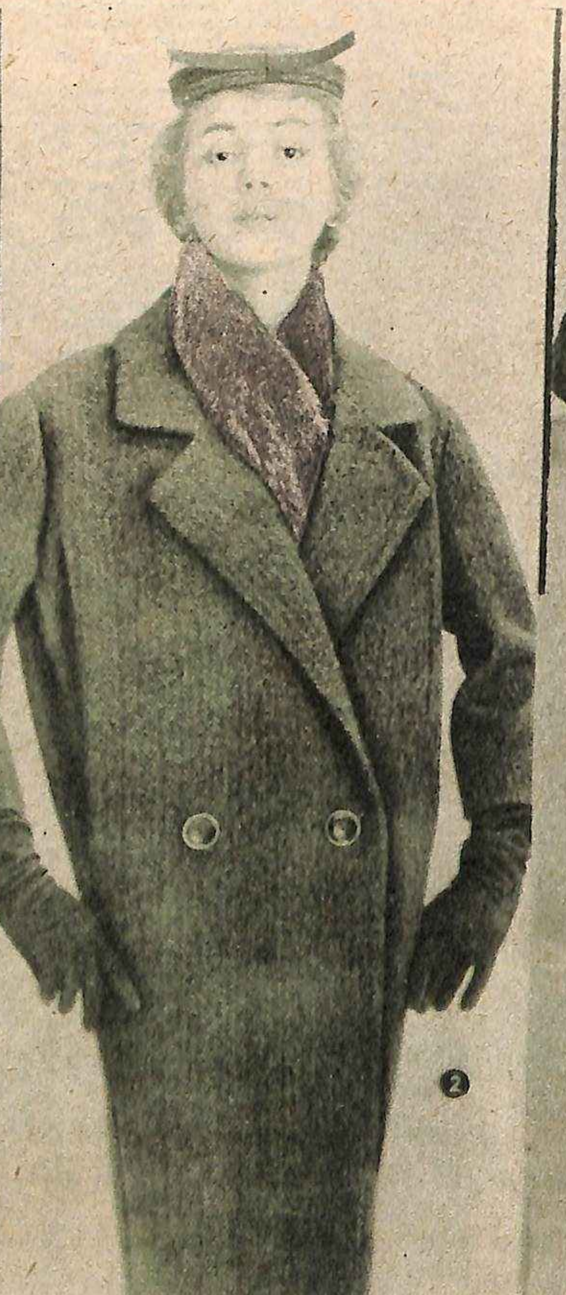

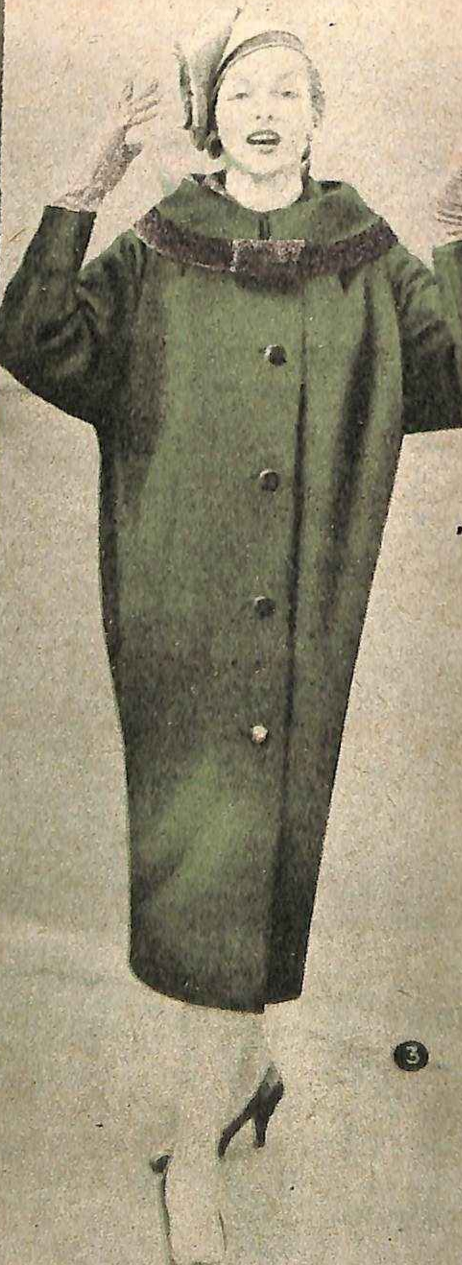

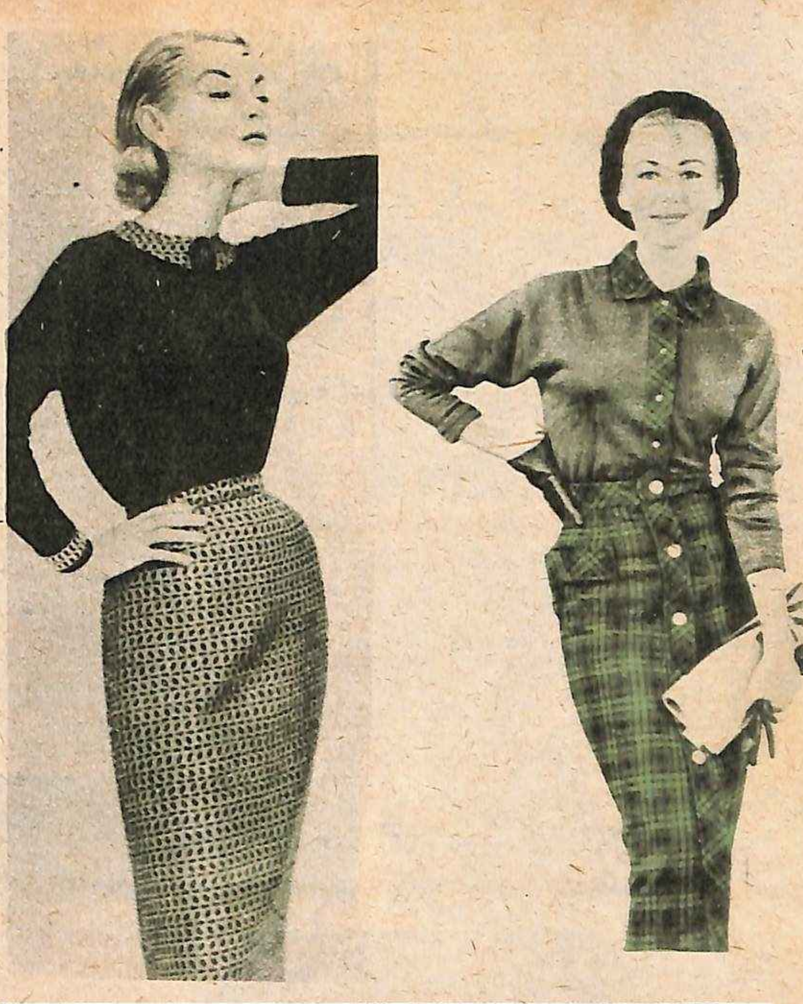

Ἀριστερά: Μοντέρνο ἀνσάμπλ «φούστα-μπλούζα», ὅπως συνηθίζεται σήμερα. Δεξιά: Διαφορετικὸς συνδυασμὸς «φούστας —μπλούζας» κατὰ τὴν μόδα τοῦ 1958.

Μοντέρνο στὺλ «βὰγκ» ἐπανωφοριοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ ξεχειλωτὸς γιακᾶς βάζει τὴν σφραγῖδα τῆς μόδας 1958.

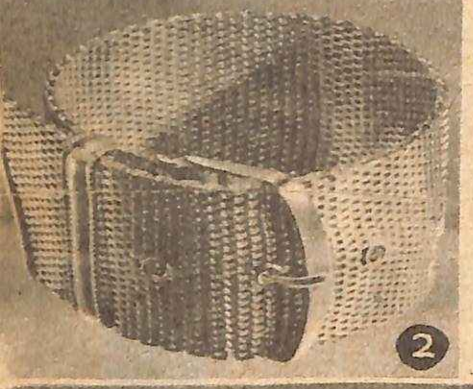

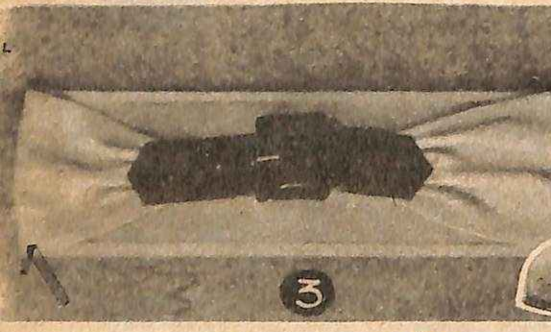

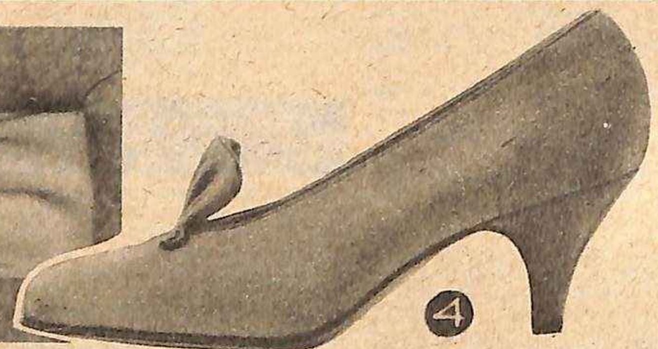

1) Τὸ μοντέρνο κολλιὲ μὲ τὸ παντατίφ. 2) Βραχιόλι ἀπὸ μετάλλινο πλεκτό, ποὺ κλείνει μὲ ἀγκράφα. 3) Ζώνη σκερτσόζικη ἀπὸ ντραπὲ σουὲντ γκρὶ καὶ μαῦρο μπὸξ μπροστὰ στὸ κλείσιμο. 4) Παποῦτσι ἀπογευματινὸ ἀπὸ σουέντ. 5) Κολλιὲ ἀπὸ πολλὲς σειρὲς πέρλες, ποὺ φοριοῦνται μπερδεμένες.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΚΟΜΨΕΣ

Σᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθετε τί γράφει ὁ κῶδιξ τῆς κομψότητος, ποὺ ἐξεδόθη τελευταῖα στὸ Παρίσι; Ἂν θέλετε νὰ εἶσαστε κομψές, πρέπει νὰ ἀποφεύγετε:

1) Τὶς ὑπερβολικὰ στενὲς φοῦστες μὲ τὰ ἀνοίγματα στὸ κάτω μέρος, ποὺ διευκολύνουν τὸ βάδισμα. Γενικά, τὰ ἀνοίγματα τῆς κοντῆς φούστας στὰ πλάγια, ἐμπρὸς ἢ πίσω, εἶναι κακόγουστα.

Ἡ κοντὴ στενὴ φούστα, ὅπως καὶ ἡ μακρειά, ὅταν εἶναι στενή, πρέπει νὰ «πέφτη» χυτὰ στὸ σῶμα, νὰ διαγράφη τὴ σιλουέττα, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπογραμμίζη ὑπερβολικὰ τὶς καμπυλότητες.

2) Τὰ παρδαλὰ παπούτσια δὲν προδίδουν κομψὴ γυναίκα.

Τὰ παπούτσια πρέπει νὰ ἔχουν τὴ φόρμα τῆς μόδας, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶναι ἁπλᾶ καὶ φίνα. Ὅσο ἁπλούστερα εἶναι τὰ παπούτσια, ποὺ φορᾶτε, τόσο περισσότερο ἀξιοποιεῖται τὸ ντύσιμό σας καὶ φαίνεστε κομψότερη.

3) Οἱ «ἐξαντρὶκ» κάλτσες, δηλ. μὲ κεντημένες μπαρέττες, ζωγραφιστὲς μυῖγες ἢ πεταλοῦδες στὴ φτέρνα, εἶναι κακίστη ἐκλογὴ γιὰ μιὰ γυναίκα, ποὺ θέλει νὰ εἶναι κομψή. Οἱ κάλτσες τῆς μόδας εἶναι ἐφέτος σκοῦρες, ἀλλὰ φαίνεται πὼς λανσάρονται καὶ οἱ χρωματιστές.

Θὰ δοῦμε δηλ. τὸ χειμῶνα νὰ φοριοῦνται κάλτσες μπλέ, πράσινες, κίτρινες, κλπ. Ἀκόμη κι' αὐτὲς ὅμως, δὲ θὰ τὶς φορέσετε ἀπὸ τὶς πρῶτες. Ἀφῆστε νὰ δῆτε ἂν θὰ ἐπικρατήσουν, ἂν θὰ τὶς υἱοθετήσουν δηλ. οἱ ἀνεγνωρισμένης κομψότητος γυναῖκες, αὐτὲς ποὺ κάνουν νὰ «πιάνη» ἢ νὰ «πέφτη» μιὰ καινούργια μόδα.

4) Μὴ φορᾶτε ποτὲ μιὰ φαρδειὰ ἐσάρπα, πάνω ἀπὸ ἕνα ριχτὸ ἐπανωφόρι, οὔτε μιὰ φανταιζὶ ζακέττα μὲ καντριγιὲ ἢ σκωτσέζικη φούστα.

5) Κάτω ἀπὸ τὰ κοντὰ ἐπανωφόρια ἢ τὶς μακρειὲς ζακέττες τῆς μόδας τοῦ 1958, ἡ φούστα ποὺ θὰ φαίνεται, πρέπει νὰ εἶναι ἴσια καὶ στενή.

Ἐπίσης, νὰ μὴν ἔχη «ντεκούπ», βολὰν ἢ ἀνοίγματα, ποὺ νὰ κλείνουν μὲ κουμπιὰ κλπ., γιατὶ ὅλα αὐτὰ καταστρέφουν τὴν κομψότητα τῆς γυναικείας ἐμφανίσεως.

6) Μὴ ντύνεστε μὲ ὁλοκαίνουργα πράγματα, ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων, γιατὶ εἶναι ἄκομψο καὶ νεοπλουτικό. Ὕστερα συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο, σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις: Κάθε καινούργιο πρᾶγμα, ὅταν τὸ πρωτοφορέσουμε, εἶναι λιγάκι σὰν ξένο πάνω μας. Συνεπῶς δὲ θὰ αἰσθανθῆτε καθόλου εὐχάριστα καὶ οὔτε θὰ μπορέσετε νὰ ἐπιβάλετε τὴν προσωπικότητά σας, ἂν ντυθῆτε στὰ ὁλοκαίνουργα. (Φόρεμα, καπέλλο, παπούτσια, τσάντα, γάντια, κλπ.).

7) Οἱ μεγάλοι ξεχειλωτοὶ γιακάδες δὲν ταιριάζουν μὲ φαρδειὰ μανίκια. Ἀνοίγουν ὑπερβολικὰ τὸ μποῦστο, φαρδαίνουν δυσανάλογα τὴ σιλουέττα καὶ καταστρέφουν τὴν κομψότητα ἀπὸ τὴ γυναικεία ἐμφάνισι.

8) Τὰ χτυπητὰ χρώματα φοριοῦνται, ἀλλὰ πολὺ λίγο καὶ ἀπὸ γυναῖκες ποὺ ράβουν πολλά. Ἂν εἶσαστε ὑποχρεωμένη νὰ φορᾶτε συχνὰ τὰ ἴδια πράγματα, εἶναι προτιμότερο νὰ διαλέγετε σκοῦρα χρώματα καὶ ἁπλᾶ σχέδια.

Λέγεται πὼς τὰ μαῦρα φορέματα ἔχουν ἐκτοπισθῆ ἀπὸ τὴ μόδα τοῦ 1958. Κι' ὅμως δὲν ὑπάρχει κομψὴ Παριζιάνα ποὺ νὰ μὴν ἔχη τοὐλάχιστον ἕνα μαῦρο φόρεμα, ποὺ τὸ φοράει σὲ κάθε περίστασι, καὶ αἰσθάνεται πάντοτε «ντυμένη» κομψά.

9) Ἐφέτος συνηθίζεται ἡ πολυχρωμία, στὸ γυναικεῖο ντύσιμο, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι δίκοπο μαχαῖρι γιὰ τὴ γυναικεία κομψότητα καὶ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὸν ἁρμονικὸ συνδυασμὸ τῶν διαφόρων χρωμάτων, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε.

Εἶναι προτιμότερο νὰ μεταχειριστῆτε κλασσικοὺς καὶ γνώριμους συνδυασμούς, παρὰ νὰ τολμήσετε νὰ συνδυάσετε χρώματα ἀταίριαστα μεταξύ τους, ποὺ θὰ καταστρέψουν τὴν κομψότητά σας.

10) Ἀποφεύγετε νὰ «φορτώνεστε» μὲ κοσμήματα φανταχτερά, τὶς πρωϊνὲς ὧρες. Τὰ φαρδειὰ κολλιέ, τὰ βραχιόλια καὶ τὰ πελώρια μακρυὰ σκουλαρίκια, προορίζονται γιὰ τὸ ἀπόγευμα, ἀργά, καὶ γιὰ τὸ βράδυ.

Ἡ πραγματικὰ κομψὴ γυναίκα ξέρει νὰ χρησιμοποιῆ τὸ κάθε πρᾶγμα στὴν κατάλληλη ὥρα καὶ δὲν πέφτει σὲ παγίδες ἐπικίνδυνες, ποὺ μποροῦν νὰ ἐκθέσουν τὴν καλαισθησία της.

ΛΙΛΙΑΝ

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἀνάμεσα στὰ διάφορα ἀξεσουὰρ ποὺ λανσάρει ἡ μόδα γιὰ τὴ συμπλήρωσι τῆς γυναικείας ἐμφανίσεως, εἶναι καὶ τὰ κολλιέ. Ξαναμιλήσαμε γι' αὐτά, ἀλλά, ἂν τὰ ἀναφέρωμε καὶ πάλι, εἶναι γιατὶ ἡ ποικιλία, τὴν ὁποία παρουσιάζουν εἶναι ἀφάνταστη. Καθημερινῶς ἀνανεώνονται, εἴτε ἂν συνοδεύουν μιὰ ἀπογευματινὴ ἐμφάνισι, εἴτε μιὰ βραδυνή.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα κολλιέ, ποὺ βλέπομε γι' αὐτὴ τὴν ἐποχή, εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ χρωματιστὰ κρύσταλλα, σὲ σχῆμα πολυγώνων ὀβάλ. Εἶναι συνήθως δεμένα μὲ ἀσῆμι καὶ τὰ κρύσταλλα εἶναι μεγαλύτερα μπροστὰ καὶ μικρότερα πίσω. Ἐπὶ πλέον, τὸ κολλιὲ συμπληρώνεται μ' ἕνα μοτὶφ στὸ μπροστινὸ κέντρο. Τὸ μοτὶφ αὐτὸ σχηματίζει ἕνα εἶδος παντατίφ, ποὺ ἔχει γιὰ κατάληξι ἕνα κρυστάλλινο αὐγουλάκι.

Αὐτὸ τὸν τύπο τοῦ κολλιὲ τὸν βλέπουμε σὲ διάφορα χρώματα, ποὺ ὅσο εἶναι δυνατό, συνδυάζονται μὲ τὸ χρῶμα τῆς τουαλέττας ἢ ἀποτελοῦν χτυπητὴ ἀντίθεσι.

Συνεχίζονται ὅμως, ἐκ παραλλήλου, τὰ κολλιὲ μὲ πολλὲς σειρὲς ἀπὸ πέρλες ἢ χάνδρες σὲ ἀνόμοια μεγέθη. Κρέμονται χαμηλὰ στὸ στῆθος καὶ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ συμπλήρωμα μιᾶς ἀπογευματινῆς τουαλέττας ἢ μιᾶς ἀμπιγιὲ μπλούζας.

Καὶ ἐδῶ οἱ χρωματισμοὶ παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία, ἐκτὸς ὅταν πρόκειται γιὰ μαῦρες τουαλέττες, ὁπόταν ἐπιβάλλονται τὰ ἀσπρόμαυρα κολλιέ.

ΒΡΑΧΙΟΛΙΑ

Κοντὰ στὰ κολλιὲ βλέπομε καὶ πολλὰ βραχιόλια. Παίζουν κι' αὐτὰ ἕνα σημαντικὸ ρόλο.

Ἡ μόδα τὰ θέλει φαρδυά, εἴτε πρόκειται γιὰ ἐλεύθερους κρίκους, ποὺ συνδυάζονται μεταξύ τους, εἴτε πρόκειται γιὰ πλάκες σφιχτὲς στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ κλείνουν μὲ ἀγκράφα σὰ ζῶνες καὶ εἶναι πλεχτὰ ψαθωτὰ μετάλλινα.

Ἄλλα βραχιόλια εἶναι καμωμένα ἀπὸ χάνδρες καὶ σχηματίζουν ἀλλεπάλληλες βόλτες γιὰ νὰ μοιάζουν μὲ τὰ κολλιέ, ποὺ ἀναφέραμε. Αὐτὰ ποὺ εἶναι ἀπὸ μετάλλινη πλάκα χρυσαφένια ἢ ἀσημένια φοριοῦνται μᾶλλον φαρδουλά, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ φορεθοῦν καὶ λίγο ψηλότερα στὸ μπράτσο.

ΖΩΝΕΣ

Νά ποὺ καὶ ἡ ζώνη ἀποκτᾶ ἐφέτος σημαίνουσα θέσι. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσως παρουσιάζεται καὶ ἀρκετὰ φαρδειά. Ἄλλοτε στολίζει ἕνα ἁπλὸ φόρεμα, ἄλλοτε μιὰ ζακέττα ἑνὸς ταγιέρ, ἄλλοτε ἕνα ἀπογευματινὸ φόρεμα πιὸ ἀμπιγιὲ καὶ ἄλλοτε μιὰ βραδυνὴ τουαλέττα.

Βέβαια, ἐκείνη ποὺ θὰ ἔχη τὰ σκῆπτρα θὰ εἶναι ἡ δερμάτινη. Μὴ φανταστῆτε δὲ πὼς θὰ τὴ βλέπωμε μόνο σὲ σπορτὶβ σύνολα. Θὰ τὴ βλέπωμε καὶ σὲ τουαλεττίτσες ἀπογευματινές.

Στὴν καθημερινὴ χρῆσι δὲν ἐγκαταλείπει τὸν κλασσικὸ τύπο της, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ εἶναι καὶ στολισμένη μὲ μετάλλινα μοτίβα. Συνήθως αὐτὰ τὰ στολίδια μπαίνουν μόνο πίσω ἢ μόνο μπροστά.

Συνηθίζεται ἐπίσης στὶς ζῶνες ἀπὸ δέρμα τὸ ἀνόμοιο φάρδος.

Στὶς πιὸ λουσάτες ζῶνες ἀπὸ δέρμα σουέντ, βλέπουμε καὶ μερικὲς πτυχές, ποὺ συγκρατοῦνται ἀπὸ μιὰ στενώτερη λουρίδα, ποὺ μπαίνει μπροστὰ στὸ κλείσιμο. Σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ζώνης, βλέπομε καὶ διχρωμία ἢ καὶ δέρματα διαφορετικά: σουὲντ μὲ λουστρίνι ἢ μπὸξ μὲ σουέντ.

Στὶς ἀμπιγιὲ τουαλέττες οἱ ζῶνες μπαίνουν φαρδειὲς ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος καὶ ντραπάρονται.

Ἀλλὰ καὶ μιὰ ἰδιοτροπία τῆς μόδας εἶναι ὁ συνδυασμὸς ζώνης σὲ διαφορετικὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ φόρεμα ἀκόμη καὶ σὲ διαφορετικὴ ποιότητα ὑφάσματος.

ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ

Οἱ φετεινὲς ὀμπρέλλες ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ψηλὲς καὶ λεπτές. Τὸ ὕψος τους ἐπιτείνεται μὲ τὴ μεγάλη λαβὴ καὶ τὸ κάτω ἄκρο ποὺ κι' αὐτὸ εἶναι μεγάλο.

Ὅσο γιὰ τὴ λαβή, συνηθίζονται πολὺ οἱ γυριστὲς σὰ μερικὰ ἀνδρικὰ μπαστούνια. Τὸ ξύλο τους εἶναι σὲ διάφορα ἀνοιχτὰ χρώματα.

Τὰ ὑφάσματα ποὺ προτιμοῦν οἱ ἀμπρέλλες εἶναι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα τῆς μόδας μὲ τὴν τάσι πάντοτε νὰ προσαρμόζεται μὲ τὸ σύνολο τῆς τουαλέττας ἢ μὲ κάποιο ἄλλο ἐξάρτημα: τὸ καπέλλο, τὴν τσάντα, τὴν ἐσάρπα, τὰ ὑποδήματα.

Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συνοδεύεται ἡ ὀμπρέλλα μὲ τὴ θήκη της, ποὺ εἶναι ἐφαρμοστὴ γιὰ νὰ τῆς διατηρῆ τὴ λιγνόψηλη ἐμφάνισί της. Ἕνα ἐκλαὶρ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ κλείσιμο τῆς θήκης καὶ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ νὰ μπαινοβγαίνη ἡ ὀμπρέλλα μὲ μεγάλη εὐκολία.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΑΜΠΙΓΙΕ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ

Ἡ μόδα εὐνοεῖ ἰδιαιτέρως ἐφέτος τὰ ἀμπιγιὲ ὑποδήματα, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ κλειστὰ μπροστὰ στὸν τύπο τῆς γόβας καὶ πίσω εἶναι ξώφτερνα.

Συγκρατοῦνται μὲ κάποιου εἴδους μπαρέττα, σὰ μερικὰ σάνδαλα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Σ' αὐτὸ τὸν τύπο τοῦ βραδυνοῦ ὑποδήματος, τὰ τακούνια εἶναι πάντα ψηλὰ καὶ λεπτά, ὄχι ὅμως στὸν τύπο βελόνης, ὅπως συνηθίζονταν πρὸ ὀλίγων μηνῶν.

Ἐξ ἄλλου, στὶς πραγματικὲς γόβες, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ φορεθοῦν μὲ τουαλέττα, ἡ μόδα λανσάρει ἐλαφρῶς χαμηλότερα τακούνια γύρω στὰ 8—9 ἑκατοστὰ καὶ ὄχι στὰ 10—11. Τὸ σχῆμα διατηρεῖται Λουΐ-Κένζ, χωρὶς ὑπερβολὴ στὴν κάμψι.

Στὶς βραδυνὲς γόβες-σάνδαλα κυριαρχεῖ τὸ μαῦρο χρῶμα, χωρὶς νὰ ἀποκλείωνται καὶ τὰ χρωματιστά, σύμφωνα μὲ τὴν ἑκάστοτε τουαλέττα.

Οἱ γόβες περιπάτου γίνονται πολὺ συχνὰ ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμα σουέντ, ἰδίως γκρὶ καὶ μπέζ. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ συνδυάζονται μὲ τὴν τσάντα ἢ τὴ ζώνη.

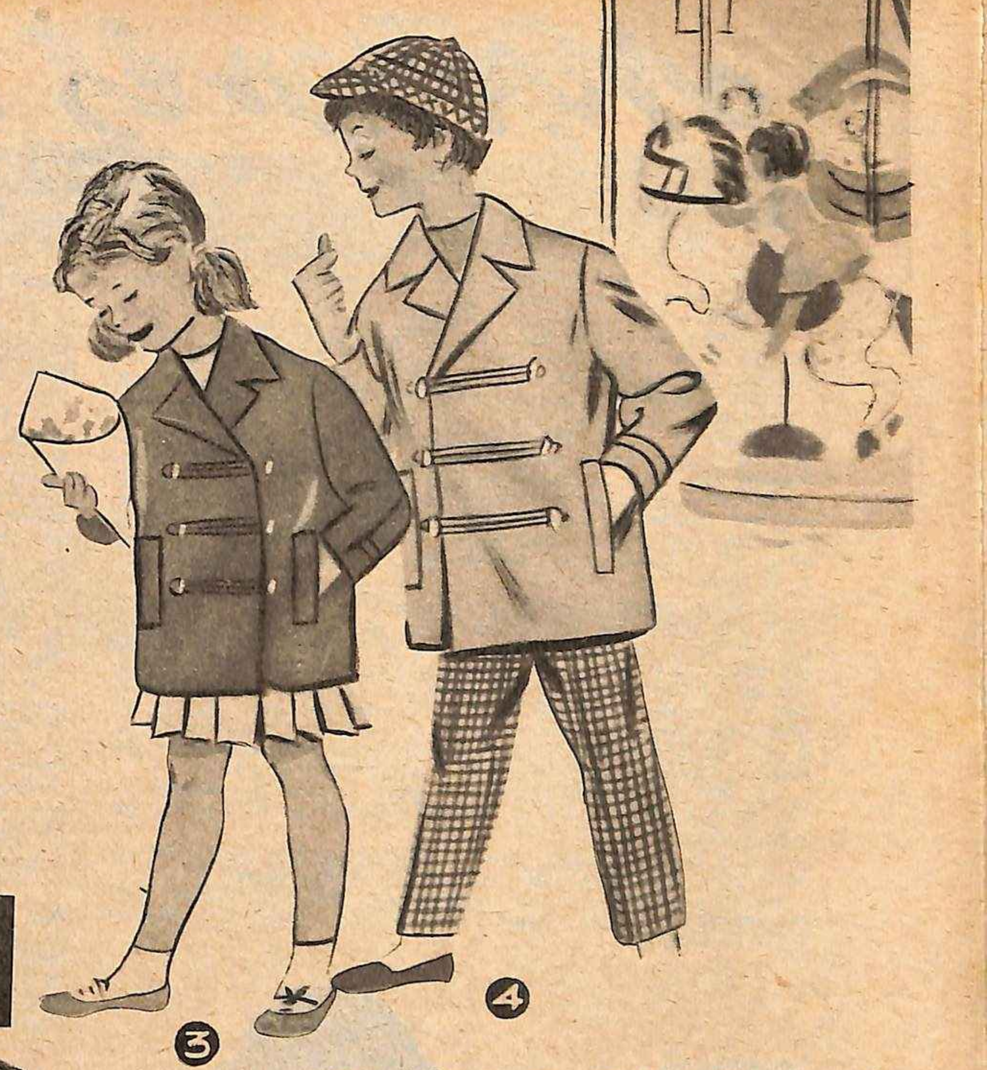

1) Κοντὸ παντελονάκι ἀνοιχτόχρωμο μπὲζ μὲ βέστα ποὺ κλείνει μ' ἐκλαὶρ γι' ἀγοράκι 8—9 χρόνων. 2) Βέστα-μαρινιὲρ καὶ πλισσεδωτὴ φουστίτσα γιὰ κοριτσάκι 4—5 χρόνων. 3) Γιὰ τὴν ἴδια ἡλικία σταυρωτὴ βέστα μὲ κούμπωμα σὲ εἶδος μπρεντμπούρ. 4) Ἴδια βέστα γι' ἀγοράκι ποὺ φοριέται μὲ μακρὺ φανταιζὶ παντελόνι.

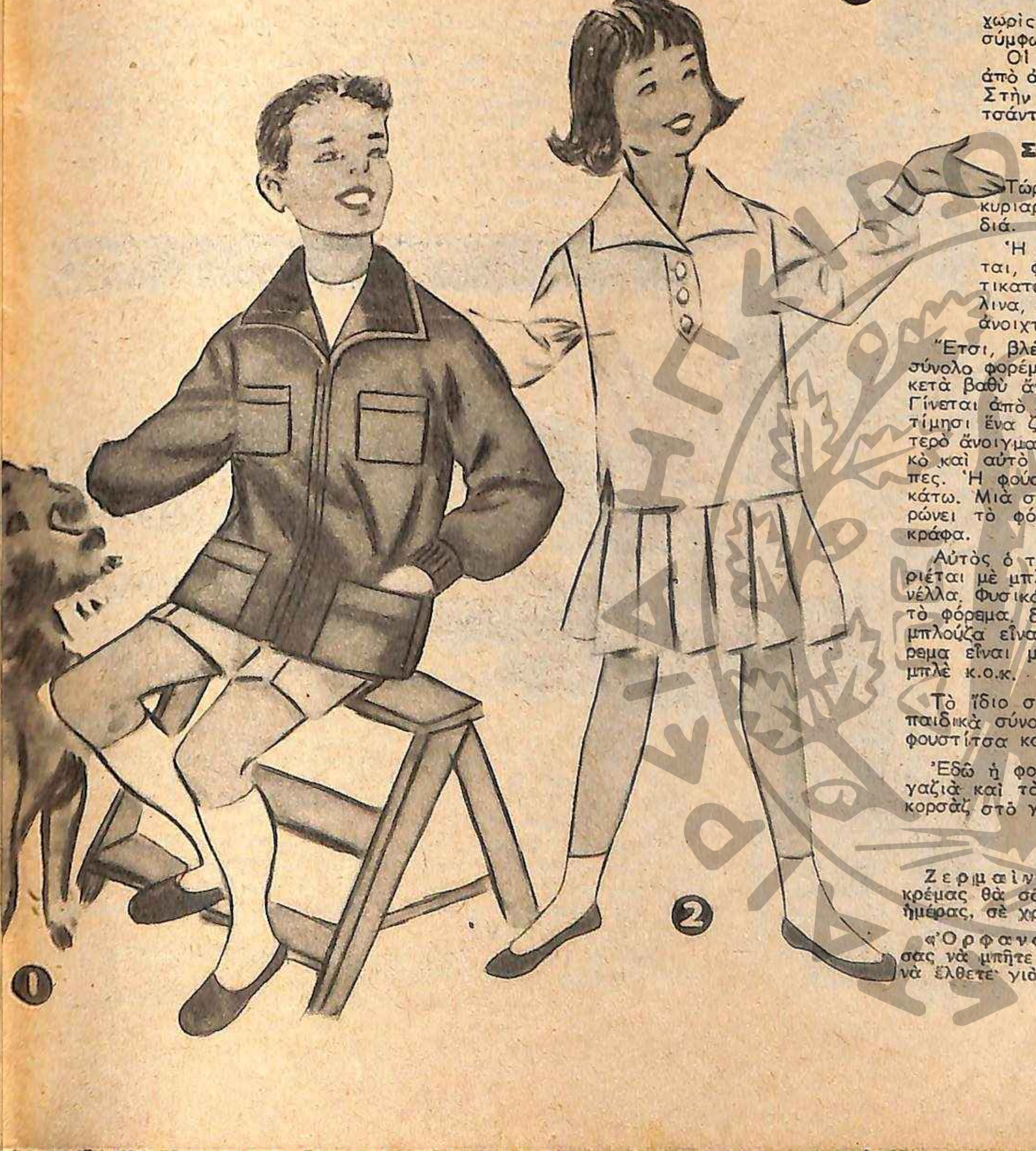

ΣΠΟΡΤΙΒ ΠΑΙΔΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Τώρα ποὺ μπαίνει ὁ χειμώνας, θὰ δοῦμε νὰ κυριαρχοῦν τὰ σπορτὶβ κοστουμάκια στὰ παιδιά.

Ἡ βασικὴ διαφορὰ ἀπ' τὰ θερινὰ συνίσταται, φυσικά, στὸ ὅτι τὰ λεπτὰ ὑφάσματα ἀντικατεστάθησαν μὲ τὰ κάπως χοντρύτερα μάλλινα, λαινὰζ ἢ ἄλλα. Οἱ χρωματισμοὶ εἶναι καὶ ἀνοιχτοὶ καὶ σκοτεινόχρωμοι.

Ἔτσι, βλέπομε μιὰ κοπελλίτσα μ' ἕνα χαριτωμένο σύνολο φορέματος καὶ μπλούζας. Τὸ φόρεμα ἔχει ἀρκετὰ βαθὺ ἄνοιγμα στὸ λαιμὸ καὶ δὲν ἔχει μανίκια. Γίνεται ἀπὸ λαινὰζ σὲ ὁποιοδήποτε χρῶμα, κατὰ προτίμησι ἕνα ζεστὸ κόκκινο ἢ ἕνα ζωηρὸ μπλέ. Τὸ μυτερὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ στολίζεται μ' ἕνα γαζὶ λευκὸ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιο στολίζει καὶ τὶς πελώριες τσέπες. Ἡ φούστα ἔχει σχῆμα κλὸς μὲ ἀρκετὸ φάρδος κάτω. Μιὰ στενὴ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, συμπληρώνει τὸ φόρεμα καὶ κουμπώνει μὲ μιὰ λευκὴ ἀγκράφα.

Αὐτὸς ὁ τύπος τοῦ φορέματος προορίζεται νὰ φοριέται μὲ μπλούζα ἄσπρη ἢ ριγὲ ἀπὸ πολὺ λεπτὴ φανέλλα. Φυσικά, τὸ ριγὲ τῆς μπλούζας συνδυάζεται μὲ τὸ φόρεμα, δηλαδὴ ἂν τὸ φόρεμα εἶναι κόκκινο, ἡ μπλούζα εἶναι ριγὲ κόκκινη καὶ ἄσπρη. Ἂν τὸ φόρεμα εἶναι μπλέ, ἡ μπλούζα εἶναι ριγὲ ἄσπρη καὶ μπλὲ κ.ο.κ.

Τὸ ἴδιο στόλισμα μὲ γαζιὰ τὸ βλέπουμε καὶ σὲ παιδικὰ σύνολα, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ πλισσεδωτὴ φουστίτσα καὶ καζάκα ἢ πουλόβερ ἢ μαρινιέρ.

Ἐδῶ ἡ φουστίτσα γίνεται σκέτη, δηλαδὴ χωρὶς γαζιὰ καὶ τὰ γαζιὰ στολίζουν μόνο τὸ ὁποιοδήποτε κορσὰζ στὸ γιακὰ καὶ τὸ κάτω τελείωμά του.

Ἀλληλογραφία

Ζερμαὶν Β., Κάϊρον: Ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ μάρκα κρέμας θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ προτιμήσετε, ἀλλὰ τῆς ἡμέρας, σὲ χρῶμα «σαίρ».

Ὀρφανούλα, Πάτρας: Πολὺ καλὴ ἡ σκέψι σας νὰ μπῆτε στὴ Χαροκόπειο Σχολή. Βιαστῆτε ὅμως νὰ ἔλθετε γιὰ ἐξετάσεις.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Νυχτερινὲς μελωδίες

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—Πῶς, Νοεμί; Θέλεις κι' ἀπόψε πάλι νὰ κάνουμε τὸν ἴδιο περίπατο;

Περπατοῦσαν πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι. Ὁ ἥλιος βασίλευε τὴν ὥρα ἐκείνη. Ὅλα τριγύρω ἔμοιαζαν παραμυθένια. Ὁ Σαῒντ, χωρὶς νὰ θέλη, ἔκρυβε κάποια μομφὴ στὴν ἐρώτησί του. Ἡ νέα κοπέλλα, σήκωσε μὲ κάποια δειλία τὰ ὀνειροπόλα μάτια της καὶ ψιθύρισε:

— Ναί.

Ὁ Σαῒντ ἀγκάλιασε τὴ μέση της κι' ἐξακολούθησαν νὰ προχωροῦν μὲ τὰ γυμνά τους πόδια, πάνω στὸ ἀμμῶδες ἔδαφος τοῦ μονοπατιοῦ. Τραβοῦσαν τώρα γιὰ τὴ λίμνη μὲ τὰ σκοῦρα νερά.

—Ἡ πιρόγα μᾶς περιμένει, εἶπε ἡ Νοεμί. Μ' ἀρέσει τόσο πολὺ νὰ ταξιδεύω μαζί σου...

Ἡ μελαψὴ νέα δὲν ἔλεγε ψέμματα. Καθημερινά, μόλις ὁ ἥλιος χανόταν πίσω ἀπὸ τὰ βουνά, πήγαινε καὶ τὸν εὕρισκε γιὰ νὰ τὸν γεμίση χάδια καὶ νὰ τὸν πνίξη στὰ φιλιά της. Ὕστερα ἔπαιρναν τὸ δρόμο, κατέβαιναν στὴ λίμνη κι' ἔμπαιναν στὴν πιρόγα τους, ποὺ τὴν ἔκρυβαν σὲ μιὰ πυκνὴ τοῦφα ἀπὸ ἄγριους πυράκανθους, ποὺ φύτρωναν ὁλόγυρα στὶς ὄχθες. Ἦταν περίπατοι γεμάτοι ἀπὸ γλυκειὰ μελαγχολία, ποὺ ὡστόσο δὲν εὐχαριστοῦσαν τὸν ἐρωτευμένο Σαῒντ.

Ἡ Νοεμὶ φαινόταν κυριευμένη ἀπὸ ἕνα ὄνειρο σιωπηλό. Ξαπλωμένη στὸ βάθος τῆς βαρκούλας τους, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὶς ἀνοιχτές της παλάμες, ἀφινόταν νὰ λικνίζεται μὲ τὰ ρυθμικὰ κινήματα τοῦ κουπιοῦ ποὺ μεταχειριζόταν ὁ Σαῒντ. Κι' ἡ πιρόγα ἔφευγε ἀπαλὰ μὲ χαριτωμένη νωχέλεια. Ἔφτασαν στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς λίμνης, στὸ σημεῖο ποὺ τὰ νερά της ἦταν βαθειά. Τὸ παλληκάρι ἄφησε τὸ κουπί του κι' ἡ βαρκούλα σταμάτησε. Γύρισε καὶ κύτταξε τὴν ἀγαπημένη του μὲ μάτια ποὺ ἄστραφταν ἀπὸ ἐρωτικὴ λαχτάρα, μὲ χείλη ποὺ ἔτρεμαν γιὰ ἕνα φιλί.

Ὡστόσο ἡ Νοεμὶ δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτε. Μονάχα ὅταν ἔγειρε αὐτὸς νὰ τὴ φιλήση, ἡ νέα τὸν ἔσπρωξε ἐλαφρὰ μὲ τὸ χέρι της καὶ τὸν ρώτησε:

— Γιὰ πές μου, Σαῒντ, ὅταν μὲ τὴν πιρόγα σου σχίζης τὰ γαλανὰ νερὰ τῆς λίμνης, δὲν τραγουδᾶς καμμιὰ φορά;

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ τραγουδήσω; ἀπάντησε ἐκεῖνος πάντοτε πρόθυμος. Προτιμῶ αὐτό, ἀπὸ τὴ σιωπὴ ποὺ μᾶς τριγυρίζει τόσο πένθιμα...

Κι' ἄρχισε νὰ τραγουδῆ.

—Ὤ, ὄχι αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, εἶπε ἡ νέα χαϊδεύοντάς του τὸ χέρι. Εἶναι μιὰ ἄγρια μελωδία ποὺ σοῦ τὴν ἔμαθαν οἱ βαρκάρηδες τοῦ Σουάν...

—Ἀφ' ὅτου ὑπάρχουν οἱ ἀκτὲς αὐτές, ἀντηχοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ σκοπό. Βοηθοῦσε τοὺς πατέρες μας νὰ περνοῦν τὸ βάλτο...

Ἡ Νοεμὶ συγκινήθηκε.

—Ἀλήθεια, εἶναι πολὺ ὄμορφο, εἶπε. Μὰ ἐγὼ ξέρω ἕνα ἄλλο καλύτερο καὶ πιὸ γλυκό. Ἄκουσε, θὰ τὸ λέω ἐγὼ κι' ἐσὺ θὰ τὸ ἐπαναλαμβάνης...

Κι' ἡ Νοεμὶ ἄρχισε νὰ τραγουδάη μὲ φωνὴ μελωδική:

— Βαρκούλα μου, ποῦ τὴν πηγαίνεις τὴν Ἀφρικανή σου; Φέρε την μαζί μου, σὲ ἄλλες μαγικὲς ἀκτές. Νοεμί, σὲ λατρεύω! Ἄφησέ με νὰ μισανοίξω τὸν πέπλο σου, ἄφησέ με νὰ θαυμάσω τὸ γλυκό σου πρόσωπο. Τὰ μοσχοβολημένα βράδυα εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἀγάπη. Γλύστρα βαρκούλα μου πάνω στ' ἀσημένια νερὰ τῆς λίμνης. Τὸ τραγοῦδι μου σοῦ δίνει φτερά. Φέρε τοὺς δυό μας, σὰν μέσα σ' ὄνειρο, στὶς δασωμένες αὐτὲς ὄχθες...

★

Ἡ Νοεμὶ χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ σώπασε λίγες στιγμές. Ὁ Σαῒντ εἶχε ἐπαναλάβει τὴ στροφή της μὲ πρόσωπο, ποὺ γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ ζοφερό. Ἡ νέα ἐξακολουθοῦσε:

— Κύτταξε τ' ἄστρα πῶς ἀντανακλοῦν μέσα στὰ διάφανα αὐτὰ νερά. Εἴμαστε κρεμασμένοι ἀνάμεσα σὲ δυὸ οὐρανούς. Ἀλλὰ πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς καὶ πὼς τὰ χάδια μας δὲν θὰ τελειώσουν ποτέ. Ἡ θάλασσα ἂς κλαίη ὅσο θέλει ἐκεῖ κάτω. Ἡ νυσταγμένη αὐτὴ λίμνη ἁπλώνεται γύρω ἀπὸ τὴν καλύβα μας, σὰν ὄνειρο γύρω ἀπὸ τὴ ζωή...

Ἡ φωνὴ τῆς Νοεμὶ σώπασε πάλι. Ἡ πιρόγα, καθὼς παρασύρθηκε τώρα ἀπὸ τὸ ρεῦμα, εἶχε στραφῆ πρὸς τὸ χωριό. Ὁ Σαῒντ μὲ νευρικὸ κίνημα, ἅρπαξε τὸ κουπὶ ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ τὰ χέρια του.

Ἡ Νοεμὶ ἐπανέλαβε:

— Κάτω ἀπὸ ἕνα οὐρανό, ποὺ δὲν εἶναι τόσο λαμπρός, κάτω ἀπὸ ἄστρα πιὸ χλωμά, στὸ γύρισμα μιᾶς μακρυνῆς κοιλάδας, εἶναι κρυμμένη ἡ κατοικία μου μέσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων. Φίλοι μὲ περιμένουν ἐκεῖ. Μὰ πῶς νὰ φύγω καὶ ν' ἀφήσω τὴ Νοεμί μου; Τὰ μαῦρα της μάτια μὲ κρατοῦν δεμένο. Θέλω νὰ μείνω κοντά της, ὣς τὴν τελευταία πνοή μου. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι ὄνειρα, ποὺ λησμονήθηκαν κιόλας...

★

Ὁ Σαῒντ κωπηλατοῦσε μὲ τέτοια ὁρμή, ὥστε ἡ πιρόγα πῆγε καὶ σφηνώθηκε στὴν ἄμμο τῆς ὄχθης. Τὸ χωριὸ ἦταν βυθισμένο στὸν ὕπνο. Μόνο τὰ ξερὰ φύλλα τῶν χουρμαδιῶν, ἔτριζαν παράξενα καθὼς φυσοῦσε ἕνα ἀνάλαφρο ἀεράκι.

Ὁ Σαῒντ πήδησε ἔξω ἀπὸ τὴ βάρκα κι' ἅρπαξε τὴ Νοεμὶ ἀπὸ τὸ χέρι. Τὴν κύτταξε ἄγρια στὰ μάτια κι' ὕστερα τὴν ἔσπρωξε βάναυσα μακρυά του. Σὰν νὰ μετάνοιωσε ὅμως, πῆγε πάλι σιμά της, τῆς ἔπιασε τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ στριφογύρισε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του. Τὸ κεφάλι τῆς νέας, ἔγειρε ἀπὸ τὸ ἕνα πλάϊ.

— Ποιὸς σοῦ τὸ ἔμαθε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι; τῆς φώναξε.

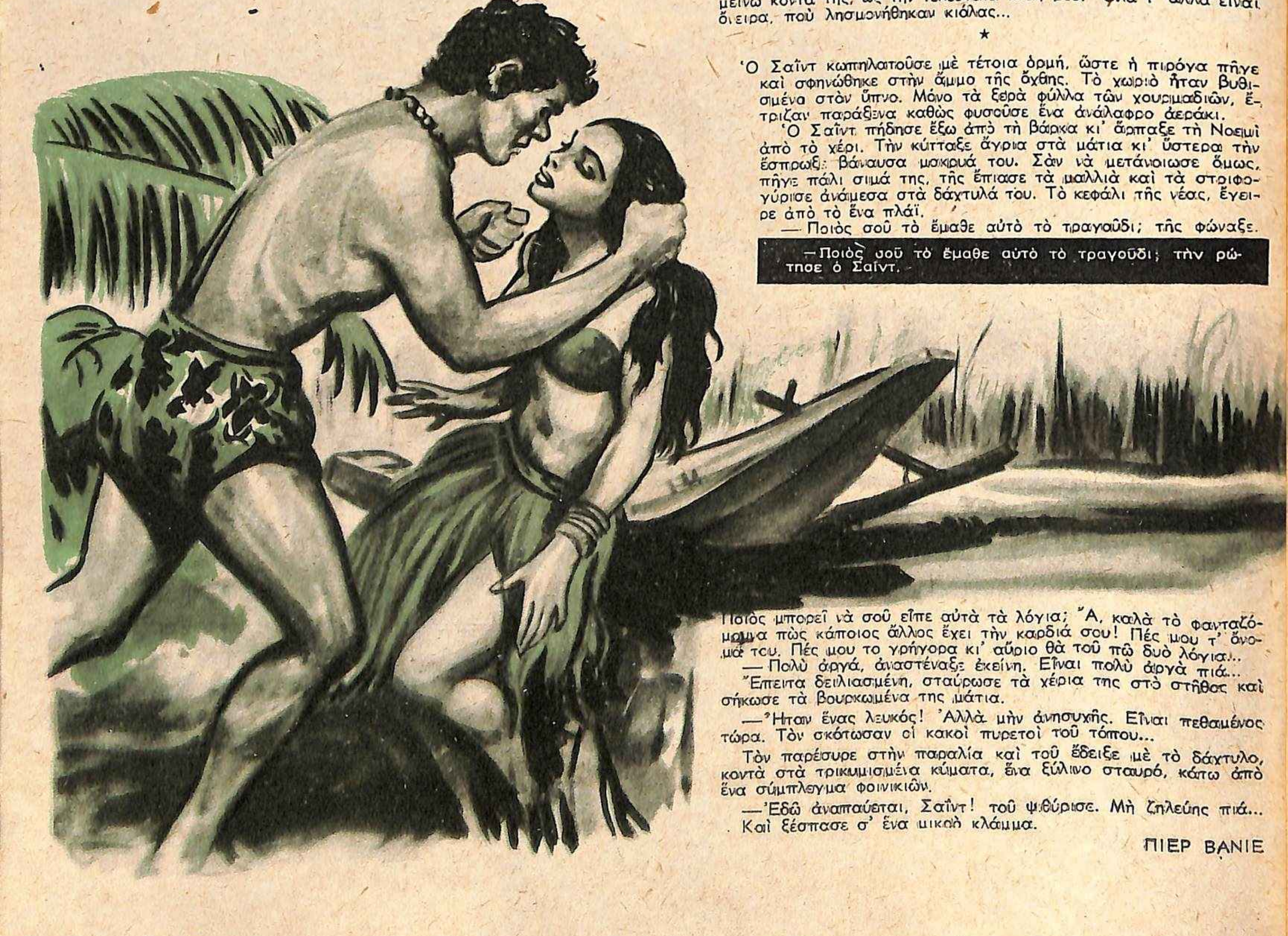

—Ποιὸς σοῦ τὸ ἔμαθε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι; τὴν ρώτησε ὁ Σαῒντ.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ σοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια; Ἄ, καλὰ τὸ φανταζόμουνα πὼς κάποιος ἄλλος ἔχει τὴν καρδιά σου! Πές μου τ' ὄνομά του. Πές μου το γρήγορα κι' αὔριο θὰ τοῦ πῶ δυὸ λόγια...

— Πολὺ ἀργά, ἀναστέναξε ἐκείνη. Εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά...

Ἔπειτα δειλιασμένη, σταύρωσε τὰ χέρια της στὸ στῆθος καὶ σήκωσε τὰ βουρκωμένα της μάτια.

—Ἦταν ἕνας λευκός! Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆς. Εἶναι πεθαμένος τώρα. Τὸν σκότωσαν οἱ κακοὶ πυρετοὶ τοῦ τόπου...

Τὸν παρέσυρε στὴν παραλία καὶ τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο, κοντὰ στὰ τρικυμισμένα κύματα, ἕνα ξύλινο σταυρό, κάτω ἀπὸ ἕνα σύμπλεγμα φοινικιῶν.

—Ἐδῶ ἀναπαύεται, Σαῒντ! τοῦ ψιθύρισε. Μὴ ζηλεύης πιά...

Καὶ ξέσπασε σ' ἕνα πικρὸ κλάμμα.

ΠΙΕΡ ΒΑΝΙΕ

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Τζέϊμς Γοῦντ

Ἡ μνηστὴ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.

Ὁ βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως Φέργκυσον κι' ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Νέλσον θέλουν νὰ ἐπιτύχουν τὴν καταδίκη ἑνὸς φοβεροῦ κακούργου, τοῦ Μεντόζα, ἀρχηγοῦ μιᾶς συμμορίας δολοφόνων. Ἀλλὰ δὲ διαθέτουν μάρτυρες κατηγορίας ἐναντίον του, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ὑπαρχηγό του, τὸ Ρίκο. Αὐτὸς ἀποφασίζει νὰ μιλήση. Τρέμει ὅμως ἀπ' τὸ φόβο του, γιατὶ εἶναι βέβαιος πὼς ὁ Μεντόζα, καὶ μέσα ἀπ' τὴ φυλακή του ἀκόμα, θὰ βάλη νὰ τὸν δολοφονήσουν, παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις ποὺ ἔχει πάρει ἡ ἀστυνομία γιὰ τὴν πολύτιμη ζωή του. Ὁ τρόμος του λοιπὸν τὸν κάνει νὰ μετανοιώση κι' ἐπιχειρεῖ νὰ δραπετεύση μέσα ἀπ' τὰ γραφεία τῆς ἀστυνομίας, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐξαναγκάσουν νὰ μιλήση. Στὴν ἀπόπειρά του αὐτή, πέφτει καὶ σκοτώνεται. Ὁ Φέργκυσον ἔχει χάσει τὸ μοναδικό του μάρτυρα. Ὅλοι θὰ τὰ βάλουν τώρα μαζί του, γιὰ τὴν ἀποτυχία του. Ἐνῶ εἶναι ὅμως ἀπογοητευμένος, θυμᾶται κάποια λεπτομέρεια ποὺ μπορεῖ ἴσως νὰ τὸν βοηθήση, καὶ ψάχνει στὸν ὀγκώδη φάκελλο τῆς ὑποθέσεως γιὰ νὰ τὴ βρῆ. Ἡ ἀστυνομία ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ πρὶν ἀπὸ 4 χρόνια, ὅταν κάποιος Ντιοὺκ Μάλοϋ παρουσιάστηκε σ' ἕνα ἀστυνομικὸ τμῆμα, ἀνάστατος, κι' ἀνάφερε πὼς κάποιοι τὸν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ σκοτώση τὴ φιλενάδα του Νίνα Λομπάρντο. Ὡδήγησε μάλιστα τοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ μέρος ποὺ εἶχαν θάψει τὸ πτῶμα της, ἀλλὰ δὲν τὸ βρῆκαν πιὰ ἐκεῖ. Ὕστερα ὁ Ντιοὺκ ἀνέφερε τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ τὸν ὑποχρέωσαν νὰ κάνη τὸ ἔγκλημα. Καὶ αὐτοκτόνησε στὴ φυλακή, ὅπου τὸν ἔκλεισαν. Ὁ Φέργκυσον κι' ὁ Νέλσον ἄρχισαν τότε ν' ἀναζητοῦν αὐτοὺς ποὺ τοὺς ὑπέδειξε. Βρῆκαν λοιπὸν ἕναν ἀπ' αὐτοὺς δολοφονημένο κι' ἕναν ἄλλο, τὸ «Φιλαδέλφεια», τρελλὸν στὸ ψυχιατρεῖο. Κατώρθωσαν ὅμως νὰ συλλάβουν ἕναν τρίτο, τὸ «Μεγάλο Μπεμπέ», καί, ἀπειλῶντας τον πὼς θὰ φυλακίσουν τὴ γυναῖκα του ὡς συνένοχό του, τὸν ἀνάγκασαν νὰ μιλήση. Μάθανε ἀπ' αὐτὸν πὼς εἶχε γίνει μέλος τῆς συμμορίας, ποὺ εἶχε γιὰ κρησφύγετό της τὸ μπὰρ κάποιας Ὄλγας Κίρχεν. Ἐπίσης μάθανε τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς συμμορίας καὶ τὸν τρόπο ποὺ ἐνεργούσανε, ἀναλαμβάνοντας ἐπὶ πληρωμῇ δολοφονίες γιὰ λογαριασμὸ τρίτων. Ὁ ἀρχηγὸς ἔδινε πάντα τὶς διαταγές του μὲ τὸ τηλέφωνο στὸν ὑπαρχηγό του, τὸ Ρίκο, τὸ μόνο ποὺ ἤξερε τὴν ταυτότητά του. Ὕστερα ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ὁδηγεῖ τοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ μέρος ποὺ πέταξε ἡ συμμορία μέσα σ' ἕνα βάλτο τ' αὐτοκίνητο μὲ τὸ πτῶμα τῆς Νίνας Λομπάρντο. Τ' αὐτοκίνητο ἀνήκει σὲ κάποιον Ο' Χάρα, συμμορίτη κι' αὐτόν, ποὺ μένει στὸ Φὸρτ Μόρρις. Οἱ ἀστυνομικοὶ πηγαίνουν ἀμέσως νὰ τὸν βροῦν. Στὸ μεταξὺ ὅμως, ἡ συμμορία τὸν τραυματίζει θανάσιμα. Πρὶν πεθάνη ὡστόσο, ὁ Ο' Χάρα διηγεῖται στὸ Φέργκυσον πῶς ἔγινε ἡ δολοφονία τῆς Νίνας Λομπάρντο: Τὴν εἶχε ἀνακαλύψει αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ τὴν ὑπέδειξε στὸ Ντιούκ, ποὺ θὰ τὴν «ἐκτελοῦσε». Ἦταν μιὰ ὡραία κοπέλλα καὶ συγκατοικοῦσε μαζὶ μὲ κάποια φίλη της.

4ον

— Ξέρεις τώρα πῶς θὰ κανονίσης τὸ λογαριασμὸ τῆς μικρῆς... Πρέπει νὰ ἐξαφανιστῆ, νὰ μὴ μάθη κανεὶς τί ἀπόγινε. Κατάλαβες;

— Ξέρεις κανένα μέρος κατάλληλο, ἐδῶ γύρω;

—Ὑπάρχουνε κάτι βάλτοι, ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ δῶ. Εἶναι πολὺ ρωμαντικὸ τοπίο!... Δὲ θὰ δυσκολευτῆς νὰ τὴν καταφέρης νὰ κάνετε ἕνα περίπατο ὣς ἐκεῖ. Εἶσαι ὀμορφόπαιδο, τοῦ λόγου σου! Σὲ δυὸ μέρες, θὰ τὴν κάνης ὅ,τι θέλεις!

Ὁ Ντιοὺκ πέταξε τὸ τσιγάρο του, νευριασμένος.

— Μὴν εἶσαι τόσο βιαστικός! γκρίνιασε. Μιὰ τέτοια δουλειὰ θέλει τὸν καιρό της γιὰ νὰ πετύχη!

Ὁ Ο' Χάρα τοὔρριξε μιὰ παράξενη ματιά, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Ὅταν φτάσανε στὸ κέντρο τῆς πόλεως, ὁ Ντιοὺκ κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ δήλωσε πὼς θὰ γύριζε στὸ ξενοδοχεῖο του. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ ξαναϊδωθοῦνε πιὰ καθόλου οἱ δυό τους, προτοῦ «τελειώση τὸ συμβόλαιο». Πληροφοριοδότης κι' ἐκτελεστὴς δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ ἐμφανίζωνται μαζί.

«Θὰ περιμένω ὀχτὼ μέρες... τὸ πολὺ» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Ο' Χάρα.

Ἀλλ' οἱ ὀχτὼ μέρες γίνανε δυὸ βδομάδες, χωρὶς νὰ πάρη καμμιὰ εἴδησι ἀπ' τὸ Ντιούκ. Στὸ τέλος, ἀνησύχησε πιὰ καὶ τοῦ τηλεφώνησε.

Μὰ δὲν τὸν βρῆκε στὸ ξενοδοχεῖο του. Δὲν ἔμενε πιὰ ἐκεῖ.

Αὐτὸ τοῦ φάνηκε περίεργο.... Ἤδη ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδείξει τὴν «πληρωμή», ἡ στάσι του τὸν παραξένεψε.

Μιὰ ὑποψία ἄρχιζε νὰ γεννιέται στὸ μυαλό του. Περνῶντας τὸ πρωῒ ἐκεῖνο ἀπ' τὸ κατάστημα δερματίνων εἰδῶν, εἶχε διαπιστώσει πὼς ἡ κοπέλλα ἦταν πάντα θαυμάσια στὴν ὑγεία της...

Καί, τὸ προηγούμενο βράδυ, εἶχε κουβεντιάσει τρία λεπτὰ τηλεφωνικῶς μὲ τὸν «Ἀρχηγὸ» τῆς συμμορίας, ποὺ τἄβαλε μαζί του γιὰ τὴν καθυστέρησι. Τὸ «συμβόλαιο» ἔπρεπε νὰ ἐκτελεστῆ, τὸ γρηγορώτερο!

Μὰ ποῦ βρισκόταν λοιπὸν ὁ Ντιούκ; Ὁ Ο' Χάρα ἀποφάσισε νὰ τὸν περιμένη ἄλλες 24 ὧρες. Ἂν ὡς τότε δὲν ἐπικοινωνοῦσε μαζί του, γιὰ νὰ τοῦ δώση μιὰ λογικὴ ἐξήγησι, θἄπρεπε ν' ἀναλάβη κάποιος ἄλλος τὴ δουλειὰ στὴ θέσι του.

Ὁ ἀνόητος! Θἄχανε τὴν ἀμοιβὴ γι' αὐτὸ τὸ «συμβόλαιο».

Μὰ δὲ χρειάστηκε νὰ περιμένη ἕνα εἰκοσιτετράωρο ὁ Ο' Χάρα. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, συναντήθηκε στὸ δρόμο μὲ τὸ Ντιούκ.

— Ποῦ ἤσουνα; τὸν ρώτησε μ' ἀγανάκτησι. Ἔχω νὰ σὲ δῶ βδομάδες.

Μιλοῦσε σιγανὰ καὶ κρυφοκύτταζε συγχρόνως γύρω του.

— Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω! πρόσθεσε ἐπιτακτικά. Πᾶμε ἐκεῖ μέσα.

Ἦταν ἕνα μικρὸ μπάρ, ἔρημο αὐτὴ τὴν ὥρα. Κάθησαν σ' ἕνα τραπεζάκι, ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο. Καὶ γιὰ κάμποση ὥρα δὲν εἶπε κανεὶς τους λέξι.

Ὁ Ντιοὺκ κύτταξε τὸν Ο' Χάρα μ' αὐτοπεποίθησι, χαμογελῶντας ἐλαφρά. Θἄλεγε κανεὶς πὼς προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη τοὺς σκοπούς του...

—Ἀνυπομονεῖ ὁ «Ἀρχηγός»; τὸν ρώτησε ἐπιτέλους, χωρὶς νὰ φανῆ πὼς τὸν πολυένοιαζε γι' αὐτό.

— Ναί, πολύ, ἀπάντησε ὁ Ο' Χάρα. Μὰ κι' ἐγὼ ἀνυπομονῶ. Εἶναι τρεῖς βδομάδες τώρα ποὺ ἀνέλαβες τὴ δουλειά. Λοιπόν;...

Ὁ Ο' Χάρα ἤξερε πὼς πρέπει νὰ πιάνη κανεὶς μὲ τὸ καλὸ αὐτοὺς τοὺς νευρικούς, γιατί εἶναι πολὺ αὐθόρμητοι... Μά, αὐτὴ τὴ φορά, μίλησε κάπως αὐστηρὰ στὸ Ντιούκ.

— Μὲ ποιὸν νομίζεις πὼς ἔχεις νὰ κάνης; τοῦ εἶπε ἐκεῖνος ρίχνοντάς του μιὰ ματιὰ καθόλου φιλοφρονητική. Μὲ κανένα πρωτάρη;... Ξέρεις πόσα «συμβόλαια» ἔχω τελειώσει ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλάω; Θέλεις νὰ μάθης;...

Χαμογελοῦσε, δείχνοντας τὰ ἄσπρα δόντια του.

— Ὄχι, δὲν ἔχω περιέργεια νὰ τὸ μάθω, ἀπάντησε ὁ Ο' Χάρα.

Μὰ ὁ Ντιοὺκ τοῦ τὸ εἶπε:

— Δεκαπέντε, φιλαράκο μου. Καὶ πάντα χωρὶς κανένα μπλέξιμο! Ξέρεις δὲ τὸ λόγο; Γιατὶ κάνω πάντα τὴ δουλειά μου ὅπως καταλαβαίνω ἐγώ, χωρὶς νὰ δίνω λογαριασμὸ σὲ κανένα!

Ὁ Ο' Χάρα ἄρχιζε νὰ πιστεύη τώρα πὼς αὐτὸς κι' ὁ «Ἀρχηγὸς» εἶχαν ἀνησυχήσει γιὰ τὸ τίποτα. Ὁ Ντιοὺκ ἦταν ἐν τάξει. Μόνο πού, ὅπως εἶχε πῆ, τοῦ ἄρεσε «νὰ κάνη τὴ δουλειά του ὅπως καταλαβαίνε αὐτός». Ἤθελε τὴν ἀνεξαρτησία του στὸν τρόπο καὶ το χρόνο ἐνεργείας του. Ἦταν δικαίωμά του...

Ὡστόσο, κατὰ βάθος, ὁ Ο' Χάρα ἔνοιωθε πὼς στεκότανε πολὺ καλὰ αὐτὴ ἡ λογική...

— Τελοσπάντων, εἶπε, κάνε ὅπως νομίζεις.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ σηκωθῆ, ὅταν ὁ Ντιοὺκ ἔσκυψε ξαφνικὰ πρὸς τὸ μέρος του, ἀκουμπώντας τὰ χέρια του στοὺς ὤμους του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ξανακαθίση στὴ θέσι του. Τὸ χαμόγελο του εἶχε τώρα κάτι ἀπειλητικό.

— Μ' ἀρέσεις, εἶπε. Ἴσως νάχε πιῆ, γιὰ νὰ μὴν τοῦ λείψη τὸ θάρρος... Μὰ ὄχι, δὲ μύριζε πιοτό.

— Καλά, καλά, ἀπάντησε ὁ Ο' Χάρα. Κι' ἐγὼ σὲ συμπαθῶ.

— Θὲς νὰ σὲ κεράσω ἕνα ποτηράκι; Τὸ τσούζεις, ἔ;

Φώναξε τὸ γκαρσόνι κι' ἔδωσε παραγγελία. Δὲ μίλησε ὥσπου τοὺς σερβίρισε. Ὕστερα ἔσκυψε πάλι καὶ ψιθύρισε στὸ σύντροφο:

— Μὴ σκοτίζεσαι! Αὔριο βράδυ, στὶς 11, θἄχουν τελειώσει ὅλα.

Ὁ Ο' Χάρα τὸ μισοπίστεψε. Κι' ἀφοῦ ἤπιε ἄλλα δυὸ ποτηράκια, τὸ πίστεψε τελείως.

Τ' ἄλλο πρωΐ, ὅταν ξύπνησε, ἦταν βέβαιος πὼς ὅλα θὰ πήγαιναν μιὰ χαρά. Νόμιζε πὼς εἶχε κι' ὅλας στὴν τσέπη του τὸ μερτικό του ἀπ' τὴν ἀμοιβή, καὶ λογάριαζε πόσα ποτήρια θἄπινε μ' αὐτὰ τὰ λεφτά...

Τὸ βράδυ ὅμως, ἄρχισε νὰ νοιώθη τὸν ἑαυτό του νευριασμένο. Καὶ ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ ἔπινε μονάχος σ' ἕνα μπάρ, δοκίμασε τὴν

Μικρὲς ἱστορίες

Στὴν ἐκκλησία...

Δυὸ Ἀμερικανοὶ ναῦτες, ποὺ τὸ πλοῖο τους βρέθηκε γιὰ κάμποσες ἡμέρες ἀγκυροβολημένο σ' ἕνα σουηδικὸ λιμάνι, ἐπῆγαν μιὰ Κυριακὴ πρωῒ στὴν ἐκκλησία. Καὶ ἐπειδὴ δὲν καταλάβαιναν λέξι ἀπὸ σουηδικά, θεώρησαν φρόνιμο νὰ κάνουν ὅ,τι ἀκριβῶς ἔκανε καὶ ὁ ἀξιοπρεπέστατος κύριος, ποὺ καθόταν μπροστά τους.

Ὅλα ἐπήγαιναν καλά, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἐφημέριος εἶπε κάτι καὶ ὁ ἀξιοπρεπέστατος κύριος σηκώθηκε. Γρήγορα γρήγορα τὸν ἐμιμήθηκαν καὶ οἱ δυὸ ναῦτες καὶ σηκώθηκαν. Καὶ ἀμέσως τὸ ἐκκλησίασμα ξέσπασε σὲ τρανταχτὰ γέλια.

Ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία τοὺς ἐπλησίασε ὁ παπᾶς, ποὺ μιλοῦσε θαυμάσια ἀγγλικὰ καὶ οἱ δυὸ ναῦτες τὸν ρώτησαν:

— Γιατί ὁ κόσμος ξέσπασε, προηγουμένως σὲ γέλια;

— Ὤ! ἀπάντησε ὁ παπᾶς, ἔκανα μιὰ βάπτισι καὶ μόλις εἶπα τὴν εὐχή, κάλεσα τὸ μπαμπᾶ τοῦ νεοφώτιστου νὰ σηκωθῆ ὄρθιος!..

ἐντύπωσι πὼς κάτι τι δὲν πήγαινε καλά...

Ἔφυγε ἀμέσως βιαστικὰ ἀπ' τὸ μπὰρ καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ντιοὺκ — στὸ καινούργιο δηλαδὴ ξενοδοχεῖο του.

Στὶς 11 ἀκριβῶς, ἄνοιγε μὲ μιὰ σπρωξιὰ τὴν πόρτα τῆς κάμαράς του... Κι' ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος, κυττάζοντας τὸ ἀγκαλιασμένο ζευγάρι, τὸ φονιᾶ καὶ τὴν «πληρωμή»!

Οἱ δυό τους χωρίστηκαν καὶ τὸν κύτταξαν κι' αὐτοὶ — ὁ Ντιοὺκ μανιασμένος, ἐκείνη σαστισμένη, μὲ τὰ χείλη μισανοιχτὰ καὶ ὑγρά.

Ὕστερα ὁ Ντιοὺκ ἔσπρωξε τὴν κοπέλλα ἔξω, στὸ διάδρομο.

— Περίμενέ με κάτω, τῆς εἶπε.

Ἐκείνη ὑπάκουσε, παθητικά, μεθυσμένη ἀπὸ ἔρωτα.

Ὁ Ντιοὺκ ξανάκλεισε τὴν πόρτα. Ὁ Ο' Χάρα εἶχε γίνει κατάχλωμος ἀπ' τὸ φόβο κι' ἀνάσαινε μὲ δυσκολία.

— Γιατί;... γιατὶ δὲν ἔκανες τὴ δουλειὰ ποὺ ἀνέλαβες; εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή. Τί θὰ γίνουμε τώρα, ὅταν τὸ μάθη ὁ «Ἀρχηγός»;

Πάνω στὸ κρεβάτι βρισκότανε μιὰ ἀνοιχτὴ βαλίτσα, σχεδὸν γεμάτη. Ὁ Ντιοὺκ ἄρχισε νὰ τὴ γεμίζη μὲ τὰ πράγματά του, μὲ κινήσεις γρήγορες ἀλλὰ μεθοδικές.

— Δὲν πρόκειται νὰ τὸ μάθη, ἀπάντησε.

Ὁ ἄλλος τὸν κύτταξε μιὰ στιγμή. Ὕστερα διατύπωσε ἐπιτέλους τὴ σκέψι του — αὐτὴ ποὺ στριφογύριζε στὸ μυαλό του ἐδῶ καὶ δυὸ βδομάδες.

— Τὴν ἐρωτεύτηκες! φώναξε μὲ πικρὸ καὶ ἐχθρικὸ τόνο.

Ὁ Ντιοὺκ ἔκλεισε τὴ βαλίτσα. Ὕστερα προχώρησε πρὸς τὸν Ο' Χάρα, ποὺ στεκότανε κοντὰ στὴν πόρτα, μπροστὰ στὸ τηλέφωνο τοῦ τοίχου. Τοῦ ἅρπαξε τὸ μπράτσο. Τὰ δάχτυλά του χώθηκαν στὴ σάρκα του.

— Θὰ ζητήσης στὸ τηλέφωνο τὸν «Ἀρχηγό», πρόφερε ἄγρια, καὶ θὰ τοῦ πῆς πὼς ἔγινε ἡ δουλειά.

Ὁ Ο' Χάρα τὸν κύτταξε σὰν ἀποβλακωμένος. Τὰ χείλη του τρέμανε.

— Μὴν ἐλπίζης πὼς θὰ ξεμπερδέψης ἔτσι εὔκολα! εἶπε.

— Φρόντισε νὰ σὲ πιστέψουνε! πρόσθεσε ὁ Ντιούκ.

Τὰ δάχτυλά του χώνονταν ὁλοένα πιὸ βαθειά, σὰν νἄθελαν νὰ φτάσουν στὸ κόκκαλο.

— Θὰ σὲ καθαρίσουνε! Θὰ μᾶς καθαρίσουνε καὶ τοὺς δυό! βόγγησε ὁ Ο' Χάρα.

— Γιὰ νὰ γίνη αὐτό, πρέπει πρῶτα νὰ μᾶς ξαναβροῦνε.

Ὁ Ο' Χάρα ἦταν ἕτοιμος νὰ βάλη τὰ κλάματα. Βρισκόταν σ' ἕνα παροξυσμὸ θυμοῦ, πόνου καὶ φόβου μαζί.

— Θὰ τὰ πληρώσω ἐγώ, δίχως νὰ φταίω! διαμαρτυρήθηκε.

Ὁ Ντιοὺκ ἔχωσε τὸ ἐλεύθερο χέρι του στὴν τσέπη του κι' ἔβγαλε κάμποσα χαρτονομίσματα.

— Νά, πᾶρε χίλια δολλάρια, φώναξε. Θὰ μπορέσης νὰ ζήσης μ' αὐτὰ ἀρκετὸν καιρό.

Κι' ἔβαλε τὰ λεφτὰ στὸ χέρι τοῦ Ο' Χάρα, ποὺ τὰ κύτταζε, ἀποσβολωμένος... Χίλια δολλάρια! Ἦταν πολὺ περισσότερα ἀπ' τὴν ἀμοιβὴ ποὺ εἶχε χάσει.

Ναί, μὰ ἡ «ὁμάδα» σίγουρα θἄβρισκε τὰ ἴχνη του! Αὐτὸς κι' ὁ Ντιοὺκ θὰ χρησιμεύανε γιὰ παράδειγμα, γιὰ νὰ ξέρουν οἱ ἄλλοι, οἱ καινούργιοι, τί τύχη θὰ τοὺς περίμενε ἂν παραβαίνανε ποτὲ τὶς διαταγές!

Ἦταν τρελλὸς ὁ Ντιούκ, ποὺ ριψοκινδύνευε τὸ τομάρι του γιὰ μιὰ ὀμορφονιά. Κι' αὐτός, ὁ Ο' Χάρα, θἄταν ἄλλο τόσο τρελλός, ἂν πουλοῦσε τὸ δικό του τομάρι γιὰ χίλια δολλάρια!

— Θὰ τηλεφωνήσης λοιπόν; μούγκρισε ὁ Ντιούκ, χλωμός, ἀγριεμένος.

— Ὄχι... βόγγησε ὁ Ο' Χάρα.

Ὁ νέος τοὔστριβε τώρα τὸ μπράτσο... Κι' ὁ Ο' Χάρα κατάλαβε ξαφνικὰ τί τὸν περίμενε, ἂν ἐξακολουθοῦσε ν' ἀρνιέται! Τὸ διάβασε στὰ μάτια τοῦ Ντιούκ. Δὲν ἦταν στὸ χέρι του νὰ διαλέξη. Ἢ θἄπαιρνε τὰ 1.000 δολλάρια καὶ θὰ τὄσκαζε, μὲ μιὰ ἐλπίδα στὶς δυὸ νὰ γλυτώση, ἤ, ἂν δὲ δεχότανε νὰ τηλεφωνήση, θὰ τὸν σκότωνε ἀμέσως ὁ Ντιούκ, ἐκεῖ ποὺ βρισκότανε!

— Τηλεφώνησε! ξανάπε ὁ Ντιοὺκ στρίβοντάς του τὸ μπράτσο ἀκόμα πιὸ πολύ.

Κι' ὁ Ο' Χάρα ἅπλωσε τὸ ἐλεύθερο χέρι του κι' ἔπιασε τ' ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου. Ἡ ἀνθρώπινη ἀντοχὴ ἔχει τὰ ὅριά της..

★

Τώρα ἡ φωνὴ τοῦ πληγωμένου ἦταν πολὺ ἀδύνατη, μισοσβυσμένη...

Ὁ Φέργκυσον κι' ὁ στενογράφος σκύβανε ὁλοένα πιὸ πολὺ πάνω του, γιὰ νὰ ξεχωρίσουνε τὶς κομμένες φράσεις ποὺ βγαίνανε ἀπ' τὰ χείλια του:

— Ἔκανα αὐτὸ ποὺ ἤθελε... Τηλεφώνησα στὸν «Ἀρχηγό»... Ἔπειτα τὄσκασα... τὸ σκάσαμε ὅλοι... Μὰ δὲν πήγαμε μακρυά... Μᾶς πετύχανε... Ξεκάνανε πρῶτο τὸ Ντιοὺκ καὶ τὸ κορίτσι... καὶ τώρα ἐμένα...

— Φτάνει πιά, δὲν ἀντέχει ἄλλο, ἐπενέβη ὁ γιατρός.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Τόμας Ο' Χάρα εἶχε ξεψυχήσει.

Ὁ Φέργκυσον κι' ὁ Νέλσον βγήκαν σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, ἀπορροφημένοι στὶς σκέψεις τους. Τί μπλεγμένη ἱστορία! Ὅσο προχωρούσανε, διαφωτίζοντας ἕνα μέρος τοῦ μυστηρίου, τόσο ἀντιμετώπιζαν καινούργια προβλήματα..

Καὶ δὲν τοὺς ἀπόμενε κανεὶς μάρτυς! Ἕνας δολοφονήθηκε, ἄλλος κρεμάστηκε, ἄλλος τρελλάθηκε.. Ὅλο πτώματα γύρω τους!

Ὁ Φέργκυσον ἄρχισε νὰ λέη, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του:

— Μιὰ κοπέλλα, νέα, φρόνιμη.. Δούλευε ὡς πωλήτρια καὶ δὲ ζητοῦσε τίποτε ἀπὸ κανένα... Γιατί θέλανε νὰ τὴ σκοτώσουνε; Γιατί;

Τοῦ φαινόταν πὼς χτυποῦσε σ' ἕνα πέτρινο τοῖχο... Ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα θαῦμα, δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ βασιστῆ παρὰ μόνο στὴ σύλληψι τοῦ Ρίκο ἢ τῆς Κίρχεν — ἂν βέβαια ἀνακάλυπτε ποτὲ τὰ ἴχνη τους.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Νέλσον:

— Ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώση καμμιὰ πληροφορία ἡ φίλη της, ποὔμενε στὴν ἴδια κάμαρα μαζί της.

Ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ Φέργκυσον ἐξετίμησε τὴν πνευματικὴ διαύγεια καὶ τὴ λογικὴ τοῦ Νέλσον: Εἶχε παρατηρήσει ἀμέσως ὅτι τὸ μοναδικὸ ἴχνος ποὺ τοὺς εἶχε ἀποκαλύψει ἡ ἀφήγησι τοῦ Ο' Χάρα, ὁδηγοῦσε στὴ σύνοικο τῆς δολοφονημένης κοπέλλας.

Βέβαια, μιὰ συζήτησι μαζί της δὲν ὑποσχόταν πολλὲς ἐκπλήξεις. Μὰ ἕνας γεννημένος ἀστυνομικός, σὰν τὸ Νέλσον, δὲν ἔβλεπε τὰ πράγματα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Αὐτὸς χαλοῦσε ὑπομονετικὰ τὶς σόλες τῶν παπουτσιῶν του καὶ τὰ λάστιχα τοῦ αὐτοκινήτου του, ξέροντας πώς, ἀπὸ ἑκατὸ ἀνακρίσεις, μονάχα μιὰ θἄδινε ἴσως ἀποτελέσματα.

— Ἔχεις δίκιο, συμφώνησε ὁ Φέργκυσον. Πᾶμε νὰ τὴ δοῦμε.

★

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ λεγόταν Τερέζα Νταΐδις. Τὴ βρήκανε στὴ μεγάλη κάμαρά της, στὸ δεύτερο πάτωμα. Ἦταν ξανθούλα, μὲ ὄμορφο κι' ἔξυπνο μουτράκι. Ἦταν ντυμένη ἁπλά, ἀλλὰ μὲ γοῦστο. Ἕνα χαμόγελο λίγο ἀνήσυχο διαγραφότανε στὰ κόκκινα χείλια της.

Ὁ Φέργκυσον κύτταξε γύρω του. Ἦταν τὸ συνηθισμένο περιβάλλο τῶν «ἐπιπλωμένων δωματίων», ποὺ χρησιμεύουν γιὰ κρεβατοκάμαρα καὶ σαλόνι μαζί. Εἶχε δυὸ μονὰ κρεβάτια, τρεῖς φτηνὲς καρέκλες, ἕνα κομμὸ φορτωμένο μὲ διάφορα γυναικεῖα μικροπράγματα καὶ στοὺς τοίχους μερικὲς χρωμολιθογραφίες δίχως ἐνδιαφέρον.

Ἡ κάμαρα ἦταν ὅπως κι' ἡ ἔνοικός της: ἕνα «ἀντίτυπο» ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες, σ' ἑκατομμύρια ἄλλες.

Ἡ κοπελλίτσα ἐκείνη ζοῦσε μόνη της, δούλευε ὡς πωλήτρια καὶ περίμενε τὴν ἡμέρα ποὺ ἕνας νέος, ἀσήμαντος σὰν κι' αὐτήν, θὰ τῆς ζητοῦσε νὰ μοιραστῆ τὴ ζωή του... Μετὰ τὴν πρώτη συγκίνησι, ἡ ἐρωτικὴ αὐτὴ ἐκμυστήρευσι θἄμενε χαραγμένη στὴ μνήμη της, σὰν τὸ συνταρακτικώτερο γεγονὸς τῆς ζωῆς της...

— Εἴσαστε ἡ μὶς Νταΐδις; τὴ ρώτησε ὁ Φέργκυσον.

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της καταφατικά.

— Εἶμαι, δεσποινίς, βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως καὶ λέγομαι Φέργκυσον. Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ εἶναι ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Νέλσον. Μὲ μεγάλη μας λύπη θὰ σᾶς ἀνακοινώσουμε μιὰ δυσάρεστη εἴδησι: Πέθανε ἡ σύνοικός σας, ἡ Νίνα Λομπάρντο.

Προτίμησε νὰ τὸ πῆ ἀμέσως, μιὰ καὶ καλή.

Ἡ μικρὴ ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνὴ φρίκης. Τοὺς κύτταζε μὲ γουρλωμένα μάτια, σφίγγοντας τὰ δυό της χέρια πάνω στὴν καρδιά της.

— Ἡ Νίνα;... Πέθανε;... Μὰ πῶς ἔγινε;... Κανένα δυστύχημα;

Ὁ Φέργκυσον ἔκαμε ἕνα μορφασμό, δίχως νὰ θέλη.

— Ὄχι, δὲν ἦταν δυστύχημα, εἶπε. Τὴ δολοφονήσανε.

Ἡ Τερέζα ἔπεσε ξαφνικὰ πάνω στὸ κρεβάτι, τρέμοντας σύγκορμη. Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα δὲν ἀκουγότανε μέσ' στὸ δωμάτιο τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴ λαχανιασμένη ἀνάσα της. Δὲν κύτταζε πιὰ τοὺς δυὸ ἄντρες.

Ὁ Φέργκυσον τἄβαζε μὲ τὸν ἑαυτό του, ποὺ εἶχε μιλήσει ἔτσι ἀπότομα... Συνηθισμένος ὁ ἴδιος στοὺς φόνους καὶ στὰ αἵματα, ξεχνοῦσε πὼς δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο στοὺς περισσότερους ἄλλους ἀνθρώπους. Κι' ὕστερα, ζῶντας πάντα μοναχός, ἀνύπαντρος, δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ καταλάβη τὴ γυναικεία νοοτροπία..

Ὁ Νέλσον ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ φωτογραφία καὶ τὴν παρουσίασε στὴν κοπέλλα.

— Ἔχετε ξαναδῆ ποτὲ αὐτὸ τὸν τύπο; τὴ ρώτησε.

Ἐκείνη ἔρριξε μιὰ δειλὴ ματιὰ στὴ φωτογραφία καὶ μουρμούρισε μὲ κόπο:

— Εἶν' αὐτὸς ποὺ ἔφυγε μαζί του ἡ Νίνα. Σκόπευαν νὰ παντρευτοῦνε.

ROAMER

Ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον περιζήτητα ὡρολόγια τοῦ κόσμου

Roamer τὸ ὡρολόγιον ποὺ φορᾶτε σὲ κάθε περίπτωσι

100 0/0 ἀδιάβροχον
Ἄθραυστον
Ἀντιμαγνητικὸν

SWISS MADE

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΣΩΠΟΙ: ΠΑΠΑΪΣΙΔΩΡΟΥ - ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

— Αὐτὸς τὴ σκότωσε, δήλωσε ὁ Νέλσον.

Ἡ κοπέλλα δὲν παρουσίασε καμμιὰ ἀντίδρασι. Μὰ ὁ Φέργκυσον μάντευε τὶς σκέψεις της...

Πόσο ρωμαντικὴ ἦταν ἡ περιπέτεια, στὴν ἀρχὴ τοὐλάχιστον!.... Ὁ μυστηριώδης καὶ ὄμορφος ξένος, μὲ τὶς τσέπες γεμᾶτες λεφτά, ποὺ εἶχε εἰσβάλει ξαφνικὰ στὴ ζωὴ τῆς φίλης της.. Εἶχαν κρυφομιλήσει οἱ δυό τους γι' αὐτόν, σκάζοντας στὰ γέλια, στὶς ὧρες τῆς δουλειᾶς τους. Τὰ ξαναείπανε καὶ τὸ βράδυ ποὺ γύρισε ἀργὰ ἡ Νίνα, ἀφοῦ σβύσανε τὰ φῶτα καὶ βρέθηκαν στὴ θαλπωρὴ καὶ στὸ σκοτάδι τῆς καμαρας.

Ὁ ἔρωτας, τὸ εἰδύλλιο, ἡ ἀπαγωγή, ὁ γάμος... ὅλ' αὐτὰ ποὺ βρίσκει κανεὶς στὰ φὶλμ καὶ στὰ λαϊκὰ περιοδικὰ καὶ ποὺ παρασύρουνε σὲ ὄνειρα τὶς νέες κοπέλλες — ὄνειρα μὲ σκληρὸ ξύπνημα, πολλὲς φορές.

— Ξέρετε κανένα ποὺ νἄχε συμφέρον νὰ σκοτώση τὴ Νίνα; ρώτησε ὁ Φέργκυσον. Κανένα ποὺ νἄχε λόγο νὰ τὴ δολοφονήση;

— Ὄχι, ὄχι, δὲν ξέρω κανένα! φώναξε ἡ κοπέλλα.

Ἔτρεμε τώρα. Τὰ μάτια της ἦταν στεγνά, ἀλλὰ φαινόταν τσακισμένη.

Ὁ Φέργκυσον τράβηξε μιὰ καρέκλα πολὺ κοντὰ στὸ κρεβάτι καὶ κάθησε ἀντίκρυ στὴ μικρή, σὰν καλὸς φίλος...

Ὕστερα πρόφερε, ὅσο μποροῦσε πιὸ μαλακά:

— Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ σᾶς τάραξα ἔτσι, μὶς Νταΐδις, ἔχομε ὅμως τὴν ἐντύπωσι πὼς ἐσεῖς μονάχα εἴσαστε σὲ θέσι νὰ μᾶς βοηθήσετε...

Σταμάτησε, περιμένοντας μιὰ φρᾶσι τῆς κοπέλλας: «Θὰ κάνω ὁ,τιδήποτε, γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὸ δολοφόνο της!» Τὴ φρᾶσι δηλαδὴ ποὺ ταίριαζε σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Μὰ ἐκείνη φαινόταν κλεισμένη στὸν πόνο της κι' ἀπομονωμένη ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο. Δὲν εἶχε κἂν γυρίσει τὰ μάτια της νὰ τὸν κυττάξη. Τὰ εἶχε καρφωμένα ἐπίμονα σὲ κάποιο σημεῖο τοῦ χαλιοῦ.

— Τί ξέρετε γιὰ τὴ Νίνα; ἐπέμεινε μαλακὰ ὁ Φέργκυσον. Ποιὰ ἦταν; Ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε;

— Ἦταν ἀπὸ δῶ... ἀπάντησε ἡ Τερέζα μὲ πνιγμένη φωνή. Τὴ γνώρισα στὸ μαγαζί. Ταιριάξαμε περίφημα. Νοικιάσαμε μαζὶ αὐτὸ τὸ δωμάτιο...

— Δὲ σᾶς μίλησε ποτὲ γιὰ τὸν ἑαυτό της;

Ἡ μικρὴ λαχάνιαζε, σὰν νἄχε τρέξει πολὺ ἢ σὰν νὰ τὴν εἶχε κυριέψει πανικός. Ἡ καϋμενούλα! Μήπως εἶχε κι' αὐτὴ ἐνδιαφερθῆ κάπως γιὰ τὸν ὡραῖο ἄγνωστο;...

— Δὲν ξέρετε λοιπὸν τίποτα γιὰ τὸ παρελθόν της; Γιὰ τοὺς φίλους της;

— Ὄχι, μουρμούρησε ἡ Τερέζα. Ἡ Νίνα δὲ μοῦ μιλοῦσε ποτὲ γιὰ τὶς ἰδιωτικὲς ὑποθέσεις της...

Σταμάτησε ἀπότομα καί, γυρίζοντας πρὸς τὸ Φέργκυσον, ἀντίκρυσε τὴ σταθερὴ καὶ δύσπιστη ματιά του. Ἔβρεξε τὰ χείλια της μὲ τὴ γλῶσσα της καὶ ψιθύρισε:

— Τώρα ποὺ τὸ σκέπτομαι, θυμᾶμαι κάτι περίεργο... τ' ὄνομά της!

Ὁ Φέργκυσον ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της.

— Τί εἶχε δηλαδὴ τ' ὄνομά της; ρώτησε ζωηρά.

— Τὸ εἶχε.. τὸ εἶχε ἀλλάξει! Νομίζω πὼς λεγότανε πρὶν Ἄντζελα Βέττο.

Ἄλλη ἐνδιαφέρουσα πληροφορία!

— Ξέρετε γιατὶ ἄλλαξε ὄνομα; ρώτησε ὁ βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Τερέζα.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ὅμως, πρόσθεσε:

— Κάτι τὴ φόβιζε... Δὲ μοῦ ἐξήγησε ποτὲ λεπτομερῶς... Μὰ ἦταν κάτι... κάτι σχετικὸ μὲ τὸν πατέρα της.

— Ποιὸς εἶν' ὁ πατέρας της;

— Εἶναι πεθαμένος... Αὐτὰ μονάχα ξέρω, τίποτ' ἄλλο!

Γιὰ νὰ μὴ θελήση λοιπὸν ποτὲ ἡ Νίνα Λομπάρντο, ἢ Βέττο, νὰ ἐκμυστηρευτῆ στὴ στενή της φιλενάδα τί εἶχε συμβῆ μὲ τὸν πατέρα της, θὰ πῆ πὼς εἶχε κάποιο σοβαρὸ λόγο νὰ σωπάση... Ἴσως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε ληστέψει καμμιὰ τράπεζα ἢ εἶχε σκοτώσει κάποιον... Πάντως, ἂν πραγματικὰ ὑπῆρχε κάτι τέτοιο στὸ παρελθόν του, μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῆ ἔτσι τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειχνε ἡ «ὁμάδα» γι' αὐτόν.

Μιὰ ἄλλη ἄποψι ὅμως, πιὸ πεζή, ἦταν πὼς ἡ Νίνα δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ φλυαρία...

«Ἂς περιοριστοῦμε στὰ γεγονότα» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Φέργκυσον.

Σηκώθηκε καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα, μαζὶ μὲ τὸ Νέλσον, λέγοντας στὴν κοπέλλα ποὺ καθότανε πάντα στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ της:

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, μὶς Νταΐδις. Καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν ἐνόχλησι.

Σταμάτησε ἀπ' ἔξω, στὸ κεφαλόσκαλο, συλλογισμένος. Ὕστερα, σὰν νὰ τοῦ εἶχε ἔρθει ξαφνικὰ κάποια ἰδέα, στράφηκε ἀπότομα καὶ ξανάνοιξε τὴν πόρτα, δίχως νὰ χτυπήση.

Ἡ Τερέζα εἶχε ἀνοίξει τώρα μιὰ βαλίτσα, πάνω στὸ κρεβάτι, κι' ἔχωνε μέσα τὰ πράγματά της. Ἔμπηξε μιὰ φοβισμένη φωνὴ κι' ἔμεινε ἀκίνητη, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς δὲ μίλησε κανείς. Ὕστερα ὁ Φέργκυσον χαμογέλασε στὴν Τερέζα καὶ τῆς εἶπε.

— Ἀλήθεια, μὶς Νταΐδις, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴν ἀπομακρυνθῆτε γιὰ τὴν ὥρα ἀπ' τὴν πόλι. Μπορεῖ νὰ σᾶς χρειαστῶ...

Ἡ κοπέλλα δίστασε λίγο κι' ἔπειτα ἀπάντησε:

— Μάλιστα. Δὲ θὰ φύγω...

Ὁ Φέργκυσον ξαναβγῆκε, σκεπτικὸς πάντα. Καθὼς κατέβαινε τὴ σκάλα, δὲν ἔπαυε νὰ συλλογίζεται τὴ μὶς Νταΐδις. Τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι πῶς, ἐνῶ ἦταν σὰν μουδιασμένη ἀπ' τὴ θλῖψι, εἶχε ἀντιδράσει ἀμέσως κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ ἑτοιμάζη τὴ βαλίτσα της, μόλις ἔμεινε μόνη...

Τί εἶχε λοιπὸν στὸ νοῦ της; Ὡς ποιὸ σημεῖο μποροῦσαν νὰ τῆς ἔχουν ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ δεχτοῦνε ὅσα τοὺς εἶπε γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματος τῆς Νίνας καὶ γιὰ τὸν πατέρα της;....

Ὁ Νέλσον περίμενε τὸ Φέργκυσον μέσα στ' αὐτοκίνητο.

— Στὴ Διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας, εἶπε στὸ σωφὲρ ὁ βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἀρχείου φάνηκε προθυμότατος νὰ τὸν ἐξυπηρετήση: Ἔψαξε τὶς καρτέλλες του, ἀναζητῶντας τὸ ὄνομα Βέττο.

— Νὰ ὁ μόνος Βέττο ποὺ ἔχομε... εἶπε. Τόνυ Βέττο.

Διάβασε τὰ στοιχεῖα τῆς καρτέλλας καὶ πρόσθεσε:

— Θεωρεῖται νεκρός. Ἡ κόρη του Ἄντζελα Βέττο μᾶς ἀνέφερε τὴν ἐξαφάνισί του, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια.

— Κάτι εἶναι κι' αὐτό! δήλωσε ὁ Νέλσον.

Ἀναγνώριζε, ἀκόμα μιὰ φορά, πόσο ἀξίζει γιὰ τὸν ἀστυνομικὸ ἕνα συστηματικὸ κι' ἐνημερωμένο ἀρχεῖο.

— Δὲ γίνεται λόγος πουθενὰ γιὰ κανένα ἔγκλημα, γιὰ καμμιὰ δολοφονία; ρώτησε ὁ Φέργκυσον.

Ὁ ἀρχειοφύλακας ἔψαξε πάλι τὴν καρτέλλα.

— Ὄχι, ἀπάντησε κουνῶντας τὸ κεφάλι του. Ἄ, γιὰ σταθῆτε! Κάτι βρῆκα ἐδῶ... Αὐτὸς ὁ Βέττο ἔγινε αὐτόπτης μάρτυς τῆς δολοφονίας ἑνὸς κάποιου Τζῶν Γουέμπ... Τὸ θῦμα εἶχε ἕνα διανυκτερεῦον γαλακτοπωλεῖο, στὴ γωνιὰ τῆς Εἰκοστῆς καὶ τῆς Πεντηκοστῆς Ὁδοῦ... Τὸ ἔγκλημα διαπράχτηκε ἐδῶ καὶ 10 χρόνια. Ὁ Τόνυ κι' ἡ κόρη του Ἄντζελα, ποὺ ἦταν τότε 12 χρόνων κοριτσάκι, τὰ εἶδαν ὅλα... Ὁ δολοφόνος χτύπησε τὸ θῦμα μὲ μαχαίρι. Δὲν ἀνακαλύφτηκε ὅμως ποτέ, κι' ἡ ὑπόθεσι πέρασε στὰ ἀρχεῖα.

Ὁ Φέργκυσον ἔκανε μιὰ χειρονομία ἱκανοποιήσεως καὶ εἶπε:

— Φαίνεται λοιπὸν πὼς δὲ μᾶς διηγήθηκε παραμύθια ἡ μὶς Νταΐδις... Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἐπιβεβαιώνουν τὰ λόγια της.

— Θέλετε ἕνα ἀντίγραφο τῆς καρτέλλας τοῦ Βέττο; τοῦ πρότεινε ὁ ἀρχειοφύλακας.

— Ναί, στεῖλτε μοῦ το στὸ γραφεῖο μου.

Ὁ Φέργκυσον κι' ὁ Νέλσον μείνανε ἀμίλητοι στὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ταξιδιοῦ τῆς ἐπιστροφῆς. Καθισμένοι στὸ πίσω κάθισμα τοῦ μεγάλου αὐτοκινήτου, κάπνιζαν, κύτταζαν ἔξω καὶ σκέπτονταν, καθένας γιὰ λογαριασμό του.

«Ἡ ἴδια κατάστασι! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Φέργκυσον. Κάθε φορὰ ποὺ ἀνακαλύπτομε κάποιο καινούργιο στοιχεῖο, εἶναι σίγουρο πὼς θὰ συναντήσουμε ἕνα σωρὸ νέες δυσκολίες, χωρὶς νἄχουμε ταχτοποιήσει τὶς παλιές... Γιατί σκότωσαν ἄρά γε τὸν ἀθῶο ἐκεῖνο γαλατᾶ;»

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Φὸρτ-Μόρρις δὲν ἦταν καθόλου ἀνίκανη. Κι' ὅμως εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ στείλη στὸ ἀρχεῖο τὴν ὑπόθεσι ἐκείνη τῆς δολοφονίας τοῦ Τζῶν Γουέμπ, γιατὶ τῆς ἔλειπαν τὰ στοιχεῖα.

Ὅταν γυρίσανε ἐπιτέλους στὸ γραφεῖο 826 τοῦ Δημαρχείου, ὁ Νέλσον σήκωσε ἀμέσως τὸ ἀκουστικὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τηλεφώνου καὶ ζήτησε τὸν Οὐΐτλοου.

— Εἶμ' ἐγώ, ὁ Νέλσον, τοῦ εἶπε. Ἔχεις τίποτα καινούργιο γιὰ τὸ Ρίκο; Καὶ γιὰ τὴν Ὄλγα Κίρσεν;

Ἄκουσε μιὰ στιγμὴ τὴν ἀπάντησι κι' ὕστερα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ πρόσθεσε:

— Ἐξακολούθησε νὰ ψάχνης. Κάπου κρύβονται!

Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο κι' ἔμει-

Surf
PRESS HERE
LATHERS LIKE MAGIC!
Surf clean ... really clean

Η ΝΕΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΗ ΣΚΟΝΗ ΠΛΥΣΙΜΑΤΟΣ

ΣΕΡΦ

Τό νέο θαυματουργό Σέρφ σᾶς δίδει τήν καθαρώτερη, τή λευκότερη πλύση ἀπ' ὅλα. Τό Σέρφ ξεπλένει κάθε ἀκαθαρσία καί τήν πιό δυσκολόβγαλτη. Ἀγοράστε τό νέο Σέρφ σήμερα.

ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ, ΛΕΥΚΟΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ

Τό ΣΕΡΦ δίδει μαί τά ΔΥΟ!

X-SUR 70 GK-5027-50

ΣΥΝΤΑΓΗ „ΚΑΝΑΠΕ" μὲ τυρὶ

Τὴν συνιστᾶ ἡ κ. Χ. ΠΑΡΑΔΕΙΣΗ:

«Ζεσταίνετε σὲ μπαίν-μαρὶ μία κουταλιὰ σούπας (κοφτὴ) φυτίνη καὶ ρίχνετε μέσα ἕνα φλυντζάνι τσαγιοῦ μπύρα. Ὅταν ἡ μπύρα ζεσταθῆ προσθέτετε 140 δράμια τυρὶ Ὁλλανδίας τριμμένο. Ἀνακατεύετε μὲ ἕνα πηρούνι ἕως ὅτου τὸ τυρὶ λυώση. Προσθέτετε ἕνα αὐγὸ ἐλαφρὰ κτυπημένο, ἕνα κουταλάκι «γούστερ-σώς», ἕνα κουταλάκι (κοφτὸ) ἁλάτι, ἐλάχιστο κόκκινο πιπέρι καὶ ἂν θέλετε, λίγη μουστάρδα. Ἁπλώνετε τὸ μῖγμα ἀμέσως ἐπάνω σὲ κρακεράκια ἢ σὲ ζεστὲς φρυγανιές».

Ἡ μπύρα εἶναι ἕνα τονωτικὸ ποὺ ὑποβοηθεῖ νὰ ἀντέχουμε καλλίτερα στὴν κούρασι. Εἶναι τὸ πιὸ πλούσιο ποτὸ σὲ βιταμῖνες καὶ ἔνζυμα. Ἀπὸ σήμερα πίνετε τακτικὰ μπύρα ΦΙΞ στὰ γεύματά σας καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη ὥρα. Ἡ μπύρα σᾶς κάνει καλό.

ΑΡΙΑΔΝΗ–ΝΙΚΟΛΑΐΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Ὁδὸς Δελφῶν 3 (πάροδος ὁδοῦ Σκουφᾶ ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 64), τηλ. 612-515. Ὧραι ἐπισκέψεων 11 π.μ.—1 μ.μ. καὶ 5—7 μ.μ.

Ἐξασφαλίσατε τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν σας εἰς τὸν μοναδικὸν Οἶκον ἐμπιστοσύνης
„ΠΟΛΥΞΕΝΗ"
ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48α
(Πλησίον Ὁμονοίας)
ΤΗΛ. 56-603
Διὰ θύματα πολέμου, ἀπόρους, πολυτέκνους κλπ. δίδακτρα ἠλαττωμένα.
Ἐπὶ πλέον διδάσκεται ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ φιγουρίνια
Δεχόμεθα καὶ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀγ. Κωνσταντίνου 12
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἰδοὺ τὸ μυστικό μας
Τηλ. 53.100

CHARMS
ΤΣΑΡΜΣ
Οἱ καραμέλλες τοῦ αἰῶνος μας
ALEMAGNA (MILANO - ITALIA)

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ · ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

νε ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ Φέργκυσον.

«Πάντα ἀεικίνητος αὐτὸς ὁ Νέλσον — ἔλεγε ἐκεῖνος μὲ τὸ νοῦ του. Δὲν κάθεται, παρὰ μόνο ὅταν τρώη κι' ὅταν κοιμᾶται!»

—Ἐπιτέλους ξέρουμε τοὐλάχιστον γιατὶ πέθαναν ὁ Τόνυ Βέττο κι' ἡ κόρη του Ἀντζέλα, εἶπε δυνατά. Γιατὶ ἦσαν μάρτυρες μιᾶς δολοφονίας. Ὁ δράστης της ἤθελε νἆναι βέβαιος πὼς δὲ θὰ μιλοῦσαν ποτέ!

— Μὰ τί μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται μιὰ τέτοια συμμορία γιὰ τὸ θάνατο ἑνὸς γαλατᾶ; Μοῦ φαίνεται παράξενο...

Ὁ Φέργκυσον ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ φύσηξε ψηλὰ τὸν καπνό.

— Πάντως προχωροῦμε, εἶπε. Ξέρομε τώρα ὅτι τὸ «συμβόλαιο» εἶναι μιὰ δολοφονία κι' ὅτι ἡ «πληρωμὴ» εἶναι τὸ θῦμα. Πρόκειται ν' ἀνακαλύψουμε ποιὸς μοιράζει τὰ συμβόλαια.

—Ὁ Ρίκο ἴσως; πρότεινε ὁ Νέλσον.

—Ὄχι, ὄχι! Αὐτὸς παίρνει ἁπλῶς τὶς διαταγὲς ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ καὶ τὶς μεταδίνει στοὺς ἀνθρώπους του. Εἶναι μιὰ μεγάλη συμμορία, ἄρτια ὀργανωμένη.

— Δηλαδή, μιὰ ὀργάνωσι φονιάδων, ποὺ ἀναλαμβάνουν μὲ πληρωμὴ δολοφονίες γιὰ λογαριασμὸ ἄλλων;

Ὁ βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

—Ἀκριβῶς! Αὐτὸ εἶναι... πρόφερε ἀργά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Φέργκυσον πῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, γιατρέ, εἶπε.

Ἄκουσε γιὰ λίγο, ἀμίλητος, κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Θέλετε νὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρι; Μὴ τὸν ἀφίσετε νὰ φύγη μὲ κανένα, ὥσπου νἄρθω... Εὐχαριστῶ.

Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ στράφηκε στὸ Νέλσον, μὲ μιὰ λάμψι στὰ μάτια.

— Κάποιος προσπαθεῖ νὰ βγάλη τὸ «Φιλαδέλφεια» ἀπ' τὸ ψυχιατρεῖο, εἶπε. Πᾶμε νὰ δοῦμε ποιὸς εἶν' αὐτός.

★

Ξαναβρέθηκαν σὲ λίγο στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ψυχιατρείου.

Μὰ ἡ «μούμια» ποὺ εἶχαν δῆ στὴν προηγουμένη τους ἐπίσκεψι, τοὺς φάνηκε τώρα ἐντελῶς ἀναστημένη. Φοροῦσε ἕνα κοστοῦμι μπλὲ μαρὲν καὶ φαινόταν ἕτοιμη νὰ περάση, ἀπ' τὸν κόσμο τῆς Αἰγύπτου τῶν Φαραώ, στὸν ἴλιγγο τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Ὁ Φέργκυσον καθιστὸς κι' ὁ Νέλσον ὄρθιος μπροστὰ στὸ παράθυρο, κύτταζαν κι' οἱ δυὸ τὸ «Φιλαδέλφεια». Στὸ πρόσωπό του — πρόσωπο μποξὲρ — τ' αὐτιά, ἡ μύτη καὶ τὸ στόμα φαίνονταν πὼς εἶχαν καταστραφῆ ἀπ' τὰ χτυπήματα ποὺ εἶχε φάει, κι' ἔπειτα τἄχε ξαναβάλει στὴ θέσι τους κάποιος μεθυσμένος χειροῦργος.

Ὡστόσο φαινόταν ἀδύνατο πὼς τὸ πλᾶσμα αὐτὸ ποὺ μποροῦσε νὰ μιλάη, νὰ κουνιέται, νὰ χειρονομῆ, ἦταν πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμα ἕνα ἀλλάκοτο καὶ τρομαχτικὸ κουρέλι...

—Ἀκοῦστε, γιατρέ, ἔλεγε. Δὲ μπορῶ νὰ φύγω μαζί τους! Δὲν ἔχω οἰκογένεια, δὲν ἔχω φίλους.. δὲν ἔχω κανένα... Αὐτοὶ τὸ σκαρώσανε... γιὰ νὰ μὲ βάλουνε στο χέρι... Ὄχι, δὲ φεύγω ἀπὸ δῶ!

«Δὲν εἶναι καθόλου τρελλός, ὁ κατεργάρης! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Φέργκυσον. Τὸν εἶχε ξετρελλάνει ὁ τρόμος!»

Τὸ ἴδιο, ὅπως τὸ Ντιούκ, τὸν Ο' Χάρα καὶ τὸ «Μεγάλο Μπεμπέ». Ἦταν τρομαγμένος, ἀλλὰ λογικός. Καταλάβαινε πολὺ καλα πὼς τὸ ψυχιατρεῖο ἦταν ἕνα ἰδεῶδες ἄσυλο γι' αὐτόν.

Εἶχε μείνει κι' ἄλλοτε ἐκεῖ — δικαιολογημένα τότε. Μόλις τὸν βγάλανε, φρόντισε νὰ σπάση τὰ τζάμια ἑνὸς τραίνου, γιὰ νὰ τὸν ξανακλείσουνε πάλι, δίχως πολλὲς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις.

Τοὺς εἶχε ξεγελάσει ὅλους, παριστάνοντας τὸ μανιακό! Κι' εἶχε πετύχει μιὰ χαρὰ τὸ κόλπο του. Μόνο ποὺ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὸ συνεχίση γιὰ πολύ. Οἱ νοσοκόμοι πρῶτα, κι' ὕστερα ὁ διευθυντής, εἶχαν ὑποψιαστῆ πὼς ὑποκρινότανε. Καὶ τώρα βρίσκονταν ἐκεῖ οἱ ἀστυνομικοί, μὲ τὶς ἠλίθιες ἐρωτήσεις τους...

— Δὲν εἴσαστε ὑποχρεωμένος νὰ φύγετε μαζὶ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, τοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς μαλακὰ καὶ ὑπομονετικά. Μὰ δὲ μποροῦμε νὰ σᾶς κρατήσουμε περισσότερο ἐδῶ, ἀφοῦ εἶναι ἀπολύτως ἐν τάξει τὰ μυαλά σας.

Ὁ «Φιλαδέλφειας» κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του.

—Ἂν βγῶ ἀπὸ δῶ, θὰ μὲ σκοτώσουνε! φώναξε.

Πάντα ἡ ἴδια, ἡ παληὰ ἱστορία! Πῶς νὰ λυτρωθῆ ἕνας ἄνθρωπος ἀπ' τὸ φόβο; Ἤ, ἂν δὲ μπορῆ νὰ λυτρωθῆ, πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ χρησιμοποιηθῆ αὐτὸς ὁ φόβος του, ὥστε νὰ γίνη ἀποδοτικός;...

— Πέστε μου αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ μάθω, εἶπε ὁ Φέργκυσον πλησιάζοντας, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς κλείσω τότε στὴ φυλακή, για νὰ σᾶς προφυλάξω ὥσπου νὰ περάση ὁ κίνδυνος.

Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα μέσον γιὰ νὰ γλυτώση κανεὶς ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του: νὰ μπῆ στὴ φυλακὴ γιὰ κάμποσο καιρό...

Ὁ Φέργκυσον σταμάτησε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

—Ἂν δὲ μιλήσετε, θὰ σᾶς διώξουν ἀπὸ δῶ... καὶ τότε ἀλλοίμονό σας! Θὰ σᾶς κάνω καὶ πάλι τὴν ἴδια ἐρώτησι: Γιατὶ ὁ Ντιοὺκ Μάλλοϋ σκότωσε τὴ φιλενάδα του;

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ «Φιλαδέλφειας».

— Τί ξέρετε γιὰ τὴν Ἀντζελα Βέττο;

— Πρώτη φορὰ ἀκούω αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Καὶ τὸ Ρίκο;... τὸν Τόνυ Βέττο; Τοὺς ξέρεις, αὐτούς;

— Μοῦ εἶν' ἄγνωστοι ὅλοι.

Καλὰ τὰ κατάφερνε ὁ «Φιλαδέλφειας»! Ἀλλ' ὁ Φέργκυσον δὲ σκόπευε νὰ τὸν πιστέψη ἔτσι εὔκολα... Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ γυρίση πιὰ νὰ κυττάξη τὸ «Φιλαδέλφεια».

— Κάνετε ὅ,τι νομίζετε, γιατρέ, εἶπε. Διῶχτε τον.

Εἶχε πιάσει κι' ὅλας τὸ πόμολο τῆς πόρτας, ὅταν ὁ «Φιλαδέλφειας» χύμηξε ξαφνικὰ πάνω του καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ λαιμό. Μὰ αὐτός, δίχως νὰ τὰ χάση, γύρισε λίγο, τοὔπιασε τὸ δεξιὸ μπράτσο καὶ τὄστριψε, μ' ἕνα κόλπο τοῦ «ζίου-ζίτσου», ποὺ τὸν ἔκανε νὰ βογγήξη ἀπ' τὸ πόνο.

Τὸν εἶχε ἐξουδετερώσει τελείως, πρὶν ἀκόμα προλάβουν νὰ ἐπέμβουν ὁ Νέλσον κι' ὁ γιατρός.

«Καλὰ τὰ καταφέρνω ἀκόμα» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, γιατὶ εἶχε πάψει νὰ ἐξασκῆται στὴν ἰαπωνικὴ πάλη, ἀπ' τὴ μακρυνὴ ἐποχὴ ποὺ ἦταν ἀστυνομικός.

Πέταξαν τὸ «Φιλαδέλφεια» πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα, κι' ὁ Νέλσον τὸν κράτησε ἀπὸ πίσω. Μὰ δὲν ὑπῆρχε λόγος, γιατὶ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ διάθεσι ν' ἀντισταθῆ. Ἔμενε σὰν παράλυτος, ρίχνοντας γύρω του θολὲς ματιὲς καὶ τρίβοντας τὸ πονεμένο χέρι του.

— Τώρα θὰ μὲ κλείσετε στὴ φυλακὴ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα, εἶπε.

—Ὄχι δά! ἀπάντησε ὁ Φέργκυσον, διορθώνοντας τὴ γραβάτα του. Πολὺ ἁπλοϊκὸ ἦταν τὸ κόλπο σου...

— Μὰ δὲ μπορεῖτε νὰ μὲ πετάξετε στὸ δρόμο, ἀφοῦ σᾶς λέω πὼς θὰ μὲ σκοτώσουνε!

— Γιὰ νὰ σοῦ κάνουμε τὴ χάρι ποὺ μᾶς ζητᾶς, πρέπει νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσης καὶ σύ, εἶπε ὁ Φέργκυσον.

Κύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Σ' αὐτὴ τὴ μονομαχία τῶν θελήσεων ὁ Φέργκυσον ἤξερε πὼς θἄβγαινε αὐτὸς νικητής...

BEREC
BATRYT
B103
BEREC
STEEL SEALED for FRESHNESS
Γιὰ μεγαλύτερη διάρκεια καὶ καλλίτερη ἀπόδοσι τοῦ ραδιοφώνου σας χρησιμοποιεῖτε μπατταρίες ΜΠΕΡΕΚ
BEREC TRADE MARK
6255G

Πραγματικά, ὁ «Φιλαδέλφειας» χαμήλωσε ξαφνικὰ τὰ μάτια του. Μά, ἀπ' τὴ λαχανιασμένη ἀναπνοή του καταλάβαινε κανεὶς ἀκόμα τὴν πάλη ποὺ γινότανε μέσα του, μὲ τὴ σκοτεινὴ δύναμι ποὺ προσπαθοῦσε νὰ σταματήση τὶς λέξεις ποὺ ἀνέβαιναν στὰ χείλια του...

—Ἐκεῖνο τὸ τελευταῖο ὄνομα ποὺ ἀναφέρατε... Τόνυ Βέττο... τὸ θυμᾶμαι! ψιθύρισε. Μὰ ἐγὼ ὁδηγοῦσα ἁπλῶς τὸ μικρὸ καμιόνι τοῦ πλυντηρίου. Τίποτ' ἄλλο! Δὲν ἀνακατεύτηκα καθόλου...

Ὁ Φέργκυσον κάθησε κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

— Σὲ τί χρησίμεψε αὐτὸ τὸ μικρὸ καμιόνι; ρώτησε ὑπομονετικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶχε συμβῆ πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, λίγο καιρὸ ἀφοῦ ἔγινε ὁ «Φιλαδέλφειας» μέλος τῆς συμμορίας. Τὸν εἶχε συστήσει στοὺς ἄλλους ἡ Ὄλγα. Τὸν ἤξερε καλά, ἀπὸ παιδί, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε φτάσει ἀπ' τὴ Φιλαδέλφεια. Τοὔδινε τσιγάρα, δίχως λεφτά, γιατὶ τὸν εἶχε πάρει μὲ καλὸ μάτι. Κάποτε ὅμως τοῦ ἀρνήθηκε, κι' ἐκεῖνος κόντεψε τότε νὰ τῆς σπάση τὸ μπράτσο.

Γιατὶ εἶχε ὑπ' ὄψι του πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ πετυχαίνη ὅ,τι θέλει ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν τοὺς φοβερίση... Αὐτὸ τὸ σύστημα ἐφάρμοζε, ἀπὸ τότε ποὺ τὄχε σκάσει ἀπ' τὸ σπίτι του, ἀπ' τὸ χωριό, κι' εἶχε πάει στὴ Φιλαδέλφεια: Ὅταν ἤθελε κάτι, ἔκανε τὸν ἄγριο, καὶ δὲν τολμοῦσε κανεὶς νὰ τοῦ πῆ ὄχι.

Μόνο μιὰ φορὰ δὲν εἶχε πετύχει ἡ μέθοδός του: μ' ἐκεῖνο τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι, ποὺ χαϊδευότανε σ' ἕνα ἔρημο δρομάκι. Τοὺς κύτταξε γιὰ λίγο, λέγοντας μὲ τὸ νοῦ του πὼς θἆταν καλὸ νὰ βρίσκεται στὴ θέσι τοῦ νεαροῦ καὶ νὰ κρατάη στὴν ἀγκαλιά του τὴ μικρή...

Μὰ ὁ φίλος της ἄρχισε νὰ τὸν βρίζη. Κι' ὁ «Φιλαδέλφειας» θέλησε νὰ τοῦ δώση νὰ καταλάβη πὼς δὲ μποροῦσε νὰ μιλάη ἔτσι σ' αὐτόν, τὸ Ζάκα... Ἡ μικρὴ τὄβαλε στὰ πόδια. Ὁ «Φιλαδέλφειας» δὲν τὴν κυνήγησε. Τὸν εὐχαριστοῦσε νὰ κυττάζη, μπροστὰ στὰ πόδια του, τὸ νεαρὸ βουτηγμένο στὰ αἵματα καὶ νὰ λέη μὲ τὸ νοῦ του πὼς δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ ξαναβρίση κανένα...

Βέβαια, ὅταν ξαναγύρισε ἡ κοπέλλα μαζὶ μὲ δυὸ ἀστυφύλακες, ὁ «Φιλαδέλφειας» φρόντισε νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια.

Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε τότε νὰ φήγη ἀπ' τὴ Φιλαδέλφεια... Ὕστερα γνώρισε τὴν Ὄλγα, μιὰ καλὴ γυναῖκα ποὺ τὸν ἐφωδίαζε ταχτικὰ μὲ τσιγάρα — ἐκτὸς ἀπ' τὴ φορὰ ποὺ τοῦ ἀρνήθηκε καὶ τῆς ἔστριψε τὸ μπράτσο...

«Ἄκουσε, ἀγόρι μου! τοῦ εἶπε τότε. Ἐσὺ ἀξίζεις!... Θὰ φροντίσω νὰ σοῦ βρῶ μιὰ δουλειὰ ποὺ νὰ σοῦ ταιριάζη, ὥστε νἄχης τὸ χαρτζηλίκι σου καὶ νὰ μὴ βάζης πιὰ χέρι στὰ τσιγάρα μου! Ὄχι πὼς δὲ θέλω νὰ σοῦ τὰ δίνω... ἀλλὰ πρέπει νὰ ζήσω κι' ἐγώ!»

—Ἔτσι ἄρχισα νὰ δουλεύω γιὰ τὸ Ρίκο, εἶπε ὁ «Φιλαδέλφειας» στὸ Φέργκυσον. Ναί, τώρα θυμήθηκα κι' αὐτὸ τὸ ὄνομα... Μὰ ἐσεῖς ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὴν ἱστορία ἐκείνη, μὲ τὸν Τόνυ Βέττο. Μιὰ στιγμή! Θὰ φτάσω κι' ἐκεῖ...

»Ἔκλεψα, ποὺ λέτε, τὸ μικρὸ καμιόνι ἑνὸς πλυντηρίου καὶ τὸ πῆγα στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Ρίκο... Τί ἦταν ἐκεῖ; Ἕνα μικρὸ κουρεῖο, ἕνα φτωχομάγαζο, ποὺ χωροῦσε ἴσα-ἴσα ἕνα πελάτη. Τὄχε ἕνας Ἰταλός, κάποιος Λουΐτζιο. Κούρευε καὶ ξύριζε μονάχος του τοὺς φουκαράδες τῆς γειτονιᾶς.

»Ὅταν ἔφτασα μὲ τὸ καμιόνι, τοὺς βρῆκα ὅλους ἐκεῖ: τὸ Ρίκο, τὸ Βίντσε καὶ τὸ Ντιούκ... Σᾶς λέω τώρα ὅλη τὴν ἀλήθεια! Μὰ βασίζομαι σὲ σᾶς, γιὰ νὰ μὴ μὲ ξεκάνουνε!... Καλά, καλά, συνεχίζω.

»Σταμάτησα λοιπὸν τὸ καμιόνι στὴν ἀδιέξοδη πάροδο... Ἦταν 8 ἢ 9 τὸ βράδυ, ἂν θυμᾶμαι καλά... Κατέβασα τὸ μεγάλο πανέρι γιὰ τὰ ροῦχα καὶ τὸ κουβάλησα μέσα σὲ μιὰ καμαροῦλα, πίσω ἀπ' τὸ μαγαζί. Ἄκουσα τὸ Ρίκο ποὺ κουβέντιαζε μὲ τὸ Λουΐτζι. Μᾶς χώριζε μιὰ κουρτίνα μονάχα... Σκέφτηκα πὼς τἆχαν κανονίσει πιὰ καὶ πῆγα τὸ πανέρι μέσα στὸ κουρεῖο. Μὰ ὁ Ρίκο μοῦ εἶπε:

»— Πήγαινε πάλι ἐκεῖ ποὺ ἤσουνα. Δὲν ἔφτασε ἀκόμα ἡ ὥρα!

»Ξαναγύρισα λοιπὸν μὲ τὸ πανέρι μου στὴ σκοτεινὴ καμαροῦλα καὶ στάθηκα πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα, γιὰ νὰ βλέπω τί γινότανε.

»Ἄκουσα τὸ Λουΐτζι νὰ λέη:

»— Δὲ θέλω φασαρίες στὸ μαγαζί μου, κύριε Ρίκο.

»Ὁ βλάκας! Δὲν ἤξερε μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάνη...

»— Γιὰ πρόσεξε πῶς μιλᾶς! τὸν ἔκοψε ξερὰ ὁ Ρίκο.

» Καὶ τοὔρριξε μιὰ ματιά, ποὺ τοῦ πάγωσε τὸ αἷμα... Ὡστόσο, ὁ Λουΐτζι προσπάθησε ἀκόμα νὰ διαμαρτυρηθῆ:

»—Ἐδῶ εἶναι τὸ μαγαζί μου!

»—Ἄσε τὶς φλυαρίες κι' ἄκουσε τί θὰ σοῦ πῶ, πρόφερε ὁ Ρίκο. Θἄρθῆ σὲ λίγο ἐδῶ ἕνας πελάτης σου, ὁ Τόνυ Βέττο...

»Ὁ Λουΐτζι ταράχτηκε, ὅταν ἄκουσε αὐτὸ τ' ὄνομα. Σκούπισε τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ μανίκι τῆς μπλούζας του καὶ τραύλισε:

»—Ὄχι... ὄχι τὸν Τόνυ!.... Ἄλλωστε εἶν' ἀργὰ πιά, δὲ θἄρθη... Εἴδατε πὼς ἑτοιμαζόμουνα νὰ κλείσω...

»— Ξέρομε καλὰ πὼς θἄρθῆ, τὸν ἔκοψε ὁ Ρίκο. Θ' ἀφίσης λοιπὸν ἀνοιχτά, γιὰ νὰ τὸν δεχτῆς.

»—Ὄχι, ὄχι, σᾶς ἱκετεύω! φώναξε μ' ἀπελπισία ὁ κουρέας.

» Μὰ τὰ δάκρυα δὲν ἔχουνε πέρασι στὸ Ρίκο...

»—Ὅταν ἔρθη, εἶπε, θὰ καθήση σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα καὶ θὰ ζητήση νὰ τὸν ξυρίσης, ὅπως κάθε Σάββατο. Θὰ τοῦ περάσης τὴν πετσέτα γύρω ἀπ' τὸ λαιμό. Θὰ τοῦ βάλης ζεστὲς κομπρέσες στὸ πρόσωπο... Μὴν ξεχάσης προπάντων πὼς θὰ εἶμαι ἐκεῖ δίπλα!.

»Κι' ὁ Ρίκο ἔδειξε τὴν καμαροῦλα ποὺ βρισκόμουνα ἐγώ, πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα. Μὰ ὁ Λουΐτζι ἐξακολούθησε ν' ἀρνιέται:

»—Ὄχι! Ὄχι! Δὲ μπορῶ!...

» Παρακαλοῦσε, ἔκλαιγε... Ὁ Ρίκο ὅμως τὸν κύτταζε, μὲ τὰ παγωμένα μάτια του, ποὺ μοιάζουνε σὰν τοῦ φειδιοῦ.

»— Θὰ γίνη αὐτὸ ποὺ λέω! πρόφερε μονάχα.

»Ὁ Βίντσε, ποὺ στεκότανε κοντὰ στὴν πόρτα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο καὶ φώναξε ξαφνικά: «Νά τος, ἔρχεται!» Πέρασαν τότε ὅλοι στὴ σκοτεινὴ καμαροῦλα καὶ τραβήξανε τὶς κουρτίνες. Ἔμεινε στὸ μαγαζὶ μονάχα ὁ Λουΐτζι.

» Σ' ἕνα-δυὸ λεπτά, μπῆκε ὁ Τόνυ Βέττο. Τὸν εἶδα, ἀνάμεσα στὶς κουρτίνες. Ἦταν χοντρός, στρογγυλοπρόσωπος, μὲ διπλοσάγονο. Φοροῦσε ἕνα κασκέτο κι' εἶχε στὸ πέτο του μιὰ πλάκα σωφὲρ ταξί.

»— Προφταίνεις νὰ μὲ ξυρίσης, Λουΐτζι; εἶπε χαμογελῶντας.

»Ὁ κουρέας ἦταν ἀνάστατος. Ἔβλεπα τὰ χέρια του νὰ τρέμουνε κι' ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου πώς, ἂν ἤμουνα στὴ θέσι τοῦ Τόνυ Βέττο, δὲ θὰ τὸν ἄφινα ποτὲ νὰ μὲ ξυρίση... Μὰ ἐκεῖνος δὲν πρόσεξε τίποτα.

»— Εἶν' ἀργά... εἶπε ὁ Λουΐτζι, γιὰ νὰ δείξη πὼς δὲν ἤθελε νὰ πάρη ἄλλο πελάτη.

»Μὰ ὁ Τόνυ τὸν καλόπιασε:

»—Ἔλα, ἔλα, δὲν πειράζει ἂν χασομερήσης λιγάκι! Τί φίλοι εἴμαστε, διάβολε;

»Ὁ Λουΐτζι ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κουρτίνα... καὶ κατάλαβε ἀμέσως τί θὰ πάθαινε, ἂν δὲν ξύριζε τὸ Βέττο! Ξεσκόνισε λοιπὸν τὴν πολυθρόνα του καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήση. Γέμισε μιὰ λεκάνη μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ βούτησε μέσα δυὸ πετσέτες.

»Ἔμενε βουβὸς ἀπ' τὴν ταραχή του — πρᾶγμα παράξενο γιὰ ἕνα κουρέα! Ἀντίθετα ὁ Τόνυ Βέττο εἶχε διάθεσι γιὰ φλυαρία.

»—Ἂν ἤξερες τί μοῦ συνέβη σήμερα τὸ πρωΐ!... τοῦ εἶπε. Εἶ-

PFAFF
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
Ἡ ἀξία τῆς ραπτομηχανῆς ΦΑΦΦ ὀφείλεται εἰς τὴν ἐξαιρετικήν της ποιότητα, τὴν εὔκολον χρῆσιν της, τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ οἱανδήποτε ἐπισκευὴν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον ἐξυπηρέτησιν τῆς πελατείας της.
Ἡ μηχανὴ ΦΑΦΦ διευκολύνει τὸ ράψιμο καὶ φέρνει παντοῦ χαρά.
ΦΑΦΦ - γνωσταὶ ἀπὸ τὸ 1862
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ) Α. Ε.
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 12 - ΑΘΗΝΑΙ
Ἀντιπροσωπεῦται εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος

...μπορεῖ νὰ γίνη κάθε γυναῖκα, ὅταν χρησιμοποιεῖ τὴν Mousse "Φυλλὶς, ποὺ εἰσχωρεῖ βαθειὰ στὸ δέρμα, τὸ καθαρίζει καὶ τοῦ δίνει ἐλαστικότητα νεανική.

Μὲ τὴν Crème "Φυλλὶς„ ποὺ τρέφει τὸ δέρμα διότι περιέχει συστατικὰ συγγενῆ πρὸς αὐτό, κατορθώνει στὸ πεῖσμα τῆς ἡλικίας νὰ διατηρεῖ τὸ δέρμα της ἁπαλὸ καὶ δροσερό.

Ἡ Neige "Φυλλὶς„ προστατεύει τὴν ἐπιδερμίδα ὅλη τὴν ἡμέρα, Συγκρατεῖ θαυμάσια τὴν πούδρα.

Ἡ Perle „Φυλλὶς„ συστέλλει τοὺς ἀνοιχτοὺς πόρους καὶ κάνει τὴν ἐπιδερμίδα μὰτ καὶ βελούδινη. Εἰδικὴ διὰ λιπαρὰ δέρματα.

Φυλλὶς

Οἱ διακοπὲς τελειώνουν. Ἐπιστρέφουμε στὴν πόλη.

Λίγο τὰ σπόρ, λίγο ἡ κατάχρηση ἡλιοθερεραπείας, ἀκόμα κάποια ἀμέλειά μας ἔχουν ἀφήσει τὰ ἴχνη τους στὴν ἐπιδερμίδα μας.

Δὲν μποροῦμε νὰ ἐμφανισθοῦμε στὴν κοσμικὴ συγκέντρωση ὅπως στὴν κατασκήνωση. Ἐπιβάλλεται συστηματικὴ περιποίηση τοῦ δέρματος μὲ τὰ ἐπιστημονικὰ καλλυντικὰ "Φυλλὶς„.

Τὰ καλλυντικὰ "Φυλλὶς„ εἶναι μελετημένα καὶ προσαρμοσμένα στὸ Ἑλληνικὸ κλῖμα.

Τὰ συνιστοῦν οἱ κορυφαῖοι δερματολόγοι Ἕλληνες καὶ ξένοι.

Φυλλὶς

Ὀρσέττο
Ἀπολυμαίνει τὸ στόμα καὶ τὸ λαιμό.
Ἀρωματίζει τὴν ἀναπνοή.
Δροσίζει τὸ στόμα.
Βάσις συνθέσεως: REGLISE (γλυκόρριζα) καὶ κατεψυγμένη μέντα.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278.

δα τυχαίως τὸ φονιᾶ τοῦ δύστυχου Γουέμπ! Μπορῶ νὰ ὁρκιστῶ πὼς ἦταν αὐτός...

»Καὶ συνέχισε, ἐνῶ ὁ Λουΐτζι τοῦ σκέπαζε τὸ πρόσωπο μὲ τὶς ζεστὲς πετσέτες:

»—Θυμᾶσαι; Ἤμαστε μπροστά, ἡ Ἄντζελα κι' ἐγώ, τότε ποὺ δολοφονήθηκε ὁ Γουέμπ, στὸ μαγαζί του... Ὅταν εἶδα σήμερα τὸ φονιᾶ, τὸν ἀναγνώρισα ἀμέσως... Τί λὲς καὶ σύ, ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία;

»Ὁ Λουΐτζι ξεροκατάπιε καὶ κατάφερε ἐπιτέλους νὰ πῆ δυὸ λόγια:

»—Μπορεῖ νἄκανες λάθος... νὰ μὴν ἦταν αὐτός!

»— Βάζω στοίχημα τὸ κεφάλι μου! ἐπέμεινε ὁ Βέττο. Δὲν ξέχασα τὴ φάτσα του. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς κι' αὐτὸς δὲ θἄχη ξεχάσει τὴ δική μου... Θὰ εἰδοποιήσω τὴν αστυνομία. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ σωστό...

»Μὲ τὴν τελευταία πετσέτα ποὺ τοὔβαλε στὸ πρόσωπο ὁ Λουΐτζι, δὲ μποροῦσε πιὰ οὔτε νὰ βλέπη οὔτε νὰ μιλάη. Ὁ κουρέας πέρασε τότε πίσω ἀπ' τὴν πολυθρόνα, γιὰ ν' ἀκονίση τὸ ξυράφι του, Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπῆκε ὁ Ρίκο καὶ τοῦ πῆρε τὸ ξυράφι ἀπ' τὰ χέρια.

»Μόλις ποὺ πρόφτασε ὁ δύστυχος ὁ Βέττο νὰ βγάλη ἕνα μουγκρητό... καὶ τὸ ξυράφι τοὔκοψε τὸ λαιμὸ πέρα ὡς πέρα!

»—Ἔλα γρήγορα, «Φιλαδέλφεια»! μοῦ φώναξε ὁ Ρίκο. Πρέπει νὰ τὸν πᾶς ἀμέσως στὸ νεκροθάφτη μας.

»Μπῆκα στὸ μαγαζί, μὲ τὸ μεγάλο πανέρι. Ὁ Λουΐτζι εἶχε καταντήσει κι' αὐτὸς σὰν πεθαμένος. Ὁ Βίντσε ξερνοῦσε στὸ νιπτῆρα, κι' ὁ Ντιοὺκ τὸν κορόϊδευε... Χώσαμε στὸ πανέρι τὸ σφαγμένο Βέττο. Ὕστερα ὁ Ρίκο εἶπε στὸ Βίντσε:

»— Βλέπω πὼς ἐσὺ δὲν ἔχεις τὴ δική μας ἀντοχή. Κρῖμα!...

»Ἐκεῖνος σκούπισε τὸ στόμα του μὲ μιὰ πετσέτα καὶ δικαιολογήθηκε:

»— Εἶμαι λίγο ἀδιάθετος, τὸν τελευταῖο καιρό... Μὰ νά, τώρα μοῦ πέρασε.

»Πῆρε μιὰ μποτίλια κολώνια κι' ἔβρεξε τὸ πρόσωπό του. Ὡστόσο φαινόταν ἕτοιμος νὰ λιποθυμήση... Ὁ Ρίκο τὸν κύτταζε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ.

»— Μοῦ πέρασε τώρα, ξαναεῖπε ὁ Βίντσε.

»Μὰ εἶχε ἕνα χρῶμα κιτρινοπράσινο... Ὁ Ρίκο τοῦ χαμογέλασε καὶ πῆγε κοντά του, κρατῶντας πάντα τὸ ματωμένο ξυράφι.

»—Ὅταν ἕνας ἀπ' τὴν ὁμάδα καταντάη ἔτσι κουρέλι μὲ τὸ παραμικρό, μπορεῖ νὰ κάνη κακὸ καὶ στοὺς ἄλλους... πρόφερε. Ξέρεις κάτι, Βίντσε; Μοῦ φαίνεται πὼς σὲ χωράει καὶ σένα τὸ πανέρι!...

»Εἶδα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ πρόσωπο τοῦ Βίντσε στὸν καθρέφτη. Κύτταζε τὸ ξυράφι μὲ μάτια τρελλοῦ. Ἀνοιγόκλεισε τὸ στόμα του, ἀλλὰ δὲν ἔβγαλε μιλιά. Τὰ γόνατά του λυγίσανε καὶ σωριάστηκε χάμω.

»Ὁ Ρίκο ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του καί, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, τοὔκοψε τὸ λαιμὸ μὲ τὸ ξυράφι!

»—Ἐμπρός, παιδιά! Σηκῶστε τον κι' αὐτόν... εἶπε.

»Στοιβάξαμε λοιπὸν καὶ τὸ Βίντσε μέσα στὸ πανέρι... Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ Ρίκο ποὺ εἶπε πὼς χωρούσανε κι' οἱ δυό. Βαραίνανε ὅμως πολύ... τόσο ποὺ πιάσαμε κι' οἱ τρεῖς τὸ πανέρι — ὁ Ντιούκ, ὁ Ντίγκερ κι' ἐγὼ — γιὰ νὰ τὸ φορτώσουμε στὸ καμιόνι.

»Ὁ Λουΐτζι στεκότανε στὴν πόρτα καὶ μᾶς κύτταζε, κλαίγοντας μὲ χοντρὰ δάκρυα. Φαίνεται πὼς ἀγαποῦσε τὸν Τόνυ Βέττο... Ἐγὼ πάλι ἀγαποῦσα πάντα τὸ Βίντσε. Μὰ δὲ μποροῦσα πιὰ νὰ κάνω τίποτα γι' αὐτόν...

»Ἀφοῦ φορτώσαμε τὸ πανέρι, κάθησα στὸ βολὰν καὶ ξεκινήσαμε, γιὰ τὴν ἄλλη διεύθυνσι ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ὁ Ρίκο.

»Ὁ «Κλαψιάρης», ὅπως τὸν λέγαμε, μᾶς περίμενε ἐκεῖ μ' ἕνα ἄλλο καμιόνι. Ἦταν λίγο ἐκνευρισμένος γιατὶ εἴχαμε ἀργήσει.

»—Ἔχεις τίποτα γιὰ μένα; ρώτησε.

»— Σοῦ φέραμε δυὸ ἀντὶ γιὰ ἕνα, τοῦ εἶπε ὁ Ρίκο. Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς ἀνεβάσης τὸ λογαριασμό!

»Μεταφέραμε τὸ πανέρι ἀπ' τὸ ἕνα στ' ἄλλο αὐτοκίνητο... Αὐτὸ ἦταν ὅλο! Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύτηκα καθόλου στὸ φόνο. Ὁδηγοῦσα μονάχα τὸ καμιόνι... Τίποτα παραπάνω...

»Ὁ Λουΐτζι, ὁ κουρέας; Ἂν ἦταν μέλος τῆς συμμορίας; Ὄχι... Ἔχει πεθάνει τώρα, ἀπὸ πέρυσι...

»Ποιὸς ἦταν ὁ «Κλαψιάρης»; Μὰ ὁ νεκροθάφτης μας! Αὐτὸς ποὺ ἀναλάβαινε νὰ ἐξαφανίση τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων... Δὲν ξέρω τὸ πραγματικό του ὄνομα. Ὅλοι μας ἄλλωστε εἴχαμε παρατσούκλια. Αὐτὸν τὸν εἴχαμε βγάλει «Κλαψιάρη», γιατὶ τὰ μάτια του ἦταν σὰν δακρυσμένα ὅλη τὴν ὥρα...

»Ποῦ μένει; Δὲ θυμᾶμαι πιὰ τὴ διεύθυνσί του... Καλα, καλά, μὴ θυμώνετε, κύριε Φέργκυσον! Φοβᾶμαι μὴ μὲ σκοτώση κι' ἐμένα ὁ Ρίκο, σὰν τοὺς ἄλλους... Μὰ σᾶς εἶπα τόσα πράγματα! Θὰ σᾶς πῶ καὶ τὰ ὑπόλοιπα... Δὲ θὰ μ' ἀναγκάσετε ὅμως νὰ φύγω ἀπὸ δῶ! Ἔτσι;

»Δῶστε μου ἕνα ποτῆρι νερό... Λοιπόν, ὁ «Κλαψιάρης» μένει στὴ Δωδεκάτη Ὁδό, ἀριθμὸς 26... Καὶ τώρα πρέπει νὰ μὲ κλείσετε κάπου... σ' ἕνα κελλὶ μὲ σίδερα στὰ παράθυρα καὶ μὲ φρουροὺς στὴν πόρτα! Μόνο ἐκεῖ μέσα θὰ μπορέσω πιὰ ν' ἀνασάνω!

★

Δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἡ πόλις κοιμότανε, σκεπασμένη μὲ μιὰ φθαρμένη κουβέρτα, γεμᾶτη τρύπες, ἀπ' ὅπου φαίνονταν τὰ φῶτα τῶν δρόμων...

Οἱ ἀστυφύλακες κατέβαιναν ἀθόρυβα ἀπ' τ' αὐτοκίνητα καὶ συγκεντρώνονταν στὴν πυκνὴ σκιὰ ποὺ ρίχνανε οἱ τοῖχοι ἑνὸς ἐργοστασίου. Ἦταν ὅλοι ὁπλισμένοι μὲ αὐτόματα καὶ περίμεναν τὶς διαταγὲς τοῦ Φέργκυσον, ποὺ κάπνιζε τὸ ἕνα τσιγάρο πάνω στ' ἄλλο.

Ἀφοῦ συνεννοήθηκε μαζί του, ὁ Νέλσον ψιθύρισε σ' ἕναν ἀξιωματικὸ τῆς ἀστυνομίας μὲ στολή:

— Διασκορπῖστε τοὺς ἄντρες σας!

— Καὶ νὰ μὴν πυροβολήση κανείς, πρόσθεσε ὁ Φέργκυσον. Τὸν θέλω ζωντανό.

Ἔρριξε μιὰ προφυλακτικὴ ματιὰ γύρω του. Βεβαιώθηκε πὼς δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζωντανὴ — ὄχι ἄνθρωπος, ἀλλ' οὔτε καὶ γάτα. Τὸ κτίριο μὲ τὸν ἀριθμὸ 26 εἶχε μιὰ πόρτα μονάχα κι' ἕνα παράθυρο, πάνω σὲ μιὰ τεράστια πρόσοψι ἀπὸ μαυρισμένα τοῦβλα. Φαινόταν ἀδύνατο νὰ μένη ἄνθρωπος ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Φέργκυσον κι' ὁ Νέλσον προχώρησαν σιγὰ-σιγὰ καὶ προσπάθησαν ν' ἀνοίξουν τὴν ἐξώπορτα. Μὰ ἦταν κλειδωμένη.

Ὁ Νέλσον ἔστρεψε τότε τὴν προσοχή του στὸ παράθυρο. Τὸ ἄνοιξε, δίχως μεγάλη δυσκολία, καὶ γλύστρησαν μέσα...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κοιμότανε σὲ μιὰ κάμαρα, στὸ βάθος τοῦ κτιρίου, ξύπνησε ξαφνικά, πετάχτηκε πάνω κι' ἀφουγκράστηκε. Φοροῦσε ἕνα πουλόβερ κι' ἕνα παντελόνι. Κοιμόταν ἔτσι, μὲ τὰ ροῦχα, παρ' ὅλη τὴ ζέστη.

Τὰ μάτια του ψάξανε τὸ σκοτάδι, ἐνῶ τὰ νεῦρα του εἶχαν τεντωθῆ ἀπ' τὴν ἀνησυχία...

Ἄκουσε καθαρὰ κάτι ἐλαφρότατα τριξίματα, σὰν νὰ πατοῦσε κάποιος, ξυπόλητος, στὸ πάτωμα τῆς διπλανῆς κάμαρας! Δὲν περίμενε περισσότερο. Ἔχωσε τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὸ βρώμικο μαξιλάρι του καὶ πῆρε ἕνα ρεβόλβερ.

Τὸ κρεβάτι του βρισκότανε κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ παράθυρο. Γονάτισε πάνω του κι' ἀνασήκωσε τὸ τζάμι... Σὲ λίγες στιγμές, βρισκότανε στὴν πίσω αὐλὴ κι' ἔτρεχε, ξυπόλητος, πρὸς τὸ βάθος της...

Ὁ Νέλσον ὥρμησε ξαφνικὰ μέσα στὴν κάμαρα. Εἶδε τ' ἀδειανὸ κρεβάτι καὶ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, κατάλαβε ἀμέσως καὶ πήδησε κι' αὐτὸς ἔξω, στὴν αὐλή.

Κύτταξε γύρω. Δὲν εἶδε παρὰ γυμνοὺς τοίχους καὶ σωροὺς ἀπὸ ἀδειανὲς κάσσες. Ποιὸς ξέρει ὅμως τί ἄλλο ἔκρυβε τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸν τοῖχο, γιὰ προφύλαξι, σκυφτὸς καὶ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

Ἔπεσε ἡ πρώτη πιστολιά. Ὁ Νέλσον εἶδε τὴ μικρὴ φλόγα της νὰ φωτίζη ἕνα τηλεγραφόξυλο, καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέτρα πιὸ πέρα ἀπ' τὸ κτίριο. Ἡ σφαῖρα χτύπησε στὸν τοῖχο, τριάντα πόντους μακρυὰ ἀπ' τὸ κεφάλι του.

Ἕνας ἄνθρωπος ξεκόλλησε ἀπ' τὸν τηλεγραφικὸ στῦλο κι' ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας. Συγχρόνως πυροβολοῦσε πρὸς τὰ πίσω, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νέλσον.

Ἐκεῖνος κρύφτηκε πίσω ἀπὸ κάτι κάσσες. Μὰ δὲν πυροβόλησε κι' αὐτός. Ὁ βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως εἶχε δηλώσει πὼς ἤθελε ζωντανὸ τὸν «Κλαψιάρη»...

Πέσανε ἄλλες δυὸ πιστολιές. Ὁ Νέλσον πετάχτηκε ἀπ' τὴν κρυψώνα του κι' ἄρχισε νὰ κυνηγάη τὸ συμμορίτη, σκύβοντας ὅσο μποροῦσε γιὰ ν' ἀποφύγη τὶς σφαῖρες του. Τὸν ὁδηγοῦσε τὸ ἄσπρο πουλόβερ του, ποὺ ξεχώριζε στὰ σκοτεινά.

Μιὰ τέταρτη σφαῖρα σφύριξε στ' αὐτιά του, δίχως νὰ τὸν πετύχη.

Πέμπτη πιστολιά... Δὲν ἔμενε παρὰ μιὰ σφαῖρα. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τρέχει, δὲ μπορεῖ νὰ ξαναγεμίση τὸ ὅπλο του...

Ὁ Νέλσον πυροβόλησε κι' αὐτός, ἀλλὰ στὸν ἀέρα, γιὰ νὰ τρομάξη τὸν ἄλλον. Τὸν εἶδε νὰ διασχίζη τρέχοντας τὰ δέκα μέτρα ποὺ τὸν χώριζαν ἀπ' τὸ ψηλὰ ξύλινο φράχτη τοῦ βάθους τῆς αὐλῆς.

Πρὶν ἀρχίση νὰ σκαρφαλώνη σ' αὐτὸ τὸ φράχτη, ὁ συμμορίτης στράφηκε καὶ σημάδεψε μὲ προσοχή.

Ὁ Νέλσον ἔκανε ἕνα πήδημα πλάγια. Χτύπησε δυνατὰ μὲ τὸν ὦμο του στὸν τοῖχο καὶ πόνεσε πολύ... Ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμό, ἀναρωτήθηκε ἂν τὸν εἶχε χτυπήσει ἡ σφαῖρα. Ὅταν βεβαιώθηκε πὼς δὲν εἶχε πάθει τίποτα, ὥρμησε πρὸς τὸ φράχτη, πάνω στὸν ὁποῖο ξεχώριζε ἡ σιλουέτα μὲ τὸ ἄσπρο πουλόβερ.

«Ἀλλοίμονό μου, ἂν τυχὸν τὸ ρεβόλβερ του εἶναι ὀκτάσφαιρο!» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του.

Εἶδε νὰ κρέμεται ἕνα πόδι καὶ τ' ἅρπαξε. Εἶδε ὕστερα τὴν κάννη τοῦ ρεβόλβερ, πέντε πόντους μακρυὰ ἀπ' τὸ πρόσωπό του. Κι' ἄκουσε τὸν κρότο τοῦ ἐπικρουστῆρα, ποὺ χτυποῦσε σ' ἕνα ἀδειανὸ κάλυκα! Δὲν εἶχε ἄλλες σφαῖρες τὸ ὅπλο!

Ὁ Νέλσον τράβηξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι τὸ κρεμασμένο πόδι, ἐνῶ στὸ δεξιό του χέρι ἔσφιγγε πάντα τὸ πιστόλι του. Πέταξε χάμω τὸν ἀντίπαλό του κι' ἔπεσε κι' αὐτὸς ἀπὸ πάνω του.

Ἔνοιωθε τὴ μυρωδιὰ τοῦ ἱδρώτα καὶ τὰ τινάγματα τοῦ κορμιοῦ του. Διέκρινε στὰ μάτια του τὸ φόβο τοῦ θανάτου. Κόλλησε τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του στὸ λαιμό του καὶ τοῦ φώναξε :

— Μίλησε, ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου! Τί τἄκανες τὰ πτώματα ποὺ σοῦ φέρνανε;

— Τὰ πετοῦσα... στὸ βάλτο! τραύλισε ἐκεῖνος.

Στὸ μεταξύ, φτάσανε κι' ἄλλοι ἀστυνομικοί. Ὁ Νέλσον ἀναγνώρισε στὰ σκοτεινὰ τὸ Φέργκυσον καὶ τὸν Οὐΐτλοου. Πῶς θἄθελε νὰ τοὺς σφίξη στὴν ἀγκαλιά του, ἀπ' τὴ χαρά του ὕστερα ἀπ' τὸν κίνδυνο ποὺ εἶχε περάσει!...

Εἶχε ὅμως τώρα ἄλλη δουλειά: Ἅρπαξε ἀπ' τὸν ὦμο τὸν «Κλαψιάρη», τὸν σήκωσε ὄρθιο καὶ τὸν παράδωσε σ' ἕνα ἀστυφύλακα ποὺ πλησίαζε.

Ἔπειτα ξεσκόνισε μ' ἐπιμέλεια τὰ ροῦχα του καὶ πρόσεξε μὲ κάποια στενοχώρια πὼς εἶχε κοπῆ ἕνα κουμπὶ ἀπ' τὸ σακκάκι του...

Ὁ Φέργκυσον πῆγε κοντά του, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν «Κλαψιάρη», ποὺ τὸν τραβοῦσαν μαζί τους οἱ ἀστυφύλακες.

— Λέει πὼς τὰ πτώματα βρίσκονται μέσα στὸ βάλτο, εἶπε ὁ Νέλσον.

Ὁ βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως φάνηκε ἱκανοποιημένος. Ἤθελε νὰ πῆ κάτι στὸ Νέλσον — κάτι ὄχι ἐπίσημο καὶ τυπικό. Ἀλλὰ δὲν εὕρισκε τὶς λέξεις.

Στράφηκε λοιπὸν στὸν Οὐΐτλοου...

— Φροντῖστε νὰ μᾶς στείλουνε μιὰ βυθοκόρο, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ ψάξη ὅλο τὸ βάλτο, ἐκεῖ ποὺ εἴχαμε ψαρέψει τὴν κούρσα.

★

Ὁ Φέργκυσον γύρισε στὸ σπίτι του καὶ κοιμήθηκε πέντε ὧρες.

Κατὰ τὶς 9, βρισκόταν καὶ πάλι στὴ θέσι του, στὸ γραφεῖο του, προσπαθῶντας νὰ συγκρατήση τὴν ὑπερένταση τῶν νεύρων του.

Τώρα οἱ βυθοκόροι θὰ βρίσκονταν στὸ δρόμο πρὸς τὸ βάλτο. Θὰ περνοῦσαν ἀρκετὲς ὧρες ἀκόμα, γιὰ νὰ μάθη κάτι καινούργιο.

Κι' ὅμως τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὸ τηλέφωνο...

Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ ἦταν ἡ μεγαλείτερη ἀπ' ὅσες εἶχε ἀναλάβει, ἀπὸ τότε ποὺ κυνηγοῦσε τὸ ἔγκλημα καὶ τοὺς ἐγκληματίες. Εἶχε νὰ κάνη μὲ μιὰ ὀργάνωσι φονιάδων, ποὺ «δούλευε» σὲ τέτοια ἔκτασι, ὥστε νἄχη ἀκόμα καὶ δικό της νεκροθάφτη!

Μιὰ διαβολικὴ «ἐπιχείρησι»! Μιὰ ἱστορία ποὺ θὰ χαλοῦσε κόσμο! Ἤδη τὸ γραφεῖο τύπου τῆς ἀστυνομίας εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ περίεργους κι' ἀνυπόμονους δημοσιογράφους.

Ὁ Φέργκυσον τοὺς εἶχε κάμει μονάχα μιὰ ἐπιφυλακτικὴ δήλωσι γιὰ τὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν συμβῆ τὴ νύχτα, στὸν ἀριθμὸ 26 τῆς Δωδεκάτης Ὁδοῦ.

Εἶχε ὅμως διαδοθῆ ἡ εἴδησι πὼς ἔφταναν οἱ βυθοκόροι. Κι' οἱ ρεπόρτερ μυρίζονταν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κάτι τὸ πολὺ σπουδαῖο.

Ὁ Οὐΐτλοου ἔδινε κάθε τόσο ἀναφορὰ τηλεφωνικῶς: Τίποτε ἀκόμα γιὰ τὸ Ρίκο, οὔτε καὶ γιὰ τὴν Ὄλγα Κίρσεν.

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» εἶχε πῆ ὅλα ὅσα ἤξερε. Κι' ὁ «Φιλαδέλφειας» τὸ ἴδιο. Κι' οἱ δυό τους ὅμως ἀγνοοῦσαν ὅλες τὶς μετακινήσεις τοῦ Ρίκο, τὶς κρυψῶνες του, τὴ δρᾶσι του, ἔξω ἀπ' τὸ παραμάγαζο τῆς Ὄλγας. Προπάντων, δὲν ξέρανε τίποτε γιὰ τὸ μυστηριώδη τύπο, τὸν «Ἀρχηγό», ποὺ ἔδινε τηλεφωνικῶς τὶς διαταγές του στὸ Ρίκο.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἀπογεύματος, ἄρχισαν νὰ φτάνουν οἱ πρῶτες εἰδήσεις ἀπὸ τοὺς βάλτους: Εἶχαν βρῆ ἕξη πτώματα καὶ τἄστειλαν στὴν πόλι μ' ἕνα αὐτοκινητο-φορεῖο, ἐνῶ ἄλλα ὅμοια αὐτοκίνητα περίμεναν ἐκεῖ νὰ φορτώσουν.

Οἱ βυθοκόροι ψάχνανε ὁλόκληρο τὸ βάλτο.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, εἶχαν ψαρέψει ἄλλα δεκατρία πτώματα.

Ἡ ἐργασία θὰ συνεχιζότανε καὶ τὴ νύχτα, μὲ τὸ φῶς τῶν προβολέων, ὥσπου νὰ ἐρευνηθῆ κι' ἡ τελευταία σπιθαμὴ τοῦ βυθοῦ.

Πρὸς τὸ βράδυ, ὁ Φέργκυσον κατέβηκε στὸ ἀστυνομικὸ ἐργαστήριο, μαζὶ μὲ τὸ Νέλσον καὶ τὸν Οὐΐτλοου. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσε, ἦταν φριχτό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ „LYDIA P"

Τὰ συνιστοῦν οἱ γιατροὶ γιατὶ παρασκευάζονται μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς ἐπιστήμης. ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ Νο 1 διὰ ξηρόν, Νο 2 διὰ κανονικόν, Νο 3 διὰ λιπαρὸν δέρμα. Κρέμες: ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ Α διὰ ξηρὸ δέρμα, ΛΕΚΙΘΙΝΗΣ προλαμβάνει τὶς ρυτίδες. ΤΟΝΩΤΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ. ΣΤΥΠΤΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ. Κρέμα χεριῶν, σᾶς προφυλάττει ἀπὸ σκάσιμο καὶ χιονίστρες. Ὁδηγίαι ἐντός. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα. Σέκερη 4. Τηλ. 612-450.

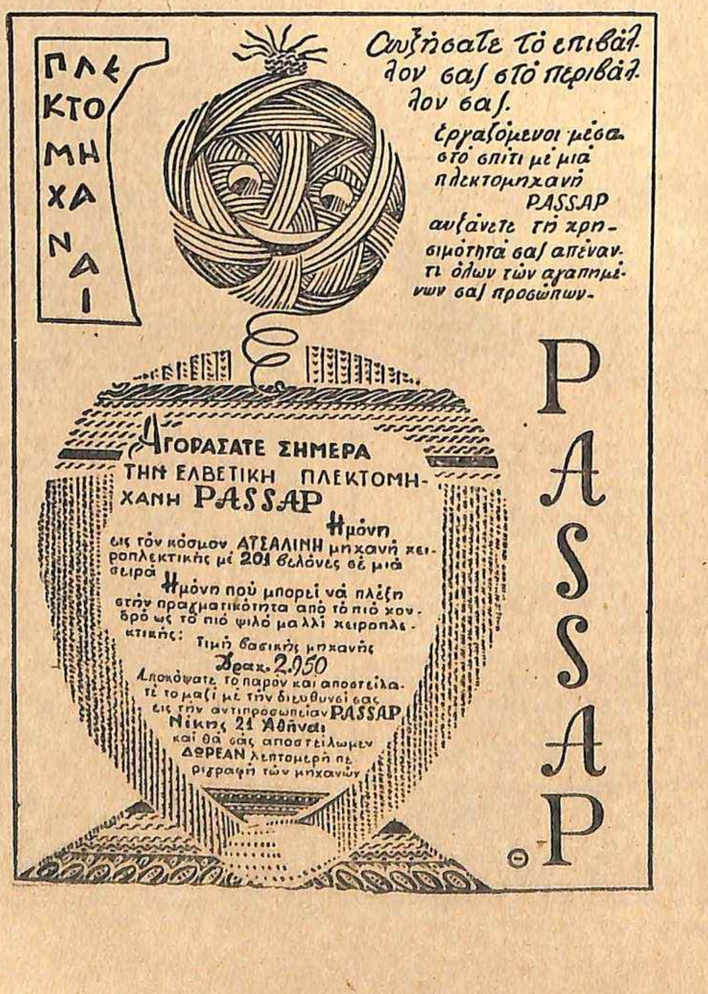

Αὐξήσατε τὸ ἐπιβάλλον σας στὸ περιβάλλον σας.

ἐργαζόμενοι μέσα στὸ σπίτι μὲ μιὰ πλεκτομηχανὴ PASSAP αὐξάνετε τὴ χρησιμότητά σας ἀπέναντι ὅλων τῶν ἀγαπημένων σας προσώπων.

ἈΓΟΡΑΣΑΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ PASSAP

Ἡ μόνη εἰς τὸν κόσμον ΑΤΣΑΛΙΝΗ μηχανὴ χειροπλεκτικῆς μὲ 201 βελόνες σὲ μιὰ σειρά

Ἡ μόνη ποὺ μπορεῖ νὰ πλέξη στὴν πραγματικότητα ἀπὸ τὸ πιὸ χονδρὸ ὡς τὸ πιὸ ψιλὸ μαλλὶ χειροπλεκτικῆς:

Τιμὴ βασικῆς μηχανῆς Δραχ. 2.950

Ἀποκόψατε τὸ παρὸν καὶ ἀποστείλατέ το μαζὶ μὲ τὴν διεύθυνσί σας εἰς τὴν ἀντιπροσωπείαν PASSAP Νίκης 21 Ἀθῆναι καὶ θὰ σᾶς ἀποστείλωμεν ΔΩΡΕΑΝ λεπτομερῆ περιγραφὴ τῶν μηχανῶν

„ΟΡΙΖΩΝ"
Zinnia

Η "ZINNIA„ σᾶς προσφέρει ἕνα πλῆρες καὶ φυσικὸ Μακιγιὰζ ΟΜΟΡΦΙΑΣ καὶ ΥΓΕΙΑΣ

✱ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ "ZINNIA„
ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ - ΛΑΚΤΟΡΟΖ

Καθαρίσατε τὸ πρόσωπον καὶ τὸ λαιμὸ σας πρωῒ καὶ βράδυ μὲ τὸ μοναδικὸν ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ "ZINNIA„ καὶ ἰδιαιτέρως πρὶν ἀρχίσετε τὸ μακιγιάζ σας. Τὸ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ "ZINNIA„ καθαρίζει, τονώνει καὶ ξεκουράζει τὴν ἐπιδερμίδα.

✱ ΛΑΝΟ - ΚΡΕΜ "ZINNIA„

Βάλτε ἐν συνεχείᾳ στὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό σας ἀρκετὴν ποσότητα ΛΑΝΟ - ΚΡΕΜ "ZINNIA„ καὶ κάμετε ἐλαφρὸν μασσάζ μέχρις ὅτου ἀπορροφηθῆ τελείως ἀπὸ τὸ δέρμα.
Η ΛΑΝΟ ΚΡΕΜ "ZINNIA„ τρέφει, τονώνει καὶ ὀμορφαίνει τὴν ἐπιδερμίδα. ἀπαραίτητη βάσις διὰ τὸ μακιγιάζ.

✱ ΜΕΪΚ - ΑΠ "ZINNIA„

Ἁπλώσατε ὁμοιομόρφως στὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό σας μικρὰν ποσότητα ΜΕΪΚ - ΑΠ "ZINNIA„ στὸ χρῶμα ποὺ σᾶς πηγαίνει.
Τὸ ΜΕΪΚ - ΑΠ "ZINNIA„ θὰ σᾶς ἐξασφαλίση ἕνα τέλειο καὶ φυσικὸ μακιγιάζ γιὰ ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ θὰ σᾶς χαρίση δέρμα βελούδινο, ἁπαλὸ καὶ μάτ.

✱ ΠΟΥΔΡΑ "ZINNIA„

Πουδραρισθῆτε μὲ ΠΟΥΔΡΑ "ZINNIA„ χτυπῶντας τὸ πομπὸν στὸ πρόσωπο χωρὶς νὰ τὸ τρίβετε, Η ΠΟΥΔΡΑ "ZINNIA προφυλάσσει τὸ δέρμα καὶ τὸ διατηρεῖ δροσερὸ καὶ μάτ. Στρώνει εὔκολα εἰς ὅλα τὰ δέρματα καὶ διατηρεῖται ἐπὶ τοῦ προσώπου.

✱ ΚΡΑΓΙΟΝ "ZINNIA„ 24

Βάψετε τὰ χείλη σας μὲ τὸ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ "ZINNIA„. Θὰ γίνουν πιὸ ὄμορφα καὶ θὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς. Τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ "ZINNIA„ εἶναι ΑΝΕΞΙΤΗΛΟΝ, ΑΠΑΛΟΝ καὶ ΑΒΛΑΒΕΣ.

Στὸ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ "ZINNIA„ Ἀκαδημίας 8, τὸ ἐπιστημονικὸν προσωπικὸν τοῦ κέντρου μας (Δερματολόγος - Αἰσθητικοὶ) θὰ ἐξετάσουν Δωρεὰν τὸ δέρμα σας καὶ θὰ σᾶς δώσουν χρήσιμες συμβουλὲς γιὰ τὴν ὀμορφιά σας.

Ἐπίσης θὰ λάβετε τὸ βιβλίον τῆς ὀμορφιᾶς καὶ δείγματα τῶν προϊόντων "ZINNIA„

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ο ΘΟΡΥΒΟΣ πού σκοτώνει!..

Μπορεῖ νὰ μᾶς κάνη καρδιακοὺς ἢ ψυχοπαθεῖς

Ἡ Βίβλος ἀναφέρει ὅτι τὰ στρατεύματα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τὴν ἑβδόμη ἡμέρα τῆς πολιορκίας τῆς Ἰεριχοῦς, ἔκαμαν ἑπτὰ φορὲς τὸ γῦρο τῆς πόλεως, συνοδευόμενα ἀπὸ τὸν ἐκκωφαντικὸ ἦχο τῶν σαλπίγγων. Ἔπειτα, σ' ἕνα σύνθημα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ὁλόκληρος ὁ λαὸς ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγή, ποὺ ἔφτασε ὡς τὸν οὐρανό. Καὶ τότε τὰ ψηλὰ τείχη τῆς πόλεως σωριάστηκαν σ' ἐρείπια.

Παραστατικώτερη εἰκόνα γιὰ τὴ δύναμι ποὺ ἔχει ὁ θόρυβος δὲ θὰ μποροῦσε νὰ γίνη. Οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες μᾶς λένε ὅτι ὁ θόρυβος, ἂν δὲν σκοτώνη μὲ τὴ ταχύτητα τοῦ ἐγχειριδίου, ὑποσκάπτει, ὅμως, καὶ φθείρει ἀνεπανόρθωτα τὸν ὀργανισμό μας. Ὁ γαλατᾶς ποὺ περνάει τὸ πρωῒ καὶ ἀφήνει στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μας τὴ μποτίλια μὲ τὸ γάλα, τὸ αὐτοκίνητο τῆς καθαριότητος, ποὺ κουδουνίζει γιὰ νὰ μαζέψη τὰ σκουπίδια, ὁ μικροπωλητής, ποὺ ξεφωνίζει κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα μποροῦν νὰ μᾶς κάμουν νὰ πάθωμε... ἕλκος τοῦ στομάχου! Κι' ὁ συνεχὴς θόρυβος μιᾶς ραπτομηχανῆς μπορεῖ νὰ κάνη τὴν ἐργάτρια, ποὺ γαζώνει, νὰ τρελλαθῆ, ὅπως ἔγινε τελευταῖα στὴ Γαλλία.

Οἱ ἄνθρωποι ὑπέφεραν πάντοτε ἀπὸ τὸ θόρυβο. Οἱ Συβαρίτες, κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα π. Χ., εἶχαν πάρει αὐστηρὰ μέτρα ἐναντίον τῶν μικροτεχνιτῶν, ποὺ τοὺς ἐνοχλοῦσαν μὲ τοὺς θορύβους τους. Κατὰ τὸν 1ον αἰῶνα π. Χ., ἐξ ἄλλου, ὁ Ἰουβενάλης ἔγραφε μὲ ἀνησυχία: «Γιὰ νὰ κοιμηθῆ κανείς, πρέπει νὰ βρῆ μέρος ὅπου ὁ ὕπνος του νὰ μὴ μπορῆ νὰ ἐνοχληθῆ ἀπὸ τὸ θόρυβο ποὺ κάνουν τὰ κοπάδια τῶν ζώων καὶ τὰ κάρρα μέσα στοὺς στενοὺς δρόμους». Ὁ Μπουαλὼ ἔγραφε ἐπίσης: «Μὲ τοὺς θορύβους αὐτοὺς ποὺ γίνονται στὸ Παρίσι, πέφτει κανεὶς γιὰ νὰ κοιμηθῆ ἢ ν' ἀγρυπνήση;»

Ἀλλ' ἂν διαμαρτύρονταν οἱ ἄνθρωποι τῶν παλαιοτέρων ἐποχῶν, τί νὰ ποῦμε ἐμεῖς σήμερα;

Τί πρᾶγμα, ὅμως, εἶναι ὁ θόρυβος;

Τὰ λεξικὰ μᾶς λένε ὅτι ὁ θόρυβος ἀποτελεῖται ἀπὸ ποικίλους ἤχους, ποὺ δὲν ἐναρμονίζονται μεταξύ τους. Τὰ ἐγχειρίδια τῆς φυσικῆς, ἐξ ἄλλου, μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ὁ ἦχος ἀποτελεῖται ἀπὸ σειρὰ παλμικῶν δονήσεων.

Ἡ συχνότης ἢ τὸ ὕψος ἑνὸς ἤχου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν δονήσεων ποὺ τὸν προκαλοῦν. Τὸ ἀνθρώπινο αὐτὶ συλλαμβάνει ἤχους ποὺ περιλαμβάνονται μεταξὺ 16 καὶ 20.000 δονήσεων κατὰ δευτερόλεπτο. Κάτω ἀπὸ τὶς 16 δονήσεις ἐκτείνεται ἡ ζώνη τῶν ὑποήχων, ἐνῶ πάνω ἀπὸ τὶς 20.000 δονήσεις βρίσκεται τὸ βασίλειο τῶν ὑπερήχων.

Ἡ ταχύτης τῆς μεταδόσεως τοῦ ἤχου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ περιβάλλον ποὺ διασχίζουν τὰ ἠχητικὰ κύματα. Ἔτσι, ὁ ἦχος μεταδίδεται μὲ ταχύτητα 333 μέτρων στὸ 1'' μέσα στὸν ἀέρα καὶ 1400 μέτρων στὸ 1'' μέσα στὸ νερό. Προκειμένου γιὰ τὰ στερεά, νὰ μερικοὶ ἀριθμοί:

Φελλὸς	500 μ. στὸ 1''
Μόλυβδος	1300 μ. στὸ 1''
Μπετὸν	4000 μ. στο 1''
Χάλυψ	5000 μ. στὸ 1''

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ δείχνουν γιατί οἱ θόρυβοι γίνονται ἰδιαιτέρως αἰσθητοὶ στὶς σύγχρονες πολυκατοικίες, ποὺ εἶναι φτιαγμένες μὲ μπετὸν καὶ σίδερο. Κατὰ κανόνα ὅλα τὰ μέταλλα, τὸ μπετὸν καὶ τὸ ξύλο εἶναι καλοὶ ἀγωγοὶ τοῦ ἤχου. Τὰ πορώδη ἢ μαλακὰ σώματα, ἀντίθετα, συγκρατοῦν ὡρισμένες δονήσεις κι' ἔτσι περιορίζουν τὴν ἔντασι τοῦ ἤχου.

Εἴπαμε πάρα πάνω ὅτι τὸ αὐτί μας συλλαμβάνει τοὺς ἤχους, ποὺ ἀντιστοιχοῦν σὲ 16—20000 δονήσεις στὸ 1''. Ἀλλ' οἱ ἦχοι ποὺ ἀκοῦμε καλύτερα καὶ εὐκρινέστερα εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονται μεταξὺ τῶν 1000 καὶ τῶν 5000 δονήσεων στὸ 1''.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ «ΝΤΕΣΙΜΠΕΛ»

Ἡ μετρικὴ μονὰς τοῦ ἤχου, ποὺ χρησιμοποιοῦμε σήμερα, εἶναι τὸ «ντεσιμπέλ». Ἀντιστοιχεῖ περίπου στὸ θρόϊσμα τῶν πράσινων φύλλων (τὰ ξερὰ ἀναδίδουν πιὸ ἔντονο ἦχο) σὲ μιὰ ἐλαφρότατη πνοή. Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν παρατηρήσει ὅτι τὸ αὐτί μας δέχεται εὐχάριστα τοὺς ἤχους ποὺ κυμαίνονται μεταξὺ 10—20 «ντεσιμπέλ». Πάνω ἀπὸ τὰ 120 «ντεσιμπέλ» ὁ ἦχος μᾶς προκαλεῖ ἕνα ὀδυνηρὸ συναίσθημα.

Ἕνας δρόμος, ποὺ οἱ θόρυβοί του ἀντιστοιχοῦν σὲ 50 «ντεσιμπέλ» μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ἤρεμος. Οἱ θόρυβοι αὐτοί, ποὺ, ὑπὸ ἄλλες συνθῆκες θὰ ἦταν ἐνοχλητικοί, διασκορπίζονται σὲ μεγάλη ἀκτῖνα κι' ἔτσι γίνονται εὔκολα ἀνεκτοί. Ὁ δρόμος ἀρχίζει νὰ γίνεται θορυβώδης ἔπειτα ἀπὸ τὰ 80 «ντεσιμπέλ».

Κατὰ τὸν καθηγητὴ Τρεμολιέρ, ποὺ ἡγεῖται στὴ Γαλλία τῆς σταυροφορίας ἐναντίον τῆς σύγχρονης αὐτῆς μάστιγος, μποροῦμε νὰ διακρίνωμε δύο εἰδῶν θορύβους: τοὺς ἐνοχλητικοὺς καὶ τοὺς ἐκνευριστικούς. Οἱ ἐνοχλητικοὶ θόρυβοι δὲν ξεπερνοῦν τὰ 50 «ντεσιμπέλ» καὶ ἡ συνήθεια μᾶς τοὺς κάνει ἀνεκτοὺς (πόρτες ποὺ χτυπᾶνε μέσα στὸ σπίτι, ἀνοιχτὲς βρύσες τοῦ νεροῦ κτλ.). Οἱ ἐκνευριστικοὶ θόρυβοι ξεπερνοῦν τὰ 50 «ντεσιμπέλ». Σκεπάζουν τὴ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἐρεθίζουν τὸ νευρικό μας σύστημα καὶ μᾶς κουράζουν.

Προσέξετε, ὅμως! Μέσα σ' ἕναν κλειστὸ χῶρο, ὅπως π. χ. σ' ἕνα δωμάτιο τὸ χειμῶνα ποὺ τὰ παράθυρα εἶναι κλειστά, ἕνας θόρυβος ἀρχίζει νὰ μᾶς ἐνοχλῆ ἔπειτα ἀπὸ τὰ 10—15 «ντεσιμπέλ». Ἂν ἀνοίξωμε τὰ παράθυρα, σὲ τρόπο ποὺ ὁ ἐσωτερικὸς θόρυβος ν' ἀνακατευτῆ μὲ ἐκείνους ποὺ ἔρχονται ἀπ' ἔξω, μποροῦμε νὰ ἀνεχτοῦμε τὰ 50 «ντεσιμπέλ» καὶ ἴσως περισσότερα.

Τὴ νύχτα, οἱ θόρυβοι γίνονται ἐξαιρετικὰ ἐνοχλητικοί, ἰδίως στὰ ἄτομα ποὺ ἔχουν εὐαίσθητο νευρικὸ σύστημα. Ἕνας θόρυβος 3 μόνον «ντεσιμπέλ», ὅταν εἶναι συνεχὴς ἢ ἐπαναλαμβάνεται συχνά, μπορεῖ νὰ μᾶς κάμη νὰ χάσωμε τὸν ὕπνο μας.

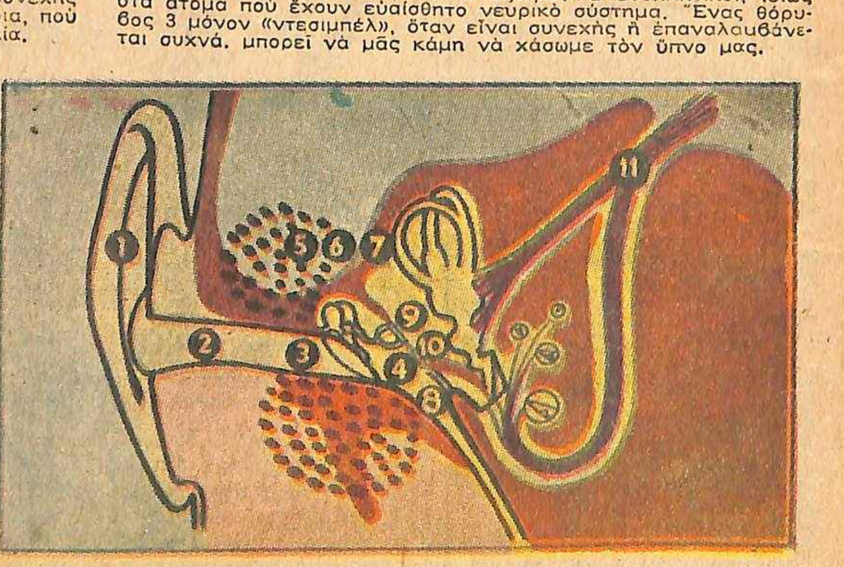

Σχηματικὴ παράστασι τῶν τριῶν μερῶν τοῦ αὐτιοῦ. Οἱ ἦχοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀποτελεῖται ὁ θόρυβος, φτάνουν στὸ ἐξωτερικὸ πτερύγιο (1), ἀπὸ ὅπου, διὰ μέσου τοῦ ἀκουστικοῦ ἀγωγοῦ (2), εἰσχωροῦν στὸ τύμπανο (3), τοῦ ὁποίου τὰ τοιχώματα (4) διὰ τῶν παλμικῶν τους δονήσεων θέτουν σὲ συναγερμὸ τὴ σφύρα (5), τὸν ἄκμονα (6) καὶ τὸν ἀναβολέα (7). Ὁ ἦχος εἰσχωρεῖ κατόπιν διὰ τοῦ στρογγυλοῦ (8) καὶ τοῦ ὠοειδοῦς (9) ἀραθύρου στὸ ἐσωτερικὸν οὖς (10), ὅπου καταλήγει τὸ ἀκουστικὸ νεῦρο (11).

Φαίνεται ἀναμφισβήτητο ὅτι ὁ θόρυβος ἐπηρεάζει τὴν ἐργασία μας καὶ μᾶς κουράζει ὄχι μόνο διανοητικά, ἀλλὰ καὶ σωματικά, ὡσὰν ὁλόκληρος ὁ ὀργανισμός μας νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀντιδράση σ' αὐτόν.

ΤΑ ΑΝΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μιὰ μεγάλη ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταστήση ἀντηχητικὰ μηχανήματα στὰ γραφεῖα της. Οἱ διευθύνοντες τὴν ἑταιρία πρόσεξαν, λοιπόν, ὅτι, μετὰ τὴν ἐγκατάστασι αὐτῶν τῶν μηχανημάτων, τὰ λάθη τῶν λογιστῶν περιωρίστηκαν κατὰ 52% καὶ τῶν δακτυλογράφων κατὰ 22%. Ἡ γενικὴ ὑγεία τῶν ὑπαλλήλων, ἐξ ἄλλου, παρουσίασε βελτίωσι κατὰ 37,5%.

Ἡ «Ἤστερν Γιούνιον Τέλεγκραφ Κόμπανυ», ἐξ ἄλλου, μετὰ τὴν ἐγκατάστασι παρομοίων μηχανημάτων, παρετήρησε ὅτι τὰ λάθη στὴ μετάδοσι τῶν τηλεγραφημάτων περιωρίστηκαν κατα 42%, πρᾶγμα ποὺ ἐπέφερε οἰκονομία 3 σὲντς κατὰ τηλεγράφημα.

Κατὰ τὴ γνώμη ὅλων τῶν εἰδικῶν, ποὺ ἔχουν ἀσχοληθῆ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὁ θόρυβος κουράζει τὰ ἐγκεφαλικὰ κέντρα καὶ διαταράσσει τὴ λειτουργία τους. Μέγιστο μέρος τῶν συζυγικῶν καυγάδων, τῶν ἀντεγκλήσεων ποὺ γίνονται μέσα στὰ λεωφορεῖα κτλ. ὀφείλεται στοὺς θορύβους τῶν συγχρόνων μεγαλουπόλεων, ποὺ μποροῦν ν' ἀλλάξουν καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀτόμου.

Ἡ αὔξησι τῆς ἐγκληματικότητος, ποὺ παρατηρεῖται στὶς ἡμέρες μας, πρέπει ν' ἀποδοθῆ ἐπίσης σὲ σοβαρὴ ἀναλογία στὴν διαταραχὴ τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων συνεπεία τῶν θορύβων.

Ὁ θόρυβος διαταράσσει ἀκόμη τὸν ὕπνο μας καὶ ἀνατρέπει ἔτσι μιὰ ἀπὸ τὶς βασικὲς προϋποθέσεις τῆς καλῆς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΕΣ ΒΛΑΒΕΣ

Ἀλλ' ὁ θόρυβος μπορεῖ νὰ προκαλέση καὶ ἄλλες σοβαρώτερες βλάβες, ποὺ ἀνάγονται στὴ σφαίρα τῆς παθολογίας. Ἂς σημειώσωμε τὶς κυριώτερες ἀπ' αὐτές:

1) Ὁ θόρυβος κάνει συχνότερες τὶς κρίσεις τῶν ἐπιληπτικῶν καὶ τῶν ὑστερικῶν. Οἱ κρίσεις αὐτὲς ἀποκτοῦν κάποτε ἐξαιρετικὴ καὶ ἐπικίνδυνη βιαιότητα.

2) Ἐπιδεινώνει τὴν κατάστασι τῶν ἀτόμων ποὺ πάσχουν ἀπὸ νευρικὴ ἐξάντλησι καὶ καθιστᾶ ἀδύνατη τὴ θεραπεία τους.

3) Ἕνας ἐνοχλητικὸς θόρυβος σταματάει τὴ σκέψι. Αὐτὸ τὸ ξέρουν ὅλοι οἱ πνευματικῶς ἐργαζόμενοι.

4) Κατὰ τὸν δόκτορα Κάρρελ, ὁ θόρυβος εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς σοβαρώτερες αἰτίες τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως.

5) Ἡ αὔξησι τῶν καρδιοπαθειῶν ποὺ παρατηρεῖται στὶς ἡμέρες μας πρέπει ν' ἀποδοθῆ σὲ μέγιστο βαθμὸ στοὺς θορύβους ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους κυλάει ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων τῶν μεγαλουπόλεων.

6) Τὸ πεπτικὸ σύστημα ἐπηρεάζεται ἐπίσης ἀπὸ τὸ θόρυβο. Πολλὰ ἕλκη ὀφείλονται σ' αὐτὴ τὴν αἰτία. Ὁ δόκτωρ Σουσινὶ ἀπέδειξε ὅτι οἱ συσταλτικὲς κινήσεις τοῦ στομάχου διαταράσσονται ἀπὸ τοὺς θορύβους καὶ ὅτι ἕνας ἰσχυρὸς θόρυβος προκαλεῖ σπασμὸ στὸν πυλωρό, ποὺ διατηρεῖται ἐπὶ ἑπτὰ περίπου λεπτά.

7) Οἱ θόρυβοι ἐπηρεάζουν ἀκόμη τὸ οὐροποιητικὸ σύστημα. Ἡ ἐπίδρασις αὐτὴ παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν βρεφικὴ ἡλικία. Ἕνας ἰσχυρὸς ἢ ἀσυνήθης θόρυβος μπορεῖ νὰ προκαλέση ἐπίσχεσι τῶν οὔρων.

8) Σοβαρώτατος εἶναι ὁ ἀντίκτυπος τῶν θορύβων καὶ στὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Οἱ ἰσχυροὶ ἢ οἱ μόνιμοι θόρυβοι π. χ. προκαλοῦν ὑπερλειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς, ποὺ τὰ ἀποτελέσματά της εἶναι καταστρεπτικὰ γιὰ τὸν ὀργανισμό. Οἱ θόρυβοι ἐπηρεάζουν ἐπίσης τὰ ἐπινεφρίδια καὶ προκαλοῦν ἀρτηριακὴ ὑπότασι. Στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες μεγάλες πόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν παρατηρήθηκε ὅτι ἡ ἀνάπτυξι τῶν παιδιῶν ὑστερεῖ κατὰ 20% λόγω τῆς βλαβερῆς ἐπιδράσεως τῶν θορύβων στὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Προσεχτικὲς ἔρευνες ἀπέδειξαν ἐπίσης ὅτι στὶς θορυβώδεις συνοικίες τῆς πόλεως τὰ παιδιὰ ὑστεροῦν διανοητικῶς.

9) Οἱ θόρυβοι χειροτερεύουν τὴν κατάστασι τῶν διαβητικῶν.

10) Οἱ θόρυβοι ἐπιταχύνουν τὴν ἀναπνοή. Οἱ καρδιακοὶ παλμοὶ γίνονται ἐπίσης ταχύτεροι καὶ ἀκανόνιστοι. Στοὺς καρδιοπαθεῖς ἰδίως οἱ θόρυβοι μποροῦν νὰ ἔχουν καταστρεπτικὴ ἐπίδρασι καὶ νὰ προκαλέσουν ἐπικίνδυνες κρίσεις.

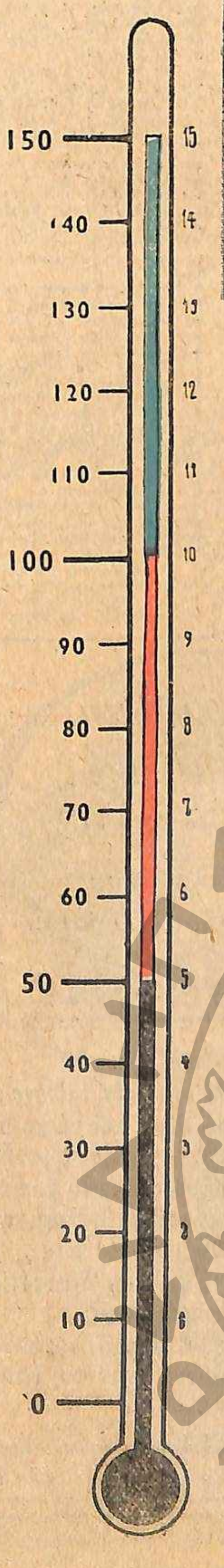

Ἡ κλίμαξ τῶν θορύβων: 1—Ψιλοκουβέντα μεταξὺ ἐρωτευμένων. 2—Βόμβος. 3—Ἐκκρεμές. 4—Ἤρεμη συζήτησις. 5—Ἥσυχος δρόμος. 6—Αὐτοκίνητα τελευταίου τύπου. 7—Οἰκογενειακοὶ καυγάδες. 8—Θορυβώδης δρόμος. 9—Καμιόνι. 10—Μοτοσυκλέττα μὲ «σιλανσιέ». Ὑπόγειος σιδηρόδρομος. 11—Ἀεροπλάνο σὲ ἀπόστασι μερικῶν ἑκατοντάδων μέτρων. Κλάξον. 12—Μοτοσυκλέττα χωρὶς «σιλανσιέ». Ὑφαντουργικὰ καὶ μεταλλουργικὰ ἐργοστάσια. Ἠλεκτρικοὶ ἐκσκαφεῖς. 13—Ἀπογείωσις ἀεριοπροωθουμένου ἀεροπλάνου. 14—Ἠλεκτρικὴ σφύρα. 15—Ὑπερηχητικὸ ἀεροπλάνο. (Οἱ ἀριθμοὶ ἀριστερὰ σημαίνουν τὴν ἔντασι τοῦ ἤχου σὲ «ντεσιμπέλ»).

MAINE DE LA MOTO SILENCIEUS
NTRE DE CONTROLE
IÈRE DE FRAN
1496 BM 75

Σὲ πολλὲς σύγχρονες μεγαλουπόλεις εἰδικοὶ ἀστυφύλακες μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς «ἠχομέτρου» σταματοῦν τοὺς παραβάτας γιὰ νὰ τοὺς δώσουν τὴν κλῆσι γιὰ τὸ αὐτόφωρο...

11) Οἱ θόρυβοι μποροῦν νὰ προκαλέσουν σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις ἀναιμία καὶ ἀπίσχνανσι. Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες Λαλλεμὰν, Μαντὸρ καὶ Τομαζὶ παρετήρησαν ὅτι οἱ ἔντονοι ἢ συνεχεῖς θόρυβοι προκαλοῦν ἐλάττωσι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων στὰ 25% περίπου τῶν ἀτόμων.

12) Οἱ θόρυβοι μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἀληθινὲς ψυχοπάθειες (σχιζοφρένεια, μανία καταδιώξεως κτλ.). Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι 20% τῶν νοσηλευομένων στὶς ψυχιατρικὲς κλινικὲς ὀφείλουν τὴν πάθησί τους στὴν καταστρεπτικὴ ἐπίδρασι τῶν θορύβων, ποὺ διασάλεψαν τὶς διανοητικές τους λειτουργίες καὶ δημιούργησαν τὸ κατάλληλο ἔδαφος γιὰ τὴν ἐμφάνισί της.

Σ' ἄλλες περιπτώσεις οἱ θόρυβοι ἐπιδείνωσαν προϋπάρχουσες νοσηρὲς καταστάσεις.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων, οἱ θόρυβοι ἐπηρεάζουν κυρίως τὸ νευροφυτικὸ σύστημα. Ὅλες οἱ ἄλλες διαταραχὲς ὀφείλονται σ' αὐτὴ τὴν αἰτία.

Παρατηροῦν, ἐξ ἄλλου, ὅτι μία λειτουργικὴ διαταραχὴ μπορεῖ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου νὰ δημιουργήση ὀργανικὴ βλάβη (ὅπως συμβαίνει π. χ. στὴν περίπτωσι τοῦ στομαχικοῦ ἕλκους ἢ τῆς ἀλλοιώσεως τῆς συστάσεως τοῦ αἵματος).

ΤΙ ΣΥΝΙΣΤΟΥΝ ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

Τὸ ζήτημα τῆς καταπολεμήσεως τῶν θορύβων εἶναι κατ' ἐξοχὴν κοινωνικό. Τὸ ἄτομο, μόνο του, δὲ μπορεῖ νὰ προστατευθῆ ἀπὸ τοὺς θορύβους, ἰδίως στὶς σύγχρονες μεγαλουπόλεις, ἐφ' ὅσον τὸ κράτος δὲν ἀποφασίζει ν' ἀντιμετωπίση μὲ δραστικὰ μέτρα αὐτὸ τὸ ζήτημα. Οἱ εἰδικοὶ γιατροὶ συνιστοῦν πάντως τὰ ἑξῆς:

1) Πολλοὶ ἄνθρωποι, ὅταν ἐνοχλοῦνται ἀπὸ ἕνα θόρυβο, ἀρχίζουν νὰ διαμαρτύρωνται, νὰ φωνάζουν, νὰ βουλώνουν τ' αὐτιά τους, νὰ χειρονομοῦν... Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὅμως, αἰσθάνονται ἐντονώτερα τὸ θόρυβο. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάνη κανείς, σὲ παρόμοιες περιπτώσεις εἶναι νὰ μὴν ἀπασχολῆται μὲ τὸ θόρυβο. Ὅσο περισσότερο τὸν προσέχει, τόσο μεγαλύτερη γίνεται ἡ ἐνόχλησί του.

2) Πρέπει νὰ τὸ πάρετε ἀπόφασι, ἐφ' ὅσον ζῆτε σὲ πόλι, ὅτι οἱ θόρυβοι εἶναι ἀναπόφευκτοι. Προσπαθῆστε, λοιπόν, νὰ ἐξοικειωθῆτε μὲ ἐκείνους ποὺ εἶναι συνηθισμένοι. Ἔτσι, θὰ ἐνοχλῆστε μόνον ἀπὸ τοὺς συμπτωματικοὺς ἢ τοὺς ἐξαιρετικούς.

3) Μὴν παίρνετε ἰδιαίτερα προστατευτικὰ μέτρα στὰ σπίτια σας (π. χ. μὴ βάζετε εἰδικὰ στρώματα στὶς χαραμάδες τῶν παραθύρων κτλ.). Γιατί, προσπαθώντας νὰ ἀπομονωθῆτε ἀπὸ τὸ θόρυβο, γινόσαστε πιὸ εὐαίσθητοι σ' αὐτόν.

4) Ἂν ὁ θόρυβος σᾶς ἐνοχλῆ σὲ ὑπερβολικὸ βαθμό, προτιμῆστε τὴ ζωὴ στὴν ἐξοχή.

4) Μὴν κρίνετε τὴν ἐπίδρασι ποὺ ἔχουν οἱ θόρυβοι στὸν ὀργανισμό σας ἀπὸ τὴν εὐαισθησία τῶν αὐτιῶν σας. Μπορεῖ τὰ αὐτιά σας νὰ ἀνέχωνται τοὺς θορύβους. Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι καὶ ὁ ὑπόλοιπος ὀργανισμός σας τοὺς ἀνέχεται μὲ τὴν ἴδια εὐκολία. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἡ ἐπίδρασις τῶν θορύβων εἶναι ὕπουλη.

✿✿

Τύχη μιὰ φορά!

Τ' αὐτοκίνητο κύλησε πρὸς τὸ γκρεμό. Ὁ ὁδηγός του Ρὸν Μπράνοντεν ἐπιχείρησε τοῦ κάκου νὰ τὸ σταματήση. Εἶχαν χαλάσει τὰ φρένα του! Πρὶν σκεφθῆ ὁ Ρὸν νὰ πηδήση ἔξω, τ' αὐτοκίνητο ἔπεσε στὸ γκρεμό, ποὺ εἶχε βάθος 210 μέτρων. Ἔκαμε δυὸ-τρεῖς τοῦμπες κι' ἔφτασε κάτω ἴσιο. Κι' ὁ Ρὸν δὲν ἔπαθε σχεδὸν τίποτα!

Τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ περιστατικὸ συνέβη στὴν Ἀγγλία. Τὴν ἴδια σκανδαλώδη τύχη εἶχε κι' ἕνας νέγρος τοῦ Γουϋόμινγκ (Ἡνωμ. Πολιτεῖες), ποὺ ἔπεσε μέσα σ' ἕνα «κλουβὶ» ἀσανσέρ, ἀπ' τὸ ἕκτο πάτωμα, ἔφτασε κάτω μὲ τὸ κεφάλι, καὶ τὸ μόνο ποὺ ἔπαθε ἦταν... ὅτι δάγκασε λίγο τὸ χεῖλι του!

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Σούλα: Ὁ Τόνυ Κούρτις γεννήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη στὶς 3 Ἰουνίου 1925. Τὸ πραγματικό του ὄνομα εἶναι Μπέρναρντ Σβάρτς. Ἡ Τζάννετ Λὴ γεννήθηκε στὴν Καλιφόρνια στὶς 6 Ἰουλίου 1927. Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Τζάννετ Ἔλεν Μόρισσον. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν δυὸ εἶναι: Janet Leigh ἢ Tony Curtis, 246 S. Medio Brentwood, Calif. USA. **Γιῶργον Παναγιωτίδην**: Ἡ διεύθυνσις τῆς Michele Morgan εἶναι: 2 Rue Saint Louis en l' Isle, Paris, France.

Μ. Π. Κ. Χ., Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Peter Alexander εἶναι: Rechte Wienzeile 1b, Wien, Australia καὶ τῆς Caterina Valente: Mannheim-Waldhof, Kulmer Strasse 46, Germany.

Σοφία Κρινοπούλου: Θὰ προσπαθήσωμε νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας ὅσον ἀφορᾶ τὸν Τζαίημς Ντήν, δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔχομε τὶς διευθύνσεις τῶν ἠθοποιῶν τοῦ Ἰνδικοῦ κινηματογράφου.

Θαυμαστὴ τοῦ Ρὸκ Χάτσον, Λευκωσία, Κύπρος: Ὁ Ρὸκ γεννήθηκε στὴ Βιννέτκα τοῦ Ἰλλινόϊς στὶς 17 Νοεμβρίου 1925. Τὸ ὕψος του εἶναι 1 μ. 83. Μερικὲς ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες του εἶναι: «Ὁ κόκκινος ἄγγελος» μὲ τὴν Ὑβὸν ντὲ Κάρλο. «Τὸ ἀπόσπασμα ἐξοντώθη» μὲ τὸν Ἄντονυ Κουὴν καὶ τὴν Μπάρμπαρα Χέηλ, «Πριγκήπισσα τῆς Ἀνατολῆς» μὲ τὴν Πάϊπερ Λώρυ καὶ τὴν Κάθλην Χιούζ, «Τὸ ἡμερολόγιο ἑνὸς καταδίκου» μὲ τὴ Τζούλια Ἄνταμς, «Τὸ ὑπέροχο μυστικὸ» μὲ τὴν Τζέην Γουάϊμαν, «Ἡ ταξιαρχία τῆς Βεγγάλης» μὲ τὴν Ἄρλην Ντάλ, «Τάζα, ὁ ἀετὸς τῆς ἐρήμου» μὲ τὴν Μπάρμπαρα Ράς, «Τραγικὴ καταδίωξις» μὲ τὸν Στὴβ Κόχραν, «Τὸ ξέσπασμα τῶν σκλαβωμένων» μὲ τὴν Μπάρμπαρα Ράς, «Ἡ φλόγα τῆς ἐκδικήσεως» μὲ τὴν Ἄνν Μπάξτερ, «Ὅλα ὅσα ἐπιτρέπουν οἱ οὐρανοὶ» μὲ τὴν Τζέην Γουάϊμαν, «Μεγάλος πόνος σὲ μικρὴ καρδιά», μὲ τὴν Κόρνελ Μπόρτσερς, «Γραμμένο στὸν ἄνεμο» μὲ τὴν Λωρὴν Μπακώλ, «Ὁ Γίγας» μὲ τὴν Ἐλίζαμπετ Τάιηλορ, «Ἁμάρτημα καὶ ἐξιλέωσις», μὲ τὴ Μάρθα Χάϋερ. Ἐφέτος θὰ τὸν ξαναδοῦμε στὰ φίλμ «Ἀποχαιρετισμὸς στὰ ὅπλα» μὲ τὴν Τζέννιφερ Τζώνς, «Φλόγες στὴ Μαύρη Ἤπειρο», καὶ «Γραμμένο μὲ αἷμα» μὲ τὴν Ντόροθυ Μαλόουν. Τὶς ὑπόλοιπες πληροφορίες θὰ τὶς βρῆτε σὲ προσεχὲς τεῦχος μας.

Φ. Κόντον, Θεσσαλονίκη: Ἡ διεύθυνσι τοῦ Kirk Douglas εἶναι: 345 St. Pierre, Bel Air, Los Angeles, Calif. USA. Γεννήθηκε στὸ Ἄμστερνταμ, κοντὰ στὴ Νέα Ὑόρκη, στὶς 9 Δεκεμβρίου 1916. Τὸ ὕψος του εἶναι 1,80 καὶ τὸ πραγματικό του ὄνομα Ἰσσοὺρ Ντανιέλοβιτς. Οἱ μεγαλύτερες ἐπιτυχίες του ἦσαν: «Ἡ ὡραία καὶ τὸ κτῆνος», «Ἱστορία τριῶν ἐρώτων», «20.000 λεῦγες ὑπὸ τὴν θάλασσαν», «Ὀδύσσεια», «Βὰν Γκόγκ, ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου».

Τζόαν: Ἡ διεύθυνσις τῆς Debra Paget εἶναι: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blrd, West Los Angeles 24, Calif. USA. Ἡ Ντέμπρα γεννήθηκε στὸν Ντένβερ τοῦ Κολοράντο στὶς 19 Αὐγούστου 1933. Τὸ ὕψος της εἶναι 1 μ. 60. Τὴν εἴδαμε στὰ φίλμ «Οἱ Ἄθλιοι», «Γενναῖος πρίγκηψ», «Δημήτριος καὶ Μεσαλίνα», «Πριγκήπισσα τοῦ Νείλου» καὶ θὰ τὴν ξαναϊδοῦμε συντόμως σὲ τέσσερις νέες δημιουργίες της, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ «Οἱ 10 ἐντολὲς» τοῦ Σεσὶλ ντὲ Μίλ.

Μάριον, Ἐνταῦθα: Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ πραγματοποιήσετε τὸ ὄνειρό σας ἐφόσον δὲν γνωρίζετε καλὰ τὰ Ἰταλικά.

Κρητικὸν τραγουδιστήν, Αἴγιον: Ἡ διεύθυνσις τῆς Yvonne Sanson εἶναι: Via Appio Claudio 10, Roma, Italia.

Νταίζη: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Frank Sinatra εἶναι: 1168 Coldwater, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. USA. Καὶ τοῦ Bing Crosby: 594 S. Mapleton, Bel Air, Los Angeles, Calif. USA.

Ἐβελίνα Π., Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ντίσνεϋ εἶναι: Walt Disney Productions, 2400 W. Alemada Avenue, Burbank, Calif. USA.

«Πονηριὰ στὸ μάτι», Θεσσαλονίκη: Ὁ Τάϋρον Πάουερ γεννήθηκε στὶς 5 Μαΐου 1914 καὶ ἡ Λίντα Κρίστιαν στὶς 13 Νοεμβρίου 1924. Ἡ Μαρτὶν Καρὸλ στὶς 16 Μαΐου 1923 καὶ ὁ σκηνοθέτης καὶ σύζυγός της Κριστιὰν-Ζὰκ στὶς 4 Σεπτεμβρίου 1904.

Ἀγιούπα, Ἐνταῦθα: Ἡ Μαρίνα Βλαντὺ γεννήθηκε στὸ Κλισὺ τῆς Γαλλίας στὶς 10 Μαΐου 1938. Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Μαρίνα ντὲ Πολιάκωφ-Μπαϊντάρωφ. Ἔχει γαλανὰ μάτια, καστανὰ μαλλιὰ καὶ ὕψος 1,70. Εἶναι παντρεμένη ἀπὸ τὶς 23 Δεκεμβρίου 1955 μὲ τὸν Ρομπὲρ Ὀσσὲν καὶ ἀπέκτησε ἕνα γυιό, τὸν Ἰγκόρ, στὶς 4 Ὀκτωβρίου 1956. Ντεμπουτάρησε στὸν κινηματογράφο τὸ 1949 παίζοντας μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της Ὀντὶλ Βερσουὰ στὸ φίλμ «Καλοκαιρινὴ θύελλα». Τὸ φίλμ «Πῶς πρωτογνώρισα τὸν ἔρωτα», τὸ γύρισε τὸ 1955. Θὰ τὴν ξαναϊδοῦμε στὰ φίλμ «Ἔγκλημα καὶ τιμωρία», «Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν» καὶ «Ἐλευθερία ὑπὸ παρακολούθησιν», ποὺ γύρισε τώρα στὸ Παραπέτασμα μὲ τὸν σύζυγό της Ρομπὲρ Ὀσσὲν γιὰ σκηνοθέτη.

«Μικρὴ περίεργη»: Ἡ Κάρλα ντὲλ Πότζιο, γεννήθηκε στὴ Νεάπολι πρὶν ἀπὸ 32 χρόνια. Ἦταν πρωταθλήτρια τῆς κολυμβήσεως καὶ ντεμπουτάρησε στὸν κινηματογράφο τὸ 1940 μὲ τὸ φίλμ τοῦ Βιττόριο ντὲ Σίκα «Διαγωγὴ μηδὲν στὴ Μανταλένα». Εἶναι σήμερα ἡ σύζυγος τοῦ σκηνοθέτη Ἀλμπέρτο Λατουάντα.

Λουκία, Βόλον: Ἡ διεύθυνσις τῆς Diana Dors εἶναι: C)o J. Arthur Rank-Film 38 South Street, London W. b, England. Ἡ ἴδια διεύθυνσις ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν ἠθοποιὸ Laoutence Harvey. Ἡ διεύθυνσις τοῦ σκηνοθέτη Wolfgang Liebeneiner εἶναι: Artariastrasse 10, Wien XVIII, Osterreich.

Τό Μυστικό μου... ποιό εἶναι;

Τό καταπληκτικό
ΧΡΩΜΟ-ΣΑΜΠΟΥΑΝ
Palette

Μὲ τὸ "Παλέτ„ ἐπέτυχα εὔκολα:
- Νὰ λούζω καὶ νὰ μακιγιάρω ταυτόχρονα τὰ μαλλιά μου.
- Νὰ τοὺς δίνω τὸ φυσικό τους χρῶμα ἢ μιὰ ἀνάλογη μοντέρνα ἀπόχρωση.
- Νὰ καλύπτω διακριτικὰ τὶς ἄσπρες τρίχες.
- Νὰ διατηρῶ τὰ μαλλιά μου πάντα νεανικά, ὡραῖα καὶ λαμπερά.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
CHEMISCHE FABRIK
HANS SCHWARZKOPF
HAMBURG

Ἔντυποι ὁδηγίαι ἑλληνιστὶ ἀποστέλλονται δωρεάν.

Ἀποκλ. Ἀντιπρόσωποι ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ, Ἀθῆναι Νίκης 9 Τηλ. 25.739

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ **Ἄκης Χαραλάμπους** (18 χρόνων), Ἅγιος Ἰωάννης, Μαλούντας Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἡλικίας 18 χρόνων.

Ὁ **Σταῦρος Σ. Μακρίδης** (17 χρόνων), Ὕψωνας, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Ροσάνα», 16 χρόνων, τοῦ 882 τεύχους.

Ὁ **Τάκης Νικολάου** (17 χρόνων), Καλλιπόλεως 34, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—19 χρόνων.

Ὁ **Πάνος Ἀναστασιάδης**, P.O. Box 740, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο τὸ «Λουλούδι τῆς Χαβάης».

Ὁ **Μιχαλάκης Γεωργίου** (18 χρόνων), Ἁγίου Ἀνδρέου 351, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κὰρτ-ποστάλ.

Ὁ **Κωστάκης Ι. Παπανικολάου** (14 χρόνων), Γιαλούσα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 14—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ **Σάββας Γεωργίου**, Γιόλου, Πάφος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαίρη Σ.».

Ὁ **Φρῖξος Ἀναστασιάδης** (18 χρόνων), Ἁγίας Μαρίνας 20, Ἅγιος Μέμνων Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λιάνα» ἀπὸ τὴ Σῦρο.

Ὁ **Ἐλευθέριος Βανέζας**, Μακεδονίας 6, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γλυκὸ χαμόγελο» τοῦ 981 τεύχους.

Ὁ **Γεώργιος Πατζῆς**, Λούση, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ **Κωστάκης Δ. Κολιάδης**, Ἅγιος Σέργιος, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—20 χρόνων.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ **Βερόνικα Ὀδυσσέως** (16 χρόνων), Πυθαγόρου No 7, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ἡ ἀδελφή της **Λία Ὀδυσσέως** (19 χρόνων), γιὰ τὴν ὁποία ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι.

Ἡ **Ἀλφόνζα**, Ξάνθης Ξενιέρου 65, Flat 3, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ **Iordanis Samakidis**, S)S Eleni V. Orion Ship. Corp. 80 Broad, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἀποφοίτους Γυμνασίου καὶ ἀπὸ καλὲς οἰκογένειες, ἡλικίας 19—26 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ **Spiros Martins** καὶ ὁ Angelos Vernados (20 χρόνων καὶ οἱ δυό), S)S Atlantic Air, Co Livanos Shipbrokers Ltd, Trent House, 35—57 Mary Axe, London, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό.

Ὁ **Dimitrios Kassimis**, S)T Evi Livanos Tanker, Xydia Allm and Co, 27 Sultan Hussein St., Port Said, Egypt, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας «Ζούγκλα τοῦ μαυροπίνακος» καὶ «Ἀγάπα με τρυφερά».

Οἱ δόκιμοι πλοίαρχοι **Apostolos Simiakis** (19 χρόνων) καὶ Stavros Dissakias (20), S)T Atlantic Knight, C)o Oil Co, Marine Dept., Ahman Di Kuwait, Persian Gulf, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ρόδο τοῦ Μαΐου» ἀπὸ τὴ Χίο καὶ «Ἀνήσυχη καρδιὰ» ἀπὸ τὸ Καλαμάκι.

Ὁ δόκιμος μηχανικὸς **Ioannis Doucas**, S)S Andros Heiguts, C)o Capt. Wl. Cain. Caiser Aluminum Corp. Baton La., U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας μέχρι 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ **Panayiotis Papadopoulos**, S)T Olympic Cloud, Central American 655 Madisson Avenue N.Y., New York, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Θήβα τοῦ 969 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Σεμίραμις». Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Dennis Haldas** (24 χρόνων), M)T North Prince, C)o Papadakis, 44 Leadenhall, London E.C. 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κεφαλλωνιά, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λευκὸ μπουκέτο».

Ὁ **G. Meletiou**, M)T North Prince, C)o Papadakis and Co Ltd, 44)46 Leadenhall St. London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὰ «Πράσινα μάτια» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

Ὁ **Kosmas Gilinis** (19 χρόνων), δόκιμος μηχανικός, S)T Androration Ltd, 21 West Str. N.Y. 6, U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

Ὁ **Evangelos Golfis**, S)T Largo, 92 Fenchurch Street, London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πριγκήπισσα Ραχήλ» ἀπὸ τὴν Καστέλλα.

Ὁ **John Sanios** (21 χρόνων), M)T Dona Myrto, C)o Chandris Ltd, 5 Helen's Place, London E.C. 3, Engand, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ θὰ τοῦ κρατήσουν συντροφιὰ στὶς γεμάτες πλῆξι καὶ μονοτονία ὧρες τοῦ ταξιδιοῦ.

Δυὸ φίλοι δόκιμοι μηχανικοὶ τοῦ Ε. Ν., ὁ **Georgios** καὶ ὁ **Stilianos Tsakiridis** (22 χρόνων), ὑψηλοῦ ἀναστήματος, S)T Chariot, C)o C.M. Lemos and Co Ltd, 92 Fenchurch St., London E.C. 3, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία φιλικῶν σχέσεων.

Ὁ **Akis Kritikos** καὶ ὁ Nicolaos Parascavis (21 χρόνων), S)T Alexandra 1, C)o N. J. Goulandris Baltic House, 27 Leadenhall Street Ltd, London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Michael Gerasinis** (20 χρόνων), S)T Atlantic Baroness, Tanker Dert-Floor, S. Livanos Shipbrokers Ltd, Trent House, 55—57 Mary Axe, London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 17—19 χρόνων.

Ὁ **Harilaos Mitsel** (21 χρόνων), καὶ ὁ Georgios Kalopisis (10), M)T Ariston, Maritime S.A. 17 Avenue, Monte Carlo, Monaco, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 14—21 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Brian C. Newton** (24 χρόνων), S)S Canopus, C)o Rethymnis and Kulukundis Ltd, St. Clare House, 30)33 Minories, London E.C. 3, England, ἀσυρματιστής, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἀπὸ καλὲς οἰκογένειες, ἡλικίας 18—23 χρόνων.

Ὁ **Constantinos Chatzimittos**, S)S Hellenic Sky, Hellenic Lines Limited, 319 International Trade Mart., New Orleans 12 la, U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Λευκωσία, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄρτεμις», ποὺ ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ναυτικούς.

Δύο φίλοι: ὁ **Vassilios Cotzias** καὶ ὁ Markos Andriotis, S)T Olymric Splendour, 17 Ave. de Monte Carlo, Monaco, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὴν Καλλιθέα, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πράσινα μάτια» καὶ «Καστανὰ» τοῦ 973 τεύχους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ **Keti Marinaki** (17 χρόνων), Cihangir Cod. Cevher Saray Ap. 35)37 Kar. b, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀμερική, Αἴγυπτο, Ἀγγλία καὶ Αὐστραλία. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ ἀδελφές: ἡ **Elsa** (17 χρόνων) καὶ ἡ **Ntina Fragaki** (16) Fener Mursel Pasa Cad. No 107, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Παρακαλοῦν ὅσους γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ **Charoula Papadopoulou** (18 χρόνων), Kucuk Ayazma Lutfiye Mevkii Sok. No 22, Arna·u·tkoy Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Τὸ ἴδιο ζητεῖ καὶ ἡ ἀδελφή της **Rita** (17), γιὰ τὴν ὁποία ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι. Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ **Agni Papadopoulou** 80, Albert Rd, Handsworth, Birmingham 21, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς ἢ τῆς Ἀφρικῆς, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δυὸ φίλοι, ὁ **Marios Pascalidis** καὶ ὁ Ambrosios Georgiades, 19 Scala, Street, London W. I., England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ φίλες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ντορέττα» καὶ «Λὴ Σμάϊλυ» τοῦ 982 τεύχους.

Ὁ **Angelos Athanasiou**, Rue de Charbornages No 359, Chatilineau, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Rock 'N' Roll».

Δυὸ φίλοι, ὁ **Emmanouel Antoniou** (23 χρόνων) καὶ ὁ John Vassiliou (27), 3 Englebrecht Lane, Mt. Cambier, S. Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ὁ πρῶτος μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας καὶ πιθανῶς τὸ γάμο καὶ ὁ δεύτερος μὲ νέες 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Anastase Tsimides**, Rue Jacgmain No 70, Malavée - Jumet, Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Ντορέττα» τοῦ 982 τεύχους.

Ὁ **Enzo Tossati**, P)SO Mengoli, Via C. Sigonio 184, Modena, Italia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λυχνάρι Ζ. Δ.» τοῦ 981 τεύχους.

Ὁ **Haas Norbert** (22 χρόνων), Wien 2, Lessinggasse 27)11, Austria, φοιτητής, ποὺ ἀγαπᾶ τὸ θέατρο, τὸν κινηματογράφο, τὸ χορὸ καὶ τὰ ταξίδια, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ ὡραία Ἑλληνίδα, στὴ γερμανική, τσεχικὴ ἢ γιουγκοσλαβικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅποια γράψη, νὰ συνοδεύση τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ **Mark Tarantos**, C)o Harley Mfg. 455 W. 45 St., New York, U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς γνωριμίας.

Ὁ **Sam Nissim**, 1530 Sheridan Ave., Bronx. New York, U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς μελλοντικῆς γνωριμίας.

Τρεῖς φίλοι, ὁ **John Voutos** (20 χρόνων), ὁ J. Siriopoulos (22), ὁ John Piprerokos (26) καὶ ὁ Vagos P. (22), M.P.C. Marrulan, N.S.W., Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες.

Ὁ **Stilianos Cilismanis** καὶ ὁ Demitrio Milonas, σπουδαστὲς στὸ Πανεπιστήμιο Νεαπόλεως, Fermo Posta, Napoli, Italia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ **Nicolaos Katavoinis**, 18 Mile St. Richmont, Melbourne, Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἴδιο θέλει καὶ ὁ **S. Constantinou**, 111 Nicholson St. Nth. Carlton N. 4, Australia.

Ὁ **Giorgio Papadopoulos** (26 χρόνων), Rue de Apolphe Max No 18, Chatelineau, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 19—25 χρόνων.

Ὁ **J. Franpruzez**, (24 χρόνων), Solis A Marcos Pazza., Ed. Meyer Art. 65, Caracas, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἄλλη εὐρωπαϊκὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, μὲ τὸ πρῶτο γράμμα νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Constantinos Styliaras** (20 χρόνων), Rue Jules Destree 78 Anderlues Hannaut, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας κάτω τῶν 21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Mohammed Nabil Hassan** (16 χρόνων), 37 Victoria Street Ramleh, Alexandria, Egypt, Αἰγύπτιος, ποὺ τοῦ ἀρέσουν τὰ σπόρ, ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ φωτογραφία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—17 χρόνων, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ **Manolis Velouthos** (19 χρόνων), 3, Princees Road, Belvedere, Salisbury, Southern, Rhodesia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—19 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ προτογαλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Pavlos Sotiriou**, B. P. 1107 Alexandrie, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—22 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Pierre Georgiou** (23 χρόνων), 10 Rue Abdel - Hamid Saïd, App. 18, Caïre, Egypte, βοηθὸς λογιστοῦ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Βόλο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «S.O.S.»

Ὁ **Georgios Dalopoulos** (26 χρόνων), Rue Cavannas No 2, Charleroi, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Nicolaos Tranakas**

«ΜΙΝΩΣ»

Ἐνδιαφέρει ὅλους..

..1η ΕΚΘΕΣΙΣ
Συγχρόνου Σπιτιοῦ

ΖΑΠΠΕΙΟΝ 9 ΤΟ ΠΡΩΙ ΜΕ 11 ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΝΕΑ

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΑΙ ΑΝΩΜΑΛΙΑΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Ἡ Δερματολογία ἔχει τώρα στὰ χέρια της μιὰ νέα ἀποτελεσματικὴ καὶ ταχεῖα θεραπεία διὰ τὶς δερματικὲς παθήσεις. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι σήμερα ἡ ὀμορφιὰ τῆς ἐπιδερμίδος σας εἶναι περισσότερον ἐξασφαλισμένη ἀπὸ ἄλλοτε. Ἡ θαυματουργὴ ἐπίδρασις τοῦ Παντοθενικοῦ ὀξέος, ἐπάνω στὸ δέρμα, ὡδήγησε τοὺς χημικοὺς στὴν κατασκευὴ μιᾶς κρέμας μὲ βάσιν τὴν βιταμίνην αὐτήν, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ θεραπεύη ταχύτατα καὶ ἀποτελεσματικὰ τὴν ἀκμή, τὰ μπιμπίκια ποὺ συχνὰ τόσο ἀσχημίζουν ἕνα ὡραῖο πρόσωπο, τὴν ξηροδερμία, ποὺ μαραίνει τὸ δέρμα, τὰ ἐκζέματα τὶς κοκκινίλες, τοὺς ἐρεθισμούς, τὴν πυοδερματίτιδα, τὰ μικροτραύματα ἀπὸ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ ἢ ἄλλες αἰτίες, τὰ τραύματα τῶν παιδιῶν καὶ τὶς δερματικές τους παθήσεις — φαγούρα, κοκκινίλες, φλεγμονές, συγκαύματα — καθὼς ἐπίσης καὶ πολλὲς ἄλλες σοβαρώτερες ἀσθένειες τοῦ δέρματος. Τὸ σημαντικὸ ἀκόμα εἶναι, ὅτι ἔχει θαυμάσιες καὶ πολὺ εὐεργετικὲς ἰδιότητες γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος, χρησιμοποιουμένη ἀντὶ ἄλλης Καλλυντικῆς Κρέμας, διότι ἡ ἐπίδρασίς της εἶναι ἐντόνως ἀντιρρυτιδική. Τὸ ὄνομά της εἶναι σύνθεσις τῶν λέξεων: Παντοθενικὸν καὶ δέρμα. Δηλαδὴ Παντοντέρμ. Τὴν κρέμα Panthoderm μπορεῖτε νὰ τὴν βρῆτε στὰ Φαρμακεῖα.

Σημειῶστε μόνο σωστὰ τὸ ὄνομα: "Panthoderm".

Ὄχι πλέον ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΝΥΧΙΑ χάρις στὸ VITALONG

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ

ΤΡΟΦΗ καὶ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΟΝΥΧΩΝ

- Τὸ VITALONG μεγαλώνει, δυναμώνει τὰ ἀδύνατα σπασμένα νύχια.
- Τὸ VITALONG βοηθεῖ τὸν σχηματισμὸν τῆς ΚΕΡΑΤΙΝΗΣ καὶ τὰ νύχια σας δὲν θὰ σπάνε, δὲν θὰ ραΐζουν, δὲν θὰ ξεφλουδίζουν.
- Τὸ VITALONG διατηρεῖ ΜΑΚΡΥΑ νύχια ὑγιῆ καὶ θὰ ἀντέχουν εἰς ὅλας τὰς δοκιμασίας τῆς οἰκοκυρᾶς καὶ τοῦ γραφείου.
- Χρησιμοποιεῖται, πρωΐ βράδυ πάνω ἀπὸ τὸ βερνίκι σας.

ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ-ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Π. ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ 3

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ἑλένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Δέχεται: 9—1 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25, 1ος ὄροφος (στάσις Μουσείου) Τηλ 810—975

Sana Gola
Σάνα Γκόλα
Οἱ καραμέλλες τοῦ Αἰῶνος μας
ALEMAGNA
MILANO-ITALIA

(26 χρόνων), Rue des Cayats No 193, Marcinelle, Belgipue, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—27 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Evan Dimitrelis (23 χρόνων), C)o Karingal A.I.S., Via Wollongong, N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας, ποὺ μπορεῖ νὰ ὁδηγήση σ' ἕνα καλὸ τέλος.

Ὁ Aristidis Stavrou (19 χρόνων), καὶ ὁ John Pantazis (22), 34 Pitt Street, Redfern, Sydney N.S.W., Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν, μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—24 χρόνων.

Ὁ Arthur Constantin (28 χρόνων), 72 Francis St. Ascot Vale, Melbourne Vic, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, Λαγκαδᾶ, Ἀθήνα καὶ Κομοτινή, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Οἱ Constantinos Polentas, Tonis Papadakis καὶ John Perides (33 χρόνων), P.O. Box 34, Wankie, S. Rhodesia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μαγεμένο νησί», «Πηγὴ δακρύων» καὶ «Καλαματιανὴ» τοῦ 971 τεύχους. Ὁ Antony Papalis (26 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας μέχρι 26 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Peter Rallis, 40 Pasific Ave., Toronto Oont. Canada, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Franco Manini (21 χρόνων), ὁ Giovanni Spignani (24), ὁ Giokgio Toscanelli (22), καὶ ὁ Mario Sunardi (24), φοιτητὲς Ἰατρικῆς, Via XXIV Maggio No 67, Presso Mirabella, Messina, Sicilia, Italia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 16—22 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ «Λίλιαν» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Ἡ «Μαίρη Γ.» ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸ Καράτσι τῶν Ἰνδιῶν. Τὸ «Ἄγουρο φροῦτο» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη ὑπάρχουν γράμματα γιὰ τὰ «Κινέζικα μάτια Σ. Μ. 1». Ἡ «Ἀπαρηγόρητη μαθητριοῦλα» ἀπὸ τὴν Κατερίνη ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ὑπάρχουν ἐπίσης γράμματα γιὰ τὸ «Κλειστὸ μπουμπουκάκι», «Βίκυ Σταυρίδου», «Ἀτυχήσασα κυρία», «Κάθριν», «Μαρίνα» καὶ «Ἱπτάμενος δίσκος».

Ἡ «Σκανδαλιάρα» πολὺ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους μορφωμένους, μὲ καλὸ χαρακτῆρα, ἡλικίας μέχρι 34 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀληθινῆς φιλίας, ποὺ μπορεῖ νὰ καταλήξη σὲ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ γράψουν στὴν ἀναγνώστριά μας αὐτή, ἂς στείλουν τὰ γράμματά τους στὰ γραφεῖα μας.

Ἡ «Ζαΐρα», ἡ «Ρεγγίνα» καὶ ἡ «Ἀριμάν» (18 χρόνων καὶ οἱ τρεῖς), ἀπὸ τὰ Χανιά, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Τὸ «Κορίτσι μὲ τὰ μαῦρα» (22 χρόνων), ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα, εὐπαρουσίαστη καὶ μορφωμένη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους μορφωμένους τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ἕξη φίλες συμμαθήτριες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ντιάνα Α.», «Κόκκινο μπουμπουκάκι», «Φλογισμένο παγόβουνο», «Μικρὴ ἐρωτευμένη», «Μελτεμάκι» καὶ «Τσιριγωτοπούλα», (ὅλες 17 χρόνων), ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—25 χρόνων, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ «Κεραυνοχτυπημένη ἀνεμώνη» (25 χρόνων), ὑψηλή, εὐπαρουσίαστη, ποὺ πόνεσε πολὺ ἀπὸ τὴ ζωή, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες καὶ ξένους, ἡλικίας 25—45 χρόνων. Ὅσοι θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Λίντα Ζαμάνου, Ἀνδρομάχης καὶ Φιλαρέτου 32, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας, ποὺ πιθανῶς νὰ καταλήξη στὸ γάμο.

Ἡ Ζητῶ καρδιὰ ποὺ νὰ νοιώθη πόνο» (26 χρόνων), ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ξανθιὰ μὲ πράσινα μάτια, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Καναδᾶ καὶ τὴν Αὐστραλία. Δυὸ ἐξαδέλφες ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἐρωτευμένη μὲ τὴ θάλασσα (17 χρόνων) καὶ τὸ «Μελανούρι τοῦ Αἰγαίου» (21), ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ἀξιωματικοὺς τοῦ Β. Ν. «Ἡ Μαραμένη μαργαρίτα» (29 χρόνων) καὶ ἡ «Νησιώτικη ἠλιαχτίδα» (27), θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ἀναγνῶστες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Ἡ «Ὀρφανὴ» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, μὲ εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ ἐξαιρετικὴ ἀνατροφή, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μ' ἕνα κύριο ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, εὐκατάστατο, ἡλικίας 50 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ «Ρωξάνη» (26 χρόνων) καὶ ἡ «Μπριτὶτ Β.» (18), ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ξένους καλῶς ἐγκατεστημένους, ἡλικίας 24—36 χρόνων. Δυὸ φίλες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδύνυμο, «Συνεπαρμένες τοῦ χρήματος» (20 καὶ 21 χρόνων), θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ β΄ καὶ γ΄ μηχανικοὺς τοῦ Ε. Ν. καθὼς καὶ μὲ β΄ πλοιάρχους. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς ἀπευθύνουν τὰ γράμματά τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Δυὸ φίλες, ἡ κ. Λίνα Σάββα (30 χρόνων) καὶ ἡ Μαρία Πετράκη, Κανάρη 17, Ἡλιούπολις, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ «Ὀνειροπόλα» καὶ ἡ «Ἀφρόκρεμα», ἀπὸ καλὲς καὶ μορφωμένες οἰκογένειες, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ὁμογενεῖς, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸν Καναδᾶ, ἡλικίας 35—45 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς πραγματικῆς ἀγάπης. Ἡ «Ὡραία Ζίλη», (18 χρόνων), ἀπὸ τὴ Θήβα, μορφωμένη καὶ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ «Ντολορίτα», ἡ «Ἁγνὴ Τουλίπα» καὶ ἡ «Πριμαρόλη», ἀπὸ τὶς Καλάμες, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 25—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Τὸ «Χανουμάκι» καὶ τὸ «Ξανθὸ ἀγγελούδι» ἀπὸ τὶς Καλάμες, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Δυὸ μαθήτριες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ρουμπί», (17 χρόνων) καὶ «Κλωθώ», (16 χρόνων), ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Γαλλία, Γερμανία καὶ Ἀμερική, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Βασίλης Καλόγηρος (18 χρόνων), Αἰδίνιον, Ἀλμυρός, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νίκη Π.». Ὁ Βασίλειος Κωστελίδης (23 χρόνων) Ἀθηνῶν 40, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Ἐρρῖκος Μαργαρίτης (18 χρόνων), Κουκλουτζᾶ 6, Ν. Ἐλβετία, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων σὲ μουσικὰ ἢ φιλολογικὰ θέματα καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς πνευματικῆς φιλίας. Ὁ Ἀπόστολος Εὐαγγελίου, Σωκίων 36, Νέα Ἐλβετία, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων πάνω σὲ φιλολογικὰ καὶ μουσικὰ θέματα.

Ὁ Γεώργιος Τσιτουρίδης, Νέα Κερασοῦς, Φιλιππιάς, Πρέβεζα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Ξανθὴ ἀμαζόνα» ἀπὸ τὴν Κύπρο. Παρακαλεῖ ὅταν γράψη νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της. Ὁ Γεώργιος Καραγιαννίδης, 26ης Ὀκτωβρίου No 7, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴ «Γλωσσοῦ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς» καὶ τὴ «Μελαχροινὴ Ντόλλυ» ἀπὸ τὴν Ἀφρική. Ὁ Ἀλέξανρος Τσίγγρος, (21 χρόνων), Σανατόριον Ἠπείρου, Ἰωάννινα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Θεοχάρης Ἀβραμίδης καὶ ὁ Χαράλαμπος Τσανακίδης, Νέο Κορδελιό, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 16—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Ὁ Νικόλ. Καπετανάκης, Μεραρχίας 27, Βέρροια, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Γεώργιος Τσαπάρας, Παπαρρηγοπούλου 53, Ἁγία Βαρβάρα, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὸ «Μαραμένο γιασεμὶ» ἀπὸ τὴ Στοκχόλμη τοῦ 976 τεύχους.

Ὁ Ντῖνος Γκέτσος, (20 χρόνων), ὄπισθεν Πολυκατοικιῶν, Λάρισσα, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἰταλική, ἀγγλικὴ καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Παναγιώτης Γεωργίου, Ἀρχάνιον, Λαμίας, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Δάκρυ τῆς ψυχῆς» τοῦ 976 τεύχους. Ὁ Ἐμμαν. Ἀναγνωστάκης, Θύσσου 24, Τέρμα Πατησίων, Ἀθῆναι, Grèce, μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἀγγλικὴ καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Νικόλαος Θρ. Λημνιός, Ἅγιος Εὐστράτιος, Λῆμνος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴ Κύπρο, ἡλικίας 13—15 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Οἱ χωροφύλακες Νικόλ. Ἀνδρικόπουλος, (23 χρόνων), καὶ ὁ Χρῆστος Ζερμπαλᾶς (23 χρόνων), Δ.Φ.Χ. Ἁγίου Εὐστρατίου, Λῆμνος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Βόλο, Καβάλα, Ἀλεξανδρούπολι καὶ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, ἡλικίας 16—23 χρόνων.

Ὁ Γεώργιος Σπύρου, Ναζλίου 156, Νέα Σμύρνη, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μόνικα» τοῦ τεύχους 979. Ὁ Νῖκος Οἰκονόμου, Ἐπιμενίδου 23, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Παράσχος Βαζκίδης, Βερονίκης 14, Καβάλα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀτίθασση ἀμαζόνα».

Ὁ Βασίλειος Κύρκος, (21 χρόνων), Σελλῶν 32, Καλούτσα, Ἰωάννινα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 982 τεύχους ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ντορέττα».

ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ "ΓΙΑΝΝΗΣ - ΣΟΦΙΚΑ"
Χαρ. Τρικούπη 14 Α΄ ὄροφος

Κυρία μου, Δεσποινίς μου
Γιὰ μιὰ ὡραία περμανάντ. Γιὰ μιὰ ὡραία κοὺπ ἢ βαφή, θὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ἐκάνατε τὴν καλλίτερη ἐκλογή, μὲ τὴν πρώτη ἐπίσκεψι στὸ κομμωτήριο,
«ΓΙΑΝΝΗΣ — ΣΟΦΙΚΑ»

Ὁ περίφημος κομμωτὴς ΓΙΑΝΝΗΣ Χόνδρος, ἐργασθεὶς ἐπὶ 20ετίαν εἰς τὸ μεγαλύτερο κομμωτήριον Ἀθηνῶν καὶ ἡ συνδιευθύντρια ΣΟΦΙΚΑ Φασιανοῦ, ἡ ἀπαραίτητη καλλιτέχνις κομμώτρια στὶς Βασιλικὲς κρουαζιέρες, εἶναι ἡ καλύτερη ἐγγύησις, γιὰ μιὰ θαυμάσια κόμμωσι.

Ἐπισκεφθῆτε τὸ ΓΙΑΝΝΗ & ΣΟΦΙΚΑ στὴ νέα διεύθυνσι (Χαρ. Τρικούπη 14 Α΄ ὄροφος) τοῦ πιὸ συγχρονισμένου κομμωτηρίου των, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν ὀμορφιά σας, μὲ τὶς πιὸ λογικὲς τιμές.

ΣΜΗΝΙΤΕΣ

Ὁ Εὐσταθ. Σαββίδης (20 χρόνων), 126 Σ.Α.Β. ΒΣΤ 911, Α.Μ.Η., Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Αἰμίλιος Βεάκης καὶ ὁ Σῶτος Παρίσσης (21 χρόνων), 111 Π.Μ., Μ. Συν)σεως, Ν. Ἀγχίαλος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Κ. Πετσίνης, 111 Π.Μ., ΜΣΒ, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Αἴγιο καὶ τὴν Πάτρα. Ὁ Μάκης Κρῖκος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὸ Αἴγιο καὶ τὸ Γαλαξείδι. Ὁ Ἄκης Παπαϊωάννου, 2α Μ.Κ.Ε., ΣΤΓ 904Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νέα ὀρφανή», ἡλικίας 19—21 χρόνων. Ὁ Ἀθανάσιος Σταυρόπουλος, 114 Π.Μ., Μ. «Σ», Τανάγρα, Βοιωτία, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Σάμπι». Ὁ Τάκης Κομνίδης, 111 Π.Μ., Μ.Σ.Β., Ν. Ἀγχίαλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴ Μακεδονία.

Ὁ Πέτρος Μπόγρης, 114 Π.Μ., 406 ΜΠΑ, Τανάγρα Βοιωτία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—26 χρόνων, στὴν ἰταλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Εὐάγγελος Πίσχινας, 28ον Α.Τ.Α., ΒΣΤ 904, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀριστείδης Δουλόπουλος (20 χρόνων), 111 ΠΜ, Μ. Μ.Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νέα τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ ὑποσμηνίας Τζίμης Βασιλείου, 111 ΠΜ, 408 ΜΠΑ, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Βασίλειος Βασιλόπουλος, καὶ ὁ Ἀνάργυρος Καραγιῶργος, 111 ΠΜ. Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὴ «Φλογερὴ Τσιγγάνα» καὶ τὴν «Πονεμένη Ὀρφανούλα».

Ὁ Παναγ. Κουλέντης, 127 ΣΑΒ, 206 ΜΕΜ, ΤΓΑ 1010, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Κωνσταντῖνος Ζαχαρίου, 110 ΠΜ, 407 ΜΑΑ, ΒΣΤ 904, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Ροσάνα» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὁ Αἰμίλιος Χούλης, καὶ ὁ Πάρις Χρυσούλης, 111 ΠΜ, Λέσχη Ὑπ)κῶν, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριες ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Σοκόρα» καὶ «Λιζάλα» τοῦ 982 τεύχους. Ὁ Τάκης Μίχτης, 110 ΠΜ, 348 ΜΤΑ, ΒΣΤ 904, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἑλληνοπούλα» τοῦ Καναδᾶ τοῦ 982 τεύχους.

Ὁ Π. Κουστένης, ὁ Ἀθανάσιος Σαρατσίδης καὶ ὁ Δ. Κουζούρης, 112 ΠΜ, Μ. Ἐφοδιασμοῦ, ΤΓΑ 1010, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Δημήτριος Τρεμοντάνης, 114 ΜΑ Τανάγρα, Βοιωτία, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Σαμπὶν» ἀπὸ τὴ Νίκαια τοῦ 979 τεύχους. Ὁ Στέφανος Περδίκης καὶ ὁ Δημήτριος Βαλτσίδης, 111 ΠΜ Μ.Ε. Πτέρυγος, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἰταλική, ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα. Ὁ Χρῆστος Ἀξιώτης, 123 ΠΤΕ 3η, ΚΤΕΣ ΤΓΑ 1010 ΣΤΑ, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ι. Κεφαλᾶς καὶ ὁ Κ. Ἀγγελῆς, 1η Μ. ΚΕΠ, ΒΣΤ 903, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Ἄγγελος Ὀρεστειάδης, 2α Μ. ΚΕΠ, ΣΤΓ 904Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πονεμένη μικρούλα» ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο.

ΝΑΥΤΕΣ

Ὁ Στέφανος Παπαδόπουλος, Β.Π. Ἔλλη, ΓΕΝ, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ ὑποκελευστὴς Νικόλαος Παυλῆς, Β.Π. Ἔλλη, ΓΕΝ, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐσωτερικό, ἡλικίας 15—25 χρόνων.

Ὁ δίοπος ραδιοτεχνίτης Τζὼν Ἀνδριόπουλος Κ.Ε.)ΚΑΝ Σχ. Ρ)Τ ΓΕΝ, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Γ. Ἀδαμόπουλος Β.Π. Πάνθηρ, Κ.Ε. Πόρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Φυλακισμένο καναρίνι». Ὁ Κ. Κοσκινᾶς, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κατερίνα Βαλέντε».

Ὁ ναύτης μηχανικὸς Ἰωάννης Καρκαλῆς, 12ος Λόχος, ΚΕ) ΚΑΝ ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Βασούλα» ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης. Ὁ Ἀναστάσιος Καλαϊδόπουλος ΒΝΣ, ΔΕΣΜ, ΒΣΤ 901, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Μελαψὸ ρόδο τῆς Ἀνατολῆς» καὶ τὸ «Φυλακισμένο καναρίνι» τοῦ 976 τεύχους. Ὁ Μάριος Παπανικολάου, Β.Π. Ἔλλη, ΓΕΝ, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Α. Μπομποτᾶς καὶ ὁ Ἰω. Ἀντώνογλου, Α)Γ Σάμος ΓΕΝ, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἐβελίνα» καὶ «Μαρίνα» τοῦ 981 τεύχους. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ Γ. Μπουκούζης καὶ Χ. Σαραβανίδης, Ν)Α 2186 Λέρος, ΔΟΝ, Κ.Ε. Πόρος, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ ὑπαξιωματικὸς Γεώργιος Τέντος, 522 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΒΣΤ 903, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—22 χρόνων. Ὁ Ἐλευθέριος Παπαδόπουλος καὶ ὁ Παῦλος Μαργαρίτης, ΚΕΝ Κρήτης, 3ος Λόχος, ΣΤΓ 911Α, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἀναστάσιος Κωνσταντινίδης, 606 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 920Γ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Λουκὸ μπουκέτο» τοῦ 978 τεύχους.

Ὁ Νικόλαος Θωΐδης, 13ον Κ.Ε., ΣΤΓ 920, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἰωάννης Σταμπέλος, Σ.Φ.Μ. Λαύριον, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας. Ὁ λοχίας Δ. Δημόπουλος, Ἴλη Δ)σεως ΚΕΤ, ΒΣΤ 902, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ».

Ὁ Χαρ. Ἀνδρέου, 522 Π.Π., 1ος Λόχος, ΒΣΤ 903, ζητεῖ ἀλληλοφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—22 χρόνων. Ὁ ὑπαξιωματικὸς Ἰωάννης Μιχαηλίδης, Σχολὴ Πεζικοῦ, Χαλκίς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Πλάκα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἐδίθ».

Ὁ Κ. Μπακογιάννης, 582 Τ.Π., ΛΒΟ ΣΤΓ 918Β, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Γεώργιος Τσίκινης, 582 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 918Β, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Δημήτριος Σπυριδόπουλος καὶ ὁ Χρῆστος Νάτσιος, 122 Μ.Π.Π., ΣΤΓ 918, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἰωάννης Τσάτσαρης, ΚΥΕΠ 1ος Λόχος, ΒΣΤ 902, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Κύπρο.

Ὁ λοχίας Αἰμίλιος Σάμιος, ΚΣΠΑ)ΒΣΣ, Οὐλαμὸς Ἁρμάτων, ΒΣΤ 901, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Νικόλαος Δαρεμᾶς, 564 Τ.Π. 1ος Λόχος, ΣΤΓ 916, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ».

Ὁ Κ. Θωμίδης, 613 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 920Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πυργοδέσποινα τῆς ἀγάπης» τοῦ 958 τεύχους. Ὁ ὑπαξιωματικὸς Ἰωάννης Φούκας, 953 Λόχος ΕΣΑ ΣΤΓ 912, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μελαχροινούλα μὲ τὰ πράσινα μάτια». Ὁ Χρ. Τσίχλης, 582 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 918Β, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Δυὸ ἀχώριστοι φίλοι, ὁ Ἰωάννης Ἀμπατζόπουλος καὶ ὁ Γ. Μπαμπούνης, 711 ΤΜ)ΕΣΕ, ΣΤΓ 914, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Βασούλα» καὶ «Νίκη» ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς Γεώργιος Πετρᾶκος, 505 ΤΠ, ΛΒΟ, ΣΤΓ 913Α, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας, ποὺ μπορεῖ νὰ φέρη τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ λοχίας Γ. Σταυρουλάκης, 572 ΤΠ Λ. Δ)σωες, ΣΤΓ 917Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Ροζίτα» τοῦ 981 τεύχους. Ὁ ἔφεδρος λοχίας Ἀνδρέας Σαρρῆς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κάθριν» τοῦ 981 τεύχους. Δυὸ φίλοι ὁ Διογένης Σαλβᾶνος καὶ ὁ Παναγιώτης Σμπρίνης, 723 Τ. Μηχανικοῦ, 2ος Λόχος, ΒΣΤ 903, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κὰρτ-ποστὰλ καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας.

Ὁ Δημήτριος Αὐγέρης καὶ ὁ Παῦλος Ἀραχναῖος, ΚΕΝ Κορίνθου, 4ος Λόχος, ΣΤΓ 909, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ φίλες ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Κίττυ» καὶ «Ροζίτα». Ὁ Ἀθανάσιος Κώνστας, 180 ΜΑ)ΤΠ, ΣΤΓ 914Γ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Δυὸ φίλοι: ὁ Γεώργ. Μπούτλας καὶ ὁ Θεόδωρος Στάμου, ΚΕΕΜ, Σχολὴ ἀξιωματικῶν, ΣΤΓ 909Α, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Γεώργιος Ἀναστασάκης καὶ ὁ Βασίλειος Ἀνδρῖκος, ΚΕΝ Κρήτης, 3ος Λόχος, ΣΤΓ 911Α, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ φίλες ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἀνδαλουσία» καὶ «Ντιάνα». Ὁ Χριστόφορος Μωραΐτης, 111 Τ.Υ., ΣΤΓ 914Γ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς δυὸ φίλες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ» καὶ «Ἀντζέλικα», καθὼς καὶ μὲ τὴ «Γκριζέττα» ἀπὸ τὴ Δράμα.

Ὁ Ἀθανάσιος Συρακούλης, 1672 Ε.Α. ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Θεοχάρης Γῶγος καὶ ὁ Πάνος Μπάκνης, 171 ΜΕΑ)ΑΠ, ΣΤΓ 908 Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ δεκανέας Γεώργιος Φαφούνης, 502 Τ.Π., Λόχος Διοικήσεως, ΣΤΓ 912Α Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας. Ὁ Ὀδυσσεὺς Τουλουμουτζόγλου, 655 ΑΒΠ, ΒΣΤ 902, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐρώπη, ἡλικίας 17—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Τὸ ἀπαραίτητο βιβλίο γιὰ κάθε γυναῖκα
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
Ἰατροῦ Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Πλουσίως εἰκονογραφημένη. Σελίδες 320

Κυριώτερα περιεχόμενα: Ἡ νεωτέρα θεραπεία τῶν τριχομονάδων τοῦ κόλπου — Γενετήσια ζωὴ τῆς γυναίκας — Τὸ γυναικεῖον στῆθος —Ἔμμηνος ροὴ — Ἀνεπάρκειες ὠοθηκῶν — Παθήσεις — Ὑπερτρίχωσις — Διαστροφές, αὐνανισμὸς κλπ. Ἀναφροδισία — Στείρωσις— Κύησις — Τεχνητὴ γονιμοποίησις — Γόνιμες καὶ ἄγονες ἡμέρες τοῦ κύκλου — Θεραπεῖες κλπ. ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἀποστέλλεται παντοῦ συστημένο μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ δρχ. 60 εἰς τὴν διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως. ΣΕΚΕΡΗ 8, Ἀθῆναι

NOUVELLE POUDRE
Tokalon
Fascination
ROSE OCRE
NOUVELLE POUDRE
Tokalon
RACHEL OCRE

Νά ἡ πούδρα σας

Πολὺ ἁπαλὴ στρώνει θαυμάσια στὸ δέρμα, ἐξαιρετικὰ ὁμοιόμορφη, ἀρωματισμένη μὲ τὸ λεπτότερο ἄρωμα, ἡ νέα πούδρα TOKALON σὲ κουτὶ «CRYSTALE» θὰ σᾶς κάνη νὰ φαίνεσθε νεώτερη, ὠμορφότερη, πραγματικὰ γοητευτική!

Tokalon
Fascination

ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΤΕ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ

Μὴ νομίζετε ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ξοδέψετε πολλὰ γιὰ νὰ εὐχαριστήσετε τοὺς προσκεκλημένους σας. Ἡ ἐπιτυχία μιᾶς φιλικῆς συγκεντρώσεως ἐξαρτᾶται περισσότερο ἀπὸ μερικὲς μικρές, ἀλλὰ πολὺ σημαντικὲς λεπτομέρειες. Φροντίσετε, τὰ πρόσωπα ποὺ προσκαλεῖτε νὰ ταιριάζουν μεταξύ τους καὶ νὰ κυλᾶ ἡ συζήτησις πάντα γύρω ἀπὸ εὐχάριστα θέματα. Οἱ μεζέδες ποὺ θὰ προσφέρετε νὰ εἶναι ἁπλοῖ ἀλλὰ ποικίλοι. Ὅσο γιὰ τὸ ποτό, δὲν ὑπάρχει ζήτημα ποικιλίας, γιατὶ τίποτε ἄλλο δὲν δημιουργεῖ αὐτομάτως «φιλικὸ περιβάλλον» ὅσο ἡ μπύρα. Ταιριάζει ὁ ὁποιανδήποτε ὥρα καὶ σ' ὁποιανδήποτε συντροφιά. Ἡ μπύρα εἶναι ἕνα τονωτικὸ ποὺ ὑποβοηθεῖ νὰ ἀντέχουμε καλλίτερο στὴν κούρασι. Εἶναι τὸ πιὸ πλούσιο ποτὸ σὲ βιταμίνες καὶ ἔνζυμα. Ἀπὸ σήμερα πίνετε τακτικὰ μπύρα Φὶξ στὰ γεύματά σας καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη ὥρα. Ἡ μπύρα σᾶς κάνει καλό.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Me KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ τηλ. 612-010

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΤΟ «ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΣΠΙΤΙ»

εἶναι τὸ **ΣΠΙΤΙ — ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΚΕΡΔΟΣ,** ποὺ θὰ προσφέρουν ἐφέτος εἰς τὸν ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΧΕΡΟΝ των αἱ **6** ΠΡΩΤΑΙ (ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ) ΣΕΙΡΑΙ του. Τὸ «Σύγχρονο Σπίτι» ἔχει πλήρη ἠλεκτρικὸν ἐξοπλισμὸν καὶ ὅλας τὰς συγχρόνους ἀνέσεις. Εἶναι τὸ «Σπίτι — χαρὰ» τῆς νοικοκυρᾶς.

3 Χ 6 = 18

εἶναι τὰ **18 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ-ΕΚΤΑΚΤΑ ΚΕΡΔΗ,** ποὺ θὰ μοιράσουν ἐφέτος εἰς τοὺς τυχερούς των αἱ **6** ΠΡΩΤΑΙ (ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ) ΣΕΙΡΑΙ του.

3 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ κάθε Σειρά, ἀλλὰ μόνον αἱ 6 πρῶται (Προνομιοῦχοι).

3 Χ 6 = 18

εἶναι τὰ **18 ΕΚΤΑΚΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΚΕΡΔΗ,** ἀπὸ 10.000—50.000 δραχμὰς ἕκαστον, ποὺ θὰ μοιράσουν ἐφέτος εἰς τοὺς τυχερούς των αἱ **6** ΠΡΩΤΑΙ (ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ) ΣΕΙΡΑΙ του.

3 ΕΚΤΑΚΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΚΕΡΔΗ, ἀπὸ 10.000 — 50.000 δραχμάς, κάθε Σειρά, ἀλλὰ μόνον αἱ 6 πρῶται (Προνομιοῦχοι).

ΕΚΤΟΣ ΑΥΤΩΝ ΟΙ ΚΑΤΟΧΟΙ ΛΑΧΕΙΩΝ ΤΩΝ **6** ΠΡΩΤΩΝ (ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΩΝ) ΣΕΙΡΩΝ **ΘΑ ΜΕΤΑΣΧΟΥΝ** ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΕΡΔΗ — ΣΠΙΤΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ ΕΠΙΣΗΣ:

3 Χ 6 = 18 ΣΠΙΤΙΑ

3 ΣΠΙΤΙΑ — ΕΙΔΙΚΑ ΚΕΡΔΗ κάθε Σειρά. Τὰ 3 αὐτὰ ΕΙΔΙΚΑ ΚΕΡΔΗ — ΣΠΙΤΙΑ θὰ μοιράσουν ἐφέτος εἰς τοὺς τυχερούς των ΟΛΑΙ ΑΙ ΣΕΙΡΑΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ.

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΘΑ ΜΕΤΑΣΧΟΥΝ ΟΙ ΚΑΤΟΧΟΙ ΛΑΧΕΙΩΝ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΞ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΩΝ ΣΕΙΡΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΓΕΝΙΚΑ ΚΕΡΔΗ — ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ ΔΡΑΧΜΩΝ.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑΣ 6 ΠΡΩΤΑΣ (ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΥΣ) ΣΕΙΡΑΣ (ΠΡΩΤΗ — ΕΚΤΗ), ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ.

(Δημοσιεύεται μόνον δυνάμει είδικῆς ἐντολῆς τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Η.Ε.Α.)

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἔλα μαζί μας, πατέρα!

Εἶχε κάνει μιὰ μεγάλη τρέλλα ὁ Δημητράκης, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ νησί Παράτησε τὴ δουλειά του, δουλειὰ στρωμένη, γιατὶ ἦταν ὁ καλύτερος ἐπιπλοποιὸς τοῦ νησιοῦ καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο καὶ πιὸ σοβαρό, παράτησε τὴ γυναῖκα του, τὴν ὅμορφη Ρηνούλα, μὲ δυὸ μωρὰ παιδιά, τὸ ἕνα δύο καὶ τὸ ἄλλο τεσσάρων χρόνων. Δυὸ κοριτσάκια ἀγγελούδια μὲ τὶς χρυσὲς μποῦκλες τους...

Μά, γιατί νὰ φύγη ἀπὸ τὸ νησὶ ὁ Δημήτρης; Τί ἦταν πάλι αὐτὴ ἡ τρέλλα ποὺ τὸν ἔπιασε;

Αὐτὰ ἔλεγαν μεταξύ τους οἱ χωριανοί του στὶς κουβέντες τους.

Ὅσο γιὰ τὴ γυναῖκα του, πνιγμένη στὸ κλάμα ὅπως ἦταν, ποιά ἀπάντησι μποροῦσε νὰ δώση, ἀφοῦ δὲν ἤξερε τίποτα; Μήπως τὸν εἶδε ποὺ ἔφυγε; Κάποιος μικρὸς τῆς εἶπε, ὅτι τὸν πῆρε τὸ μάτι του τὰ χαράματα νὰ μπαίνη σὲ μιὰ βάρκα, κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα δέμα, γιὰ ν' ἀνεβῆ στὸ βαπόρι τῆς συγκοινωνίας, ποὺ περνᾶ κάθε δυὸ μέρες ἀπὸ τὸ νησί, τὰ ξημερώματα.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο ποὺ ἤξεραν, γιατὶ ὁ Δημήτρης οὔτε εἶπε σὲ κανένα τίποτα, οὔτε ἄφησε στὸ σπίτι του κανένα σημείωμα γιὰ ποῦ πήγαινε.

Ἡ Ρηνούλα μπόρεσε νὰ συνέλθη μόνο ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὅταν τὰ κοριτσάκια της ἄρχισαν νὰ τὴν τραβοῦν ἀπὸ τὸ φουστάνι καὶ νὰ φωνάζουν πὼς πεινοῦσαν.

Μάζεψε τότε τὰ παιδιά της καὶ πῆγε νὰ βρῆ προστασία καὶ φαγητὸ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, ποὖχε καλὸ μαγαζὶ στὴν ἀγορά.

★

Ὁ καιρὸς περνοῦσε, ὅλος ὁ κόσμος ξέχασε τὸ Δημήτρη καὶ μόνο ἡ Ρηνούλα στέναζε, καθὼς ἀντίκρυζε τὸ γιαλό, κάθε ποὺ περνοῦσε τὸ βαποράκι τῆς συγκοινωνίας. Δὲν εἶχε χάσει τὶς ἐλπίδες της πὼς θὰ γύριζε ὁ ἄντρας της μιὰ μέρα στὸ σπίτι του, ὅσο σκληρὸς κι' ἂν φάνηκε στὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του.

Πέρασαν δυὸ χρόνια, μὰ ὁ Δημήτρης δὲ φάνηκε, οὔτε κι' ἔστειλε κανένα γράμμα στὴν οἰκογένειά του.

Κάποτε ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, ὁ Ἀποστόλης, ἕνας ἡλικιωμένος νοικοκύρης τοῦ νησιοῦ, πῆγε γιὰ νὰ βρῆ τὸ γυιό του, σ' ἕνα χωριὸ τῆς Κορινθίας. Ἦταν ἕνας ἄσωτος, ποὺ τοῦ ἄρεσαν οἱ περιπέτειες καὶ τὰ γλέντια. Εἶχε ἀράξει, λοιπόν, σὲ κάποιο χωριὸ καὶ ἔκανε τὸ χτίστη. Μὰ ποῦ τὸν ἔχανες, ποῦ τὸν εὕρισκες, πάντα στὴν ταβέρνα.

Ἀγκαλιάστηκαν γυιὸς καὶ πατέρας, εἶπαν τὰ δικά τους, καὶ μίλησαν καὶ γιὰ τὰ νέα τοῦ νησιοῦ. Ἦρθε τότε ἡ κουβέντα καὶ γιὰ τὸ Δημήτρη, ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῆ.

— Μπᾶ, δὲ χάθηκε, εἶπε ὁ γυιὸς τοῦ Ἀποστόλη. Δὲν πάει μῆνας, ποὺ τὸν εἶδα!...

— Καὶ ποῦ τὸν εἶδες;

— Σ' ἕνα πανηγύρι...

— Τὸ Δημήτρη; Κι' ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του ποὺ ὑποφέρουν; Γλεντάει αὐτὸς κι' οἱ δικοί του νὰ πεινᾶνε;

— Δὲ γλεντοῦσε, πατέρα. Εἶχε τὰ χάλια του. Τὰ ροῦχα του ἦταν λιγδωμένα, σχεδὸν κουρέλια, τὰ παπούτσια του ἦταν τρύπια κι' ἦταν ἀξύριστος κι' ἐλεεινός. Ἔκανε τὸν ὑπηρέτη σὲ κάτι ὀργανοπαῖκτες, ποὺ εἶχαν ἔρθει στὸ πανηγύρι γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὸν κόσμο.

— Ὑπηρέτης ὁ Δημήτρης;

— Ἔτσι κατάντησε, πατέρα. Κι' ἐγώ, ποὺ δύσκολα τὸν γνώρισα, ὅταν τὸν φώναξα, πῆγε νὰ μοῦ ξεφύγη, μὰ τὸν κράτησα, τὸν κέρασα κρασὶ καὶ τότε λύθηκε ἡ γλῶσσα του. Ντρέπεται νὰ ξαναγυρίση στὸ νησί, γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε, καὶ γιὰ τὴν κατάντια του. Τώρα, ἔχει ξεπέσει πιὰ καὶ δύσκολα μπορεῖ νὰ ξεφύγη ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἔμπλεξε...

— Μὰ τί τοῦ συνέβη; Γιατί ἔφυγε; ρώτησε ὁ Ἀποστόλης.

— Εἶναι φρικτὴ ἡ ἱστορία του. Μοῦ τὴν εἶπε ὅλη, ἀλλὰ μὲ ὥρκισε νὰ μὴ γράψω τίποτα στὸ νησί. Πᾶνε, λοιπόν, τρία χρόνια, ποὺ οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ὀργανοπαῖκτες εἶχαν ἔρθει στὸ νησί, στὸ πανηγύρι τῆς Φανερωμένης. Αὐτοὶ εἶχαν μαζί τους καὶ μιὰ ποὺ τραγουδοῦσε, τὴ Μελπομένη.

— Ἄ, ναὶ τὴ θυμᾶμαι, μιὰ ξανθειά, μὲ δυὸ μεγάλα γαλανὰ μάτια. Λοιπόν;

— Ὁ Δημήτρης τὴν ἐρωτεύτηκε κι' ἔκανε σὰν τρελλὸς γι' αὐτήν. Ξόδευε λεφτὰ γιὰ νὰ τῆς στέλνη φουστάνια καὶ χρυσαφικά. Μά, ἐκείνη δὲν τοὔδινε σημασία. Σὲ τρεῖς μέρες οἱ ὀργανοπαῖκτες καὶ ἡ Μελπομένη ἔφυγαν κι' ὁ Δημήτρης ξεχνῶντας τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, τὴν ἀκολούθησε. Ἐκείνη τοὖφαγε καὶ τὰ ὑπόλοιπα κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τοῦ δίνη ἕνα κομμάτι ψωμὶ γιὰ νὰ τοὺς ὑπηρετῆ!

— Βρέ, ποῦ κατάντησε ὁ δυστυχισμένος ὁ Δημήτρης!

— Κι' ἔπειτα ἔχεις παράπονο μ' ἐμένα, πατέρα. Ἐγὼ δὲν ἔκανα τὶς τρέλλες τοῦ Δημήτρη. Κρατῶ τὴν ἀξιοπρέπειά μου καὶ τ' ὄνομά μου ἀκηλίδωτο. Τώρα ὅμως ἀποφάσισα νἄρθῶ μαζί σου.

— Κι' ὁ Δημήτρης; Ποὖναι τώρα ὁ Δημήτρης;

— Γυρίζει ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, μὲ τὴ Μελπομένη καὶ τοὺς ὀργανοπαῖκτες.

★

Νύχτα ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ἀποστόλη ἡ Ρηνούλα καὶ τὸ πρωῒ ποὺ περνοῦσε τὸ βαποράκι τῆς συγκοινωνίας, μπαρκάρισε μὲ τὰ δυὸ κοριτσάκια της γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Πρώτη φορὰ ταξίδευε ἡ δυστυχισμένη, μὰ τὰ κατάφερε νὰ βρῆ τὸ σιδηρόδρομο καὶ νὰ φύγη τὴν ἴδια μέρα γιὰ τὴν Κόρινθο. Ἀπὸ ἐκεῖ ρωτῶντας γιὰ τὸ χωριό, ποὖχε πανηγύρι, πῆρε τὸ λεωφορεῖο κι' ἔφτασε κατὰ τὸ βράδυ.

Ἀθόρυβα, λὲς καὶ πήγαινε νὰ προσκυνήση, ἔφτασε στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, κρατῶντας τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ χέρι. Ἀνακατεύτηκε μὲ τὸν κόσμο, πλησίασε σ' αὐτοὺς ποὺ χόρευαν κι' εἶδε τοὺς ὀργανοπαῖκτες μὲ τὴ Μελπομένη στὴ μέση, ποὺ τραγουδοῦσε.

Τὸ τηλεγράφημα ποὺ τῆς εἶχε στείλει ὁ Ἀποστόλης ἦταν κατατοπιστικό. Ἔτσι ἔψαχνε τώρα νὰ βρῆ σὲ καμμιὰ γωνιὰ τὸν ἄντρα της.

Καὶ μιὰ στιγμὴ τὸν εἶδε! Εἶχε ἀκουμπήσει σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ ἀνάμεσα στὰ δυὸ του χέρια. Κρατήθηκε, δὲ φώναξε, μόνο ἔσκυψε στὰ δυὸ της κοριτσάκια καὶ τοὺς ψιθύρισε:

— Ἐκεῖνος ἐκεῖ εἶναι ὁ πατέρας σας... Τρέξτε νὰ τὸν ἀγκαλιάσετε!...

Τὰ παιδιὰ ξέφυγαν ἀπὸ τὰ χέρια της κι' ἔτρεξαν πρὸς τὸ Δημήτρη:

— Πατέρα, πατέρα! τοῦ φώναξαν καὶ τὸν ἀγκάλιασαν μὲ τὰ δυό τους χεράκια. Ἔλα μαζί μας πατέρα!...

Στὸ μεταξὺ πλησίασε κι' ἡ Ρηνούλα.

— Σήκω, Δημήτρη. Φίλησε τὰ παιδιά σου! τοῦ εἶπε.

Ἕνας λυγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος του καὶ δυὸ χέρια ἄνοιξαν νὰ δεχτοῦν στὴν ἀγκαλιά του, τὰ παιδιά του.

— Σούφρωσα καὶ τὰ ροῦχα σου, Δημήτρη... Πᾶμε κάπου ν' ἀλλάξης, νὰ πλυθῆς καὶ νὰ φύγουμε... Εἶσαι ὁ καλύτερος νοικοκύρης... Κανεὶς δὲν ξέρει οὔτε ποῦ ἤσουν, οὔτε τί ἔκανες. Ὅλοι περιμένουν νὰ σὲ δοῦν πάλι στὸ νησί...

Ὁ Δημήτρης ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο τῆς γυναίκας του καὶ ψιθύρισε:

— Συχώρεσέ με, Ρηνούλα... Τὸ φταίξιμό μου ἦταν μεγάλο...

Μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἐλπίδες σήκωσε τώρα τὸ κεφάλι ὁ Δημήτρης. Καὶ ξεκίνησαν ὅλοι, μπρὸς τὰ παιδιά, καὶ πίσω αὐτὸς μὲ τὴ Ρηνούλα γιὰ μιὰ καινούργια εὐτυχία...

ΜΙΡΑΝΤΑ

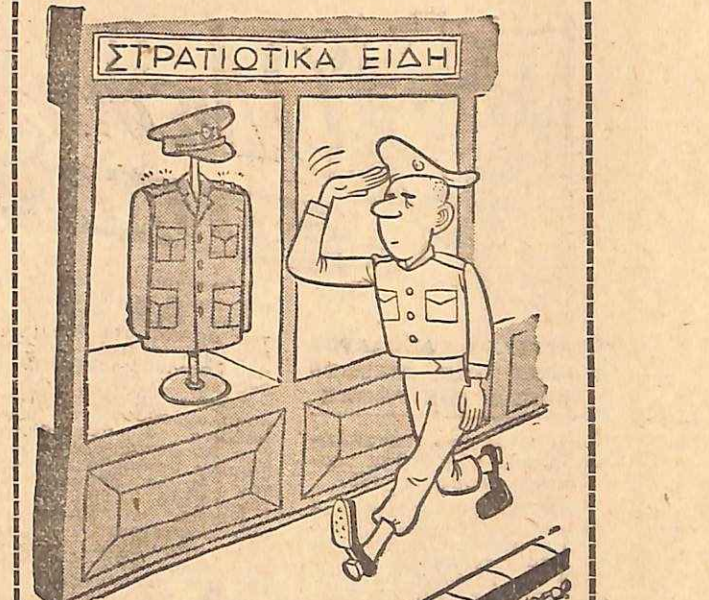

Ὁ νεοσύλλεκτος...

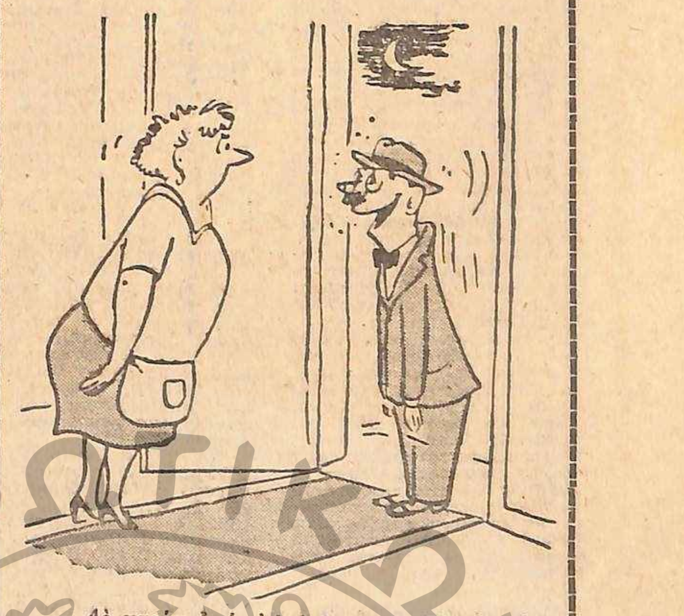

— Δὲ φταίω ἐγώ, Ἀγλαΐα μου... Τὸ αὐτοκίνητο φταίει, ποὺ χάλασε μπρὸς στὴν ταβέρνα τοῦ Μιχάλη...

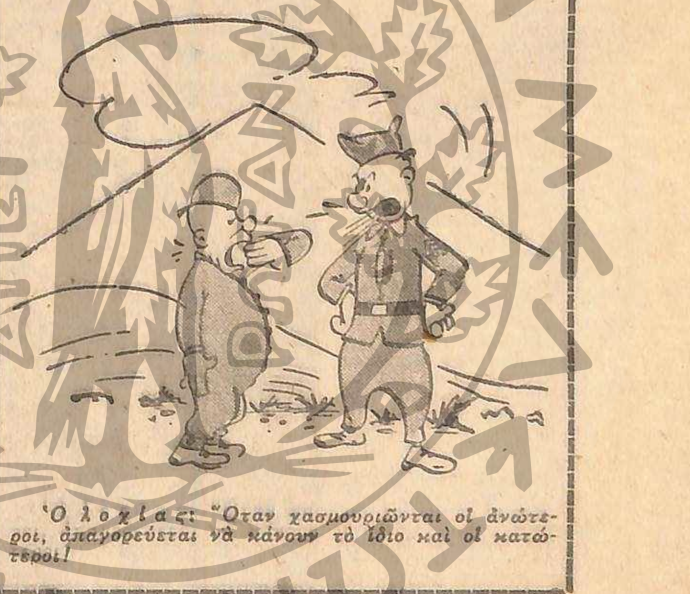

Ὁ λοχίας: Ὅταν χασμουριῶνται οἱ ἀνώτεροι, ἀπαγορεύεται νὰ κάνουν τὸ ἴδιο καὶ οἱ κατώτεροι!

Ο Διεθνής Στίβος

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΔΕΠΑΣΤΑΣ Ο ΗΡΩΣ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Κατέρριψε τὸ πανελλήνιο ρεκὸρ τῶν 800 μ. τέσσερες φορὲς τὸ 1957

Στὴ Ρώμη ὁ Εὐάγγελος Δεπάστας κατήγαγε σημαντικὴ πρώτη νίκη στὰ 800 μ. μὲ νέο πανελλήνιο ρεκὸρ 1΄49΄΄2. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ χαιρετίστηκε μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες φιλάθλους. Εἴχαμε λαμπρὲς ἐπιτυχίες στοὺς διεθνεῖς ἀθλητικοὺς στίβους τὰ τελευταῖα εἴκοσι χρόνια. Ὁ Ν. Σύλλας ἦλθε ἕκτος στὴ δισκοβολία στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ Βερολίνου καὶ ὁ Χ. Μάντικας ἔδωσε τὸ εἶναι του γιὰ νὰ πάρη τὴν ἕκτη καὶ αὐτὸς θέσι στοὺς τελικοὺς ἀγῶνες τῶν 400 μ. μετ' ἐμποδίων στὴν ἴδια Ὀλυμπιάδα. Ὁ Γ. Ρουμπάνης στὴν τελευταία Ὀλυμπιάδα τῆς Μελβούρνης ἀνέβασε τὴ στάθμη τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ ἀκόμα ψηλότερα μὲ τὴν τρίτη ὀλυμπιακὴ νίκη του στὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ. Ἡ πρώτη ὅμως νίκη τοῦ Ε. Δεπάστα στοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες τῆς Ρώμης στὰ 800 μ. παρουσιάζει τὸν ἑλληνικὸ ἀθλητισμὸ ὄχι μόνον δυναμωμένο σὲ ἀγωνίσματα, ποὺ παλαιότερα οὔτε συζήτησι κἂν μποροῦσε νὰ γίνη γι' αὐτά, ἀλλὰ καὶ χρόνο ἄξιο νὰ προβληθῆ διεθνῶς. Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Ρώμης σχολίασε μάλιστα τὸ γεγονὸς μὲ τὴν παρατήρησι, πὼς ὁ Δεπάστας μποροῦσε νὰ ἐπιτύχη χρόνο κάτω ἀπὸ 1΄49΄΄ ἐὰν ἐπετίθετο ἐνωρίτερα στὸ τελικὸ «ἀμπαλάζ»

★

Δραματικός, συναρπαστικός, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρων ἦταν ὁ ἀγώνας τῶν 800 μ. στοὺς διεθνεῖς τῆς Ρώμης.

Ἔλαβον μέρος ὁ Φινλανδὸς Σαλόνεν, ὁ Ἄγγλος Ράουσον οἱ Ἰταλοὶ Σκάβο καὶ Ρότσι καὶ ὁ ρέκορντμαν τῆς Ἑλλάδος στὰ 800 μέτρα Ε. Δεπάστας.

Ἐπιθετικὸς αὐτὴ τὴ φορὰ ἀνέλαβε τὴν πρωτοπορεία. Ὁ ρυθμὸς ὅμως ποὺ ἔδωσε στὸν ἀγώνα ἦταν λίγο ἐπιφυλακτικός, συγκρατημένος, ὑπολογισμένος θἄπρεπε νὰ ποῦμε, περισσότερο γιὰ τελικὸ σπριντάρισμα καὶ λιγώτερο γιὰ ἐντυπωσιακὴ πρωτοβουλία.

Ὡδήγησε ἔτσι τὴ φάλαγγα τῶν διεθνῶν ἄσσων μέχρι τὰ 150 μ. Εὐθὺς ἀμέσως ὑπεχώρησε λίγο γιὰ ν' ἀφίση ἄλλους «νὰ βγάλουν τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρύπα».

Ἡ τριὰς τῶν Σαλόνεν, Ράουσον καὶ Σκάβο προχώρησε ἀποφασιστικὰ καὶ πέρασε πρώτη ἀπὸ τὰ 400 μ. Ὁ Δεπάστας κοντὰ τέταρτος. Στὰ 600 μ. ὅμως ἔκρινε κατάλληλη τὴ στιγμὴ νὰ βελτιώση τὴ θέσι του καὶ πέρασε τρίτος στοὺς πρωτοπόρους.

Τὴν ἐπικὴ τιτανομαχία του ἄρχισε στὰ 700 μ. μὲ ἕνα τρομακτικὸ ἀμπαλάζ, ποὺ ξάφνιασε τοὺς Ἰταλοὺς θεατάς.

Ὄρθιοι οἱ φίλαθλοι παρακολουθοῦσαν τὴ μάχη ποὔδινε ὁ πρωταθλητής μας Δεπάστας πρὸς τὸν ἐξαίρετο Φινλανδὸ Σαλόνεν, τὸν Ἄγγλο Ράουσον καὶ τὸν Ἰταλὸ Σκάβο.

Φυσικὰ τὸ χτυποκάρδι τῶν συμπατριωτῶν τοῦ Ἰταλοῦ ἦταν ἔντονο. Θερμόαιμοι ὅπως εἶναι οἱ γείτονές μας προσπαθοῦσαν μὲ κραυγὲς καὶ χειροκροτήματα νὰ παρασύρουν τὸν Σκάβο πρὸς τὸ νῆμα.

Ὁ Δεπάστας ὅμως ἀπτόητος συνέχισε τὸν μεγαλειώδη ἀγώνα του κυρίως πρὸς τὸν Σαλόνεν, μετὰ πρὸς τὸν Ράουσον καὶ ὕστερα πρὸς τὸν Σκάβο καὶ ἔκοψε πρῶτος τὸ νῆμα μὲ νέο πανελλήνιο ρεκὸρ 1΄49΄΄2.

Ὁ Ἄγγλος Ράουσον ἔχασε στὰ τελευταῖα μέτρα καὶ τὴ δευτέρα θέσι ἀπὸ τὸν Σκάβο, ποὺ σημείωσε 1΄49΄΄3. Ράουσον 1΄49΄΄5. Ρότσι, Σαλόνεν.

★

Ἀπὸ τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ 1896, ὅταν ὁ Ἄγγελος Φέτσης (ΑΟΑ), ὁ ἀειθαλὴς σήμερα καθηγητὴς τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς καὶ πρωτοπόρος τοῦ ἑλληνικοῦ προσκοπισμοῦ σημείωσε 2΄22΄΄2 πέρασαν 61 ἀκριβῶς χρόνια. Τὸ ρεκὸρ τῶν 800 μ. γνώρισε πολλὲς διακυμάνσεις καὶ ὑπέροχους γιὰ τὴν ἐποχή τους κατόχους.

Τὸ 1899 ὁ Ξενάκης (τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου) τὸ ὑπεβίβασε σὲ 2΄20΄΄2. Τὴν ἴδια χρονιά, τὸ 1899, ὁ Γολέμης τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου σὲ 2΄15΄΄2. Μετὰ δύο χρόνια ὁ Χατζηδημητρίου τοῦ Ἐθνικοῦ σὲ 2΄11΄΄4. Τὸ 1907 ὁ Δημητρίου, τοῦ ἰδίου συλλόγου σὲ 2΄10΄΄6 καὶ ἕνα χρόνο ἀργότερα σὲ 2΄08΄΄6.

Στὸ ἀθλητικὸ στερέωμα ἔλαμψε τὸ 1909 τὸ ἄστρο τοῦ Διαμαντῆ Κάντζα, τοῦ ὑπέροχου ἐκείνου πρωταθλητοῦ τοῦ Πειραϊκοῦ Συνδέσμου ποὺ θριάμβευσε ἀπὸ τὰ 800 μ. μέχρι τὸ Μαραθώνιο δρόμο. Ὁ Κάντζας σημείωσε 2΄07΄΄2 τὸ 1909. 2΄07΄΄ τὴν ἴδια χρονιά. 2΄06΄΄8 τὸ 1911.

Τὸ ρεκὸρ τοῦ Κάντζα παρέμεινε ἀπροσπέλαστο μέχρι τὸ 1928, ὁπότε ὁ νεαρὸς τότε δρομέας τῆς Α.Ε.Κ. Μάγγος σημείωσε τὸ 2΄03΄΄8 γιὰ νὰ παραχωρήση ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια τὴ θέσι του στὸν ἀλησμόνητο Γεωργακόπουλο (Α.Ε.Κ.) μὲ 2΄03΄΄. Ὁ Κορρὲς (Παν.) τὸ 1931 ὑπεβίβασε τὸ ρεκὸρ σὲ 2΄02΄΄2. Τὴν ἴδια ὅμως χρονιὰ ὁ Γεωργακόπουλος τοῦ ἀφήρεσε τὰ σκῆπτρα μὲ 2΄01΄΄ καὶ 2΄00΄΄2.

Ὁ πρῶτος ποὺ ἔσπασε τὸ φράγμα τῶν 2΄ στὰ 800 μ. ἦταν ὁ μικροσκοπικὸς Λέων Πασοῦ τῶν Φιλίππων Καβάλας τὸ 1932 μὲ 1΄59΄΄8.

Μετὰ τρία χρόνια ὁ ὑπέροχος Γεωργακόπουλος σημειώνει 1΄58΄΄2 καὶ τὴν ἑπόμενη χρονιὰ 1΄57΄΄3.

Ἦλθεν ὅμως ἡ ἐποχὴ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.

Δὲν ἦταν τότε κατάλληλο τὸ κλῖμα γιὰ ἀγῶνες καὶ ρεκόρ.

Μόλις τὸ 1949 ὁ Μαυροειδῆς τοῦ Παναθηναϊκοῦ σημειώνει 1΄57΄΄1 καὶ τὴν ἴδια χρονὰ 1΄56΄΄7. Τὸ 1950 1΄55΄. Τὸ 1951 1΄54΄΄. Τὸ 1952 1΄53΄΄.

Τὸν ἑπόμενο χρόνο 1953, ἀνατέλλει τὸ ἄστρο τοῦ Ε. Δεπάστα μ' ὅλη του τὴ λαμπρότητα.

Ὁ φιλότιμος πρωταθλητὴς τοῦ Πανιωνίου σημειώνει 1΄52΄΄5. Τὸ 1954 1΄52΄΄3. Τὸ 1955 1΄51΄΄2.

Τὸ ἄλλο ἀστέρι τῆς λαμπρᾶς δυάδος, ὁ Κωνσταντινίδης (ΠΑΟ), τοῦ ἀφαιρεῖ τὸ ρεκὸρ τὸ 1956 μὲ 1΄51΄΄1.

Τὸ 1957 ἀνατέλλει παρήγορο, ἐλπιδοφόρο, θριαμβευτικὸ γιὰ τὸ Δεπάστα. Ὑποβιβάζει τὸ πανελλήνιο ρεκὸρ σὲ 1΄50΄΄5. Σὲ 1΄50΄΄2. Σὲ 1΄49΄΄7. Τέλος σὲ 1΄49΄΄2 στοὺς δεκαπεντοεθνεῖς ἀγῶνες τῆς Ρώμης καὶ μέσα στὸ ὀλυμπιακὸ Στάδιο ὅπου τὸ 1960 θὰ τελεσθοῦν οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες.

Ὁ ἆθλος τοῦ Δεπάστα ἦλθε τὴν κατάλληλη ὥρα γιὰ νὰ τονώση τὶς ἐλπίδες καὶ νὰ δώση φτερὰ στοὺς νέους ἀθλητάς μας. Ἦταν ἕνα κατόρθωμα ποὺ ὀφείλεται στοὺς μόχθους, τὴ φιλοτιμία καὶ τὴ πίστι τοῦ πρωταθλητοῦ μας.

Οἱ νέοι ἀθληταὶ πρέπει νἄχουν παράδειγμα τὴ συμπεριφορά, τὴ πειθαρχία τὴν ἀγάπη τοῦ Εὐάγγελου Δεπάστα καὶ τὶς θυσίες του πρὸς τὴν ἀθλητικὴ Ἰδέα.

Ὁ Δεπάστας δὲν ξέρει τί θὰ πῆ κούρασι, γιατὶ ἔμαθε νὰ τὴ δαμάζη μὲ τὴ θέλησι καὶ τὴ συστηματικὴ προπόνησι.

Γυρνᾶ ἀπ' τὰ κουραστικὰ ταξίδια του καὶ τὶς νίκες του στὸ ἐξωτερικὸ τὸ πρωΐ καὶ τρέχει τὸ ἀπόγεμα στὸν Πανιώνιο γιὰ νὰ συνεχίση τὴν προπόνησί του!

Τέτοιοι ἀθληταί, ὑποδειγματικοὶ στὸ ἦθος καὶ στὴν ἀφοσίωσι, εἶναι πράγματι λαμπρὰ παραδείγματα γιὰ τοὺς νέους.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

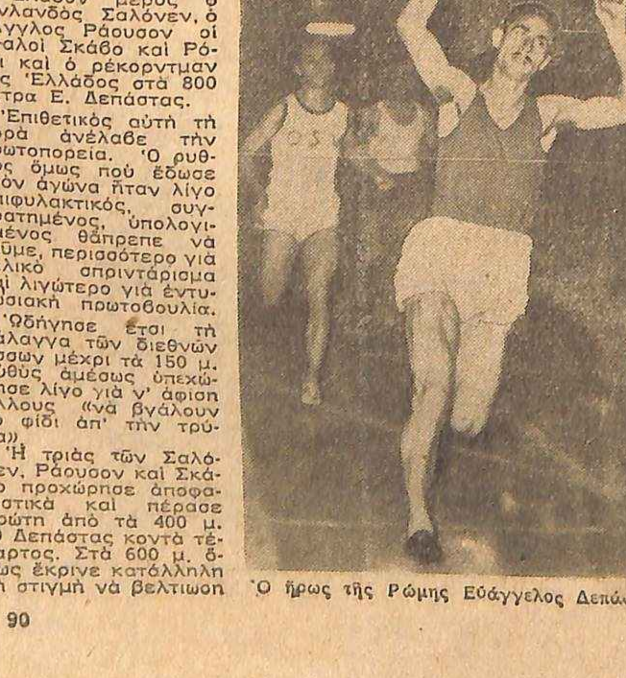

Ὁ ἥρως τῆς Ρώμης Εὐάγγελος Δεπάστας

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Τετραπλῆ πυραμίδα

ΠΡΟΣ ΤΟ Α΄

2) ΕΝ. 3) ΝΕΑ. 4) ΝΕΡΑ. 5) ΑΡΕΝΑ. 6) ΚΑΡΕΝΑ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Β΄

2) ΕΙ. 3) ΕΠΙ. 4) ΛΕΠΙ. 5) ΛΕΠΙΣ. 6) ΠΛΕΞΙΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Γ΄

2) ΕΚ. 3) ΚΕΑ. 4) ΚΕΝΑ. 5) ΝΕΚΡΑ. 6) ΝΕΚΤΑΡ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ΄

2) ΡΕ. 3) ΡΕΑ. 4) ΑΕΡΑ. 5) ΠΑΡΕΑ. 6) ΠΑΡΕΙΑ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Τὸ 40. 2) Δὲν εἶναι τὸ 99, ὅπως ἀσφαλῶς θὰ σκεφθήκατε, ἀλλὰ τὸ 9⁹, ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ 387.420.489. 3) Μάϊο. 4) 36 αὐγὰ (8 κόττες θὰ κάνουν σὲ 12 μέρες 32 αὐγά. Ἡ μιὰ στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ κάνη 32)8=4 αὐγά. Ἄρα, 32+4=36). 5) 60. (Τὰ τρόφιμα ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ 120 ἄτομα ἐπὶ 30 ἡμέρες ἀκόμη. Ἔχομε λοιπόν: (120+Χ) 24Χ5)6=120Χ30). 6) 10 χρόνων ἐκεῖνος καὶ 32 ἡ μητέρα του (ΨΧ1=3(Χ+1) καὶ Ψ+12=2 (Χ+12).

Σωστὸ—Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ. (Ἦταν αὐτοδίδακτος καὶ δὲν πῆγε ποτὲ στὸ σχολεῖο). 2) ΣΩΣΤΟ. 3) ΛΑΘΟΣ. (Ἔχει μῆκος 161 χιλιόμετρα, ἐνῶ στὸ πιὸ στενὸ σημεῖο τὸ πλάτος εἶναι 120 χιλιόμετρα. Ἐκμεταλλεύεται, ὅμως, τὴν ὕπαρξι διαφόρων λιμνῶν. 4) ΛΑΘΟΣ. (Ἀντιθέτως, τὸ ἐπηρεάζει ἡ ξηρασία). 5) ΣΩΣΤΟ. (Δὲν βρέχει σχεδὸν ποτέ). 6) ΛΑΘΟΣ. (Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ μητροπολιτικοῦ ἐδάφους). 7) ΛΑΘΟΣ. 8) ΣΩΣΤΟ. (Ἦταν ἡ περίφημη Κάρμεν Σύλβα). 9) ΣΩΣΤΟ. (Αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ μουσουργοῦ Τζιάκομο Μέγιερμπερ). 10) ΣΩΣΤΟ. (Ἡ αἰπύορνις τῆς Μαδαγασκάρης ἔκανε αὐγὰ χωρητικότητος 12 λιτρῶν). 11) ΛΑΘΟΣ. (Εἶναι μιὰ συλλογὴ 50 ποιημάτων, ποὺ ὀφείλεται στὸν Μπαζίλ). 12) ΛΑΘΟΣ. (Ἡ Ἰαπωνία 96%).

Λεξίγριφος

Κερασοῦς (κέρας — οὖς).

Κρυπτογραφικὸ

1) ΔΑΡΕΙΟΣ. 2) ΑΡΕΙΟΣ. 3) ΡΟΔΟΣ. 4) ΕΔΡΑ. 5) ΙΡΙΣ. 6) ΟΔΟΣ. 7) ΣΑΡΔΕΙΣ.

Λαβύρινθος

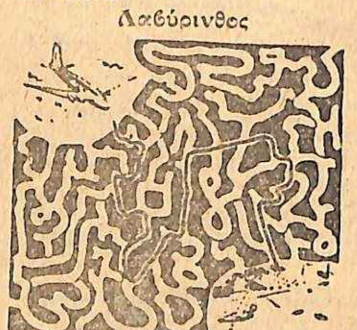

Στὸ σχέδιό μας διακρίνεται καθαρὰ ὁ δρόμος ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήση ὁ πιλότος τοῦ ἀεροπλάνου.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 663 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΒΙΡΜΑΝΙΑ — ΡΟΥΜΑΝΙΑ. 2) ΙΑΜΑ — ΛΑ·Ι· — ΣΩΜΑ. 3) ΓΑΖΙΑ — ΠΥΛΟΣ — ΜΑΥΡΗ. 4) ΙΛΙΑ — ΛΑΚΩΝΙΑ — ΝΤΗΝ. 5) Α·Ι·Κ — ΠΕΡΑΣ — ΔΙΠ — ΑΓΩ. 6) ΚΑΡΑΒΟΙ — ΠΗΔΑΛΙΑ. 7) ΜΗ — ΑΡΗΣ — ΚΟΡΩΝΑ — ΣΚ. 8) ΕΝΑΣ — ΠΑΡΑΣΙΤΑ. 9) ΛΑΒΙΣ — ΒΟΛΟΙ — ΣΙΝΑΙ. 10) ΑΔΗΜΟΝΩΝ — ΑΧΝΑ. 11) ΣΤ — ΕΜΕΤΟΣ — ΚΡΥΟ — ΠΑ. 12) ΙΑΣΟΝΑΣ — ΦΑΤΡΙΑΙ. 13) ΑΜΙ — ΝΟΝ — ΜΑΡΙΑ — ΡΑΣ. 14) ΤΙΤΟ — ΣΙΚΕΛΙΑ — ΚΕΝΑ. 15) ΤΑ·Ι·ΜΣ — Α·Ι·ΝΤΑ — ΙΑΤΟΣ. 16) ΟΜΑΣ — ΚΩΣ — ΑΣΙΑ. 17) ΚΑΝΑΔΙΚΑ — ΟΥΡΑΝΙΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΒΑΓΙΑ — ΜΕΛΑΣ — ΑΤΤΙΚ. 2) ΑΛΙΚΗ — ΤΙΜΙΑ. 3) ΡΙΖΙΚΑ — ΕΒΑ — ΑΙΤΙΟΝ. 4) ΜΑΙΑ — ΡΑΝΙΔΕΣ — ΟΜΜΑ. 5) ΑΜΑ — ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ — ΣΑΔ. 6) ΝΑ — ΛΕΒΗΣ — ΜΕΝΟΣ — ΣΙ. 7) ΠΑΡΟΣ — ΒΟΤΑΝΙΑ. 8) ΑΛΥΚΑΙ — ΠΟΝΟΣ — ΚΙΚΗ. 9) ΑΛΩΣ — ΚΑΛΩΣ — ΜΕΝΩ. 10) ΡΙΟΝ — ΠΟΡΟΝ — ΦΑΛΤΣΟ. 11) ΣΙΔΗΡΑΙ — ΚΑΡΙΑ. 12) ΥΣ — ΑΙΔΩΣ — ΑΡΤΙΑ — ΑΡ. 13) ΜΩΜ — ΠΑΝΙΣΧΥΡΑ — ΙΣΑ. 14) ΑΜΑΝ — ΛΑΤΙΝΟΙ — ΚΑ·Ι·Ν. 15) ΝΑΥΤΑΙ — ΑΝΑ — ΑΡΕΤΑΙ. 16) ΡΗΓΑΣ — ΠΙΑΝΟ. 17) ΑΦΗΝΩ — ΚΡΙΝΑ — ΣΑΣΩΝ.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Παράξενο διήγημα

Στὸ μεγάλο αὐτὸ ἐξοχικὸ σπίτι, ποὺ εἶχα νοικιάσει γιὰ τὸ καλοκαῖρι, οἱ πόρτες ἄνοιγαν πολλὲς φορὲς μονάχες τους. Καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ μ' ἐπισκέπτονταν κάθε μέρα, φώναζαν τότε:

— Τὸ φάντασμα!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ παληὸ αὐτὸ σπίτι, ποὺ εἶχε μείνει ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἀκατοίκητο, δικαιολογοῦσε μὲ τὴ μελαγχολικὴ ὄψι του ὅλες τὶς παράξενες ἱστορίες ποὺ κυκλοφοροῦσαν γι' αὐτό. Ὁ μικρὸς κι' ἐγκαταλελειμμένος κῆπος του γειτόνευε μ' ἕνα δάσος ἀπὸ ἔλατα, γεμᾶτο σιωπὴ καὶ μυστήριο.

Τὰ παιδιὰ χλώμιαζαν ἀπ' τὸ φόβο τους, ὅταν μοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὸ φάντασμα. Ἄλλοτε πάλι σκάζανε στὰ γέλια, γιατὶ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν τὰ πίστευαν αὐτὰ ποὺ μοῦ λέγανε... Ἀπ' τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ φεύγανε, κι' οἱ κρυστάλλινες φωνίτσες τους δὲ ζωντάνευαν πιὰ τοὺς πλακόστρωτους διαδρόμους καὶ τὶς ἀπέραντες κάμαρες, τὸ παληὸ σπίτι βυθιζότανε καὶ πάλι στὴ θλῖψι ἑνὸς παρελθόντος ποὺ τὸ ἀγνοούσαμε...

★

Ἕνα βράδυ, εἶδα ἕνα παράξενο ὄνειρο.

Ἔβλεπα μέσα στὸν κῆπο μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, πολὺ χλωμή, ποὺ μὲ κύτταζε μὲ κάποια ἔκπληξι. Μοῦ μιλοῦσε, μὰ δὲν ἄκουγα τί μοὔλεγε.

Φοροῦσε ἕνα ἄσπρο φουστάνι κι' ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλλο κι' εἶχε τὰ χέρια της φορτωμένα μὲ λουλούδια.

Κάποια στιγμή, ἄκουσα μιὰ φωνὴ ποὺ μοὔλεγε καθαρά: «Εἶναι τὸ φάντασμα!»

Κι' ἀμέσως ξύπνησα...

Ἡ νύχτα ἔξω ἦταν κατασκότεινη. Ἔβρεχε ραγδαῖα. Ἕνας δυνατὸς ἄνεμος κουνοῦσε τὰ κλαδιὰ καὶ βογγοῦσε ἀνάμεσα στὰ ἔλατα τοῦ γειτονικοῦ δάσους. Τὸ νερὸ ἔσταζε ἀπ' τὰ φύλλα τῶν δέντρων, σχηματίζοντας ρυάκια.

Μὰ ἕνας ἄλλος θόρυβος μ' ἔκαμε ξαφνικὰ ν' ἀνατριχιάσω: Ἄκουγα κάτι πατημασιές, ποὺ πλησιάζανε στὸ σπίτι.

«Ποιὸς μπορεῖ νὰ περπατάη στὸν κῆπο, τέτοια ὥρα καὶ μ' αὐτὸ τὸν παληόκαιρο;» ἀναρωτήθηκα.

Τέντωσα πιὸ πολὺ τ' αὐτί μου. Παρ' ὅλο τὸν ἄνεμο καὶ τὴ βροχή, τὰ βήματα ἀκούγονταν καθαρώτερα. Δὲν ἦταν τὸ βαρὺ βάδισμα κάποιας χωριάτισσας, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἔρχονταν συχνὰ στὸ σπίτι. Φαινόταν ἀνάλαφρο, σὰν περπάτημα παιδιοῦ.

Τὰ βήματα γίνανε πιὸ γρήγορα, φτάσανε στὴ σκάλα, ἀνέβηκαν ἕνα - ἕνα τὰ σκαλοπάτια καὶ στάθηκαν στὸ κεφαλόσκαλο. Ὕστερα ἄκουσα τὸ πρῶτο τρίξιμο στὰ σανίδια τοῦ διαδρόμου... Μὰ πῶς ἦταν δυνατὸ αὐτό, ἀφοῦ ἡ ἐξώπορτα ἦταν κατάκλειστη;...

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Ἀνακάθισα στὸ κρεβάτι μου καὶ περίμενα... κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί!

Ἀφοῦ δίστασαν γιὰ λίγο ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα μου, τὰ βήματα ἄρχισαν νὰ ξανακατεβαίνουν τὴ σκάλα. Μὰ ἦταν τώρα λιγώτερο ζωηρά, σὰν ἀβέβαια.

Κοντοστάθηκαν πάλι, διστακτικά, κι' ὕστερα ἀπομακρύνθηκαν πάνω στὸ μουσκεμένο χῶμα.

Ὅταν φτάσανε στὴν καγκελόπορτα, ξαναγύρισαν. Καὶ τὸ πήγαινε - ἔλα αὐτὸ συνεχίστηκε, γιὰ πολλὴ ὥρα... ἐνῶ ὁ ἀέρας οὔρλιαζε πάντα κι' οἱ καταρράχτες τοῦ οὐρανοῦ ἄδειαζαν ὅλο τὸ περιεχόμενό τους πάνω στὴ γῆ.

Τὰ βήματα ἀπομακρύνονταν καὶ ξαναγύριζαν, χωρὶς ν' ἀποφασίζουν οὔτε νὰ μποῦνε στὴν κάμαρα οὔτε νὰ φύγουν...

Δὲ μποροῦσα νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεβάτι, οὔτε κι' ἤθελα νὰ κυττάξω ἔξω. Εἶχα καταλάβει πὼς δὲν προέρχονταν ἀπὸ ζωντανὸ πλᾶσμα αὐτὰ τὰ βήματα. Κι' ἡ σκέψι αὐτὴ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάζω σύγκορμος!

Νομίζω μάλιστα πώς, κάποια στιγμή, κρύφτηκα κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματά μου, ἐνῶ τὰ βήματα ἐξακολουθοῦσαν νὰ πηγαινοέρχωνται πάντα ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα μου...

Τέλος, τὰ χαράματα, ἔπαψαν ν' ἀκούγωνται. Ὁ ἄνεμος ὅμως φυσοῦσε πάντα κι' ἡ βροχὴ ἔπεφτε ἀδιάκοπα...

★

Πολὺ ἀργότερα ἔμαθα τὸ μυστικὸ αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ.

Εἴκοσι χρόνια πρωτύτερα, ἔμενε ἐκεῖ μιὰ γιαγιά, ποὺ ὁ ἔγγονός της πολεμοῦσε στὸ μέτωπο.

Μιὰ μέρα, ἦρθε ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, γιὰ νὰ συντροφέψη λίγο τὴ γερόντισσα. Καὶ κατέβηκε στὸν κῆπο, νὰ μαζέψη λουλούδια.

Κάποια στιγμή, εἶδε τὸν ταχυδρόμο νὰ χτυπάη τὴν καγκελλόπορτα. Ἔτρεξε τότε, ὅπως ἦταν φορτωμένη μὲ τὰ λουλούδια, νομίζοντας πὼς θἆταν κάποιο γράμμα τοῦ ἀγαπημένου της γιὰ τὴ γιαγιά του.

Μὰ ὁ ταχυδρόμος εἶχε ἕνα ὕφος λυπημένο... Ἀντὶ γιὰ τὸ γράμμα ποὺ περίμενε, τῆς ἔδωσε ἕνα τηλεγράφημα ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν, ποὺ ἀνάγγελλε πὼς ὁ ἀγαπημένος της εἶχε πέσει στὴ μάχη!

Δέκα φορές, εἴκοσι, τριάντα, ἡ κοπέλλα πηγαινοῆρθε ἀπ' τὴν καγκελλόπορτα ὣς τὸ σπίτι, κρατῶντας στὰ χέρια της τὸ τηλεγράφημα, μὲ τὴ ματιὰ ἀφηρημένη καὶ τὸ μυαλὸ ἀδειανό... Δὲ μποροῦσε ν' ἀποφασίση ἂν ἔπρεπε ν' ἀνακοινώση ἢ ὄχι τὴ θλιβερὴ εἴδησι στὴ γερόντισσα, ποὺ καθότανε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔπλεκε μιὰ φανέλλα γιὰ τὸν ἔγγονό της...

Στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασι. Μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς γρηᾶς. Καί, μόλις τὰ χείλη της ψιθύρισαν τὸ φριχτὸ ἄγγελμα, σωριάστηκε νεκρή, ἀπὸ συγκοπή... σὰ λουλούδι ποὺ μαράθηκε!

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ σκιά της ἐμφανίζεται κάθε βράδυ στὸν κῆπο τοῦ παληοῦ σπιτιοῦ καὶ πηγαινοέρχεται ἀπ' τὴν καγκελλόπορτα ὣς τὸ δωμάτιο τῆς γιαγιᾶς, μὴ μπορῶντας ν' ἀποφασίση ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ μπῆ μέσα γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλη τὴ θλιβερὴ εἴδησι...

Α. ΝΤΟΡΝΙΕ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία .... Δρχ. 340.—
Ἑξάμηνος .... » 170.—
Τρίμηνος .... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία .... Λίρες 7.—
» .... Δολλάρια 20.—
» .... Φρ. Γαλ. 8.000
» .... Φρ. Βελγ. 1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11, Ἀθῆναι

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ

Εἶναι τώρα ἡ ἐποχὴ ποὺ ἐπιστρέφει ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν ἐξοχή. Ὅλοι κλεισμένοι ὅλο τὸ χρόνο στὰ γραφεῖα ἢ στὰ θρανία τῶν σχολείων, φεύγουν τὸ καλοκαῖρι γιὰ νὰ χαροῦν τὸ ὕπαιθρο, τὸν ἥλιο, τὸ βουνό, τὴ θάλασσα, τὸν καθαρὸ ἀέρα. Γυρίζουν δὲ ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ μὲ καινούργιες δυνάμεις γιὰ τὶς καθημερινές τους ἀσχολίες. Οἱ πνεύμονές τους καθαρίσανε μὲ τὸν καθαρὸ ἀέρα τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς θάλασσας. Τὰ σώματά τους μὲ τὸ κολύμπι ἔγιναν πιο κανονικὰ καὶ πιὸ ἀνθεκτικὰ στὸ κρύο. Τὸ δέρμα τους, γιὰ ὅσες εἶχαν τὴν πρόνοια νὰ τὸ περιποιοῦνται καὶ νὰ τὸ προφυλάττουν ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα, εἶναι φρέσκο καὶ ζωηρό.

Μὰ πολλὲς ἀπορροφημένες ἀπὸ τὴ μαγεία τοῦ ὑπαίθρου καὶ ἀπὸ τὴν τεμπελιὰ τοῦ καθησιοῦ, δὲν πρόσεξαν τὸ δέρμα τους. Τὸ ἄφησαν χωρὶς καμμιὰ προφύλαξι καὶ τώρα μὲ τὴν ἐπιστροφή, παραπονοῦνται ὅτι τὸ δέρμα τους ἔγινε παχύ, σκληρό, στεγνὸ καὶ γεμᾶτο ἀπολέπισι. Τὸ δέρμα τους παρουσιάζει ἀνωμαλίες στὴν ἐπιφάνεια καὶ στο χρωματισμό. Ἀλλοῦ εἶναι κόκκινο καὶ ξεφλουδισμένο καὶ ἀλλοῦ μαυρισμένο καὶ γεμᾶτο πιτσίλες. Σὲ ἄλλες πάλι παρατηρεῖται ἕνα ἐλαφρὸ ἐπίχρισμα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ λιπαρὴ οὐσία, τὸ σμῆγμα, ἀπὸ ἀπολέπισι καὶ ἀπὸ σκόνες ποὺ κολλήσανε μὲ τὸ σμῆγμα ὅλα μαζί. Τὸ δέρμα τότε παρουσιάζεται κοκκινόμαυρο, πολὺ ἀνώμαλο καὶ πρὸ πάντων γύρω στὴ μύτη, πάνω στὴ μύτη, ἀνάμεσα στὰ φρύδια καὶ στὸ πηγοῦνι μὲ ἀρκετὴ ἀπολέπισι. Σὲ ἄλλες ἄρχισαν νὰ φαίνωνται ρυτίδες στὴν ἔξω γωνία τῶν ματιῶν. Καὶ ὅλα αὐτά, γιατὶ δὲ θέλησαν νὰ περιποιηθοῦν τὸ δέρμα τους τὸ καλοκαῖρι.

Τὸ ἀπεριποίητο δέρμα χαλᾶ πολὺ γρήγορα καὶ γερνᾶ. Δῆτε τὶς χωριατοποῦλες τὶς δικές μας, ποὺ σὲ ἡλικία τριάντα χρόνων, οἱ περισσότερες εἶναι γεμᾶτες ρυτίδες, γιατὶ δὲν προφυλάγονται ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὶς καιρικὲς μεταβολές.

Στὶς βόρειες γυναῖκες, ποὺ ἔχουν ὡραιότατο δέρμα σὲ ἡλικία 16—20 ἐτῶν, ροδοκόκκινο καὶ φρέσκο, μόλις φτάσουν τὰ 25, εἶναι τσακισμένο καὶ σὲ ἡλικία 30 ἐτῶν εἶναι γεμᾶτο ρυτίδες, ἂν δὲ φροντίσουν ἀπὸ νωρὶς νὰ τὸ περιποιηθοῦν. Ἐκεῖ βέβαια, δὲν εἶναι ὁ ἥλιος, ποὺ χαλᾶ τὸ δέρμα τους. Ἐκεῖ ὁ δυνατὸς ἀέρας καὶ οἱ ἀπότομες μεταβολὲς τοῦ καιροῦ τὸ στεγνώνουν, τὸ ἀπολεπίζουν καὶ τὸ ρυτιδώνουν. Περισσότερο ἀπὸ ὅλες, διατηρεῖται τὸ δέρμα στὶς μεσογειακὲς χῶρες, γιατὶ τὸ δέρμα τῶν περισσοτέρων γυναικῶν εἶναι λιπαρό.

Τὸ δέρμα, τὸ κουρασμένο ἀπὸ τὴν ἐξοχή, χρειάζεται ἰδιαίτερη περιποίησι. Πρωΐ - πρωΐ θὰ ἀλείψετε καλὰ πρόσωπο καὶ λαιμὸ μὲ γάλα καθαρισμοῦ, ἀνάλογα μὲ τὴ σύστασι τοῦ δέρματός σας. Τὸ γάλα Νο 2 εἶναι πολὺ καλὸ γιὰ κανονικὸ δέρμα. Θ' ἀφήσετε τὸ γάλα νὰ ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ νὰ τὸ μαλακώση. Μετὰ θὰ πάρετε ἕνα κομμάτι μπαμπάκι ἢ ἕνα κουρέλι ἢ χαρτὶ εἰδικό, θὰ τὸ βρέξετε μὲ γάλα καὶ θὰ καθαρίσετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας. Τὸ γάλα ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἑνώνεται μὲ τὶς πρωτεΐνες τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ ἀφαιρῆ πολὺ καλὰ τὸ σμῆγμα, τὰ κεράτινα λέπια τῆς ἐπιδερμίδος, τὸ μακιγιάζ, τὶς σκόνες καὶ νὰ καταστρέφη τὰ μικρόβια καὶ νὰ τὰ ἀφαιρῆ. Θὰ περάσετε ξανὰ τὸ πρόσωπό σας μὲ στεγνὸ μπαμπάκι, τόσες φορές, ὅσο νὰ βγαίνη τὸ μπαμπάκι ἢ τὸ χαρτὶ ὁλότελα καθαρό. Μπορεῖτε μετὰ νὰ πλύνετε τὸ πρόσωπό σας μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ μετὰ μὲ κρύο, ἂν τὸ δέρμα σας δὲν εἶναι πολὺ ξηρό.

Ἂν θὰ μείνετε στὸ σπίτι, μπορεῖτε μετὰ νὰ κάμετε κομπρέσσες στὸ λαιμό, στὸ πρόσωπο καὶ πρὸ πάντων στὰ βλέφαρα, μὲ χαμομῆλι χλιαρὸ ἢ ζαμποῦκο γιὰ μισὴ ὥρα, ἀλλάζοντας κάθε λίγο τὶς κομπρέσσες. Ἂν ἐργάζεστε, τότε τὶς κομπρέσσες θὰ τὶς κάνετε τὸ βράδυ, μόλις ἐπιστρέφετε ἀπὸ τὴ δουλειά σας. Μετὰ ἀπὸ τὶς κομπρέσσες θὰ βάλετε στὸ πρόσωπό σας λίγη κρέμα βιταμίνης Α καὶ θὰ τὴν κρατήσετε γιὰ μιὰ ὥρα. Ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι πολὺ λιπαρό, δὲν χρειάζεται κρέμα. Ἂν πάλι εἶναι ξηρό, μπορεῖτε νὰ κρατήσετε περισσότερο τὴν κρέμα βιταμίνης Α. Ἡ βιταμίνη Α ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ καλυτερεύη καὶ νὰ γιατρεύη πολλὲς δερματοπάθειες, ποὺ παρουσιάζουν ἀπολέπισι. Ἔχουν γίνει τελευταῖα καὶ πειράματα μὲ κρέμα βιταμίνης Α σὲ γεροντικά, ἀφυδατωμένα καὶ μὲ ἀπολέπισι δέρματα, μὲ πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα. Ἡ ἀπολέπισι, τὸ ζάρωμα τοῦ δέρματος, καθὼς καὶ ἡ ὑπερκεράτωσι, ποὺ παρουσιαζόταν στοὺς θυλάκους τῶν τριχῶν, ὑποχώρησαν ἢ ἐλαττώθηκαν μετὰ δυὸ βδομάδες.

Στὶς γωνίες τῶν ματιῶν πρὸς τὰ ἔξω, ὅπου ἀρχίζουν οἱ ρυτίδες, θὰ βάλετε κρέμα λεκιθίνης Λύντια, ποὺ δὲν εἶναι λιπαρή, μπαίνει βαθειὰ μέσα στὸ δέρμα, τὸ μαλακώνει καὶ τὸ ἐμποδίζει νὰ ρυτιδώση. Ἡ κρέμα αὐτὴ θ' ἀπορροφηθῆ γρήγορα, ἂν χτυπᾶτε μὲ τὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων σας ἐλαφρὰ τὸ δέρμα. Αὐτὴ τὴν κρέμα, ὅσες ἔχετε στεγνὸ δέρμα, μπορεῖτε νὰ τὴ βάλετε καὶ σ' ὅλο τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμὸ τὸ βράδυ γιὰ ὅλη τὴ νύχτα, γιατὶ ἀπορροφᾶται εὔκολα καὶ δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀναπνοὴ τοῦ δέρματος.

Μετὰ τὴν κρέμα βιταμίνης Α, θὰ καθαρίσετε πάλι καλὰ τὸ πρόσωπό σας μὲ λοσιὸν τονὶκ Λύντια, ποὺ τονώνει καὶ σφίγγει τὸ δέρμα. Ἂν θὰ βγῆτε ἔξω, θὰ βάλετε τὸ κατάλληλο γάλα καὶ λίγη πούδρα πάνω στὸ γάλα.

Ἂν ἔχετε πολὺ λιπαρὸ δέρμα, τότε θὰ πλύνετε τὸ πρόσωπό σας ὄχι μόνο μὲ ζεστὸ νερό, ἀλλὰ καὶ μὲ σαπούνι καὶ θὰ τὸ ξεβγάλετε μὲ κρύο.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

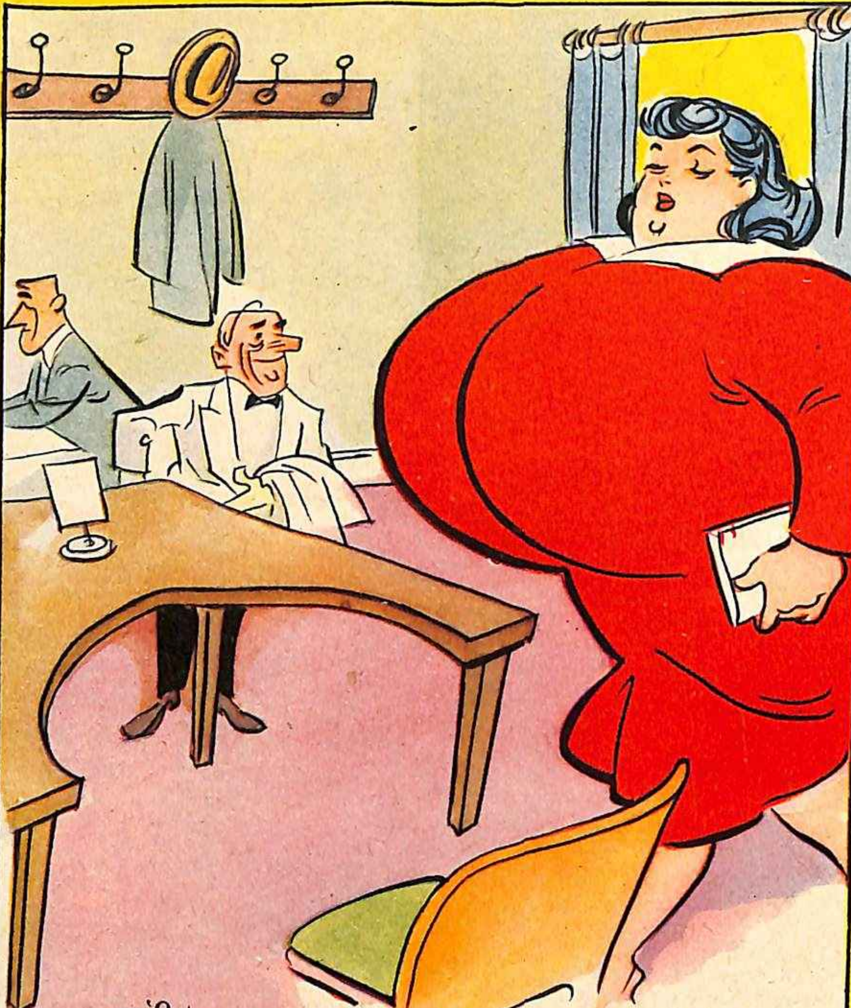

—'Ορίστε, μαντάμ. Τὸ κατάστημα παρήγγειλε εἰδικὸ τραπέζι γιὰ σᾶς!...

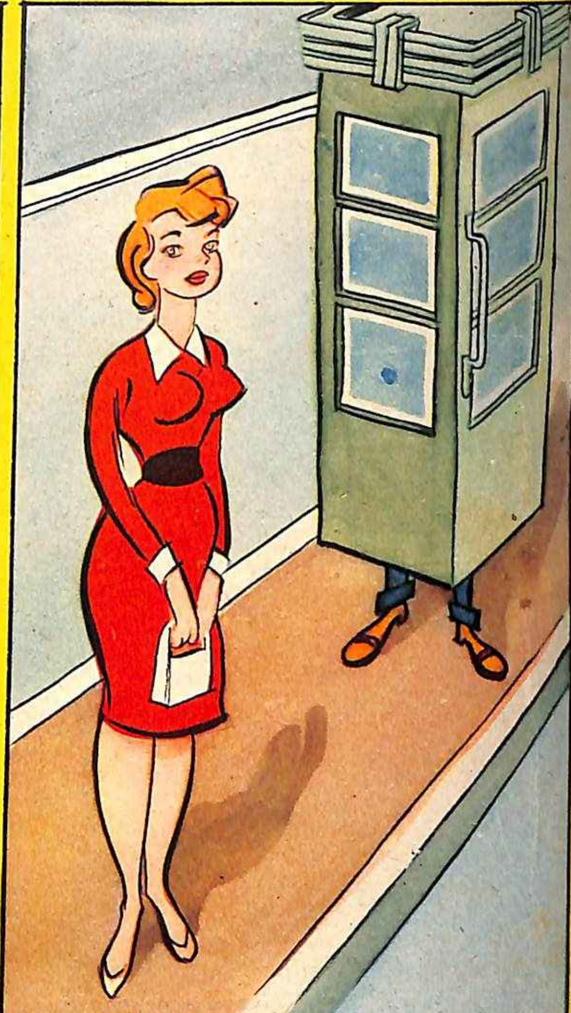

'Ο ζηλιάρης παρακολουθεῖ τὴν ἀγαπημένη του.

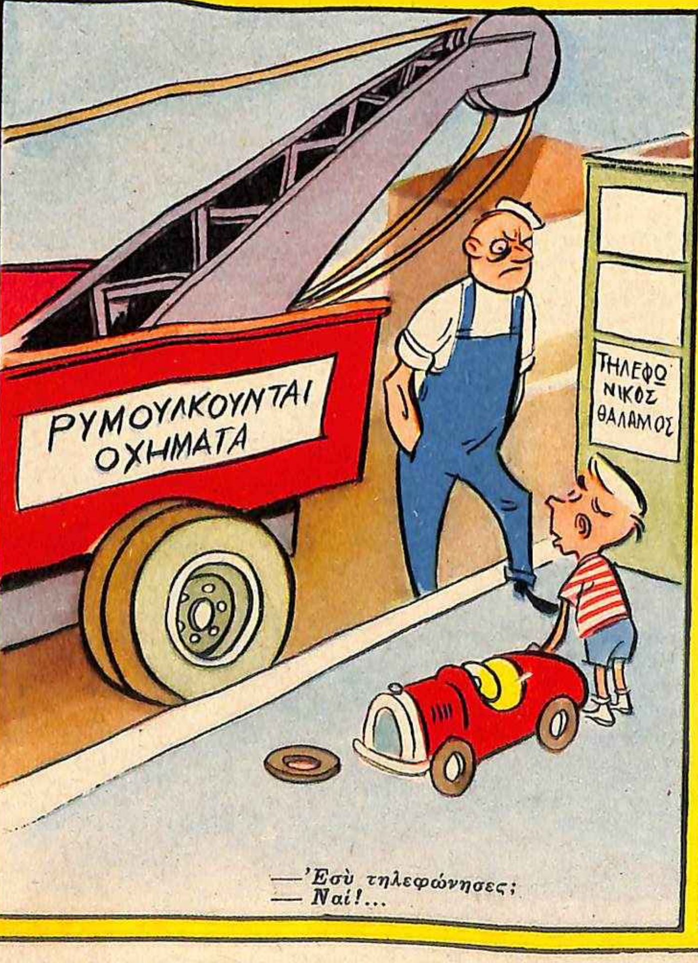
ΡΥΜΟΥΛΚΟΥΝΤΑΙ ΟΧΗΜΑΤΑ
ΤΗΛΕΦΩ ΝΙΚΟΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

—'Εσὺ τηλεφώνησες;
— Ναί!...

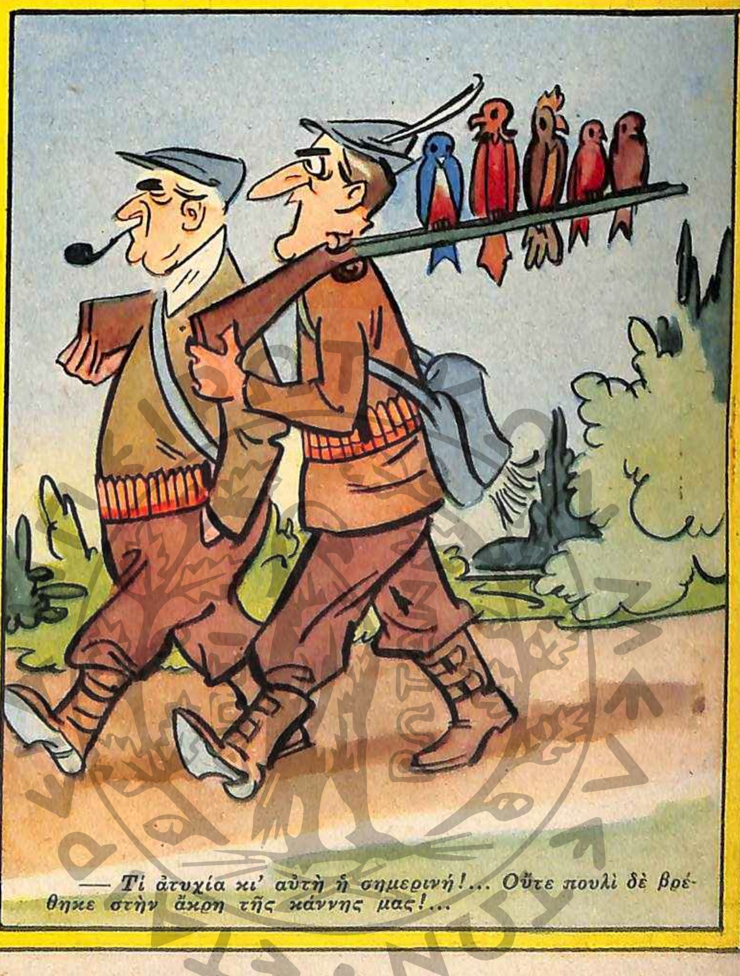

— Τί ἀτυχία κι' αὐτὴ ἡ σημερινή!... Οὔτε πουλὶ δὲ βρέθηκε στὴν ἄκρη τῆς κάννης μας!...

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ